

3002-1-16

12

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾ
 ਲਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਜਪੁ॥ ॥
 ਅੰਦਿਜਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਜਚੁ॥ ਹੋਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ
 ॥ ੧॥ ਜੇਠੈ ਜਾਰਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜੇ ਸੋਚੀ ਲਖ ਦਾਗੁ॥ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨ ਹੋ
 ਵਈ ਜੇ ਲਾਇ ਰਹਾ ਲਿਵਤਾਗੁ॥ ਭੂਖਿਆ ਭੁਖਨ ਉਤਰੀ ਜੇ
 ਬੰਨਾ ਪੁਰੀਆ ਭਾਗੁ॥ ਸਹਜਾ ਸਿਆਣਪਾਲਖ ਹੋਹਿ ਤਾਇ
 ਕਨ ਚਲੈ ਨਾ ਲਿ॥ ਕਿਵੇ ਸਚੇ ਆਰਾਹੇਈ ਐਕਿ ਦੁਕੁੜੈ
 ਤੁਟੈ ਪਾਲਿ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕ ਲਿਖਿਆ ਨ
 ਲਿ॥ ੧॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹੀਆ ਜਾਈ
 ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡੀਆਈ॥ ਹੁਕਮੀ

੧ ਓ ਸਾਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾ
 ਲਮੂਰਗਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਜਪੁ॥ ॥
 ਅੰਦਿਸੁ ਚੁਸੁਰਾਗਿ ਸਚਾ ਹੈ ਭੀ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ
 ॥ ੧ ॥ ਜੋਰੇ ਸੋਰੇ ਨਹੋ ਵਣੀ ਜੋ ਸੋਰੀ ਲਖਵਾਰਾ ਚੁਪੈ ਚੁਪਨਹੋ
 ਵਣੀ ਜੇਲਾ ਏਹੁ ਗਲਿ ਵਤਾਰਾ ਭੂਖਿ ਆਭੁਖਨ ਉਤਰੀ ਜੇ
 ਬੰਨਾ ਪੁਰੀ ਆਭਾਰਾ ਸਹਸਾ ਸਿਅਣੁ ਪਾਲਖਹੋ ਹਿਤਾਇ
 ਕਨਕ ਲੇਨਾ ਗਲਿ॥ ਕਿਵੇ ਸਚੇ ਆਰਾਹੇਈ ਐਕਿ ਵਰੁ ਭੈ
 ਭੁਟੈ ਪਾਲਿ॥ ਹੁਕਮਿ ਰਜਾਈ ਚਲਣਾ ਨਾਨਕਾ ਲਿਖਿ ਆਨਾ
 ਲਿ॥ ੧ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਆਕਾਰੁ ਹੁਕਮੁ ਨ ਕਹੀ ਆਜਾਈ
 ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵਨਿ ਜੀਅ ਹੁਕਮਿ ਮਿਲੇਵਾਡਿ ਆਈ॥ ਹੁਕਮੀ

ਉਤਮੁਨੀਚੁਹੁਕਾਮੀਲਿਖਿਦੁਖਸੁਖਪਾਣੀਅਹਿ।।ਇਕ
ਨਾਹੁਕਮੀਬਖਸੀਸਾਇਕਿਹੁਕਮੀਸਦਾਭਵਾਣੀਅਹਿ।।
ਹੁਕਮੇਅੰਦਰਿਸਭਕੋਬਾਹਰਿਹੁਕਮੁਨਕੋਇ।।ਨਾਨਕਹੁਕ
ਮੇਜੇਬੁਝੈਤਹਉਮੇਕਹੈਨਕੋਇ।।੨॥ਗਾਵੈਕੋਤਾਣੁਹੋਵੈਕਿ
ਸੇਤਾਣੁ।ਗਾਵੈਕੋਦਾਤਿਜਾਣੈਨੀਸਾਣੁ।ਗਾਵੈਕੋਗੁਣ
ਵਡਿਆਈਆਚਾਰਾ।ਗਾਵੈਕੋਵਿਦਿਆਵਿਖਮੁਵੀਚਾ
ਰਾ।ਗਾਵੈਕੋਸਾਜਿਕਰੇਤਨੁਖੇਹੁ।ਗਾਵੈਕੋਜੀਅਲੈਫਿਰਿ
ਦੇਹਾ।ਗਾਵੈਕੋਜਾਪੇਇਸੇਦੂਰਿ।ਗਾਵੈਕੋਵੇਖੇਹਾਦਰਾ
ਹਦੂਰਿ।ਕਥਨਾਕਥੀਨਾਮਾਵੈਤੋਟਿ।ਕਥਿਕਥਿਕਥੀਕੋ
ਟੀਕੋਟਿਕੋਟਿ।ਵੇਦਾਵੇਲੈਵੇਥਾਕਿਪਾਹਿ।ਜੁਗਾਜੁਗੀਤ
ਰਿਖਾਹੀਖਾਹਿ।ਹੁਕਮੀਹੁਕਮੁਚਲਾਣੇਰਾਹੁ।ਨਾਨਕਾਵੈ

ਗਸੈਵੇਪਰਵਾਹੁ॥੩॥ਸਾਰਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਨਾਇਭਾ ੨
 ਖਿਆਭਾਉਅਪਾਰੁ॥ਆਖਹਿਮੰਗਹਿਦੇਹਿਦੇਹਿਦਾਤਿ
 ਕਰੇਦਾਤਾਰਾ॥ਫਿਰਿਕਿਅਗੋਰਖੀਐਜਿਤੁਦਿਸੈਦਰਬਾਰੁ॥
 ਮੁਹੋਕਿਬੋਲਦੁਬੋਲੀਐਜਿਤੁਸੁਇਧਰੇਪਿਆਰੁ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਵੇਲਾਸਚੁਨਾਉਦਰਿਅਈਵੀਚਾਰੁ॥ਕਰਮੀਆਵੈਕਪ
 ਕਨਦਰੀਮੋਖੁਦੁਆਰੁ॥ਨਾਨਕਵੇਦੈਜਾਣੀਐਸਭੁਆਪੇ
 ਸਾਚਿਆਰੁ॥੪॥ਥਾਪਿਆਨਜਾਇਕੀਤਨਹੋਇ॥ਆਪੇ
 ਅਪਿਨਿਰੰਜਨੁਜੋਇ॥ਜਿਨਿਜੋਦਿਆਤਿਨਿਪਾਇਆਮਾ
 ਨੁ॥ਨਾਨਕਗਾਵੀਐਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁ॥ਗਾਵੀਐਸੁਣੀਐਮ
 ਨਿਰਖੀਐਭਾਉ॥ਦੁਖਪਰਹਾਰਿਸੁਖਪਰਿਵੇਜਾਇ॥ਗੁ

ਰਮੁਖਿਨਾਦੰਗੁਰਮੁਖਿਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਿਰਹਿਆਸਮਾਈ॥ਗੁ
ਰੁਣੀਸਰੁਗੁਰੁਗੋਰਖੁਬਰਮਾਗੁਰੁਪਾਰਬਤੀਮਾਈ॥ਜੇਹਉ
ਜਾਣਾਆਖਾਨਾਹੀਕਹਣਾਕਥਨੁਨਜਾਈ॥ਗੁਰਗਇਕਦੇ
ਹਿਬੁਝਾਈ॥ਸਭਨਾਜੀਆਕਾਇਕੁਦਾਤਾਸੋਮੈਦਿਸਰਿਨ
ਜਾਈ॥੫॥ਤੀਰਥਿਨਾਟਾਜੇਤਿਸੁਭਾਵਾਟਿਲੁਭਾਣੈਕਿਨਾ
ਇਕਰੀ॥ਜੇਤੀਜਿਰਠਿਉਪਾਈਟੇਖਾਟਿਲੁਕਰਮਾਕਿਮਿਲੇ
ਲਈ॥ਮਤਿਦਿਚਿਰਤਨਜਵਾਹਰਮਾਇਕਜੇਇਕੁਗੁਰ
ਕੀਜਿਖਸੁਣੀ॥ਗੁਰਗਇਕਦੇਹਿਬੁਝਾਈ॥ਸਭਨਾਜੀਆ
ਕਾਇਕੁਦਾਤਾਸੋਮੈਦਿਸਰਿਨਜਾਈ॥੬॥ਜੇਜੁਗਚਾਰੇਆ
ਰਜਾਹੋਰਦਸੁਣੀਹੋਇ॥ਨਦਾਖੀਰਾਵਿਚਿਜਾਣੀਮੇਨਾ

ਲਿਚਲੇਸਭੁਕੋਇ। ਰੰਗਾਨਾਉਰਖਾਇਕੈਜਸੁਕੀਰਤਿ ३
 ਜਗਿਲੇਇ। ਜੇਤਿਸੁਨਦਾਰਿਨਾਮਾਦਈਤਾਦਾਤਨਪੁਛੈ
 ਕੋਇ। ਕੀਟਾਅੰਦਾਰਿਕੀਟਕਾਰਿਦੋਸੀਦੋਸੁਧਰੇ। ਨਾਨਕ
 ਨਿਰਗੁਣਿਗੁਣਕਰੇਗੁਣਵੰਤਿ। ਆਗੁਣਦੇ। ਤਿਹਾਕੋਇ
 ਨਸੁਝਈ। ਜੇਤਿਸੁਗੁਣਕੋਇਕਰੇ॥੧॥ ਸੁਣਿਐਸਿਧਪੀ
 ਰਸੁਰਿਨਾਥਿ। ਸੁਣਿਐਧਰਤਿਧਵਲਾਮਾਕਾਜਾ। ਸੁਣਿ
 ਐਦੀਪਲੇਅਪਾਤਾਲਾ। ਸੁਣਿਐਪੋਹਿਨਜਕੈਕਾਲਾ। ਨਾ
 ਨਕਭਗਤਸਦਾਦਿਗਾਸੁ। ਸੁਣਿਐਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ
 ॥੨॥ ਸੁਣਿਐਈਸਰਬਰਮਾਈਦੁ। ਸੁਣਿਐਮੁਖਿਜਾਲਾ
 ਹਣਮੰਦੁ। ਸੁਣਿਐਜੋਗਜੁਗਤਿਤਨਿਭੇਦਾ। ਸੁਣਿਐਸਾ

ਸਤਾਸਿਮਿਤਿਵੇਦਾਨਾਨਕਭਗਤਾਸਦਾਵਿਗਾਸੁ। ਸੁਣਿਐ
ਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ। ੮। ਸੁਣਿਐਸਤਸੰਤੋਖੁਗਿਆਨੁ। ਸੁਣਿ
ਐਅਠਸਠਿਕਾਇਸਨਾਨੁ। ਸੁਣਿਐਪੜਿਪੜਿਪਾਵਹਿਮਾਨੁ
। ਸੁਣਿਐਲਾਰੈਸਹਜਿਧਿਆਨੁ। ਨਾਨਕਭਗਤਾਸਦਾ
ਵਿਗਾਸੁ। ਸੁਣਿਐਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ। ੧੦। ਸੁਣਿਐਸਰ
ਗੁਣਾਕੇਗਾਹ। ਸੁਣਿਐਸੇਖਪੀਰਪਾਤਿਸਾਹ। ਸੁਣਿਐਅੰ
ਧੇਪਾਵਹਿਰਾਹੁ। ਸੁਣਿਐਹਾਬਹੇਦੈਅਸਰਾਹੁ। ਨਾਨਕਭ
ਗਤਾਸਦਾਵਿਗਾਸੁ। ਸੁਣਿਐਦੁਖਪਾਪਕਾਨਾਸੁ। ੧੧।
ਮੰਨੇਕੀਗਤਿਕਹੀਨਜਾਇ। ਜੇਕੋਕਹੈਪਿਛੈਪਛੁਤਾਇ। ਕਾ
ਰਦਿਕਲਮਨਲਿਖਣਹਾਰੁ। ਮੰਨੇਕਾਬਹਿਕਰਨਿਵੀਚ

ਰੂ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ ४
॥ ੧੨ ॥ ਅੰਨੈ ਸੁਰਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨਿ ਬੁਧਿ। ਅੰਨੈ ਸਗਲ ਭਵਣ
ਕੀ ਸੁਧਿ। ਅੰਨੈ ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਨਾ ਖਾਇ। ਅੰਨੈ ਜਮ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨ
ਜਾਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾਣੈ ਮ
ਨਿ ਕੋਇ। ੧੩ ॥ ਅੰਨੈ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕਨ ਪਾਇ। ਅੰਨੈ ਪਤਿ ਸਿ
ਉ ਪਰਗਟੁ ਜਾਇ। ਅੰਨੈ ਮਗੁਨ ਚਲੈ ਪੰਥੁ। ਅੰਨੈ ਪਰਮ ਸੇ
ਤੀ ਸਨ ਬੰਧੁ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾ
ਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ। ੧੪ ॥ ਅੰਨੈ ਪਦਹਿ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰੁ। ਅੰਨੈ ਪਰ
ਦਾਰੈ ਸਾਧਾਰੁ। ਅੰਨੈ ਤਰੈ ਤਾਰੈ ਗੁਰੁ ਸਿਖਾ। ਅੰਨੈ ਨਾਨਕ ਭ
ਵਹਿਨਿ ਭਿਖਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹੋਇ। ਜੇਕੋ ਮੰਨਿ ਜਾ
ਣੈ ਮਨਿ ਕੋਇ। ੧੫ ॥ ਪੰਚ ਪਰਵਾਣੁ ਪੰਚ ਪਰਧਾਨੁ। ਪੰਚ

ਪਾਵਹਿ ਦਰਹਿ ਮਾਨੁ ਪੰਚੇ ਸੋਹਹਿ ਦਰਿ ਰਾਜਾਨੁ ਪੰਚਾਕਾ
 ਗੁਰੁ ਏਕਾਧਿ ਮਾਨੁ ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਕਰੈ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤ ਕੈ ਕਰ
 ਲੈ ਨਾਹੀ ਸੁਮਾਰੁ ਧੰਨੁ ਪਰਮੁ ਦਾਇਆ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰੁ ਸੀਤੋ ਖੁਬ
 ਪਿਰਖਿ ਮਾਜਿ ਨਿਸੁਤਿ ਜੇਕੋ ਬੁਝੈ ਹੋਵੈ ਸਚਿ ਮਾਰੁ ਧਵ
 ਲੈ ਉਪਰਿ ਕੇਤਾ ਭਾਰੁ ਧਰਤੀ ਹੋਰੁ ਪਰੈ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ਤਿਸ
 ਤੇ ਭਾਰੁ ਤਲੈ ਕਵਣੁ ਜੇਰੁ ਜੀਅ ਜਾਤਿ ਰੰਗਾ ਕੇ ਨਾਦਾ ਸ
 ਭਨਾਗਿ ਖਿਅਵੁ ਕੀ ਕਲਾਮਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੈ
 ਕੋਇ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਮਾ ਕੇਤਾ ਹੋਇ ਕੇਤਾ ਤਾਨੁ ਸੁਆ
 ਲਿਖੁ ਪੁਕਾਰੁ ਕੇਤੀ ਦਾਤਿ ਜਾਣੈ ਕੈ ਲੁਕੁਤਾ ਕੀਤਾ ਪਸਾਉਣੈ
 ਕੋ ਕਵਾਉ ਤਿਸ ਤੋਹੋਇ ਲਖ ਦਰੀਆਉ ਕਵਰਾਤਿ ਕਵ
 ਲਕਹਾ ਵੀਚਾਰੁ ਦਾਇਆ ਨਾਦਾ ਏਕਾਗ ਜੇਤੁ ਪੁ

ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰਾ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾ ਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
 ੧੬॥ ਅਸੀਖ ਜਪ ਅਸੀਖ ਭਾਉ ਅਸੀਖ ਪੂਜਾ ਅਸੀਖ ਤਪ
 ਭਾਉ ਅਸੀਖ ਗਰੰਥ ਮੁਖਿ ਦੇਦ ਪਾਠੁ ਅਸੀਖ ਜੋਗ ਮਨਿ
 ਰਹਿ ਉਦਾਸਾ ਅਸੀਖ ਭਗਤ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾ
 ਰਾ ਅਸੀਖ ਸਤੀ ਅਸੀਖ ਦਾਤਾਰਾ ਅਸੀਖ ਸੁਰ ਮੁਹ ਭਖ
 ਸਾਰਾ ਅਸੀਖ ਮੋਨਿ ਲਿਵਲਾਇਤਾਰਾ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣ ਕ
 ਹਾ ਵੀਚਾਰਾ ਵਾਰਿਅਨ ਜਾਵਾਏ ਕਵਾਰਾ ਜੋਤੁ ਪੁਭਾਵੈ ਸਾ
 ਈ ਭਲੀ ਕਾਰਾ ਤੂ ਸਦਾ ਸਲਾ ਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ੧੭॥ ਅਸੀ
 ਖ ਮੂਰਖ ਅੰਧ ਘੋਰਾ ਅਸੀਖ ਚੋਰ ਹਰਾ ਮਖੋਰਾ ਅਸੀਖ ਅਮ
 ਰ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਜੋਗਾ ਅਸੀਖ ਗਲ ਵਫਾਹਤਿ ਮਾਕ ਮਾਹਿ ॥
 ਅਸੀਖ ਪਾਪੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਅਸੀਖ ਕੂੜਾ ਆਰ ਕੂੜਾ ਫਿ

ਰਾਹਿ॥ ਅਸੀਖ ਮਲੇ ਛੁਮਲੁ ਭੁਖਿ ਖਾਹਿ॥ ਅਸੀਖ ਨਿੰਦਕ ਸਿ
 ਰਿ ਕਰਹਿ ਭਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਨੀ ਚੁਕਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਵਾਰਿ॥ ਅਨ
 ਜਾਣਾ ਏਕ ਵਾਰ॥ ਜੇਤੁ ਪੁਭਾਵੈ ਸਾਈ॥ ਭੁਲੀ ਕਾਰ॥ ਤੂਸ ਦਾਸ
 ਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥ ੧੮॥ ਅਸੀਖ ਨਾਵਾ ਅਸੀਖ ਥਾਵਾ॥ ਅਰੀ
 ਮ॥ ਅਰੀ॥ ਮ॥ ਅਸੀਖ ਲੋਅ॥ ਅਸੀਖ ਕਹਹਿ ਸਿਰਿ ਭਾਰੁ॥ ਹੋਇ
 ॥ ਅਖਰੀ ਨਾਮੁ॥ ਅਖਰੀ ਸਲਾਹ॥ ਅਖਰੀ ਗਿਆਨੁ॥ ਰੀਤ ਗੁ
 ਨਗਾਹ॥ ਅਖਰੀ ਲਿਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਬਾਣਿ॥ ਅਖਰਾ ਸਿ
 ਰਿ॥ ਸੰਜੋਗ ਦਖਾਣਿ॥ ਜੀਨਿਏਹਿ॥ ਲਿਖੇਤਿ ਸੁਸਿਰਿ ਨਾਹਿ
 ॥ ਜੇਵਰੁ ਗਮਾਏ॥ ਤਿਵਤਿਵ ਪਾਹਿ॥ ਜੇਤਾ ਕੀਤਾ ਤੇਤਾ ਨਾਉ
 ॥ ਦਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਾਹੀ॥ ਕੋਥਾਉ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਣੁ ਕਹਾਵੀਚਾ
 ਰੁ॥ ਵਾਰਿ॥ ਅਨ ਜਾਣਾ ਏਕ ਵਾਰ॥ ਜੇਤੁ ਪੁਭਾਵੈ ਸਾਈ॥ ਭ

ਲੀਕਾਰਾ ਤੂਸ ਦਾਸ ਲਾਮਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ॥੧੯॥ ਭਰੀਐ ੬
 ਹਥ ਪੈਰ ਤਨ ਦੇਹਾ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰ ਸੁਖੇਹਾ ਮੁਤ ਪਲੀ
 ਤੀਕ ਪੜ੍ਹਹੋਇ॥ ਦੇਸਾ ਬੂਲੁ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇ॥ ਭਰੀਐ
 ਮਤਿ ਪਾਪ ਕੈ ਸੀਰੀ॥ ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਾਵੈ ਕੈ ਰੀਰੀ॥ ਪੁੰਨੀ ਪਾਪੀ
 ਆਖਣੁ ਨਾਹਿ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਣਾ ਲਿਖਿ ਲੇਜਾਹੁ॥ ਆ
 ਪੇਬੀਜ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹੁ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਕਮੀ ਆਵਹੁ ਜਾਹੁ॥
 ੨੦॥ ਤੀਰਥੁ ਤਪੁ ਦਾਇਆ ਦੁਤੁ ਦਾਨੁ॥ ਜੇਕੋ ਪਾਵੈ ਤੇਲ
 ਕਾ ਮਾਨੁ॥ ਸੁਣਿ ਆਸੀਨਿ ਆਮ ਨਿਕੀਤਾ ਬਾਉ॥ ਅੰਤ
 ਰਗਾਤਿ ਤੀਰਥਿ ਮਲਿਨਾਉ॥ ਸਾਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਮੈ ਨਾਹੀ
 ਕੋਇ॥ ਦਿਖੁ ਗੁਣ ਕੀ ਤੇਭਗਾਤਿ ਨਹੋਇ॥ ਸੁਖ ਅਸਾਤਿ ਆ
 ਬਿਬਾਣੀ ਬਰਮਾਉ॥ ਸਤਿ ਸੁਹਾਣੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਰਾਉ॥

ਕਵਣੁ ਸੁਦੇਲਾ ਦਖਤੁ ਕਵਣੁ ਕਵਣੁ ਬਿਭਿਕਵਣੁ ਦਾਰੁ
 ਕਵਣਿ ਸਿਰੁਤੀ ਮਾਹੁ ਕਵਣੁ ਜਿਤੁ ਹੋਆ ਮਾਕਾਰੁ ॥ ਵੇ
 ਲਨ ਪਾਣੀਆ ਪੰਡਤੀ ਜਿਹੋ ਦੇਲੇ ਖੁਪੁਰਾਣੁ ਦਖਤੁ ਨ
 ਪਾਇ ਓਕਾਣੀਆ ਜਿਲਿਖਨਿ ਲੇਖੁ ਰੁਗਾਣੁ ॥ ਬਿਭਿ
 ਦਾਰੁ ਨ ਜੇਰੀ ਜਾਣੇ ਰੁਤਿ ਮਾਹੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਜਾਕਰ ਰਤਾ
 ਸਿਰਠੀ ਕਉ ਜਾਜੇ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਸੋਈ ॥ ਕਿਵਕਾਰਿ ਅ
 ਖਾ ਕਿਵਸਾਲਾ ਹੀ ਕਿਉ ਵਰਨੀ ਕਿਵਜਾਣਾ ਨਾ
 ਨਕਾ ਆਖਣਿ ਸੁਰੁ ਕੋ ਆਖੇ ॥ ਇਕਦੁ ਇਕੁ ਸਿਆਣਾ
 ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਵਡੀ ਨਾਈ ਕੀਤਾ ਜਾਕਾਰੁ ਦੇ ॥ ਨਲ
 ਕਜੇ ਕੋ ਆਪੇ ਜਾਣੇ ਅਰੀ ਗਾਇਆ ਨ ਜੋਹੈ ॥ ੨੧ ॥ ਪਾ
 ਤਾਲਾ ਪਾਣੁ ਲਖ ਅਗਾਸਾ ਅਗਾਸਾ ॥ ਓੜਕ ਓੜ

ਕਭਗਲਿਬਕੇਵੇਦਕਹਾਨਿ। ਇਕਵਾਤਾ ਸਹਸਅਠਾਰ १
 ਹਕਹਾਨਿਕਤੇਥਾਅਸੁਲੁ। ਇਕਧਾਤੁ। ਲੇਖਹੋਇਤਾ
 ਲਿਖੀਅੇਲੇਖੋਹੋਇਵਿਦਾਸੁ। ਨਾਨਕਵਡਾਅਾਖੀਅੇ
 ਅਪੇਜਾਣੇਆਪੁ। ੨। ਸਲਾਹੀਸਾਲਾਹਿਏਤੀਸੁਰ
 ਤਿਨਪਾਈਆਨਦੀਆਅਤੇਵਾਹਪਵਹਿਸਮੁੰਦਿਨ
 ਜਾਣੀਅਹਿ। ਸਮੁੰਦਸਾਹਸੁਲਤਾਨਾਰਿਰਹਾਸੇਤੀ
 ਮਲੁਧਨੁ। ਕੀੜੀਤੁਲਿਨਹੋਵਨੀਜੇਤਿਸੁਮਨਹੁਨਦੀ
 ਸਰਹਿ। ੩੩। ਅੰਤੁਨਸਿਫਤੀਕਹਾਇਨਅੰਤੁ। ਅੰ
 ਤਨਕਰਦੇਦੇਇਨਅੰਤੁ। ਅੰਤੁਨਵੇਖਾਇਸੁਣਾਇ
 ਨਅੰਤੁ। ਅੰਤੁਨਜਾਪੇਕਿਅਾਮਨਿਮੰਤੁ। ਅੰਤੁਨਜਾ
 ਪੇਕੀਤੁਆਕਾਰੁ। ਅੰਤੁਨਜਾਪੇਪਾਰਾਵਾਰੁ। ਅੰਤਕ

ਗਣਿਕੇਤੇਬਿਲਲਾਹਿ। ਤਾਕੇਅੰਤਨਪਾਏਜਾਹਿ। ਏਹੁ
ਅੰਤਨਜਾਣੇਕੋਇ। ਬਹੁਤਾਕਹੀਐਬਹੁਤਾਹੋਇ। ਵਡੁ
ਜਾਹਿਬੁਊਚਾਥਾਉ। ਉਚੇਉਪਰਿਉਚਾਨਾਉ। ਏਵਡੁ
ਉਚਾਹੋਵੇਕੋਇ। ਤਿਸੁਉਚੇਕਉਜਾਣੈਸੋਇ। ਜੇਵਡੁਅ
ਪਿਜਾਣੈਆਪਿਆਪਿ। ਨਨਕਨਦਰੀਕਰਮੀਦਗਤਿ
॥੨੪॥ ਬਹੁਤਾਕਰਮੁਨਲਿਖਿਆਜਾਇ। ਵਡੁ
ਦਾਤਾਤਿਲੁਨਤਮਾਇ। ਕੇਤੇਮੰਗਾਹਿਜੇਧਅਪਾਰਾ।
ਕੇਤਿਆਗਦਤਨਹੀਵੀਚਾਰਾ। ਕੇਤੇਖਪਿਤੁਟਹਿਵੇਕਾ
ਰਾ। ਕੇਤੇਲੇਲੇਮੁਕਰਪਾਹਿ। ਕੇਤੇਮੁਰਖਖਾਹੀਖਾਹਿ।
ਕੇਤਿਆਦੁਖਭੁਖਸਦਮਾਰਾ। ਏਹਿਭਿਦਗਤਿਤੇਰੀਦਾ
ਤਾਰਾ। ਬੀਦਿਖਲਾਸੀਕਾਣੇਹੋਇ। ਹੋਰਾਅਖਿਨਸ

ਕੇਕੋਇ॥ਜੇਕੋਖਾਇਕੁਆਖਾਇਪਾਇ॥ਓਹੁਜਾਣੈਜੇ ੮
ਭੀਅਮੁਹਿਖਾਇ॥ਆਪੇਜਾਣੈਆਪੇਦੋਇ॥ਆਖਹਿ
ਜਿਭਿਕੋਈਕੋਇ॥ਜਿਸਨੋਖਖਸੇਸਿਫਤਿਸਾਲਾਹ॥
ਨਾਨਕਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਤਿਸਾਹੁ॥੨੫॥ਅਮੁਲਗੁਣਅ
ਮੁਲਵਾਪਾਰਾ॥ਅਮੁਲਵਾਪਾਰੀਏਅਮੁਲਭੰਡਾਰਾ॥
ਅਮੁਲਆਵਹਿਅਮੁਲਲੈਜਾਹਿ॥ਅਮੁਲਭੁਗਇਅ
ਮੁਲਾਸਮਾਹਿ॥ਅਮੁਲੁਧਰਮੁਅਮੁਲੁਦੀਬਾਣੁ॥ਅ
ਮੁਲੁਤੁਲੁਅਮੁਲੁਪਰਵਾਣੁ॥ਅਮੁਲੁਬਖਸੀਸਾਅਮੁ
ਲੁਨੀਸਾਣੁ॥ਅਮੁਲੁਕਰਮੁਅਮੁਲੁਰੁਰਮਾਣੁ॥ਅਮੁ
ਲੋਅਮੁਲੁਅਗਿਅਨਜਾਇ॥ਅਗਿਅਗਿਰਹੋਇ

ਵਲਾਇਆ ਆਖਹਿ ਵੇਦ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣਾ ਆਖਹਿ ਪੜ੍ਹੇ ਕ
ਰਹਿ ਵਖਿ ਆਣਾ ਆਖਹਿ ਬਰਮੇ ਆਖਹਿ ਇੰਦਾ ॥
ਆਖਹਿ ਗੋਪੀ ਤੋ ਗੋਵਿੰਦਾ ਆਖਹਿ ਟੀਸਰਾ ਆਖਹਿ
ਸਿਧਾ ਆਖਹਿ ਕੇਤੇ ਕੀਤੇ ਬੁਧਾ ਆਖਹਿ ਦਾਨੁ ਦਾ ਆ
ਖਹਿ ਵੇਦਾ ਆਖਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੇਵਾ ਕੇਤੇ
ਆਖਹਿ ਆਖਣਿ ਪਾਗਿ ਕੇਤੇ ਕਹਿਕਹਿ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜ
ਹਿ ਏਤੈ ਕੀਤੇ ਹੋਰੀ ਕਰੇ ਹਿ ॥ ਤੁਹਾ ਅਖਿ ਨ ਸਕਹਿ ਕੇਈ ਕੇ
ਇ ਜੇ ਵਰੁ ਭਾਵੈ ਤੇ ਵਰੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਾਚਾ ਸੋ
ਇ ਜੇ ਕੋ ਆਖੈ ਬੋਲੁ ਵਿਗਾੜਾ ॥ ਤੁਹਾ ਲਿਖੀ ਮੇਸਿ ਰਿਗ
ਵਾਰਾਗਾ ਵਾਰੁ ॥ ੨੬ ॥ ਸੋ ਵਰੁ ਕੇਹਾ ਸੋ ਪਰੁ ਕੇਹਾ ਜਿ

ਤਬਹਿਸਰਬਸਮਾਲੋ। ਵਾਜੇਨਾਦਾਅਨੇਕਾਅਸੀਖਾ ੬
ਕੇਤੇਵਾਵਣਹਾਰੇ। ਕੇਤੇਰਾਗਪਰੀਸਿਉਕਹੀਅਨਿਕੇਤੇਗ ੦
ਵਣਹਾਰੇ। ਗਾਵਹਿਤੁਹੁਨੋਪਉਦੁਪਾਣੀਬੈਸਤਰੁਗਾਵੇਰਾ
ਜਾਧਰਮੁਦੁਆਰੇ। ਗਾਵਹਿਰਿਤੁਗੁਪਤੁਲਿਖਿਜਾਣਹਿਲਿ
ਖਿਲਿਖਿਧਰਮੁਵੀਚਾਰੇ। ਗਾਵਹਿਈਸਰੁਬਰਮਾਦੇਵੀਸੋ
ਹਨਿਸਦਾਸਵਾਰੇ। ਗਾਵਹਿਇੰਦਾਇੰਦਾਸਣਿਬੈਠੇਦੇਵ
ਤਿਆਦਰਿਨਾਲੇ। ਗਾਵਹਿਸਿਧਸਮਾਧੀਅੰਦਰਿਗਾਰ
ਨਿਸਾਧਵਿਚਾਰੇ। ਗਾਵਨਿਜਤੀਸਤੀਸੀਤੋਖੀਗਾਵਹਿਵੀ
ਰਕਰਾਰੇ। ਗਾਵਨਿਪੀਤ੍ਰਿਤਪੜਨਿਰਖੀਸਰਜੁਗੁਜੁਗੁਵੇ
ਦਾਨਾਲੇ। ਗਾਵਹਿਮੋਹਣੀਆਮਨੁਮੋਹਨਿਸੁਰਗਾਮਛ

ਪਇਆਲੇ। ਗਾਵਨਿਰਤਨਉਪਾਏਤੇਰੇਅਠਸਠਿਤੀਰ
ਥਨਾਲੇ। ਗਾਵਹਿਜੋਧਮਹਾਬਲਸੁਰਗਾਵਹਿਖਾਣੀ
ਚਾਰੇ। ਗਾਵਹਿਖੰਡਮੰਡਲਵਰਭੰਡਾਕਰਿਕਰਿਰਖੇਧ
ਰੇ। ਜੇਈਤੁਧੁਨਗਾਵਹਿਜੋਤੁਧੁਭਾਵਨਿਰਤੇਤੇਰੇਭੁਗ
ਤਰਸਾਲੇ। ਹੋਰਿਕੇਤੇਰਗਾਵਨਿਸੇਮੇਚਿਤਿਨਆਵਨਿ
ਨਾਨਕਾਰਿਅਵੀਚਾਰੇ। ਜੇਈਜੇਈਸਦਾਸਚੁਸਾਹਿ
ਬੁਸਚਾਸਾਚੀਨਾਣੀ। ਹੇਭੀਹੋਸੀਜਾਇਨਜਾਸੀਰ
ਚਨਾਜਿਨਿਰਚਾਣੀ। ਰੰਗੀਰੰਗੀਭਾਤੀਕਾਰਿਕਾਰਿਜਿ
ਨਸੀਮਾਇਆਜਿਨਿਉਪਾਣੀ। ਕਾਰਿਕਾਰਿਦੇਖੇਕੀਤਾਅ
ਪਲਾਜਿਦਾਤਿਸਦੀਦਾਹਿਮਾਣੀ। ਜੋਤਿਸਭਾਦੈਜੇਈਕ

ਰਸੀਹੁਕਮੁਨਕਰਣਾਜਾਣੀ॥ਸੋਪਾਤਿਸਾਹੁਸਾਹਾਪਾਤਿ
 ਸਾਹਿਬੁਨਾਨਕਰਹਣੁਰਜਾਣੀ॥੨੧॥ਅੰਦਾਸੀਤੋਖੁਸਰ
 ਮੁਪਤੁਝੇਲੀਧਿਅਨਕੀਕਰਹਿਬਿਭੂਤਿ॥ਖੰਥਾਕਾਣੁਕੁ
 ਆਰੀਕਾਇਆਜੁਗਾਤਿਤੰਰਾਪਰਤੀਤਿ॥ਆਣੀਪੰਥੀ
 ਸਗਲਜਮਾਤੀਮਨਿਜੀਤੈਜਗੁਜੀਤਾ॥ਅਦੇਸੁਤਿ
 ਸੇਅਦੇਸੁ॥ਅਗਦਿਅਨੀਲੁਅਨਾਗਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁ
 ਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥੨੨॥ਭੁਗਾਤਿਰਿਅਨੁਦਾਇਆਭੰ
 ਬਾਰਣਿਪਾਟਿਪਾਟਿਵਾਜਹਿਨਾਵਾ॥ਅਪਿਨਾਬੁਨਾਥੀ
 ਸਭਜਾਕੀਗਿਧਿਸਿਧਿਅਵਰਾਸਾਵਾ॥ਸੰਜੋਗੁਦਿਜੋ
 ਗੁਦਾਇਕਾਰਚਲਾਵਹਿਲੇਖੇਅਦਹਿਭਾਰਾ॥ਅਦੇ
 ਸੁਤਿਸੇਅਦੇਸੁ॥ਅਗਦਿਅਨੀਲੁਅਨਾਗਦਿਅਨਾਹਤਿ

ਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੨੮॥ ਏਕਾਮਾਈਜੁਗਾਤਿਦਿਆ
 ਈਤਿਨਿਚੇਲੇਪਰਵਾਣਾ॥ ਇਕਸੰਸਾਰੀ॥ ਇਕਭੰਡਾਰੀ॥ ਇ
 ਕਲਾਏਦੀਬਾਣਾ॥ ਜਿਵਤਿਸੁਭਾਵੈਤਿਵੈਚਲਾਵੈਜਿਵਹੈ
 ਵੈਫੁਰਮਾਣਾ॥ ਓਹੁਵੈਖੈਓਨਾਨਦਾਰਿਨਆਵੈਬਹੁਤਾਏ
 ਹੁਇਬਾਣਾ॥ ਆਵੇਸੁਤਿਸੈਆਵੇਸੁ॥ ਆਇਅਨੀਲੁਅ
 ਨਾਇਅਨਾਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੨੯॥ ਆਸਟੁਲੇ
 ਇਲਾਇਭੰਡਾਰਾ॥ ਜੋਕਿਛੁਪਾਇਆਸੁਏਕਾਵਾਰਾ॥ ਕਰਿ
 ਕਰਿਵੈਖੈਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਨਾਨਕਸਚੇਕੀਸਾਚੀਕਾਰਾ॥
 ਆਵੇਸੁਤਿਸੈਆਵੇਸੁ॥ ਆਇਅਨੀਲੁਅਨਾਇਅਨਾ
 ਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੋਵੇਸੁ॥ ੩੦॥ ਇਕਦੂਜੀਭੈਲਖਹੋਹਿ
 ਲਖਹੋਹਿਲਖਦੀਸਾ॥ ਲਖੁਲਖੁਗੋੜਾਅਖੀਅ

ਹਿਏਕੁਨਾਮੁਜਗਦੀਸਾਏਤੁਰਾਹਿਪਤਿਪਵੜੀਆਚੜੀਮੇ ੧੧
 ਹੋਇਏਕੀਸਾਸੁਟਿਗਲਾਮਕਾਸਕੀਕੀਟਾਮਾਣੀਰੀਸਾ
 ਨਾਨਕਨਦਰੀਪਾਣੀਮੇਕੁੜੀਕੁੜੇਠੀਸਾ॥੩੨॥ਆਖਾਇਜੋਰੁ
 ਰੁਪੇਨਹਜੋਰੁਜੋਰੁਨਮੰਗਾਇਦੇਇਨਜੋਰੁਜੋਰੁਨਜੀਦਇਮ
 ਗਇਨਹਜੋਰੁਜੋਰੁਨਰਾਜਿਮਾਗਲਿਮਨਿਜੋਰੁਜੋਰੁਨਸੁਰ
 ਤੀਰੀਆਨਿਵੀਚਗਰੀਜੋਰੁਜੁਰਾਤੀਛੁਟੈਸੀਸਾਗੁ॥ਜਿ
 ਸੁਹਥਿਜੋਰੁਕਾਰਿਦੇਖੇਜੋਇ॥ਨਾਨਕਉਤਮੁਨੀਰੁਨਕੋਇ
 ॥੩੩॥ਰਾਤੀਰੁਤੀਥਿਤੀਵਾਰਾਪਵਣਪਾਣੀਅਗਨੀਪ
 ਤਾਲਾ॥ਤਿਸਵਿਚਿਧਰਤੀਥਾਪਿਰਖੀਧਰਮਸਾਲਾ॥ਤਿਸੁ
 ਵਿਚਿਜੀਅਜੁਰਾਤਿਕੇਰੰਗਾ॥ਤਿਨਕੇਨਾਮਅਨੇਕਅਨੰਤ

ਕਰਮੀਕਰਮੀਹੋਇਵੀਚਾਗੁ। ਸਚਾਅਪਿਸਚਾਦਰਬਾਰੁ
ਗਤਿਥੈਜੋਹਨਿਪੰਚਪਰਵਦੁ। ਨਦਰੀਕਰਮਿਪਦੈਨੀਸਾਣੁ
ਕਰਪਕਾਈਓਥੋਪਾਇ। ਨਨਕਗਾਇਅਜਾਪੈਜਗਇ। ੩
੪। ਧਰਮਖੰਡਕਾਏਹੋਧਰਮੁ। ਗਿਆਨਖੰਡਕਾਅਖਹੁਕਰ
ਮੁਕੇਤੇਪਦਣਪਾਣੀਦੈਸੀਤਰਕੇਤੇਕਾਨਮਹੇਸਾ। ਕੇਤੇਬਰਮੇ
ਪਾਤ੍ਰਤਿਪਤ੍ਰੀਅਹਿਰੁਪਰੰਗਕੇਵੇਸਾ। ਕੇਤੀਆਕਰਮ
ਰਮੀਮੇਰਕੇਤੇਕੇਤੇਧੁਓਪਦੇਸਾ। ਕੇਤੇਇਚਰੰਦਸੁਰਕੇਤੇਕੇ
ਤੇਮੰਡਲਦੇਸਾ। ਕੇਤੇਸਿਧਬੁਧਨਾਥਕੇਤੇਕੇਤੇਵੇਵੀਦੇਸਾ।
ਕੇਤੇਦੇਵਦਾਨਵਮੁਨਿਕੇਤੇਕੇਤੇਰਤਨਸਮੁੰਦਾ। ਕੇਤੀਆਖਾ
ਣੀਕੇਤੀਆਬਾਣੀਕੇਤੇਪਾਤਨਰਿਦਾ। ਕੇਤੀਆਸੁਰਤੀਜੇ

ਵਕ ਕੇ ਤੇ ਨਾਨਕ ਮੰਤ੍ਰ ਨ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ੩੫ ॥ ਗਿਆਨ ਖੰਡ ਮਹਿ ਗਿਆ ॥ ੧੨
ਨ ਪਰਚੰਡ ॥ ਤਿਥੈ ਨਾ ਵ ਬਿਨੋਦ ਕੋ ਰਾਮ ਨੰਦ ॥ ਜਰ ਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬ ॥
ਣੀ ਰੂਪ ॥ ਤਿਥੈ ਪਾਤ੍ਰ ਤਿਪਤ੍ਰੀ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਮਨੁ ਪ੍ਰਾਤ੍ਰ ਕੀਆ
ਗਲਾ ਕਈਆ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਜੇ ਕੋ ਕਹੈ ਪਿਛੈ ਪਛੁਤਾਇ ॥ ਤਿਥੈ ਪ
ਤ੍ਰੀ ਮੇ ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਮਨਿ ਬੁਧਿ ॥ ਤਿਥੈ ਪਤ੍ਰੀ ਮੇ ਸੁਰਗ ਸਿਧਾ ਕੀ
ਬੁਧਿ ॥ ੩੬ ॥ ਕਰ ਮ ਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋਰੁ ॥ ਤਿਥੈ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਣੀ
ਹੋਰੁ ॥ ਤਿਥੈ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੁਰ ॥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ
ਭਰਪੁਰ ॥ ਤਿਥੈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਤਾ ਮਹਿ ਮਾਮਾਹਿ ॥ ਤਾ ਕੇ ਰੂਪ ਨ ਕਥ
ਨੇ ਜਾਹਿ ॥ ਨਾਓਹਿ ਮਰਹਿ ਨ ਠਾਰੇ ਜਾਹਿ ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਰਾਮ ਵ
ਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਿਥੈ ਭਰਾ ਤਿਵਸਾਹਿ ਕੋਲੋਆ ਕਰਹਿ ਮਨ

ਦੁਸਰਾਮਨਿਸੋਇ। ਸਚਖੰਡਿਵਸੋਨਿਰੰਕਾਰੁ। ਕਰਿਕਰਿਵੇ
 ਖੰਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ। ਤਿਥੈਖੰਡਮੰਡਲਵਰਭੰਡ। ਜੇਕੋਕਥੈ
 ਤਮੰਤਨਮੰਤ। ਤਿਥੈਲੋਅਲੋਅਮਾਕਾਰਾ। ਜਿਵਜਿਵ
 ਹੁਕਮੁਤਿਵੇਤਿਵਕਾਰਾ। ਵੇਖੈਵਿਰਾਸੇਕਰਿਵੀਚਾਰੁ। ਨਾਨ
 ਕਕਥਨਾਕਰਕੁਸਾਰਾ। ੩੭॥ ਜਤੁਪਹਾਰਾਪੀਰਜੁਸੁਨਿ
 ਮਾਰਾ। ਅਹਰਇਮਤਿਵੇਦੁਹਥੀਮਾਰਾ। ਭਉਖਲਾਮਰਾ
 ਨਿਤਪਤਾਉ। ਭਾਂਡਾਭਾਉਮੀਮੰਤੁਤਿਤੁਫਾਲਿ। ਪੜ੍ਹੀਐ
 ਸਬਦੁਸਚੀਟਕਸਾਲਾ। ਜਿਨਕਉਨਦਰਿਕਰਮੁਤਿਨਕਾ
 ਰਾ। ਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਰਿਨਿਹਾਲਾ। ੩੮॥ ਜਲੋਕਾ॥
 ਅਪਵਦੁਗੁਰੂਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤਾਧਰਤਿਮਹਤਾ। ਦਿਵਸੁ

ਗਤਿਦਾਇਦਾਣੀਦਾਇਆਖੇਲੈਜਗਲਜਗਤੁ। ਚੀਰੀ
ਆਣੀਆਬਾਰਿਆਣੀਆਵਾਰੈਧਰਮੁਹਵਾਰਿ। ਕਰਮੀਅ
ਪੋਆਪਣੀਕੇਨੇੜੈਕੇਦੂਰਿ। ਜਿਨੀਨਾਮੁਧਿਆਇਆਗਾਇ
ਮਸਕਾਤਿਪਾਗਲਿ। ਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਲੇਕੇਤੀਛੁਟੀਨਾਲਿ
॥੧॥

੧ ਓ ਜਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗਕੀਵਾਰਮੁਹਲਾ
੪ ਜਲੋਕੁਨਾਲਿ॥ ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਰਾਗਵੀਰਿ
ਸੀਰਾਗੁਹੇਜੇਸਚਿਧਰੇਪਿਆਰੁ॥ ਸਦਾਹਰਿਸਚਮੁਨਿਵਸੈਨਿ
ਹਚਲੁਮਤਿਅਪਾਰਾਗਤਨੁਮਮੋਲਕੁਪਾਇਆਗੁਰਕਾਸਬ
ਦੁਬੀਚਾਰੁ॥ ਜਿਹਵਾਸਚੀਮਨੁਜਚਾਸਚਾਸਰੀਰੁਅਕਾਰੁ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਜੇ ਵਿਐ ਐਸ ਦਾਸ ਚੁਵਾ ਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥
 ਮੰ ੩ ॥ ਹੋਗੁ ਬਿਰਹਾ ਸਭ ਪਾਰੁ ਹੋ ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਹਿ ਬੁਧੀ
 ਤਿਨ ਹੋਇ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਸੋਹਿ ਆਵੇ ਖਣੁ ਚੁਨਣੁ ਨ
 ਹੋਇ ॥ ਸਹ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਪਜੈ ਅੰਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇਇ
 ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਨਿ ਅਖੀਲੀਤੀਆ ਜੋਈ ਸਚਾ ਦੇਇ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਕਰਤਾ ਇਕੁ ਇਕੋ ਦੀਬਾਣੁ ਹਰਿ ॥ ਹ
 ਰਿ ਇਕੋ ਸੇਵਾਹੇ ਅਮਰੁ ਇਕੋ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਪਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੁ ਬਿ
 ਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਰੁਕੁ ਮਭਉ ਦੁਰਿ ਕਰਿ ॥ ਹਰਿ ਤਿਸੇ ਨੋ ਸਾਲਾ
 ਹਿ ਜਿਤੁ ਪੁਰਖੇ ਬਾਹਰਿ ਪਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਜਿਸੇ ਨੋ ਹੋਇ ਦਾਇਆ
 ਲੁਸੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਿ ॥ ੧ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰ ੧

॥ ਦਾਤੀਸਾਹਿਬਸੰਦੀਆਕਿਆਚਲੇਤਿਸੁਨਾਲਿ॥ ਇਕਜਾ ੧੪

ਰੀਦੇਨਾਲਹੀਨਿ॥ ਇਕਨਾਸੁਤਿਆਵੇਇਉਠਾਇ॥ ੧॥ ੪੦੧

॥ ਜਿਦਕਸਬੁਰੀਸਾਦਿਕਾਸਬਰੁਤੋਸਾਮਲਾਇਕਾਦੀ

ਦਾਰੁਪੁਰੇਪਾਇਸਾਬਾਉਨਾਹੀਖਾਇਕਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥

॥ ਸਰੁਆਪੇਤੁਪੁਉਪਾਇਕੈਆਪਿਕਾਰੈਲਾਈ॥ ਤੂੰਆਪੇਵੇ

ਖਿਦਿਗਸਦਾਆਪਣੀਵਰੁਆਈ॥ ਹਰਿਤੁਪੁਹੁਬਾਹਰਿਕਿ

ਛੁਨਹੀਤੂੰਸਚਾਸਾਈ॥ ਤੂੰਆਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾਸਭਨੀਹੀ

ਥਾਈ॥ ਹਰਿਤਿਸੇਧਿਆਵਹੁਸੰਤਜਨਹੁਜੇਲਏਛਬਾਈ

॥ ੨॥ ਸਲੋਕਮਃ ੧

॥ ਫਕਤੁਜਾਤੀਫਕਤੁਨਾਉ॥ ਸਭ

ਨਾਜੀਆਇਕਾਛਾਉ॥ ਆਪਹੁਜੇਕੋਭੁਲਾਕਹਾਏ॥ ਨਾਨਕ

ਤਾਪਰੁ ਜਾਪੇ ਜਾਪਤਿ ਲੇਖੇ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਮ ੧੨ ॥ ਜਿਸੁ ਪਿਆ
ਰੇ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਤਿਸੁ ਆਰੋਮ ਰਿਚਲੀ ਮੇਯਾ ਧਿਰੁ ਜੀਵ ਦੁਸੰਸਾ
ਰਿਤਾ ਕੈ ਪਾਛੈ ਜੀਵ ਦੁਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਧਰਤੀ
ਸਾਜੀ ਮੇਰੀ ਦੁਸੁਰ ਜੁਝਾਇ ਦੀਵੇ ॥ ਦਸਰਾ ਰਿਚਟੁ ਤੁਧੁ ਸਾਜਿ
ਆਵਾ ਪਾਰ ਕਰੀ ਦੇ ॥ ਇਕ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਦੇਇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਬੀਵੇ ॥ ਤਿਨ ਜਮ ਕਾਲੁ ਨਾ ਵਿਆਪਣੀ ॥ ਜਿਨ ਸਚ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਪੀਵੇ ॥ ਓਇ ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਪਰਵਾਰ ਸਿਉ ਤਿਨ ਪਿਛੈ ਸੁਰਜ
ਗਤੁ ਛੁਟੀਵੇ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੧੧ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਰਿ ਕੇਵ
ਜਿਅ ਸੋਇ ॥ ਵਖਤੁ ਵੀਚਾਰੇ ਸੁਖੀ ਦਾਹੋਇ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਚੈ
ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥ ਜਾ ਕੀ ਮਤਿ ਪਾਇ ਤੁਕ ਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸਰੋਸਰੀ ਅਤਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਕੈ ਸੇ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੁ ॥
 ॥ ਸਿਦਕੁ ਕਰਿ ਸਿਜਦਾ ਮਨ ਕਰਿ ਮਖਸੂਦਾ ॥ ਜਿਹ ਧਿਰਿ ਦੇਖਾ
 ਤਿਹ ਧਿਰਿ ਮਉਜੂਦਾ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਗੁਰਸਭਾਏ ਦਲਪਾ
 ਈਐ ਨਾਨੈ ਨੈਨਾ ਦੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤੰਗੀ ਮੈਲੈ ਜਾ ਮਨੁਰ
 ਹੋਹ ਦੂਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਪਤਦੀਪ ਸਪਤਸਾਗਰਾਨ
 ਦਖੰਡ ਚਾਰਿ ਦੇਵ ਦਸ ਅਸਟ ਪੁਰਾਣਾ ॥ ਹਰਿ ਸਭ ਨਾਵਿਚਿ
 ਭੀ ਵਰਤਦਾ ॥ ਹਰਿ ਸਭ ਨਾਭਾਣਾ ॥ ਸਭ ਭੁਝੈ ਧਿਅਾਵਹਿ ਜੀ
 ਅਜੀਤ ਹਰਿ ਸਾਰਗ ਪਾਣਾ ॥ ਜੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਮਾਰਾ ਪਦੇਤਿ
 ਨਹ ਉਕਰ ਬਾਣਾ ॥ ਭੂਆਪੇ ਮਾਪਿ ਵਰਤਦਾ ਕਰਿ ਚੋਜ ਦਿਡਾ
 ਣਾ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਕਲਉ ਮਸਾਜਨੀ ਕਿਅਸਦਾ

ਏਹੀ ਮੇਰੇ ਹੋਈ ਲਿਖਿ ਲੇਹੁ ਸਦਾ ਸਗਹਿ ਬੁਕੇਰੀ ਗੀਰ ਹੋ ਕਬ
 ਹੂੰ ਨਤੂਟਾ ਸਿਨੇਹੁ ਕਲਉ ਮਸਾਜਨੀ ਜਾਇ ਸੀ ਲਿਖਿ ਮਾਭੀ
 ਨਾਲੇ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਸਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਜਾਇ ਸੀ ਜੋ ਪੁਰਿ ਛੇਰੀ ਸ
 ਚੈ ਪਾਇ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਨਦਰੀ ਮਾਵਦਾ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਣੀ ਵੇ
 ਖਹੁ ਕੋਇ ਉਪਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਚਾ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਮਾਸ ਚਿਰਹੁ
 ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਹੋ ਕਰਮੀ ਪਏ ਪਾਇ ॥੨॥
 ਅਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਬਾਹਰਿ ਇਕ ਤੂੰ ਤੂੰ ਜਾਣਹਿ ਭੇਤੁ
 ॥ ਜੋ ਕੀਚੈ ਸੋ ਹਰਿ ਜਾਣਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਚੇਤੁ ॥ ਸੋ ਰਹੈ ਜਿਪਾਪ
 ਕ ਮਾਵਦਾ ਪਰਮੀ ਦਿਗਸੇਤੁ ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਮਾਪਿ ਨਿਮਾਉ ਸਚੁ
 ਤਾ ਰੂਰੀ ਮੇਕੇਤੁ ॥ ਜਿਨਾ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਪਛਾਣਿ ਮਾਸੇ ਸਚਿ ਰਲੇ

ਤੁ॥੫॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਕਲਮਜਲਉਸਦੁਮਸਵਈ १੬
 ਮੇਕਾਗਦਭੀਜਲਿਜਾਉ॥ਲਿਖਣਵਾਲਾਜਲਿਬਲਉ
 ਜਿਨਿਲਿਖਿਆਵੁਜਾਭਾਉ॥ਨਾਨਕਪੁਰਬਾਲਿਖਿਆਕ
 ਮਾਵਣਾਅਵਰੁਨਕਰਣਾਜਾਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ ਹੇਰੁਕੁਰੁਪ
 ਜਣਾਕੁਰੁਬੋਲਣਾਮਾਇਆਨੁਗਲਿਖਿਆਰੁ॥ਨਾਨਕਾਵਿ
 ਣੁਨਾਵੈਕੀਬਿਰੁਨਹੀਪਾੜਿਪਾੜਿਹੋਇਖੁਆਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ
 ॥ਹਰਿਕੀਵਾਰਿਅਾਈਵਡੀਹੋਹਰਿਕੀਰਤਨੁਹਰਿਕਾ॥
 ਹਰਿਕੀਵਾਰਿਅਾਈਹੋਜਾਨਿਆਉਹੋਧਰਮਕਾ॥ਹਰਿਕੀਵ
 ਰਿਅਾਈਹੋਜਾਣੁ^{ਵਡੀ}ਹੋਜੀਅਕਾ॥ਹਰਿਕੀਵਾਰਿਅਾਈਵਡੀ
 ਹੋਜਾਨੁ^{ਵਡੀ}ਸੁਣੀਕਹਿਅਾਜੁਗਲਕਾ॥ਹਰਿਕੀਵਾਰਿਅਾਈਵ

ਰੀਹੋਅਪੁਛਿਆਦਾਨੁਦੇਵਕਾ॥੬॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਹਉਹਉ
 ਕਰਤੀਸਭਮੁਈਸੰਪਉਕਿਸੇਨਨਗਲਿ॥ਦੂਜੇਭਾਇਦੁਖੁ
 ਪਾਇਆਸਭੁਜੇਹੀਜਮਕਗਲਿ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਉਬਰੇ
 ਜਾਚਾਨਾਮੁਸਮਾਗਲਿ॥੭॥ਮਃ੭ ॥ਗਲੀਅਜੀਚੰਗੀਆ
 ਮਾਚਾਰੀਬੁਰੀਆਹਾਮਨਹੁਕਸੁਧਾਕਾਲੀਆਬਾਹਰਿਚਿ
 ਟਵੀਆਹਾਠੀਸਾਕਰਹਿਤਿਨਾੜੀਅਜੇਸੇਵਹਿਦਰੁਖੜੀ
 ਆਹਾਨਾਲਿਖਸੇਮੇਰਤੀਆਮਾਣਹਿਸੁਖਿਰਲੀਆਹਾ॥
 ਹੋਏਭਾਇਨਿਤਾਈਆਰਹਹਿਨਿਮਾਨਦੀਆਹਾਨਾਨਕ
 ਜਨਮੁਸਕਾਰਥਾਜੇਤਿਨਕੋਸੀਗੀਮਿਲਾਹਾ॥੮॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਬੁਆਪੇਜਲੁਸੀਨਾਹੈਆਪੇਆਪੇਹੀਆਪਿਜਾਲੁ

॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾ ਲੁਫਤਾਇ ਦਾ ਆਪੇ ਵਿਚਿ ਸੇਬਾ ਲੁ ਤੂੰ ਆ
 ਪੇ ਕਮ ਲੁ ਮਾਲਿ ਪਤੁ ਹੋ ਸੇ ਹਥਾ ਵਿਚਿ ਗੁਲਾ ਲੁ ਤੂੰ ਆਪੇ ਮੁ
 ਕਤਿ ਕਰਾਇ ਦਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਕਰਿ ਖਿਆਲੁ ਹਰਿ ਤੁ
 ਧੁ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ ਗੁਰਸ ਬਦੀ ਦੇ ਖਿਨਿ ਹਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੈ ਬਹੁਤਾ ਰੋਵੈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਧੋਖਾ
 ਨੀਦ ਨ ਜੋਵੈ ॥ ਜੇ ਧਨਖ ਸਮੇਚ ਲੇ ਰਜਾਣੀ ॥ ਦਰਿ ਘਰਿ ਸੋ
 ਭਾਮ ਹਾਲਿ ਬੁਲਾਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ॥ ਇਹ ਮਤਿ ਪਾਣੀ ॥ ਗੁ
 ਰਪਰਸਾਦੀ ਸਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਨਾਮਾ ਵਿ
 ਹੁਇ ਮਾਰੀ ਗੁਰ ਸੰਤਾ ਦੇ ਖਿਨੁ ਭੁਲਾ ॥ ਇਸ ਕਾਰੀ ਗੁਇਨ
 ਬੋਝਿ ਆਵੇ ਛਾਇ ਸਦਾ ਮੁਲੁ ॥ ਦੂਜੇ ਲਗੀ ਪਾਚਿ ਮੁਏ ਮੁਰਖ

ਅੰਧਗਵਾਗਾ ਬਿਸਟਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇਪਾਇ ਪਚਹਿ ਦਾਰੋਦਾ
 ਰਾਨਾਨਕਨਾ ਮਿਰਤੇ ਸੇਰੰਗੁਲੇ ਗੁਰਕੋ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥
 ਕੁਰਾਤੀ ਰੰਗੁਨ ਉਤਰੇ ਸਹਜੇ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥੨॥ ਅਉਤ੍ਰੀ
 ॥ ॥ ਜਿਸਾਟਿ ਉਪਾਣੀ ਸਭਤੁ ਧੁਆਪੇ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿਅ ॥
 ॥ ਇਕਿ ਵਲੁ ਛਲੁ ਕਾਰਿ ਕੈ ਖਾਵਦੇ ਮੁਹੁ ਕੁਕੁਕੁ ਸਤੁ ਤਿਨ
 ਢੁਗਹਿ ਮਾਗੁ ਧੁਆਪੇ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰਹਿ ਤੁਧੁ ਓਤੈ ਕੀ ਮਿਓ
 ਇਲਾਇ ਮਾਗਾ ਇਕਨਾ ਸਚੁ ਬੁਝਾਇ ਓਨੁ ਤਿਨਾ ਅਤੁ
 ਟਭੰਗਾਰ ਦੇਵਾਇ ਮਾਗਾ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਖਾਹਿ ਤਿਨਾ ਸਫਲੁ
 ਹੈ ਅਚੇਤਾ ਹਥਤ ਬੁਝਾਇ ਮਾਗਾ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥੫॥
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪੀ ਰੂਤ ਦੇਵ ਦਖਾਣਹਿ ਮਾਇ ਮਾਸੋ ਹੁਸੁ ਮਾਇ

॥ ਦੁਜੈਭਾਇਹਰਿਨਾਮੁਵਿਸਾਰਿਅਗਮਨਮੁਰਖਮਿਲੈਸਜਾ ॥ ੧੮ ॥
 ਇੰ॥ ਜਿਨਿਜੀਉਪਿੰਡੁਦਿਤਾਤਿਸੁਕਬਹੁੰਨਚੇਤੋਜੇਦੇਦਾਰਿਜਕੁ
 ਸੰਬਾਹਿ॥ ਜਮਕਾਫਾਹਾਗਲਪੁਨਕਟੀਐਫਿਰਿਫਿਰਿਆਵੈ
 ਜਾਇ॥ ਮਨਮੁਖਿਕਿਛੂਨਸੁਝੈਅੰਧਲੇਪੁਰਬਾਲਿਖਿਆਕਮਾਇ
 ॥ ਪੁਰੈਭਾਰਿਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲੈਸੁਖਦਾਤਾਨਾਮੁਵਸੈਮਨਿਆਇ॥
 ਸੁਖੁਮਾਣਹਿਸੁਖੁਪੈਨਣਾਸੁਖੇਸੁਖਿਵਿਹਾਇ॥ ਨਾਨਕਸੋਨਾਉ
 ਮਨਹੁਨਾਵਿਸਾਰੀਐਜਿਤੁਦਰਿਸਚੈਸੋਭਾਪਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ੩
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਸੁਖੁਪਾਇਆਸਚੁਨਾਮੁਗੁਣਤਾਸੁ॥ ਗੁਰਮਤੀ
 ਆਪੁਪਛਾਣਿਆਰਾਮਨਾਮੁਪਰਗਾਸੁ॥ ਸਚੈਸਚੁਕਮਾਵਣਾਵ
 ਰਿਆਈਵਡੋਪਾਸਿ॥ ਜੀਉਪਿੰਡੁਸਭੁਤਿਸਕਾਸਿਫਤਿਕਰੇਅਰ

ਦਾਸਿ॥ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਾਲਾਹਣਾ ਸੁਖੇ ਸੁਖਿ ਨਿਦਾਸੁ॥ ਜ
 ਪੁਤ ਪੁਸੰਜ ਸੁਖ ਨੈ ਮਾਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ॥ ਧਿਰੁ ਜੀਵਾਸੁ॥ ਗੁਰ
 ਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਣੀ॥ ਮੇਮ ਨੁ ਮੁਖ ਮੋਹ ਦਿਣਾਸੁ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿ
 ਉਰਾ ਖੁਤੀ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ॥ ੨॥ ਅਉੜੀ॥ ॥ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ
 ਤੂੰ ਸਭ ਸੁਦਾ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾਰਾਗਿ॥ ਸਾਭਿ ਤੁਧੈ ਪਾਸ ਹੁਮੰਗ ਦੇ ਨਿ
 ਤ ਕਰਿ ਮਰਦਾਸਿ॥ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮਿਲੈ॥ ਏ
 ਕ ਨਾਦੁ ਰਿਹੈ ਪਾਸਿ॥ ਤੁਧ ਬਾਝੁ ਹੁਬਾਉ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਜਿਸੁ ਪਾਸ
 ਹੁਮੰਗੀ॥ ਮੇਮ ਨਿਦੇਖ ਹੁਕੋ ਨਿਰਜਾਸਿ॥ ਸਾਭਿ ਤੁਧੈ ਨੈ ਸਾਲਾ
 ਹਣੇ ਦਾਰਿ ਗੁਰ ਮੁਖ ਨੈ ਪਰਗਾਸਿ॥ ੩॥ ਜਲੇ ਕਮ ੪੩ ॥
 ਪੀੜਿ ਤੁਪਾਇ ਪਾਇਉ ਚਾਕੁ ਕਦਾ ਮਾਇ॥ ਮੇਹਿ ਪਾਮਾਰੁ॥ ਅੰਤ

ਰਿਬ੍ਹਮੁ ਨ ਚੀਨਣੀ ਮਨਿ ਮੁਰਖੁ ਰਾਵਾਰੁ ਦੁਜੈ ਭਾਇ ਜਗਤੁ
 ਪਰ ਬੈਧ ਦਾਨ ਬੁਝੈ ਬੀਚਾਰੁ ਬਿਰਥਾ ਜਨ ਮੁਰਗ ਦਾਇਆ ਮ
 ਰਿਜੀ ਮੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ॥੧॥ ਮ ੦੩ ॥ ਜਿਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ
 ਤਿਨੀ ਨਾਉ ਪਾਇਆ ਬੁਝੁ ਹੁਕਾਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖ
 ਮਨਿ ਵਸੈ ਚੁਕੈ ਕੁਕੁ ਪੁਕਾਰੁ ਆਪੇ ਨੋ ਆਪੁ ਖਾਇ ਮਨੁ ਨਿਰਮ
 ਲੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਮੁਕਤੁ ਹੋ
 ਹਰਿ ਜੀਉ ਚੇਤੀ ਪਿਆਰੁ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸ
 ਫਲ ਹੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਥਾਇ ॥ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਗੁਰੁ ਮਿ
 ਲੈ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈ ਮੇ ਹਰਿ ਪ
 ਰਿਲਾਘਾਇ ॥ ਮਨੁ ਹਠਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਪੁਛੁ ਹੁਵੇ ਦਾਜਾਇ

॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੇ ਜਿਸੁ ਲਏ ਹਰਿ ਲਾਇ ॥ ੧੦ ॥ ਸੋਲੇ
 ਕਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸੁਰਾਵਰੀ ਆਮੁ ਜਿਨਿ ਵਿਚ ਹੁਦੁ ਸਦੁ ਅ
 ਹੰਕਰੁ ਲਾਗਿ ਆਗਾ ਰੁਰੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹਿ ਜਨਮ ਸਦਾ ਰਿ
 ਆਗਾ ਆਪਿ ਹੋ ਆਸ ਦਾ ਮੁਕਤੁ ਕੁਲੁ ਨਿਸਤਗਰਿ ਆਗਾ ਜੋ ਹਨਿ
 ਜਚੁ ਦੁਆਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਅਗਰਿ ਆਗਾ ਮਨ ਮੁਖ ਮਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰਿ
 ਮਰਣੁ ਦਿਗਾੜਿ ਆਗਾ ਸੋਭੈ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮੁ ਕਿਅਕਰਹਿ ਦਿਚਾ
 ਰਿ ਆਗਾ ਆਪ ਹੁਦੁ ਜੈ ਲਾਗਿ ਖਸਮੁ ਦਿਸਾਰਿ ਆਗਾ ਨਾਨਕ
 ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦਿਸਾਰਿ ਆਗਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਗੁ
 ਰਿ ਪੁਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇ ਆਤਿ ਨ ਵਿਚ ਹੁਭਰੁ ਮੁਰੁ ਕਾਇ
 ਆਗਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀ ਰਤਿ ਗਾਈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਮਗੁ ਦਿ

ਖਗਇਆਹਉਮੇਮਾਰਿਏਕਲਿਵਲਾਰੀਅੰਤਰਿਨਾਮੁਦਸਾ ੨੦
ਇਆਗੁਰਮਤੀਜਮੁਜੋਹਿਨਜਾਕੇਸਾਚੈਨਾਮਿਸਮਾਇਆ
ਸਭੁਆਪੇਆਪਿਵਰਤੇਕਰਤਾਜੋਰਾਵੇਸੋਨਾਇਲਾਇ
ਆਜਨੁਨਾਨਕਨਾਮੁਲਏਤਾਜੀਵੈਬਿਨੁਨਾਵੈਖਿਨੁਮਰਿ
ਜਾਇਆ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੋਮਿਲਿਅਹਰਿਦੀਬਾਣੁ
ਸਿਉਸੋਸਭਨੀਦੀਬਾਣੀਮਿਲਿਅਗਾਜਿਥੇਓਹੁਜਾਇਤਿ
ਥੇਓਹੁਸੁਰਖੁਰੁਉਸਕੈਮੁਹਿਰਿਠੈਸਭਪਾਪੀਤਾਰਿਅਗਾਓ
ਸੁਅੰਤਰਿਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਨਾਮੋਪਰਵਰਿਅਗਾਨਾਉਪੁਜੀਅੰ
ਨਾਉਮੰਨੀਅੰਨਾਇਕਿਲਾਵਿਖਸਭੁਹਿਰਿਅਗਾਜਿਨੀਨਾ
ਮੁਧਿਅਗਾਇਅਗਾਇਕਮਨਿਇਕਚਿਤਿਜੋਅਸਥਿਰੁਜਗਿਰਹਿ

ਅਗ ॥ ੧੧ ॥ ਜਲੇਕਮ ੮੩ ॥ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉਪੁਜੀ ਮੇਰੁ ਰਕੇ
 ਜਹ ਜਿਸੁ ਭਾਇ ॥ ਆਤਮੇ ਨੋ ਆਤਮੇ ਵੀ ਪਤੀ ਭਿਹੋਇ ਤਾ
 ਘਰ ਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇ ॥ ਆਤਮਾ ਮਰੇ ਲੁਨ ਬੋਲਈ ਗੁਰ
 ਕੇ ਭਾਇ ਭੁਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਦਿਖੁ ਸਹ ਜੁ ਨ ਆਵਈ ਲੋਭੁ ਮੇ
 ਲੁਨ ਵਿਚ ਹੁਜਾਇ ॥ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭ
 ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ ॥ ਸਚੇ ਮੇਲੁ ਨ ਲਗਾਈ ਮਲੁ ਲਾ
 ਗੇ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ॥ ਧੋਤੀ ਮੂਲਿ ਨ ਉਤਰੇ ਜੇ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ
 ਨਾਇ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੇ ਮਹੀ ਕਾਰੀ ਸਭ ਦੁਖ ਦੁਖੁ ਕਮ
 ਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲਾ ਉਜਲੁ ਤਾ ਥੀ ਮੇਜਾ ਸਤਿ ਗੁਰਿ ਮਾਹਿ
 ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੮੩ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਲੋਕੁ ਸਮਝਾਈ ਮੇਕ ਦ

ਦੁਸਮਝਾਇਆਜਾਇ। ਮਨਮੁਖੁਰਲਾਇਆਨਾਰਲੇਪ ੨੧
 ਇਐਕਿਰਤਿਫਿਰਾਇ। ਲਿਵਧਾਭੁਦੁਇਰਾਹੇਹੁਕਮੀ
 ਕਾਰਕਮਾਇ। ਗੁਰਮੁਖਿਆਪਣਾਮਨਮਾਰਿਆਸਬਦਿ
 ਕਸਵਟੀਲਾਇ। ਮਨਹੀਨਾਲਿਝਗੜਾਮਨਹੀਨਾਲਿ
 ਸਥਮਨਹੀਮੀਉਸਮਾਇ। ਮਨੁਜੋਇਛੋਜੋਲਹੇਸਚੇ
 ਸਬਦਿਸੁਭਾਇ। ਅੰਮਿਤਨਾਮੁਸਦਭੰਚੀਐਗੁਰਮੁਖਿ
 ਕਾਰਕਮਾਇ। ਵਿਦੁਮਨੈਜਿਹੋਰੀਨਾਲਿਲੁਝਣਾਜਾਸੀ
 ਜਨਮੁਗਵਾਇ। ਮਨਮੁਖੀਮਨਹਠਿਹਾਰਿਆਕੂਕੂਕੁਸ
 ਭੁਕਮਾਇ। ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਮਨੁਜਿਣੈਹਰਿਜੇਭੀਲਿਵਲ
 ਇ। ਲਨਕਗੁਰਮੁਖਿਸਚੁਕਮਾਵੈਮਨਮੁਖਿਆਵੈਜਾਇ

॥२॥५॥ਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਕੇਸੀਤਸੁਣਹੁਜਨਭਾਈਹਰਿਸਤਿ
ਗੁਰਬੀਇਕਸਾਖੀ॥ਜਿਸੁਪੁਰਿਭਾਰੁਹੋਵੈਮੁਖਿਮਸਤਕਿ
ਬਿਨਿਜਾਨਿਲੇਹਿਰਵੈਗਾਖੀ॥ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਕਥਾਸਰੇਸ
ਟਉਤਮਗੁਰਬਚਨੀਸਹਜੇਚਾਖੀ॥ਤਹਭੁਇਆਪ੍ਰਗਾ
ਬੁਝਿਅੰਮ੍ਰਿਤਮਾਰਗਜਿਉਸੁਰਜਰੋਣਿਕਿਰਾਖੀ॥ਅ
ਵਿਸਟੁਅਗੋਚਰੁਅਲਪੁਨਿਰੰਜਨੁਸੇਵੇਖਿਅਗੁਰਮੁ
ਖਿਅਖੀ॥੧੨॥ਸਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵੇਆ
ਪਣਾਜੋਸਿਰੁਲੇਖੇਲਾਇ॥ਵਿਚਹੁਆਪੁਗਵਾਇਕੇ
ਰਹਾਨਿਸਾਚਿਲਿਵਲਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰੁਜਿਨੀਨਸੇਵਿਓ
ਤਿਨਾਬਿਰਥਾਜਨਮੁਗਵਾਇ॥ਨਾਨਕਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈ

ਜੋ ਕਰੇ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ॥੧॥ਅੰ॥੩ ॥ਅਨੁਵੇਕਾਰੀਵੇ
 ਭੀਅਵੇਕਾਰਾਕਰਮਕਮਾਇ॥ਦੂਜੈਰਾਇਅਗਿਆਨੀਪੁਜਦੇ
 ਦਰਗਾਹਮਿਲੇਸਜਾਇ॥ਅਤਮਦੇਉਪੁਜੀਮੇਬਿਨੁਸਤਿ
 ਗੁਰਬੂਝਨਪਾਇ॥ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਭਾਣਾਸਤਿਗੁਰੁਕਾ
 ਕਰਮੀਪਲੇਪਾਇ॥ਨਾਨਕਸੇਵਾਸੁਰਤਿਕਮਾਵਣੀਜੋਹਰਿ
 ਭਾਵੈਸੋਥਾਇਪਾਇ॥੨॥੫ਉਤ੍ਰੀ॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁ
 ਜਪਹੁਮਨਮੇਰੇਜਿਤੁਸਦਾਸੁਖਹੋਵੈਦਿਨੁਰਾਤੀ॥ਹਰਿਹਰਿ
 ਨਾਮੁਜਪਹੁਮਨਮੇਰੇਜਿਤੁਸਿਮਰਤਸਭਿਕਿਲਵਿਖਪਾਪ
 ਲਹਾਤੀ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਜਪਹੁਮਨਮੇਰੇਜਿਤੁਦਾਲ
 ਦੁਖਭੁਖਸਭਲਹਿਜਾਤੀ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਜਪਹੁਮਨ

ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਤੀ ॥ ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰੁ ਲਿ
 ਖਿ ਮਾਧੁਰਿ ਸਾਚੈ ਹਰਿ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਾਤੀ ॥ ੧੩ ॥ ਸ
 ਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨਸੇ ਦਿਓ ਸਬ ਦਿਨੁ
 ਤੇਵੀ ਚਾਰੁ ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਗਿ ਮਾਨੁ ਨਸਾਇਓ ਮਿਰਤ ਕੁਹੈ
 ਜੰਸਾਗਿ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ਹਫੇ ਰੁਪਇ ਮਾਮਰਿ ਜੀ ਮੋਹੈ
 ਖੁਆਰੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਕਰੇ ਜਿਸਨੇ ਮਾਪਿ ਕਰਾਏ
 ਜੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਿਓ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੋ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇ ॥ ਸਚਿਰ ਤੇਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਸਿਉ ਤਿਨ ਸਚੀ ਸਦਾ ਲਿ
 ਵਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸਨੇ ਮੇਲੇ ਨਾਵਿ ਫੁੜੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ
 ਜੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸੋਗੁਰੁ ਉਤੀ ਜੋਗੁਰੁ ਦਿਤੈ ਜਾਣੈ ॥ ਬੁ

ਰਪਰਸਾਵੀਆਪੁਪਛਾਣੇ। ਧਾਵਤੁਰਾਖੇਇਕਤੁਘਾਰਿ
 ਆਣੇ। ਜੀਵਤਮਰੈਹਾਰਿਨਾਮੁਦਖਾਣੇ। ਐਸਾਭਗਉ
 ਤੀਉਤਮੁਹੋਇ। ਨਾਨਕਸਚਿਸਮਾਵੇਜੋਇ। ੨॥ ਮਃ ੩
 ॥ ਅੰਤਰਿਕਪਟੁਭਗਉਤੀਕਹਾਏ। ਪਾਖੀਰੂਪਾਰ
 ਬ੍ਰਹਮੁਕਵੇਨਪਾਏ। ਪਰਨਿਦਾਕਰੇਅੰਤਰਿਮਲੁਲਾਏ
 ॥ ਬਾਹਰਿਮਲੁਧੋਦੈਸਨਕੀਜੂਠਿਨਜਾਏ। ਸਤਸੰਗਾਤਿ
 ਜਿਉਬਾਦੁਰਚਾਏ। ਅਨਦਿਨੁਦੁਖੀਆਦੁਜੈਭੁਗਇਰ
 ਚਾਏ। ਹਾਰਿਨਾਮੁਨਚੇਤੇਬਹੁਕਰਮੂਕਾਏ। ਪੁਰਬਿਲਿ
 ਖਿਆਜੁਮੇਟਣਾਨਜਾਏ। ਨਾਨਕਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇ
 ਮੋਖੁਨਪਾਏ। ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰਜਿਨੀਧਿਆ

ਇਆਸੇਕਫਿਨਸਵਾਹੀ॥ਸਤਿਗੁਰੁਜਿਨੀਧਿਆਇਆ
ਸੇਤ੍ਰਿਪਤਿਅਘਾਹੀ॥ਸਤਿਗੁਰੁਜਿਨੀਧਿਆਇਆਤਿਨ
ਜਮਰੁਨਾਹੀ॥ਜਿਨਕਉਹੋਅਗ੍ਰਿਪਾਲੁਹਰਿਸੇਸਤਿਗੁ
ਰਪੇਰੀਪਾਹੀ॥ਤਿਨਮੇਥੈਥੈਮੁਖਉਜਲੇਹਰਿਦਰਗ
ਹਪੇਯੋਜਾਹੀ॥੧੪॥ਸਲੋਕਮਃ੨ ॥ਜੋਸਿਰੁਸਾਈਨ
ਨਿਵੇਸੋਸਿਰੁਦੀਜੇਗਾਰਿ॥ਨਾਨਕਜਿਸੁਪਿਜਰਮਹਿਬਿ
ਰਹਾਨਹੀਜੋਪਿਜਰੁਲੇਜਾਰਿ॥੧॥ਮਃ੪੫ ॥ਸੁੰਦਹੁਰੁ
ਲੀਨਾਨਕਾਫਿਰਿਫਿਰਿਜਨਮਿਮੁਈਅਸੁ॥ਕਸਤੂਰੀਕੇ
ਭੋਲਝੇਰੀਦੇਹੂੰਮਿਪਈਅਸੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੋਮੇ
ਸਾਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਈਮੇਮਨਮੇਰੇਜੋਸਰੁਨਾਉਪਰਿ

ਹੁਕਮੁ ਰਲਾਏ ॥ ਜੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀ ॥ ਐਸਾ ਨਮੇ ਰੇ ਜੋ
 ਅੰਤੀ ਅਉਸਰਿ ਲਏ ਛੁਡਾਏ ॥ ਜੋ ਐਸਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀ
 ਐਸਾ ਨਮੇ ਰੇ ਜੁਮਨ ਕੀ ॥ ਤਿਸਨਾ ਸਭ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥ ਜੋ ਗੁਰ
 ਖੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ॥ ਵਡ ਭਾਰੀ ॥ ਤਿਨ ਨਿਵ ਕਵ ਸਟ ਸ
 ਰਿਪੇਰੀ ਪਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਸਭੁ ਨਾਤੇ ਵਡਾ ਸ
 ਬਿਨਾਵੈ ਅਰੀ ॥ ਅਗਨਿ ਦਾਏ ॥ ੧੫ ॥ ਜਲੈ ਕਮੰ ੩
 ॥ ਵੇਸ ਕਰੇ ਕਹੂ ਪਿਕੁਲ ਖਣੀ ॥ ਮਨਿ ਖੋਵੈ ਕੁੜੀ ॥ ਅਗਰੀ ॥ ਪਿ
 ਰ ਕੈ ਭਾਣੇ ਨ ਚਲੇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਵਾਰੀ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੇ
 ਜੋ ਚਲੇ ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣ ਹਾਰੀ ॥ ਲਿਖਿਆ ਮੇਟਿ ਨ
 ਸਕੀ ॥ ਐਸੇ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਤਾਰੀ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਉ

ਪੇਕੰਤਕਉਸਬਦੇਧਰੇਪਿਆਰਾਗਬਿਨੁਨਾਵੈਕਿਨੈਨਪਾ
 ਇਮਾਦੇਖਹੁਰਿਦੈਬੀਚਗਰਿ। ਨਾਨਕਸਾਸੁਆਲਿਓਸੁ
 ਲਖਣੀਜਿਰਾਵੀਸਿਰਜਨਹਾਰਿ॥੧॥ਅੰ३॥ਆ
 ਇਆਮੋਹੁਗੁਬਾਰਹੈਤਿਸਦਾਨਇਸੈਉਰਵਾਰਨਪਾਰੁ
 ॥ਅਨਮੁਖਆਰਿਅਨੀਮਹਾਦੁਖੁਪਾਇਦੇਬੁਝੇਹਾਰਿਨ
 ਮੁਵਿਸਾਰਿ। ਭੁਲਕੇਉਠਿਬਹੁਕਰਮਕਮਾਵਹਿਦੂਜੇਭ
 ਇਪਿਆਰਾ। ਸਤਿਗੁਰੁਜੇਦਹਿਆਪਣਾਭੁਉਜਲੁਉਤ
 ਰੇਪਾਰਿ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਸਚੁਨਾਮੁਉਰਧਾਰਿ॥੨॥ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਜਲਥਲਿਮਹੀਆਲਿਭੁਰਪੁਰਿਦੁ
 ਜਨਾਹਿਕੋਇ। ਹਰਿਅਗਪਬਹਿਕਰੇਨਿਮਾਉਕਾੜੈ

ਆਰਸਭੁਮਾਰਿਕਛੋਇ। ਸਚਿਆਰਾਦੇਇਵਡਿਅਈ ॥
 ਹਰਿਧਰਮਨਿਆਉਕੀਓਇ। ਸਭੁਹਰਿਕੀਕਰਹੁਉਸ
 ਤਤਿਜਿਨਿਗਾਰੀਥਅਨਾਥਗਾਖਿਲੀਓਇ। ਜੋਕਾਰੁਕੀਓ
 ਧਰਮੀਆਕਾਪਾਪੀਕਉਤੰਤੁਦੀਓਇ॥ ੧੬॥ ਸੋਲੇਕਮਃ੩
 ॥ ਮਨਮੁਖਮੇਲੀਕਾਮਣੀਕੁਲਖਣੀਕੁਨਾਰਿ। ਪਿਰਛੋਡਿ
 ਆਪਰਿਆਪਣਾਪਰਪੁਰਖੇਨਗਲਿਪਿਆਰਾ। ਤਿਸਨਾਕਦੇ
 ਨਚੁਕਣੀਜਲਣੀਕਰੇਪੁਕਾਰਾ। ਨਾਨਕਬਿਨੁਨਾਵੈਕਰੂਪਿਕੁ
 ਸੋਹਣੀਪਰਹਰਿਛੋਡੀਭਤਾਰਿ॥ ੧॥ ਮਃ੩॥ ਸਬਦਿਰਤੀ
 ਸੋਹਣੀ ਸਤਿਗੁਰਕੇਭਾਇਪਿਆਰਿ। ਸਦਾਰਾਦੇਪਿਰਮ
 ਪਣਾਸਚੇਪ੍ਰੇਮਿਪਿਆਰਿ। ਅਤਿਸੁਆਇਉਸੁੰਦਰੀਸੋਭਾ

ਵੀਤੀ ਨਾਗਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸੁਹਾਗਾਣੀ ਮੇਲੀ ਮੇਲਣੁ ਹਾਗਿ ॥੨॥
॥੫੯੩॥ ॥ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਭਿ ਕਰਹਿ ਉਸਤਤਿ ਜਿਨਿ ਫਾ
ਥੇ ਕਾਛਿ ਆਹਾਰਿ ਤੁਧੋਨ ਕਰਹਿ ਸਭੁ ਨਮਸਕਾਰੁ ਜਿਨਿ
ਪਾਪੇ ਤੇਰਾ ਖਿਆਹਾਰਿ ਨਿਮਾਣਿ ਆਤਮਾ ਭੂਮਾਣੁ ਹਰਿ ਬਾਛੀਉ
ਤੁਧਾ ਛਿਆਹਾਰਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ਆਮਾਗਿ ਨਿਵਾਏ ਮਨੁ ਖਮੁਕੁ
ਸਾਧਿ ਆਹਾਰਿ ਭਗਤਾ ਦੇਇ ਵਡਿ ਆਈ ਗਾਰੀਬ ਅਨਾ
ਥਿ ਆ ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋਚ
ਲੈ ਤਿਸੁ ਵਡਿ ਆਈ ਵਡੀ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਮੁਓਤ ਮੁਮਨਿ
ਵਸੈ ਮੇਟਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ
ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੋ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿ ੨੬
ਨੀ ਮਾਰਾ ਧੀ ਮਾਮ ਨਾ ਦੇ ਨੁਹਾਰਿ ਕਿਵਤਾਰਾ ਮਾਇ ਮਾਈ
ਦੀਖ ਸਮਕੀਤਿ ਨ ਅਰੋਕ ਮਾਵੇ ਕਾਰਾ ॥ ਪੁਰੇ ਪੁਰਾ ਕਰਿ ਛੋਡਿ
ਆਹੁ ਕਮਿ ਸਦਾ ਰਣਹਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਿ ਨਿਬੁਝਿ ਆ
ਤਿ ਨਿਪਾਇ ਮਾਮੋ ਖੁਦੁ ਆਰਾ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿ
ਨ ਮਾਰੇ ਜਮ ਜੰਦਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿ ਨੀ ਮਾਰਾ ਧੀ ਮਾਗਿ ਤਿ ਨੀਤ
ਰਿ ਮਾਭੁ ਉਜਲ ਜੰਦਾਰਾ ॥ ਸਾਭਿ ਮਉਰਾਣ ਗੁਣੀ ਮਿਟਾਇ
ਆਗੁਰੁ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਕੀਭ
ਗਤਾ ਪਰਤੀਤਿ ਹਰਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ॥ ਹਰਿ ਜੇਵਡੁ ਨਾਹੀ
ਕੋਈ ਜਾਣੁ ਹਰਿ ਪਰਮੁਖੀ ਚਾਰਦਾ ॥ ਕਾੜਾ ਅੰਦੇਸਾ ਕੀਉ ਕੀ

ਜੇਜਾਨਾਹੀਅਧਰਮਿਮਾਰਦਗਾਸਦਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਨਿ
 ਆਉਪਾਪੀਨਰੁਹਾਰਦਗਾਸਾਲਾਹਿਹੁਭੁਗਤਹੁਕਰਜੇ
 ਤ੍ਰਿਹਰਿਭੁਗਤਜਨਤਾਰਦਗਾ॥੧੮॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥
 ਆਪਣੇਪ੍ਰੀਤਮਾਮਿਲਿਰਹਾਅੰਤਰਿਰਖਾਉਰੰਧਾਰਿ॥
 ਸਾਲਾਹੀਸੋਪ੍ਰਭੁਸਦਾਸਦਾਗੁਰਕੈਹੇਤਿਪਿਆਰਿ॥ਨਨ
 ਕਾਜਿਸੁਨਦਾਰਿਕਰੇਤਿਸੁਮੇਲਿਲਏਸਾਈਸੁਹਾਰਾਇ
 ਨਾਰਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਗੁਰਸੇਵਾਭੇਹਰਿਪਾਈਐਜਾ
 ਕਉਨਦਾਰਿਕਰੇਇ॥ਮਾਣਸਤੇਵੇਦਭੇਭਏਪ੍ਰਿਅੰਨਾਮੁ
 ਹਰੇ॥ਹਉਮੇਮਾਰਿਮਿਲਾਇਅਨੁਗੁਰਕੈਸਬਾਇਤਰੇ॥
 ਨਾਨਕਸਹਜਿਸਮਾਇਅਨੁਹਰਿਮਾਪਣੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇ॥

੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਆਪਣੀਭੁਗਤਿਕਰਗਇਵਡਿਆ
 ਈਵੇਖਾਲੀਅਨੁ॥ਆਪਣੀਆਪਿਕਰੇਪਰਤੀਤਿਆਪੇਸੇਵਘਾ
 ਲੀਅਨੁ॥ਹਰਿਭੁਗਤਨੇਦੇਇਮਨੰਦੁਬਿਰੁਘਰੀਬਹਾਲਿਅਨੁ
 ॥ਪਾਪੀਅਨੇਨਦੇਈ॥ਬਿਰੁਗਹਟਿਚੁਟਿਨਰਕਘੋਰਿਗਲਿਅ
 ਨੁ॥ਹਰਿਭੁਗਤਨੇਦੇਇਪਿਆਰੁਕਰਿਅੰਗੁਨਿਸਤਾਰਿਅਨੁ॥
 ੧੯॥ਸਲੋਕ੪੦੧ ॥ਕੁਬੁਧਿਰੁਮਣੀਕੁਦਾਇਆਕਸਾਇਟਿ
 ਪਰਨਿਦਾਘਟਚੁਹੜੀਖੁਠੀਕੋਧਿਚੰਡਾਲਿ॥ਕਾਰੀਕਢੀਕਿਆ
 ਥੀਅੰਜਾਚਾਰੇਬੈਠੀਅਨਾਲਿ॥ਸਚੁਸੰਜਮੁਕਰਣੀਕਾਰੰਨਾ
 ਵਣੁਨਉਜਪੇਹੀ॥ਨਾਨਕਅਗੋਉਤਮਸੇਈਜਿਪਾਪਾਪੀਇ
 ਨਦੇਹੀ॥੧॥੪੦੧ ॥ਕਿਆਹੰਸੁਕਿਆਬਗੁਲਾਜਾਕਉ

ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ। ਜੋਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਨਨ ਕਾ ਕਾਰਾਹੁੰ ਸੁ ਕਰੇਇ। ੨। ੫
 ਉੜੀ॥ ॥ ਕੀਤਾ ਲੋੜੀ ਮੇਰੀ ਮੁਸੁਹਾਰਿ ਪਹਿ ਮਾਖੀ ਮੇਰੀ ਕਾਰਜੁ
 ਦੇਇ ਸਦਾ ਰਿਸ ਤਿਗੁਰੁ ਸਚ ਸਾਖੀ ਮੇਰੀ ਸੰਤਾ ਸੰਗਿ ਨਿਪਾਨੁ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖੀ ਮੇਰੀ ਭੋਭੰਜਨ ਮਿਹਰ ਦਾਨ ਦਾਸ ਕੀਰਾਖੀ ਮੇਰੀ ਨਾਨ
 ਕਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਅਲਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਖੀ ਮੇਰੀ॥ ੨੦॥ ਜਲੇ ਕਮ
 ੦੩ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਿਥੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਸੇਵੇਇ ਅਧਾਰਾ ਨਨਕ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੀ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਾਤਾਰਾ। ਹਉ ਬਾਲਿ ਹਰੀ ਤਿਨ
 ਕਉ ਜੀਨਿ ਧਿਅਾਇਆ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ। ਓਨਾ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦ
 ਉਜਲੇ ਓਨਾ ਨੇ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕਰੇ ਨਮਸਕਾਰਾ॥ ੧॥ ਮ० ੩ ॥
 ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੇਰੇ ਉਲਟੀ ਭਈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਗ ਚਉਖਾਉ

॥ ਅਠਾਰਹਸਿਧੀਪਿਛੋਲਰੀਆਫਿਰਨਿਨਿਜਘਰਿਵਸੋਨਿ ॥ ੨੮ ॥
ਜਥਾਇ॥ ਅਨਹਦਧੁਨੀਸਦਵਜਦੇਉਨਮਨਿਹਰਿਲਿਵਲ
ਇ॥ ਨਾਨਕਹਰਿਭੁਗਾਤਿਤਿਨਾਕੋਮਨਿਵਸੋਜਿਨਮਸਤਕਿਲਿ
ਖਿਅਧੁਰਿਪਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਉਢਾਢੀਹਰਿਪ੍ਰਭਖ
ਸਮਕਾਹਰਿਕੋਦਾਰਿਅਥਾਇਆ॥ ਹਰਿਅੰਦਰਿਸੁਣੀਪੁਕਾਰਢਾ
ਢੀਮੁਖਿਲਾਇਆ॥ ਹਰਿਪੁਛਿਅਢਾਢੀਸਦਿਕੋਕਿਸੁਅਰਬਿ
ਤੂਆਇਆ॥ ਨਿਭਦੇਵਹੁਦਾਨੁਦਾਇਆਲਪ੍ਰਭਹਰਿਨਾਮੁਪਿ
ਅਥਾਇਆ॥ ਹਰਿਦਾਤੇਹਰਿਨਾਮੁਜਪਾਇਆਨਾਨਕਪੈਨਾਇ
ਆ॥ ੨੧॥ ੧॥ ਚੁਧਾ॥

॥ ਗਉੜੀਕੀਵਾਰਮਹਲਾ੪

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥

ਜਲਕਮ ੧੦੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁ ਦਇਆਲੁ ਹੋ ਜਿਸ
 ਨੇ ਸਮਝੁ ਸਰੂ ਕੋਇ ॥ ਏਕਾਦਿਸਾ ਟਿਕਾਰਿ ਦੇਖਦਾ ਮਨ ਭਾਵ
 ਨੀਤੋ ਸਿਧਿ ਹੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਹਾਰਿ ਉਤਮੁ
 ਹਰਿ ਪਦੁ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਧਿਆਈ ॥ ਮੇਰੁ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੧੦੪ ॥ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਸਭ ਬਿ
 ਖੁ ਹੋ ਨਿਤ ਜਾਗਿ ਭੋਟਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਪਨੁ ਖਾਇਆ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਬਿਖੁ ਉਤਰੈ ਹਰਿ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਸਤਿਕਾਰ ਜਤਿ ਨ ਕੋ ਸਿਧਿ ਹਰਿ
 ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪੁਰਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਮਿ

ਲਿਰਹੇਹਰਿਸੇਲੋਸਿਰਜਲਹਾਰਿ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਤੂੰਸ ੨੬
 ਚਾਜਾਹਿਬੁਸਚੁਹੈਸਚੁਸਚਾਗੋਸਾਈ॥ਤੁਧੁਨੇਸਭਧਿਅ
 ਇਦੀਸਭਲਰੋਤੇਰੀਪਾਈ॥ਤੇਰੀਸਿਫਤਿਬੁਭਾਗਲਿਓ
 ਸਰੂਪਹੈਜਿਨਿਕੀਤੀਤਿਸੁਪਾਰਿਲਘਾਈ॥ਗੁਰਮੁਖਾਨੇ
 ਫਲੁਪਾਇਦਾਸਾਚਿਨਾਮਿਸਮਾਈ॥ਵਡੇਮੇਰੇਜਾਹਿਬ
 ਵਡੀਤੇਰੀਦਾਬੁਭਾਈ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਵਿਦੁਨਾ
 ਹੈਹੋਰੁਸਲਾਹਣਾਸਭੁਕੋਲਲੁਫਿਕਾਸਾਦਾ॥ਮਨਮੁਖਮ
 ਹੰਕਾਰੁਸਲਾਹਣੇਹਉਮੇਮਮਤਾਦਾਦਾ॥ਜਿਨਸਾਲਾਹਨਿ
 ਜੇਮਰਹਿਖੀਪਿਜਾਵੇਸਭੁਅਪਦਾਦਾ॥ਜਨਨਾਨਕਗੁਰਮੁ
 ਖਿਉਬਰੇਜਪਿਹਰਿਹਰਿਪਰਮਾਨਾਦਾ॥੧॥ਮਃ੪ . ॥

ਸਤਿਗੁਰਹਰਿਪ੍ਰਭੁਦਾਸਿਨਾਮੁਧਿਆਣੀਮਨਿਹਰੀ॥ ਨਾਨਕਨਾ
 ਮੁਪਵਿਤੁਹਰਿਮੁਖਿਬੋਲੀਸਾਭਿਦੁਖਪਰਹਰੀ॥੨॥੫ਉੜੀ॥
 ॥ਤੂਆਪੇਅਗੀਪਾਨਿਰੰਕਾਰੁਹੈਨਿਰੰਜਨੁਹਰਿਗਇਆ॥ਜਿਨੀ
 ਤੁਇਕਮਨਿਸਚਾਧਿਆਇਆਗਤਿਨਕਾਸੁਪ੍ਰਦੁਪੁਰਾਵਾਇਆ॥
 ਤੇਰਾਸਰੀਕੁਕੋਨਾਹੀਜਿਸਨੇਲਵੇਲਾਇਸੁਣਾਇਆ॥ਤੁਧੁਜੇ
 ਵਰੁਦਾਤਾਤੂਹੈਨਿਰੰਜਨਾਤੂਹੈਸਚਮੇਰੈਮਨਿਭਾਇਆ॥ਜਚੇ
 ਮੇਰੇਸਾਹਿਬਾਸਚੇਸਚੁਨਾਇਆ॥੨॥ਜਲੋਕਮ:੪ ॥ਅਨ
 ਅੰਤਰਿਹਉਮੇਰੇਗੁਹੈਬ੍ਰਹਿਮੰਡਲੇਮਨਮੁਖਦੁਰਜਨਾ॥ਨਾਨਕਰੇ
 ਗੁਰਾਵਾਇਮਿਲਿਸਤਿਗੁਰਸਾਧੁਜਨਾ॥੧॥ਅੰ:੪ ॥ਅਨੁ
 ਤਨੁਰਤਾਰੰਗਾਜਿਉਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਗੁਣਤਾਜਾ॥ਜਨਨਾਨਕਹ

ਰਿਸਰਣਾਰਤੀਹਰਿਮੇਲੇਗੁਰਸਾਬਾਜੀ॥੧॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੂਕ ੩੦
 ਰਤਾਪੁਰਖੁਅਰੀਮੁਹੋਕਿਸੁਨਾਲਿਤੂਵੜੀਐ॥ਤੂਧੁਜੇਵਰੁਹੋਇਸੁਅ ੦
 ਖੀਐਤੂਧੁਜੇਹਤੂਹੋਪੜੀਐ॥ਤੂਘਟਿਘਟਿਇਕੁਵਰਤਦਾਗੁਰਮੁ
 ਖਿਪਰਗੜੀਐ॥ਤੂਸਚਾਸਤੁਸਦਾਖਸਮੁਹੋਸਤੁਤੂਚੜੀਐ॥
 ਤੂਕਰਹਿਸੁਸਚੇਹੋਇਸੀਤਾਕਾਇਤੂਕੜੀਐ॥੩॥ਸਲੋਕਮਃ੪
 ॥ਐਮਨਿਤਨਿਪ੍ਰੇਮੁਪਿਰੰਮਕਾਅਠੇਪਹਰਲਰੀਨਿ॥ਜਨਨਾਨਕ
 ਕਿਰਪਾਧਾਰਿਪ੍ਰਭੁਸਤਿਗੁਰਸੁਖਿਵਸੰਨਿ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਜਿਨਅੰ
 ਵਰਿਪ੍ਰੀਤਿਪਿਰੰਮਕੀਜਿਉਥੋਲਨਿਤਿਦੋਜੋਹੀਨਿ॥ਨਾਨਕਹਰਿਅ
 ਪੇਜਾਣਦਾਜਨਿਲਾਣੀਪ੍ਰੀਤਿਪਿਰੰਨਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੂਕਰ
 ਤਾਅਗਪਿਅਭੁਲੁਹੋਭੁਲਣਦਿਚਿਨਾਹੀ॥ਤੂਕਰਹਿਸੁਸਚੇਭੁਲ

ਹੇਗੁਰਸਬਾਦਿਬੁਝਾਹੀ॥ਤੂਕਰਦਕਾਰਦਸਮਰਥਹੈਦੁਜਾਕੋਨਾਹੀ
 ॥ਤੂਜਾਹਿਕੁਮਰਾਮਦਾਇਆਲੁਹੈਸਭਿਤੁਪੁਧਿਮਾਹੀ॥ਸਭਿਜੀ
 ਅਤੇਰੇਤੂਸਭੁਸਦਾਤੂਸਭਛਰਾਹੀ॥੪॥ਸਲੋਕੁਮ:੪ ॥ਜੁ
 ਇਸਾਜਨਪ੍ਰੇਮਸੀਦੇਸਰਾਅਖੀਤਾਰਲਰੀਨਿ॥ਗੁਰਿਤੁਠੈਸਜ
 ਦੁਮੇਲਿਅਜਨਨਾਨਕਸੁਖਿਸਵੰਨਿ॥੧॥੪ ॥ਸਤਿਗੁਰਦ
 ਤਾਦਇਆਲੁਹੈਜਿਸਨੇਦਇਆਸਦਾਹੋਇ॥ਸਤਿਗੁਰਮੀ
 ਦਰਹੁਨਿਰਵੈਰੁਹੈਸਭੁਦੇਖੈਥਹਮੁਇਕੁਸੋਇ॥ਨਿਰਵੈਰਾਨਾਲਿ
 ਜਿਵੈਰੁਚਲਾਇਦੇਤਿਨਾਵਿਚਹੁਤਿਸਟਿਅਨਕੋਇ॥ਸਤਿਗੁਰ
 ਸਭਨਾਦਾਗੁਲਾਮਨਾਇਦਾਤਿਸਦਾਬੁਰਾਕਿਉਹੋਇ॥ਸਤਿਗੁ
 ਰਨੇਜੇਹਾਕੋਇਛੁਦਾਤੇਹਾਛਲੁਪਾਏਕੋਇ॥ਨਾਨਕਕਰਤਾਸ

ਭੁਕਿਛੁਜਾਣਦਾਜਿਦੁਕਿਛੁਰੁਝਾਨਹੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ " ੩੧
 ਜਿਸਨੇਸਾਹਿਬੁਦਰੁਕਰੇਸੇਈਦਰੁਜਾਣੀ॥ਜਿਸੁਸਾਹਿਬੁਭਾ
 ਵੇਤਿਸੁਬਖਾਜਿਯਏਸੇਸਾਹਿਬਮਨਿਭਾਣੀ॥ਜੇਕੋਭਸਦੀਰੀ
 ਸਕਰੇਸੇਮੁਜਾਮਜਾਣੀ॥ਜਿਸਨੇਸਤਿਗੁਰੁਮੇਲੇਸੁਗੁਣਰਵੇ
 ਗੁਣਆਖਿਦਖਾਣੀ॥ਨਾਨਕਸਚਾਸਚੁਹੈਬੁਝਿਜਚਿਸਮਾ
 ਣੀ॥੫॥ਜਲੋਕਮਃ੪ ॥ਹਰਿਸਤਿਨਿਰੰਜਨਅਮਰੁਹੋਨਿ
 ਰਭੁਉਨਿਰਵੇਰੁਨਿਰੰਕਾਰੁ॥ਜਿਨਜਾਪਿਆਇਕਮਨਿਇਕਚਿ
 ਤਿਤਿਨਲਥਾਹਉਮੈਭਾਰੁ॥ਜਿਨਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਆਰਾਧਿਅ
 ਤਿਨਜੀਤਜਨਾਜੇਕਾਰੁ॥ਕੋਈਨਿਦਾਕਰੇਪੁਰੈਸਤਿਗੁਰੁਕੀਤਿ
 ਸੋਨੋਫਿਟਫਿਟਕਹੈਸਭੁਜੀਸਾਰੁ॥ਸਤਿਗੁਰਵਿਚਿਅਪਿਦ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਹਕਾਲੇਕੁੜਿਆਰੀਆਰੁਕੁੜਿਆਰੁਕੁੜੋਹੋਇਜਾਵੈ॥੬॥ਸ
 ਲੋਕਮਃ੪ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਪਰਤੀਧਰਮਹੋਤਿਸੁਵਿਚਿਜੇਹਾ
 ਰੋਬੀਜੇਤੇਹਾਫਲੁਪਾਏ॥ਗੁਰਸਿਖੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁਬੀਜਿਅਤਿਨ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਹਾਰਿਪਾਏ॥ਓਨਹਲਤਿਪਲਤਿਮੁਖਿਉਜਲੇਓ
 ਇਹਾਰਿਦਰਗਹਸਚੀਪੈਨਾਏ॥ਇਕਨਾਮੰਦਰਿਖੋਵਨਿਤਖੋਵੁ
 ਕਮਾਵਹਿਓਹੁਜੇਹਾਬੀਜੇਤੇਹਾਫਲੁਪਾਏ॥ਜਾਸਤਿਗੁਰਸਰ
 ਫੂਨਦਰਿਕਾਰਿਦੇਖੇਸੁਆਦਗੀਰਸਤਿਉਘੜਿਆਏ॥ਓਇ
 ਜੇਹਾਰਿਤਵਹਿਨਿਤਤੇਹਾਪਾਇਨਿਓਇਤੇਹੋਜੇਹੋਦਾਇਦਸਾ
 ਏ॥ਨਾਨਕਵਹੀਸਿਰੀਖਸਮੁਆਪੇਵਰਤੈਨਿਤਕਾਰਿਕਾਰਿਦੇਖੇਚ
 ਲਤਸਥਾਏ॥੭॥ਮਃ੪ ॥ਇਕਮਨੁਇਕਵਰਤਦਾਜਿਤੁ

ਲਗੇ ਸੋਧਾਇ ਪਾਇ ਕੋਈ ਗਲਾ ਕਰੇ ਘਨੇਰੀ ਅਗਨਿ ਘਰਿ ਵਧੁ
 ਹੋਵੇ ਸਾਈ ਖਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਜਤਿ ਗੁਰ ਸੋਈ ਨਾਪਵੇ ਅਹੰਕਾਰੁ ਨ ਦਿ
 ਰਹੁ ਜਾਇ ॥ ਅਹੰਕਾਰੀ ਅਨੇ ਦੁਖ ਭੁਖ ਹੋਹੁ ਭੁਤ ਭੁਹਿ ਘਰਿ ਘਰਿ
 ਮੰਗਾਇ ॥ ਕੁਝ ਠਰੀ ਗੁਣੀ ਨਾ ਰਹੇ ਮੁਲੀ ਮਾਪਾ ਜੁਲਹਿ ਜਾਇ ॥
 ਜਿਸੁ ਹੋਵੇ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਅਤਿ ਸੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਾਇ ॥ ਜਿ
 ਉਲੋਹਾ ਪਾਗ ਸਿਭੇ ਵੀ ਮੇ ਮਿਲਿ ਸੰਗਾਤਿ ਸੁਦਰਨੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ਜ
 ਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਧਨੀ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੇ ਚਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸੇਵਿ ਅਤਿ ਨਹਰਿ ਅਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਗੁ
 ਲਕੀ ਜਾਇ ਤਿਨ ਸਿਉ ਕਰੀ ਸਭਿ ਅਵਗਾਣ ਸਥਾਇ ਜਲਾਏ ॥
 ਅਉਗਾਣਾ ਵਿਕਟਿ ਪਲਰੀ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁਜ ਚੇ ਪਾਏ ॥ ਬਲਿਹ

ਰੀਗੁਰਮਾਪਣੇਜਿਨਿਅਉਗਣਮੇਟਿਗੁਣਪਰਗਟੀਆਏ॥ ੩੩
 ਵਡੀਵਡੀਆਈਵਡੇਕੀਗੁਰਮੁਖਿਮਾਲਾਏ॥੧॥ਜਲੋਕਮਃ ੪
 ॥ਸਤਿਗੁਰਵਿਚਿਵਡੀਵਡੀਆਈਜੋਅਨਾਇਨੁਹਾਰਿਹਰਿ
 ਨਾਮੁਧਿਆਵੈ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਰਮਤਸੁਚਸੰਜਮੁਹਰਿਨਾਮੇਹੀ
 ਰਿਪਤਾਵੈ॥ਹਰਿਨਾਮੁਤਾਣੁਹਰਿਨਾਮੁਈਬਾਣੁਹਰਿਨਾਮੇਰਖਕ
 ਰਾਵੈ॥ਜੋਚਿਤੁਲਾਇਪੁਜੇਗੁਰਮੁਰਤਿਸੋਮਨਾਇਛੁਛਲਪਾਵੈ
 ॥ਜੋਨਿਦਾਕਰੇਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਤਿਸੁਕਰਤਾਮਾਗਦਿਵਾਵੈ॥ਫੇ
 ਰਿਓਹਵੇਲਾਓਸੁਹਾਬਿਨਾਮਾਵੈਓਹੁਆਪਣਾਈਜਿਅਮਾ
 ਪੇਖਾਵੈ॥ਨਰਕਿਘੋਰਿਮੁਹਿਕਾਲੇਖਾਨ੍ਹਿਅਜਿਉਤਜਕਰੁਪਾਇ
 ਗਲਾਵੈ॥ਫਿਰਿਸਤਿਗੁਰਕੀਜਰਣੀਪਵੈਤਾਉਬਰੈਜਾਹ

ਰਿਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵੈ ॥ ਹਰਿਬਾਤਾ ਮਾਧਿ ਜੁਲਾਏ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ
ਕਰਤੇ ਏਵੈ ਭਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦੪ ॥ ॥ ਪੁਰੇਗੁ ਰਕਾਹੁ ਕਮਨ ਮੰਨੈ ਓਹੁ
ਮਨਮੁਖੁ ਮਾਗਿ ਮਾਨੁ ਸੁਠਾ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਓਹੁ ਮੰਦਾ ਰਿਕੁ ਰੁਕੁ ਰੁਕੁ
ਕਰਿ ਬੁਝੈ ਅਣਹੋਵੇ ਸੁਗੁਣੇ ਦਾਇ ਓਹੁ ਜਦੋ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ਓਹੁ
ਗਲ ਫਰੇ ਜੀ ਕਰੇ ਬਹੁ ਓਹੁ ਜਦਾ ਬੋਲਿ ਮਾਗਿ ਸੇ ਨ ਭੁਗਾਇਆ ਓਹੁ
ਹੁਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਹੋਏ ਜਿ ਓਹੁ ਨ ਦੇਹਾ ਗਾਇ ਓਹੁ ਨਾ ਲਿਖੁ ਜੋੜੇ
ਓਹੁ ਭੀਲ ਛੁਲ੍ਹਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁਆਲਿ ਪਤੋ ਦਰ
ਭੈ ਓਹੁ ਜਦਾ ਪਾਸੁ ਛੁਡਿ ਗੁਰਪਾ ਜਿ ਜਾਇਆ ਜੋ ਗੁਰੁ ਗੋਪੇਆ
ਪਣਾ ਸੁਭਲਾਨਾ ਹੀ ਪੰਚਹੁ ਓਹੁ ਨਿਲਾਹਾ ਮੂਲੁ ਸਭ ਗਾਇਆ
॥ ਪਹਿਲਾ ਮਾਰਾ ਮੁਨਿ ਰਾਮੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਧਿ ਜੁਲਾਏ ॥ ਪੁਰੇਗੁ

ਤੇਰੀ

ਬਹਿ

ਕਾਬਚਨੁਉਪਾਰਿਅਗਇਅਗ।ਗੁਰਸਿਖਾਦੁਰਿਅਈਭਾਵੈਗੁ ੩੪

ਰਪੁਰੇਕੀਮਨਮੁਖਾਓਹੁਦੇਲਾਹਾਬਿਨਅਗਇਅਗ।੨॥ਪਉੜੀ॥

॥ਜਚੁਜਚਾਜਚੁਦੁਰਾਹੈਜੋਲਏਜਿਸੁਜਤਿਗੁਰੁਟਿਕੋ॥ਜੋ

ਜਤਿਗੁਰੁਜਿਸਚਾਧਿਆਇਦਾਜਚੁਜਚਾਜਤਿਗੁਰੁਟਿਕੋ॥ਜੋਈ

ਜਤਿਗੁਰੁਪੁਰਖੁਹੈਜਿਨਿਪੰਜੇਦੁਤਕੀਤੇਦਾਜਿਛੁਕੋ॥ਜਿਬਿਨੁਜ

ਤਿਗੁਰਜੇਦੇਆਪੁਗਾਣਾਇਚੇਤਿਨਅੰਦਰਿਕੁਬੁਢਿਟੁਮੁਹਾਫਿ ੬੬

ਕੋ॥ਓਇਬੋਲੇਕਿਜੈਨਭਾਵਨੀਮੁਹਕਾਲੇਜਤਿਗੁਰਤੇਰਕੋ॥੨

॥ਜਲੋਕਮਃ੪॥ਹਰਿਪ੍ਰਭਕਾਜਚੁਖੇਤੁਹੈਹਰਿਅਪਾਰਿਰ

ਜਾਣੀਲਾਗਇਅਗ।ਗੁਰਮੁਖਿਬਖਸਿਜਮਾਣੀਅਨੁਮਨਮੁਖੀ

ਮੁਲੁਗਾਵਾਇਅਗ।ਜਚੁਕੋਈਜੇਆਪਦੇਭਲੇਨੇਹਰਿਭਾਵੈਸੋ

ਖੇਤੁਜਮਜਮਾਇਆਗੁਰਸਿਖੀਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਖੀਜਿਅ
ਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਨਾਮੁਫਲੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪਾਇਆਜਮੁਚੁਹਾਕਿਰ
ਸਨਿਤਕੁਰਕਦਾਹਰਿਕਰਤੇਮਾਰਿਕਛਾਇਆਕਿਰਸਾਣੀ
ਜੀਮੀਭਾਉਕਾਰਿਹਰਿਬੋਹਲਖਖਸਜਮਾਇਆਤਿਨਕ
ਕਾਕੁਅੰਦੇਸਾਸਭੁਲਾਹਿਓਨੁਜਿਨੀਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਪਿਅ
ਇਆਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਰਾਧਿਆਅਗਪਿਤਾਰਿਅਸਭੁ
ਜਗਤੁਤਰਾਇਆ॥੧੫੦੪॥ ਸਾਰਾਦਿਨੁਲਾਲਾਚਿਅ
ਇਆਮਨਮੁਖਿਹੋਰੇਗਲਾਗਤੀਉਘੋਦਾਬਿਆਨਵੇਸੋ
ਤਸਭਿਓਲਾਮਨਮੁਖਾਦੋਸਿਰਿਜੈਰਾਮਮਰਹੇਨਿਤਦੇ
ਵਹਿਭੁਲਾਜੈਰਾਦਾਅਗਖਿਆਪੁਰਖਕਮਾਵਦੇਸੇਅਪ

ਦਿਤਾ ਅਮੇਧ ਖਲਾ ॥ ਕਾਮਿ ਦਿਆ ਪੇਕੁ ਸੁਧ ਨਰ ਜੇ ਜੇ ਰਾਪੁ ਛਿਰ
 ਲਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਆਖਿ ਮੇਜੇ ਚਲੇ ਸੇ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਭੁਲ ਭੁਲਾ ॥
 ਜੇ ਰਾਪੁ ਰਸ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਅਨੁਹਾਰਿ ਬੇਲ ਸਤਿ ਖਿਲਾ ॥ ਸ
 ਭੁਤੇ ਰੀਬਣਤ ਬਣਾਵਣੀ ਨਾਨਕ ਭੁਲ ਭੁਲਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥

॥ ਭੁਟੇ ਪਰਵਾਹੁ ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਅਭੁਲੁ ਕਿਉ ਭੁਲੀ ਮੇ ॥ ਸੇਵਰੁ
 ਭਾਰੀ ॥ ਜਿ ਭੁਧੁ ਧਿਆਇ ਦੇ ਜਿ ਨਿਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੀ ਮੇ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਹੈ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਬਣੀ ਮੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ
 ਰੀਸੇ ਹੋਰਿ ਕਚੁ ਪਿਚੁ ਬੇਲ ਦੇ ਸੇਕੁ ਛਿਅਾਰੁ ਕੁਝ ਝਾੜੀ ਪੜੀ ਮੇ ॥
 ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਹੋਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ਬਿਖੁ ਮਾਇ ਅਨੇ ਝਾੜੀ ਮਰਦੇ
 ਕੜੀ ਮੇ ॥ ੯ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਦੁਗਨਿ ਰਮਈ

ਨਿਰਮਲਜਨੁ ਹੋਇ ਸੁਸੇਵਾ ਘਾਲੇ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਕਪਟ
ਦਿਕਾਰੁ ਤੂ ਨ ਓਇ ॥ ਆਪੇ ਸਚੈ ਵਾਖਿ ਕਛੇ ਜਜਮਾਲੇ ॥ ਜਚਿ
ਆਗ ਸਿਖ ਬਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥ ਘਾਲ ਨਿਰੁਭਿ ਆਰਨ
ਲਭਨੀ ॥ ਕਿਤੇ ਬਾਇਗਾਲੇ ॥ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਆਖਿਆ
ਸੁਖਾ ਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿਨ ਮੁਹ ਭਲੇ ਗਫਿਰ ਹਿਦ ਯਿਗਾਲੇ ॥ ਜਿ
ਨ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਗਰਿ ਕੇਰੀ ॥ ਸੋ ਕਿਚਰ ਕੁਵੇਰਾਈ ਅਨਿ
ਮਨਿ ਮੁਖ ਬੇਤਾਲੇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨ ਮਿਲੈ ਸੁਆਪਣਾ ਮਨੁ
ਬਾਇਰ ਖੇਓਹੁ ॥ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਆਪਣੀ ਦਬੁ ਨਾਲੇ ॥ ਜਨ
ਨਾਨਕ ਇਕ ਨਾਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸੁਖੁ ਦੇਵੈ ॥ ਇਕਿ ਆਪੇ ਵਾਖਿ ਕਛੇ
ਠਗਵਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹ

ਰਿਤਿ ਨ ਕੇ ਕਾਜ ਦਾਇਆ ਦੇ ਰਾਜਿ ॥ ਤਿ ਨ ਚੁਕੀ ਮੁਹਤਾ ਜੀ ਲੋਕ
 ਨ ਕੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਗੁ ਕਰਿ ਬੈਠਾ ਪਾਸਿ ॥ ਜਾ ਕਰਤਾ ਵਲਿ ਤਾਸ
 ਭੁਕੋ ਵਲਿ ਸਾਭਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਕਰਹਿ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਸਾਹੁ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਕਾ ਕੀਆ ਸਾਭਿ ਜਨ ਕਉ ਆਇ ਕਰਹਿ ਰਹਿ
 ਰਾਜਿ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰੇਰੀ ਵਡੀ ਵਡਿ ਆਈ ਹਰਿ ਵਡਾ ਸੇਵਿਅ
 ਤੁਲੁ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਪ੍ਰੇਰੇ ਦਾਨੁ ਦੀਆ ਹਰਿ ਨਿਹਚ
 ਲੁ ਨਿਤ ਬਖਸੇ ਚੜ੍ਹੈ ਸਦਾਇਆ ॥ ਕੋਈ ਨਿਦਰੁ ਵਡਿ ਆ
 ਈ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕੈ ਸੋ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕੁ
 ਗੁਣ ਬੋਲੈ ਕਰਤੈ ਕੇ ਭਗਤਾਨੇ ਸਦਾ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ੨
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤੂ ਜਾਹਿ ਬੁਝ ਅਗਮੁ ਦਾਇਆ ਲੁਹੈ ਵਡਦਾ

ਤਾਵਾਣਾ ਤੁਧੁਜੇਵਰੁ ਮੇਰੇ ਕੋਇ ਜਿਨ ਆਵਣੀ ਤੂਹੇ ਜੁਘ
 ਕੁਮੇਰੇ ਮਨਿ ਤਾਣਾ ਮੇਰੁ ਟੀਬੁ ਦਿਸਿ ਆਵਣਾ ਸਭੁ ਚਲਦ
 ਹਾਰਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਜੋ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਹੋਰ ਤੁਚਿ ਤੁਲਾਇ ਦੇਸੇ
 ਕੁੜਿਆਰ ਕੁੜਾ ਤਿਨ ਮਾਣਾ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਬਿਨੁ
 ਸਾਚੇ ਪਾਚਿ ਪਾਚਿ ਮੁਏ ਅਜਾਣਾ ॥ ੧੦ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ੦੪ ॥
 ਅਗੇ ਦੇਸਤ ਭਾਉਨ ਦਿਚੈ ਪਿਛੇ ਦੇ ਆਖਿ ਆਕੀ ਮਿਨ ਆਵੈ
 ॥ ਅਧਾਇ ਚਿਫਿਰੈ ਮਨ ਮੁਖੁ ਦੇ ਚਾਰ ਗਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥
 ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਜੁਭੁੜੀ ਆਵੈ ਕੁੜੀ ਜਾ
 ਵੈ ॥ ਜੇਕੋ ਪਾਕਰੇ ਮੇਰਾ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹ
 ਮੁਨਦਰੀ ਆਵੈ ॥ ਰਾਮ ਪਿਉ ਪੀਵੈ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਕੇਰਾ ਸਭੁ ਕਾ

੨੭
ਕੁਆਰੀਦੇਸਾਭਰਮੁਕੁਕਾਵੈ॥ਸਦਾਅਨਿਦਿਰਹੈਦਿਨੁਰਾਤੀਜਨ
ਨਾਨਕਅਨਾਦਿਨੁਹਰਿਗੁਣਗਾਵੈ॥੧੫੪੪ ॥ਗੁਰਸਾਤਿ
ਗੁਰਕਾਜੋਸਿਖੁਅਖਾਏਸੁਭਲਕੇਉਠਿਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਵੈ॥
ਉਦਮੁਕਰੇਭੁਲਕੇਪਰਭਾਤੀ॥ਇਸਨਾਨੁਕਰੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਰਿਨਾਵੈ
॥ਉਪਦੇਸਿਗੁਰੁਹਰਿਹਰਿਜਪੁਜਾਪੇਸਾਭਿਕਿਲਾਵਿਖਪਾਪਦੇ
ਖਲਹਿਜਾਵੈ॥ਫਿਰਿਚੜ੍ਹੇਦਿਵਸੁਗੁਰਬਾਣੀਗਾਵੈਬਹਦਿ
ਆਉਠਦਿਆਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਵੈ॥ਜੋਸਾਸਿਗੀਰਾਸਿਧਿ
ਅਏਮੇਰਾਹਰਿਹਰਿਸੋਗੁਰਸਿਖੁਗੁਰੁਮਨਿਭਾਵੈ॥ਜਿਸਨੇ
ਦਾਇਆਲੁਹੋਵੈਮੇਰਾਸੁਆਮੀ॥ਤਿਸੁਗੁਰਸਿਖਗੁਰੁਉਪਦੇ
ਸੁਸੁਣਾਵੈ॥ਜਨਨਾਨਕੁਪੁਕਿਮੰਗੀ॥ਤਿਸੁਗੁਰਸਿਖਕੀਜੋਅ

ਪਿਜੋਪੇਅਵਰਹਨਾਮੁਜਪਾਵੇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੋਤੁਪੁਸਰੁ
 ਧਿਆਇਦੇਸੇਵਿਰਲੇਬੋਝੇ॥ਜੋਮਨਿਚਿਤਿਇਕੁਅਰਾਧਦੇਤਿਨ
 ਕੀਬਰਕਤਿਖਾਹਿਅਸੀਖਕਰੋਝੇ॥ਤੁਧੋਨਜਰੁਧਿਆਇਦੀਜੇਬ
 ਇਪਏਜੋਸਾਹਿਬੁਲੋਝੇ॥ਜੋਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਖਾਵੇਪੈਨਦੇ
 ਜੇਮੁਏਮਰਿਜੀਮੇਕੋਝੇ॥ਓਇਹਾਜਰੁਮਿਠਾਬੋਲਦੇਬਾਹਰਿਵਿ
 ਬੁਕਢਹਿਮੁਖਿਘੋਲੇਮਨਿਬੋਟੇਦਸਿਦਿਛੋਝੇ॥੧੧॥ਜਲੇ
 ਕਮ॥੪॥ ॥ਮਲੁਜੁਈਰਾਰਿਮਾਨੀਲਾਕਾਲਾਖਿਧੋਲਝਾ
 ਤਿਨਿਦੇਮੁਖਿਦੇਮੁਖੇਨੋਪਾਇਅਗਾਪਾਜਿਨਦੇਈਕੋਈਬਹ
 ਟਿਜਗਤਮਹਿਗੁਪਤਿਜਗਦੀਮਲੁਲਾਇਮਨਮੁਖੁਅ
 ਇਅਗਾਪਰਾਈਜੋਨਿਦਾਚੁਗਲੀਨੋਦੇਮੁਖੁਕਰਿਕੋਭੋਜਿ

ਆਓ ਥੋਥੀ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਦੁਹਾਵੇ ਮੁਖ ਦਾ ਕਰਗ ਇਮਾ ਤੜ ਸੁਣਿਅ ॥ ੦੩੮ ॥
ਸਭ ਤੁਜਗਤਾ ਵਿਰਿਭਾਈ ਵੇ ਮੁਖੁ ਸਣੇ ਨਫਰੈ ਪਉਲੀ ਪਉਦੀ
ਫਾਵਾ ਹੋਇ ਕੋਉ ਠਿਘਾਰਿ ਮਾਇ ਮਾਮਰੋ ਸੰਗਤੀ ਕੁੜਸੀ ਵੇ
ਮੁਖੁ ਰਲਣਾ ਨ ਮਿਲੇਤਾ ਵਹੁਟੀ ਭਤੀ ਜੀ ਫਿਰਿ ਮਾਇ ਘਾਰਿ
ਪਾਇ ਮਾਮਰੁ ਪਲਤੁ ਵੇ ਵੇਗਾਏ ਨਿਤ ਭੁਖਾ ਕੁਕੋਤਿ ਹਾਇ
ਮਾਮਰੁ ਪਨੁ ਪਨੁ ਮਾਮੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਹੋ ਜੀ ਨਿਨਿ ਮਾਉ ਸ
ਰੁਬਹਿ ਮਾਪਿ ਕਰਗਾਇ ਮਾਮਰੋ ਨਿਦਾ ਕਰੇ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ
ਜੋ ਸਾਚੈ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇ ਮਾਮਰੇ ਹੁਮਖਰੁ ਤਿਨਿ ਮਾਪਿ ਮਾ
ਜੀ ਨਿਜਗਤੁ ਸਭੁ ਉਪਾਇ ਮਾਮਰੋ ॥ ੧ ॥ ਅਭਯੁ ॥ ਸਾਹਿਬਾਨਿ ਸ
ਕਾਨੀ ਗਾਭੁਖਾ ਹੋਵੇ ਤਿਸ ਦਾ ਨਫਰੁ ਕਿਥਹੁ ਗਜਿ ਖਾਏ ॥ ਜੀ

ਜਾਹਿ ਬਕੈ ਪਾਰਿ ਵਧੁ ਹੋਵੈ ਸੁਨ ਛਰੋਹ ਬਿਅਵੈ ਮਨੁ ਹੋਵੀ ਕਿ ਬਹੁ
 ਪਾਏ ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਜੇਵਾ ਕੀਤੀ ਫਿਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਮੇਸਾ ਜੇਵਾ ਮਉ
 ਖੀ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇਵਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿਗੁਰ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਕੀ ਫਿ
 ਰਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਨ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਵੀਚਾਰ ਹਿਸੰ
 ਤ ਜਨ ਬਾਰਿ ਦੇਵ ਕਹੰਦੋ ॥ ਭਗਤ ਮੁਖੇ ਤੇ ਬੋਲ ਦੇ ਜੇਵਰ ਨ ਹੋਵੰ
 ਦੋ ॥ ਪ੍ਰਗਟ ਪਹਾਰਾ ਜਾਪਦਾ ਸਭਿ ਲੋਕ ਜੁਣੰਦੋ ॥ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਇ
 ਨਿਮੁਰਾ ਧਨ ਰਸੀਤ ਨਾਲਿ ਖਹੰਦੋ ॥ ਓਇ ਲੋਚਨਿ ਓਨਾ ਗੁਣੇ
 ਨੋ ਓਇ ਮਹੀ ਕਾਰਿ ਸੜੰਦੋ ॥ ਓਇ ਦਿਚਾਰੇ ਕਿਅਾ ਕਰਹਿ ਜਾ
 ਭਾਗਾ ਪੁਰਿ ਮੰਦੋ ॥ ਜੋ ਮਾਰੇ ਤਿਨਿ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮੀ ਸੇ ਕਿਸੇ ਨ ਸੰਦੋ ॥
 ਵੈਰੁ ਕਰਹਿ ਨਿਰਵੈਰ ਨਾਲਿ ਪਰਮਾਨਿ ਅਇ ਪਚੰਦੋ ॥ ਜੋ ਜੋ

ਸੰਤਸਰਾਪਿਆਸੇਫਿਰਹਿਭਵੰਦੇ। ਪੇਰੁਮੁੰਦਾਹੁਕਾਇਆਤਿਸੁਰ
ਲਸੁਕੰਦੇ॥੧੨॥ ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਅੰਤਰਿਹਰਿਗੁਰੁਧਿਆਇ
ਦਾਵਡੀਵਡਿਅਈ॥ ਤੁਸਿਦਿਤੀਪੁਰੋਸਤਿਗੁਰੁਪ੍ਰੰਨਾਹੀਇਕਾਤਿ
ਲੁਕਿਸੈਦੀਘਟਾਈ॥ ਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਤਿਗੁਰੁਕੋਵਲਿਹੈਤਾਸੁ
ਖਿਝਾਖਿਮਰੈਸਭਲੋਕਾਈ॥ ਨਿੰਦਕਾਕੇਮੁਹਕਾਲੋਕਰੇਹਰਿਕਰਤੇ
ਆਪਿਦਧਾਈ॥ ਜਿਉਜਿਉਨਿੰਦਕਨਿੰਦਾਕਗਹਿਤਿਉਤਿਉਨਿ
ਤਿਨਿਤਿਚੜ੍ਹੇਸਦਾਈ॥ ਜਨਨਾਨਕਹਰਿਆਗਧਿਆਤਿਨਿਪੇਰੀ
ਆਇਸਭੁਪਾਈ॥੧॥ ਮਃ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰਸੇਤੀਗਾਣਤਜਿਰਖੇ
ਹਲਤੁਪਲਤੁਸਭੁਤਿਸਕਾਰਾਇਆ॥ ਨਿਤਤੁਹੀਆਪਾਏਤੁ
ਗੁਸੁਟੇਤੁਖਦਾਤੁਖਦਾਤੁਤ੍ਰਿਪਾਇਆ॥ ਨਿਤਉਪਾਵਕਰੈਆਇ

ਆਧਨਕਾਰਣਿਅਗਲਾਪਨੁਭੀਉਰਿਗਾਇਆਕਿਆਓਰੁਖ
ਟੇਕਿਆਓਰੁਖਾਵੈਜਿਸੁਅੰਦਰਿਸਹਸਾਦੁਖਪਾਇਆਨਿਰਵੈ
ਰੈਨਾਲਿਜਿਵੈਰੁਰਾਏਸਭੁਪਾਪੁਜਗਤੈਕਾਤਿਨਿਸਿਰਿਲਾਇਅ
ਓਸੁਅਰੋਪਿਛੋਛੋਈਨਾਹੀਜਿਸੁਅੰਦਰਿਨਿੰਦਾਮੁਹਿਅੰਬੁਪਾਇ
ਆਜੇਸੁਇਨੋਨੋਓਰੁਹਬੁਪਾਏਤਾਖੇਹੁਸੇਤੀਗਲਿਗਾਇਆ
ਜੇਗੁਰਕੀਸਰਣੀਫਿਰਿਓਰੁਅਵੈਤਾਪਿਛਲੇਅਉਗਣਬ
ਖਸਿਲਾਇਆਜਨਨਾਨਕਅਨਦਿਨੁਨਾਮੁਧਿਆਇਆਹ
ਰਿਸਿਮਰਤਕਿਲਾਦਿਖਪਾਪਗਾਇਆ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਤੂੰਹੈ
ਸਚਾਸਚੁਤੂਸਭਦੂਉਪਰਿਤੂਦੀਬਾਣੁ॥ਜੇਤੁਧਸਚੁਧਿਆਇ
ਦੇਸਚੁਸੇਵਨਿਸਚੇਤੇਰਾਮਾਣੁ॥ਓਨਾਅੰਦਰਿਸਚੁਮੁਖਉਜ

ਲੇਸਚੁਬੋਲਾਨਿਸਚੇਤੇਰਾਤਾਨੁ। ਸੇਭਗਤਾਜਿਨੀਗੁਰਮੁਖਿ
 ਸਾਲਾਹਿਅਸਚੁਸਬਦੁਨੀਸਾਨੁ। ਸਚੁਜਿਸਚੇਜੇਵਦੇਤਿ
 ਨਵਾਰੀਸਦਕੁਰਬਾਨੁ॥੧੩॥ ਸੋਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਪੁਰਿਮਾਰੇ
 ਪੁਰੈਸਤਿਗੁਰੁਜੇਈਹੁਇਸਤਿਗੁਰਿਮਾਰੇ। ਜੇਮੇਲਣਨੋਬ
 ਹੁਤੇਰਾਲੋਚੀਐਨਦੇਈਮਿਲਣਕਰਤਾਰੇ। ਸਤਸੰਗਤਿਛੋ
 ਈਨਾਲਹਨਿਵਿਚਿਸੰਗਤਿਗੁਰਿਵੀਚਾਰੇ। ਕੋਈਜਾਇਮਿ
 ਲੇਹੁਇਓਨਾਨੋਤਿਸੁਮਾਰੇਜਮੁਜੀਦਾਰੇ। ਗੁਰਿਬਾਬੈਫਿਟ
 ਕੇਸੇਫਿਟੇਗੁਰਿਅੰਗਦਿਕੀਤੇਕੁੜਿਅਾਰੇ। ਗੁਰਿਤੀਜੀਪੀ
 ਤੀਵੀਚਾਰਿਅਾਕਿਅਾਹਥਿਏਨਾਵੇਚਾਰੇ। ਗੁਰੁਚਉਥੀਪੀ
 ਤੀਵਿਕਿਅਾਤਿਨਿਨਿੰਦਕਦੁਸਦੁਸਾਭਿਤਾਰੇ। ਕੋਈਪੁਤਾਸਿ

ਖੁਸੇਵਾਕਰੇਸਤਿਗੁਰੂਕੀਤਿਸੁਕਾਰਜਸਭਿਸਦਾਰੇ॥ਜੋਇਛੈ
 ਜੋਫਲੁਪਾਇਸੀਪੁਤੁਪਤੁਲਖਮੀਖੜਿਮੇਲਹਰਿਨਿਸਤਾ
 ਰੇ॥ਸਭਿਨਿਧਾਨਸਤਿਗੁਰੂਵਿਚਿਜਿਸੁਅੰਦਰਿਹਰਿਉਰਖ
 ਰੇ॥ਸੋਪਾਏਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰੂਜਿਸੁਲਿਖਿਅਗਲਿਪਤੁਲਿਲਾ
 ਰੇ॥ਜਨਨੁਨਰੁਮਾਰੋਧੁੜਿਤਿਨਜੋਗੁਗਸਿਖਮਿਤਪਿਅਾਰੇ
 ॥੧॥ਅੰ॥੪੪ ॥ਜਿਨਕਉਆਪਿਦੇਇਵਡਿਅਾਈਜਗਤੁ
 ਭੀਆਪੇਆਇਤਿਨਕਉਪੈਰੀਪਾਏ॥ਬੁਰੀਐਤਾਜੋਕਿਛੁ
 ਆਪਦੁਕੀਚੈਸਭੁਕਰਤਾਆਪਣੀਕਲਾਦਧਾਏ॥ਦੇਖਹੁ
 ਭਾਈਏਹੁਅਖਾੜਾਹਰਿਪ੍ਰੀਤਮਸਚੇਕਾਜਿਨਿਆਪਣੇ
 ਜੋਰਿਸਭਿਅਾਇਨਿਦਾਏ॥ਆਪਣਿਅਾਬੁਗਤਾਕੀਰਖ

ਕਰੇਹਰਿਸੁਆਮੀਨਿਵਕਾਦੁਸਟਾਕੇਮੁਹਕਾਲੇਕਰਾਏਸਤਿਗੁ ੪੭
 ਰਕੀਵਰਿਅਈਨਿਤਚੜ੍ਹੇਸਵਈਹਰਿਕੀਰਤਿਭਗਤਿਨਿਤ
 ਅਪਿਕਰਾਏਅਨਾਦਿਨੁਨਾਮੁਜਪਹੁਗੁਰਸਿਖਹੁਹਰਿਕਰਤਾ
 ਸਤਿਗੁਰੁਪਰੀਦਸਾਏਸਤਿਗੁਰਕੀਬਾਣੀਸਤਿਸਤਿਕਰਿ
 ਜਾਣਹੁਗੁਰਸਿਖਹੁਹਰਿਕਰਤਾਅਪਿਮੁਹਹੁਕਛਾਏਗੁਰ
 ਸਿਖਾਕੇਮੁਹਉਜਲੇਕਰੇਹਰਿਪਿਆਰਾਗੁਰਕਾਜੈਕਾਰੁਸੀਸਾ
 ਰਿਸਤੁਕਰਾਏਜਨੁਨਾਨਕੁਹਰਿਕਾਦਾਸੁਹੈਹਰਿਦਾਸਨ
 ਕੀਹਰਿਪੈਜਰਖਾਏ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਸਚਾਸਾਹਿਬੁਆ
 ਪਿਹੈਸਚੁਸਾਹਮਾਰੇ॥ਸਚੁਪੁਜੀਨਾਮੁਦਿਨੁਗਇਪ੍ਰਭਵਣ
 ਜਥੇ॥ਸਚੁਸੇਵਹਿਸਚੁਦਣਿਜਿਲੇਹਿਗੁਣਕਥਹਠਿਰਾ
 ਬਾਰੇ

ਰੋ॥ ਸੇਵਕ ਭਾਇ ਸੇਜਨ ਮਿਲੇ ਗੁਰਸਥਾਇ ਸਦਾਰੇ॥ ਤੂਸਚਾ
ਸਾਹਿਬੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਗੁਰਸਥਾਇ ਲਖਾਰੇ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੪

॥ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਭਾਤਿ ਪਰਾਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸਦਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੀ ਭੁਲਾ
॥ ਓਸਦੇ ਅਗਖਿ ਮੇਕੋਈ ਨ ਲਗੈ ਨਿਤ ਓਜਾੜੀ ਪੁਕਾਰੇ ਖਲਾ॥
ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਚੁਗਲੀ ਚੁਗਲੇ ਦਜੈ ਕੀਤ ਕਰਤਿ ਮਾਓ ਸਦ
ਸਤੁ ਗਾਇਆ॥ ਨਿਤ ਚੁਗਲੀ ਕਰੇ ਅਣਹੋਈ ਪਰਾਈ ਮੁਹੁ
ਕਾਢਿ ਨ ਸਕੈ ਓਸਦਾ ਕਾਲਾ ਭਾਇਆ ਕਰਮ ਪਰਤੀ ਸਰੀਰੁ ਕ
ਲਿਜੁ ਗਾਇ ਬਿਜੇ ਹਾਕੋਈ ਜੇਤੇ ਹਾਕੋ ਪਾਏ॥ ਗਲਾਉ ਪਾਰਿਤ
ਪਾਵ ਸੁਨਹੋਈ ਦਿਸੁ ਖਾਧੀ ਤਤ ਕਾਲ ਮਰਿ ਜਾਏ॥ ਭਾਈ ਦੇਖ
ਹੁਨਿ ਮਾਓ ਸਚੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਕਰੇ ਤੇਹਾ ਕੋਈ ਪਾਏ॥

ਜਨਨਾਨਕਕਉਸਭਸੋਈਪਾਈਹਰਿਦਰਕੀਆਬਾਤਾਮਾ
 ਖਿਸੁਦਾਏ॥੧॥ਮਃ੪॥ ਹੋਏਪਰਤਖਿਗੁਰੂਜੋਵਿਛੁੜੇ
 ਤਿਨਕਉਦਰਿਛੋਈਨਾਹੀ॥ ਕੋਈਜਾਇਮਿਲੇਤਿਨਨਿੰਦਕਾ
 ਮੁਹਾਫਿਕੇਬੁਕਬੁਕਮੁਹਿਪਾਹੀ॥ ਜੋਸਤਿਗੁਰਾਫਿਟਕੇਜੇਸਭ
 ਜਗਤਿਫਿਟਕੇਨਿਤਭੰਭਲਭੂਸੇਖਾਹੀ॥ ਜਿਨਗੁਰਗੋਪਿਅ
 ਆਪਣਾਸੇਲੇਏਦੁਹਾਫਿਰਾਹੀ॥ ਤਿਨਕੀਭੁਖਕਏਨਉ
 ਭਰੈਨਿਤਭੁਖਾਭੁਖਕੁਕਾਹੀ॥ ਓਨਾਦਾਆਖਿਅਕੋਨਾਸੁ
 ਏਨਿਤਹਉਲੇਹਉਲਮਰਾਹੀ॥ ਜਤਿਗੁਰਕੀਵਾਰਿਅਈ
 ਵੇਖਿਨਸਕਨੀਓਨਾਅਰੋਪਿਛੇਥਾਉਨਾਹੀ॥ ਜੋਸਤਿਗੁ
 ਰਿਮਾਰੇਤਿਨਜਾਇਮਿਲਾਹਿਰਹਈਖੁਹਈਸਭੁਪਤਿਗਾ

ਦਾਹੀ॥ ਓਇਅਰੇਕੁਸਟੀਗੁਰਕੇਫਿਟਕੇਜਿਓਸੁਮਿਲੇਤਿ
ਸੁਬਸਦੁਉਠਾਹੀ॥ ਹਰਿਤਿਨਕਾਦਰਸਨੁਨਕਰਹੁਜੇਦੂਜੇ
ਭਾਇਚਿਤੁਲਾਹੀ॥ ਪੁਰਿਕਰਤੇਆਪਿਲਿਖਿਪਾਇਆਤਿਸੁ
ਨਾਲਿਕਿਹੁਚਾਰਾਨਾਹੀ॥ ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਅਗਧਿਤੁਤਿ
ਸੁਅਪਕਿਕੋਨਸਕਾਹੀ॥ ਨਾਦੇਕੀਵਡਿਅਈਵਡੀਹੋਨਿਤ
ਸਦਾਈਚੜ੍ਹੇਚੜ੍ਹਾਹੀ॥ ੨॥ ਮਃ ੪ ॥ ਜਿਹੋਦੇਗੁਰੁਬਾਹਿ
ਟਿਕਿਅਤਿਸੁਜਨਕੀਵਡਿਅਈਵਡੀਹੋਈ॥ ਤਿਸਕ
ਉਜਗਤੁਨਿਵਿਅਸਤੁਪੈਰੀਪਾਇਅਜਸੁਦਰਤਿਅ
ਲੇਈ॥ ਤਿਸਕਉਖੰਡੁਖਯਮੰਡਨਮਸਕਾਰੁਕਰਹਿਜਿਸ
ਕੇਮਸਤਕਿਹਬੁਥਰਿਅਗੁਰਿਪੁਰੇਸੋਪੁਰਾਹੋਈ॥ ਗੁਰ

ਕੀਵਡਿਅਈਨਿਤਚਕੋਸਦਾਈਅਪਡਿਕੋਨਸਕੋਈ। ਜਨੁ ੪੩
 ਨਾਨਕੁਹਰਿਕਰਤੇਅਪਿਬਾਹਿਟਿਕਿਅਸਆਪੇਪੇਜਰਖੇਪੁ
 ਭੁਜੋਈ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਕਾਇਆਕੋਟਅਪਾਰੁਹੇਅੰਦਰਿ
 ਹਟਨਾਲੇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਉਦਾਜੋਕਰੇਹਰਿਦਸਤੁਸਮਾਲੇ
 ॥ਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹਰਿਦਣਜੀਅੰਗੀਰੇਪਰਦਾਲੇ॥ਵਿਣੁਕਾਇ
 ਅਜਿਹੋਰਖੇਧਨੁਖੋਜਦੇਸੇਮੁੜਬੈਠਾਲੇ॥ਸੇਉਝਾੜਿਭਰਮਿ
 ਭੁਦਾਈਅਹਿਜਿਉਝਾੜਮਿਰਗੁਭਾਲੇ॥੧੫॥ਜਲੋਕਮੰ ੪
 ॥ਜੋਨਿਦਾਕਰੇਸਾਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਸੋਅਉਖਾਜਗਮਹਿਰੋ
 ਇਅਗਾਨਰਕਘੋਰਦੁਖਖੁਹੁਹੋਓਥੋਪਕੜਿਓਹੁਫੋਇਆ॥
 ਕੁਕਪੁਕਾਰਨਕੋਸੁਦੇਓਹੁਅਉਖਾਹੋਇਹੋਇਰੋਇਆ॥ਓ

ਨਿਹਲਤੁਪਲਤੁਸਤੁਗਦਾਇਆਲਾਹਾਮੁਲੁਸਤੁਕੋਇਆ
 ॥ ਓਹੁਤੇਲੀਸੰਦਾਬਲਦੁਕਾਰਿਨਿਤਭਲਕੇਉਠਿਪ੍ਰਭਿਜੋਇ
 ਆਹਾਰਿਵੇਖੈਸੁਣੈਨਿਤਸਤੁਕਿਛੁਤਿਛੁਕਿਛੁਗੁਣਾਨਹੋਇ
 ਆਜੈਸਾਬੀਜੈਸੋਲੁਣੈਜੇਹਾਪੁਰਾਬੀਕਿਨੈਬੋਇਆਜਿਸੁ
 ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਪ੍ਰਭੁਆਪਣੀਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰਕੇਚਰਣਧੋਇਆ
 ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਪਿਛੈਤਾਰਿਗਾਇਆਜਿਉਲੋਹਾਕਾਠਸੰਗੋਇ
 ਆਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਧਿਅਗਇਤੂਜਪਿਹਰਿਹਰਿਨਾਮਿਸੁ
 ਖੁਹੋਇਆ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ ਵਡਭਾਗੀਆਸੋਹਾਗਾਣੀਜਿ
 ਨਾਗੁਰਮੁਖੀਮਾਲਿਆਹਾਰਿਗਾਇ॥ਅੰਤਰਿਜੋਤਿਪ੍ਰਗਾਸੀ
 ਆਨਾਨਕਨਾਮਿਸਮਾਇ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਇਹੁਸਰੀਰੁ

ਸਭੁ ਧਰਮੁ ਹੋ ਜੇ ਸੁ ਅੰਦਰਿ ਸਚੇ ਕੀ। ਵਿਚਿ ਜੋਤਿ। ਗੁਰੁ ਜ
 ਰਤਨਾ ਵਿਚਿ ਲੁਕਿ ਰਹੇ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕੁ ਕਵੈ ਖੋਤਿ।
 ਸਭੁ ਆਤਮਾ ਰਾਮੁ ਪਛਾਣਿ। ਆਤਮਾ ਇਕੁ ਰਵਿ। ਆਇਕੋ ਥਿਓ
 ਤਿ। ਇਕੁ ਦੇਖਿ। ਆਇਕੁ ਮੀਨਿ। ਆਇਕੋ ਸੁਣਿ। ਆਸੁ ਦਣੁ ਸਰੋ
 ਤਿ। ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਾ ਲਾਹਿਤੁ ਸਚੇ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਹੋਤਿ। ੧
 ੬। ਜਲੇ ਕਮਃ ੪ ॥ ਸਾਭਿ ਰਸਾ ਤਿਨ ਕੋ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਜਿਨ ਹ
 ਰਿਦਾ ਜਿ। ਆਮਨ ਮਾਹਿ। ਹਰਿਦਰਗਾ ਹਿਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਨ
 ਕਉ ਸਾਭਿ ਦੇਖਣ ਜਾਹਿ। ਜਿਨ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ। ਆ
 ਤਿਨ ਕਉ ਕੋਈ ਨਾਹਿ। ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਤਿਨੀ ਸਰੋਵਿ। ਆਜਿਨ
 ਕਉ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿ। ਆਮਾਹਿ। ਤੇ ਹਰਿਦਰਗਾ ਹਿਪੈ ਨਾਈ

੪੪

ਸਚ

ਭਉ

ਅਹਿਜਿਨਹਰਿਵਨਾਮਨਮਾਹਿ॥ ਓਇਆਪਿਤਰੇਸਭਕੁਟੰ
 ਬਾਸਿਉਤਿਨਾਪਿਛੈਸਭੁਜਗਤੁਛੁਰਾਹਿ॥ ਜਨਨਾਨਕਕਉਹ
 ਰਿਮੇਲਿਜਨਤਿਨਦੇਖਿਵੇਖਿਹਮਜੀਵਾਹਿ॥੧॥ਅੰ॥੧੪੪
 ॥ਸਾਧਰਤੀਭੁਣੀਹਰੀਆਵਲੀਜਿਥੇਮੇਰਾਸਤਿਗੁਰੁਬੈਠਾ
 ਆਇ॥ਸੇਜੰਤਭੁਣੇਹਰੀਆਵਲੇਜਿਨੀਮੇਰਾਸਤਿਗੁਰੁ
 ਦੇਖਿਆਜਾਇ॥ਧਨੁਧੰਨੁਪਿਤਾਧਨੁਧੰਨੁਕੁਲਧਨੁਧਨੁ
 ਨਨੀਜਿਨਿਗੁਰੁਜਾਇਆਮਾਇ॥ਧਨੁਧੰਨੁਗੁਰੁਜਿਨਿਨਾ
 ਮੁਅਰਾਧਿਆਮਾਪਿਤਾਰਿਆਜਿਨੀਤ੍ਰਿਠਾਤਿਨਾਲਏਛੁਰੁ
 ਇ॥ਹਰਿਸਤਿਗੁਰੁਮੇਲਹੁਦਇਆਕਰਿਜਨੁਨਾਨਕੁਧੰਦੇ
 ਪਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਚੁਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਅਮਰੁਹੋਜਿ

ਸੁਅੰਦਰਿਹਰਿਉਰਿਧਾਰਿਅਸਰੁਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰ
 ਖੁਹੈਜਿਨਿਕਾਮੁਕੋਧੁਬਿਖੁਮਾਰਿਅਸਾਭਿਠਾਪੁਰਾਸਤਿ
 ਗੁਰੂਤਾਂਅੰਦਰਹੁਮਨੁਸਾਧਾਰਿਅਸਾਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਮਾ
 ਪਣੇਸਦਾਸਦਾਪੁਮਿਦਾਰਿਅਸਾਗੁਰਮੁਖਿਜਿਤਾਮਨ
 ਮੁਖਿਹਾਰਿਅਸਾ॥੧੭॥ਸਲੋਕੁਮਃ੪ ॥ਕਾਰਿਕਿਰਪਾਸ
 ਤਿਗੁਰਮੇਲਿਓਨੁਮੁਖਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇਸੀ॥ਸੋ
 ਕਰੇਜਿਸਤਿਗੁਰਭਾਵਸੀਗੁਰੂਪੁਰਾਪਰੀਵਸਾਇਸੀ॥
 ਜਿਨਅੰਦਰਿਨਾਮੁਨਿਧਨੁਹੈਤਿਨਕਾਭਉਸਭੁਗਵਾਇ
 ਸੀ॥ਜਿਨਰਖਣਕਉਹਰਿਅਪਿਹੋਇਹੋਰਕੇਤੀਝਖਿਝਖਿ
 ਜਾਇਸੀ॥ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁਧਿਅਗਇਤੁਹਰਿਹਲਤਿਪ

ਲਤਿਛੋਰਾਇਸੀ॥੧॥ਅੰ॥੪੪ ॥ ਗੁਰਸਿਖਕੈਮਨਿਭਾਵ
 ਦੀਗੁਰਸਤਿਗੁਰਕੀਵਡਿਅਈ॥ਹਰਿਗਖਹੁਪੇਜਸਤਿਗੁ
 ਰੂਕੀ॥ਨਿਤਚੜ੍ਹੇਸਦਾਈ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਕੈਮਨਿਪਾਰਬ੍ਰਹ
 ਮੁਹੈਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਛਰਾਈ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਤਾਣੁਦੀਬਾਣੁਹ
 ਰਿਤਿਨਿਸਭਅਣਿਨਿਦਾਈ॥ਜਿਨੀਤ੍ਰਿਠਮੇਰਾਸਤਿਗੁ
 ਰੁਭਾਉਕਾਰਿਤਿਨਕੇਸਾਭਿਪਾਪਗਾਣਾਈ॥ਹਰਿਦਰਗ
 ਹਤੇਮੁਖਉਜਲੇਬਹੁਸੇਰਾਪਾਈ॥ਜਨੁਨਾਨਕਮੰਗੀਧੁ
 ਜ਼ਿਤਿਨਜੇਗੁਰਕੇਸਿਖਮੇਰੇਰੁਭਾਈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਹਉਅਖਿਸਲਾਹੀ॥ਸਿਫਤਿਸਚੁਸਚੁਸਚੇਕੀਵਡਿ
 ਅਈ॥ਸਾਲਾਹੀ॥ਸਚੁਸਾਲਾਹਸਚੁਸਚੁਕੀਮਤਿਕਿ

ਨੈਨਪਾਈ। ਸਚੁ ਸਚੁ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਤਿਪਤਿ ਰਹੇ ਅਘਾ
 ਈ। ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸੇਈ ਜਾਣਦੇ ਜਿਉ ਰੰਗੁ ਗੋਮਿ ਠਿਮੁ ਖੁਆਈ॥
 ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪੂਰੁ ਸੇਵਿਅ ਮਨਿ ਦਜੀ ਦਾਧਾਈ॥ ੧੮॥ ਸਲੋਕ
 ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਉਮਰ ਬਲ ਸੇਈ ਜਾਣਨਿ ਤੁ
 ਲੀਅਗ। ਹਰਿ ਜਾਣਹਿ ਸੇਈ ਬਿਰਹੁ ਹਉ ਤਿਨ ਦਿਟਹੁ ਸਦਾ ਘੁ
 ਮਿਘੋਲੀਅਗ। ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਜਣੁ ਪੁਰਖੁ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਤਿਨ ਦਿਟ
 ਹੁਤਲਰੇਲੀਅਗ। ਜੇ ਸਿਖ ਗੁਰ ਕਾਰ ਕਮਾਵਾਹਿ ਹਉ ਗੁਲਮੁ
 ਤਿਨ ਕਾਗੋਲੀਅਗ। ਹਰਿ ਰੀਰਿ ਚਲੁ ਲੈ ਜੋ ਰਤੇ ਤਿਨ ਭਿਨੀ ਹਰਿ
 ਰੀਰਿ ਚੋਲੀਅਗ। ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਗੁਰ ਪਾਹਿ ਸਿਰੁ ਵੇ
 ਚਿਅ ਮੇਲੀਅਗ॥ ੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਅਉਗਾਣੀ ਭਰਿਅ ਸਰੀ
 ਰਹੈ ਕਿਉ ਸੰਤਹੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣ ਵੇਹਾਈਅ

ਹਿਮਲੁਹਉਮੈਕਢੈਧੋਇ। ਸਚੁਦਣਿਜਹਿਰੰਗਸਿਉਸਚੁਸਚਿ
ਦਾਹੋਇ। ਤੋਟਾਮੁਲਿਨਆਵਣੀਲਾਹਾਰਿਭਾਵੈਸੋਇ। ਨਾਨ
ਕਤਿਨਸਚੁਦਣਿਜੈਮਾਜਿਨਾਪੁਰਿਗਿਲਿਖਿਆਪਰਾਪਤਿਹੋਇ।
੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਾਲਾਹੀਸਚੁਸਾਲਾਹਲਾਸਚੁਸਚਾਪੁ
ਰਖਨਿਰਾਲੇ। ਸਚੁਸੇਵੀਸਚੁਮਨਿਵਸੈਸਚੁਸਚਾਹਰਿਰਖ
ਵਾਲੇ। ਸਚੁਸਚਾਜਿਨੀਅਰਾਧਿਆਸੇਜਾਇਰਲੇਸਚੁਨਾਲੇ
॥ ਸਚੁਸਚਾਜਿਨੀਨਸੇਵਿਆਸੇਮਨਮੁਖਮੁਖਬੇਤਾਲੇ। ਓਹੁ
ਅਲੁਪਤਾਲੁਮੁਹਹੁਬੇਲਦੇਜਿਉਪੀਤੈਮਾਇਮਤਵਾਲੇ॥
੧੯॥ ॥ ਜਲੇਕਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਉੜੀਰਾਗੁਸੁਲਖਣੀਜੇਖਸਮੇਚਿਤਿਕਰੇਇ॥ਭਾਵੈਚ ੪੭
 ਲੇਸਤਿਗੁਰੁਕੈਮੇਸਾਸੀਗਾਰੁਕਰੇਇ॥ਸਚਾਸਬਦੁਭ
 ਤਾਰੁਹੈਸਦਾਸਦਾਰਾਵੇਇ॥ਜਿਉਉਬਣੀਮੰਜੀਠੰਰ
 ਗੁਰਾਹਗਾਹਾਤਿਉਸਚੇਨੋਜੀਉਦੇਇ॥ਰੀਗਿਚਲੁਲੇਅ
 ਤਿਰਤੀਸਚੇਸਿਉਲਗਾਨੇਹਾ॥ਭੁਭੁਠਗੀਗੁਝੀਨਾਰਹੈਕੁ
 ਜਮੁਲੀਆਪਲੇਟਿਧਰੇਹਾ॥ਕੁੜੀਕਰਗਠਿਵਚੁਈਆਕੁੜ
 ਸਿਉਲਗਾਨੇਹਾ॥ਨਾਨਕਸਚਾਆਪਿਹੈਆਪੇਨਦਾਰਿਕ
 ਰੇਇ॥੧॥੪੮੪ ॥ਸਤਸੰਗਤਿਮਹਿਹਰਿਉਸਤਤਿਹੈ
 ਸੀਗਿਸਾਧੁਮਿਲੇਪਿਆਰਿਆ॥ਭਾਇਪੁਰਖਪ੍ਰਾਣੀਧੀਨਿ
 ਜਨਹਰਿਉਪਦੇਸੁਕਰਹਿਪਰਉਪਕਾਰਿਆਹਰਿਨਾ

ਮੁਵਿਕਾਵਹਿਹਰਿਨਾਮੁਸੁਣਾਵਹਿਹਰਿਨਾਮੇਜਗੁਨਿਸਤਾ
ਰਿਆਗੁਰਦੇਖਣਕਉਸਭੁਕੋਈਲੋਚੈਨਦਖੰਡਜਗਤਿਨ
ਮਸਕਗਰਿਆਗੁਪੁਆਪੇਅਪੁਰਖਿਆਸਤਿਗੁਰਦਿਚਿਰੁ
ਗੁਆਪੇਤੁਪੁਸਵਗਰਿਆਗੁਆਪੇਪੁਜਹਿਪੁਜਕਰਾਵਹਿਸ
ਤਿਗੁਰਕਉਸਿਰਜਣਗਾਰੈਆਗੈਣੀਵਿਛੁੜਿਜਾਇਸ
ਤਿਗੁਰਪਾਸਹੁਤਿਸੁਕਾਲਾਮੁਹੁਜਮਿਮਾਗਰਿਆਗਤਿਸੁਅਰੋ
ਪਿਛੈਛੋਈਨਾਹੀਗੁਰਸਿਖੀਮਨਿਦੀਰਾਗਰਿਆਗਤਿਗੁਰੁ
ਨਮਿਲੇਸੇਈਜਨਉਬਰੇਜਿਨਹਿਰਦੈਨਾਮੁਸਮਾਗਰਿਆ
ਜਨਨਾਨਕਕੇਗੁਰਸਿਖਪੁਤਹੁਹਰਿਜਪਿਅਹੁਹਰਿ
ਨਿਸਤਾਗਰਿਆ॥੨॥ਮਹਲਾ੩ ॥ਹਉਮੇਜਗਤੁਕੁਲਾ

ਇਮਾਦੁਰਮਤਿ ਬਿਖਿਆ ਬਿਕਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਨੁ ਦ
 ਰਿਹੋ ਇਮਨੁ ਮੁਖ ਅੰਧ ਅੰਧਿ ਮਾਰਾ ਨਾਨਕ ਮਾਧੇ ਮੇਲਿ ਲ
 ਏ ਜਿਸਨੇ ਸਥਾਇ ਲਾਏ ਪਿਆਰਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚੁ
 ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਫਤਿ ਸਲਾਹੈ ਜੋ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰੁ ਰਿਜੈ ॥
 ਜਿਨੀ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿ ਮਾਤਿ ਨ ਕਾਰੰ ਪੁਨ ਕਬਹੂ
 ਛਿਜੈ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਪੁਰਖ ਸਾਬਾ ਸਿਚੈ ਜਿਨ ਸਚੁ ਰਸਨਾ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤੁ ਪਿਛੈ ॥ ਸਚੁ ਸਚਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਾਵਦਾ ਸੇ ਮਨਿ ਸਚੀ
 ਦਰਗਾਹ ਲਿਜੈ ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨਮੁ ਸਚਿ ਮਾਰੀ ਮਾਮੁ
 ਖਉ ਜਲ ਸਚੁ ਕਾਰਿ ਜੈ ॥੨੦॥ ਜਲੈ ਕਮ ॥੪॥ ॥ ਸਾਕ
 ਤਜਾਇ ਨਿਵਾਹਿ ਗੁਰ ਅਰੀ ਮਨਿ ਖੋਟੇ ਕੁੜਿ ਕੁੜਿ ਮਾਰੇ ॥

ਜਾਗੁਰੁ ਕਹੈ ਉਠਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਬਹਿ ਜਾਹਿ ਘੁਸਰਿ ਬਗੁਲਾ ॥
ਗੇ ਗੁਰਸਿਖਾ ਅੰਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਵਰਤੈ ਚਾਟਿ ਕਢੇ ਲਧੈ ॥
ਦਾਰੇ ਓਇ ਅਰੇ ਪਿਛੈ ਬਹਿ ਮੁਹੁ ਛਪਾਇ ਨਿਨਰ ਲਨੀ ॥
ਖੋਟੇ ਆਰੇ ਓਨਾ ਦਾ ਭੁਖੁ ਸੁਭੈ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ਕੂੜੁ ਲਹ ॥
ਨਿਭੇ ਰਾਗੇ ਜੇ ਸਕਤੁ ਨ ਰੁਖਾਵਾਈ ਮੇਲੇ ਚੀਮੇ ਬਿਖੁ ਕਢੈ ॥
ਮੁਖਿ ਉਗਲਾਰੇ ਹਰਿ ਸਾਕਤ ਸੇਤੀ ਸੰਗੁ ਨ ਕਰੀ ਅਹੁ ਓ ॥
ਇਆਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਜਿਸ ਕਾਇਹੁ ਖੋਲ ਸੇਈ ਕਰਿ ॥
ਵੇਖੈ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ ॥੧॥ ਮ ੮੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ॥
ਪੁਰਖੁ ਅਰੀ ਮੁਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ਆਸ ॥
ਤਿਗੁਰੁ ਨੇ ਅਪਾਛਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਜਿਸੁ ਵਾਲਿ ਸਿਰਜਣ ॥

ਹਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਖੜਗੁ ਸੀਜੈ ਉਹਾਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਜਿਤੁ
 ਕਾਲੁ ਕੀਟੁ ਕੁਮਾਰਿ ਬਿਰਗਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਰਖਣੁ ਹਾਰਾ
 ਹਾਰਿਆ ਪਿਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਪਿਛੈ ਹਾਰਿ ਸਾਭਿ ਉਥਾਰਿਆ॥
 ਜੇ ਮੰਦਾ ਚਿਤ ਵੈ ਪੁਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਸੋ ਆਪਿ ਉਪਾਵੁ ਦੁਹਾਰੈ
 ਮਾਰਿਆ ਏਹ ਗਾਲਹੈ ਵੈ ਹਾਰਿ ਦਰਗਾਹ ਸਚੇ ਕੀ ਜਨਨ
 ਨ ਕਮ ਅਗਾਸੁ ਦੀਚਾਰਿਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਚੁ ਸੁਭਿਆ
 ਜਿਨੀ ਅਗਾਧਿ ਆਜਾ ਉਠੈ ਤਾ ਸਚੁ ਚਵੈ॥ ਸੇਵਿ ਰਲੇ ਜੁਗ
 ਮਹਿ ਜਾਣੀ ਅਹਿ ਜੋਗੁ ਰਮੁ ਪਿਸਚੁ ਰਵੈ॥ ਹਉ ਬਾਠਿ ਹਾਰੀ
 ਤਿਨ ਕਉ ਜਿ ਅਨਾਦਿ ਨੁ ਸਚੁ ਲਵੈ॥ ਜਿਨ ਅਨਿਤਾ ਨਿਸਚ
 ਭਾਵੁ ਦਾਸੇ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਗਵੈ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਸਚੁ ਨ

ਮੁਸਚੁਸਚਾਸਦਾਨਵੇ॥੨੧॥ਸਲੋਕਮਃ॥੪॥ ॥ਕਿਆਸ
 ਵਣਾਕਿਆਜਾਗਣਾਗੁਰਮੁਖਿਤੇਪਰਵਾਣਾ॥ਜਿਨਾਸਾਸਿ
 ਗਿਰਾਸਿਨਾਵਿਸਰੇਸੇਪੁਰੇਪਰਖਪਰਧਾਨਾਕਰਮੀਸਤਿਰੁ
 ਰੁਪਾਣੀਐਮਨਾਦਿਨੁਲਗੋਧਿਆਨੁ॥ਤਿਨਕੀਸੰਗਤਿ
 ਮਿਲਿਰਹਾਦਰਗਾਹਪਾਣੀਮਾਨੁ॥ਸਉਦੇਵਾਹੁਵਾਹੁਉਚ
 ਰਹਿਉਠਦੇਭੀਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰੇਨਿਨਾਨਤੇਮੁਖਉਜਲੇਸਿ
 ਨਿਤਉਠਿਸੀਮਾਲੇਨਿ॥੧॥ਮਃ॥੪॥ ॥ਸਤਿਗੁਰਸੇਵੀਐ
 ਆਪਣਾਪਾਣੀਐਨਾਮੁਅਪਾਰੁ॥ਬੁਝਿਜਲਿਰੁਬਦਿਅ
 ਕਛਿਲਏਹਾਰਿਦਾਤਿਕਰੇਦਾਤਾਰੁ॥ਧੰਨੁਧੰਨੁਸੇਸਾਹਰੇ
 ਜਿਨਾਮੁਕਰਹਿਵਾਪਾਰੁ॥ਦਰਜਾਰੇਸਿਖਾਮਾਵਦੇਸਬ

ਦਿਲਾਘਾਵਦਹਾਰਾ ਜਨਨਾਨਕਜਿਨਕਉਕ੍ਰਿਪਾਭ
ਈਤਿਨਜੇਦਿਆਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ॥੨॥ਪਉਕ੍ਰੀ॥ ॥

ਸਚੁਸਚੇਕੇਜਨਭਗਤਹਹਿਸਚੁਸਚਾਜਿਨੀਅਰਾਧਿ
ਆਜਿਨਰਗੁਰਮੁਖਿਖੋਜਿਛੰਛੋਲਿਆਤਿਨਅੰਦਰਹੁ
ਹੀਸਚੁਲਾਧਿਆਸਚੁਸਾਹਿਬੁਜਿਨੀਜੇਦਿਆਕਾ
ਲੁਕੰਟਕੁਮਾਰਿਤਿਨੀਸਾਧਿਆਸਚੁਸਚਾਸਚੁਦੁਦ
ਗਹੈਸਚੁਸੇਵਨਿਸੇਸਚਿਰਲਾਧਿਆਸਚੁਸਚੇਨੇ
ਸਾਥਾਸਿਹੈਸਚੁਸਚਾਸੇਦਿਫਲਾਧਿਆ ॥੨੨॥ਸਲੋ
ਕਮਃ੪ ॥ਅਨਮੁਖਪ੍ਰਾਣੀਮੁਗਧੁਹੈਨਾਮਹੀਨੁ
ਭਰਮਾਇਆਬਿਨੁਗੁਰਮਨੁਆਨਾਟਿਕੈਫਿਰਿਫਿਰਿ

ਜੁਨੀਪਾਇ। ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਆਪਿਦਾਇ। ਆਲਹੋਹਿਤੰਸਤਿਗੁਰੁ
 ਮਿਲਿਮਾਮਾਇ। ਜਨਨਾਨਕ^{ਨਾਮ}ਸਾਲਾਹਿਤੁਜਨਮਮਰਦੁ
 ਖਜਾਇ॥੧॥ਮਃ੪॥ 'ਗੁਰੁਸਾਲਾਹੀਆਪਣਾਬਹੁਬਿ
 ਧਿਰੀਗਿਸੁਭਾਇ। ਜਤਿਗੁਰਸੇਤੀਮਨੁਰਤਾਰਖਿਆਬਦ
 ਤਬਣਾਇ। ਜਿਹਵਾਸਾਲਾਹਿਨਰਜਈਹਰਿਪ੍ਰੀਤਮਾਰਿ
 ਤੁਲਾਇ। ਨਾਨਕਨਾਵੈਕੀਮਨਿਭੁਖੈਮਨਤ੍ਰਿਪਤੈਹਰਿਰਸੁ
 ਖਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ 'ਸਚੁਸਚਾਕੁਦਰਤਿਜਾਣੀਐ
 ਦਿਨੁਰਤੀਜਿਨਿਬਣਾਈਆ। ਸੇਸਚੁਸਲਾਹੀਸਦਾਸਦਾ
 ਸਚੁਸਚੇਕੀਆਵਾਹਿਅਣੀਆ। ਸਾਲਾਹੀਸਚੁਸਲਾਹ
 ਸਚੁਸਚੁਕੀਮਤਿਕਿਨੈਨਪਾਈਆ। ਜਾਮਿਲਿਮਾਪੁਰਾ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਾਹ ਜਰੁ ਨ ਦਰੀਆਈਆ ਸਚੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿ ੫੧

ਨੀਸਲਾਹਿ ਆਤਿ ਨਾਭੁ ਖਾਸਾ ਸਤਿਗਦਾਈਆ ॥ ੨੩ ॥ ਸ

ਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਮੈਮਨੁ ਤਨੁ ਖੋਜਿ ਖੋਜੇ ਦਿਆ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਲਧਾ

ਲੋਕੀ ॥ ਦਿਸਦੁ ਗੁਰੁ ਮੇਧਾਇਆ ਜਿ ਨਿਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਤਾ ਜੋ

ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਆਇਆ ਧਾਰੀਆਤਿ ਅੰਨਾ ਬੋਲਾ

ਸਬਦੁ ਨ ਸੁਣਈ ਬਤੁ ਰੋਲਾ ਘਰੋਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾ

ਪੇਸ ਬਾਇਲਿ ਵਲਾਇ ॥ ਹਾਰਿਨਾ ਮੁਸੁਟਿ ਮੰਨੈ ਹਾਰਿਨਾ

ਮਿਸਾ ਆਇ ॥ ਜੋਤਿ ਸੁਭਾਵੈ ਸੁਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ਨਾਨ

ਕਦ ਜਦਾ ਜੇਤੁ ਦਜਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਭੂਕ

ਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਜੋਜੀਆ ਮੰਦਰਿ ਵਰਤੈ ॥ ਭੂ

ਕਰਤਾ ਅਪਿ ਅਗਣਤੁ ਪੇਸੁ ਜੁ ਜਗੁ ਵਿਰਿਗਣਤੈ ॥ ਸਭੁ ਕੀਤਾ
 ਤੇਰਾ ਵਰਤੁ ਦਾਸੁ ਭਭੇਰੀ ਬਣਤੈ ॥ ਭੂਪਾਟਿ ਪਾਟਿ ਇਕੁ ਵਰਤੁ ਦਾ
 ਸਚੁ ਸਾਹਿਬੁ ਚਲਤੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਨਾਮਿ ਲੇਖੁ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਨਾਹੀ
 ਕਿਸੈ ਪਰਤੈ ॥ ੨੪ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅਗਵਿਰੁ ਕ
 ਰਿ ਰਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਈਐ ਰਿਤੁ ॥ ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਗਸਿ
 ਦਿਸਾਰੀਐ ਬਹਾਦਿ ਮਾਉ ਠਾਇ ਮਾਨਿਤਾ ॥ ਸਰਣ ਜੀਵਣ
 ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ॥ ਇਹੁ ਜੀਅ ਨਾਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਸਿ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ
 ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੁਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਬਖਸਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨੁ
 ਖੁਅਹੰ ਕਾਰੀ ਸਹਲੁ ਨ ਜਾਣੈ ਖਿਨੁ ਮਾਰੋ ਖਿਨੁ ਪੀਛੈ ॥ ਸਦਾ
 ਬੁਲਾਈਐ ਮਹਾ ਲਿਨ ਮਾਏ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦਰਗਾਹ ਜੀਤੈ ॥ ਸ

ਤਿਗੁਰਕਾਮਹਲੁ ਵਿਰਲਾ ਜਾਏ ਸਦਾ ਰਹੈ ਕਰ ਜੋੜਿਆ ॥ ੫੨ ॥
 ਪਣੀ ਸ਼ਿਪਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਲਏ ਬੋਹੇੜੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ॥ ਸਾਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਸਫਲ ਹੋ ਜਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰਕਾਮਨੁ ਮੰਨੇ
 ॥ ਜਾਸਤਿਗੁਰਕਾਮਨੁ ਮੰਨੇ ਆਤਾ ਪਾਪ ਕਸੀ ਮਲ ਭੰਨੇ ॥ ਉਪ
 ਦੇਸੁ ਜਿਦਿਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੋਸੁਦਿਆ ਸਿਖੀ ਕੀਨੇ ॥ ਜਿਨਸ
 ਤਿਗੁਰਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਤਿਨ ਚੜੀ ਚਵਗਾਇਵੀਨੇ ॥ ਇਹ
 ਚਾਲ ਨਿਗਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਗੁਰਦੀਪਿ ਆਸੁਦਿ ਮਨੁ ਭਿੰਨੇ ॥
 ੨੫ ॥ ਸੋਲੇ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ਜਿਨਿਗੁਰਗੋਪਿ ਆਮਾਪਣ
 ਤਿਸੁ ਠਉਰਨ ਠਾਉ ॥ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੇਵੈ ਗਾਏ ਦਰਗਾਹ
 ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥ ਓਹ ਦੇਲਾਹਾ ਬਿਨ ਆਵਣੀ ਫਿਰਿ ਸਤਿ

ਗੁਰਲਗਾਹਿਪਾਇ। ਸਤਿਗੁਰਕੀਗਾਣਤੈਪੁਸੀਮੇ
 ਦੁਖੇਦੁਖਿਦਿਹਾਇ। ਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਨਿਰਵੈਰੁਹੈਆਪੇ
 ਲਏਜਿਸੁਲਾਇ। ਨਾਨਕਦਰਸਨੁਜਿਨਾਵੇਖਾਲਿਓਨੁ
 ਤਿਨਾਦਰਗਾਹਲਏਛਡਾਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ ਮੁਨਮੁਖਿ
 ਆਰਿਆਨੁਦਰਮਤਿਅਹੰਕਾਰੀ। ਅੰਤਰਿਜੋਪੁਜੁਮੇਮੇਮਤਿ
 ਹਾਰੀ। ਕੁਕੁਕਸਤੁਓਹੁਪਾਪਕਮਾਵੈ। ਕਿਆਓਹੁਜੁਣੈਰਿ
 ਮਾਮਾਖਿਸੁਣਾਵੈ। ਅੰਨਾਬੋਲਾਖੁਇਉਝਾੜਿਪਾਇ। ਮ
 ਨਮੁਖੁਅੰਧਾਮਾਵੈਜਾਇ। ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਭੇਟੇਥਾਇਨ
 ਪਾਇ। ਨਾਨਕਪੁਰਖਾਲਿਖਿਅਕਮਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ਜਿਨਕੋਚਿਤਕਠੋਰਹਹਿਜੇਬਹਹਿਨਸਤਿਗੁਰਪਾਸਿ

॥ ਓਥੈ ਸਚੁ ਵਰਤ ਦਾ ਕੁਝ ਭੀ ਆਗ ਚਿਤ ਉਦਾਸਿ ॥ ਓਇ ਵ
 ਲੁਛ ਲੁਕਾਰਿ ਬੁਝਿ ਕਛੁ ਦੇਵਿ ਰਿਜਾਇ ਬਹਿ ਕੁਝ ਭੀ ਆ
 ਰਾਪਾਸਿ ॥ ਦਿਚਿ ਸਚੈ ਕੁਝ ਨ ਕਾਝੁ ਈ ਮਨਿ ਦੇਖੁ ਕੋ ਨਿਰ
 ਜਾਸਿ ॥ ਕੁਝ ਭੀ ਆਗ ਕੁਝ ਭੀ ਆਗ ਈ ਰਲੈ ਸਚਿ ਆਗ
 ਸਿਖੈ ਥੈ ਠੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸਿ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥
 ਰਹਦੇ ਖੁਹਦੇ ਨਿਦ ਕਮਾਗਿ ਮਨੁ ਕਰਿ ਆਪੇ ਆਹੁ ਗਾਸੀ
 ਤਸਹਾਈ ਨਨਕਾ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਜਾਹਰੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ਸੁ
 ਫੁਲੁ ਭੁਲੈ ਸੁਫਲੁ ਤੇ ਕੀਥੈ ਪਾਇ ਨਿਹ ਬੁਝਾ ॥ ਤਿਨੈ ਮਾਰੇ ਨਾਨਕ
 ਜਿ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰ ਬੁਝਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ਮਃ ੪ ॥ ਲੇਖ
 ਹੇਰਾਤੀ ਭੁਰਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਣੀ ॥ ਭਕਿ ਨਾਗਿ ਪਰਾਈ

ਧੜ

ਅਲੁਕਿਅੰਦਰੰਠਾਣੀ॥ਸੰਨੀਦੇਨਿਦਿਖੀਮਥਾਇਮਿਠਾਮਦੁਆ
ਣੀ॥ਕਰਮੀਅਪੋਅਪਣੀਅਪੋਪਛੁਤਾਣੀ॥ਅਜਰਾਣੀਲੁ
ਫਰੇਸਤਾਤਿਲੁਪੀੜੇਪਾਣੀ॥੨॥॥ਸਲੋਕਮ:੫ ॥ਸੇਵ
ਕਸਚੇਸਾਹਕੇਸੇਈਪਰਵਾਣੁ॥ਦੁਜਾਸੇਵਨਿਨਾਨਕਾਸੇਪ
ਰਿਪਾਰਿਮੁਣੇਅਜਾਣੁ॥੧॥ਅ:੫ ॥ਜੋਧੁਰਿਲਿਖਿਆ
ਲੇਖੁਪ੍ਰਭੁਸੇਵਣਾਨਜਾਇ॥ਰਾਮਨਾਮਧਨੁਦਖਰੇਨਾਨਕ
ਸਦਾਧੀਅਗਇ॥੨॥ਪਉੜੀਮ:੫ ॥ਨਾਰਾਇਣਿਲਾਇਅ
ਨੰਗਾੜਾਪੈਰਕਿਥੈਰਖੈ॥ਕਰਦਾਪਾਪਅਮਿਤਿਅਸਨਿਤ
ਦਿਸੈਚਖੈ॥ਨਿਦਾਕਰਦਾਪਾਰਿਮੁਅਗਦਿਚਿਦੇਹੀਭਖੈ॥ਸ
ਚੈਸਾਹਿਬਾਗਰਿਅਕਉਣੁਤਿਸੈਨਰਖੈ॥ਨਾਨਕਤਿਸੁਸਰ

ਨਾਗਤੀਜੋਪੁਰਖੁਅਲਖੇ॥੨੮॥ਸਲੋਕਮ:੫ ॥ਨਰਕ ੫੪
 ਪੋਰਬਹੁਦੁਖਘਣੇਅਕਿਰਤਘਣਾਕਾਥਾਨੁ॥ਤਿਨਿਪ੍ਰ
 ਭਿਮਾਰੇਨਾਨਕਹੋਇਹੋਇਮੁਏਹਰਾਮ॥੧॥ਮ:੫ ॥
 ਅਵਖਧਸਭੇਕੀ॥ਤਿਅਨੁਨਿੰਦਕਕਾਦਾਰੂਨਾਹਿ॥ਅਪਿ
 ਭੁਲਾਏਨਾਨਕਾਪਚਿਪਚਿਜੋਨੀਪਾਗਹਿ॥੨॥ਪਉੜੀਮ:੫
 '॥ਭੁਸਿਦਿਤਾਪੁਰੈਸਾਤਿਗੁਰੂਹਰਿਧਨੁਸਚੁਅਖੁਟਾ॥ਸਾਭਿ
 ਅੰਦੇਸੇਮਿਰਿਗਏਜਮਕਾਭਉਫੁਟਾ॥ਕਾਮਜੋਧਬੁਰਿਆ
 ਈਅੰਸੀਗਿਸਾਪੁਭੁਟਾ॥ਦਿਣੁਸਚੇਦੁਜਾਸੇਵਦੇਹੋਇਮ
 ਰਸਨਿਬੁਟਾ॥ਨਾਨਕਕਉਗੁਰਿਬਖਾਸਿਆਨਾਮੇਸੀਗਿ
 ਜੁਟਾ॥੨੯॥ਸਲੋਕਮ:੪ ॥ਭਪਾਨਹੋਵੈਅੰਦਰਹੁਲੋ

ਭੀ ਨਿਤ ਮਾਇਆ ਨੋ ਫਿਰੈ ਜਜਮਾ ਲਿਆ ਮਰੋ ਦੇਸਾਇ
ਅਸਤੈ ਵੀਰਿ ਪਿਆਲਾ ਨਾਹੀ ਪਿਛੇ ਦੇ ਪੁਛਤਾਇ ਕੈਆ
ਇਤਪੇ ਪੁਤਾ ਵਿਚਿ ਬਹਾਲਿਆ ਪਿਛਲੇ ਗਾਸੁ ਭਿਹਸਣ
ਲਗੇਤ ਪਾਲੇ ਭਿਲਹਾਰਿ ਹੋਗਾਲਿਆ ਜਿਥੈ ਬੋਝਾ ਪਨੁ
ਵੇਖੈ ਤਿਥੈ ਤਪਾਭਿਟੈ ਨਾਹੀ ਧਨਿ ਬਹੁਤੈ ਭਿਟੈ ਤਪੈ ਧਰਮੁ
ਹਗਰਿਆ ਭਾਣੀ ਏਹੁ ਪਾਨ ਹੋਵੀ ਬਗੁਲਾ ਹੋ ਬਹਿਸਾਧ
ਜਨ ਵੀਰਗਰਿਆ ਸਤ ਪੁਰਖ ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਰੈ ਸੀਸ ਚੈ ਕੀ ਉਸ
ਤਤੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ਏਤੁ ਦੇਖੈ ਤਪਾਦਾ ਮਿਮਾਗਰਿਆ ਮਹਾ ਪੁਰਖਾਂ
ਕੀ ਨਿਦਾ ਕਾ ਵੇਖੁ ਜਿਤ ਪੈ ਨੋ ਫਲੁ ਲਗਾਸੁ ਭੁਗਾਇਆ ਤਪੈ ਕਾ
ਪੁਗਲਿਆ ਬਾਹਰਿ ਬਹੈ ਪੰਚਗਵਿਰਿਤ ਪਾਸ ਦਾਣੇ ਅੰਦਰਿ

ਬਹੋਤਪਾਪਕਮਾਏ॥ ਹਰਿਅੰਦਰਲਾਪਾਪੁਪੰਚਨੋਉਘਾਕ
 ਰਿਵੇਖਾਲਿ॥ ਮਾਧਰਮਰਾਇਜਮਕੰਕਰਨੋਅਧਿਛਤ੍ਰਿਅਾਏਸੁ
 ਤਪੋਨੋਤਿਥੈਖਤ੍ਰਿਪਾਇਹੁਜਿਥੈਮਹਾਂਮਹਾਂਹਤਿਅਗਰਿਅਾਫਿਰਿ
 ਏਸੁਤਪੇਦੈਮੁਹਿਕੋਈਲਗਾਹੁਨਾਹੀ॥ ਇਹੁਸਤਿਰੁਰਿਹੈਫਿਟਕਾ
 ਰਿਅਾ॥ ਹਰਿਕੋਦਰਿਦਰਤਿਅਾਸੁਨਾਨਕੀਅਧਿਸੁਣਾਇਅਾਸੋ
 ਬੁਝੈਜੁਦਯਿਸਦਾਰਿਅਾ॥ ੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿਭੁਗਤਾਂਹਰਿ
 ਆਗਧਿਅਾਹਰਿਕੀਵਤ੍ਰਿਅਾਣੀ॥ ਹਰਿਕੀਰਤਨੁਭਗਾਠਾਨਿਤ
 ਗਾਂਵਦੇਹਰਿਨਾਮੁਸੁਖਦਾਣੀ॥ ਹਰਿਭੁਗਤਾਨੋਨਿਤਨਾਵੇਈਵ
 ਤ੍ਰਿਅਾਣੀ॥ ਬਖਸੀਅਨੁਨਿਤਚੜ੍ਹੈਸਦਾਣੀ॥ ਹਰਿਭੁਗਤਾਨੋਬਿ
 ਰੁਪਰੀਬਹਾਲਿਅਨੁਅਪਣੀਪੇਜਰਖਾਣੀ॥ ਨਿਦਕਾਪਾਸਹੁ

ਹਰਿਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਬਹੁਦੇ ਇਸ ਜਾਣੀ ॥ ਜੇਹਾ ਨਿੰਦਕ
 ਅਪਦੇ ਜੀ ॥ ਇਕ ਮਾਦ ਦੇ ਤੇ ਹੋਫ ਲੁਪਾਈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਕਮਾ
 ਨਾ ਸਰਪਰੰ ਪੂਰੇ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਬਹਿਧਰਤੀ ॥ ਦਿਚਿ ਕਮਾ
 ਈ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦੇਖਿ ਦਿਗਾ ਸਿਖਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਦਾਤ੍ਰਿ ਮਾ
 ਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ਮ: ੫ ॥ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਾਰਾ ਖਾਹਿ
 ਮਾਪਿ ਹੋਵਿ ਮਾਪਾ ਪੀਕਰੀ ਮੇ ॥ ਗੁਮਾਨੁ ਕਰਹਿ ਮੂੜ
 ਗੁਮਾਨੀ ॥ ਮਾਦਿ ਸੁਖਾਧੀ ਮਰੀ ਮੇ ॥ ਮਾਇ ਲਗੀ ਨੀਦਿ
 ਹੋਥੇ ਝੜੇ ਜੇ ਉਪਕਾਖੇ ਭੁਲੁਣੀ ਮੇ ॥ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾ
 ਦ ਦੇ ਤੇ ਹੋਭੁਣੀ ਮੇ ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਕਾਖ ਸਮੁਦਭਾਹੇ
 ਸਭਨਾ ਦਾਧਣੀ ਮੇ ॥ ੩੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥ ਅਨ

ਮੁਖਮੁਲਹੁਭੁਲਿਅਾਵਿਰਿਲਭੁਲੋਭੁਅੰਕਾਰੁਾਧੁਗ
 ਕਾਰਾਦਿਅਾਅਨਾਦਿਨੁਗੁਦਰੈਸਥਾਦਿਨਕਰਹਿਦੀਰਾਰੁ
 ॥ ਸੁਧਿਮਾਤਿਕਰਤੈਸਾਭਿਹਿਰਿਲਈਬੋਲਨਿਜਭੁਦਿਕਾਰੁ
 ॥ ਦਿਤੈਕਿਤੈਨਸੀਤੋਖੀਅਹਿਅੰਤਰਿਗਿਰਿਸਨਾਬਹੁਆਰਿ
 ਅਨੁਅੰਧਾਰੁਾਨਾਨਕਮਨਮੁਖਾਨਾਨੋਤੁਟੀਭੁਲੀਜਿਨਮ
 ਇਅਾਸੋਹਪਿਅਾਰੁ॥੧॥ਅੰ੪੪ ॥ ਜਿਨਾਅੰਦਰਿਦੁਜਾ
 ਭਾਉਹੈਤਿਨਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰੀਤਿਨਹੈਇ। ਓਹੁਆਵੈਜਾਇ
 ਭਵਈਅੰਧਪਨੈਚਖੁਨਕੋਇ। ਕੁੜਕਮਾਵੈਕੁੜੁਓਰਰੋਕੁਕੁੜਿ
 ਲਾਗਿਅਾਕੁੜੁਹੋਇ। ਮਾਇਅਾਸੋਹੁਸਭੁਦੁਖੁਹੈਦੁਖਿਬਿ
 ਨਸੈਦੁਖਿਰੋਇ। ਨਾਨਕਧਾਤੁਲਿਵੈਜੋਕੁਨਾਮਾਵਈਜੇਲੋ

ਚੈਸਭੁਕੋਇ। ਜਿਨਕਉਪੋਤੈਪੁਨੁਪਾਇਆਤਿਨਾਗੁਰਸ
ਬਣੀਸੁਖੁਹੋਇ। ੨। ਪਉੜੀਮਃ ੫ ॥ ਨਾਨਕਵੀਚਾ
ਰਹਿਸੀਤਮੁਨਿਜਨਾਚਾਰਿਦੇਦਕਹੰਦੋ। ਭੁਗਤਮੁਖੇਤੋਬੋ
ਲਦੇਸੇਵਚਨਹੋਵੰਦੋ। ਪਰਗਟਪਹਾਰੈਜਾਪਦੇਸਭਿਲੋ
ਕਸੁਣੰਦੋ। ਸੁਖਨਪਾਇਨਿਮੁਗਧਨਰਸੰਤਨਾਲਿਖੰ
ਦੋ। ਓਇਲੋਚਨਿਓਨਾਗੁਣੈਨੋਓਇਅਹੰਕਾਰਿਸਭੁ
ਦੋ। ਓਇਦਿਚਾਰੇਕਿਆਕਰਹਿਜਾਂਭਾਰਾਧੁਰਿਮੰਦੋ। ਜੋ
ਮਾਰੇਤਿਨਿਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿਸੇਕਿਸੇਨਸੰਦੋ। ਵੈਰਕਰਨਿਨਿ
ਰਵੈਰਨਾਲਿਧਰਮਿਨਿਅਾਇਪਚੰਦੋ। ਜੋਜੋਸੰਤਿਸਰ
ਪਿਅਸੇਫਿਰਹਿਭਵੰਦੋ। ਪੇਰੁਮੁਢਾਹੁਕਾਟਿਅਤਿਸੁ

ਰਲਲੁਕੀਦੋ॥੩੧॥ਸੋਲੋਕਮਃ੪ ॥ਗੁਰਨਾਨਕਹ
 ਰਿਨਾਮੁਦਿਤਾਇਆਭੰਨਦਘੜਦਸਮਰਬਾ॥ਪ੍ਰਭੁਸ
 ਦਾਸਮਾਲਹਿਮਿਤੁਤੁਦੁਖੁਸਬਾਇਆਲਬੁ॥੧॥ਮਃ
 ੪ ॥ਖੁਧਿਆਵੰਤੁਨਜਾਣਈਲਾਜਕੁਲਾਜਕੁਬੋਲੁ
 ॥ਨਾਨਕਸੰਗੋਨਾਮੁਹਰਿਕਾਰਿਕਿਰਪਾਸੰਜੋਗੁ॥੨॥ਪ
 ਓੜੀ॥ ॥ਜੇਦੇਹੇਕਰਮਕਮਾਵਦਾਤੇਦੇਹੇਫਲਤੇ॥ਸ
 ਬੋਤਤਲੋਹਾਸਾਗੁਦਿਚਿਸੀਘੋਪਲਤੇ॥ਘਤਿਗਲਾ
 ਦਾਂਚਾਲਿਅਗਤਿਨਿਦੁਤਿਅਮਲਤੇ॥ਕਾਣੀਆਸਨਪੁੰ
 ਨੀਆਨਿਤਪਰਮਲੁਹਿਰਤੇ॥ਕੀਅਨਜਾਣੈਅਕਿਰਤ
 ਘਣਦਿਚਿਜੋਨੀਫਿਰਤੇ॥ਸਭੋਧਿਰੰਗਨਿਖੁਟੀਅਸੁਚਿ

ਰਿਲਣੀਅਸੁਧਰਤੇ॥ਵਿਝਣ ਕਲਹਨਦੇਵਦਾਤਾਂਲਾਇਅ
 ਕਰਤੇ॥ਜੋਜੋਕਰਤੇਅਹੀਮੇਉਝੜਿਧਰਤੀਪੜਤੇ॥੩੨॥ਸ
 ਲੋਕਮਃ੩ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਗਿਆਨੁਬਿਬੇਕਬੁਧਿਹੋਇ
 ॥ਹਰਿਗੁਣਗਾਏਹਿਰਵੇਹਾਰੁਪਰੋਇ॥ਪਵਿਤੁਪਦਨੁਪ
 ਰਮਬੀਚਾਰੀ॥ਜਿਉਸੁਮਿਲੇਭਿਸੁਪਾਰਿਉਤਾਰੀ॥ਅੰ
 ਤਰਿਹਰਿਨਾਮੁਬਾਸਨਾਸਮਾਣੀ॥ਹਰਿਦਰਿਸੋਭਾਮਹ
 ਉਤਮੁਬਾਣੀ॥ਜਿਪੁਰਖੁਸੁਣੈਸੁਹੋਇਨਿਹਾਲੁ॥ਨਾਨਕ
 ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐਪਾਇਅਨਾਮੁਧਨੁਮਾਲੁ॥੧॥ਮਃ ੪
 ॥ਸਤਿਗੁਰਕੇਜੀਅਕੀਸਾਰਨਜਾਪੋਕਿਪੁਰੇਸਤਿ
 ਗੁਰਭਾਏ॥ਗੁਰਸਿਖਾਂਅੰਦਰਿਸਤਿਗੁਰੁਦਰਤੇਜੋਸਿ

ਪਾਨੋਲੋਚੈਸੋਗੁਰਪੁਜੀਆਵੈ॥ਸਤਿਗੁਰੁਆਖੇਸੁਕਾਰ
 ਕਮਾਵਨਿਸੁਜਪੁਕਮਾਵਹਿਗੁਰਸਿਖਾਕੀਘਾਲਸਚਾ
 ਬਾਇਪਾਵੈ॥੧੬੮॥ਸਤਿਗੁਰਕੇਹੁਕਮੇਜਿਗੁਰਸਿਖਾਪਾ
 ਸਹੁਕੀਸੁਕਰਾਇਆਲੋੜੈਤਿਸੁਗੁਰਸਿਖਾਫਿਰਿਨੋਕਿਨ
 ਆਵੈ॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਅਰੋਕੋਜੀਉਲਾਇਘਾਣੈਤਿ
 ਸੁਅਰੋਗੁਰਸਿਖੁਕਾਰਕਮਾਵੈ॥ਜਿਠਰੀਆਵੈਠਰੀ
 ਉਠਿਜਾਇਤਿਸੁਨੇੜੈਗੁਰਸਿਖੁਮੁਲਿਨਆਵੈ॥ਬਹੁ
 ਬੀਚਾਰੁਨਾਨਕਆਖਿਸੁਣਾਵੈਜੇਵਿਦੁਸਤਿਗੁਰਕੇ
 ਮਨੁਮੰਨੈਕੀਸੁਕਰਾਏਸੋਜੀਤਮਹਾਦੁਖੁਪਾਵੈ॥੨॥੫ਉੜੀ
 ॥ਤੂਸਚਾਜਾਹਿਚੁਅਤਿਵਡਾਤੂਹਿਜੇਵਡੁਤੂੰਵਡੁ

ਰੂ॥ ਜਿਸੁ ਤੁਮੇ ਲਹਿ ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਬਖਾਸਿ ਲੇਹਿ
ਲੇਖਾ ਛਰੇ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੂੰ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਦਾਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ
ਜੇ ਦੇਖਨ ਗਰਗਰੇ॥ ਤੂੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਤੁਸੁ ਬਜੀਉ
ਪਿਰੁ ਚੰਮੁ ਤੇਰਾ ਹਰੇ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੂੰ ਸਾਰਿਆ
ਨਾਨਕ ਮਨਿਆਸ ਤੇਰੀ ਵਡ ਵਡੇ॥ ੩੩॥ ੧

॥ ਸੁਧੁ ॥ ਗਉੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਉੜੀ ਕੀ
ਲਈ ਸੋ ਜਦੀ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨਿ ਉਪਰ ਗਾਵਣੀ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ॥ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੫ ॥ ਹ
ਰਿਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜੋ ਜਨੁ ਜਪੇ ਸੋ ਆਇ ਆਪਰ ਵਾਣੀ॥ ਤਿ

ਸੁਜਨੁ ਕੈ ਬਾਇ ਹਾਰੈ ਜਿ ਨਿਭਾ ਜਿ ਆਪੁ ਭਾਨਿ ਰਬਾ
 ਨਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿ ਆਹਰਿ ਭੋਟਿ ਆਪੁ ਰਖੁ
 ਸੁਜਾਨੁ ਸੀਤ ਸੀਰੀਸਾਗਰੁ ਤਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਚਾਤਾ
 ਨਾ ॥ ੧ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਭੁਲ ਕੇ ਉਠਿ ਪਰਾਹੁਣ ਮੇਰੇ ਪਾਰਿ
 ਆਵੁ ਉਪਾਉ ਪਖਾਲਾ ਤਿਸੁ ਕੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਿਤ ਭਾਵੁ
 ਉਨਾ ਮੁਸੁ ਦੇਨਾ ਮੁਸੀਰਾ ਹੋਨਾ ਮੇਲਿ ਵਲਾਵੁ ਉਗਰਿ
 ਧਨੁ ਸਭੁ ਪਾਵਿ ਤੁਹੈ ਇਹ ਰਿਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੁ ਉਹਾਰਿ ਨਾਮੁ
 ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਵਡ ਭਾਰੀ ਪਾਵੁ ਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਜੇ ਭੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜੇ ਭੁਲਾ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਭੂਸਭੁ ਮਾਹਿਏ
 ਕਰ ਰਤ ਦਾਸ ਭੁਮਾਹਿ ਸਮਾਣਾ ਬਾਨ ਬੰਤ ਰਿਗਵਿ

ਰਹਿਆ ਜੀਅ ਅੰਦਰਿ ਜਾਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗੀ ਮਿਲਿ ਪਾ
 ਈਐ ਮਨਿ ਸਚੇ ਰਾਣਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਰਣਾ ਗਤੀ ਸਦ
 ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ॥ ਚੇਤਾਈ ਤਾਰੇ
 ਤਿਸਾਹਿ ਰੁਸਰਾ ਜੋ ਪਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋ ਦਿਗੜੀ
 ਬੋਹਿ ਬਿਭੁ ਉਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਉ ॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਵਾਉ ਸੰ
 ਦੇ ਕਪੜੇ ਪਹਿਰਹਿ ਗਾਰ ਬਿਗਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਨਚ
 ਲਨੀ ਜਲਿ ਬਲਿ ਹੋਏ ਛਾਰਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੇਈ
 ਉਥਰੈ ਜਗੋ ਵਿਚਿ ਜੋ ਸਚੇ ਰਖੇ ॥ ਮੁਹਿ ਰਿਠੈ ਤਿਨ ਕੋ ਜੀ
 ਵੀਐ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਖੇ ॥ ਕਾਮੁ ਰੋਪੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਸੀਰੀਸ
 ਧਾਭੁ ਖੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਣੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਪਰ

ਖੋ॥ ਨਾਨਕ ਚਲਤ ਨ ਜਾਪਨੀ ਕੋ ਸਕੈ ਨ ਲਖੇ॥ ੨॥ ਜਲੇ ੬੦
ਕਮਃ ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਈ ਦਿਨ ਸੁਸੁਹਾਵੜਾ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅ
ਵੇਰਿ ਰਿਤਿ॥ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਫਿਟੁ ਭਲੇਰੀ
ਗੁਤਿ॥ ੧॥ ਅਮਃ ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਤਾਈ ਤਿਸੁ ਜਿਉ ਸਭੁ
ਕਿਛੁ ਜਿਸ ਕੋ ਹਾਥਿ॥ ਕਾ ਮਿਤਾ ਸੋਈ ਕਾਂਢੀ ਅਹਿ ਇਕ
ਵਿਖਨ ਚਲਹਿ ਸਾਥਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਮੀ ਮਿਤੁ ਨਾ
ਮੁਨਿ ਪਾਨੁ ਹੋਮਿ ਲਿਪੀ ਦੁਹਾਈ॥ ਜਿਸੁ ਜਿਸ ਰਤ ਸੁਖ
ਪਾਈ॥ ਮੇਸੁ ਭੁਭਿਖਾ ਬੁਝਾਈ॥ ਕਾਰਿ ਜੇਦਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ
ਰਹੁ ਖਰਹੈ ਨ ਕਾਈ॥ ਜਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰੀਨਿਅਾ ਅਮਰ
ਪਦੁ ਪਾਈ॥ ਤੁਧੁ ਜੇਦੁ ਰੂਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਾਨਕ ਸਰਣ

ਈ॥੩॥ਸਲੋਕਮਃ੫ ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਹਰਿਨਾਮੁੴੴ
 ਕਾਈਜਗਈ॥ਨਾਨਕਵਲਧਾਤਿਨਸੁਆਉਜਿਨਸਾਤਿ
 ਗੁਰੂ ਭੋਟਿਆ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ਵਾਮਨੀਚਮਤਕਾਗਤਿਉਦ
 ਰਤਾਰਾਜਗਥੇ॥ਵਸੁਸੁਹਾਵੀਸਾਇਨਾਨਕਨਾਉਜਪ
 ਦੋਤਿਸੁਧਣੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਿਮ੍ਹਿਤਿਸਾਸਤ੍ਰਜੋਧਿ
 ਜਾਤਿਕਿਨੈਕੀਮਨਜਾਣੀ॥ਜੋਜਨੁਭੋਟੇਸਾਧਸੀਗੀਜੋਹ
 ਰਿਰੰਗੁਮਾਣੀ॥ਸਚੁਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਏਹਰਤਨਾਖ
 ਣੀ॥ਮਸਤਕਿਹੋਵੇਲੇਖਿਅਹਾਰਿਸਿਮਰਿਪ੍ਰਗਾਣੀ॥
 ਤੇਸਾਹਿਚੈਸਚੁਨਾਮੁਨਾਨਕਮਿਹਮਾਣੀ॥੪॥ਸਲੋਕ
 ਮਃ੫ ॥ਅੰਤਰਿਚਿਤਨੈਣੀਸੁਖੀਮੁਲਿਨਉਤਰੈ

ਰੂਖਾ ਨਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨੁ ਕਿਸੇ ਨਲ ਬੋਦੁ ਪੁ॥੧॥ਮਃ੫

॥ਮੁਠ ਫੇਸੇ ਈਸਾ ਬਾਜਿ ਨੀਸਚੁ ਨ ਲਾਇਆ॥ਨਨਕ ਸੇਸਾ ਬਾ

ਜਿਨਿ ਨੀਗੁਰੀ ਮਾਲਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਅਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥

॥ਜਿਥੈ ਥੈਸਾ ਨਿਸਾ ਪਜਨ ਸੇ ਬਾਨੁ ਚੁਹੰਦਾ॥ਓਇ ਸੇਵਨਿ

ਸੀਮਿਥੁ ਮਾਪਣਾ ਬਿਨਸੈ ਸਭੁ ਮੰਦਾ॥ਪਤਿ ਤਉ ਧਾਰਣੁ ਪ

ਰਬੁ ਹਮ ਸੀਤ ਬੇਦੁ ਕਹੰਦਾ॥ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ

ਹੈ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਵਰਤੰਦਾ॥ਨਨਕ ਜਾਚੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਤਨਿ

ਭਾਵੰਦਾ॥੫॥ਸਲੋਕੁ ਮਃ੫ ॥ਚਿੜੀ ਚੁਹਕੀ ਪਉਢੁ ਟੀ

ਵਗਾਨਿ ਬਹੁ ਤੁਤਰੰਗਾ॥ਅਚਰ ਜਗੁ ਪਸੀਤ ਨਰਚੇ ਨਨਕ ਨ

ਮਹਿਰੰਗਾ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ਪਰਮੰਦਰ ਖੁਸੀ ਮਾਤ ਹੀ ਜਹ

ਤੁਆਵਹਿਚਿਤਿ। ਦੁਨੀਆਕੀਆਵਹਿਅਈਆਨਾਨਕਸਭਿਉ
ਮਿਤਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਪਨੁਸਚੀਰਾਸਿਹੈਕਿਨੈਵਿਰਲੈ

ਜਾਤਾ। ਤਿਸੈਪਰਾਪਤਿਭਾਇਰਹੁਜਿਸੁਦੇਇ। ਬਿਧਾਤਾਮ
ਨਤਨਭੀਤਰਿਮਉਲਿਅ। ਹਰਿਰੀਰੀਜਨੁਰਾਤਾ। ਸਾਧ
ਸੀਰੀਗੁਨਰਾਇਆਸਭਿਦੋਖਹਖਾਤਾ। ਨਾਨਕਸੇਈ
ਜੀਦਿਅਜਿਨਿਇਕਪਛਾਤਾ॥੬॥ਸੋਲੋਕਮਃ੫ ॥

ਖਖੜੀਆਸੁਹਾਵੀਆਲਗਾੜੀਆਮਕਕੀਠੀ। ਬਿਰ
ਹਵਿਛੋੜਾਧਣੀ। ਸਿਉਨਾਨਕਸਹਸੇਰੀਠੀ॥੭॥ਮਃ੫

॥ਵਿਸਾਰਿਦੇਮਰਿਗਾਏਮਰਿਭਿਨਸਕਹਿਮੁਲਿ॥
ਵੇਖੁਖੋਏਰਾਮਤੇਜਿਉਤਸਕਰਉਪਰਿਸੁਲਿ॥੮॥੫

ਉੜੀ॥ ॥ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਅਭਿਨਾਸੀ ਸੁਣਿ
 ਆ॥ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿ ਪੁਰਿ ਆਪਾਟਿ ਪਾਟਿ ਹਰਿ ਭ
 ਣਿ ਆ॥ ਉਚਨੀ ਚ ਸੁਭਾਇ ਕਸਮਾ ਨਿਕੀਟ ਹਸਤੀ ਬਣਿ
 ਆ॥ ਮੀਤ ਸਖਾ ਸੁਤ ਬੰਧੋ ਸਾਭਿ ਭਿਸ ਦੇ ਜਾਣਿ ਆ॥ ਤੁਸਿ
 ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਜਿ ਸੁਨਾ ਮੁਤਿ ਨਿਹਰਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿ ਆ॥ ੧॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਜਿਨਾ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾ ਸਿਨਾਇ ਸਰੋਹ ਰਿਨਾ
 ਮਾਮ ਨਿਮੰਤ੍ਰਾ॥ ਧੰਨੁ ਸਿਸੇਣੀ ਨਾਨਕਾ ਪੁਰਨ ਸੇਣੀ ਸੰਤ॥ ੧॥
 ਮਃ ੫ ॥ ਅਠੇ ਪਹਰ ਭਉ ਦਾ ਫਿਰੈ ਖਾਟਣ ਸੰਦੜੈ ਸੁਲਿ
 ॥ ਦੋਜਾ ਵਿਪਉ ਦਾ ਵਿਉਰੈ ਜਗ ਰਿਭਿਨ ਹੋਇ ਰਸੁ ਲਿ॥ ੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ ਤਿਸੈ ਸਰੋਵਰੁ ਪਾਣੀ ਹੋ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਉ ਪਲੈ

॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਹਿ ਹੁਸੁ ਹੋ ਲਿਆ ਅਮਰੀ ਨਾ ਲਿਖ ਲੇ ॥ ੫ ॥ ਰੁਖੀ ਧਰੁ
 ਸਚੁ ਪਰਮ ਕਾਰਾ ਹਿਥੀ ਮੁਖ ਮਹਿ ਲੇ ॥ ਓਹ ਲੇਹੁ ਨਾਗਇਣ
 ਦੀ ਨਦੁ ਨੀਆ ਝੁਲੇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਕੜੇ ਰਹਣੁ ਹਰਿ ਤਿਸ ਦਰ
 ਗਾਹਮ ਲੇ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਜਾਚੁ ਕਮਰੀ ਦਾਨੁ ਦੇ
 ਹਿ ਪਿਆਰਿ ਮਾਯੇ ਵਣੁ ਹਾਰੁ ਦਾਤਾਰੁ ਮੇਨਿ ਤਚਿ ਤਾਰਿ
 ਮਾਯਾ ਨਿਖੁਟਿ ਨ ਜਾਈ ਮੁਲਿ ਮਤੁ ਲਭੀ ਭਾਰਿ ਮਾਯਾ ਨਾਨ
 ਕ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ ਤਿਨਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸਾਗਿ ਮਾਯਾ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫
 ॥ ਸਿਖੁ ਹੁਸਬਦੁ ਪਿਆਰਿ ਹੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀਟੇ ਕਾ ਮੁਖ
 ਉਜਲ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕਾ ਸਿਮਰਤ ਏਕਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਓਥੇ ਮੀ ਮੁਤੁ ਵੀਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਹਰਿ ਕਰਣੇ ॥ ਜਮ ਕੈ

ਪੰਥਿਨ ਪਾਣੀ ਅਹਿ ਫਿਰਿ ਨਾਹੀ ਮਰਣੇ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਆਇਆ ६੩
ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਤਿਸੇ ਹੀ ਜਰਣੇ ॥ ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ ਸਾਧ ਜਨਮ
ਮਿਉ ਚਲਾਹਿ ਝਰਣੇ ॥ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਦਿਆਮ
ਨ ਅੰਦਰਿ ਪਰਣੇ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੪੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੇ
ਸੇ ਵਿਐ ਦੁਖਾ ਕਾਹੇ ਇਨਾ ਸੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਅਰਾਧਿਐ ਕਾ
ਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਜਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੫ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ
ਛੁਟਹਿ ਅਨਦਮੰ ਗਲਾ ਬਿਸਾਮਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਪੀਐ ਸਦਾ
ਹਰਿ ਨਿਮਖਨ ਬਿਸਰਉ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤਿਨ
ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਿ ਆਗਾਣੀ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਧਾ ॥ ਜਾਪਾਸ
ਰਣੀ ਜੋ ਪਦੈ ਸੋ ਛੁਟੈ ਬਧਾ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਅਥਿ ਨਾਜੀਐ

ਜੇਨਿਗਰਾਭਿਨਦਧਾਗੁਰੁਬੋਟਿਆਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਹਰਿਪਾਤ੍ਰਿਭੁ
 ਤ੍ਰਿਸਮਧਾਨਨਕਪਾਇਆਸੋਪਲੀਹਰਿਅਗਮਅਗਾਧਾ
 ॥੧੦॥ਜਲੋਕਮਃ੫ ॥ਕਾਮੁਨਕਰਹੀਆਪਣਾਫਿਰਹਿ
 ਅਵਤਾਰੋਇਨਨਕਨਾਇਵਿਸਾਰਿਐਸੁਖੁਕਿਨੇਹਹੋਇ
 ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ਬਿਖੇਕਉਤ੍ਰਤਾਇਸਗਲਮਹਿਜਗਤਿਰ
 ਹੀਲਪਟਾਇਨਨਕਜਨਿਵੀਰਾਗਰਿਆਮੀਠਾਹਰਿਕਾਨਾ
 ਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਇਹਨੀਸਾਲੀਸਾਧਕੀਜਿਸੁਭੇਟ
 ਤਤਰੀਐਜਮਕੰਕਰੁਨੇਕਿਨਆਵਣੀਫਿਰਿਬਹੁਕਿਨ
 ਮਰੀਐਭਵਸਾਗਾਰੁਸੰਸਾਰੁਬਿਖੁਸੋਪਾਰਿਉਤਰੀਐ॥
 ਹਰਿਗੁਣਗੁਣਹੁਮਨਿਮਾਲਹਰਿਸਭਮਲੁਪਰਹਰੀਐ

॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤ ਮਮਿ ਲਿਰਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਰਹਰੀ ਮੇ ॥ ੧੧ ॥ ੬੪
 ਜਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਨਾਨਕ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ਹੈ ਜਿ ਨਹ ਰਿ
 ਵੁਠਾ ਰਿਤਿ ॥ ਗਾਣੀ ਅਲਪ ਲਾਣੀ ਅਕੀ ਮਿਨ ਆਵਹਿ
 ਮਿਤ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਸਟੀ ਅਗਈ ਅ
 ਪੁਰਨ ਅਗਮਾ ਬਿਸਮਾਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਕੀਤੁ ਪੁ
 ਰੇ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਯੋਗੁ ਨ ਚਲੀ ਖਸਮ
 ਨਾ ਲਿਲਾ ਬਿਮੋਹਿ ਵਿਗੁਣੇ ॥ ਕਰਤ ਬਕਰ ਨਿਭ ਲੇਰਿਆ
 ਮਾਇਆ ਆਸੁਣੇ ॥ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੂਨਿ ਭਵਾਣੀ ਅਨਿਜ
 ਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਣੇ ॥ ਕੀਤਾ ਪਾਇ ਨਿਆ ਪਣਾ ਦੁਖ ਸੇਤੀ ਜੁਣੇ ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਇਕ ਵਿਸਾਰਿ ਮੇ ਸਭ ਮੰਦੀ ਰੁਣੇ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੫

॥ ਉਠੀਦਿਅਬਹੀਦਿਅਸਵੀਦਿਅਸੁਖੁਸੋਇ॥ ਨਾਨਕ ॥
 ਨਾਮਿਸਲਾਹਿਐਮਨੁਤਨੁਸੀਤਲੁਹੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੫
 ॥ ਲਾਲਾਚਿਅਟਿਅਗਨਿਤਾਫਿਰੈਸੁਅਚਭੁਕਰੇਨਕੋਇ॥
 ਜਿਸੁਗੁਰਭੇਟੇਨਾਨਕਾਤਿਸੁਮਾਨਿਵਸਿਅਸੋਇ॥ ੨॥ ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ ਸਭੇਵਸਤੁਕਉੜੀਅਸਚੇਨਾਉਮਿਠਾਸ ॥
 ਦੁਆਇਆਤਿਨਾਹਰਿਜਨਾਂਚਖਿਸਾਧੀ॥ ਭੁਠਾਪਚਰਖ
 ਹਮਿਜਿਸੁਲਿਖਿਅਮਨਿਤਿਸੈਦੁਠਾ॥ ਏਕਨਿਰੰਜਨੁਰ
 ਵਿਰਹਿਅਭਉਦੁਸਾਕੁਠਾ॥ ਹਰਿਨਾਨਕਮਰਿਗੋਜੋੜਿਕਰ
 ਪ੍ਰਭਏਦੈਤੁਠਾ॥ ੧੩॥ ਸਲੋਕਮਃ ੫ ॥ ਜਾਚੜੀਸਾਸ
 ਰੁਜੇਜਾਚੀਦੀਹੇਕੜੋ॥ ਗਾਲੀਬਿਅਵਿਕਾਰਨਾਨਕਪ

ਟੰੀ ਵਿਹੂਣੀਆ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਨੀਹਿਜਿਵਿਧਾਮੰਨੁ
 ਪਛਾਣੁ ਵਿਰਲੇ ਬਿਓ ॥ ਜੋੜਣਹਾਰਾਸੰਤੁਨਨਕਪਾਧ
 ਰੁਪਧਰੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸੋਈਸੇਵਿਹੁਜੀਅਨੇਦਾ
 ਤਾਬਖਾਸਿਦਾ ॥ ਕਿਲਾਬਿਖਸਾਬਿਭਿਨਾਮੁਹੋਨਿਸਿਮਰਤ
 ਗੋਵਿਦਾ ॥ ਹਰਿਮਾਰਗੁਸਾਧੁਦਾਸਿਅਜਪੀਅੰਗੁਰਮੰ
 ਤੁਆਇਆਬੁਆਦਸਾਭਿਫਿਕਿਆਹਰਿਮਨਿਭਾਵੰ
 ਦਾਧਿਆਇਨਾਨਕਪਰਮੇਸਰੇਜਿਨਿਦਿਤੀਜਿੰਦਾ ॥ ੧
 ॥ ਸਲੋਕਮਃ ੫ ॥ ਵਡਲਗੀਸਚੇਨਾਮਕੀਜੋਬੀਜੋ
 ਸੋਖਾਇ ॥ ਤਿਸਹਿਪਰਾਪਤਿਨਾਨਕਾਜਿਸਨੇਲਿਖਿਆ
 ਆਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮੰਗਣਾਤਸਚੁਇਕੁਜਿਸੁਤਾਸਿ

ਦੇਵੈਆਪਿ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤਿਪਤੀ॥ ਐਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦ
 ਤਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਲਾਹਾ ਜਗਾ ਮਹਿ ਜੇ ਖਟਹਿ ਜਿਨਹ
 ਰਿਧ ਨੁ ਰਾਜਿ॥ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸਚੇ ਦੀਆ ਸ
 ॥ ਨਿਹ ਚਲੁ ਏਕ ਸਰੋਵਿ॥ ਆਹੋ ਰੁਸ ਭਾਵਿਣਾ ਸੁ॥ ਪਾਰਬ
 ਹ ਮੁਜਿ ਸੁਾਵਿਸਰੈ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਰਥਾ ਸਾਸੁ॥ ਕੀਠਿ ਲਾਇ ਜ
 ਨਰਖਿ॥ ਆਨਾਨਕ ਬਾਲਿ ਜਾਸੁ॥ ੧੫॥ ਸੋਲਕ ਮ: ੫
 ॥ ਪਾਰਬਹਾ ਮਿਠੁ ਰਮਾਇ॥ ਮਾਮੀ ਹੁਵੁਠਾ ਸਹਾਜਿ ਸੁਭਾਇ
 ॥ ਅੰਨੁ ਪਨੁ ਬਹੁਤੁ ਉਪਾਜਿ॥ ਆਪਿ ਪ੍ਰਥਮੀ ਰਜੀ॥ ਤਿਪਤਿ ਆ
 ਪਾਇ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ॥ ਦੁਖੁ ਦਾਲੁ ਦੁਗਾਇ॥ ਆ
 ਬਿਲਾਇ॥ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ॥ ਆਪਾਇ॥ ਮਾਮੀ ਲਿਖਾਤਿ

ਸੈਰਜਾਇ॥ ਪਰਮੇਸੁਰਿਜੀ ਦਗਲਿਆਨਾਨਕਾਤਿਸੈਧੀਆ ੬੬
ਇ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਜੀਵਨਪਦੁਨਿਰਬਾਣੁਇਕੋਸਿਮਰੀ
ਐ॥ਦੂਜੀਨਾਹੀਜਾਇਕਿਨਿਬਿਧਿਧੀਰੀਐ॥ਬਿਠਾਸੰ
ਭੁਸੰਸਾਰੁਸੁਖਨਨਾਮਾਬਿਨੁ॥ਤਨੁਪਠਹੋਸੀਛਾਰੁਜਾ
ਣੈਕੋਇਜਨੁ॥ਰੰਗਾਰੂਪਰਸਬਾਇਕਿਕਰਹਿਪਰਾਣੀ
ਆ॥ਜਿਸੁਭੁਲਾਏਆਪਿਤਿਸੁਕਲਨਹੀਜਾਣੀਆ
॥ਰੀਰੀਰਤੇਨਿਰਬਾਣਸਚਾਗਾਵਹੀ॥ਨਾਨਕਸਰਦਿ
ਦੁਆਰਿਜੇਤੁਧੁਭਾਵਹੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੀਮਣ
ਮਰਣੁਨਤਿਨਕਉਜੋਹਰਿਲਾਡਿਲਾਗੋ॥ਜੀਵਤਸੇ
ਪਰਵਾਣੁਭੁਏਹਰਿਕੀਰਤਨਿਜਾਗੋ॥ਸਾਧਸੰਗੁਜਿ

ਨਪਾਇਆਸੇਈਵਰੁਗਾਰੋ॥ ਨਾਇਵਿਸਰਿਮੇਧਿਗੁਜੀਵਣਾ
 ਟੇਕਰਧਾਰੋ॥ ਨਨਕਪੁਤ੍ਰਿਪੁਨੀਤਸਾਧਲਖਕੋਟਿਪਿਰਾਰੋ॥ ੧
 ੬॥ ਸਲੋਕਮਃ ੫ ॥ ਧਰਤਿਸੁਵੰਨੀਖੜਰਤਨਜੜਾਈਹ
 ਰਿਪੇਮਪੁਰਖੁਮਨਿਵੁਠਾ॥ ਸਭੇਕਾਜਸੁਹੇਲੜੇਬੀਏਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਸਤਿਗੁਰੁਤੁਠਾ॥ ੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਫਿਰਦੀਫਿਰਦੀਦਹਦਿ
 ਸਾਜਲਪਰਬਤਬਨਰਾਇ॥ ਜਿਥੈਰਿਠਾਮਿਰਤਕੋਇਲ
 ਬਹਿਠੀਆਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸੁਸਰਬਸੁਖਾਫ
 ਲਲੋੜੀਅਹਿਸੋਸਚੁਕਮਾਵਉ॥ ਨੇੜੈਦੇਖਹੁਪਾਰਬਹੁ
 ਇਕਨਾਮੁਧਿਆਵਉ॥ ਹੋਇਸਗਲਕੀਰੇਵਕਾਹਰਿ
 ਸੀਰੀਸਮਾਵਉ॥ ਦੁਖੁਨਦੇਈਕਿਸੈਜੀਅਪਤਿਸਿਉ

ਘਰਿਜਾਵਉ॥ ਪਤਿਤਪੁਨੀਤਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਾਨਕਸੁਣ
 ਵਉ॥੧੧॥ ਸੋਲੋਕਵੈਹਾਮਃ੫ ॥ ਏਕਾਨਿਸਾਜਨੁਮੇ
 ਕੀਆਸਰਬਕਲਾਸਮਰਬੁਜੀਉਹਮਾਰਾਖੀਨੀਐਹ
 ਰਿਮਨਤਨਸੀਦੜੀਵਬੁ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ ਜੇਕਰੁਗਹਿ
 ਪਿਆਰਜੇਤੁਪੁਨਛੋਰਾਖੁਲਿ॥ ਹਰਿਛੋਰੁਨਿਸੇਦਰਜਨ
 ਪੜਾਹਿਦੇਜਕਕੈਸੁਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਭਿਨਿਧਾ
 ਨਘਗਿਜਿਸਦੇਹਰਿਕਰੈਸੁਹੋਵੈ॥ ਜਪਿਜਪਿਜੀਵਹਿਸੰ
 ਤਜਨਪਾਪਮਲੁਧੋਵੈ॥ ਚਰਨਕਮਲਹਿਰਦੈਵਸਹਿਸੰ
 ਕਟਸਭਿਥੋਵੈ॥ ਗੁਰੁਪੁਰਾਜਿਸੁਭੇਟੀਐਮਰਿਜਨਮਿਨ
 ਰੋਵੈ॥ ਪ੍ਰਭਦਰਸਾਪਿਆਸਨਾਨਕਘਣੀਕਿਰਪਾਕਾਰਿ

ਦੇਵੈ॥ ੧੮॥ ਸਲੋਕ ਰੁਖਣਾ ਮਃ ੫ ॥ ਭੈਰੀ ਰੁਹ ਮੁਦਦਾਇ ਪਿ
 ਰੀ ਮੁਹ ਬਤਿ ਹਿਕਤੂ ਗਜਿ ਬਹੁ ਵੰਦੈ ਜਾਇ ਤਿਥਾ ਉਮ ਉਜੁਦੁ ਸੋ
 ਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਚੜ੍ਹਿਕੈ ਘੋੜ ਚੜ੍ਹੈ ਕੰਦੇ ਪਕੜ ਹਿਥੁੰ ਰੀਦੀ
 ਖੇਡਾਰੀ॥ ਹੀ ਸਾ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਉਲਾਸ ਹਿਕ ਕੜ ਦੀ ਓਡਾਰੀ॥
 ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਰਸਨਾ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਸਦਈ ਸੁਣੈ ਸੋ ਉਧ
 ਰੇ ਮਿਤਾ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਿ ਲਾਇ ਭਾਵਨੀ ਸੇਹ ਸਤ ਪਾਇ
 ਤਾ॥ ਮਨੁ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾ ਸਭਿ ਪੁੰਨ ਤਿਨਿ ਕਿਤਾ॥ ਸੀ
 ਸਾਰ ਸਾਰ ਤੇ ਉਧਰੈ ਬੀਖਿ ਮਾਰਾ ਨੁ ਜਿਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਲ
 ਝਿਲਾਇ ਉਧਾਰਿ ਓਨੁ ਦਲੁ ਸੇਵਿਅ ਮਿਤਾ॥ ੧੯॥ ਸਲੋ
 ਕ ਮਃ ੫ ॥ ਘੰਘੜੇ ਕੁਲਾਹਲਾ ਚਿਤਿ ਨ ਮਾਏ ਹੋ ਕੜੇ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਤੰਨ ਦੁਟੀ ਨਿਜਿ ਨਾਸਾਈ ਵਿਸਰੈ॥੧॥ਮਃ੫੫ ੬੮

॥ਪਰੇਤ ਹੁਕੀ ਤੋ ਨੁਦੇਵਤਾ ਤਿਨਿ ਕਰਣੈ ਹਾਰੈ॥ਸਭੇ ਸਿਖ ਉ
ਬਾਰਿ ਅਨੁਪੁਭਿਕਾ ਜਸ ਦਾਰੈ॥ਨਿਦਕ ਪਕੜਿ ਪਛਾੜਿ ਅ
ਨੁਸੁਣੇ ਦਰ ਬਾਰੈ॥ਨਾਨਕ ਕਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਭਾਹੈ॥ਆਪਿ ਸਾਜਿ ਸ
ਦਾਰੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥

॥ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਅੰਤੁ ਕਿਛੁ ਅੰਤੁ ਨਾਹਿ
ਸਭੁ ਤਿਸੈ ਕਰਣਾ॥ਅਗਮ ਅਰੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ ਜੀਅੰਕਾ
ਪਰਣਾ॥ਹਸਤ ਦੇਇ ਪ੍ਰਤਿ ਪਲਾਦਾ ਭਰਣ ਪੋਖਣੁ ਕਰਣ ॥੦

॥ਮਿਹਰਦਾਨੁ ਬਖਸਿਦਾ॥ਆਪਿ ਜਪਿ ਸਚੇਤਰਣਾ॥ਜੋ ਭੁਧੁ
ਭਾਵੈ ਸੋ ਭੁਲਾਨਾਨਕ ਦਾ ਸਸਰਣਾ॥੨੦॥ਸਲੋਕ ਮਃ੫੫

॥ਤਿਨਾ ਭੁਖ ਨ ਕਾਰਹੀ॥ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋ ਜੋਇ॥ਨਾਨਕ

ਜੋ

ਚਰਣੀਲਗਿਆਉਪਰੋਕਾਇ॥੧॥ਅੰ॥੧੫ ॥ਜਾਚਿਕਮੰਗੋ
ਨਿਤਨਾਮੁਸਾਹਿਬੁਕਰੇਕਬੁਲੁ॥ਨਨਕਪਰਮੇਸਰੁਜਜਮਨੁਤਿ
ਜਹਿਬੁਖਨਮੁਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਮਨੁਰਤਗੋਵਿੰਦੁਸੰ
ਗਸਚੁਭੋਜਨੁਜੋੜੇ॥ਪ੍ਰੀਤਿਲਗੀਹਰਿਨਾਮਸਿਉਏਹਹਸ
ਤੀਘੋੜੇ॥ਰਾਜਾਮਿਲਖਪੁਸੀਆਪਣੀਧਿਅਗਇਮੁਖੁਨ
ਸੋੜੇ॥ਛਾਛੀਦਰੁਪ੍ਰਭਮੰਗਣਾਦਰੁਕਦੇਨਛੋੜੇ॥ਨਨਕਮ
ਨਿਤਨਿਚਾਉਏਹੁਨਿਤਪ੍ਰਭਉਲੋੜੇ॥੨੧॥੧॥ਸੁਧਕੀ
ਰੇ॥

੧੬॥ਜਤਿਨਾਮੁਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈਰੁਅਕਾ
ਲਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੀਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਆਸਾਮਹਲਾ੧॥

॥ ਵਾਰਸਲੋਕਨਾਲਿਸਲੋਕਭੀਮਹਲੇਪਹਿਲੇਕੋਲਿ ॥ ੬੬
 ਖੇਟੰਡੇਅਸਰਾਜੇਕੀਧੁਨੀ॥ ॥ ਸਲੋਕਮਃ १ ॥ ਬਲਿ
 ਹਾਰੀਗੁਰਆਪਣੇਇਉਹਾਫੀਸਦਵਾਰਾਜਿਨਿਮਾਣ
 ਸਤੇਦੇਵਤੇਕੀਏਕਰਤਨਲਾਰੀਵਾਰਾ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨
 ॥ ਜੇਸਉਚੰਦਾਉਗਵਹਿਸੁਰਜਚੜ੍ਹਹਿਹਜਾਰਾਏਤੇਰ
 ਨਣਹੋਇਅੰਗੁਰਾਬਿਨੁਘੋਰਅੰਧਾਰਾ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੧ ॥
 ਨਾਨਕਗੁਰੂਚੇਤਨੀਮਨਿਆਪਣੈਸੁਚੇਤਾ॥ ਫੁਟੇਤਿਲਭਾਅ
 ਫਜਿਉਸੁੰਦੇਅੰਦਰਿਖੇਤਾ॥ ਖੇਤੇਅੰਦਰਿਛੁਟਿਆਕਹੁਨਾ
 ਨਕਸਉਨਾਹਾ॥ ਫਲੀਅਹਿਫੁਲੀਅਹਿਬਪੜੇਭੀਤਨਾਦਿ
 ਰਿਸੁਆਹਾ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਆਪੀਨੈਆਪੁਸਾਜਿਓਆ

ਪੀਨੈਰਚਿਓਨਾਉ। ਦੁਯੀਕੁਟਰਤਿਸਾਸੀਅੰਕਰਿਆਸਟੁਰਿੰ
ਚਾਉ। ਦਾਤਾਕਰਤਾਆਪਿਤੁੰਤੁਸਿਦੇਵਹਿਕਰਹਿਪਸਾਉ। ਤੁੰ
ਜਾਣਈਸਭਸੇਦੇਲੈਸਹਿਜਿੰਦੁਕਵਾਉ। ਕਰਿਆਸਟੁਰਿੰ
ਨੋਚਾਉ॥ ੧॥ ਸਲੋਕੁਮਃ ੧ ॥ ਸਚੇਤੋਰੇਖੰਡੁਸਚੇਕ੍ਰਮੰਡਿ
ਸਚੇਤੋਰੇਲੋਅਸਚੇਅਕਾਰਾਸਚੇਤੋਰੇਕਰਦੇਸਰਬਬੀ
ਚਾਰਾਸਚਾਤੇਰਾਅਮਰੁਸਚਾਟੀਬਾਣੁ। ਸਚਾਤੇਰਾਹੁਕ
ਮੁਸਚਾਫਰਮਾਣੁ। ਸਚਾਤੇਰਾਕਰਮੁਸਚਾਨੀਸਾਣੁ। ਸਚੇ
ਤੁਧੁਆਖਹਿਲਖਕੋਰੇਕ੍ਰਿ। ਸਚੇਸਾਭਿਤਾਣਿਸਚੇਸਾਭਿਜੇ
ਰਿ। ਸਚੀਤੇਰੀਸਿਫਤਿਸਚੀਸਾਲਾਹਾਸਚੀਤੇਰੀਕੁਟਰ
ਤਿਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਾਨਨਕਸਚਾਧਿਅਗਇਨਿਸਚਾਜੈਮ

ਰਿਜੀਮੇਸੁਕਚੁਨਿਕਚੁ॥੧॥ਮ:੧ ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਦ ੭੦
ਡੁਲਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਸਚੁਨਿਅਉ॥ਵਡੀਵਡਿਅ
ਈਜਾਨਿਹਚਲਥਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਣੇਅਲਾਉ
॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਬੁਝੈਸਭਭਾਉ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਪੁ
ਛਿਨਦਗਤਿ॥ਵਡੀਵਡਿਅਈਜਾਅਪੇਅਪਿ॥ਨਾਨਕਕ
ਰਨਕਥਨੀਜਾਇ॥ਕੀਤਾਕਰਣਾਸਰਬਰਜਾਇ॥੨॥ਮ
ਹਲਾ੨ ॥ਇਹੁਜਗੁਸਚੇਕੀਹੈਕੋਠਨੀਸਚੇਕਾਵਿਚਿ
ਦਾਸੁ॥ਇਕਨਾਹੁਕਮਿਸਮਾਇਲਏਇਕਨਾਹੁਕਮੇਕਰੇ
ਵਿਲਾਸੁ॥ਇਕਨਾਭਾਣੇਕਛਿਲਏਇਕਨਾਮਾਇਅਗਵਿ
ਚਿਨਿਦਾਸੁ॥ਏਵਡਿਅਪਿਨਜਾਪਈਜਿਕਿਸੇਆਣੇ

ਰਾਗਿ॥ ਨਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ॥ ਮੇਜਾ ਕਉ ਅਗੀਪ ਕਰੇ ਪਰਗ
ਸੁ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਅਉ ਪਾਇ ਕੈ॥ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ
ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿ॥ ਮਾਥੈ ਸੋਚਹੀ॥ ਸਾਰਿ ਨਿਬੜੈ॥ ਭੁਇ ਰੁਖਿ
ਕਢੈ॥ ਜਨਮਾ ਲਿਖਾ॥ ਬਾਉ ਨ ਪਾਇ॥ ਨਿਰੁੜਿ॥ ਮਾਰਮੁ ਹਕਾਏ॥
ਦੋਜ ਕਿਰਾ ਲਿਖਾ॥ ਭੈਰੋ ਨਾਇ॥ ਰਤੇ ਸੋਜੇ॥ ਨਿਗਏ॥ ਹਾਰਿ ਗਏ॥
ਸਿਠ ਗਣਵ ਗਲਿ॥ ਮਾਥੈ ਲਿਖਿ ਨਾਵੈ॥ ਧਰਮੁ ਬਹਾਲਿ॥ ਮਾਥੈ॥
੩॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਨਾ ਦਾ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਵੇ ਦਾ॥ ਦਿ
ਸਮਾ ਦੁਜੀ॥ ਅਦਿਸਮਾ ਦੁਭੇ ਦਾ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਰੁਪ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁ
ਰੀਰਾ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਨਾ ਗੋ॥ ਫਿਰਹਿ ਜੀਤਾ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਪਉ॥ ਦੁਵਿ
ਸਮਾ ਦੁਪਾਣੀ॥ ਦਿਸਮਾ ਦੁਅਗਨੀ॥ ਖੇਰੁ ਹਿਦਿ ਬਾਣੀ॥ ੨

ਵਿਸਮਾਦੁਪਰਤੀ ਵਿਸਮਾਦੁਖਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਸਾਦਿਲਗ
 ਹਿਪਰਾਣੀ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਸੰਜੋਗੁ ਵਿਸਮਾਦੁਵਿਜੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾ
 ਦੁਬੁਖਾ ਵਿਸਮਾਦੁਬੋਗੁ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਸਿਫਤਿ ਵਿਸਮਾਦੁਸਾਲ
 ਹਾ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਉਝਾੜੀ ਵਿਸਮਾਦੁਰਾਹਾ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਨੇਕੀ ਵਿਸ
 ਮਾਦੁਦੁਰਿ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁਦੇਖੀ ਹਾਸਰਾਹਚੁਰਿ ॥ ਵੇਖਿਵਿਰਾਣੁ
 ਰਹਿਅ ॥ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥ ਨਾਨਕਬੁਝਦੁਪੁਰੈਬੁਗਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੯
 ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦਿਸੈ ਕੁਦਰਤਿ ਸੁਣੀ ॥ ਐਕੁਦਰਤਿ ਭਉਸੁਖਸਾਰੁ
 ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਪਾਤਾਲੀ ॥ ਆਕਾਸੀ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬਆਕਾਰੁ ॥
 ਕੁਦਰਤਿ ਵੇਦਪੁਰਾਣਕਭੇਬਾ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬਵੀਚਾਰੁ ॥ ਕੁ
 ਦਰਤਿ ਖਾਣਾਪੀਣਾਪੈਨਦੁ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਸਰਬਪਿਆਰੁ ॥ ਕੁਦ

ਰਤਿਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀਰੰਗੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੀ ਅਜਹਾਨਾ ਕੁਦ
 ਰਤਿਨੇਕੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਬਦੀਆ ਕੁਦਰਤਿ ਮਾਨਾ ਅਭਿਮ
 ਨਾ ਕੁਦਰਤਿ ਪਉਦੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤ ਕੁਦਰਤਿ ਧਰਤੀ ਪ
 ਕਾ ਸਭਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂੰ ਕਾ ਦਿਰੁ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ
 ਪਾਕਾ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੇ ਦਰਤੇ ਤਾ ਕੋ ਤਾ ਕਾ ॥੨॥
 ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਅਪੀਨੈ ਭੋਗ ਭੋਗਿ ਕੇ ਹੋਇ ਭੁਜ ਮਝਿ ਭ
 ਉਰਾ ਜਿਧਾਇ ਅਗਾਵ ਨਾ ਹੋਆ ਦੁਨੀ ਦਾਰੁ ਗਾਲਿ ਸੰਗ
 ਲਾਪਤਿ ਚਲਾਇ ਅਗਾ ਅਰੀ ਕਰਣੀ ਕੀ ਗਤਿ ਵਾਚੀ ਅੰ
 ਬਹਿਲੇ ਖਾਕਿ ਸਮਝਾਇ ਅਗਾ ਬਾਉਨ ਹੋਵੀ ਪਉਦੀ
 ਈਹੁ ਦਿਸੁਣੀ ਮੇਰੀ ਮਾਰੁ ਮਾਗਇ ਅਗਾ ਮਨਿ ਮੀਧੋ ਜਨ

ਮੁਗਵਾਇਆ ॥੨॥ ਸਲੋਕ ੦੧ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਪਵਣੁ ਵਹੈ
 ਸਦਵਾਉ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਚਲਹਿ ਲਖਦਰੀਆਉ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਅ
 ਗਨਿ ਕਢੈ ਵੇਗਾਰੀ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਧਰਤੀ ਦਈ ਭਾਗੀ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਇੰ
 ਦਰਿ ਰੈਸਿ ਰਗਾਰੀ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਰਾਜਾ ਧਰਮੁ ਦੁਆਰਾ ॥ ਭੋਵਿਰਿ
 ਸੁਰਜੁ ਭੋਵਿਰਿ ਚੰਦੁ ॥ ਕੋਹ ਕਰੈ ਨੀਚਲ ਤਨ ਅੰਤੁ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਸਿ
 ਧੁ ਧੁ ਧੁ ਸੁਰਨਾਥਾ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਮਾਰਾਣੇ ਆਕਾਸਾ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਜੋ
 ਧਮਾ ਬਲ ਸੁਰਾ ॥ ਭੋਵਿਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਵਹਿ ਪੁਰਾ ॥ ਸਗਾਇ
 ਮਾਭਉ ਲਿਖਿਆ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ॥ ਨਾਨਕਾ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ
 ਸਚੁ ਏਕੁ ॥੧॥ ਅੰ ੦੧ ॥ ਨਾਨਕਾ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਰਿ
 ਕੇਤੇ ਰਾਮ ਰਵਾਲਾ ॥ ਕੇਤੀ ਆਕੰਨ ਕਹਾਣੀ ॥ ਆਕੇਤੇ ਬੇਦਈ

ਚਾਰਾ ਕੇਤੇ ਨ ਚਹਿ ਮੰਗਤੇ ਗਿਫ਼ਿ ਮੁਫ਼ਿ ਪੁਰਹਿ ਤਾਲਾ ਬਜਾਰੀ
ਬਜਾਰ ਮਹਿ ਆਇ ਕਢਹਿ ਬਜਾਰਾ ਗਾਵਹਿ ਰਾਜੇ ਰਾਣੀਆ
ਬੋਲਹਿ ਆਲਪਤਾਲਾ ਲਖਟਕਿ ਆਕੇ ਮੁੰਦਰੇ ਲਖਟਕਿ ਆ
ਕੇਹਾਰਾ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਪਾਣੀ ਮਹਿ ਨ ਨਕਾ ਸੇਤ ਨ ਹੋਵਹਿ ਛਾਰਾ
ਗਿਆਨ ਨਗਲੀ ਫੁਫ਼ੀ ਐਕ ਬਨ ਕਰਨਾ ਸਾਰਾ ਕਰਮਿ ਮਿ
ਲੈਤਾ ਪਾਣੀ ਐਹੋ ਰਹਿ ਕਮਤਿ ਹੁਕਮੁ ਖੁਆਰਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ
॥ ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਨੁ ਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾ
ਇਆ ਏਹੁ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਜਨ ਮਿਭਰਮਿ ਆਤਾ ਸਤਿਗੁ
ਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇ ਵਰੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ
ਸਭਿ ਸੁਣਿਅਹੁ ਲੋਕ ਸਬਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ

ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨੀ ਵਿਚਹੁ ਮਾਪੁ ਗਵਾਇਆ ਜਿਨਿ ॥ ੨੩ ॥
 ਚੇ ਸਚੁ ਬੁਝਿ ਗਇਆ ॥ ੪ ॥ ਜਲੈ ਕਮਃ ॥ ੧ ॥ ਘੜੀ ਮਾਸ
 ਭੈਰੋ ਪੀਅੰ ਪਹਰ ਕੰਨ ਰੋ ਪਾਲਾ ॥ ਗਹਣੇ ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ
 ਬੈਸੰਤਰੁ ਚੰਦੁ ਸੁਰਜ ਅਵਤਾਰਾ ॥ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਮਾਲੁ
 ਧਨੁ ਵਰਤਾਇ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਖੈ ਰਿਅਾਨੁ ਦਿ
 ਹੂਣੀ ਖਾਇ ਗਾਇਆ ਜਮ ਕਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ॥ ੧ ॥ ਵਾਇ
 ਨਿਚੇਲੇ ਨਚ ਨਿਗੁਰ ਪੈਰ ਹਲਾਇ ਨਿਫੇ ਰਿਨਿ ਸਿਰਿ ॥ ਉ
 ਰਿਉ ਰਿਗਾਵਾ ਝਾਟੈ ਪਾਇ ॥ ਵੇਖੈ ਲੋਕੁ ਹਸੈ ਪਾਰਿ ਜਾਇ ॥
 ਰੋਟੀ ਮਾਕਾਰਾਇ ਪੁਰਹਿਤਾਲਾ ॥ ਮਾਪੁ ਪਛਾੜਹਿ ਧਰਤੀ
 ਨਾਲਿ ॥ ਗਾਵਨਿ ਗੋਪੀ ਮਾਗਾਵਨਿ ਕਾਨਾ ॥ ਗਾਵਨਿ ਸੀਤਾ

ਰਾਜੇਰਾਮਾ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਜਾ ਕਾ ਕੀਆ
 ਜਗਲਜਹਾਨੁ ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਹਿ ਕਰਮਿ ਚੜ੍ਹਾਉ ਭਿੰਨਿ ਰੇ
 ਏਨਿ ਨਾਮ ਨਿਚਾਉ ਸਿਖੀ ਸਿਖਿ ਆਗੁਰਵੀ ਚਾਰਿ ਆਨ
 ਦਰੀ ਕਰਮਿ ਲਘਾਏ ਪਾਰਿ ਕੋਲੁ ਚਰਖਾ ਚਕੀ ਚਕਾ ਬਲ
 ਵਾਰੇ ਲੇਬਹੁਤੁ ਮਨਿ ਤੁਲਾਟੂ ਮਾਧਾਣੀ ਮਾਮਨ ਰਾਹੁ
 ਪੰਥੀ ਭਉਦੀ ਆਲੇ ਨਿਨ ਸਾਹੁ ਸੁਮੇਰਾ ਝਿਭੁ ਵਾਣੀ ਮ
 ਹਿਜੀਤਾ ਨਾਨਕ ਭਉਦਿ ਆਗਾਣ ਤਨੁ ਮੀਤਾ ਬੀਧਨ ਬੀ
 ਧਭੁ ਵਾਏ ਸੋਇ ਪਾਇ ਮੇਕਿ ਰਤਿ ਨ ਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ਨ ਚਿਨ
 ਚਿਹ ਸਹਿ ਚਲਾਹਿ ਸੇਰੋਇ ਉਭਿ ਨ ਜਾਹੀ ਸਿਧਨ ਹੋਇ
 ਨ ਚਲੁ ਕਦਲੁ ਮਨ ਕਾ ਚਾਉ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਉ ਤਿਨ

ਮ: ੧

ਮਨਿ ਭੁਭੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਨਾ
 ਇਲਾਇ ਮੇ ਨਰ ਕਿਨ ਜਾਣੀ ਮੇ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਦਾ ਦੇ
 ਖਾਜੈ ਅਧਿਗਦਾਣੀ ਮੇ ॥ ਜੇ ਲੋਕੁ ਹਿਚਰਿਗਾ ਅਪਣਾ ਕਰਿ ਪੁੰਨ
 ਹੁਨੀ ਚੁਸਦਾਣੀ ਮੇ ॥ ਜੇ ਜਰਵਣਾ ਪਰਹਰੈ ਜਰਵੇ ਸਕਰੇ ਦੀ
 ਮਾਣੀ ਮੇ ॥ ਕੋਰਹੈ ਨ ਭੁਰੀ ਮੇ ਪਾਣੀ ਮੇ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧
 ॥ ਮੁਸਲ ਮਾਨਾ ਸਿਫ ਤਿਸਰੀ ਅਤਿ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾ
 ਰੁ ॥ ਬੰਦੇ ਸੇ ਜਿ ਪਦਹਿ ਦਿਚਿ ਬੰਦੀ ਦੇ ਖਣਕ ਉਦੀਦਾਰੁ ॥ ਹਿੰ
 ਦੂਸਾਲਾ ਹੀ ਸਾਲਾ ਹਨਿ ਦਰਸਾਨਿ ਰੂਪਿ ਅਪਾਰੁ ॥ ਤੀਗਾਥਿ
 ਨਾਵਹਿ ਅਰਚਾ ਪੂਜਾ ਅਗਰਵਾਸੁ ਬਹੁ ਕਾਰੁ ॥ ਜੇਰੀ ਸੁੰਨਿ
 ਧਿਅਾਵਨਿ ਜੇਤੇ ਅਲਖ ਨਾ ਮੁਕਰਤਾਰੁ ॥ ਸੁਖ ਮੁਖੁ ਰਤਿਨ

ਮੁਨਿਰੰਜਨੁਕਾਇਆਮਾਕਾਰੁ ਸਤੀਆਮਨਿਸੀਤੋਖੁਉਪਜੈ
 ਦੇਵੈਕੋਵੀਚਾਰਿ। ਦੇਵੈਸੰਗਹਿਜਹਜਾਗੁਣਾਸੋਭਕਰੇਸੀਸਾ
 ਰੁ। ਚੇਰਾਜਾਰਾਤੋਕੁਕ੍ਰਿਮਾਰਾਖਾਰਾਬਾਵੇਕਾਰਾ। ਏਕਿਹੋਦਾ
 ਖਾਇਚਲਹਿ। ਮੇਥਾਉਤਿਨਾਭਿਕਾਣੀਕਾਰਾ। ਜਲਿਥਲਿਜੀ
 ਆਪੁਰੀਆਲੋਆਮਾਕਾਰਾਮਾਕਾਰਾ। ਓਇਜੀਆਖਹਿ
 ਬੁਤੀਹੈਜਾਣਹਿ। ਤਿਨਾਭਿਤੇਰੀਸਾਰਾ। ਨਾਨਕਭਗਤਾਭੁਖਸ
 ਲਾਹਣਸਚਨਾਮੁਆਧਾਰੁ। ਸਦਾਅਨੀਦਿਰਹਹਿਦਿਨਰਾ
 ਤੀਗੁਣਈਤਿਆਪਾਛਾਰੁ॥ ੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਸਿਟੀਮੁਸਲਮਾਨ
 ਕੀਪੋਛੈਪਈਕ੍ਰਿਮਿਆਰਾ। ਘੜਿਭਾਂਡੇਇਟਾਕੀਆਜਲਦੀਕ
 ਰੇਪੁਕਾਰਾ। ਜਲਿਜਲਿਰੇਵੈਬਪੁਨੀਝਾਝਿਝਾਝਿਪਦਹਿਅੰਗੀ

ਆਗਾ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣੁ ਕੀ ਆਸੋ ਜਾਣੈ ਕਰਤਾਰੁ ॥
 ਕਾਪਉ ਤੀ ॥ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਆਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਆਪੁ ਰਖਿ ਓਨੁ ਕਰਿ ਪਰ
 ਗਟੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਇ ਆਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਹੋ
 ਜਿਨਿ ਵਿਰਹੁ ਮੋਹੁ ਚੁਕਾਇ ਆਗਾ ਉਤਮੁ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ਹੋ ਜਿ
 ਨਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਆਗਾ ਜਗਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪਾਇ ਆ
 ॥ ੬ ॥ ਜਲੈ ਕਮ ॥ ੧ ॥ ਹਉ ਵਿਚਿ ਆਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ
 ਗਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ ਜੀਮਿ ਆਹਉ ਵਿਚਿ ਮੁਆਹਉ ਵਿਚਿ
 ਦਿਤਾ ਹਉ ਵਿਚਿ ਲਾਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ ਖਾਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ
 ਗਇ ਆਹਉ ਵਿਚਿ ਸਚਿ ਆਹਉ ਵਿਚਿ ਆਹਉ ਵਿਚਿ

ਪਾਪਪੁੰਨਵੀਚਾਰੁ॥ ਹਉਵਿਚਿਨਰਕਿਸੁਗਰਿਅਵਤਾਰੁ॥
ਹਉਵਿਚਿਹਸੈਹਉਵਿਚਿਰੋਵੈ॥ ਹਉਵਿਚਿਭਰੀਐਹਉ
ਵਿਚਿਧੋਵੈ॥ ਹਉਵਿਚਿਜਾਤੀਜਿਨਸੀਖੋਵੈ॥ ਹਉਵਿਚਿਮੁ
ਰਖੁਹਉਵਿਚਿਸਿਆਣਾ॥ ਸੇਖਮੁਕਤਿਕੀਸਾਰਜਾਣਾ॥
ਹਉਵਿਚਿਮਾਇਆ॥ ਹਉਵਿਚਿਛੁਗਇਆ॥ ਹਉਮੈਕਰਿਕ
ਰਿਜੀਤਉਪਾਇਆ॥ ਹਉਮੈਬੁਝੈਤਾਦਰਸੁਝੈ॥ ਗਿਆਨਵਿ
ਪੁਣਾਕਾਬਿਕਾਬਿਲੁਝੈ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੀਲਿਖੀਮੈਲੇਖੁ॥
ਜੇਹਾਵੇਖਹਿਤੇਹਾਵੇਖੁ॥ ੧॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਹਉਮੈਏਹਾ
ਜਾਤਿਹੈ॥ ਹਉਮੈਕਰਮਕਮਾਗਿ॥ ਹਉਮੈਏਈਬੰਧਨਾਫਿ
ਰਿਫਿਰਿਜੋਨੀਪਾਹਿ॥ ਹਉਮੈਕਿਥਹਉਪਜੈਕਿਤੁਸੰਜ

ਮਿਇਹਜਾਇ। ਹਉਮੈਏਹੋਹੁਕਮੁਹੈਪਾਇਮੈਕਿਰਤਿਫਿ ੧੬
 ਰਾਹਿ। ਹਉਮੈਦੀਰਘਰੋਹੁਹੈਦਾਰੂਭੀ। ਏਸੁਮਾਹਿ। ਕਿਰਪ
 ਕਰੇਜਿਆਪਣੀਤਾਰੂਰੂਜਬਦੁਕਮਾਹਿ। ਨਨਕੁਕਹੈਸੁਦ
 ਹੁਜਨਹੁਇਤਿਜੰਜਮਿਦੁਖੁਜਾਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੇ
 ਵਕੀਤੀਸੀਤੋਖੀਈ। ਜਿਨੀਸਚੇਸਚੁਧਿਮਾਇਆ। ਓਨੀ
 ਮੰਦੈਪੈਰਨਰਖਿਓਕਰਿਸੁਕ੍ਰਿਤੁਪਰਮੁਕਮਾਇਆ। ਓਨੀ
 ਦੁਨੀਆਤੋਫੇਬੀਧਨਾਅੰਨੁਪਾਣੀਬੋਝਾਖੁਗਇਆ। ਤੂੰਬ
 ਖਸੀਸੀਅਗਲਾਨਿਤਦੇਵਹਿਚਝਹਿਸਦਾਇਆ। ਵ
 ਰਿਆਈਦੁਗਾਪਾਇਆ॥੧॥ ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ ਪੁਰਖਾਂ
 ਬਿਰਖਾਂਤੀਰਖਾਂਤੁਟਾਂਮੇਘਾਂਬੇਭਾਂਹਾਦੀਪਲੈਅੰਮ੍ਰਿਤੁਲਾਂ

ਖੰਡਾਂ ਵਰਥੀਂ ਭਾਂਹਾਂ ਅੰਡਾਂ ਜਜੇ ਰਜ ਉਤ ਭੁਜਾਂ ਖਾਣੀ ਸੇਭ ਜਾਂਹ
 ਸੋਮਿ ਤਿਜਾਣੈ ਨਨਕਾ ਸਰਾਂ ਮੇਰਾਂ ਜੀਤਾਂ ਹਾਂ ਨਨਕ ਜੀਤ ਉਪਾਇ
 ਕੈਸੀ ਮਾਲੇ ਸਭ ਨਹਾਂ ਜਿਨ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀ ਅਗਿ ਤਾਭਿਕ
 ਫੁਟੀਤਾ ਹਾਂ ਸੋ ਕਰਤਾ ਚਿਤਾ ਕਰੇ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇ ਅਜਗੁ ਤਿ
 ਸੁਜੇ ਹਾਰੀ ਸੁ ਅਸਤਿ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਦੀ ਬਾਣੁ ਅਭਰਗੁ ਨਨਕ ਸਰੇ
 ਨਾਮਾ ਬਿਨੁ ਕਿਆ ਟਿਕਾ ਕਿਆ ਭਗੁ ॥੧॥ ਮ:੧ ॥ ਲਖਨੇ ਕੀ
 ਆਚੀਰੀ ਅੰਠੀ ਅਲਖ ਪੁਨਾਂ ਪਰਵਦੁ ਲਖਤ ਪਉ ਪਰਿਤੀ
 ਰਬਾਂ ਸਹਜੇ ਜੇਗ ਬੇਬਾਣੁ ਲਖ ਸੁਰਤ ਲਸੀ ਗਾਰਾ ਮਰਣ ਮ
 ਹਿਛੁਟ ਹਿ ਪਰਾਣੁ ਲਖ ਸੁਰਤੀ ਲਖਾਰੀ ਅਨਾਧਿ ਅਨਪੜੀ
 ਅਹਿ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣਾ ਜਿਨਿ ਕਰਤੈ ਕਰਣਾ ਕੀ ਅਗਲਿ ਪਿਆਮਾ

ਵਲੁ ਜਾਣੁ ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਮਿਥਿ ਆਕਰ ਮੁਸਚਨੀ ਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਤੂੰ ਜਿਨਿ ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਾ
 ਇਆ ਜਿਸੁ ਤੂੰ ਦੇਹਿ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਸਚੁ ਤਾਤਿ ਨੀ ਸਚੁ ਕਮਾਈ
 ਆਸਾ ਸਤਿਗੁਰੀ ਮਿਲਿਐ ਸਚੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਕੋਹਿ ਰਦੈ ਸਚੁ
 ਵਸਾਇਆ ਮੂਰਖ ਸਚੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖੀ ਜਨ ਮੂਰਖਾਇ
 ਆਗੈ ਵਿਚਿ ਦੁਨੀ ਆਕਹੈ ਆਇਆ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣੀ ਲਈ ਅਹਿ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣੀ ਅਹਿ ਸਾਥਾ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ
 ਬੇੜੀ ਪਾਣੀ ਐ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣੀ ਅਹਿ ਥਾਤਾ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਅਹਿ ਜੇ ਤੇ ਬ
 ਰਸ ਬਰਸ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਅਹਿ ਜੇ ਤੇ ਮਾਸਾ ਪਾਕ੍ਰਿਪਾ ਐ ਜੇ ਤੀ ਆਰਜਾ ਪਾਕ੍ਰਿ
 ਅਜੇ ਤੇ ਸਾਜਾ ਨਾਨਕ ਲੇਖੈ ਇਕ ਗਲ ਹੋਰੁ ਹਉ ਮੇਝੁ ਖਣਾ ਝਾ

ਖਾ॥੧॥ਮ॥੦੧ ॥ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਪੜ੍ਹਿ ਆਤੇ ਤਾ ਕੜ੍ਹਿ ਆਗ ਬ
ਹੁਤੀ ਰਬ ਭਾਵਿ ਆਤੇ ਤੇ ਲਾਵਿ ਆਗ ਬਹੁ ਭੇਖ ਕੀ ਆਏ ਹੀ ਦੁ
ਖ ਦੀ ਆਗ ਸੁਹੁ ਦੇ ਜੀ ਆਗ ਅਪਣਾ ਕੀ ਆਗ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਇ ਆ
ਸਾ ਦੁਗਾਵਾਇ ਆਗ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ਆ ਦੁਜਾ ਭਾਗਇ ਆਗ
ਬਸਤਨ ਪਹਿਰੈ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਕਹਿਰੈ ਅੰਨੁ ਨਿਵਿਗੁਤਾ ਕਿਉ ਜਾ
ਰੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੁਤਾ ਪਗਓ ਪੇਤਾਣਾ ਅਪਣਾ ਕੀ ਆਗ ਮਣਾ
ਅਲੁ ਮਲੁ ਖਾਈ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈ ਮੂਰਖਿ ਅੰਧੈ ਪਤਿਗਾਵ
ਈ ਗਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕਿਛੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ਰਹੈ ਬੇਬਾਣੀ ਮਨੀ ਮਸ
ਣੀ ਅੰਧੁ ਨ ਜਾਣੈ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਸੋ ਸੁ
ਖ ਪਾਏ ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਮੁਖੀ ਨਿਵਸਾਏ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋ ਪ

ਏ॥ ਆਸਾ ਮੰਦੇ ਸੇ ਤੇ ਨਿਹ ਕੇ ਵਲ ਹਉ ਮੈ ਸਬਾ ਦਿਜ ਲਾਏ॥ ੭੮

੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਭੁਗਤ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭੁਵ ਦੇ ਦਰਿ ਸੋ ਹਨਿ ਕੀ

ਰਤਿ ਗਾਵ ਦੇ॥ ਨਾਨਕ ਕਰ ਮਾਥਾ ਹਰੇ ਦਰਿ ਦੋ ਅਨ ਲਹਨੀ

ਧਾਵ ਦੇ॥ ਇਕਿ ਮੁਲੁ ਨ ਬੁਝਨਿ ਆਪਣਾ ਅਣ ਹੋ ਦਾ ਆਪੁ

ਗਣਾਇ ਦੇ॥ ਹਉ ਛਾਢੀ ਕਾਨੀ ਚ ਜਾਤਿ ਹੋਰ ਉਤਮ ਜਾਤਿ

ਸਦਾਇ ਦੇ॥ ਤਿਨ ਮੰਗਾ ਜਿ ਭੁਝੈ ਪਿਆਇ ਦੇ॥ ੯॥ ਸਲੋ

ਕਮ ੦੧ ॥ ਕੁੜੁਰਾ ਜਾ ਕੁੜੁਪਰ ਜਾ ਕੁੜੁ ਸਭ ਸੀਸਾਰਾ ਕੁ

ੜੁ ਮੰਰ ਪਕੁੜੁ ਮਾੜੀ ਕੁੜੁ ਥੈ ਸਣਹਾਰਾ ਕੁੜੁ ਸੁਇਨਾ ਕੁੜੁ

ਰੁਪਾ ਕੁੜੁ ਪੈਨਣਹਾਰਾ ਕੁੜੁ ਕਾਇਆ ਕੁੜੁ ਕਪੜੁ ਕੁੜੁ ਰੁਪਾ ਅ

ਪਾਰਾ ਕੁੜੁ ਮੀਆ ਕੁੜੁ ਬੀਬੀ ਖੀਪਿ ਹੋਏ ਖਾਰਾ ਕੁੜੁ ਕੁੜੁ ਨੇ

ਹੁਲਗਾ ਵਿਸਰਿਆ ਕਰਤਾਰਾ ਕਿਸੁ ਨ ਲਿਕੀ ਚੈ ਦੋਸਤੀ
 ਸਤੁ ਜਗੁ ਚਲਦਾ ਹਾਰਾ ਕੁੜੁ ਮਿਠਾ ਕੁੜੁ ਮਾਖਿ ਉਕੁੜੁ ਰੋ
 ਬੇ ਪੁਰਾ ਨਾਨਕ ਵਖਾਣੈ ਬੇ ਨਤੀ ਤੁਧੁ ਬਾਝੁ ਕੁੜੁ ਕੁੜੁ ॥੧॥
 ਮਃ ੧ ॥ ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਜਾਣੀ ਐ ਜਾਗਿ ਦੇਸਚਾ ਹੋਇ ਕੁੜੁ
 ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਕਰੇ ਹਛਾ ਧੋਇ ॥ ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਜਾਣੀ
 ਐ ਜਾ ਸਚਿ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ਨਾਉ ਸੁਣਿ ਮਨੁ ਰਹਸੀ ਐ ਤਾ
 ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਜਾਣੀ ਐ ਜਾ ਜੁਗਤਿ ਜਾ
 ਏ ਜੀਉ ॥ ਧਰਤਿ ਕਾਇਆ ਸਾਧਿ ਕੈ ਵਿਚਿ ਦੋਇ ਕਰਤਾ ਬੀ
 ਉ ॥ ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਜਾਣੀ ਐ ਜਾ ਸਿਖ ਸਚੀ ਲੋਇ ॥ ਦਾਇਆ
 ਜਾਏ ਜੀਅ ਕੀ ਕਿਛੁ ਪੁੰਨੁ ਦਾਨੁ ਕਰੇਇ ॥ ਸਚੁ ਤਾਪੁ ਜਾਣੀ

ਮੇਜਾ ਅਤਮਤੀਗਥਿਕਰੇਨਿਵਾਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂਨੇਪਾਛਿ ੨੯
 ਕੈਬਹਿਰਹੈਕਰੇਨਿਵਾਸੁ ਸਚੁਸਚੁਨਹੈਇਦਾਰੂਪਾਪ
 ਕਹੈਧੋਇ ਨਾਨਕੁਵਖਾਣੈਬੇਨਤੀਜਿਨਸਚੁਪਲੈਹੈ
 ਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਦਾਨੁਮਹਿੰਰਾਤਣੀਖਾਕੁਜੇਮਿ
 ਲੇਤਮਸਤਕਿਲਾਣੀਐ॥ਕੂਕੂਲਾਲਚੁਛਰੀਐਹੋਇ
 ਇਕਮਨਿਅਲਪੁਪਿਆਣੀਐ॥ਫਲੁਤੇਵੇਹੋਪਾਣੀਐਜੇ
 ਵੇਹੀਕਾਰਕਮਾਣੀਐ॥ਜੇਹੋਵੈਪੁਗਬਿਲਿਖਿਅਤਾਪੁ
 ਕ੍ਰਿਤਿਨਾਣੀਪਾਣੀਐ॥ਮਤਿਥੋੜੀਸੇਵਗਾਵਾਣੀਐ॥੧੦
 ॥ਜਲੇਕਮ॥੮੯ ॥ਸਚਿਕਾਲੁਕੂਕੂਦਗਤਿਅਕਾਲਿਕਾ
 ਲਖਬੇਤਾਲਾ॥ਬੀਉਬੀਜਿਪਤਿਲੈਗਾਣੇਅਬਾਕਿਉਉਗ

ਵੇਦਾਨਿ। ਜੇਇਕੁਹੋਇਤਉਗਵੈਰਤੀਹੁੰਗਤਿਹੋਇ। ਨਾਨਕ
 ਪਾਹੈਬਾਹਰਾਕੋਰੋਰੰਗੁਨਜੋਇ। ਭੋਵਿਚਿਭੁੰਬਿਚੜਾਈਐਸ
 ਰਮੁਪਾਹੁਤਨਿਹੋਇ। ਨਾਨਕਬਰਗਤੀਜੇਰਪੈਕੁੜੈਸੋਇਨਕੋਇ
 ॥੧॥੪੮੯॥ ਲਬੁਪਾਪੁਦਾਇਰਾਜਾਮਹਤਕੁੜਹੋਅਗਸਿ
 ਕਦਾਰਾਕਾਮੁਨੇਬੁਸਦਿਪੁਛੀਐਬਹਿਬਹਿਕਰੋਬੀਚਾਰਾਅੰ
 ਧੀਰਯਤਿਗਿਅਨਾਦਿਹੁਦੀਭਾਹਿਭਰੇਮੁਰਦਾਰਾਗੀਆ
 ਨੀਨਚਹਿਦਾਜੇਦਾਦਹਿਰੂਪਕਰਹਿਸੀਰਾਗਾ। ਉਥੇਕੁਕਾਹਿ
 ਵਾਦਾਰਾਦਹਿਜੋਪਾਕਾਵੀਚਾਰਾ। ਮੂਰਖਪੀਡਿਤਹਿਕਮਤਿ
 ਹੁਜਾਤਿਸੰਜੇਕਰਹਿਪਿਆਰਾ। ਧਰਮੀਧਰਮੁਕਰਹਿਗਾਵ
 ਦਹਿਮੰਗਹਿਮੋਖਦੁਆਰਾ। ਜਤੀਸਦਾਦਹਿਜੁਗਾਤਿਨਜ

੮੦
 ਦਹਿਛਤ੍ਰਿਬਹਹਿਘਰਬਾਰੁ॥ ਸਭੁਕੋਪੁਰਾਅਪੇਹੋਵੈਘਟਿਨ
 ਕੋਈਆਖੇ॥ ਪਤਿਪਰਵਾਣੀਪਛੈਪਾਣੀ॥ ਮੇਤਾਨਾਨਕਤੋਲਿਆ
 ਜਾਪੇ॥ ੨॥ ਮ० ੧ ॥ ੧ ॥ ਵਦੀਸੁਦਜਰਿਨਾਨਕਾਸਚਾਵੈਖੇਸੋ
 ਇ॥ ਸਭਨੀਛਾਲਾਮਾਰੀਆਕਰਤਾਕਰੇਸੁਹੋਇ॥ ਅਰੀਜਾ
 ਤਿਨਜੋਰੁਹੈਅਰੀਜੀਉਨਵੇ॥ ਜਿਨਕੀਲੇਖੇਪਤਿਪਵੈਚੰਗੇ
 ਸੇਈਕੋਇ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਪੁਰਿਕਰਮੁਜਿਨਕਉਤੁਪੁਪ
 ਇ॥ ਆਤਾਤਿਨੀਖਸਮੁਧਿਅਗਇਆ॥ ਏਨਾਜੰਤਕੈਵਸਿਕਿਛੁ
 ਨਾਹੀਤੁਪੁਵੇਕੀਜਗਤੁਉਪਾਇਆ॥ ਇਕਨਾਨਤੁਮੇਲਿਲੇਹੈ
 ਇਕਿਆਪਹੁਤੁਪੁਖੁਅਗਇਆ॥ ਗੁਰਕਿਰਪਾਤੇਜਾਇਆਜਿ
 ਥੈਤੁਪੁਆਪੁਬੁਝਾਇਆ॥ ਸਚਜੇਹੀਸਚਿਸਮਾਇਆ॥ ੧੧

॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ॥ ਦੁਖ ਦਾਰੂ ਸੁਖੁ ਰੋਗੁ ਭਇਆ ਜਾ ਸੁਖੁ
 ਤਾ ਮਿਨ ਹੋਈ ॥ ਤੁੰ ਕਰਤਾ ਕਰਣਾ ਮੇਨਾ ਹੀ ਜਾਹ ਉਕਰੀ ਨਹ
 ਈ ॥ ੧ ॥ ਬਾਲਿਹਾਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਵਸਿਅਤਿ ਰਾਅੰਤੁ ਨ ਜਾਈ
 ਲਾਖਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਜਾਤਿ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ
 ਅਕਲ ਕਲਾ ਭਰ ਪੁਰਿ ਰਹਿਅਾ ॥ ਤੁੰ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਿਫਤਿ
 ਜੁਆਇ ਉਜਿ ਨਿਕੀਤੀ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਰ
 ਤੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁਕਰਿ ਰਹਿਅਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਮੰਤਰ ॥
 ॥ ਜੋਗੁ ਸਬਦੀ ਰੀਅਨ ਸਬਦੀ ਬੇਦ ਸਬਦੀ ਬਾਹਮਣ
 ਹਾਖੜੀ ਸਬਦੀ ਸੂਰ ਸਬਦੀ ਸੂਦ ਸਬਦੀ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤ ਹਾਸ
 ਰਬ ਸਬਦੀ ਏਕ ਸਬਦੀ ਜੋ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭੇਉ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ॥

ਹੋਜੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ॥੩॥ਅੰ०੨ ॥ ਏਕਕ੍ਰਿਸ਼ਨੰਸ
 ਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾਤਾ ਮਾਤਮਾ॥ ਮਾਤਮਾ ਬਾਸੁ ਦੇਵਾ ਸਿ
 ਜੇ ਕੋ ਜ ਦੇ ਬੇਉ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਜੋਈ ਨਿਰੰਜਨ
 ਦੇਉ॥੪॥ਅੰ०੧ ॥ ਕੀਰਤ ਬਧਾ ਜਲੁ ਰਹੈ ਜਲੁ ਬਿਨੁ
 ਕੀਰਤੁ ਨ ਹੋਇ॥ ਗਿਅਨੁ ਕਾ ਬਧਾ ਮਨੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਅਨੁ
 ਨ ਹੋਇ॥੫॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਪੜਿਅਹੈ ਵੰਗੁ ਨ ਹਰਗਾਰੁ ਤਾਰੀ
 ਜਾਧੁ ਨ ਮਾਰੀ॥ ਮੇਜੇ ਹਾਘਾਲੇ ਘਾਲਣਾ ਤੇ ਹੋਨਾ ਉਪਚਾਰੀ॥ ਮੇ
 ॥ ਮੇਸੀ ਕਲਾਨ ਖੇਡੀ॥ ਮੇਜਿ ਤੁਦਰਗਾ ਹਰਗਾਇ॥ ਮਾਹਾਰੀ॥ ਮੇ॥ ਪੜਿ
 ਮਾਮ ਤੇ ਓਮੀ॥ ਮਾਵੀ ਚਾਰੁ॥ ਮਰੀ ਵੀ ਚਾਰੀ॥ ਮੇ॥ ਮੁਹਿ ਚਲੈ ਸੁਮ
 ਰੀ॥ ਮਾਰੀ॥ ਮੇ॥੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮੰ०੧ ॥ ਨਾਨਕ ਮੇਰੁ ਸਹੀਰ ਕਾ

ਵੇ

ਇਕਰਬੁਇਕਰਬੁਵਾਹੁ। ਜੁਗੁਜੁਗੁਫੇਰਿਵਟਾਈਅਹਿਗਿ
ਅਨੀਬੁਝਹਿਤਾਹਿ। ਸਤਜੁਗਿਰਬੁਸੰਤੋਖਕਾਧਰਮੁਅਰੋ
ਰਬਵਾਹੁ। ਝੇਤੋਰਬੁਜਤੋਕਾਜੇਰੁਅਰੋਰਬਵਾਹੁ। ਦੁਆਪੁ
ਰਿਰਬੁਤੋਪੇਕਾਸਤੁਅਰੋਰਬੁਵਾਹੁ। ਕਲਜੁਗਿਰਬੁਅਗ
ਨਿਕਾਕੁਜੁਅਰੋਰਬਵਾਹੁ। ੧॥ ਮ॥ ੮੯ ॥ ਜਾਮਕਹੈਸੇਤੀਬ
ਰਸੁਆਮੀਸਰੁਮਹਿ। ਆਫੇਜਾਚਿਰਹੈ। ਸਰੁਕੋਸਾਚਿਸਮਾਵੇ
ਰਿਗੁਕਹੈਰਹਿ। ਆਭਰਪੁਰਿ। ਰਾਮਨਾਮੁਦੇਵਾਮਹਿਜੁਗਿ॥
ਨਾਇਲਾਇੰਮੇਪਰਾਛਤਜਾਹਿ। ਨਨਕਤਉਮੋਖੀਤਰੁਪਾ
ਹਿ। ਜੁਜਮਹਿਜੋਰਿਛਲੀਚੰਦ੍ਰਵਾਲਿਕਾਨਕਿਸਨੁਜਾਦਦ
ਭਾਇਆ। ਪਾਰਜਾਤਿਰੋਪੀਲੇ। ਮਾਇਆਬੰਦਾਬਨਮਹਿ

ਰੰਗੁਕੀਆ॥ ਕਾਲਿਮਹਿਬੇਦਾਅਥਰਬਣੁਹੁਆਨਾਉਖੁਦ ੦੬੨
 ਈਅਲਹੁਭਾਇਆ॥ ਨੀਲਬਸਤਲੇਕਪੜੇਪਹਿਰੇਤੁਰੰਕ
 ਪਠਾਣੀਅਮਲੁਕੀਆ॥ ਚਾਰੇਵੇਦਹੋਏਸਾਰਿਆਰਾਪੜਹਿ
 ਗੁਣਹਿਤਿਨਚਾਰਵੀਚਾਰਾ॥ ਭਾਉਭੁਗਾਤਿਕਰਿਨੀਚੁਸਦਾ
 ਏ॥ ਭਉਨਾਨਕਮੇਖੰਤਰੁਪਾਏ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਵਿਟਹੁਵਾਰਿਆ॥ ਜਿਤੁਮਿਲਿਐਖਸਮੁਸਮਾਲਿਆ॥ ਜਿਨਿ
 ਕਰਿਉਪਦੇਸੁਗਿਆ॥ ਨਾਅੰਜਨੁਦੀਆ॥ ਏਨੀਨੇੜੀਜਗਤੁਨਿ
 ਹਾਲਿਆ॥ ਖਸਮੁਛੋਰਿਦੂਜੇਲਰੇ॥ ਰੂਬੇਸੇਵਣਜਗਰਿਆ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਬੋਹਿਥਾ॥ ਵਿਰਲੈਕਿਨੇਵੀਚਾਰਿਆ॥ ਕਰਿਕਿਰ
 ਪਾਪਾਰਿਉਤਗਰਿਆ॥ ੧੩॥ ਸਲੋਕੁ॥ ੦੧ ॥ ਸਿਮਲਰੁ

ਖੁਸਰਾਇਰਾਅਤਿਦੀਰਘਾਅਤਿਮੁਰਾਓਇਜਿਅਵਹਿ
 ਅਸਕਰਿਜਾਹਿਨਿਰਾਸੇਕਿਤੁਫਲਾਫਿਕੇਫੁਲਬਕਬਕੇਕੇ
 ਮਿਨਅਵਹਿਪਤਿਮਿਠਤੁਨੀਵੀਨਾਨਕਾਰੁਣਚੀਰੀਅ
 ਈਅਤਤੁਸਭਕੋਨਿਵੈਆਪਕਉਪਰਕਉਨਿਵੈਨਕੋਇ
 ਾਧਰਿਤਾਰਾਜੁਤੋਲੀਐਨਿਵੈਸੁਗਉਰਾਹੋਇਆਪਰਾਧੀ
 ਦੁਣਾਨਿਵੈਜੋਹੰਤਾਮਿਰਗਾਹਿਸੀਸਿਨਿਐਕਿਅਥੀਐ
 ਜਾਰਿਦੇਕੁਸੁਧੇਜਾਹਿ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਪਾਤ੍ਰਿਪੁਸਤਕਸੀਧਿ
 ਆਬਾਦੀਸਿਲਪੁਜਸਿਬਗੁਲਾਸਮਾਧੀਮੁਖਿਭੂਠਾਬਿਭੂ
 ਖਣਸਾਰੀਭੈਪਾਲਤਿਹਾਲਾਬਿਰਾਰੀਗਾਲਿਮਾਲਾਤਿਲ
 ਕਾਲਿਲਾਟੀਦੁਇਧੋਤੀਬਸਤਕਪਾਟੀਜੇਜਾਣਸਿਬਹਮੰ

ਵਾਇ

ਕਰਮੀ॥ ਸਭਿਓ ਕਟਨਿਸਚਉ ਕਰਮੀ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਹਰਉ ॥੨॥
 ਧਿਆਵੈ॥ ਵਿਣੁ ਸਭਿਗੁਰਵਾਟਨ ਪਾਵੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਕਪੜੁ ਪੁਸ਼ੁਹਾਵਣਾ ਛਾਡਿ ਦੁਨੀ॥ ਅਮੀਦਾਰਿ ਜਾਵਣਾ॥ ਮੰਦ
 ਚੰਗਾ॥ ਅਪਣਾ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਤਾ॥ ਪਾਵਣਾ॥ ਹੁਕਮ ਕੀਏ॥ ਮਨਿ ਭ
 ਵਦੇ॥ ਰਾਹਿ ਭੀੜੈ॥ ਅਰੋਜਾ॥ ਵਣਾ॥ ਨਿਗਾਹੋ॥ ਜਕਿਰਾ॥ ਲਿਅੰਦਿ ॥੩॥
 ਸੇਖਰਾ॥ ਬੁਰਾ॥ ਵਣਾ॥ ਕਰਿ॥ ਅਉਗਣ॥ ਪਛੋਤਾ॥ ਵਣਾ॥ १੪॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੧॥ ॥ ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਜੀਤੈ॥ ਖੁਸ਼ੁ ਜਤਰੀ॥ ਫੀਸੁ ਭੁਵ
 ਦਾ॥ ਏਹੁ ਜਨੈ॥ ਉਜੀ॥ ਅਕਾ॥ ਹਣੀ॥ ਤਪਾ॥ ਬੋਘਾ॥ ਨਾਏ॥ ਹੁਤੈ॥ ਨਮ
 ਲੁਲਾਗੀ॥ ਨਾਏ॥ ਹੁਜਲੈ॥ ਨਜਾਇ॥ ਧੀਨਾ॥ ਸੁਮਾਣ॥ ਸਨਕਾ॥ ਜੋਰਾ
 ਲਿਚਲੇ॥ ਪਾਇ॥ ਚਉਕਾੜੀ॥ ਮੁਲਿ॥ ਅਣਾਇ॥ ਆਬਹਿ॥ ਚਉਕੈ

ਪਾਇਆ ਜਿਖਾਕੀ ਨਿਰਜਾਈ ਆਗੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਦੁਬਿਆ
ਓਹੁ ਮੁਆਓ ਪੁਣ੍ਹਿ ਪਾਇਆ ਵੇਤਗਾਗਾਈਆ ॥੧॥ ਮ० ੯

॥ ਲਖ ਚੋਰੀਆ ਲਖ ਜਾਰੀਆ ਲਖ ਕੁੜੀਆ ਲਖ ਗਾ
ਇਆ ਲਖ ਠਰੀਆ ਪਹਿਨਾਮੀਆ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਸੁਜੀਅਨਾ
ਇਆ ਤਰੁਕ ਪਾਹੁ ਕੁਤੀਐ ਏਥਾ ਮਦੁ ਦੁਟੇ ਆਇਆ ਕੁਹਿ ਬ
ਕਰਾਗਿ ਨਿਖਾਇਆ ਸਭੁ ਕੋ ਆਖੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇ ਪੁਰਾਣਾ ਸੁਟੀ
ਐਰੀ ਫਿਰਿ ਪਾਈਐ ਐਹੋਰੁ ਨਾਨਕ ਤਰੁ ਨਤੁਟਈ ਜੇਤਾਗਿ ਹੋ
ਵੇਜੇਰੁ ॥੨॥ ਮ० ੯ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨਿ ਐ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਸਾਲਾਹੀ

ਸਚੁ ਸੁਤੁ ਦਰਗਾਹ ਅੰਦਰਿ ਪਾਈਐ ਐਤਰੁ ਨਤੁਟਾ ਸਿਪੁਤ
॥੩॥ ਮ० ੯ ॥ ਤਰੁ ਨਾਇ ਦੀਤਰੁ ਨ ਨਾਰੀ ਭਲਕੇ ਬੁਕ ਪਵੈ

ਨਿਤ ਦਾੜੀ॥ ਤਰੁਨ ਪੈਰੀ॥ ਤਰੁਨ ਹਥੀ॥ ਤਰੁਨ ਜਿਹਵਾ
 ਤਰੁਨ ਅਖੀ॥ ਵੇਤਰਾ॥ ਆਪੇ ਵਤੈ॥ ਵਟਿਧਾਰੀ॥ ਅਵਰਾਘ
 ਤੈ॥ ਲੋਭਾੜੀ ਕਰੇ ਵੀ॥ ਆਹਾ॥ ਕਾਢਿ ਕਾਰਾ ਲੁਦ ਸੇਰਾਹਾ॥ ਸੁ
 ਟਿਵੇਖ ਹੁਲੋ ਕਾਏ॥ ਹੁਵਿਰਾਣਾ॥ ਮਨਿ ਅੰਧਾਨਾ॥ ਉਸੁ ਜਾਣੁ
 ॥੪॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਾਹਿ ਬੁਹੋਇ ਦਾਇ॥ ਆਲੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ
 ਤਾ॥ ਸਾਣੀ ਕਾਰ ਕਰਾਇ ਸੀ॥ ਸੋ ਸੇਵ ਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ॥ ਜਿ ਸੋਨੇ
 ਕਮੁ ਮਨਾਇ ਸੀ॥ ਹੁਕਮਿ ਮੀਨਿ॥ ਐਹੋ ਵੈ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਤਾਖਸ
 ਮੇ॥ ਕਾਮ ਹਲੁ ਪਾਇ ਸੀ॥ ਖਸਮੇ॥ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਮਨ ਹੁਇ॥ ਦਿ
 ਆ॥ ਸੋਫਲੁ ਪਾਇ ਸੀ॥ ਤਾਦਰਗਾ ਹਪੇਧਾ॥ ਜਾਇ ਸੀ॥ ੧੫
 ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ॥ ॥ ਗਉ ਬਿਰਾਹ ਮਲਕ ਉਕਰੁ ਲਾਵੁ

ਗੋਬਰਿਤਰਣੁ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਧੋਤੀ ਟਿਕਾ ਤੇਜ ਪੁ ਮਾਲੀ ਧਾ
ਨੁ ਮਲੇ ਛਾਖਾਣੀ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੁਜਾ ਪੜ੍ਹਹਿ ਕਬੇਤਾ ਸੰਜਮੁਤ
ਰਕਾ ਭਾਣੀ ॥ ਛੋਰੀ ਲੇ ਪਾਖੰਡੁ ॥ ਨਾ ਮਿਲਾਇ ਐ ਜਾਹਿਤ
ਰੰਦਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧ ॥ ਮਾਲ ਸਖਾਣੇ ਕਰਹਿ ਨਿਵਾਜਾ ॥ ਛੁ
ਰੀਵਗਾਇ ਨਿਤਿ ਨਗਾ ਲਿਤਾਗਾ ॥ ਤਿਨ ਪਰਿਬ੍ਰਹਮੰਦ
ਪੁਰਹਿ ਨਾਦਾ ॥ ਉਨਾ ਭਿਆਵਹਿ ਓਈ ਸਾਦਾ ॥ ਕੁੜੀ ਰਾਸਿ
ਕੁੜਾਵਾ ਪਾਰਾ ॥ ਕੁੜੁ ਬੋਲਿ ਕਰਹਿ ਅਹਾਰਾ ॥ ਸਰਮ ਧਰ
ਮ ਕਾਰੇ ਰਾਦੁਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੁੜੁ ਰਹਿ ਅਭਰ ਪੁਰਿ ॥ ਮਥੋਟਿ
ਕਾਤੇ ਫਿਧੋਤੀ ਕਖਾਣੀ ॥ ਹਥਿ ਛੁਰੀ ਜਗਤ ਕਾ ਸਾਣੀ ॥ ਸਿ
ਲਵ ਸਰਪਹਿ ਰਿਹੋਵਹਿ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ਮਲੇ ਛਪਾਨੁ ਲੇ

ਪੁਜਹਿ ਪੁਰਾਣਾ ਅਭੁਖਿ ਮਾਕਾ ਕੁਠਾ ਬਕਰਾ ਖਾਣਾ ਚ
 ਉਕੇ ਉਪਰਿ ਕਿਸੈ ਨ ਜਾਣਾ ਦੇਕੇ ਚ ਉਕਾ ਕਢੀ ਕਾਰਾ ਉਪ
 ਰਿਅਾਇ ਬੈਠੇ ਕੁੜੀਆਰਾ ਮਭੁਭਿਟੈ ਦੇ ਮਭਿਭਿਟੈ ॥ ਇਹੁ
 ਅੰਨੁ ਅਸਾਧੁ ਫਿਟੈ ॥ ਤਨਿ ਫਿਟੈ ਫੇਨ ਕਰੇ ਨਿ ॥ ਮਨਿ ਜੁਠੈ
 ਚਲੀ ਭਰੇ ਨਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਧਿਆਈ ॥ ਮੇ ॥ ਸੁਚਿ ਹੋਵੈ
 ਤਾ ਸਚੁ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਚਿਤੈ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ
 ਕੇਵੇ ਖਿਨ ਦਰੀਹੋ ਠਿਚਲਾਇ ਦਾ ॥ ਮਾਪੇ ਦੇਵਾਰੀਆਈ
 ਮਾਮਾਪੇ ਹੀ ਕਰਮ ਕਰਾਇ ਦਾ ॥ ਵਡਹੁ ਵਡਾ ਵਡ ਮੇਦਨੀ
 ਸਿਰੇ ਸਿਰਿ ਧੀਧੇਲਾਇ ਦਾ ॥ ਨਦਰਿ ਉਪਠੀ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਲਤ
 ਨਾ ॥ ਪਾਹੁ ਕਰਾਇ ਦਾ ॥ ਦਾਰੀ ਮੰਗਾ ਨਿਭਿ ਖਨ ਪਾਇ ਦਾ ॥ ੧

੬) ਜਲੋਕਮਃ ੧ ॥ ਜੇਮੋਹਾਕਾਘਰੁਮੁਹੈਘਰੁਮੁਹਿਪਿ
ਤਰੀਦੇਇ॥ ਅਗੋਵਸਤੁਸਿਵਾਣੀਅੰਪਿਤਰੀਚੋਰੁਕਰੇਇ
॥ ਵਛੀਅਹਿਹਥਦਲਾਲਕੇਮੁਸਫੀਏਹਕਰੇਇ॥ ਨਾਨਕ
ਅਗੋਸੋਮਿਲੇਜਿਖਦੇਘਾਲੇਦੇਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੧॥ ਜਿਉਜੇਰੁ
ਜਿਰਨਾਵਣੀਆਵੈਵਾਰੇਵਾਰਾਜੁਠਜੁਠਾਮੁਖਿਵਸੋਨਿਤ
ਨਿਤਹੋਇਖੁਆਰੁ॥ ਸੁਚੇਣੇਹੰਨਾਮਾਖੀਅਹਿਬਹਨਿਜਿ
ਪਿਰਾਧੋਇ॥ ਸੁਚੇਸੇਣੀਨਾਨਕਾਜਿਨਮਨਿਵਾਸਿਅਸੋਇ
॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਭੁਰੇਪਲਾਣੇਪਉਣਵੇਗਾਹਰਰੰਗ
ਹਰਮਸਵਾਰਿਅਗਕੋਠੇਮੰਤ੍ਰਪਮਾੜੀਆਲਾਇਬੈਠਕ
ਰਿਪਾਸਾਰਿਅਚੀਜਕਰਨਿਮਨਿਭਾਵਦੇਹਰਿਬੁਝਨਿ

ਨਾਹੀਹਾਰਿਆਕਾਰਿਫੁਰਮਾਇਸਿਖਾਇਆਵੇਖਿਮਹਲ
 ਤਿਮਰਣੁਵਿਸਾਰਿਆਜਰੁਆਈਜੇਬਨਿਹਾਰਿਆ॥੧
 ੧॥ਸਲੋਕੁਮ॥੪੯॥ਜੇਕਰਿਸੁਤਕੁਮੰਨੀਐਸਭਤੇਸੁਤਕੁ
 ਹੋਇਗੋਹੇਅਤੇਲਕੜੀਅੰਦਰਿਕੀੜਾਹੋਇਜੇਤੇਦਾਣੇ
 ਅੰਨਕੇਜੀਆਬਾਝੁਨਕੋਇਪਹਿਲਾਪਾਣੀਜੀਉਹੋਜਿ
 ਤੁਹਰਿਆਸਭਕੋਇਸੁਤਕੁਕਿਉਕਰਿਰਖੀਐਸੁਤਕੁ
 ਪਵੈਰਸੋਇਨਾਨਕਸੁਤਕੁਏਵਨਉਤਰੇਧੋਇ॥੧॥ਮ॥੪੦
 ॥ਮਨਕਾਸੁਤਕੁਲੋਭੁਹੋਜਿਹਵਾਸੁਤਕੁਕੁਨ੍ਹਾਅਖੀਸੁ
 ਤਕੁਵੇਖਣਾਪਰਤਿਆਪਰਧਨੁਰੁਪਾਕੀਨੀਸੁਤਕੁਕੀਨੀ
 ਪੇਲਾਇਤਬਾਰੀਖਾਹਿਨਾਨਕਹੀਸਾਅਦਮੀਬਧੇਜਮ

੨੬

ਗਿਆਨਉਤਾਰੇ

ਪ੍ਰਤਿਜਾਹਿ॥੨॥ਅ॥੪੯ ॥ ਸਤੁ ਸੁਤੁ ਬੁਤੁ ਰਮੁ ਪੈਦੁ ਜੈਲ
 ਰੋਜਾਇ॥ ਜੀਮਣੁ ਮਰਣਾ ਹੁਕਮੁ ਪੈਭਾਣੈ॥ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਆ
 ਣਾਪੀਣਾ ਪਾਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇ ਤੋਨੁ ਰਿਜ ਕੁਸੰਬਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਜਿ
 ਨੀਰੁ ਰਮੁ ਖਿਬੁ ਝਿਅਗਤਿ ਨਾ ਸੁਤੁ ਕੁਨਾਹਿ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਵਡਾ ਕਾਰਿ ਸਾਣਾਹੀ॥ ਐਨਿ ਸੁਵਿਚਿ ਵਡੀ
 ਆਵਤ੍ਰਿ ਆਣੀ॥ ਆਗਾ ਸਹਿ ਮੇਲੇ ਤਾਨ ਦਰੀ॥ ਆਣੀ ਆ
 ॥ ਜਾਤਿ ਸੁਭਾਣਾ ਤਾਮਨਿ ਵਸਾਣੀ॥ ਆਗਾ ਕਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਮਸ
 ਤਕਿ ਹੁਕੁ ਪਾਰਿ ਵਿਚਹੁ॥ ਮਾਰਿ ਕਢੀ॥ ਆਬੁ ਰਿਅਾਣੀ॥ ਆ
 ॥ ਸਹਿ ਤੁਠੈ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਣੀ॥ ਆ॥੧੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮ॥੧੯॥
 ॥ ਪਹਿਲਾ ਸੁਰਾ ਆਪਿ ਹੋਇ ਸੁਚੈ ਬੈਠਾ॥ ਆਇ॥ ਸੁਚੈ ਮ

ਗੋਗਖਿਓਨੁਕੋਇਨਾਭਿਟਿਓਜਾਇਆਸੁਚਾਹੋਇਕੋਜੇ ੮੧
 ਦਿਆਲਗਾਪੜਨਸਲੋਕਾਕੁਹਥੀਜਾਣੀਸਟਿਆ
 ਕਿਸੁਏਹੁਲਗਾਦੇਖਾਅੰਨੁਦੇਵਤਾਪਾਣੀਦੇਵਤਾਬੈ
 ਸੰਤਰੁਦੇਵਤਾਘੁਣੁਪੰਜਵਾਪਾਇਆਪਿਰਤੁਤਾਹੋ
 ਆਪਾਕਪਾਵਿਤਾਪਾਪੀਸਿਉਤਨੁਗਾਡਿਆਭੁਕਾਪਣੀ
 ਆਤਿਤੁਜਿਤੁਮੁਖਿਨਾਮੁਨਉਚਰਹਿਬਿਨੁਨਾਵੈਰਸ
 ਖਾਹਿਨਾਨਕਣੈਵੈਜਾਣੀਅੰਤਿਤੁਮੁਖਿਭੁਕਾਪਾਹਿ॥੧॥
 ਮਃ੧ ॥ ਭੀਰੁਜੀਮੀਅੰਭੀਰੁਨਿਮੀਅੰਭੀਰੁਮੰਗਣੁਵੀ
 ਆਹਾਭੀਰੁਹੋਵੈਦੋਸਤੀਭੀਰੁਚਲੈਰਾਹਾਭੀਰੁਮੁਖ
 ਭੀਰੁਭਾਣੀਅੰਭੀਰੁਹੋਵੈਬੀਧਾਨੁਸੋਕਿਉਮੰਦਾਆਖੀ

ਮੇਜਿਤੁਜੀਮਹਿਰਾਜਾਨਾਪਤੰਤੁਹੀਭੰਤੁਉਪਜੇਭੰਤੁਬਾ
 ਝਨਕੋਇ॥ ਨਨਕਭੰਤੁਬਾਹਰਾਏਕੋਸਚਾਸੋਇ॥ ਜਿਤੁ
 ਮੁਖਿਸਦਾਸਾਲਾਹੀਐਭੁਗਾਰਤੀਚਾਰਿ॥ ਨਨਕਭੰਤੁ
 ਖਿਉਜਲੇਤਿਤੁਸਚੇਦਰਬਾਰਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜ
 ਭਕੋਆਖੇਆਪਣਾਜਿਸੁਨਾਹੀਸੋਚੁਇਕਫੁੀਐਕੀ
 ਤਾਆਪੋਆਪਣਾਆਪੇਲੇਖਾਸੀਫੁੀਐ॥ ਜਾਰਹਿਣਾਨਾ
 ਹੀਐਤੁਜਾਗਿਤਾਕਾਇਤੁਗਾਰਬਿਹੰਗੀਐ॥ ਮੰਦਾਕਿਸੇ
 ਨਆਖੀਐਪਾੜੀਅਖਰੁਏਹੋਬੁਝੀਐ॥ ਮੁਰਖੇਨਗਲਿਨ
 ਲੁਝੀਐ॥ ੧੯॥ ਸਲੋਕਮਃ॥ ੧ ॥ ਨਨਕਾਫਿਕੈਬੋਲਿ
 ਐਤਨੁਮਨੁਫਿਕਾਹੋਇ॥ ਫਿਕੋਫਿਕਾਸਦੀਐਫਿਕੋਫਿ

ਕੀਜੋਇ॥ਕਿਫਾਦਰਗਾਹਸਦੀ॥ਐਮੁਹਿਬੁਕਾਫਿਕੋਪਾਇ॥ ੮੮
 ਫਿਕਾਮੁਰਖੁਆਖੀ॥ਐਪਾਣਾਲਹੈਸਜਾਇ॥੧॥ਮੁ੦੧
 ॥ਅੰਦਰਪੁਝੁਨੈਪੇਜਬਾਹਰਿਦੁਨੀ॥ਅਗਮੰਦਰਿਫੈਲੁ
 ॥ਅਨਸਠਿਤੀਰਬਜੇਨਾਵਹਿਉਤਰੈਨਾਹੀ॥ਮੇਲੁ॥ਜਿਨ
 ਪਵੁਅੰਦਰਿਬਾਹਰਿਗੁਦੜਤੇਭਲੇਸੰਸਾਰਿ॥ਤਿਨਨੇ
 ਹੁਲਗਾਰਬਤੇਤੀਦੇਖਨੇਵੀਚਾਰਿ॥ਗੰਗਿਹਸਹਿਗੰਗਿ
 ਰੋਵਹਿਚੁਪਭੀਕਾਰਿਜਾਹਿ॥ਪਰਵਾਹਨਾਹੀਕਿਸੈਕੋਰੀ
 ਬਾਸੁਸਚੇਨਾਹਿ॥ਦਰਿਦਾਟਉਪਾਰਿਖਰਚੁਮੰਗਾਜਬੈ
 ਦੇਇਤਾਖਾਹਿ॥ਦੀਬਾਨੁਏਕੋਕਲਮਏਕਾਹਮਾਤੁਮਾਮੇ
 ਲੁ॥ਦਾਰਿਲਏਲੇਖਾਪੀੜੁਭੁਟੈਨਾਨਕਾਜਿਉਤੇਲੁ॥੨

॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਣਾ ਕੀ ਓਕਲਾ ਆਪੇ ਹੀ ਤੈਧਾਰੀ
 ਮੇਰੇ ਖਹਿ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਧਰਿਕ ਦੀ ਪਕੀ ਸਾਰੀ ਮੇਰੇ ਜੋ ਆਇ
 ਆਸੋ ਚਲਾ ਸੀ ਸਭ ਕੋਈ ਆਈ ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਜਿਸ ਕੇ ਜੀ ਆਪ
 ਰਾਣ ਹਹਿ ਕਿਉ ਜਾਹਿ ਬੁਝਨ ਪਾਵਿ ਸਾਰੀ ਮੇਰੇ ਆਪਣ ਹਥੀ
 ਆਪਣਾ ਆਪੇ ਹੀ ਕਾਜੁ ਸਦਾਰੀ ਮੇਰੇ ॥ ੨੦ ॥ ਜਲੋ ਕਮ ਹਲਾ ੨
 ॥ ਏਹ ਕਿਨੇ ਹੀ ਆਸ ਕੀ ਦੂਜੇ ਲਗੇ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਆ
 ਸਕੁ ਕਾਂਢੀ ਮੇਰੇ ਸਦ ਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਚੀਰੇ ਚੀਰਾ ਕਰਿ ਮੰਨੇ
 ਮੰਦੈ ਮੰਦਾ ਹੋਇ ॥ ਆਸ ਕੁਏ ਹੁਨ ਆਖੀ ਮੇਰੇ ਜਿਲੇ ਖੇਵਰ
 ਤੇ ਜੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੨ ॥ ਜਲਾ ਮਜ ਬਾਬੁ ਦੇਵੈ ਕਰੇ ਮੁੰਢੁ ਹੁ
 ਪੁਬਾ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਕੁੜੀ ਆਬਾਇ ਨਕਾਈ ਪਾਇ

॥२॥५॥ਉੜੀ॥ ॥ਜਿਤੁਸੋਦਿਐਸੁਖੁਪਾਣੀਐਸੋਸਾਹਿ ॥੨॥

ਬੁਸਦਾਸਮਾਲੀਐ॥ਜਿਤੁਕੀਤਾਪਾਣੀਐਆਪਣਾਸਾਘਾ

ਲਬੁਰੀਕਿਉਪਾਲੀਐ॥ਮੰਦਾਮੁਲਿਨਕੀਚਣੀਦੇਲੀਮੀ

ਨਦਰਿਨਿਹਾਲੀਐ॥ਜਿਉਸਾਹਿਬਨਗਲਿਨਹਾਰੀਐ॥

ਤੇਵੇਹਾਪਾਸਾਫੁਲੀਐ॥ਕਿਛੁਲਾਹੇਉਪਰਿਪਾਲੀਐ

॥੨੧॥ਸਲੋਕਮਹਲਾ ੨ ॥ਚਾਕਰੁਲਰੀਚਾਕਰੀਨਾਲੇ

ਗਾਰਬੁਦਾਦਾਗਲਾਕਰੇਪਦੇਰੀਆਖਸਮਨਪਾਏ

ਸਾਦਾ॥ਆਪੁਰਾਦਾਇਸੇਦਾਕਰੇਤਾਕਿਛੁਪਾਏਮਾਨੁ॥ਨਾ

ਨਕਜਿਸਨੇਲਗਾਭਿਸੁਮਿਲੈਲਗਾਜੈਪਰਵਾਨੁ॥੧॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ਜੇਜੀਇਹੋਇਸੁਉਗਾਵੈਮੁਹਕਾਕਹਿਅ

ਵਾਉ॥ ਥੀਜੋਬਿਖੁਮੰਰੀਅੰਮਿਤੁਵੇਖਹੁਏਹੁਨਿਅਉ॥
 ੨॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਨਕਾਇਆਣੇਹੋਸਤੀਕਦੇਨਾਆਵੈ
 ਰਾਜਿ॥ ਜੇਹਾਜਾਣੇਤੋਹੋਵਰਤੈਵੇਖਹੁਕੋਨਿਰਜਾਸਿ॥ ਵ
 ਸਤੁਅੰਦਰਿਵਸਤੁਸਮਾਵੈਦੁਜੀਹੋਵੈਪਾਗਿ॥ ਜਾਹਿਬ
 ਸੇਤੀਹਕਮੁਨਚਲੈਕਹੀਬਣੈਅਰਦਾਗਿ॥ ਕੁੜਕੁਮਾ
 ਏਕੁੜਹੋਵੈਨਾਨਕਾਸਿਫਤਿਵਿਗਾਸਿ॥ ੩॥ ਮਹਲਾ ੨
 ॥ ਨਾਨਕਾਇਆਣੇਹੋਸਤੀਵਰਾਗੁਸਿਉਨੇਹੁ॥ ਪਈ
 ਅੰਦਰਿਲੀਕਾਜਿਉਤਿਸਦਾਥਾਉਨਬੇਹੁ॥ ੪॥ ਮਹ
 ਲਾ ੨ ॥ ਹੋਇਇਆਣਾਕਰੇਕੀਮੁਅਗਣਿਨਸਕੈਰਾ
 ਸਿ॥ ਜੇਇਕਅਪਚੰਗੀਕਰੇਦੁਜੀਭੀਵੇਰਾਸਿ॥ ੫॥

ਪਉੜੀ॥ ॥ ਚਾਕਰੁ ਲਰੀ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲੇ ਖਸ ਖੇਭਾ ੬੦
 ॥ ਏਹੁ ਰਮਤਿ ਤਿਸਨੇ ਅਗਲੀ ਓਹੁ ਵਜਹੁ ਭਿਵੁਣਾਖ ੦
 ॥ ਖਸਮੇ ਕਰੇ ਬਰਾਬਰੀ ਫਿਰਿ ਰੀਰਤਿ ਅੰਦਰਿ ਪਾਇ
 ॥ ਵਜਹੁ ਗਾਵਾਏ ਅਗਲਾ ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ ਪਦਾਖਾਇ ॥ ਜਿਸਦਾਇ
 ਤਾਖਾ ਵਲਾਤਿ ਸੁਕਹੀ ਐਸਾ ਬਾਜਿ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਚਲਈ
 ਨਾਲਿ ਖਸਮ ਚਲੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨੨ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨
 ॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਦਾਤਿ ਆਪਸ ਤੇ ਜੋ ਪਾਈ ਐ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਕਰ ਮਾ
 ਤਿਸਾ ਹਿ ਬਤੁਠੈ ਜੋ ਮਿਲੇ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਏਹ ਕਿਨੇਹੀ ਚ
 ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਭਉ ਖਸਮ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਕਾਢੀ ਐ ਜਿਸੇ
 ਭੀ ਖਸਮ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਨ ਜਾਪਨੀ

ਹਰਿਤਾਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ਅਗੰਪ ਕਰਾਏ ਸਾਖਤੀ ਫਿਰਿ ਅਗੰਪ ਕਰ
ਏ ਮਾਰਿ ॥ ਇਕ ਨਾਗਾਲੀ ਜੰਜੀਰੀ ਅਗ ਇਕ ਤੁਰੀ ਚੜ੍ਹਹਿ ਬਿ
ਸੀ ਮਾਰਾ ॥ ਅਗੰਪ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਅਗੰਪ ਹਉ ਕੋ ਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾ
ਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਣਾ ਜਿ ਨਿਕੀ ਅਗ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਣੀ ਸਾ
ਰਾ ॥ ੨੩ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਅਪੇ ਭਾਂਡੇ ਸਾਜਿ ਅਨੁ ਅਪੇ ਪੁ
ਰਣੁ ਦੇਇ ॥ ਇਕ ਨੀਦੁ ਪੁਸ਼ਮਾਣੀ ॥ ਐ ਇਕ ਚੁਲੇਰ ਹਨਿ ਚੜ੍ਹੇ
॥ ਇਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪੇਸਵਾਨਿ ਇਕਿ ਉਪਰਿ ਰਹਨਿ ਖੜ੍ਹੇ ॥ ਤਿਨ
ਸਵਾਰੇ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਅਪੇ
ਜਾਜੇ ਕਰੇ ਅਗੰਪ ਜਾਣੀ ਰਿਰਖੇ ਅਗੰਪਾ ॥ ਤਿਸੁ ਦਿਚਿ ਜੰਤ ਉਪ
ਇਕੋ ਦੇਖੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਾ ॥ ਕਿਸੇ ਨ ਕਹੀ ਐ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ

ਆਪੋਆਪਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਵਡੇਰੀਆਵਡਿ॥ਆਈਆ ੬੯

ਵਿਛੁਕਹਣਾਕਹਣੁਨਜਾਇ॥ਜੇਕਰਤਾਕਾਦਰਕਰੀਮੁਦੇ
ਜੀਆਗਿਜਕੁਸੰਬਾਹਿ॥ਜਾਣੀਕਾਰਕਮਾਵਟੀਪੁਰਿਛੋਰੀ
ਤਿਨੈਪਾਇ॥ਨਾਨਕਏਕੀਬਾਹਰੀਹੋਰਦੂਜੀਨਾਹੀਜਾਇ॥
ਜੇਕਰੇਜਿਤਿਸੇਰਜਾਇ॥੨੪॥੧॥ਸੁਧੁ॥

ਰਮਹਲਾ੩ ਜਿਕੰਦਰਗਬਿਰਾਹਿਮਕੀਦਾਰਕੀਧੁ
ਨੀਗਾਉਣੀ॥੯॥ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ॥ ॥ਜਲਕੁਮ॥੩

ਇਹੁਜਗਤੁਮਮਤਾਮੁਆਜੀਵਣਕੀਬਿਧਿਨਾਹਿ॥ਗੁ
ਰਕੋਭਾਣੇਜੇਚਲੇਤਾਂਜੀਵਣਪਦਵੀਪਾਹਿ॥ਓਇਸਦਾਸ
ਦਾਸਦਾਜਨਜੀਵਤੇਜੇਹਰਿਚਰਣੀਚਿਤੁਲਾਹਿ॥ਨਾਨਕ

ਨਦਰੀ ਮਨਿ ਦਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥
 ਅੰਦਰਿ ਸਹਸਾ ਦੁਖੁ ਹੋਆ ਪਾਸਿ ਰਿਧੀ ਧੈਆ ਗਾਦੁ ਜੇ ਭਾਇ
 ਚੁਤੇ ਕਬਹਿ ਨ ਜਾਗਾਹਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੀ ਪਿਆਰਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇ
 ਤਹਿ ਸਬਦੁ ਨ ਵੀਚਾਰਹਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਾ ਅਚਾਰੁ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਨਮ ਬਿਰਥਾ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਜਮੁ ਮ
 ਕਰੇ ਰਿਖੁ ਮਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਪਣਾ ਮਾਪੁ ਉਪਾਇਓ
 ਨੁ ਤਦਹੁ ਹੋਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਮਤਾ ਮਸੁਰਤਿ ਮਾਪਿ ਕਰੇ ਜੋ ਕਰੇ ਚੁਹ
 ਈ ॥ ਤਦਹੁ ਮਾਕਾ ਸੁਨ ਪਾਤਾਲੁ ਹੋਨਾ ਤੈਲੇ ਈ ॥ ਤਦਹੁ ਮਾ
 ਪੇ ਮਾਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੋਨਾ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ਜਿਉ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿ
 ਵੈ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਮਦਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ਮ ॥ ੩ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੋਇ ਸੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥ ਓਹੁ ਅਉਹ
 ਟੀਕ ਦੇ ਨਾਹਿ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੋ ਸੇਵੀ ਐਸੇ
 ਸਭ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ਅਵਰੁ ਭੁਜਾ ਕਉ ਸੇਵੀ ਐਸੇ ਮੇਰੇ
 ਮਹਿ ਜਾਇ ॥ ਨਿਹ ਫਲੁ ਭਿਨ ਕਾ ਜੀਵਿ ਆਜਿ ਖਸਮੁ ਨ ਜ
 ਲਹੈ ਆਪਣਾ ਅਵਰੀ ਕਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵਨ
 ਜਾਪ ਟੀਕ ਰਤਾ ਕੇਤੀ ਦੋਇ ਸਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਅ ੪੩ ॥
 ਸਚਾਨਾ ਮੁਖਿ ਆਈ ਐਸੇ ਬੋਧ ਰਤੇ ਸਚਾ ॥ ਨਾਨਕ ਹੁਕ
 ਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਵਾਨੁ ਹੋਇ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ਸਚਾ ॥ ਕਥਨੀ ਬ
 ਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ ਹੁਕਮੇ ਮੁਲਿ ਨ ਬੁਝਈ ॥ ਅੰਧਾ ਕਰੁ
 ਨਿਕਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸੰਜੋਗੁ ਦਿਜੋਗੁ ਉਪਾ

ਇਥਨੁਸਿਸਟੀਕਾਮੁਲਿਰਚਾਇਆਗਾਹੁਕਮੀਸਿਸਟਿਸਾਜੀ
ਅਨੁਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਇਆਗਾਜੋਤੀਹੁਸਭਚਾਨਣਾਸਤਿ
ਗੁਰਿਸਬਦਸੁਣਾਇਆਗਾਬਹਮਾਬਿਸਨੁਮਹੇਸੁਬੈਗੁਣਾਸਿ
ਰਿਪੀਧੈਲਾਇਆਗਾਮਾਇਆਕਾਮੁਲੁਰਚਾਇਓਨੁਤੁਰੀਅ
ਸੁਖੁਪਾਇਆ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਜੋਜਪੁਸੋਤਪੁਜਿ
ਸਤਿਗੁਰਭਾਵੈ॥ਸਤਿਗੁਰਕੋਭਾਵੈਵਰਿਅਾਈਪਾਵੈ॥ਨ
ਨਕਆਪੁਛੈਰਿਗੁਰਮਾਹਿਸਮਾਵੈ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਗੁਰ
ਕੀਸਿਖਕੋਵਿਰਲਾਲੇਵੈ॥ਨਾਨਕਜਿਸੁਆਪਿਵਰਿਅਾ
ਈਦੇਵੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਮਾਇਆਮੋਹਅਠੀਅਨੁ
ਹੈਬਿਖਮੁਅਤਿਭਾਰੀ॥ਪਥਰਪਾਪਬਹੁਲਾਇਆਕਿ

ਉਤਰੀਐਤਾਰੀਅਨਾਇਨੁਰੁਗਤੀਗਤਿਆਹਰਿਪਾ
 ਰਿਉਤਾਰੀਗੁਰਸਬਦੀਮਨੁਨਿਰਮਲਾਹਉਮੇਛਗਿਦਿ
 ਕਾਰੀਗਰਿਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਈਐਹਰਿਹਰਿਨਿਸਤਾਰੀ
 ॥੩॥ਸੋਲੋਕਾ ॥ਕਬੀਰਮੁਕਤਿਦੁਆਰਾਸੰਕੜਾਰਾ
 ਈਦਸਦੇਰੁਗਇਮਨਤਉਮੇਗਲੁਹੋਇਰਹਾਨਿਕਾਸਿਅ
 ਕਿਉਕਰਿਜਾਇਐਸਾਸਤਿਗੁਰਜੇਮਿਲੇਤੁਠਾਕਰੇਪਸ
 ਉਮੁਕਤਿਦੁਆਰਾਸੋਕਲਾਸਹਜੇਆਵਉਜਾਉ॥੧॥ਮ
 ॥ਨਾਨਕਮੁਕਤਿਦੁਆਰਾਅਤਿਨੀਕਾਨਾਨਾਹੋਇਸੁਜਾਇ
 ਹਉਮੇਮਨੁਅਸਥੁਲੁਹੋਕਿਉਕਰਿਵਿਚੁਦੇਜਾਇਸਤਿ
 ਗੁਰਮਿਲਿਐਹਉਮੇਗਈਜੋਤਿਰਹੀਸਭਅਗਈਇਹੁਜੀ

੯੩

੦

੦

੬੩

ਉਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਹੋਸਹ ਜੇ ਰਹਿ ਮਾਸ ਮਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ
॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸੀਸ ਚੁਉ ਪਾਇ ਕੇ ਵਾਸਿ ਅਪਣੇ ਕੀਤਾ ਗਣਤੈ
ਪ੍ਰਭੁ ਨ ਪਾਈ ਮੇਵ ਜੇ ਭਰਮੀਤਾ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਮੇਜੀਵ
ਤਮ ਰੋ ਬਾਇਸ ਚਿਸ ਮੀਤਾ ਸਬ ਦੇਹ ਉਮੇ ਖਣੀ ਮੇਹ ਚਿਮੇ
ਮਿਲੀਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੇ ਕਰੇ ਮਾਪਿ ਮਾਪੋ ਦਿਗ ਸੀਤਾ
॥ ੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਨ ਲਾਇ
ਓਨਾ ਮੁਨ ਵਾਸਿ ਓਮ ਨਿਅਾਇ। ਧਿਰੁ ਗਾਇਵੇ ਹਾਜੀ ਵਿਆ
ਕਿ ਮਾਨੁ ਗਾਮਹਿ ਪਾਇ ਮਾਮਾਇ। ਮਾਮਾਇ ਮਾਮੋਟੀ ਰਾਸਿ
ਹੈ ਏਕ ਚ ਜੇ ਮਹਿ ਪਾਨੁ ਲਹਿ ਜਾਇ। ਹਥੁ ਚੁਛੁੜ ਕੀਤਨੁ
ਸਿਮਾ ਹੁਇ ਬਦਨੁ ਜਾਇ ਕਮਲਾਇ। ਜਿਨ ਸਤਿ ਗੁ

ਰਸਿਉਚਿਤੁਲਾਇਆਤਿਨਜੁਖੁਵਸਿਆਮਨਿਆਇ॥
 ਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਵਹਿਰੰਗਾਸਿਉਹਰਿਨਾਮਿਰਹੇਲਿਵਲਾ
 ਇ॥ ਨਾਨਕਸਤਿਗੁਰਸੇਧਨੁਸਉਪਿਆਜੀਅਮਹਿਰ
 ਹਿਆ॥ ਸਮਾਇ॥ ਰੰਗੁਤਿਸੇਕਉਅਗਲਾਵੰਨੀ
 ਚੜ੍ਹੇਚੜ੍ਹਾਇ॥ ੧॥ ਮ॥ ੩॥ ॥ ਮਾਇਆਹੋਈਨਚਾਨੀ
 ਜਗਤਿਰਹੀਲਪਤਾਇ॥ ਇਸਕੀਸੇਵਾਜੇਕਰੇਤਿਸਹੀ
 ਕਉਫਿਰਖਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਕੋਈਗਾਰੜੁਤਿਨਿਮਲਿਦ
 ਲਿਲਾਈਪਾਇ॥ ਨਾਨਕਸੇਈਉਬਰੇਜਸਚਿਰਹੇਲਿ
 ਵਲਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਛਾਛੀਕਰੇਪੁਕਾਰਪੁਭੂਸੁ
 ਲਾਇਸੀ॥ ਅੰਦਰਿਧੀਰਕਰੋਇਪੁਰਾਪਾਇਸੀ॥ ਜੋਧ

ਰਿਲਿਖਿਆਲੇਖੁਸੇਕਰਮਕਮਾਇਸੀ॥ਜਾਹੋਵੈਖਸਮੁ
 ਦਇਆਲੁਤਮਹਲੁਘਰੁਪਾਇਸੀ॥ਸੋਪ੍ਰਭੁਮੇਰਾਅਤਿ
 ਵਰਾਗੁਰਮੁਖਿਮੇਲਾਇਸੀ॥੫॥ਸਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ਸ
 ਭਨਾਕਾਸਹੁਣੇਕੁਹੈਸਦਹੀਰਹੈਹਜੁਰਿ॥ਨਾਨਕਕੁਕਮੁ
 ਨਮੰਨਣੀਤੁਘਰਹੀਅੰਦਰਿਦੁਰਿ॥ਹੁਕਮੁਭੀਤਿਨਾਮ
 ਨਾਇਸੀ॥ਜਿਨਕਉਨਦਾਰਿਕਰੈਇ॥ਹੁਕਮੁਮੀਨਿਸੁਖੁ
 ਪਾਇਆਪ੍ਰੇਮਸੁਹਾਗਾਇਹੋਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ਰੈਣਿ
 ਜਬਾਈਜਾਲਿਮੁਈਕੰਤਨਲਾਇਓਭਾਉ॥ਨਾਨਕਸੁ
 ਖਿਦਸਨਿਸੁਹਾਗਾਣੀ॥ਜਿਨਪਿਆਰਾਪੁਰਖੁਹਾਰਿਰਾਉ
 ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਭੁਜਗੁਫਿਰਿਖੈਵੇਖਿਆਹ

ਰਿਏਕੋਦਾਤਾਗ। ਉਪਾਇਕਿਤੋਨਪਾਈਮੇਹਰਿਕਰਮਬਿਧਾ ੬੫
 ਤਾਗੁਰਸਬਦੀਹਰਿਮਨਿਵਸੈਹਰਿਸਹਜੇਜਾਤਾਅੰ
 ਦਰਹੁਰਿਸਨਾਅਗਨਿਬੁਝੀਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਰਿਨਾਤਾਗ।
 ਵਡੀਵਰਿਆਈਵਡੇਕੀਗੁਰਮੁਖਿਬੋਲਾਤਾਗ। ੬। ਸਲੇ
 ਕਮਃ੩ ॥ ਕਾਇਆਹੰਸਕਿਆਪ੍ਰੀਤਿਹੋਜਿਪਾਇਆ
 ਹੀਛਰਿਜਾਇਾਏਸੋਨਕੁਝੁਬੋਲਿਕਿਖਵਾਲੀਮੇਜਿਚ
 ਲਾਇਆਨਾਲਿਨਜਾਇਾ। ਕਾਇਆਮਿਟੀਅੰਧੁਹੋਪਉ
 ਏਪੁਛਹੁਜਾਇਾ। ਹਉਤਾਮਾਇਆਮੋਹਿਆਫਿਰਿਗਿਫਿ
 ਰਿਆਵੈਜਾਇਾ। ਨਾਨਕਹੁਕਮੁਨਜਾਤੋਖਸਮਕਾਜਿਰ
 ਹਾਸਚਿਸਮਾਇ। ੧੧। ਮਃ੩ ॥ ਏਕੋਨਿਹਚਲੁਨਾਮੁ

ਧਨੁ ਹੋਰੁ ਧਨੁ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਏਸੁ ਧਨੁ ਕਉ ਤਸਕਰੁ ਜੋ ਹਿਨੁ
 ਕਈਨਾ ਚਰਕਾ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਏਹੁ ਧਨੁ ਜੀਅ ਸੇਤੀ ਰਵਿ
 ਹਿ ਆਜੀਅ ਨਾ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਅ ਮਨ ਮੁਖਿ ਪ
 ਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥ ਧਨੁ ਦਾ ਪਾਰੀਨਾ ਨ ਕਾਜਿ ਨਾ ਮੁਧਨੁ ਖਾਇਆ
 ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਅਤਿ ਵਡਾ ਸਚੁ
 ਗਾਹਿਰੀ ਭੀਰਾ ॥ ਸਭੁ ਜਗਤਿ ਸਕੈ ਵਸਿ ਹੈ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ
 ਚੀਰਾ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਪਾਈਅ ਨਿਹਚਲੁ ਧਨੁ ਪੀਰਾ ॥
 ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਭੇਟੈ ਗੁਰ ਸੁਰਾਗੁ ਗੁਣ ਵੰਤੀ ਸਾ
 ਲਾਹਿ ਆਸ ਦਾ ਬਿਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਪੁਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸੋਲੋਕੁ
 ਮੰ ॥ ੩ ॥ ॥ ਪ੍ਰਿਗੁਤਿ ਨ ਦਾਜੀ ॥ ਦਿਆ ਜੈ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਰਹ

ਰਿਤਿ ਮਾਗਦੇ ਦੁਖ ਹਉ ਮੇ ਪਾਪ ਕਮਾਇ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਮਾਗਿ
 ਮਾਨੀ ਮਾਇ ਮਾਮੋ ਹਿ ਦੇ ਮਾਪੋ ਤਿਨ ਬੁਝਨ ਕਾਣੀ ਪਾਇ ॥
 ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਓਇ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਮੀਤਿ ਗਾਏ ਪਛਤਾ
 ਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋਨਾ ਮੁਧਿ ਮਾਏ ਬਿਸਹਉ ਮੇਵਿ ਚ
 ਹੁਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪੁਰਬ ਹੋਵੈ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਗੁਰ ਚ
 ਰਣੀ ਮਾਇ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਉਧਾਕ ਉਲੁ
 ਹੋਨਾ ਤਿਸੁ ਭਗਤਿ ਨ ਨਾਉ ॥ ਜਕਤੀ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤਦਾ ਕੂ
 ਤ੍ਰਤਿ ਸਕਾਹੈ ਉਪਾਉ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅੰਦਰ ਚਿਤੁ ਨ ਭਿਜਈ ਮੁ
 ਖਿ ਫੀਕਾ ਮਾਲਾਉ ॥ ਓਇ ਧਰਮਿ ਰਲਾਏ ਨਾ ਰਲਨਿ
 ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਰੂੜੁ ਸੁਆਉ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਤੈ ਬਣਤ ਬਣਾ

ਈਮਨੁਮੁਖਕੁਜਬੋਲਿਬੋਲਿਬੁਥੇਗੁਰਮੁਖਿਤਰੇਜਪਿਹਰਿ
ਨਾਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਬਿਨੁਬੁਝੇਵਰੁਫੇਰੁਪਇਆ
ਫਿਰਿਆਵੇਜਾਈ॥ਸਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾਨਕੀਤੀਆਅੰਤਿ
ਗਾਇਆਪਛਤਾਈ॥ਆਪਣੀਕਿਰਪਾਕਰੇਗੁਰੁਪਾਈ
ਐਵਿਚਰੁਆਪੁਗਦਾਈ॥ਤਿਸਨਾਭੁਖਾਵਿਚਹੁਉਤਰੇਸੁ
ਖਵਸੈਮਨਿਆਈ॥ਸਦਾਸਦਾਸਾਣਾਹੀਐਹਿਰਦੈਲਿ
ਦਲਾਈ॥੮॥ਸਲੋਕੁਮ॥੩॥ ॥ਜਿਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵੇਅ
ਪਣਾਤਿਸਨੇਪੁਜੇਸੁਭਕੋਇ॥ਸਭਨਾਉਪਾਵਾਸਿਰਿਉ
ਪਾਉਹੈਹਰਿਨਾਮੁਪਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ਅੰਤਰਿਸੀਤਲਜਾਂਤਿ
ਵਸੈਜਪਿਹਿਰਦੈਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਖਾਣਾਅੰ

ਮਿਤੁ ਪੈਨਣਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਹੋਇ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥
 ਏਮਨ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਪਾਵਹਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ
 ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਉ ਮੇਜਾ ਇਗੁ ਮਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਨ ਦਰੀ ਪਾਈ ਮੇਤਾ ਮਨ ਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਧੀ ਮਾਨੁ ॥੨॥
 ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਤੁ ਸਚੁ ਹੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਵਿ
 ਤਾ ਅੰਦਰ ਹੁਕ ਪਵਾਵਿ ਕਾਰੁ ਗਾਇਆ ਮਨੁ ਸਹਜੇ ਜਿ
 ਤਾ ਤੁਹ ਜੋਤਿ ਪਗਾਸੁ ਅੰਦਰ ਸੁਆਰੀਆ ਨੁਗਾਵਿ
 ਤਾ ਮਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੁਣ ਪਰਗਟਾ ਕਿਤਾ
 ॥ ਸਤੁ ਨਾਦਾਤਾ ਏਕੁ ਹੈ ਇਕੋ ਹਰਿ ਮਿਤਾ ॥੪॥ ਸਤੁ ਲੋਕੁ
 ਮਃ ੩ ॥ ਕ੍ਰਹ ਮੁਖਿ ਦੇਸੈ ਕ੍ਰਹ ਮਲੁ ਕਹੀ ਮੇਜਿ ਮਨ

੬੭

ਇਨ੍ਹਹਰਿਲਿਵਲਾਣੇ॥ ਸਤਿਗੁਰਪੁਛੈਸਚੁਸੀਜਮੁਕ
ਮਾਵੇ॥ ਹਉਮੈਰੋਗੁਤਿਸੁਜਾਣੇ॥ ਹਰਿਗੁਣਗਾਵੈਗੁਣਸੰ
ਕਹੈਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਣੇ॥ ਏਸੁਜੁਗਮਚਿਕੋਵਿਰਲਾਥੁ
ਹਮਾਰੀਅਨੀਜਿਹਉਮੈਮੇਟਿਸਮਾਣੇ॥ ਨਨਕਤਿਸੋਨੇਮਿ
ਲਿਅਸਦਾਸੁਪੁਪਾਣੀਐਜਿਅਨਾਇਨ੍ਹਹਰਿਨਾਮੁਧਿ
ਆਣੇ॥੧॥ਮ॥੩॥ ਅੰਤਰਿਕਪਦੁਮਨਮੁਖਮਾਰੀਆ
ਨੀਰਸਨਾਝੁਠੁਬੋਲਾਇ॥ ਕਪਟਿਕੀਤੈਹਰਿਪੁਰਖੁਨਭੀ
ਜੈਨਿਤਦੇਖੈਸੁਣੈਸੁਭਾਇ॥ ਦੂਜੈਭਾਇਜਾਇਜਗੁਪਰ
ਬੋਧੈਬਿਖੁਮਾਇਅਗਮੋਹਜੁਅਗਾਇ॥ ਏਤੁਕਮਾਵੈਸਦਾ
ਦੁਖੁਪਾਵੈਜੀਮੈਸਰੋਫਿਰਿਆਵੈਜਾਇ॥ ਸਹਜਾਮੂਲਿਨ

ਚੁਕਈ ਵਿਚਿ ਵਿਸਟਾ ਪਚੈ ਪਚਾਇ ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ
 ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣਾਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇਰਾ ਵੈ ਹਰਿ ਨਾਮੇਰੀ ਤਿਛੁਰਾਇ ॥ ਸ
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇ ਓਨੁ ਤੇ ਪੂਰੇ ਸੀਸ
 ਰਿ ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਪੂਰੇ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥
 ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਮ
 ਹਲੁ ਤਿਨੀ ਪਾਇ ॥ ਜਿਨ ਹਉ ਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਜਾਪਿ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਓਰਧਾਰਿ ॥ ੧੦ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਿਆਨੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ
 ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਆਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਦਿਨੁ ਰਹੈ

ਰੰਗਿਰਾਤਾਹਰਿਕਾਨਾਮੁਮਨਿਭਾਇਆਗੁਰਮੁਖਿ
ਰਿਵੇਖਹਿਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਬੋਲਹਿਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਸ
ਹਜਿਰੰਗੁਲਾਇਆਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਗਿਆਨੁ
ਪਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤਿਮਰਾਮਗਿਆਨੁਸੰਧੇਰੁਚਕਾਇ
ਆਗਜਿਸਨੋਕਰਮੁਹੋਵੈਧੁਰਿਪੁਰਾਤਿਨਿਗੁਰਮੁਖਿ
ਹਰਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇਆ॥੧॥ਮਃ੩॥ਸਤਿਗੁ
ਰਜਿਨਾਨਸੇਦਿਓਸਬਦਿਨਲਗੇਪਿਆਰੁ॥ਜਹ
ਜੇਨਾਮੁਨਾਧਿਅਗਇਆਕਿਤੁਅਗਇਆਸੀਸਾਰਿ॥
ਫਿਰਿਫਿਰਿਜੂਨੀਪਾਈਐਦਿਸਟਾਸਟਾਖੁਆਰੁ॥ਕੁ
ਝੋਲਾਲਚਿਲਰਿਅਨਾਉਰਵਾਰੁਨਪਾਰੁ॥ਨਾਨਕ

ਗੁਰਮੁਖਿਉ ਬਰੇਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ ੯੬
 ॥ ਭੁਗਤ ਸਚੇ ਦਰਿ ਸੋ ਹਵੇ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਰਹਾਏ॥ ਹ
 ਰਿਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨ ਉਪਜੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਏ॥ ਹਰਿ ਰੀਰਿ ਰਿ
 ਹਰਿ ਸਦਾ ਰੀਰਿ ਰਾਤੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਿਆਏ॥ ਸਫ
 ਲੁ ਜਨਮੁ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਿਵੇ ਵਸਾਏ
 ॥ ਬਾਬੁ ਗੁਰੂ ਫਿਰੈ ਬਿਲਲਾਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇਖੁ ਆਏ॥੧॥
 ੧॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਕਲਿਜੁਗਮ ਹਿਨਾ ਮੁਨਿ ਪਨੁ ਭ
 ਗਤੀ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ॥ ਸਤਿ ਗੁਰਸੇ
 ਵਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਇਆ॥ ਮਨਾ ਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ
 ਆਗਾ ਵਿਚੇ ਰਿਹ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਉਦਾਸੀ ਹਉ ਮੈ ਮੋਹੁ ਜਲਾ

ਇਆਗਆਪਿਤਰਿਆਕੁਲਜਗਤੁਤਰਾਇਆਪੀਨੁ
ਜਟੇਦੀਆਇਆਗਮੇਸਾਸਤਿਗੁਰੁਸੋਈਪਾਏਜਿਸੁ
ਧਰਿਮਸਤਾਕਿਹਗਿਲਿਖਿਪਾਇਆਜਨਨਾਨਕਬ
ਲਿਹਾਰੀਗੁਰਮਾਪਣੇਵਿਟਹੁਜਿਨਿਭ੍ਰਮਿਭੁਲਾਮਾਰ
ਗਿਪਾਇਆ॥੧॥ਮ॥੪੩ ॥ ਤੈਗੁਣਮਾਇਆਵੇਖਿ
ਭੁਲੇਜਿਉਦੇਖਿਦੀਪਕਿਪਤੰਗਪਚਗਇਆਪੀਤ੍ਰਿਤ
ਭੁਲਿਭੁਲਿਮਾਇਆਵੇਖਹਿਦੇਖਾਕਿਨੈਕਿਹੁਆਇਚ
ਜਗਇਆ ॥ ਦੁਜੈਭੁਗਇਪੜਹਿਨਿਤਾਬਿਖਿਆਨਾਦਹੁਦ
ਯਿਧੁਆਇਆ ਜੋਗੀਜੋਗਮਸੀਨਿਆਸੀਭੁਲੇਓਨ
ਅਹੰਕਾਰਬਹੁਗਾਰਭੁਦਧਾਇਆ ॥ ਛਾਦਨੁਭੋਜਨੁਨਲੇ

ਹੀਸਤਿਭਿਖਿਆਮਨਹਠਿਜਨਮੁਗਵਾਇਆਏਤ १੦
 ਤ੍ਰਿਆਵਿਚਹੁਸੇਜਨੁਸਮਧਾਜੀਨਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਖਿ
 ਆਇਆਜਨਨਾਨਕਾਰਿਸੋਨੇਆਖਿਸੁਣਾਈਐਜ
 ਕਰਦੇਸਭਿਕਰਗਇਆ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਇਅ
 ਮੋਹੁਪਰੇਤੁਹੋਕਾਮੁਕੋਧੁਅਹੰਕਾਰਾਇਹਜਮਕੀਸਿਰ
 ਕਾਰਹੋਏਨਾਉਪਰਿਜਮਕਾਰੀਤੁਕਰਾਰਾਮਨਮੁਖਜ
 ਮਮਾਰੀਪਾਈਅਨਿਨਿਨਦੁਜਾਬਾਉਪਿਆਰਾਜਮਪੁ
 ਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਨਿਕੋਸੁਣੇਨਪੁਕਾਰਾਜਿਸੋਨੇਕ੍ਰਿਪਾਕ
 ਰੇਤਿਸੁਕਾਰਮਿਲੇਗੁਰਮੁਖਿਨਿਸਤਾਰਾ॥੧੨॥ਸਲੋ
 ਕਮੰਤ ॥ਹਉਮੇਮਮਤਮੋਹਣੀਮਨਮੁਖਨੋਗਈਖ

ਇ॥ ਜੋ ਮੋਹਿ ਦੂਜੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ਦੇ ਤਿਨਾ ਵਿਆਪਿ ਰਹੀ ਲ
 ਪਟਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾਇ ਪਰ ਜਾਲੀ ਐਤਾਇ ਹਾਵਿ ਰਹੁ
 ਜਾਇ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾਨਾ ਮੁਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥
 ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਇ
 ਆਜਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕੇਤਾ ਤ੍ਵਿ ਆਜੁ ਗਾਭ
 ਰੀ ਮਿਆ ਬਿਰੁ ਰਹੈ ਨਾ ਆਵੈ ਜਾਇ॥ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਤਾ ਭਰ
 ਮਾਇਆ ਨੁਕਰਿ ਪਰ ਪੰਚ ਖੇਲੁ ਉਪਾਇ॥ ਜਾ ਹਰਿ ਬਖਸੈ
 ਤਾ ਗੁਰ ਮਿਲੈ ਆਸਾ ਬਿਰੁ ਰਹੈ ਸਮਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਾ
 ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨ ਕਿਛੁ ਮੰਰੈ ਨ ਜਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਕਾਇਆ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰੁ ਹੋ ਮਿਲਣਾ ਸੰਜੋਗੀ॥ ਕਾਇ

ਆਮੰਦਰਿ ਆਪਿ ਦਸਿ ਰਹਿ ਆਮਾਪੇ ਰਸ ਭੋਰੀ ਆਮਪਿ
 ਅਤੀਤੁ ਆਲਿ ਪਤੁ ਹੋ ਨਿਰਜੋਗੁ ਹਰਿ ਜੋਰੀ ਜੋਤਿ ਸੁਭਾਵੈ
 ਸੋ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਰੇ ਸੁਖੋਰੀ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਮੇ
 ਲਹਿ ਜਾਹਿ ਦਿਜੋਰੀ ॥ ੧੩ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵ
 ਹੁ ਆਪਿ ਅਖਾਇ ਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ
 ਸਿਫ ਤਿਸ ਲਾਹੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾ
 ਦੀ ਸਚੁ ਹੋ ਜਾਚਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤਿ
 ਆਪੁ ਰੁਪਾਇ ਆਕਰ ਮਿਪਰਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥
 ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਤੀ ਰਸ ਨਾ ਸਬਾਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥ ਪੂਰੇ ਸਬਾਦਿ
 ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿ ਆਮਾਈ ॥ ਵਡੁ ਭਾਰੀ ਆਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਮੁਹੁ

ਕਛਾਣੀ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਹਿਸੇਈਜਨਸੇਹਏਤਿਨਕਉਪਰ
ਜਾਪੁਜਣਾ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿਹੋਵੇਨਾਨਕ
ਦਰਿਸਚੇਸੋਭਾਪਾਣੀ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਜਰਕਪਾਟਕਾ
ਇਆਗੜਭੀਤਰਿਭੁੜਭੁਸਤੁਅਭਿਮਾਨੀ॥ ਭਰਮਿਭੁਲੇਨ
ਦਰਿਨਆਵਨੀਮਨਮੁਖਅੰਧਅਗਿਆਨੀ॥ ਉਪਾਇਕਿ
ਤੈਨਲਭਨੀਕਰਿਭੇਖਬਕੇਭੇਖਵਾਨੀ॥ ਗੁਰਸਬਦੀਖੋਲਾ
ਈਅਨਿਹਰਿਨਾਮੁਜਪਾਨੀ॥ ਹਰਿਜੀਉਅੰਮ੍ਰਿਤਾਬਿਰਖੁਹੈ
ਜਿਨਪੀਅਤੇਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਵਾਹੁ
ਵਾਹੁਕਰਤਿਅਗੈਦਿਸੁਖਿਵਿਹਾਇ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਅ
ਸਦਾਅਨੰਦਹੋਵੇਮੇਰੀਮਾਇ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਅਗੈ

ਜਿਉਲਿਵਲਾਇ। ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਮੀਬੋਲੋਬੋਲਾਇ। ਵਾ
 ਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਆਸੋਭਾਪਾਇ। ਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਸਤਿਰ
 ਜਾਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਬਾਣੀਸਚੁਹੋਗੁਰਮੁ
 ਖਿਲਪੀਭੁਗਲਿ। ਵਾਹੁਵਾਹੁਸਬਦੇਉਰਰੇਵਾਹੁਵਾਹੁਹਿਰ
 ਦੇਨਾਲਿ। ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਆਹਰਿਪਾਇ। ਮਾਸਹਜੇਗੁ
 ਰਮੁਖਿਭੁਗਲਿ। ਸੇਵਬੁਭਾਰੀਨਾਨਕਾਹਰਿਹਰਿਰਿਦੇਸ
 ਮਾਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ਏਮਨਾਅਤਿਲੋਭੀਆਨਿਤਲੋ
 ਭੇਰਾਤਗਾਮਾਇਆਮਨਸਾਮੋਹਣੀਦਹਦਿਸਾਫਿਰਾਤਗਾ॥
 ਅਰੋਨਾਉਜਾਤਿਨਜਾਇਸੀਮਨਮੁਖਿਦੁਖੁਖਾਤਗਾਰਸ
 ਨਾਹਰਿਰਸੁਨਚਖਿਓਫੀਕਾਬੋਲਾਤਗਾਜਿਨਾਗੁਰਮੁਖਿ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਚਰੀਖਾਮਾਸੇਜਨਤਿਪਤਾਤੁਗ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥
॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸੋਨੇਆਖੀਐਜਿਸਚਾਰਾਹਿਰਬੀਭੀ
ਗੁ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸੋਨੇਆਖੀਐਜਿਗੁਣਵਾਤਾਮਤਿਪੀਰੁ
॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸੋਨੇਆਖੀਐਜਿਸੁਭਮਹਿਰਹਿਅਸਮਾ
ਇ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਤਿਸੋਨੇਆਖੀਐਜਿਦੇਵਗਰਿਜਕੁਸੁਭ
ਹਿ ॥ ਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਇਕੋਕਾਰਿਸਾਲਾਹੀਐਜਿਸਤਿ
ਗੁਰਦੀਆਵਿਖਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ॥ ੩ ॥ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਗੁਰ
ਮੁਖਿਸਦਾਕਰਹਿਮਨਮੁਖਮਰਹਿਬਿਖੁਖਾਇ ॥ ਓਨਾਵ
ਹੁਵਾਹੁਨਭਾਵਈਦੁਖੇਦੁਖਿਦਿਹਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਅੰ
ਮੁਖਪੀਵਣਾਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਹਿਲਿਵਣਾਇ ॥ ਨਾਨਕ

ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਹਿਜੇਜਨਨਿਰਮਲੇਤਿਭੁਵਨਜੇਝੀਪਾ
 ਏ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਕੈਭਾਣੇਗੁਰੁਮਿਲੇਜੇਵਾਭ
 ਗਤਿਬਨੀਜੇ॥ਹਰਿਕੈਭਾਣੇਹਰਿਮਨਿਵਸੈਸਯਜੇਰਸੁ
 ਪੀਜੇ॥ਹਰਿਕੈਭਾਣੇਸੁਖੁਪਾਈਐਹਰਿਲਾਹਾਨਿਤਲੀ
 ਜੇ॥ਹਰਿਕੈਭਖਤਿਬਹਾਲੀਐਨਿਜਪਾਰਿਸਦਾਦਸੀ
 ਜੇ॥ਹਰਿਕਾਭਾਣਾਤਿਨੀਮੀਨਿਅਗਜੇਨਗੁਰੁਮਿਲੀਜੇ
 ॥੧੬॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਜੇਜਨਸਦਾਕਰ
 ਹਿਜੇਨਕਉਆਪੇਦੇਇਬੁਝਾਇ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰਤਿਅ
 ਮਨੁਨਿਰਮਲੁਹੋਵੈਹਉਮੈਵਿਚਹੁਜਾਇ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁਕੁ
 ਰਸਿਖੁਜੇਨਿਤਕਰੇਸੇਮਨਿਚਿੰਦਿਅਫਲੁਪਾਇ॥ਵਾਹੁ

ਵਾਹੁਕਰਹਿਸੇਜਨਸੇਪਦੇਹਰਿਬਿਨਕੇਸੀਰੀਅਲਾਇ
॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਹਿਰਦੇਉਚਰਾਮੁਖੁਬੁਢੀਵਾਹੁਵਾਹੁਕਰੇਉ॥
ਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਜੇਕਰਹਿਹਉਤਨੁਮਨੁਤਿਨਕਉਦੇਉ
॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਜਾਹਿਬੁਜਰਹੈਅੰਮੀਮੁਤੁਜਾ
ਕਾਨਾਉ॥ਜਿਨਿਜੇਦਿਆਤਿਨਿਫਲੁਪਾਇਆਹਉਤਿਨ
ਬਲਿਹਾਰੇਜੀਉ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁਹੈਜਿਸਨੇ
ਦੇਇਸੁਖਾਇ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਜਲਖਲਭੁਰਪੁਰਹੈਗੁਰਮੁ
ਖਿਪਾਇਆਜਾਇ॥ ਵਾਹੁਵਾਹੁਗੁਰਸਿਖਨਿਤਸਭਕਰਹੁ
ਗੁਰਪੁਰੇਵਾਹੁਵਾਹੁਭਾਵੈ॥ ਨਾਨਕਵਾਹੁਵਾਹੁਜੇਮਨਿਉਤਿ
ਕਰੇਤਿਸਜਮਕੀਕਰਨੇਕਿਨਾਮਾਵੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਪੈਸਚੀ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸ
 ਰੁਪਛਾਣੀ ॥ ਮੇਸਚਿ ਸਚਾ ਜਿਸਮਾਣੀ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਹਿ
 ਨਾਸਵਹਿ ਜਾਗਤ ਰੋਇ ਦਿਹਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿਰਸੁ ਬ
 ਖਿਆ ਜੇਪੁ ਨ ਪਰਾਣੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਪ ਚਿਮੁ
 ਏਅ ਜਾਣੀ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਜੇਵਰੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅਗ
 ਮ ਅਥਾਹੁ ਹੋਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਦੇਪਰ ਵਾ
 ਹੁ ਹੋਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰੇ ਸੁਹੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੋਵਾਹੁ
 ਰਮੁ ਖਿਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਸੀ ਪਾਣੀ ॥ ਮੇਅਪਿਦਾਇ
 ਅਕਰਿ ਦੇਇ ॥ ਨਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਣੀ ॥ ਮੇਅ

ਨਦਿਨੁ ਨ ਮੁਲਾਏ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇਸੰ
ਤਿਨ ਆਵਣੀ ਦੁਜੀ ਨਾਹੀ ਜਾਇ॥ਜੇ ਬਹੁ ਤੇਰਾ ਲੋਚੀ ਐਵੇ
ਦ ਕਰੇ ਮੇਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ॥ਜਿਨੁ ਅੰਤਿ ਰਿਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰਹੈ
ਦੁਜੈ ਭੁਗਇਓ ਆਇ॥ਜੀਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਣੀ ਹਉਮੈ ਵਿਰਿ
ਚੁਪੁ ਪਾਇ॥ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਰਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੁਖਾਲੀ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ਤਿਨ ਜਮਕੀਤ ਲਖਨਹੈ ਵਈ ਨਾਥਾਇ ਦੁਖ ਸ
ਹਾਹੀ॥ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹੀ॥੨॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ਛਾਛੀ ਤਿਸਨੇ ਆਖੀ॥ਐ ਜਿਖ ਸਮੇਧ ਰੇ ਪਿਆ
ਰੁ॥ਵਰਿਖੜਾ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ॥ਛਾਛੀ ਦਰੁ
ਅਰੁ ਪਾਇਸੀ ਸਚੁ ਰਖੇ ਉਰਧਾਰਿ॥ਛਾਛੀ ਕਾ ਮਹਲੁ ਅਗ

ਲਾਹਰਿ ਕੋ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ਛਾਢੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਹਰਿ १੦੫
 ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥੧੮॥ ਜਲੋਕੁ ਮਃ੩ ॥ ਗੁਜ
 ਰੀ ਜਾਤਿ ਗਵਾਰਿ ਜਾਸੁ ਪਾਏ ਆਪਣਾ ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦਿ
 ਵੀਚਾਰਿ ਅਨਾਦਿ ਨੁਹਾਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਣਾ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁ
 ਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਸੁ ਭਉ ਪਵੈ ਸਾਹੁ ਲਵੈ ਤੀ ਨਾਰਿ ॥ ਸਾਹੁ ਕਮੁ ਪ
 ਛਾਏ ਕੀਤਕਾ ਜਿਸਨੇ ਜਿਪਾ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ਓਹੁ ਕੁਚ ਜ
 ਕਲਖਣੀ ਪਰਹਰਿ ਛੋੜੀ ਭੁਤਾਰਿ ॥ ਭੋਪਾਇ ਐਮ ਲੁਕਟੀ
 ਐਨਿਰਮਲੁ ਹੋਵੈ ਸਰੀਰੁ ॥ ਅੰਤਾਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ਮਤਿ ਉਤਮ
 ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਪਿ ਗੁਣੀ ਗੁਹੀਰੁ ॥ ਭੋਵਿ ਰਿਬੈ ਸੋਭੈ ਰਹੈ ਭੋ
 ਵਿ ਰਿਕਮਾਵੈ ਕਾਰਾ ॥ ਐਥੈ ਸੁਖੁ ਦਾਸੁ ਆਣੀ ਅਦਰਗਾਹ

ਮੇਖਵੁਆਗਾ ਭੁੰਤੋ ਨਿਰਭਉ ਪਾਣੀ ਅੰਮੇ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ
ਅਪਾਰਾ ਨਾਨਕ ਖਸਮੇ ਭਾਵੈ ਸਾ ਭਲੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪੇ ਬ
ਖਸੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਾਲਾ ਹੀ ਅੰਮੇ
ਸਚੇ ਕਉ ਬਾਲਿ ਜਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਵੇ ਕੁਛ ਭਿਦੁ ਜੇ ਲਗੀ ਸਾ
ਜਿਹਵਾ ਜਲ ਜਾਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਅੰਮੇ ਸਾ ਮਉਤਾਰੁ
ਉਪਾਇ ਓਨੁ ਭਾਉ ਦੁਜਾ ਕੀ ਅਗਾ ਜਿਉਰਾ ਜੇ ਰਾਜੁ ਕਮਾ
ਵਦੇ ਦੁਖ ਚੁਖ ਭਿੜੀ ਅਗਾ ਈ ਸਰਬ ਹਮਾ ਸੇਵਦੇ ਅੰਤੁ ਤਿ
ਨੀ ਨਲ ਹੀ ਅਗਾ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਪ੍ਰਗਟੀ ਅਗਾ ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਦਿਜੇ ਗੁਨਾ ਵਿਆਪਈ ਅਸਾ ਬਿਰ
ਜਗੀ ਬੀ ਅਗਾ ॥ ੧੯ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਏਹੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਹੈ ਜੇ ਤਾ ਹੈ ਆਕਾਰੁ ॥ ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ॥ ੧੦੬ ॥
 ਆਸੋ ਹੈ ਆਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕੋ ਆਪੁ ਗਾਣਾ ਏਵਾਸੋ
 ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਮਨੁ ਕੀਰਤੁ ਪੀਲ ਕਰੁ ਗੁਰਿ
 ਮਨੁ ਕੀਰਤੁ ਜਹਿ ਖਿਚੈ ਤਹ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਸਤੀ ਕੀਰਤੁ ਬਾਹ
 ਰਾਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਉਝੜਿ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤਿਸੁ
 ਅਰੋ ਮਰਦਾਸਿ ਜਿਨਿ ਨਿਉ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅ
 ਪਣਾਸੋ ਵਿਸੁਭ ਫਲ ਪਾਇਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾਨਾ
 ਉਸਦਾ ਧੀਆਇਆ ॥ ਸਤਿ ਜਨਾ ਕੇ ਸੀਰੀ ਦੁਖ ਮਿਟ
 ਏਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕੁਏ ਅਚਿਤੁ ਹਰਿ ਪਨੁ ਨਿਹਚਲਾਇ
 ਮਾ ॥ ੨੦ ॥ ਸੋਲੇ ਕੁਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਏਤਿ ਮਿਅਲਾਉਚੀ

ਆਪਰਉਚਰਾਨਿਰਣਉ। ਮਹਲਭਗਤੀਪਾਰਿਸਰੈ
ਜਜਣਪਾਹੁਇਅਉ। ਬਰਜਨਤਬਰਸੁਪਨਾਬਧ
ਵਿਬਰਸਹਿਕਹਿ। ਨਾਨਕਾਤਿਨਬਾਲਿਹਾਰੈਜਿਨ
ਗੁਰਮੁਖਿਪਾਇਆਮਨਮਾਹਿ। ੧। ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਮਿਠਾ
ਜੋਜੋਭਾਵਦਾਸਜਣੁਜੋਜਿਰਾਸਿ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿ
ਜਾਣੀਐਜਾਕਉਅਗਿਪਕਰੇਪਰਗਾਸੁ। ੨। ਪਉੜੀ
॥ ਪ੍ਰਭਪਾਸਿਜਨਕੀਅਰਦਾਸਿਭੁਜਚਾਸਾਣੀ
॥ ਭੂਰਖਵਾਲਾਸਦਾਸਦਾਹਉਭੁਧਾਧਿਐਆਈ। ਜੀਅ
ਜਿਤਸਾਭਿਤੇਰਿਅਭੂਰਹਿਅਸਮਾਈ। ਜੇਦਾਸਤੋਰੇ
ਕੀਨੰਦਾਕਰੇਤਿਸੁਮਾਰਿਪਚਾਈ। ਚਿੰਤਾਛਾਡਿਅਚਿੰਤ

ਰਾਗੁਗੁਜਰੀਕੀਦਾਰਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਜਲੋਕੁਮ ੦੫ ॥ ਅੰਤਰਿਗੁਰੁਆ
 ਰਾਧਣਾਜਿਹਦਾਜੀਪਿਗੁਰਨਾਉ॥ ਨੇੜੀਸਤਿਗੁਰੁਪੇਖ
 ਨਾਸ਼ਵਣੀਸੁਨਣਾਗੁਰਨਾਉ॥ ਸਤਿਗੁਰਸੇਤੀਗਤਿਆ
 ਦਰਗਾਹਪਾਈਐਠਾਉ॥ ਕਹੁਨਾਨਕਾਕਿਰਪਾਕਰੋਜਿਸਨੇ
 ਏਹਵਬੁਏਇ॥ ਜਗਮਾਹਿਉਤਮਕਾਢੀਅਹਿਵਿਰਲੇ
 ਕੇਈਕੋਇ॥ ੧॥ ਮ ੦੫ ॥ ਰਖੇਰਖਣਹਾਰਿਆਪਿਉਬ
 ਰਿਅਨੁ॥ ਗੁਰਕੀਪੇਰੀਪਾਇਕਾਜਸਵਾਰਿਅਨੁ॥ ਹੋਆ
 ਆਪਿਦਾਇਆਲੁਮਨਹੁਨਾਵਿਸਾਰਿਅਨੁ॥ ਸਾਧਜਨਾ
 ਕੇਸੀਗਿਭਵਜਲੁਤਾਰਿਅਨੁ॥ ਸਾਕਤਨਿਵਕਵਦਸਟ

ਖਿਨਮਾਹਿਬਿਦਗਰਿਅਨੁਗਤਿਸੁਜਾਹਿਬਕੀਟੇਕਨਾਨ
 ਕਮਾਨੈਮਾਹਿਗਜਿਸੁਸਿਮਰਤਸੁਖੁਹੋਇਸਗਲੇਦੂਖ
 ਜਾਹਿ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਅਕੁਲਨਿਰੰਜਨਪੁਰਖੁਅ
 ਗਮਅਪਾਰੀਐ॥ਸਚੈਸਚਾਸਚੁਸਚੁਨਿਹਾਰੀਐ॥ਕੂ
 ਰੁਨਜਾਪੇਕਿਛੁਤੇਰੀਧਾਰੀਐ॥ਸਚੁਸੈਦੇਦਾਤਾਰਜੇਤ
 ਉਪਾਰੀਐ॥ਇਕਤੁਜੁਤਿਪਰੇਇਜੋਤਿਸੰਜਾਰੀਐ॥ਹੁ
 ਕਮੇਬੁਦਜਲੁਮੀਤ੍ਰਿਹੁਕਮੇਤਾਰੀਐ॥ਪ੍ਰਭਜੀਉਤੁਧਾਧਿ
 ਆਏਸੋਇਜਿਸੁਭਾਗੁਮਥਾਰੀਐ॥ਤੇਰੀਗਾਤਿਮਿਤਿਲ
 ਖੀਨਜਾਇਹਉਤੁਪੁਬਲਿਹਾਰੀਐ॥੧॥ਸਲੋਕੁਮਃ
 ੫ ॥ਜਾਤੁੰਤੁਸਾਹਿਮਿਹਰਦਾਨਅਚਿਤੁਦਸਾਹਿਮਨਮਾ

ਹਿ। ਜਾਤੂਤੁਸਹਿਮਿਹਰਵਾਨਨਉਨਿਧਿਘਰਮਹਿਪਾ
 ਹਿ। ਜਾਤੂਤੁਸਹਿਮਿਹਰਵਾਨਤਾਗੁਰਕਾਮੰਤੁਕਮਾਹਿ॥
 ਜਾਤੂਤੁਸਹਿਮਿਹਰਵਾਨਤਾਨਕਸਚਿਸਮਾਹਿ॥ ੧॥ ਮਃ ੫
 ॥ ਕਿਤੀਥੇਹਨਿਥੇਹਣੇਮੁਚੁਵਜਾਇਨਿਵਜਾਨਾਨਕ
 ਸਚੇਨਾਮੁਦਿਲੁਕਿਸੈਨਰਹੀਆਲਜਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਤੁਧੁਧਿਅਗਇਨਿਥੇਦਕਤੇਬਾਸਣੁਖੜੋਗਾਣਤੀਗ
 ਟੀਨਜਾਇਤੇਰੈਦਾਰਿਪੜੋ॥ ਬਹਮੇਤੁਧੁਧਿਅਗਇਨਿਥੇ
 ਇਵਾਸਣਾਸੰਕਰਾਬਿਸਨਅਵਤਾਰਹਰਿਜਸੁਮੁਖਿ
 ਭੁਣਾਪੀਰਪਿਕਾਬਰਸੇਖਮਸਾਇਕਾਮਉਲੀਏ॥ ਓਤਿ
 ਪਤਿਨਿਰੰਕਾਰਪਟਿਘਟਿਮਉਲੀਏ॥ ਭੁਭੁਕੁਕਰੋਵਿਦ

ਸੁਧਰਮੇਤਰਗੀਐ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਇਹਿ ਅਪਿਤਿਤੁਤਿ
 ਤੁਲਗੀਐ॥ ੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੫ ॥ ਚੀਰੀਆਈਆ
 ਲਕੁ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈ ਹੋਇ ਸੇਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਅਜੁ ਕਾਲਿ
 ਆਵਸੀਗਾ ਫਲ ਫਾਹੀ ਪੇਰੁ॥ ੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਕਿਤੀ
 ਆਕੁ ਫੰਗੁ ਗੁਝਾ ਬੀਐ ਨਹਿਤੁ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਸਹਿਦੁ ਕਿ
 ਅਮਨ ਮਹਿ ਸਚਾ ਮਿਤੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਉਮਾਰਾ
 ਉਤੁਝੈ ਦਾਇਆ ਲਕਾਰਿ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਅਗਾਨ ਉਨਿ
 ਧਿਪਾਈਗਾ ਜੁਜੀਵਾ ਬੋਲਿਅਗਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾ
 ਨੁ ਦਾਸਾ ਪਰਿਪਲਾ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਸੀਰੀ ਨਿਹਾਲੁ ਸੁਫਲੀ
 ਜਸੁ ਸੁਣਾ॥ ਕਮਾਵਾ ਤਿਨ ਕੀ ਕਾਰ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤੁ ਹੋ

ਇ॥ ਪਖਾ ਪਾਣੀ ਪੀ॥ ਸਿ ਬਿਗਾਸਾ ਪੈਰ ਪੈਇ॥ ਅਪ
 ਹੁਕ ਛੁਨ ਹੋਇ ਪ੍ਰਭ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ॥ ਐ॥ ਸੋਹਿ ਨਿਰਕੁ
 ਨਦਿ ਚੈ ਬਾਉ ਸੰਤ ਪਰਮ ਸਾਲੀ॥ ਐ॥ ੩॥ ਸਲੋਕ ਮ॥
 ੫ ॥ ਸਾਜਨ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕੀ ਹੋਇ ਰਹਾਸ ਦਧੁਰਿ॥
 ਨਾਨਕ ਸਰਦਿ ਤੁਹਾ ਛੀ॥ ਆਪੇ ਖਉ ਸਦਾ ਹਜੁਰਿ॥ ੧॥ ਮ॥ ੪੫
 ॥ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਅਸੀਖ ਹੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਮਨੁਲ
 ਗਾ॥ ਅਠ ਸਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਮ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸੁ ਨਨਕ ਮਸਤ
 ਕਿਭਾਗਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਿਤ ਜਪੀ॥ ਐ॥ ਸਾਗਿ
 ਰਾਸਿ ਨਾਉ ਪਰਵਾਇ ਗਾਰਦਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਕਰੇ ਰਹੀ ਮ
 ਤਿਸੁ ਨਾਵਿ ਸਾਰਦਾ॥ ਅਗਿ ਪਉ ਪਾਵਣੁ ਹਾਰ ਅਪੇਹੀ

ਮਾਰਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ਬੁਝਿ ਵੀਚਾਰਦਾ ॥ ੧੧੦ ॥
 ਨਿਕਰੁ ਪਖਿਨ ਮਾਹਿ ਕੁਦਰਤਿ ਧਾਰਦਾ ॥ ਜਿਸਨੇ ਲਾਏ ਸ
 ਚਿਤਿ ਸਹਿ ਉਧਾਰਦਾ ॥ ਜਿਸਦੇ ਹੋਵੇ ਵਲਿ ਸੁਕਦੇ ਨਹ
 ਰਦਾ ॥ ਸਦਾ ਅਭਗੁ ਦੀਬਾਣੁ ਹੋਹ ਉਤਿਸੁ ਨਮਸਕਾਰ
 ਦਾ ॥ ੪ ॥ ਸਲੋਕ ੪:੫ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਭੈ ਭੀਮੁ
 ਜੈ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ॥ ਜੀਵਾਇ ਅਗਨਿ ਤਜਾ ਪੀਐ ਨਾ
 ਨਕਸਾ ਚਾਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪:੫ ॥ ਸਿਮਰਤਾ ਸਿਮਰਤ
 ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣਾ ਸਭੁ ਫਲ ਪਾਏ ਅਗਿ ॥ ਨਨਕ ਨਾਮੁ ਅ
 ਰਾਧਿ ਮਾਗੁ ਰਪੁ ਰੇਦੀ ਅਗਿ ਮਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਸੋ ਮੁਕਤਾ ਸੀਸਾ ਰਿਜਿ ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਿਅਾ ॥ ਤਿਸਕੀ

ਗਈ ਬਲਾਇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇ ਸਿਆ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇ
ਖਿਜਗਤੁ ਨਿਹਾਲੁ ਹੋਇ। ਜਨ ਕੇ ਸੀਰੀ ਨਿਹਾਲ ਪਾਪ
ਮੇਲੁ ਧੋਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਚਨਾ ਉਭੈ ਜਾਪੀ ਐ। ਮਨ
ਕਉ ਹੋਇ ਸੰਤੋਖੁ ਭੁਖਾਧਾਪੀ ਐ। ਜਿਸੁ ਘਟਿ ਵਸਿਅਨ
ਉਤਿਸੁ ਬੀਧਨ ਕਾਟੀ ਐ। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਦਿਰਲੇ
ਹਰਿਧਨੁ ਖਾਟੀ ਐ॥੫॥ ਸੋਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਮਨ ਮਹਿ
ਚਿਤ ਵਉ ਚਿਤ ਵਨੀ ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਉਠਿ ਨੀਤਾ। ਹਰਿ ਕੀ
ਰਤਨ ਕਾ ਮਾਹਰੇ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮੀਤਾ॥੧॥ ਮਃ ੫
॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭਿਰ ਗਖਿਅ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਤਾ ਮੁਲਿ
ਨਾਨਕ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਣੀ ਮਾਮਰਉ ਵਿਚਾਰੀ ਸੁਲਿ॥੨॥

੧੧

॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੀਅ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਇ ਸੁਗੁਰ ਪਹਿਅਰ
 ਦਾ ਸਿਕਰਿ ਛੋਡਿ ਸਿਆਣਪ ਸਗਲ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿਧ
 ਰਿ ॥ ਪੁਜੁ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਇ ਜਗ ਸਾਧ ਜਨਾ
 ਕੋ ਸੀਰੀ ਭਵ ਜਲਾ ਬਿਖ ਮੁਤ ਰਿ ॥ ਸੇਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵਾ ਮ
 ਗੈਨ ਮਰਹੁ ਰਿ ॥ ਖਿਨ ਮੇਕ ਰੋਨਿ ਹਾਲੁ ਉਟੈ ਸੁਭ ਰਭਰਿ
 ॥ ਮਨ ਕਉ ਤੋਇ ਸੀਤੋ ਧੁਧਿ ਆਈ ਅੰਧਾਰਿ ॥ ਸੋਲਗਾ
 ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਜਾ ਕਉ ਕਰ ਮੁਧੁ ਰਿ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫
 ॥ ਲਗਾੜੀ ਸੁਥਾ ਨਿਜੇ ਝੂਣਹਾਰੈ ਜੋੜੀਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕਲਹਰੀ
 ਲਖ ਸੈਆਨ ਰੁਬਣਦੇ ਇਨ ਮਾਪਿਰੀ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਬ
 ਨਿਭੀ ਹਾਵਲੈ ਹਿਕੁ ਸਾਥੀ ਲਧ ਮੁਦੁਖ ਹਰਤਾ ਹਰਿਨਾਮਾ

॥ ਬਲਿਬਲਿਜਾਈ ਸੰਤੀ ਪਾਅਰੇ ਨਾਨਕ ਪੁਰਨ ਕਾਮਾ ॥
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਪਾਈ ਅਨਿਸਾਭਿ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰੇ ਰੀਰਿਰ
 ਭਿਆਨ ਹੋਵੀ ਪਛੋਤਾ ਉਤੁਧੋਨ ਜਪਤਿ ਆਪਾ ਪਹੁਚਿਨ
 ਸਕੈ ਕੋਇ ਭੇਰੀ ਟੇਕ ਜਨਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦਾ ਹੁਦਾ ਹੁਸੁ ਖਲਹਾ
 ਚਿਤਾਰਿ ਮਨਾ ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਿਫ ਭਿਭੰਗੁ ਕਰ ਮੀ ਪਾਈ ਐ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਹਿਨਿ ਹਾਲ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈ ਐ ॥ ਰਖੇ ਆ
 ਪਿਦਾਇ ਆਲੁਕ ਰਿਦਾਸਾ ਆਪਣੇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਰਿਨਾ ਮੁਜੀ ਦਾਸੁ ਟਿਸੁਣੇ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਪ੍ਰੇਮ
 ਪਟੋਲਾ ਭੈਸਾ ਹਿਇਤਾ ਫੁਕਣੁ ਭੁਪਤਿ ਮੇਰੀ ॥ ਦਾਨਾ ਬੀਨ
 ਸਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਸਾਰਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪ ॥

॥ ਤੈਤੈ ਸਿਮਰਣਿ ਹਰਿਗੁਰਿ ਛੁਲਧਾ ਮੁਖਿ ਖਮੁਨ ਰਿਠ ਮੁਕੋਈ ॥ ੧੧੨
 ਜਿਸੁ ਪਤਿ ਰਖੇ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਨਾਨਕ ਮੇਟਿ ਨ ਜਕੋ ਕੋਈ ॥ ੨
 ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹੋਵੈ ਸੁਖੁ ਘਣਾ ਦਾਇਆ ਆਇਐ ॥ ਵੇਖੈ
 ਰੋਗਾ ਘਾਇ ਹਰਿਗੁਣਗਾਇਐ ॥ ਅੰਦਰਿ ਵਰਤੈ ਠਾਹਿ
 ਪ੍ਰਭਾਚਿਤਿ ਆਇਐ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸਨਾਇ ਮੀਨਿ ਵਸਾ
 ਇਐ ॥ ਕੋਇ ਨ ਲਗੈ ਬਿਘਨੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਐ ॥ ਗਿਆ
 ਨੁਪਦਾਰਥੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਐ ॥ ਤਿਨਿ ਪਾਏ ਸਭੇ ਥੋਕ ਜਿ
 ਸੁਆਮਿ ਪਦਿ ਵਗਾਇਐ ॥ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾਕਾਖਸ ਮੁਸਭ ਤੇ ਗੀਛਾ
 ਇਐ ॥ ੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਨਦੀ ਤਰਿ ਦੜੀ ਮੈ ਬਾਖੋ ਮੁਨ
 ਖੰਭੈ ਮੀਨਿ ਮੁਹ ਬਥਿ ਤੇਰੀ ॥ ਤਉ ਸਹਚਰਣੀ ਮੈ ਰਾਹੀ ਅ

ਕ੍ਰਾਸੀਤਮੁਹਾਰਿਨਾਨਕਤੁਲਹਾਬੇੜੀ॥੧॥ਅੰ॥੫ ॥ਜਿਨ
 ਦਿਸੰਦਾੜੀਆਦੁਰਮਤਿਵੰਦੈਮਿਤਾਅਸਾਬੁਝੇਜੇਈ॥ਹਉਫੁ
 ਢੇਈਜਗੁਸਬਾਇਆਜਨਨਾਨਕਾਵਿਰਲੇਕੇਈ॥੨॥ਪਉ
 ਝੀ॥ ॥ਆਵੈਸਾਹਿਬੁਚਿਤਿਤੇਰਿਆਬੁਗਤਾਤੁਰਿਠਿਆ॥
 ਮਨਕੀਕਟੀਐਮੇਲੁਸਾਧਸੀਗਿਵੁਠਿਆ॥ਜਨਮਮਰਣਭ
 ਉਕਟੀਐਜਨਕਾਸਬਦੁਜਪਿ॥ਬੀਧਨਬੋਲਾਨਿਸੰਤਦੁਤਸ
 ਰਿਜਾਹਿਚੁਪਿ॥ਤਿਸੁਜਿਓਲਾਇਨਿਰੰਗੁਜਿਸਦੀਸਭਧਾ
 ਰੀਆ॥ਉਚੀਹੂੰਉਚਾਥਾਨੁਅਗਾਮਾਪਾਰੀਆ॥ਰੈਇਦਿਨ
 ਸੁਕਰਜੋੜਿਸਾਸਿਸਾਸਿਧਿਆਈਐ॥ਜਾਂਆਪੋਹੋਇਆ
 ਲੁਤਾਂਬੁਗਤਸੰਗੁਪਾਈਐ॥੯॥ਜਲੇਕਮੰ॥੫੬੬॥ਬਾਰਿ

ਵਿਚਾਨੜੈਉਮਸਪੁਮਸਕੁਕਾਪਈਆਰਾਹੀ। ਤਉਜਹਸੇਤੀ ੧੧੩

ਲਗਾੜੀਰੋਰੀਨਾਨਕਅਨੰਦਸੇਤੀਬਨਗਾਹੀ॥੧॥੪੪੫

॥ਸਚੀਬੈਸਕਤਿਨਸੀਗੀਜਿਨਸੀਗੀਜਪੀਐਨਾਉ॥

ਤਿਨਸੀਗੀਸੰਗੁਨਕੀਚਈਨਾਨਕਾਜਿਨਾਆਪਣਾਸੁਆ

ਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਾਵੇਲਾਪਰਵਾਣੁਜਿਤੁਸਤਿਗੁਰ

ਬੋਟਿਆਹੋਆਸਾਪੁਸੀਗੁਫਿਰਿਦੁਖਨਤੇਟਿਆਪਾਇ

ਆਨਿਹਚਲੁਥਾਨੁਫਿਰਿਗਗਭਿਨਲੇਟਿਆਨਦਰੀਆ

ਇਆਇਕਸਰਾਲਥਾਹਮੇਟਿਆਭਤੁਗੀਆਨੁਲਾਇ

ਧਿਆਨੁਦਿਸਟਿਸਮੇਟਿਆਸਭੋਜਪੀਐਜਾਪੁਜਿਮੁ

ਖਹੁਬੋਲੇਟਿਆਹੁਕਮੇਬੁਝਿਨਿਹਾਲੁਸੁਖਿਸੁਖੇਟਿਆ

॥ ਪਰਾਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਏ ਸੇਬਹੁ ਤਿਨ ਖੋਟਿ ਆਗ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋ
 ਕ ਮਃ ੫ ॥ ਵਿਛੋਰੇ ਜੇ ਬੁਰਖ ਦੇ ਨਦੰਦੁ ਨਿਗਾਖੜੇ ॥ ਜੇਸੇ
 ਧਣੀ ਮਿਲਿ ਨਿਨ ਨਕ ਸੁਖ ਸੰਬੁਹ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਜਿ
 ਮੀਵ ਸੰਦੀ ਪਈ ਮੇਈ ਧਣੁ ਰਖੇ ਰੁਗਰਿ ॥ ਨਕ ਕਸੇ ਸਹੁ ਆ
 ਹਿਜਾ ਕੋ ਆਛੁ ਲਿਹ ਭੁਕੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤੇਰੇ ਕੀ ਤੇਰੀ ਮ
 ਭੁਧੈ ਹੀ ਰੋਚਰੈ ॥ ਸੋਈ ਵਰਤੈ ਜਗਿ ਜਿਕੀ ਆਤੁ ਧੁਧੁਰੇ ॥ ਥਿ
 ਸਮੁਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ਦੇ ਖਿਰਵਰ ਤਿਤੇਰੀ ਆਗ ॥ ਸਰਣਿ ਪਰੇ
 ਤੇਰੀ ਦਾਸ ਕਰਿ ਗਤਿ ਹੋਇ ਮੇਰੀ ਆਗ ॥ ਤੇਰੇ ਹਥਿ ਨਿਧਾਨੁ ਭਾ
 ਵੈ ਤਿਸੁ ਦੇਹਿ ॥ ਜਿਸਨੇ ਹੋਇ ਦਇਆ ਲੁਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੋਇ
 ਲੇਹਿ ॥ ਅਗਾਮ ਅਰੋਚਰ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਈ ਮੇ ॥ ਜਿਸ

ਨੋਹੋਹਿਕਿਪਾਲੁਸੁਨਾਮੁਧਿਆਣੀਐ॥੧੧॥ਜਲੋਕ

੧੧੪

ਮਃ੫ ॥ਕੜਛੀਆਫਿਰੀਨਿਸੁਆਉਨਜਾਣਨਿਸੁ

ਈਆਜਾਣੀਮੁਖਦਿਸੀਨਿਨਾਨਕਰਤਪੇਮਗਸਿ॥੧॥ਮ

੪੫

॥ਬੇਜੀਲਧਮੁਖਚੁਛੜੀਆਉਜਗੜੀ॥ਤੋਸਹਿਦਿਤੀ

ਵਾੜਿਨਾਨਕਖੇਤੁਨਛਿਜਈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਗਾ

ਧਿਹੁਸਚਾਸੋਇਸੁਭਾਕਿਛੁਜਿਸੁਪਾਸਿ॥ਦੁਹਾਸਿਰਿਅ

ਖਸਮੁਆਪਿਖਿਨਮਹਿਕਰੇਰਾਜਿ॥ਤਿਆਗਾਹੁਸਗਲ

ਉਪਾਵਤਿਸਕੀਓਟਗਾਹੁ॥ਪਉਸਰਣਾਈਭਜਿਸੁਖੀ

ਹੁਸੁਖਲਹੁ॥ਕਰਮਧਰਮਤਤੁਰਿਅਨੁਸੰਤਾਸੰਗੁਹੋ

ਇ॥ਜਪੀਐਅੰਮਿਤਨਾਮੁਬਿਘਨੁਨਲਰੋਕੋਇ॥ਜਿ

ਜੋਨੇ ਅਗੀ ਪਦਇਆ ਲੁਭਿਸੁ ਮਨਿ ਦੁਠਿਅਗਾ ਪਾਈਅ
ਨਿਜ ਭਿਨਿਧਾਨ ਜਾਗਿ ਬਿਭੁਠਿਅਗਾ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰ ॥ ੫
॥ ਲਧ ਮੁਲ ਭੁਲਹਾਰੁ ਕਰਮੁ ਕਰੰਦੇ ਮਾਗੀ ਪਸੀ ॥ ਗਇ
ਕੋ ਜਿਰਜਲਹਾਰੁ ਨਾਨਕਾ ਬਿਅਨ ਪਸੀਐ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ॥ ੫
॥ ਪਾਪ ਭਿਅਪਛਾਤਿ ਖਾਣੁ ਜਚਾਵਾ ਸੀਨਿ ਕੋਗਰੁ
ਰਮੰਤ੍ਰਾ ਚਿਤਾਗਿਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਨ ਥੀਵਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
॥ ॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਰਜਲਹਾਰੁ ਪਾਈਅਨੁ ਠਾਢਿਅ
ਪਿਾਜੀਅਜੀਤੀ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਤਿਸੋਨੇ ਜਦਾ ਜਾਗਿ ਪਾਦਇ
ਆਧਾਰੀ ਜਮ ਰਖੇ ਕੇ ਬਿਲਾ ਬਿਲਾ ਪਾਨ ਠੇਕਾ ਪਦੁਖ
ਰੋਗ ਪੁਰੇਗੁ ਰਪ੍ਰਤੀ ਪਾਕੀਤੀਅਨੁ ਆਪਣੀ ਰਖਗਾਰੀ

ਬਨਿਦਾਜਿਥਾਪਿ॥ਆਪੇਲਾਇਅਨੁਛੁਰਾਇਬੰਧਨਸਰਾ
 ਲਕਾਪਿ॥ਤਿਸਨਬੁਝੀਆਸਪੁਨੀਮਨਸਿਤੋਖਿਧਾਪਿ॥ਵ
 ਰੀਹਿਦਰੁਆਪਾਰਖਸਰੁਜਿਸੁਲੇਪੁਨਪੁਨਿਪਾਪਿ॥੧੩॥ਸ
 ਲੋਕਮਃ੫ ॥ਜਾਕਉਭਏਕਿਪਾਲਪੁਰਹਰਿਹਰਿਸੇਈਜਪ
 ਤਾਨਨਕਪੀਤਿਲਗੀਤਿਨਰਾਮਸਿਉਭੇਟਰਸਾਧਸੰਗਾਤਾ॥
 ੧॥ਮਃ੫ ॥ਰਾਮਰਾਮਹੁਬਰੁਭਾਗੀਹੋਜਲਿਥਲਿਮਹੀਅ
 ਲਿਸੇਇ॥ਨਾਨਕਨਾਮਿਅਰਾਧਿਐਐਬਿਪਨੁਨਲਾਗੈਕੋਇ
 ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਭਗਤਾਕਾਬੋਲਿ॥ਆਪਰਵਾਣੁਹੈਦਰਗ
 ਹਪਵੈਥਾਇ॥ਭਗਤਾਤੇਰੀਟੇਕਰਤੇਸਚਿਨਾਇ॥ਜਿਸਨੋਹੈ
 ਇਕਿਪਲੁਤਿਸਕਾਦੁਖੁਜਾਇ॥ਭਗਤਤੇਰੇਦਇ॥ਅਲਖਨ

ਮਿਹਰਪਾਇ॥ ਦੁਖਦਰਦਦਰੁਰੋਗੁਨਪੋਹੋਤਿਸੁਮਾਇ॥
 ॥ ਭਗਤਾਏਹੁਅਧਾਰੁਗੁਣਗੋਵਿੰਦਗਾਇ॥ ਸਦਾਸ
 ਦਾਦਿਨੁਰੋਣਿਇਕੋਇਕਾਧਿਅਗਾਇ॥ ਪੀਵਤਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਨਾਮੁਜਨਨਾਮੇਰਹੋਅਘਾਇ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕਮਃ੫
 ॥ ਕੋਟਿਬਿਘਨਤਿਸਲਾਗਤੇਜਿਸਨੋਵਿਸਰੈਨਾਉ
 ॥ ਨਨਕਅਨਦਿਨੁਬਿਲਪਤੇਜਿਉਸੁਏਘਰਿਕਾਉ
 ॥ ੧॥ ਮਃ੫ ॥ ਪਿਰੀਮਿਲਾਵਾਜਾਬੀਐਸਾਈਸੁ
 ਹਾਵੀਰਤਿ॥ ਘੜੀਮੁਹਤੁਨਹਵੀਸਰੈਨਨਕਰਵੀਐ
 ਨਿਤੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੁਰਬੀਰਵਰੀਅਮਕਿਨੈ
 ਨਹੜੀਐ॥ ਫਉਜਸਤਾਈਹਾਠਪੰਚਜੋੜੀਐ॥

ਦਸਨਾਰੀਅਉਪੁਤਦੇਨਿਚਮੋੜੀਐ॥ਜਿਣਿਜਿਣਿ
 ਲੈਨਿਰਲਾਇਏਹੋਏਨਾਲੋੜੀਐ॥ਬੈਗੁਣਇਨਕੇਵਾਸਿ
 ਕਿਨੈਨਮੋੜੀਐ॥ਭਰਮੁਕੇਵਾਸਾਇਆਖਾਣੀਕਹੁਕਿਤੁ
 ਬਿਧਿਭੋੜੀਐ॥ਗੁਰੁਪੁਰਾਆਰਾਧੀਬਿਖਮਦਲੁਫੜੀ
 ਐ॥ਹਉਤਿਸੁਅਚੋਦਿਨੁਗਾਤਿਰਹਾਕਰਜੋੜੀਐ॥੧
 ੫॥ਸਲੋਕਮਃ੫ ॥ਕਿਲਾਬਿਖਸਭੇਉਤਰਨਿਨੀਤ
 ਨੀਤਗੁਣਗਾਉ॥ਕੋਟਿਕਲੇਸਾਉਪਜਾਹਿਨਾਨਕਾਬਿ
 ਸਰੈਨਾਉ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ਨਾਨਕਸਾਤਿਗੁਰਿਭੋਇਐ
 ਪੁਰੀਹੋਵੇਜੁਗਾਤਿ॥ਹਸੀਦਿਆਖੇਲੀਦਿਆਪੋਨੀਦਿ
 ਆਖਾਵੀਦਿਆਵਿਚੇਹੋਵੇਮੁਕਤਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥

ਜੇਸਤਿਗੁਰੁਪਨੁਪੰਨੁਜਿਨਿਭਰਮਗੜ੍ਹਤੋੜਿਆਸੋ
 ਸਤਿਗੁਰੁਵਾਹੁਵਾਹੁਜਿਨਿਹਾਰਿਸਿਉਜੋੜਿਆਨਾਮੁ
 ਨਿਧਾਨੁਅਖੁਟਗੁਰਦੇਇਦਾਰੁਓਅਹਾਰੇਗੁਬਿਕਰ
 ਲਾਭਿਨੈਬਿਦਾਰੁਓਪਾਇਅਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਬਹੁਤੁਖ
 ਜਾਨਿਆਜਿਤਾਜਨਮੁਅਪਾਰੁਆਪੁਪਛਾਨਿਆ॥
 ਮਹਿਮਾਕਹੀਨਜਾਇਗੁਰਸਮਰਬਦੇਵਾਰਗੁਰਪਾਰ
 ਬਹੁਮੁਪਰਪੇਸੁਰਅਪਰੰਪਰਅਲਖਅਭੇਦਾ॥੧੬॥
 ਸਲੋਕਮਃ੫ ॥ ਉਦਮੁਕਰੇਦਿਅਜੀਉਤੁਕਮਾਵ
 ਦਿਅਸੁਖਬੁੰਦੁਗਾਧਿਆਇਅਤ੍ਰਿਪ੍ਰਭੂਮਿਲੁਨਾਨਕ
 ਉਤਰੀਦਿਤਾ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ ਸੁਭਾਚਿੰਤਨਗੋਬਿਦਰ

ਮਣਨਿਰਮਲਸਾਧੁਸੀਰੀਗੀ॥ ਨਨਕਨਾਮੁਨਵਿਸਰਉ
 ਇਕਘੜੀਕਰਿਕਿਰਪਾਭਗਵੰਤਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਤੇਰਾਕੀਤਹੋਇਤੁਕਾਹੇਰੂਰਪੀਐ॥ ਜਿਸੁਮਿਲਿਜਪ
 ਐਨਾਉਤਿਸੁਜੀਉਅਰਪੀਐ॥ ਅਗਇਐਚਿਤਿਨਿ
 ਹਾਲੁਸਾਹਿਬਬੇਸੁਮਾਰਾ॥ ਤਿਸਨੋਪਹੋਕਵਣੁਜਿਸੁਵ
 ਲਿਨਿਰੰਕਾਰਾ॥ ਸਭੁਕਿਛੁਤਿਸਕੈਵਸਿਨਕੋਟੀਬਾਹਰ
 ॥ ਜੇਭੁਗਤਾਮਨਿਵਠਾਸਚਿਸਮਹਰਾ॥ ਭੇਰੇਦਾਜਾਧਿ
 ਅਗਇਨਿਤੁਪੁਤੁੰਰਖਣਦਾਲਿਅਗ॥ ਜਿਰਿਸਭਨਾਮ
 ਮਰਭੁਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿਅਗ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮਃ੪
 ॥ਕਾਮੁਕੋਧਮਦਲੇਭੁਮੋਹਦੁਸਟਬਾਸਨਾਨਿਵਾਰਿ॥

ਰਾਖਿਲੇਹੁਪੁਭੁਆਪਣੇਨਨਕਸਦਬਲਿਹਾਰਿ॥੧੫੫॥
 ੦੫ ॥ ਖਾਂਦਿਆਖਾਂਦਿਆਮੁਹਘਠਾਪੇਨੀਦਿਆਸਭੁ
 ਅੰਗ॥ ਨਨਕਧਿਰਗੁਤਿਨਾਦਾਜੀਦਿਅਗਜਿਨਸਚਿਨ
 ਲਗੋਰੀਰਗੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਉਜਿਉਤੇਰਾਹੁਕਮੁਤਿ
 ਏਤਿਉਹੋਵਣਾ॥ ਜਹਜਹਰਖਹਿਅਪਿਤਹਜਾਇਖ
 ਕੋਵਣਾ॥ ਨਾਮਤੇਰੇਕੋਰੀਗਿਦੁਰਮਤਿਧੋਵਣਾ॥ ਜੀਪਿਜੀਪਿ
 ਭੁਧੁਨਿਰੰਕਾਰਭਰਮਭਉਖੋਵਣਾ॥ ਜੇਤੇਰੇਰੀਗਿਰਤੇਸੇ
 ਜੋਨਿਨਜੇਵਣਾ॥ ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਇਕੁਨੈਣਾਅਲੋਵਣਾ
 ॥ ਜਿਨੀਪਛਾਤਾਹੁਕਮੁਤਿਨਕਦੇਨਰੋਵਣਾ॥ ਨਾਉਨਾਨ
 ਕਬਖਸੀਸਮਨਮਾਹਿਪੋਵਣਾ॥੧੬॥ ਸੋਲੋਕਮ०੫

॥ ॥ ਜੀਵਦਿਆਨਚੇਤਿਓਮੁਆਰਣੀਦੜੇਖਾਕਾਨਾ ॥ ੧੧੮
 ਨਕਦੁਨੀਆਸੀਗਿਰੁਦਗਰਿਆਸਾਕਤਮੁਕੁਨਪਾਕ
 ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ ਜੀਵਦਿਆਹਰਿਚੇਤਿਅਮਰੀਦਿਅਮ ॥
 ਹਰਿਰੀਗੀ॥ਜਨਮੁਪਦਾਰਭੁਤਗਰਿਆਨਾਨਕਸਾਧੂਸੰ
 ਗਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਦਿਜੁਗਾਦੀਆਪਿਰਖ
 ਦਵਾਲਿਆਸਚੁਨਾਮੁਕਰਤਾਰੁਸਚੁਪਸਾਰਿਆ॥
 ਉਦਾਕਹੀਨਹੋਇਘਟੇਘਟਿਸਾਰਿਆ॥ਮਿਹਰਵ ॥
 ਨਸਮਰਥਆਪੇਹੀਘਾਲਿਆ॥ਜਿਨਮਾਨਿਵੁਠਾਅ
 ਪਿਸੇਸਦਾਸੁਖਾਲਿਆ॥ਆਪੇਰਚਨੁਰਚਾਇਆ
 ਪੇਹੀਘਾਲਿਆ॥ਸਚੁਕਿਛੁਆਪੇਆਪਿਬਿਅੰਤੁਅ

ਪਾਗਿਆ ਗੁਰੂ ਰੇ ਕੀ ਟੇਕ ਨਾਨਕ ਸੀ ਮਾਗਲਿਆ ॥ ੧ ॥
੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਆਇ ਮਾਧਿ ਅਰੁ ਅੰਤਿ ਪਰਮੇ
ਸਰਿ ਰਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ
ਖਿਆ ਸਾਧ ਸੀਰੀ ਅਪਾਰੁ ਅਨਾਦਿ ਨੁਹਾਰਿ ਗੁਣੁ
ਦੈ ॥ ਪਾਏ ਮਨੋਰਥ ਸਾਭਿ ਜੋ ਨੀਨ ਹਭੁ ਦੈ ॥ ਸਭਾ ਕੀ ਛੁਕ
ਰਤੋ ਹਾਥਿ ਕਾਰਣੁ ਜੋ ਕਰੈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਮਰੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤਾ ਪੂਰਿ
ਤਰੈ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਤਿਸਨੇ ਮੀਨਿ ਵਸਾਇ ਜਿਨਿ ਉ
ਪਾਇਆ ॥ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ਖਸਮੁ ਤਿਨਿ
ਖੁਪਾਇਆ ॥ ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ॥
ਇਆ ॥ ਹੁਕਮੇ ਬੁਝਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਖਸਮਿ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥

॥ ਜਿਸੁ ਹੋਆ ਮਾਪਿ ਪਾਕਿ ਪਾਣੁ ਸੁਨਹਿ ਰੁਰਮਾਇਆ ॥
 ਜੋ ਜੋ ਦਿਤਾ ਖਸਮਿ ਜੋਈ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸ
 ਹਿਦਾਇਆ ਲੁਭੁ ਝਾਏ ਹੁਕਮੁ ਮਿਤਾ ॥ ਜਿਸ ਹਿਭੁ ਲਾਏ
 ਮਾਪਿ ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ ਜਮਹਿ ਨਿਤਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਿ
 ਦਕ ਮਾਰੇ ਤਤਕਾਲਿ ਖਿਨੁ ਟਿਕਣ ਨਾਇਤੋ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਸਾ
 ਕਾ ਦੁਖੁ ਨ ਖਾਵਿ ਸਕਹਿ ਫਾੜਿ ਜੋ ਨੀਜੁ ਤੋ ॥ ਮਥੇ ਵਾਲਿ ਪ
 ਛਾੜਿ ਅਨੁਜਾਮ ਮਾਰਗਿ ਮੁਤੋ ॥ ਦੁਖਿ ਲਰੋ ॥ ਬਿਲਲਾ
 ਇਆਨ ਰਕਿਯੋ ਰਿਸੁ ਤੋ ॥ ਕੀਠਿ ਲਾਇ ਦਾਸ ਰਖਿਅ
 ਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਤੋ ॥ ੨੦ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੪ ॥ ਰਾਮ
 ਜਪੁ ਹਰੁ ਭਗੀ ਹੋ ਜਲਿ ਬਲਿ ਪੁਰਨ ਸੋਇ ॥ ਨਾ

ਨਕਨਾਮਿਧਿਅਗਇਮੇਬਿਘਨੁਨਲਾਗੋਕੋਇ॥੧॥
ਮਃ੫ ॥ ਕੋਟਿਬਿਘਨਤਿਸੁਲਾਗਤੇਜਿਸਨੋਦਿਸਰੈ
ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕਾਮਨਾਦਿਨੁਬਿਲਪਤੇਜਿਉਚੁਦੈਘਰਿ
ਕਾਉ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਮਰਿਸਿਮਰਿਦਾਤਾਰੁਮ
ਨੋਰਥਪੁਰਿਅਗਾਇਛਪੁੰਨੀਮਨਿਅਸਰਾਇਦਿਸੁਰਿ
ਅਗਪਾਇਅਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਜਿਸਨੋਕਾਲਦਾਜੋਤਿ
ਮਿਲੀਸੀਰਿਜੋਤਿਰਹਿਅਪਾਲਦਾਜੁਖਸਹਜ
ਅਨਿਦਵੁਠੇਤਿਤਪਾਰਿ॥ ਅਵਣਜਾਣਰਹੇਜਨਮੁ
ਨਤਾਹਮਰਿ॥ ਜਾਹਿਬੁਸੇਵਕਾਇਕਾਇਕਾਦਿਸਟਾਇ

ਆਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਨਾਨਕਸਚਿਸਮਾਇਆ॥੨੧

੧੨੦

॥੧॥੨॥ਸੁਧਾ॥

॥ਬਿਹਾਰਾਨੇਕੀਦਾਰਮਹਲਾ੪

੧ ਚਿਤਿਗੁਰ

ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ਸਲੋਕਮਃ੩

॥ਗੁਰਸੇਵਾਤੇਜੁਭ

ਪਾਈਐਹੋਰਥੈਜੁਭਨਭੁਗਲਿ॥ਗੁਰਕੇਸਬਦਿਮਨੁਭੇ

ਦੀਐਸਦਾਦਸੇਹਰਿਨਾਇ॥ਨਾਨਕਨਾਮੁਤਿਨਾਕਉ

ਮਿਲੈਜਿਨਹਰਿਦੇਖੇਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ॥੧॥ਮਃ੩

॥ਜਿਫਤਿਖਜਾਨਾਬਖਸ਼ਹੈਜਿਸੁਬਖਸੇਸੇਖਰਚੈ

ਖਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਬਿਨੁਹਥਿਨਾਮਾਵਣੀਸਰੁਬਕੇਕ

ਰਮਕਮਾਇ॥ਨਾਨਕਮਨਮੁਖੁਜਗਤੁਪਨਹੀਲੁਹੈ

ਅਗੋਂ ਭੁਖਾ ਕਿਖਾਇ।। ੨।। ਪਉੜੀ।। ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ
ਸਭ ਸਦਾ ਸਭ ਤੂ ਪਉਪਾਇਆ ਸਭ ਨਾਵਿ ਰਿਤੁ ਵ
ਰਤ ਦਾ ਤੂ ਸਭ ਨੀਧਿ ਆਇਆ ਤਿਸਦੀ ਤੂ ਭਰਾ ਤਿ
ਥਾਇ ਪਾਇ ਹਿਜੇ ਤੂ ਮਨ ਭਾਇਆ ਜੇਹ ਰਿਪ ਭਰਾ
ਵੇ ਸੋਈ ਮੇਸਭਿ ਕਰਨਿ ਤੇਰਾ ਕਰਾਇਆ ਸਲਾਹਿ ਹੁ
ਹਰਿ ਸਭ ਨਾਤੇ ਵਡਾ ਜੇਸੀ ਤਜਨਾ ਕੀ ਪੇਜ ਰਖਦਾ ਆ
ਇਆ। ੧।। ਸਲੋਕੁ ਮ॥ ੩ ॥ ਨਾਨਕਾਰੀ ਆਨੀ ਜ
ਗਿ ਜੀਤਾ ਜਗਿ ਜੀਤਾ ਸਭੁ ਕੋਇ। ਨਾਮੇ ਕਾਰਜ ਸਿ
ਧਿ ਹੋਸਹ ਜੇਹੋਇ ਸੁਹੋਇ। ਗੁਰਮਤਿ ਮਤਿ ਅਚਲੁ
ਹੋ ਚਲਾਇ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ। ਭਰਾਤਾ ਕਾ ਹਰਿ ਅਰੀ ਕਾ

ਰੁਕਰੇਕਾਰਜੁਹਾਵਹੋਇ। ਅਨੁਮੁਖਮੁਲਹੁਭੁਲਾਇਅ
 ਨੁਵਿਚਿਲਬੁਲੇਭੁਅੰਕਾਰੁ। ਝਰਾੜਾਕਰਦਿਆਅਨ
 ਦਿਨੁਗੁਟਰੇਸਬਦਿਨਕਰੇਵੀਚਾਰੁ। ਯੁਧਿਮਤਿਕਰਤੋਹਿਰਿ
 ਲਈਬੋਲਨਿਜਭੁਵਿਕਾਰੁ। ਦਿਤੋਕਿਤੋਨਜੀਤੋਖੀਅਨਿਅੰ
 ਤਰਿਤਿਸਨਾਬਹੁਤਅਰਾਨੁਅੰਧਾਰੁ। ਨਾਨਕਮਨਮੁਖਾਨ
 ਲਹੁਭੁਟੀਆਭੁਲੀਜਿਨਾਮਾਇਆਮੋਹਿਪਿਆਰੁ॥੧॥ਮਃ
 ੩॥ ਤਿਨੁਭੁਉਸੀਸਾਕਿਆਕਰੇਜਿਨਸਤਿਗੁਰਸਿਰਿਕਰਤਾ
 ਰਾਧੁਰਿਤਿਨਕੀਪੇਜਰਖਦਾਆਪੇਰਖਣਹਾਰੁ। ਮਿਲਿਪੀ
 ਤਮਸੁਖੁਪਾਇਆਸਚੇਸਬਦਿਵੀਚਾਰਿ। ਨਾਨਕਸੁਖਦਾਤ
 ਸੇਵਿਆਆਪੇਪਰਖਣਹਾਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੀਅਜੀ

ਤਸਾਭਿਤੇਰਿਅਤੁਸਭਨਾਰਾਸਿ॥ ਜਿਸਨੇਤੁਦੇਹਿਤਿਸੁਸਭ
ਕਿਛੁਮਿਲੈਕੋਈਹੋਰੁਸਰੀਕੁਨਾਹੀਤੁਪੁਪਾਸਿ॥ ਤੁਇਕੋਦਾ
ਤਸਭਸਦਾਹਰਿਪਹਿਅਰਦਾਸਿ॥ ਜਿਸਦੀਤੁਪੁਭਾਵੈ
ਤਿਸਦੀਤੁਮੀਨਿਲੈਹਿਸੋਜਨੁਸਾਥਾਸਿ॥ ਸਭੁਤੇਰਾਚੇਜੁਦ
ਰਤਦਾਦੁਖਸੁਖਤੁਪੁਪਾਸਿ॥ ੨॥ ਸਲੋਕਮੰਤ੍ਰ ॥ ਗੁਰ
ਮੁਖਿਸਚੈਭਾਵਦੈਦਰਿਸਚੈਸਾਰਿਅਗਾਸਾਜਨਮਨਿਅ
ਨਿਦੁਹੈਗੁਰਕਾਸਬਦੁਵੀਚਾਰਾ॥ ਮੰਤ੍ਰਿਸਿਬਦੁਵਸਾਇਅ
ਦੁਖੁਕਟਿਅਚਾਨਦੁਕੀਅਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕਰਖਣਹ
ਰਾਰਖਸੀਆਪਣੀਕਿਰਪਾਧਾਰਿ॥ ੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਗੁਰਕੀ
ਸੇਵਾਚਾਕਰੀਭੈਰਾਰਿਕਾਰਕਮਾਇ॥ ਜੇਹਾਸੇਵੈਤੇਹੋਵੈ

ਜੇਠਲੋਭਿਸੈਰਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਸਭੁਕਿਛੁਆਪਿਹੈਅਵਰੁ
 ਨਦੂਜੀਜਾਇ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ ਤੇਰੀਵਡਿਅਈਭੁਹੈਜਾ
 ਲਾਭੁਪੁਜੇਵਡੁਅਵਰਨਕੋਈ॥ ਭੁਪੁਜੇਵਡੁਹੋਰੁਸਰੀਕੁਹੋ
 ਵੈਤਾ॥ ਮਾਖੀਮੇਭੁਪੁਜੇਵਡੁਭੁਹੈਹੋਈ॥ ਜਿਨਿਭੁਸੇਦਿਅਭਿ
 ਨਿਸੁਖੁਪਾਇਅਹੋਰੁਤਿਸਦੀਰੀਸਕਰੇਕਿਅਕੋਈ॥ ਭੁਭੰਨ
 ਲਘੜਲਸਮਰਥਦਾਤਾਰੁਹਹਿਤੁਪੁਅਰੋਮੰਗਲਕੇਹਥ
 ਜੋੜਿਖਲੀਸਭੁਹੋਈ॥ ਭੁਪੁਜੇਵਡੁਦਾਤਾਰੁਮੇਕੋਈਨਦਾਰਿਨ
 ਆਵਈਭੁਪੁਸਭੁਸੈਨੇਦਾਨੁਦਿਤਾਖੰਡੀਵਰਭੰਡੀਪਾਤਾਲੀ
 ਪੁਰਈਸਭੁਲੋਈ॥੩॥ ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਮਨਿਪਰਤੀਤਿ
 ਨਆਈਅਸਹਜਿਨਲਗੋਭਾਉ॥ ਸਬਦੇਸਾਦੁਨਪਾ

ਇਓਮਨਹਠਿਕਿਮਾਰਗੁਣਗਾਇ। ਨਨਕਮਾਇਆਜੋਪ
ਰਵਾਣੁਏਜਿਗੁਰਮੁਖਿਸਮਾਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਆਪਣਾ
ਆਪੁਨਪਛਾਣੇਮੁੜਾਅਵਰਾਮਾਖਿਦੁਖਾਏ। ਸੁੰਦੋਦੀਖ
ਸਲਾਤਿਨਗਾਈਆਮੀਧੋਵਿਛੁੜਿਚੋਟਾਖਾਏ। ਸਤਿਗੁਰਕੋ
ਭੋਭੀਨਿਨਪਾਤ੍ਰਿਓਰਹੈਮੀਕਿਸਮਾਏ॥ਅਨਦਿਨੁਜਹਜਾਕ
ਦੇਨਚੂਕੋਬਿਨੁਜਬਦੇਦੁਖੁਪਾਏ। ਕਾਮੁਕੋਪੁਲੇਕੁਮੀਤਰਿਸ
ਬਲਾਨਿਤਪੀਧਾਕਰਤਵਿਹਾਏ। ਚਰਣਕਰਦੇਖਤਸੁਣਿਬ
ਕੋਇਹਮੁਕੇਨੇਕੈਆਏ॥ਜਚਾਨਾਮੁਨਲਰੀਮੀਠਾਜਿਤੁਨ
ਮਿਨਦਨਿਧਿਪਾਏ। ਜੀਵਤੁਮਰੈਮਰੈਫੁਨਿਜੀਵੈਤਾਮੇਖਤਰ
ਪਾਏ॥ਧੁਰਿਕਰਮੁਨਪਾਇਓਪਰਾਣੀਵਿਣੁਕਰਮਾਕਿਆ

ਪਾਏ॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦੁਸਮਾਗਲਿ ਤੂਮੁ ਝੇਰਾਤਿ ਮਤਿ ਸਬਦੇ ਪਾ १੨੩
 ਏ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਤਦਹੀ ਪਾਏ ਜੰਗ ਵਿਚ ਹੁਆ ਪੁਰਾਵਾਏ॥
 ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਚਿਤਿ ਵਾਸਿ ਅਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ
 ਤਿਸ ਨੋ ਕਿਉ ਅੰਦੇਸਾ ਕਿਸੇ ਰਾਲੇ ਦਾ ਲੋੜੀ ਮੇ॥ ਹਰਿ ਸੁਖ ਦ
 ਤਾਸੁ ਭਨਾ ਗਲਾ ਕਾ ਤਿਸ ਨੋ ਪਿਆਗ ਇਦਿ ਅਗ ਕਿਵਾ ਨਿਮਖ
 ਪੜੀ ਮੁਹੁ ਮੇੜੀ ਮੇ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪਿਆਗ ਇਅਗ ਤਿਸ ਨੋ ਸਰ
 ਬ ਕਾਲਿ ਮਾਣਹੇ ਨਿਤਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਸੰਗਾ ਤਿਜਾਇ ਬ
 ਹੀ ਮੇ॥ ਮੁਹੁ ਜੋੜੀ ਮੇ॥ ਸਾਭਿ ਦੁਖ ਭੁਖ ਰੋਗ ਰਾਏ ਹਰਿ ਸੇਵਕ
 ਕੇ ਸਾਭਿ ਜਨ ਕੇ ਬੰਧਨ ਤੇੜੀ ਮੇ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਆ ਹਰਿ
 ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਮੁਹਿ ਬਿਠੈ ਜਗਤੁ ਤਾਰਿਆਸ

ਭੁਲੋੜੀਐ॥੪॥ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ਸਾਰਸਨਜਲਿਜਾਉ
ਜਿਨਿਹਰਿਕਾਸੁਆਉਨਪਾਇਆਨਾਨਕਰਸਨਾਸਬਦਿ
ਰਸਾਇਜਿਨਿਹਰਿਹਰਿਮੰਨਿਦਸਾਇਆ॥੧॥ਮਃ੩
॥ਸਾਰਸਨਜਲਜਾਉਜਿਨਿਹਰਿਕਾਨਾਉਦਿਸਾਰਿਆ
॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਰਸਨਾਹਰਿਜਪੋਹਰਿਕੈਨਾਇਪਿਆਰਿ
ਆ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਆਪੇਠਕੁਰੁਸੇਵਕੁਰੁਗਾਤੁਹ
ਰਿਆਪੇਕਰੇਕਰਾਏ॥ਹਰਿਆਪੇਵੇਖੇਵਿਗਸੈਆਪੇਜਿਤੁ
ਭਾਵੈਤਿਤੁਲਾਏ॥ਹਰਿਇਕਨਾਮਾਰਗਪਾਏਆਪੇਹਰਿਇ
ਕਨਾਉਝੁੜਿਪਾਏ॥ਹਰਿਸਚਾਸਾਹਿਬੁਸਚੁਤਪਾਵਸੁਕਾਰਿ
ਵੇਖੇਚਲਤਿਸਬਾਏ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਕਹੈਜਨੁਨਾਨਕੁਹ

ਰਿਸਚੇਕੇਗੁਣਗਾਣੇ॥੫॥ ਜਲੋਕਮ४੩ ॥ ਏਰਵੇਸੀ
 ਕੋਜਾਣਜੀਦਿਰਲਾਕੋਦਰਵੇਸੁ॥ ਜੇਪਾਰਿਪਾਰਿਹੰਢੇਮੰ
 ਗਣਾਧਿਗੁਜੀਵਣਾਧਿਗੁਵੇਸੁ॥ ਜੇਮਾਜਸਮੰਦੋਸਾਤਾਜਿ
 ਰਹੈਗੁਰਮੁਖਿਭਿਖਿਅਨਾਉ॥ ਤਿਸਕੇਚਰਣਪਖਾਲੀਅ
 ਹਿਨਨਕਹਉਬਾਲਿਹਾਰੈਜਾਉ॥੧॥ ਮ४੩ ॥ ਨਾਨਕ
 ਤਰਵਰੁਣੇਕੁਫਲੁਦੁਇਪੀਖੇਰੁਅਗਹਿ॥ ਮਾਦਤਜਾਤਨਦੀ
 ਸਹੀਨਾਪਰਪੀਖੀਭਾਹਿ॥ ਬਹੁਰੰਗਰਿਸਭੋਰਿਅਸਥ
 ਇਰਹੈਨਿਰਬਾਣੁ॥ ਹਾਰਿਗਜਿਫਲਿਰਾਤੇਨਾਨਕਾਕਰਮਿ
 ਸਚਾਨੀਸਾਣੁ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਧੇਧਰਤੀਅਪੇ
 ਹੋਰਾਹਰੁਅਪੀਜੀਮਾਇਪੀਸਾਵੈ॥ ਅਪਿਪਕਾਵੈਅਪਿ

ਭੰਡੇਦੇਇਪਰੋਸੋਆਪੇਹੀਬਹਿਖਾਵੇ।ਆਪੇਜਲੁਆਪੇਦੇ
ਛਿੰਗਆਪੇਚੁਲੀਭਰਾਵੇ।ਆਪੇਸੰਗਤਿਸਦਿਬਹਾਲੇਆ
ਪੇਦਿਦਬਰਾਵੇ।ਜਿਸਨੋਕਿਰਪਾਲੁਹੋਵੇਹਰਿਆਪੇਤਿਸ
ਨੋਹੁਕਮੁਮਨਾਵੇ॥੬॥ਜਲੋਕਸਃ੩ ॥ਕਰਮਧਰਮਜ
ਭਿਬੰਧਨਾਪਾਪਪੁਨਜਨਬੰਧੁ॥ਮਮਤਾਮੋਹਸੁਬੰਧਨਾਪੁ
ਤਕਲਤਸੁਪੰਧੁ॥ਜਹਦੇਖਾਤਹਜੇਵਰੀਮਾਇਆਕਾਜ
ਨਬੰਧੁ॥ਨਾਨਕਸਚੇਨਾਮਾਬਿਨੁਦਰਤਾਦਿਦਰਤੇਅੰਧੁ॥
੧॥ਮਃ੪ ॥ਅੰਧੋਚਾਨਣੁਤਾਈਐਜਾਸਤਿਗੁਰੁਮਿ
ਲੈਰਜਾਇ॥ਬੰਧਨਤੋੜੈਸਚਿਦਸੋਮਾਗਿਆਨੁਅੰਧੋਰਾ
ਜਾਇ॥ਜਬੁਕਿਛੁਦੇਖੋਤਿਸੋਕਾਜਿਨਿਕੀਆਤਨੁਸਾਜਿ

॥ ਨਾਨਕ ਸਰਗਿ ਕਰਤਾਰ ਕੀ ਕਰਤਾਰਾ ਬੇਲਾਜਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉ
 ਕੀ ॥ ॥ ਜਦਹੁ ਆਪੇ ਥਾਟੁ ਕੀ ਆਬਹਿ ਕਰਤੈ ਤਦਹੁ ਪੁ
 ਛਿਨ ਜੇਵਰੁ ਬੀਆ ॥ ਤਦਹੁ ਕਿ ਆਕੋ ਲੇਵੇ ਕਿ ਆਕੋ ਦੇਵੇ
 ਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੁਜਾ ਕੀਆ ॥ ਫਿਰਿ ਆਪੇ ਜਗਤ ਉਪਾਇ
 ਆਕਰਤੈ ਦਾਨੁ ਸਭ ਨਾਕ ਉਦੀਆ ॥ ਆਪੇ ਸੇਵ ਬਣਾ
 ਈਅਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ॥ ਆਪਿ ਨਿਕੰਕਾ
 ਰੁ ਆਕਾਰੁ ਹੋ ਆਪੇ ਆਪੇ ਕਰੈ ਸੁਖੀਆ ॥ ੧ ॥ ਜਲੇ ਕਸੰ
 ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰੁ ਜੇਵਹਿ ਸਦਾ ਸਚਾ ਅਨਾਦਿ ਨੁਜਹ
 ਜਿਪਿ ਆਗਿ ॥ ਜਦਾ ਅਨੀਦਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਸਾਚੇ ਅਰ
 ਧਿਉਰਿ ਧਿਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੀਤੁ ਮੁਵਾਸਿ ਆਧੁਰਿ ਕ

ਰਮੁਲਿਪਿਅਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਨਕਾਮੀਪੀਮਿਲਾਇ॥ ਅਨੁਆ
ਪੇਕਿਰਪਾਧਾਰਿ॥ ੧॥ ਮ॥ ੩ ॥ ਕਹਿ॥ ਮੇਕਾਥਿ॥ ਮੇਨਪਾ
ਈ॥ ਮੇਅਨਇਨੁਰਹੈ॥ ਸਦਾਗੁਣਗਾਇ॥ ਗਵਿਨੁਕਰਮੇ
ਕਿਨੈਨਪਾਇ॥ ਓਭੁਭਿਕਿ॥ ਮੁਏਬਿਲਲਾਇ॥ ਗੁਰਕੇਸਬ
ਦਿਅਨੁਤਨੁਭਿਜੈ॥ ਅਪਿਦਸੈ॥ ਮਨਿਆਇ॥ ਨਨਕਨਦਰੀ
ਪਾਈ॥ ਮੇਅਪੇਲਣੇ॥ ਮਿਲਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅ
ਪੇਵੇਦਪੁਰਦਸਾਭਿਸਾਸਤਾ॥ ਅਪਿਕਥੇ॥ ਅਪਿਭੁਜਿਜੈ॥ ਅ
ਪੇਹੀਬਾਹਿ॥ ਪੁਜੇਕਰਤਾ॥ ਅਪਿਪਰਪੰਚਕਰੀਜੈ॥ ਅਪਿਪ
ਰਦਿਰਤਿ॥ ਅਪਿਨਿਗਦਿਰਤੀ॥ ਅਪੇਅਕਭੁਕਥੀਜੈ॥
ਅਪੇਪੁੰਨੁਸਭੁ॥ ਅਪਿਕਰਾਣੇ॥ ਅਪਿਅਲਿਪੁਤੁਦਰਤੀ

ਜੇ॥ ਆਪੇ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਦੇਵੈ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਕਰੀ ਜੇ॥ ੧੨੬
 ੮॥ ਸਲੋਕ ਮ॥ ੪੩ ॥ ਜੇਖਾ ਅੰਦਰ ਹੁਜੈ ਰੁਛ ਰਿਤੁ ਤਉ
 ਕਰਿ ਝਲੁ ਗਾਵਾਇ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਕੇ ਤੇ ਨਿਸਤ ਰੇ ਭੈ ਵਿਚਿ ਨਿ
 ਰਭੁ ਉਪਾਇ॥ ਮਨੁ ਕਠੋਰੁ ਸਬਦਿ ਭੋਇਤੁ ਸਾਂਤਿ ਦਸੈ ਮ
 ਨਿ॥ ਆਇ॥ ਸਾਂਤੀ ਵਿਚਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ॥ ਜਾਖ ਸਮੁਪਾਏ
 ਬਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਮਿਕੋ ਧਿਕਿ ਨੈਨ ਪਾਇ॥ ਓਪੁਛੁ ਹਾਰਿ ਅ
 ਨੀਜਾਇ॥ ੧॥ ਮ॥ ੪੩ ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਮਾਇ॥ ਮਾਮੋ ਹੁਹੈ ਨ
 ਮਿਨ ਲਗੀ॥ ਪਿਆਰੁ ਕਰੁ ਕਮਾਵੈ॥ ਕੁਰੁ ਸੀਰਾ ਹੋ ਕੁਰੁ ਕਰੇ
 ਅਹਾਰੁ॥ ਬਿਖੁ ਮਾਇ॥ ਮਾਧੀ ਨੁ ਸੀਚਿ॥ ਮਰਹਿ ਅੰਤ ਹੋਇ
 ਸੁਭਾ॥ ਰਾਕਰ ਮਧਰ ਮਸੁਚ ਸੀਜ ਮਕਰਹਿ॥ ਅੰਤ ਰਿਲੇ

ਭੂਵਿਕਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸਨ ਮੁਖ ਕਮਾਵੈ ਸੁਭਾਇ ਨ ਪਵੈ ਦਰ
ਗਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਪੇ ਖਾਣੀ ਆਪੇ
ਬਾਣੀ ਆਪੇ ਖੰਡ ਵਰਭੰਡ ਕਰੇ ॥ ਆਪਿ ਜਮੁੰਦੁ ਆਪਿ ਪੈ
ਸਾਗਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਵਿਰਿਤ ਨ ਧਰੇ ॥ ਆਪਿ ਲਹਾਏ ਕਰੇ
ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਕਰੇ ਹਰੇ ॥ ਆਪੇ ਭਉ ਜ
ਲੁ ਆਪਿ ਪੈਏ ਬੋਹਿਥਾ ਆਪੇ ਖੇਵਟੁ ਆਪਿ ਪਤਰੇ ॥ ਆਪੇ ਕਰੇ
ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੁਜਾ ਭੁਝੈ ਸਰੇ ॥ ੮ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮੰ
੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੋ ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ
॥ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਅਚਿਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਮਾਇ ॥ ਜ
ਨਮ ਅਰਨ ਦੁਖੁ ਕਟੀਐ ਹਉ ਮੈ ਮਮਤਾ ਜਾਇ ॥ ਉਤਮ ਪ

ਵਦੀਪਾਈਮੇਸਰੇਰਹੈਸਮਾਇ। ਨਾਨਕਪੁਰਬਿਜਿਨਕ
 ਉਲਿਖਿਅਗਤਿਨਾਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲਿਅਮਾਇ॥੧॥ਮਃ
 ੩ ॥ ਨਾਮਿਰਤਾਸਤਿਗੁਰੁਹੈਕਾਇਸੁਗਬੋਹਿਬੁਹੈਇ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿਹੈਦੇਸੁਪਾਰਿਪਵੈਜਿਨਾਮੰਦਰਿਸਚਾਸੈਇ॥
 ਨਾਮੁਜਮਾਲੇਨਾਮੁਜੰਗਹੈਨਾਮੇਹੀਪਤਿਹੈਇ॥ ਨਾਨਕਸ
 ਤਿਗੁਰੁਪਾਇਅਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿਹੈਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਆਪੇਪਾਰਜੁਅਪਿਧਾਤੁਹੈਅਪਿਕੀਤੋਨੁਕੰਠਨੁਆ
 ਪੇਠਾਕੁਰੁਜੇਵਕਾਅਪੇਅਪੇਹੀਪਾਪਖੰਡਨੁ॥ਆਪੇਸਤੁ
 ਘਟਭੁਗਵੈਸੁਅਮੀਅਪੇਹੀਸਤੁਅੰਜਨੁ॥ਅਪਿਬਿਬੇ
 ਕਾਅਪਿਸਤੁਬੇਤਾਅਪੇਗੁਰਮੁਖਿਭੰਜਨੁ॥ਜਨੁਨਾਨਕ

ਜਾਲਾਹਿਨਰਜੇਤੁਪੁਕਰਤੇਤੁਹਾਰਿਸੁਖਦਾਤਾਵਰਨੁ॥੧॥
 ॥ਜਲੋਕੁਮ॥੪॥ ॥ਬਿਨੁਜਤਿਗੁਰਜੇਵੇਜੀਅਬੰਧਨਾ
 ਜੇਤੇਕਰਮਕਮਾਹਿ॥ਬਿਨੁਜਤਿਗੁਰਜੇਵੇਠਵਰਨਪਾਵ
 ਹੀਮਾਰਿਜੀਮਹਿਆਵਤਿਜਾਹਿ॥ਬਿਨੁਜਤਿਗੁਰਜੇਵੇ
 ਫਿਕਾਬੋਲਣਨਾਮੁਨਵਸੈਮਨਿਆਗਇ॥ਨਾਨਕਾਬਿਨੁ
 ਜਤਿਗੁਰਜੇਵੇਜਮਪੁਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਹਿਮੁਹਿਕਾਲੇ
 ਉਠਿਜਾਹਿ॥੧॥ਮ॥੩॥ ॥ਇਕਿਜਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾ
 ਕਰਪਿਚਾਕਰੀਹਾਰਿਨਾਮੇਲਰੋਪਿਅਮਾਰਾਨਾਨਕਜਨ
 ਮਸਵਾਰਨਿਆਪਣਾਕੁਲਕਾਕਰਨਿਉਧਾਰੁ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਪੇਚਾਟਜਾਲਮਾਪਿਹੈਪਾਧਾਮ

ਪੇਚਾਟਕੋਪੜਣਕਉਮਾਣੇ॥ਆਪੇਪਿਤਾਮਾਤਾਹੈਆ
 ਪੇਆਪੇਬਾਲਕਕਰੋਜਿਆਣੇ॥ਇਕਥੈਪੜਿਬੁਝੈਸਭੁ
 ਆਪੇਇਕਥੈਆਪੇਕਰੋਇਆਣੇ॥ਇਕਨਾਮੰਦਰਿਸਹ
 ਲਿਬੁਲਾਏਜਾਅਗਪਿਤਰੈਮਨਿਜਰੇਭਾਣੇ॥ਜਿਨਾਆ
 ਪੇਗੁਰਮੁਖਿਦੇਵਹਿਉਮਾਣੀਸੇਜਨਸਚੀਦਰਗਾਹਿਜਾ
 ਏ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮਰਦਾਨਾ१ ॥ਕਾਲਿਕਲੁਵਾਲੀ
 ਕਾਮੁਮਦੁਮਨੁਆਪੀਵਣਹਾਰੁ॥ਕੋਧਕਟੋਰੀਮੋਹਿਭਰੀ
 ਪੀਲਾਵਾਅੰਦੰਕਾਰੁ॥ਮਜਲਸਕੁੜੇਲਬਕੀਪੀਪੀ
 ਹੋਇਖੁਆਰੁ॥ਕਰਣੀਲਾਹਣਿਸਤੁਗੁਨੁਸਭੁਸਰ
 ਕਰਿਸਾਰੁ॥ਗੁਣਮੰਤ੍ਰਕਰਿਜੀਲਪਿਉਸਰਮੁਆਜੁ

ਆਹੁਰਾਗੁਰਮੁਖਿਪਾਈਮੇਨਨਕਾਖਾਏਜਾਹਿਬਿਕਾਰੁ॥੧॥
ਮਰਦਾਨਾ॥੧॥ ਕਾਇਮਾਲਾਹਣਿਮਾਪੁਮਦੁਮਜਲਸਾਤਿ
ਸਨਾਧਾਤੁਮਨਸਾਕਟੇਰੀਕੁੜਿਭਰੀਪੀਲਾਏਜਮਕਾਲੁ॥੨॥
ਬੁਖਿਪੀਤੈਨਨਕਾਬਹੁਤੇਖਟੀਅਹਿਬਿਕਾਰਾਗਿਅਨੁਗੁ
ਨਜਾਲਾਹਮੰਡੇਭਉਮਾਸੁਆਹਾਰੁਨਾਨਕਾਇਹੁਭੋਜਨੁਜਰੁ
ਹੈਜਰੁਨਾਮੁਆਧਾਰੁ॥੨॥ ਕਾਅੰਲਾਹਣਮਾਪੁਮਦੁਮੀਮਿ
ਤਤਿਸਕੀਧਾਰਾਸਤਸੰਗਤਿਸਿਓਮੇਲਾਪੁਹੋਇਲਿਵਕ
ਟੇਰੀਅੰਮਿਤਭਰੀਪੀਪੀਕਟਹਿਬਿਕਾਰਾ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥
ਆਪੇਸੁਰਿਨਰਗਾਣਗੀਧਰਬਾਆਪੇਖਟਦਰਸਨਕੀਬਾ
ਣੀਆਪੇਸਿਵਸੰਕਰਮਹੇਸਾਆਪੇਗੁਰਮੁਖਿਅਕਥਕ

ਗੀ

੧੨੯

ਹਾਣੀ॥ ਆਪੇ ਜੋ ਆਪੇ ਬੋਰੀ॥ ਆਪੇ ਸੀਨਿ ਆਸੀ ਫਿਰੈ॥ ਬਿ
ਬਾਣੀ॥ ਆਪੇ ਨਗਲਿ ਗੋਸਟਿ॥ ਆਪਿ ਪਉ ਪਦੇ ਸੇ॥ ਆਪੇ ਸੁ
ਘੜੁ ਜਰੁ ਪੁਸਿ ਆਣੀ॥ ਆਪਣਾ ਚੋਜ ਕਰਿ ਵੇਖੈ॥ ਆਪੇ ਆ
ਪੇ ਸੁਭਨਾ ਜੀ॥ ਆਕਾਹੈ ਜਾਣੀ॥ ੧੨॥ ਜਲੋ ਕੁਮਃ ੩ ॥
ਏਹਾ ਜੀਧਿ॥ ਆਪਰ ਵਾਣਹੈ॥ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਚਿਤਿ॥ ਅ
ਏ॥ ਹਰਿ ਜਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਪਜੈ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਜਲਾਵੈ॥ ਗੁ
ਰਪਰ ਜਾਈ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ॥ ਮਨੁ ਆਮ ਜਾ ਬਿਰੁਜੀ॥ ਧਿ॥ ਆਕਰੇ
ਦੀਰਾ॥ ਗੁ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ॥ ਧਿ॥ ਆਕਰੈ॥ ਮਨੁ ਮੁਖੀ ਜੀ॥ ਉਨਟਿ ਕੈ
ਮਰਿ ਜੀ॥ ਮੈ॥ ਹੋ॥ ਇਉ॥ ਮਾਰੁ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਪ੍ਰਿਉ॥ ਪ੍ਰਿਉ॥ ਕਰ
ਤੀ॥ ਸੁਭ ਜਰੁ॥ ਫਿਰੀ॥ ਮੇਰੀ॥ ਪਿ॥ ਆਮ ਜਾ ਗਇ॥ ਨਾਨਕ ਸਤ

ਗੁਰਮਿਲਿਐਸੇਰੀਪਿਆਸਗਈਪਿਰੁਪਾਇਆਘਰਿ
ਆਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਤਿਤੁਪਰਮਤੰਤੁਸਤੁਆ
ਪੇਆਪੇਠਾਕੁਰਦਾਸੁਤੁਇਆਗਾਆਪੇਦਸਾਅਠਵਰਨ
ਉਪਾਇਅਨੁਆਪਿਬ੍ਰਹਮੁਆਪਿਰਾਜੁਲਾਇਆਆ
ਪੇਮਾਰੇਆਪੇਛੋੜੈਆਪੇਬਖਸੇਕਰੇਦਾਇਆਆਪਿ
ਅਭੁਲੁਨਰੁਲੇਕਬਹੀਸਤੁਸਚੁਤਪਾਦਸੁਸਚੁਰਿਅ
॥ਆਪੇਜਿਨਾਬੁਝਾਏਗੁਰਮੁਖਿਤਿਨਅੰਦਰਹੁਦੁਜਾ
ਤੁਰਮੁਗਾਇਆ॥੧੩॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਹਰਿਨਾਮੁ
ਨਸਿਮਰਹਿਸਾਧਸੀਰਿਤੈਤਨਿਉਚੈਖੇਹਾਜਿਨਿਕੀ
ਤੀਤਿਸੈਨਜਾਣਈਨਨਕਾਫਿਟੁਅਲੁਲੀਦੇਹਾ॥੧॥

ਮੰ: ੫ ॥ ਘਟਿ ਵਸਹਿ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦਰ ਸਨਾਰੁ ਪਾ
 ਲਾਨਾਨ ਕਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੀ ਐਤਿ ਸੁਦੇਹੀ ਕਉ ਪਾਗਲਿ ॥
 ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਪੇ ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਕਰਤਾ ਆ
 ਪਿਕਰੇ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਆਪੇ ਜੰਜਮ ਵਰਤੈ ਸ਼ਾਮੀ ਆਪਿ ਜ
 ਪਾਇ ਹਿਨਾਸੁ ॥ ਆਪਿ ਦਇਆ ਲੁਹੈ ਇਉ ਉਖੰਡਨੁ
 ਆਪਿ ਕਰੈ ਸਰੁ ਦਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਬੁਝਾ
 ਏਸੇ ਸਦਾ ਹੀ ਦਰਗਹਿ ਪਾਏ ਮਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਦੀ ਪੇਜਰ
 ਖਹਿਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸੋ ਜਚਾਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥ ੧੪ ॥ ਸਲੋਕੁ
 ਮੰ: ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਭਿ ਗੁਰ ਭਟੇ ਜਗੁ ਅੰਧੁ ਹੋ
 ਅੰਧੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ਸਬਦੈ ਸਿਉ ਰਿਤੁ ਨ ਲਾਵਈ

ਜਿਤੁਸੁਭੁਵਸੈਮਾਨਿਆਇ॥ਤੁਮਾਸਿਲਗਾਸਦਾਫਿਰੈ
ਅਹਿਨਿਸਿਜਲਤੁਬਿਹਾਇ॥ਜੋਤਿਸੁਭੁਵਸੈਥੀਐ
ਕਹਣਾਕਿਛੂਨਜਾਇ॥੧॥ਅੰ३ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਫੁਰ
ਮਾਇਆਕਾਰੀਏਹਕਰੇਹੁ॥ਗੁਰੁਦੁਆਰੈਹੋਇਕੋਸਾ
ਹਿਬੁਸੀਮਾਲੇਹੁ॥ਸਾਹਿਬੁਸਦਾਹਜੂਰਿਹੋਭਰਮੇਕੇਛ
ਉੜਕਾਟਿਕੈਅੰਤਰਿਜੋਤਿਧਰੇਹੁ॥ਹਾਰਿਕਾਨਾਮੁਅੰਮਿ
ਤੁਹੋਦਾਰੁਏਹੁਲਾਏਹੁ॥ਸਤਿਗੁਰਕਾਭੁਣਾਥਿਭਿਰ
ਖਹੁਜੰਜਮਸਚਾਨੇਹੁ॥ਨਾਨਕਾਐਸੁਖੇਅੰਦਰਿਰ
ਖਸੀਅਗੋਹਰਿਸਿਉਕੇਲਕਰੇਹੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
॥ਆਪੇਭਾਰਅਠਾਰਹਬਣਸਪਤਿਆਪੇਹੀਫਲ

ਲਾਏ॥ ਆਪੇ ਮਾਣੀ ਮਾਪਿ ਪਸਰੁ ਸਿਚੈ ਆਪੇ ਹੀ ਮੁਹਿ ਪਾ
 ਏ॥ ਆਪੇ ਕਰਤੁ ਆਪੇ ਬੁਰਾਤੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ਦਿਵਾਏ॥ ਆ
 ਪੇ ਸਾਹਿਬੁ ਆਪੇ ਹੋਰਾਖਾ ਆਪੇ ਰਹਿ ਮਾਸ ਮਾਏ॥ ਜਨੁ
 ਨਾਨਕ ਵਾਹਿਓ ਆਣੀ ਆਖੇ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਿਸ ਨੋ ਤਿਲੁ ਨ
 ਭੁਯਾਏ॥ ੧੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਣੁ ਸੁਭਰਿ ਮਾਮਾ
 ਦਿ ਮਾਮਾਣੁ ਸੁਭਰਿ ਮਾਮਾ ਆਇ॥ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਮਤਿ ਦੂਰਿ
 ਹੋਇ ਬਰਲੁ ਪਵੈ ਵਿਚਿ ਮਾਇ॥ ਆਪਣਾ ਪਰਾਇ ਮਾ
 ਨ ਪਛਾਣਣੀ ਖਸਮ ਹੁਧ ਕੇ ਖਾਇ॥ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਖਸਮੁ
 ਦਿਸੈ ਰੇਦਰਗਾਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ॥ ਝੂਠਾ ਮਦੁ ਮੁਲਿ ਨ
 ਪੀਚਣੀ ਜੇ ਕਾਪਾਰਿ ਦਸਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸਚੁ ਮਦੁ

ਪਾਈ ਖੇਸਤਿ ਗੁਰੀ ਮੇਲੇ ਜਿਉ ਮਾਇ। ਸਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਕੇ
ਰੀਰੀ ਰਹੈ ਮਹਲੀ ਪਾਵੈ ਬਾਉ॥ ੧॥ ਮ॥ ੩॥ ॥ ਇਉ ਜਗ
ਤੁ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਜਾਇ ਇਸਨੋ ਜੇ ਤੀਹੋਇ। ਜਗਤਿ ਨਿਸਦਾ
ਇਆਤਾ ਸਾਵਿਰਹਿ ਮਾਜਗਾਏ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ। ਨਾਨ
ਕਨਦਾਰਿ ਕਰੇ ਜੇਆਪਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸੋਇ। ਗੁਰਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਇ॥ ੨॥ ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ ਜਿਸਦਾ ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸਨੋ ਪਰਦਾ
ਹਨਾਹੀ। ਕਿਸੈ ਕੇਰੀ। ਹਰਿਜੀਉ ਤੇਰਾ ਦਿਤਾ ਸਭੁ ਕੋਖ
ਦੈ ਸਭੁ ਮੁਹਤਾ ਜੀ ਕਛੁ ਤੇਰੀ। ਜਿਤੁ ਧਨ ਸਾਲਾਹੈ ਸੁਸ
ਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਵੈ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰਪਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇਰੀ। ਸੋਈ

ਸਾਹੁਸਚਾਟਣਜਾਗਜਿਨਵਖਰਲਾਇਆਹਰਿਨਾ १੩੨

ਮੁਧਨੁਤੇਰੀ॥ ਸਭਿਤਿਸੈਨੋਸਾਲਾਹਿਹੁਸੰਤਹੁਜਿਨਿ
ਦੁਜੇਭਾਵਕੀਮਾਰਿਦਿਬਾਰੀਢੇਰੀ॥ ੧੬॥ ਸਲੋਕਾ

॥ ਕਬੀਰਾਮਰਤਾਮਰਤਾਜਗੁਮੁਆਮਰਿਭਿਨਜਾ
ਨੈਕੋਇ॥ ਅੰਮੇਸੀਮਰਨੀਜੋਮਰੈਬਹੁਰਿਨਮਰਨਾਹੋਇ

॥ ੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਕਿਅਜਾਣਾਕਿਵਮਰਹਰੋਕੈਸਾ

ਮਰਣਾਹੋਇ॥ ਜੇਕਰਿਸਾਹਿਬੁਮਨੁਨਵੀਸਰੇਤਾ

ਸਹਲਾਮਰਣਾਹੋਇ॥ ਮਰਣੈਤੇਜਗਤੁਬੁਰੈਜੀਵਿ

ਆਲੋੜੈਸਭੁਕੋਇ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਜੀਵਤੁਮਰੈਹੁ

ਕਮੇਬੁਝੈਸੋਇ॥ ਨਾਨਕਾਮੇਸੀਮਰਨੀਜੋਮਰੈਤਾਸ

ਵਜੀਵਵੁਹੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜਾਮਾਪਿਕ੍ਰਿਪਾ
ਲਹੋਵੈਹਰਿਸੁਆਮੀਤਾਮਾਪਣਾਨਾਉਹਰਿਅੰਪਿਜ
ਪਾਵੈ॥ਆਪੇਜਤਿਗੁਰੁਮੇਲਿਸੁਖੁਦੇਵੈਆਪਣਾਸੇਵਕੁ
ਅੰਪਿਹਰਿਗੁਾਵੈ॥ਆਪਣਿਆਸੇਵਕਕੀਅੰਪਿਪੇਜ
ਰਖੇਆਪਣਿਆਭੁਗਤਾਕੀਪੈਰੀਪਾਵੈ॥ਧਰਮਰਾਇ
ਹੋਹਰਿਕਾਕੀਆਹਰਿਜਨਸੇਵਕਨੇਤ੍ਰਿਨਾਮਾਵੈ॥ਜੋ
ਹਰਿਕਾਪਿਆਰਾਸੇਸਭਨਾਕਾਪਿਆਰਾਹੋਰਕੇਤੀਝ
ਖਿਝਖਿਅਵੈਜਾਵੈ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਰਾਮੁਰਾ
ਮੁਕਰਤਾਸਭੁਜਗੁਫਿਰੈਰਾਮੁਨਪਾਇਆਜਾਇ॥
ਅਰਾਮੁਅਰੋਚਰੁਅਤਿਵਧੁਅਭੁਲੁਨਤੁਲਿਅ

ਜਗਣੀ। ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ। ਮਾਗਿ ਤੈਨ ਲਾਇ ਮਾਜਾ
 ਇ। ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦੁ ਭੋਇ। ਮਾਗਣਿ ਨ ਬਿਧਿ ਵਾਜਿ ਮੁਗੈ ਇ।
 ਨਾਨਕ ਮਾਪਿ ਮਮੇ ਉਚੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਭੋਰਹਿ ਮਾਜਾ ^{ਮਾਨਿਆ}
 ਇ। ਮਾਪੇ ਮਾਲਿ ਮਾਮਿ ਮਾਲਿ ਰਹਿ ਮਾਮ ਮਾਪੇ ਮਾਲਿ ਮਾਮ
 ਇ॥੧॥ ਮ॥੩॥ ਏ ਮਨ ਇਹੁ ਪਨੁ ਨ ਮੁਹੈ ਜਿ ਤੁਸਦਾ
 ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ। ਤੋਟਾ ਮੁਲਿ ਨ ਮਾਵਈ ਲਾਹਾ ਸਦਾ
 ਹੋਇ। ਖਾਧੈ ਖਰਾਚਿ ਮੇਰੈ ਤੋਟਿ ਨ ਮਾਵਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਚ
 ਹੁਦੇਇ। ਸਹਜਾ ਮੁਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਹਾਣਤ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ
 ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਪਾਈ। ਮੇਜਾ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇਇ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ਮਾਪੇ ਸਭੁ ਘਟ ਅੰਦਰੇ ਮਾਪੇ ਹੀ ਬਾਹ

ਗਿਆਪੇਗੁਪਤਦਰਤਦਾਆਪੇਹੀਜਾਹਰਿ। ਜੁਗ
 ਵਤੀਹਗੁਬਾਰੁਕਰਿਦਰਤਿਆਸੁਲਹਰਿ। ਓਥੇਵੇ
 ਦਪੁਰਾਨਨਸਾਸਤਾਆਪੇਹਰਿਨਰਹਰਿ। ਬੈਠਾਤਾੜੀ
 ਲਾਇਆਪਿਸਬਦੁਹੀਬਾਹਰਿ। ਆਪਣੀਮਿਤ੍ਰਿਅ
 ਪਿਜਾਣਦਾਆਪੇਹੀਗਉਹਰੁ॥ ੧੮॥ ਸਲੋਕਸੰਤ
 ॥ ਹਉਮੈਵਿਚਿਜਗਤੁਮੁਆਮਰਦੇਮਰਦਾਜਾਇ
 ॥ ਜਿਚਗੁਵਿਚਿਦੀਮੁਹੈਤਿਚਰੁਨਚੇਤਣੀ। ਕਿਕਰੇਗੁਮ
 ਹੋਜਾਇ। ਗਿਆਨੀਹੋਇਸੁਚੇਤੰਨੁਹੋਇ। ਅਗਿਆ
 ਨੀਅੰਧੁਕਮਾਇ। ਨਾਨਕਏਥੈਕਮਾਵੈਸੋਮਿਲੈਅਰੇ
 ਪਾਏਜਾਇ॥ ੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਧੁਰਿਖਸੋਮੇਕਾਤੁਕਮੁਪ

ਇਅਗਵਿਦੁਸਤਿਰੁਰਚੇਤਿਅਨਜਾਇ। ਸਤਿਗੁ
 ਰਿਮਿਲਿਮੇਅੰਤਰਿਰਵਿਰਹਿਅਸਦਾਰਹਿਅ
 ਲਿਵਲਗਇ। ਦਮਿਦਮਿਸਦਾਸਮਾਲਦਾਦੀਮੁਨ
 ਬਿਰਬਜਾਇ। ਜਨਮਮਰਨਕਾਭਉਗਇਅਜੀਵ
 ਨਪਦਵੀਪਾਇ। ਨਾਨਕਾਇਹੁਮਰਤਬਾਤਿਸਨੇਵੇ
 ਇਜਿਸਨੋਕਿਰਪਾਕਰੇਰਜਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਆਪੇਦਾਨਾਬੀਨਿਅਅਪੇਪਰਧਾਨਾਂਅਪੇਰੂ
 ਪਾਇਖਾਲਦਾਅਪੇਲਗਇਧਿਅਨਾਅਪੇਮੋਨੀ
 ਵਰਤਦਾਅਪੇਕਥੈਰਿਅਨਾਂਕਉਰੂਕਿਸਨ
 ਲਗਾਈਜਗਨਾਹੀਗੁਨਾਉਸਤਤਿਬਰਨਿਨਸ

ਕੀਮੇਸਦਸਦਕਰਬਾਨਾਂ॥੧੯॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥
 ਕਲੀਅੰਦਰਿਨਾਨਕਾਜਿਨਾਦਾਅਉਤਾਰੁਪੁਤ੍ਰਾਜਿ
 ਨੁਰਾਪੀਅਜਿਨੁਰੀਜੋਰੁਜਿਨਾਦਾਜਿਕਦਾਰੁ॥੧॥ਅ
 ਃ੧ ॥ਹਿੰਦੂਮੁਲੇਕੁਲੇਅਪੁਟੀਜਾਹੀ॥ਨਾਰਦਕ
 ਰਿਅਗਜਿਪੁਜਕਰਾਂਹੀ॥ਅੰਧੇਰੀਰੋਅੰਧਅੰਧਾਰੁ॥
 ਪਾਬਰਲੇਪੁਜਹਿਮੁਗਾਧਗਾਵਰੁ॥ਓਹਿਜਾਅੰਧ
 ਰੁਬੇਤੁਮਕਹਾਤੁਰਲਹਾਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਤੁ
 ਕ੍ਰਿਪੁਰੇਰੇਵਾਜਿਹੇਤੁਸਚਾਸਾਹੁ॥ਕੁਰਾਤਰਤੇਰੀਗਿਣ
 ਕਕੋਪੁਰਾਵੇਸਾਹੁ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਕੁਜਨੁਨਾਮੁਹਾਰਿਰਾਜਿ
 ਰਜਿਜਨਖਾਹੁ॥ਸਭਿਪਦਾਰਥਪਾਈਅਨਿਸਿਮ

ਰਣੁਸਚੁਲਾਹੁ ਸੀਤਪਿਆਰੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਨਾਨਕਹ
 ਰਿਅਰਾਮਅਗਾਹੁ ॥੨੦॥ ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਸਭੁਕਿ
 ਛੁਹੁਕਮੇਆਵਦਾਸਭੁਕਿਛੁਹੁਕਮੇਜਾਇ ॥ ਜੇਕੋਮੁ
 ਰਖੁਆਪਹੁਜਾਣੇਅੰਧਾਸੰਧਕਾਸਾਇ ॥ ਨਾਨਕਹੁਕ
 ਮੁਕੋਗੁਰਮੁਖਿਬੁਝੈਜਿਸਨੋਕਿਰਪਾਕਰੇਰਜਾਇ ॥੧
 ॥ਮਃ੩ ॥ ਸੋਜੇਰੀਜੁਗਤਿਸੋਪਾਏਜਿਸਨੋਗੁਰ
 ਮੁਖਿਨਾਮੁਪਗਾਪਤਿਹੋਇ ॥ ਤਿਸੁਜੇਰੀਕੀਨਗਾਰੀ
 ਸਭੁਕੇਵਸੈਭੇਖੀਜੇਗਾਨਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਅੰਮੇਸਾਗਟਿਰ
 ਲਾਕੋਜੇਰੀਜਿਸੁਪਾਟਿਪਰਗਾਟਹੋਇ ॥੨॥ ਪਉੜੀ
 ॥ਆਪੇਜੀਤਉਪਾਇਅਨੁਆਪੇਅਧਾਰੁਆ

ਪੇਸੁਖ ਮੁਭਾਈ ਮੇਮਾਪੇ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਮਾਪਾਇ ਕਾਤੀ ਹੋਇ
 ਰੋਹੇ ਮਾਪੇ ਵਰੁ ਪਰਵਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਮੰਗੀ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਸਿਤਾਰੇ ਨ
 ਰਾ ਹੋਰ ਦਾਤ ਰੁਨ ਸੁਝਈ ਤੂ ਦੇਵ ਦੁਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥
 ਸੁਧਾ ॥ ॥ ਵਰੁ ਹੀ ਸਕੀ ਵਾਰ ਮਪਲਾ ॥
 ਲਲਾਂ ਬਹਿਲੀ ਮਾਕੀ ਪੁਨਿ ਰਾਵਈ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰ
 ਸਾਦਿ ॥ ॥ ਜਲ ਕਮ ॥ ੮੩ ॥ ॥ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵਰੁ ਹੀ ਸ
 ਹੇ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਚਿਧਾਰਿ ॥ ਸਚੁ ਸੰਗਿ ਹੀ ਸਦਾ ਸਚਿ ਰਹ
 ਹਿ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਮੇਲੁ ਨ ਲਗ
 ਈ ਨਦਰਿ ਕੀਤੀ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਹਉ ਤਿਨ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰ
 ਰਣੈ ਜੇ ਅਨਾਇ ਨੁਸ ਪਹਿ ਮੁਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੮੩ ॥ ॥ ਮੇ

ਜਾਨਿ ਮਾਦਰੁ ਹੋਸੁ ਹੋਤੁ ਮੇਰੀ ਮਾਸੰਗੁ ਜੇਜਾਣਾ ਬਗੁ
 ਬਪੁੜਾਤ ਜਨੀ ਮਨ ਦੇਈ ਮੰਗੁ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਹੀਜਾਵੇਖਿ
 ਤਰੀਦਿ ਮਾਬਗਾਂਗੁ ਮਾਯਾ ਚਾਉ ॥ ਭੂਬਿਮੁਏ ਬਗਾਬਪੁੜੇ
 ਸਿਰੁਤ ਲਿਉ ਪਰਿਪਾਉ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਭੂਮਾਪੇਈ ਮਾ
 ਪਿਮਾਪਿਹੈ ਮਾਪਿਕਾਰਣੁ ਕੀ ਮਾਯਾ ਭੂਮਾਪੇ ਮਾਪਿਨਿ ਰੰਕਾ
 ਰੁਹੋ ਕੋ ਮਦਰੁ ਨ ਥੀ ਮਾਯਾ ਭੂਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰ ਬੁਧੇ ਭੂਕ
 ਰਹਿ ਜੁਥੀ ਮਾਯਾ ਭੂਮਦ ਮੰਗਿ ਮਾਯਾਨੁ ਦੇਵਣਾ ਸਭ ਨਾਨਾ
 ਜੀ ਮਾਯਾ ਸਾਭਿ ਮਾਯਾ ਖਹੁ ਸਤਿਗੁਰਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਨਿ ਦਾਨੁ
 ਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਦਈ ਮਾਯਾ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਭੋਵਿ ਰਿਸ
 ਭੂਮਾਕਾਰੁ ਹੋਨਿ ਰਭੁ ਉਹ ਰਿਜੀ ਉਸੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿ

ਮੇਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਭਉ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਦੁ
ਖੁ ਤਿਸਨੋ ਨਾ ਤਿਨ ਆਵੈ ਪੈ ਹਿਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਮਾਜੈ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੁਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਪੇ ਹੀ
ਪਤਿ ਰਖ ਸੀਕਾਰ ਜਸ ਦਾਰੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਐਕਿ
ਜਨ ਦੁਖ ਲੇਇ ਕਿਰਾ ਲਿਗਾਏ ਰਹਦੇ ਭੀ ਫੁਨਿ ਜਾਹਿ ॥ ਜਿ
ਨੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸੇ ਆਇਗਾਏ ਪਛਤਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ
ਸਚਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਾ ਦਿਛੁੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਸ ਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ੫
ਉੜੀ ॥ ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਜਣੇ ਜਿਸੁ ਮੰ
ਤਾਰਿ ਹਰਿਗੁਣ ਕਾਰੀ ॥ ਤਿਸੁ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰੀਤ
ਮੇ ਜਿਨਿ ਹਉ ਮੇਵਿ ਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਾਧਨੁ ਪ੍ਰੀ

ਨੂਹੋਜਿਨਿਹਰਿਉਪਦੇਸੁਦੇਸੁਭਾਸਿਸਿਸਿਸਵਾਰੀ॥ਨਿਤਜ ੧੩੭
 ਪਿਹੁਸੰਤਹੁਗਮਨਾਮੁਭਉਜਲੁਬਿਖੁਤਾਰੀ॥ਗੁਰਿਪੂਰੇਹ
 ਰਿਉਪਦੇਸਿਅਗੁਗਦਿਟੜਿਅਹੁੰਉਸਦਵਾਰੀ॥੨॥
 ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ਜਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾਚਾਕਰੀਸੁਖੀਉਸੁਖ
 ਸਾਰੁ॥ਮੇਰੇਮਿਲਨਿਵਡਿਅਈਅਦਰਗਹਮੇਖਦੁਆ
 ਗੁ॥ਸਚੀਕਾਰਕਮਾਵਣੀਸਚੁਪੈਨਣੁਸਚੁਨਾਮੁਅਧਾ
 ਗੁ॥ਸਚੀਸੰਗਤਿਸਾਰਿਮਿਲੇਸਚੈਨਾਇਪਿਅਗੁ॥ਸਚੈ
 ਸਬਦਿਹਰਖੁਸਦਾਦਰਿਸਚੈਸਾਰਿਅਗੁ॥ਨਨਕਸਤਿ
 ਗੁਰਕੀਸੇਵਾਸੋਕਰੇਜਿਸਨੋਨਦਰਿਕਰੈਕਰਤਾਰੁ॥੧॥ਅ ੦
 ੩ ॥ਹੋਰੁਵਿਗੁਲੀਚਾਕਰੀਧਿਗੁਜੀਵਣੁਧਿਗੁਵਾਸੁ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛੋਰੈ ਬਿਖੁ ਲਗੈ ਬਿਖੁ ਖਟਣਾ ਬਿਖੁ ਗਾਇ ॥ ਬਿ
 ਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਪੈਨਣਾ ਬਿਖੁ ਕੇ ਮੁਖਿ ਰਿਗਾਸਾ ॥ ਮੇਥੇ ਦੁ
 ਥੇ ਦੁਖੁ ਕਮਾਵਣਾ ਮੁਇਆ ਨਰਕਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ਮਨ ਮੁਖਿ ਮੁ
 ਰਿ ਮੇਲੇ ਸਬਦੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਕਾ ਮਕਰੈ ਧਿਵਿ ਦਾਸੁ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਕਾ ਭਉ ਛੋਰੈ ਆਮਨ ਹਠਿ ਕੰਮੁ ਨ ਆਵੈ ਰਾਗਿ ॥ ਜਮ ਪੁ
 ਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀ ਅਹਿ ਕੋ ਨ ਸੁਣੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰ
 ਬਿਲਿਖਿ ਆਕਾਸਾਵਣਾ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੨ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੇ ਦਿਹੁ ਜਾਪ ਜਨੁ ਜਿਨਿ ਹ
 ਰਿਹਾ ਰਿਨਾ ਮੁਦਿ ਕਾਇਆ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਜਹੁ ਦਿਨੁ ਸੁ
 ਰਾਤਿ ਜਿਨਿ ਜਗੀ ਨਾਥ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਾਇਆ ॥ ਜੋ

ਤਿਗੁਰਦੇਖਹੁਇਕਨਿਮਖਨਿਮਖਨਿਨਿਹਰਿਕਾਹਰਿ
 ਪੰਥੁਬਭਾਇਆ॥ਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰਕੀਸਭਪਰੀਪਵਹੁ
 ਜਿਨਿਸੇਹਅੰਧੇਰੁਚੁਕਾਇਆ॥ਜੋਸਤਗੁਰਕਹਹੁਸਤਿ
 ਧੰਨੁਧੰਨੁਜਿਨਿਹਰਿਭਗਤਿਭੰਡਾਰਲਹਾਇਆ॥੩॥ਸ
 ਲੋਕਮਃ੩॥ਸਤਿਗੁਰਿਮਿਲਿਐਭੁਖਗਣੀਭੁਖੀਭੁ
 ਖਨਜਾਇ॥ਦੁਖਿਲਰੋਪਾਰਿਪਾਰਿਟਿਰੈਅਰੋਦੁਣੀਮਿ
 ਲੋਸਜਾਇ॥ਅੰਦਰਿਸਹਜੁਨਆਇਓਸਹਜੇਹੀਲੇਖ
 ਈ॥ਮਨਹਠਿਜਿਸਤੇਮੰਗਲਾਏਦਾਦੁਖੁਮਨਾਇ॥ਇ
 ਸੁਭੋਖੈਬਾਵਹੁਗਿਰਹੋਰੁਲਾਜਿਬਖੁਕੋਦਰਸਾਇ॥ਸਬ
 ਇਰਭੋਤਿਨਾਜੋਝੀਪਈਦੂਜੈਰੁਗਮਿਭੁਲਾਇ॥ਪਾਇਐ

ਕਿਰਤਿਕਾ ਮਾਵਟਾ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਜੋਤਿਸੁ
ਭਾਵਹਿ ਸੇਭੁ ਲੇਜਿ ਨ ਕੀਪੀ ਤੁਪਾਵਹਿ ਬਾਇ॥੧॥ ਮ॥੦॥੩॥

॥ ਜਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ
ਜਾਇ॥ ਚਿਤਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਅਚਿਤੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਅਇ
॥ ਅੰਤਿ ਰਿਤੀ ਰਚੁਗਿ ਮਾਨੁ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀ ਮਾ ਬੁਝਾਇ
॥ ਮੇਲੁ ਗਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਮਾ ਮੀ ਮਤਿ ਜਰਿਤੀ ਰਬਿ
ਨਾਇ॥ ਜਜਣ ਮਿਲੇ ਜਜਣਾ ਸਚੈ ਸਬਾਦਿ ਸੁਭਾਇ॥
ਪਰਹੀ ਪਰਚਾ ਪਾਇ ਮਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ॥ ਪਾਖੰਡ
ਜਮੁ ਕਾਲੁ ਨ ਛੋਰੁਈ ਲੇਜਾ ਸੀਪ ਤਿਗਾਵਾਇ॥ ਨਾਨਕ
ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇਉ ਬਰੇ ਸਰੇ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ

॥ ਤਿਤੁਜਾਇਬਹੁਸਤਸੰਗਤੀਜਿਥੈਹਰਿਕਾਹ
 ਰਿਨਾਮੁਬਿਲੋਈਐ॥ ਜਹਜੇਹੀਹਰਿਨਾਮੁਲੇਹੁਹਰਿ
 ਤਤੁਨਖੋਈਐ॥ ਨਿਤਜਪਿਅਹੁਹਰਿਹਰਿਗਿਦਿਨਸੁਰ
 ਤਿਹਰਿਦਰਗਾਹਵੋਈਐ॥ ਸੋਪਾਏਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰੂਜਿ
 ਸੁਪੁਰਿਮਸਤਕਿਲਿਲਾਟਿਲਿਖੋਈਐ॥ ਤਿਸੁਕੁਰ
 ਕੰਓਸਭਿਨਮਸਕਾਰਕਰਹੁਜਿਨਿਹਰਿਕੀਹਰਿਗਾ
 ਲਰਲੋਈਐ॥ ੪॥ ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ ਸਜਣੀਮਲੇ
 ਸਜਣਾਜਿਨਸਤਗੁਰਨਾਲਿਪਿਆਰੁ॥ ਮਿਲਿਪ੍ਰੀ
 ਤਮਤਿਨੀਧਿਆਇਅਸਚੈਪ੍ਰੇਮਿਪਿਆਰੁ॥ ਮਨਹੀ
 ਤੇਮਨੁਮਾਨਿਅਗੁਰਿਕੇਸਬਾਇਅਪਗਰਿ॥ ਏਹਿਸ

ਜਦਮਿਲੇਨਾਵਿਛੁੜਹਿਜਿਅਪਿਸੇਲੇਕਰਤਾਰਿ॥
ਇਕਨਾਦਰਸਨਕੀਪਰਤੀਤਿਨਅਏੀਅਸਬਦਿਨ
ਕਰਹਿਦੀਚਾਗੁਾਵਿਛੁੜਿਅਕਾਰਿਅਗਵਿਛੁੜੇਜਿਨ
ਦੁਜੇਭਾਇਪਿਅਗੁਾਮਨਮੁਖਿਸੇਤੀਦੇਸਤੀਥੋੜੜਿ
ਅਗਵਿਨੁਚਾਰਿਗਾਇਚੁਪਰੀਤੀਤੁਦਦੀਵਿਲਮੁਨ
ਦਈਇਤੁਦੇਸਤੀਚਲਨਿਵਿਕਾਰਾਜਿਨਅਮੰਦਰਿਸ
ਚੇਕਾਭੁਉਨਾਹੀਨਾਮਿਨਕਰਹਿਪਿਅਗੁਾਨਾਨਕਤਿਨ
ਸਿਉਕਿਅਕੀਚੇਦੇਸਤੀਜਿਅਪਿਭੁਲਾਏਕਰਤਾ
ਰਿ॥੧॥ਅੰ३॥ ॥ਇਕਿਸਦਗਇਕਤੋਰੀਗਿਰਹਿ
ਤਿਨਕੇਹਉਸਦਬਾਲਿਹਮੇਜਾਉ॥ਤਨੁਮਨੁਪਤੁ

ਅਰਪੀਤਿਨਕਉਨਿਵਿਨਿਵਿਲਾਗਉਪਾਇਗਤਿਨਮਿ
ਲਿਅਮਨੁਸੀਤੋਖੀਮੇਰਿਸਨਾਬੁਖਸਬੁਜਾਇਨਾਨ
ਕਨਾਮਿਰਤੇਸੁਖੀਏਸਦਾਸਚੇਸਿਉਲਿਵਲਾਇ॥੨॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ਤਿਸੁਰੁਰਕਉਹਉਦੁਗਰਿਅਗਜਿਨਿਹਰਿ
ਕੀਹਰਿਕਥਾਸੁਣਾਈ॥ਤਿਸੁਰੁਰਕਉਸਦਬਾਲਿਹਾਰ
ਏਜਿਨਿਹਰਿਸੇਦਾਬਲਤਬਣਾਈ॥ਜੋਸਤਿਰੁਰੁਪਿ
ਆਰਾਮੇਰੋਨਾਲਿਹੈਜਿਥੇਕਿਥੇਮੇਨੋਲਏਛੁਡਾਈ॥ਤਿ
ਸੁਰੁਰਕਉਸਾਬਾਜਿਹੈਜਿਨਿਹਰਿਜੋਝੀਪਾਈ॥ਨਾਨ
ਕਰੁਗਦਿਟਹੁਦੁਗਰਿਅਗਜਿਨਿਹਰਿਨਾਮੁਦੀਅਮਰੇਮ
ਨਕੀਅਾਜਪੁਰਾਈ॥੫॥ਸੁਲੇਕਮੰਤ੍ਰ ॥ਤਿਜਨਾ

ਦਾਧੀਜਾਲਿਮੁਈਜਲਿਜਲਿਕਰੇਪੁਕਾਰਾਸਤਿਗੁਰ
ਸੀਤਲਜੇਮਿਲੈਫਿਰਿਜਲੈਨਦੂਜੀਵਾਰੁਨਾਨਕਾਵਿ
ਲੁਨਾਵੈਨਿਰਭਉਕੋਨਹੀਜਿਚਰੁਸਬਦਿਨਕਰੇਦੀਚ
ਰੁ॥੧॥ਮਃ੩॥ ਭੁਖੀਅਗਨਿਨਬੁਝਈਚਿਤਾਹੈਮ
ਨਮਾਹਿ॥ਦਰਸੀਮਾਰੀਜਾਪੁਨਮਰੈਤਿਉਨਿਗੁਰੇਕਰ
ਮਕਮਾਹਿ॥ਸਤਿਗੁਰੁਦਾਤਾਸੇਦੀਐਸਬਦੁਦਸੈਮਨਿ
ਮਾਗਇ॥ਮਨੁਤਨੁਸੀਤਲੁਸਾਂਤਿਹੋਇਤ੍ਰਿਸਨਾਅਗਨਿ
ਬੁਝਾਇ॥ਸੁਖਾਜਿਰਿਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇਜਾਵਿਚਰੁਅ
ਪੁਗਾਦਾਇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਉਦਾਸੀਸੋਕਰੇਜਿਸਚਿਰਹੈ
ਲਿਵਲਾਇ॥ਚਿਤਾਮੁਲਿਨਹੋਵਈਹਰਿਨਾਮਿਰਜ

ਅਘਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਬਿਨਾ ਨਹ ਛੁਟੀ ਮੇਹ ਉਮੈ
 ਪਰਹਿ ਪਰਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾ
 ਮੁਧਿ ਅਗਇ ਅਗਤਿ ਨੀ ਪਾਇ ਅਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਜਬੁ
 ਜਨ ਮੁਤਿ ਨ ਕਾਸ ਫਲੁ ਹੋ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨਿ
 ਲਾਗੀ ਬੁਖਾ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਿ ਕੇ ਬਚਨਿ ਅਰਾਧਿ ਅਗਤਿ
 ਨ ਵਿਸਰਿ ਰਾਇ ਸਭਿ ਦੁਖਾ॥ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਗੁਰ ਸਿਖੇ
 ਜਿਨ ਨਾਹੀ ਚਿੰਤ ਪਰਾਈ ਬੁਖਾ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤਿਨ ਕਾਰੁ
 ਰੁਹੈ ਜਿ ਸੁਮੀ ਮਿਤ ਫਲੁ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਮੁਖਾ॥ ੬॥ ਜਲੋਕ
 ਮੰ० ੩ ॥ ਕਾਲਿ ਮਾਹਿ ਜਮੁ ਜੀ ਦਾਰੁ ਹੋ ਹੁਕ ਮੇਕਾਰ ਕ
 ਮਾਇ॥ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਮਨ ਮੁਖਾ ਦੇਇ ਸਜਾਇ

॥ ਜਮਕਾਏਵਸਿਜਗੁਬਾਧਿਅਭਿਸਦਾਫਰੁਨਕੋਇ॥ ਜਿ
ਨਿਜਮੁਕੀਤਾਸੇਸੇਵੀਅੰਗੁਰਮੁਖਿਦੁਖੁਨਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ
ਗੁਰਮੁਖਿਜਮੁਸੇਵਾਕਰੇਜਿਨਮਨਿਸਚਹੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ
੩ ॥ ਏਹਾਕਾਇਅੰਗੋਗਿਭੁਰੀਬਿਨੁਸਬਦੇਦੁਖੁਹਭਿ
ਮੇਰੇਗੁਨਜਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇਤਾਨਿਰਮਲਹੋਵੇਹਰਿ
ਨਾਮੇਮੀਨਿਦਸਾਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮੁਪਿਅਗਇਅਸੁਖਦਾਤਾ
ਦੁਖੁਦਿਸਰਿਅਸਹਜਿਸੁਭਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿ
ਨਿਜਗਜੀਵਨੁਉਪਦੇਸਿਅਗਤਿਸੁਗੁਰਕਉਹਉਸਦਾਪੁ
ਮਾਇਅਗਾਤਿਸੁਗੁਰਕਉਹਉਖੰਨਿਅੰਗਿਨਿਮਧੁਸੁਦਨੁ
ਹਰਿਨਾਮੁਸੁਣਾਇਅਗਾਤਿਸੁਗੁਰਕਉਹਉਵਾਰਣੇਜਿਨਿ

ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਸਭੁ ਰੋਗੁ ਗਾਵਹੁ ਇਸਾਗਾ ਤਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕ
 ਉਦਤੁ ਪੁੰਨੁ ਹੋ ਜਿਨਿ ਅਵਗਾਣ ਕਾਟਿ ਗੁਣੀ ਸਮਝੈ ॥
 ॥ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨ ਕਉ ਭੁਟੇ ਟਿਅਾ ਜਿਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤ
 ਕਿਭਾ ਗੁਣਿ ਖਿਪਾਇ ਅਗਾ ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥
 ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਮਰਿ ਜੀਵ ਜੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਭਗਤਿ ਸਦਾ
 ਹੋਇ ॥ ਓਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਭਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਅ
 ਮੈਟਿਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਮਨਿ ਪਾਇਆ ਏ
 ਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮਲਿਰਹੇ ਫਿਰਿ
 ਫੋੜਾ ਕਦੇ ਨ ਹੋਇ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇ
 ਵਨ ਕੀ ਨੀਅਤ ਕਿਅਾ ਓਹੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਸਬਦੈ ਸਾ

ਰਨਜਾਣਈ ਬਿਖੁ ਭੂਲਾ ਗਾਵਾਰੁ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰ
 ਧੁ ਬੁਕਰ ਮਕਮਾਵੈ ਦੁਜੇ ਭੁਗਇ ਪਿਆਰੁ ਅਣਹੋਵਾ
 ਆਪੁ ਗਣਾਇ ਦੇ ਜਮੁ ਮਾਰਿ ਕਰੇ ਤਿਨ ਖੁਆਰੁ ਨਾਨ
 ਕ ਕਿਸਨੇ ਆਖੀ ਮੇਜਾ ਆਪੇ ਬਖਸਣਹਾਰੁ ॥੨॥ ਪਉ
 ਝੀ ॥ ਭੁਕਰਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਸਭਿ ਜੀਅ
 ਭੁਮਾਰੇ ॥ ਜਿਸੁ ਭੁਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਭੁਮੇ ਲਿਲੈ ਹਿਰਿਆ ਜੰਤ
 ਵਿਚਾਰੇ ॥ ਭੁਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰ ਭੁਹੈ ਸਚੁ ਸਿਰਜਣ
 ਹਾਰੇ ॥ ਜਿਸੁ ਭੁਮੇ ਲਹਿ ਪਿਆਰਿ ਆਸੋ ਭੁਧੁ ਮਿਲੇ ਗੁ
 ਰਮੁ ਖਿਦੀਚਾਰੇ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਪ ਜਿ
 ਨਿਮੇਰਾ ਹਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੇ ॥ ਘਾਸ ਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥

॥ ਰਤਨਾ ਪਾਰਖੁ ਜੋ ਹੋਵੈ ਸੁਰਤ ਨਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਰਤਨਾ
 ਸਾਰਨ ਜਾਣਈ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰੁ ॥ ਰਤਨੁ ਗੁ
 ਰੂਕਾ ਸਬਦੁ ਹੋ ਬੁਝੈ ਬੁਝਣਹਾਰੁ ॥ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਇ
 ਦੇ ਮਰਿ ਜੀ ਮਹਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਰਤਨਾ ਸੋਲਹੇ
 ਜਿ ਸੁਗੁਰ ਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾ ਮੁਊਰ
 ਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਨਿਤ ਬਿਉਰਾਰੁ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ
 ਤਾ ਹਰਿ ਰਖਾਉਰਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ
 ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ॥ ਆਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਮਤਤੁ
 ਮਜਾਣਹੁ ਓਇ ਜੀਵ ਦੇ ਓਇ ਅਗਿਆਨ ਕਰਤਾਰਿ ॥
 ਹਉਮੈ ਵਡਾਰੋ ਗੁਹੈ ਭਾਇਦੁ ਜੇ ਕਰਮ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ

ਮਨਮੁਖਿਜੀਵਦਿਆਮਾਮੁਏਹਰਿਦਿਸਰਿਅਦੁਖੁਪਾ
ਇ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਜਿਸੁਅੰਤਰਿਹਿਰਦਾਸੁਪੁ
ਹੋਤਿਸੁਜਨਕਉਸਭਿਨਮਸਕਾਰੀ॥ਜਿਸੁਅੰਦਰਿ
ਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੋਤਿਸੁਜਨਕਉਹਉਬਲਿਹਾਰੀ॥ਜਿ
ਸੁਅੰਦਰਿਬੁਧਿਬਿਬੇਕੁਹੋਹਰਿਨਾਮੁਮੁਰਾਰੀ॥ਸੋਸ
ਤਿਗੁਰੁਸਭਨਾਕਾਮਿਤੁਹੋਸਭਤਿਸਹਿਪਿਆਰੀ॥
ਜਗੁਆਤਮਰਾਮੁਪਸਾਰਿਅਗੁਰਬੁਧਿਬਿਚਾਰੀ
॥੯॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਜੀਅ
ਕੇਬੰਧਨਾਵਿਰਿਹਉਮੇਕਰਮਕਮਾਹਿ॥ਬਿਨੁਸਤਿ
ਗੁਰਸੇਵੇਠਉਰਨਪਾਵਹੀਮਰਿਜੀਮਹਿਅਵਹਿਜ

ਹਿ। ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਨ ਮੁਨ ਵਸੈ
 ਮਨਿ ਮਾਹਿ। ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬ
 ਧੋ ਮਾਰੀ ਅਨਿਮੁ ਹਿਕਾ ਲੇਉ ਠਿ ਜਾਗਿ। ੧। ਮਹਲਾ
 ੧। ਜਾਲਉ ਮੇਸੀਰੀ ਤਿਜਿ ਤੁਮੈ ਪਿਆਰ ਵੀਸ
 ਰੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਈ ਰੁਲੀ ਪਰੀ। ਤਿਜਿ ਤੁਸਾ ਹਿਬ ਸੇਤੀ
 ਪਤਿ ਰਹੈ। ੨। ਪਉੜੀ। ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਸੇਵੀ
 ਮੇਹਰਿ ਇਕਾਧਿ ਮਾਈ ਮੇ। ਹਰਿ ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀ
 ਮੇਮਨਿ ਚਿਦਿਆ ਪਾਈ ਮੇ। ਜੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸ ਹੁ ਮੰਗੀ ਮੇ
 ਮੇ। ਜਿਨਿ ਸੇਵਿ ਮਾਤਿ ਨਿਫਲੁ ਪਾਇ। ਮਾਤਿ ਸੁਜਨ
 ਕੀ ਸਤੁ ਰੁਪ ਰਾਵਾਈ ਮੇ। ਨਾਨਕ ਤਿਨੁ ਦਿਟੁ ਦੁਰਿ

ਕਾਲਾ ਜਮ ਰਾਈ

ਅਨ

ਅਗਜੈ ਨਾਇ ਨੁਹਿਰ ਦੇ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧੦ ॥ ਸ
ਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾਕ ਉਆਪਿ ਭੁਠਾ ਮੇਰੀ ਪ
ਆਰਾ ਆਪੇ ਲਾਇ ਅਨੁਜਨ ਲਾਇ ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਭ
ਗਤ ਜਨਾਕ ਉਦਿਤੀ ਅਨੁਸਿਰਿ ਛਤੁ ਸਚਾਹ ਰਿਬਟ
ਇ ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਏਨਿ ਰਮ ਲੇਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾ
ਇ ॥ ਰਾਜੇ ਚਾਇਨ ਅਖੀ ਅਹਿ ਬਿਭਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ
ਜੂਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕਾ ਵਿਣੁ ਨਾਵੇ ਨ ਕੀ ਵਫੀ ਫਿਰਿ ਹਿ
ਸੇਰਾ ਮੁਲਿ ਨ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸੁਣਿ ਸਿਖਿ ਐ
ਸਾਦੁ ਨ ਅਗਇ ਚਿਜਿ ਚਰੁ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਬਾਇ ਨ ਲਗੈ
॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਿਚਹੁ ਕੁਭੁ

ਭਾਰੋ॥ ਜੇਹਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮਾ ਦੇ ਤੋਹ ਹੋਵੇ ਤਾ ਸਚਿਨ
 ਮਿਲਿਵਲਾ ਰੋ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਵਾ ਰਿਅਈਹ
 ਰਿਦਰਿਸੋਹ ਨਿਅਸਰੋ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗੁਰਸਿ
 ਖਾਮ ਨਿਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ ਗੁਰੁ ਪੁਜਦੁ ਆਵਹਿ॥ ਹਰਿਨਾ
 ਮੁਦਣਿ ਜਹਿਰੰਗਾ ਸਿਉ ਲਾਹਾ ਹਰਿਨਾ ਮੁਲੈ ਜਾਵਹਿ
 ॥ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇਹ ਰਿਦਰਗਾਹ ਭਾਵਹਿ॥
 ਗੁਰਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲੁ ਹਰਿਨਾ ਮਕਾਵਡੁ ਭਾਗੀ ਸਿਖ
 ਗੁਣ ਸਾਂਝ ਕਰਾਵਹਿ॥ ਤਿਨਾਂ ਗੁਰਸਿਖਾਂ ਕੀ ਉਹ ਉਦਾ
 ਰਿਅਾ ਜੋ ਬਹਾਇਆ ਉਠਾਇਆ ਹਰਿਨਾ ਮੁੱਧਿ ਆਵ
 ਹਿ॥ ੧੧॥ ਜਲੇਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ

ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਘਰਿ ਹੋਵੀ ਵ
ਬੁਨ ਜਾਣਨੀ ਅੰਧੇ ਭਉ ਕਿਸੁ ਏ ਬਿਲ ਲਾਗਇ ॥ ੧ ॥ ਅੰ
੩ ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਜੋ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਸਚਿ
ਲਾਗੀ ॥ ਨਿਰਮਲ ਜੋ ਤਿਨਿ ਰੰਗ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਕ੍ਰਮੁ ਭਉ ਭਾਗੀ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾ
ਵਹਿਅਨ ਦਿਨੁ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੇ
ਗੁਰਸਿਖ ਪਦੁ ਪੰਨੁ ਹੋ ਜਿਨੀ ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸੁਚੁ ਏ ॥ ਅਹ
ਰਿਕੀਨੀ ॥ ਗੁਰਸਤਿ ਗੁਰਿਨਾ ਮੁਦਿ ਕ੍ਰਮੁ ਏ ॥ ਆਤਿ ਨਿਹ
ਉਮੇਵ ਬਿਧਾ ਭੁਨੀ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿਨਾ ਵੈਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾ ਹੀਵੀ
ਚਾਰਿ ਰਿਠਾ ਹਰਿ ਜੀਨੀ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਸਿਖ ਕਉ ਹਰਿ

ਸੰਤੁਸਟੁਹੈਤਿਨੀਸਤਿਗੁਰਕੀਗਲਮੰਨੀ॥ਜੋਗੁਰਮੁ
 ਖਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇਦੇਤਿਨੀਚੜੀਚਵਗਾਇਦੰਨੀ॥੧੨॥
 ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਮਨਮੁਖੁਕਾਇਰੁਕਰੁਪਹੈਬਿਨੁਨਾ
 ਵੈਨਕੁਨਾਹਿ॥ਅਨਾਇਨੁਪੀਧੈਵਿਆਪਿਆਸੁਪਨੈਭੀ
 ਸੁਖੁਨਾਹਿ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਹੋਵਹਿਤਾਉਬਰਹਿਨਾ
 ਹਿਤਬਧੇਦੁਖਸਹਾਹਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾ
 ਦਰਿਸੋਹਣੇਗੁਰਕਾਸਬਦੁਕਮਾਹਿ॥ਅੰਤਰਿਸਾਤਿ
 ਸਦਾਸੁਖੁਦਰਿਸਚੈਸੋਭਾਪਾਹਿ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਹ
 ਰਿਨਾਮੁਧਾਇਆਸਹਜੇਸਚਿਸਮਾਹਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਜਾਪਿਹਰਿਗਾਤਿਪਾਣੀ॥ਗੁਰ

ਮੁਖਿ ਜਨਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਸਿ
ਜਟਿ ਹਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣਾਈ ॥ ਬੈਠੁ ਗੁਰਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ
ਕਿਨੈ ਪਾਇਆ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ
ਆਪਿ ਲਹਾਈ ॥ ੧੩ ॥ ਸਤਨਾਮੁ ॥ ੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨ ਆਈ ॥ ਆਸ ਬਾਦਿ ਨ ਲਾਗੋ ਭਾਉ ॥ ਓ
ਯੋਨੇ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਭਾਵੈ ਸਉਗੋੜਾ ॥ ਆਦਉ ਜਾਉ ॥ ਨ
ਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਹ ਜਿ ਮਿਲੈ ਸਚੇ ਸਿਉ ॥ ਲਿਵਲਾਉ ॥
੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਏ ਮਨਿ ਮੇਸਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੁ ਜਿ
ਤੁਸੇ ਦਿਖੈ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਸਹਸਾ ਮੁਲਿ
ਨ ਹੋਵਈ ॥ ਹਉ ਮੇਸਾ ਬਾਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ਕੁੜੇ ਕੀ ਪਾਲਿ

ਵਿਰਹੁ ਨਿਕਲੇ ਸਰੁ ਵੇਸੇ ਮਾਨਿ ਅਸਇ ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਸਾਂਤਿ
 ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਸਚ ਸੰਜਮਿ ਕਾਰਕ ਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰੇ
 ਕਰਮਿ ਸਤਿਗੁਰੀ ਮਿਲੇ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਪਾਰਿਦੀ ਬਾਨੁ ਹਰਿ ਹੋਵੇ
 ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਠੀ ॥ ਵਿਚਿ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਮਾਇਆ ॥ ਤਿਸ ਕੇ
 ਉਤਲ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਹਰਿਦੀ ਬਾਨਿ ਸਤਿਗੁਰੀਆਇ
 ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ॥ ਮਾਣਸਾ ਕਿਅਹੁ ਵੀ ਬਾਣੁ ਹੋਵੇ ॥ ਈਨ
 ਜਿਉ ਜਿਨਿਕਲੇ ॥ ਹਰਿਦੀ ਬਾਣੁ ਹੋਵੇ ॥ ਈਨ ਕਿਥੈ ਜਾਇ
 ਮਾਯੋ ਮੇਸਾ ॥ ਹਰਿਦੀ ਬਾਣੁ ਦਾਜਿ ॥ ਮਾਭੁਗਤਾ ਕੋ ॥ ਹਿ
 ਰਦੈ ॥ ਤਿਨਿ ਹਰਿਦੇ ਪੁਰਹਦੇ ॥ ਮਾਇ ਸਤਿਗੁਰਗਤਾ ਅਰੋ

੬
ਖਲਾਇਆ ਹਰਿਨਾਵੈ ਕੀ ਵਡਿ ਮਾਣੀ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪ
ਤਿਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਕਿਨੈ ਧਿਅਮਾਇਆ ॥੧੪॥
ਜਲਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਜਗਤੁ ਮੁਆ
ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥ ਦੂਜੈ ਰਾਇ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਲਗਾ
ਮਰਿ ਜੀ ਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਵਿਸਦਾ ਅਇਰਿ ਵਾਸੁ ਹੋਇ
ਰਿਫਿ ਰਿਜੁ ਨੀਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮੁ ਮਾਰੀ
ਅੰਤਿ ਗਾਇਆ ਪਛੁਤਾਇ ॥੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਇਜੁ ਜ
ਗਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਏਕੁ ਹੋਰੁ ਸਗਲੀ ਨਾਗਿ ਸਥਾਈ ॥
ਸਭਿ ਘਟੁ ਬੋਗਵੈ ਅਲਿਪੁ ਰਹੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਣਾ
ਜਾਈ ॥ ਪੁਰੋਗੁ ਰਿਵੈ ਖਾਲਿ ਅਸਥਾਨੈ ਸੋਈ ਪਾਈ

॥ ਪੁਰਖੇ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖੁ ਹੋਵਹਿ ਜਿਨੀ ਹਉ ਮੇਲ ਬਾਇ
 ਜਲਾਈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਨਾ ਕੋ ਕੰਟਕੁ ਦੇਰਾਈ
 ॥ ਨਿਹਚਲ ਰਾਜੁ ਹੋ ਸਦਾ ਤਿਸੁ ਕੇ ਰਾਨਾ ਆਵੈ ਨ ਜਾਈ
 ॥ ਅਨਾਦਿ ਨੁ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਈ
 ॥ ਨਾਨਕੁ ਦੇਖਿ ਦਿਗਾ ਸਿਆਹ ਰਿਸਚੇ ਕੀ ਵਰਿ ਆਈ ॥
 ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਾਸਿਆ ਸਦਾ
 ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਤਿਨ ਕੀ ਉਰਖ ਟਹਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹਮਾਰਾ
 ॥ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨਾ ਲਿਗਲਾ ਹਰਿ ਨਾਵੈ ਨਾ ਲਿਮ ਸਲਤਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਕਰਵਾਨਿ ਤੁਸਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹ

ਮਾਠੀ ਸੀਗਤਿ ਅਤਿ ਪਿਅਮਾ ਚੀਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੁਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਪਰਵਾਰਾ ਜਨਨਾਨਕ ਕੀਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿਗੁਰਿ ਦੀ
ਆਹਰਿ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਸਦਾ ਕਰੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥੧੫॥
ਜਲੇ ਕੁਮਾਰ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੋਟਿ ਆਸੇ
ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਸਦਾ ਕਮਾਇਆ ਅਦਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨ
ਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿ ਆਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ਕੁਲੁ ਉਧ
ਰਹਿ ਆਪਣਾ ਮੇਖਾ ਪਵਦੀ ਆਪੇ ਪਾਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹ
ਮੁ ਤਿਨ ਕੀਉ ਸੰਤੁ ਸਦੁ ਭਇਆ ਜੋਗੁ ਰਚਰਨੀ ਜਨ
ਪਾਹਿ ॥ ਜਨਨੁ ਨ ਕੁਹਰਿ ਕਾਵਾ ਸੁਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹ
ਰਿਲਾ ਜਰਖਾਹਿ ॥੧॥ ਮਤ ॥ ਹਉਮੈ ਅੰਦਰਿ

ਜੁ ਕੁਹੈ ਖੜਕੇ ਖੜਕੇ ਵਿਹਾਇ ॥ ਹਿੰਮੇ ਦੜਕੇ ਰੋਗੁ ਹੋ
 ਮਰਿ ਜੀ ਮੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ
 ਆਤਿ ਨਾ ਸਤਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਪੁ ਭੁਆਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਗੁਰ ਪਰਸਾਈ ਉਬਰੇਹ ਉਮੈ ਸਬਾ ਦਿਜ ਲਾਇ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਪੁਰੁ ਅਬਿ
 ਗਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ॥ ਅਬਿ ਨਾਸੀ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਹਰਿ
 ਨਾਮੁ ਹਮ ਸੇਵਹ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੂਜਹ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੇ
 ਹੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਜੇ ਦੜਕੇ ਏਈ ਅਵਰੁ ਨ ਚੁ
 ਝੈ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਅੰਤਿ ਛਤ੍ਰਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਗੁ
 ਰਿ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ॥

ਹੰਉ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ਕਉ ਸਦਾ ਨ ਮਸਕਾਰੀ ਜਿਤੁ
ਮਿਲਿ ਮੇਹ ਰਿਨਾ ਮੁਮੇ ਜਾਤਾ ॥ ੧੬ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੩

॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸੋ ਦਿਨ ਕੀ ਨੀ ਅਹ ਰਿਨਾ ਮਿਨ ਲ
ਗੋ ਪਿਅਗੁ ਸਬ ਦੇਸਾ ਦੁਨ ਮਾਇਓ ਮਾਰਿ ਜਨ ਮੇ
ਦਾਰੇ ਦਾਰਾ ਮਨ ਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਣੀ ਕਿਤੁ ਮਾਇ
ਅਸੈ ਸਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਕਉ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਸੇ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਲਿਖੇ ਪਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਏਕੋ ਸਤਿਗੁਰ
ਜਾਗਤ ਹੋਰੁ ਜਗੁ ਸੁਤਾ ਮੇਰਿ ਪਿਅਗੁ ਸਤਿਗੁ
ਰੁ ਸੇਵਨਿ ਜਗੀ ਨਿਸ ਜੋਰ ਤੇ ਸਚਿਨਾ ਮਿਗੁ ਟਤਾ ਸਿ
॥ ਮਨ ਮੁਖਿ ਅੰਧੁ ਨ ਚੇਤਣੀ ਜਨ ਮਿਮਰਿ ਹੋਹਿ ਬਿ

ਨਾਸਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੀ ਨਾਮੁ ਧਿਅਮਾਇਆ
 ਜਿਨਕੰਉ ਪੁਰਿ ਪੁਰਾ ਬਿਲਿਖਿ ਮਾਸਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਬੋਝ ਨੁਛੁਤੀ ਹਪਰ ਕਾਰਜਿ
 ਤੁਖਾਇ ਮੇਹ ਮਕਉ ਬਿਪਤਿ ਭੁਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾ
 ਰਾਪੈ ਨਦੁ ਜਿ ਤੁਛਿ ਰਿਨੀ ਗੋਨ ਹੋਵਹਿ ਹੋਰਾਪੈ ਨਦੁ ਕੀ
 ਹਮਾਰੀ ਸਰਧਾ ਗਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰਾ ਵਣਜੁ ਹ
 ਰਿਨਾਮੁ ਵਾਪਾਰੁ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕੀ ਹਮਕਉ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾਰ
 ਕਨੀ ਵੀਈ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕਾ ਹਮਲੇ ਖਾਲਿਖਿ ਮਾਸ
 ਭਜਮ ਕੀ ਮਗਲੀ ਕਾਇ ਗਈ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰ
 ਮੁਖਿ ਕਿਨੈ ਦਿਰਲੇ ਧਿਅਮਾਇਆ ਜਿਨਕੰਉ ਪੁਰਿ ਕਰ

ਮਿਖਰਾਪਤਿਲਿਖਤੁਪਣੀ॥੧੭॥ਸੋਲੋਕਮਃ੩
॥ਜਗਤੁਆਰਿਅਨੀਅੰਧੁਹੈਦੂਜੈਭੁਗਇਕਰਮ
ਕਮਾਇ॥ਦੂਜੈਭੁਗਇਜੇਤੇਕਰਮਕਰੇਦੁਖੁਲਰੋਤਨਿਧ
ਇਅਗੁਰਪਰਸਾਦੀਬੁਭੁਊਪਜੈਜਾਗੁਰਕਾਸਬਦੁਕ
ਮਾਇ॥ਸਚੀਬਾਣੀਕਰਮਕਰੇਅਨਦਿਨੁਨਾਮੁਧਿ
ਅਗਾਇ॥ਨਾਨਕਜਿਤੁਆਪੇਲਾਏਤਿਭੁਲਰੋਕਹਣ
ਕਿਛੁਨਜਾਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਹਮਪਰਿਨਾਮੁਖ
ਜਾਨਾਸਦਾਹੈਭੁਗਤਿਭੁਰੇਭੰਗੁਰਾਗਸਤਿਗੁਰਦਾਤਾ
ਜੀਅਕਾਸਦਜੀਵੈਦੇਵਦਹਾਰਾਅਨਦਿਨੁਕੀਰ
ਤਨੁਸਦਾਕਰਹਿਗੁਰਕੈਸਬਦਿਅਪਾਰਾਸਬਦੁ

ਗੁਰੁਕਾਸਦਉਚਰਹਿਜੁਗੁਜੁਗੁਵਰਤਾਵਣਹਾਰਗ।
 ਇਹੁਮਨੁਆਸਦਸੁਖਿਵਸੈਸਹਜੇਕਰੇਵਾਪਾਵਾਰ
 । ਅੰਤਰਿਗੁਰਗਿਆਨੁਹਾਰਿਰਤਨੁਹੈਮੁਕਤਿਕਰਾਵ
 ਣਹਾਰਗ। ਨਾਨਕਾਜਿਸਨੇਨਦਾਰਿਕਰੇਸੋਪਾਏਸੋਹੋ
 ਵੈਦਾਰਿਸਾਚਿਆਰਗ। ੨। ਪਉੜੀ॥ ॥ ਧੰਨੁਧੰਨੁ
 ਸੋਗੁਰਸਿਖੁਕਹੀਐਜੋਸਤਿਗੁਰਚਰਣੀਜਾਇਪ
 ਇਆਧੰਨੁਧੰਨੁਸੋਗੁਰਸਿਖੁਕਹੀਐਜੋਨਿਹਾਰਿ
 ਨਾਮਾਮੁਖਿਗਮੁਕਹਿਆਧੰਨੁਧੰਨੁਸੋਗੁਰਸਿਖੁ
 ਕਹੀਐਜੋਗੁਰਹਿਨਾਮਿਸੁਣਿਐਮਨਿਅਨੰਦੁਭ
 ਇਆਧੰਨੁਧੰਨੁਸੋਗੁਰਸਿਖੁਕਹੀਐਜੋਨਿਸਤਿ

ਗੁਰਸੇਵਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਲਾਇਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰਸਿਖੁ
ਕੀਉ ਹਉ ਸਦਾ ਨ ਮਸਕਾਰੀ ਜੇ ਗੁਰ ਕੇ ਭਾਣੈ ਗੁਰਸਿਖੁ
ਚਲਿਆ ॥ ੧੮ ॥ ਸੋਲੇ ਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਕਿਨੈ
ਨਾ ਪਾਇਓ ਸਭੁ ਬਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ॥ ਮਨ ਹਠਿ ਭੇਖ ਕ
ਰਿ ਭਰਮ ਦੇ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਦੂਜੇ ਭਾਇਆ ॥ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ
ਸਭੁ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸੈ ਮਨਿ ਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਮਨੁ
ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ॥ ਮਾਰਿ ਮਾਨੁ ਅੰਧੇਰ ਯਗਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਰਤ
ਨੁ ਪਰਿਪਰ ਗਾਵਹੈ ॥ ਮਾਨੁ ਨ ਕਸਹ ਜਿਸ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਮਃ ੩ ॥ ਸਬ ਦੇ ਜਾਨੁ ਮਾਇਆ ॥ ਓਨਾ ਮਿਨ ਲਗੈ
ਪਿਆਰੁ ॥ ਰਸ ਨਾ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ॥ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁ

ਆਗੁ। ਨਾਨਕ ਕਿਰਤਿ ਪਾਇਐ ਮੇਕ ਮਾਦਨ ਕੋਇ ਨ ਮੇਟ
ਲਹਾਰੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ
ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ਜਿ ਤੁਮਿ ਲਿਖੈ ਮੇਹ ਮਕਉ ਸਾਂਤਿ ਆਈ॥
ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ਜਿ ਤੁਮਿ ਲਿਖੈ
ਹਮ ਹਰਿ ਭਗਤ ਪਾਈ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੁ ਸਤਿ
ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ ਜਿ ਸੁਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਮ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਿਖ
ਲਾਈ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ
ਜਿ ਨਿਵੇਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹਮ ਕਉ ਸਭ ਸਮਾਧਿ ਸਾਟਿ ਏਥਾਈ॥
॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਤ੍ਰ ਹਮਾਰਾ ਜਿ ਨਿਹਰਿ ਨਾਮ
ਸਿਉ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣਾਈ॥ ੧੯॥ ਜਲੋਕ ਮੰ॥ ੧

॥ १५५ ॥ ਰਹੀ ਮੂੰਧਿ ਵਿਦੇਸਿ ਪਿਰੁ ਨਿਤ ਝੁਰੇ ਸੀ ਮਾਲੇ
॥ ਮਿਲਾਇਆ ਛੇਲ ਨਹੈ ਵਈ ਜੇ ਨੀ ਮਾਂ ਤਿਰਾਗ ਜਿਕ
ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਣੀ ਭੂਨੀ ਮਾਥਾ ਝੁਪ
ਰੀ ਤਿਕਰੇਇ ॥ ਤਿਚਰੁ ਜਾਣੈ ਭੁਲਾ ਕਰਿ ਜਿਚਰੁ ਲ
ਵੈ ਵੇਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਜੀ ਮ
ਤਿਨਿ ਹਰਿਗਖਿ ਮਾਗਾ ॥ ਮੀ ਮਿਥੁ ਸਦਾ ਨਾ ਉਭੋ ਜਨੁ ਚ
ਖਿ ਮਾਗਾ ਤਿਪਤਿ ਰਹੇ ਮਾਘਾਇ ਮਿਟੀ ਭੁਭੁਗਿ ਖਾਮਾ
॥ ਸਭੁ ਮੀਦਰਿ ਇਕੁ ਦਰਤੈ ਕਿਨੈ ਦਿਰਲੇ ਲਗਿ ਖਾਮਾ
ਜਨ ਨਾਨਕ ਭੁਏ ਨਿਹਾਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਪਾਖਿ ਮਾਗਾ ॥ ੨੦ ॥
ਜਲੇ ਕਮ ੦ ੩ ॥ ॥ ਸਾਭਿ ਗੁਰਨੈ ਸਭੁ ਕੋ ਵੇਖਦਾ ਜੇਤਾ

ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ਗਤਿ ਨੈਸੁ ਕਾਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਜਿਚ ਰੁਸ
 ਬਾਦਿ ਨ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ਹਉ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਨਾਮਿ
 ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ਗਇ ਕਿਆ ਪੇਬ ਧਾਜਿ ਮਿਲਾਇ ਅ
 ਨੁਦ ਬਿਧਾਤ ਜਿਕਾਰੁ ਨਾਨਕਾਇ ਕਿਦਰ ਸਨੁ ਦੇਖਿ
 ਮਰਿ ਮਿਲੇ ਜਤਿ ਗੁਰ ਹੋਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥ ਅੰਤ ॥ ਸ
 ਬਿਗੁਰੁ ਨ ਜੇਦਿ ਓਮੁ ਰਖੁ ਅੰਧ ਗਵਾਰਿ ਦੂਜੈ ਰਾਇ ਬ
 ਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਜਲਤਾ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੁ ਜਿਨ ਕਾਰਿ ਰਿ
 ਗੁ ਵਿਸਾਰਿ ਆਜੇ ਨਉ ਪਕਰੇ ਅੰਤੀ ਵਾਰੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
 ਮੰਤੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਬਖਸੇ ਬਖਸ ਲਹਾਰੁ ॥੨॥ ਪਉ
 ਰੀ ॥ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਸੁਕਰਤ ਕੋਈ ਦੂ

ਜਾਹੋਇਸੁਅਵਰੋਕਹੀਐ॥ਹਰਿਆਪੇਬੋਲੇਅਪਿ
 ਬੁਲਾਵੈਹਰਿਆਪੇਜਲਿਬਲਿਰਵਿਰਹੀਐ॥ਹਰਿ
 ਆਪੇਮਾਰੈਹਰਿਆਪੇਛੁੜੈਮਨਹਰਿਸਰਣੀਪੜਿਰ
 ਹੀਐ॥ਹਰਿਬਿਨੁਕੋਈਮਾਰਿਜੀਵੁਗਲਿਨਸਕੈਮਨ
 ਹੋਇਨਿਚਿਦਨਿਸਲੁਹੋਇਰਹੀਐ॥ਉਠਾਇਆਬ
 ਹਾਇਆਸੁਤਿਆਸਦਾਸਦਾਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਈ
 ਐ॥ਜਨਨਾਨਕਾਰਮੁਖਿਹਰਿਲਹੀਐ॥੨੧॥੧
 ਬੁਧੁ॥ ਰਾਗੁਸੋਰਠੀਕੀਵਾਰਮਹਲੇ੪ ਕੀ

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਸੋਲਕਮਃ੧॥

ਜੋਰਠਿਸਦਾਸੁਹਾਦੁਲੀਜੇਸਚਾਮਨਿਹੋਇ। ਏਦੀਮੇ
 ਲੁਨਕਤੁਮਨਿਜੀਭੇਸਚਾਸੋਇ। ਸਸੁਰੇਪੇਈਮੇਭੇ
 ਵਜੀਸਤਿਗੁਰਜੇਵਿਨਿਸੰਗਾ। ਪਰਹਰਿਕਪੜੁਜੇਪਿ
 ਰਿਮਿਲੇਖੁਸੀਰਾਵੇ। ਪਿਰੁਸੀਰਿਗਾ। ਸਦਾਸੀਰਾਗੀਨਾ
 ਉਮਨਿਕਦੇਨਮੇਲੁਪਤਿਗੁ। ਦੇਵਰਜੇਠਮੁਏਦੁਖਿਸ
 ਸੁਕਾਡੁਰਕਿਚੁ। ਜੇਪਿਰਭਾਵੇਨਾਨਕਾਕਰਮਮਣੀਸ
 ਰੁਸਰੁ॥੧॥ਮ॥੬੪॥ ਜੋਰਠਿਤਾਮਿਸੁਹਾਦੁਲੀਜਾਹਰਿ
 ਨਾਮੁਛੰਢੇਲੇ। ਗੁਰਪੁਰਖੁਮਨਾਵੇਆਪਣਾਗੁਰਮਤੀ
 ਹਰਿਹਰਿਥੇਲੇ। ਹਰਿਪ੍ਰੇਮਿਕਸਾਈ। ਦਿਨਜੁਰਾਤਿਹ
 ਰਿਰਤੀ। ਹਰਿਰੀਗਿਥੇਲੇ। ਹਰਿਜੇਸਾਪੁਰਖੁਨਲਭ

ਈਸਰੁਦੇਖਿਅਮਾਜਗਤੁਮੈਟੇਲੇ॥ਗੁਰਿਸਤਿਗੁਰਿ
ਨਾਮੁਦਿਨ੍ਹਾਇਆਮਨੁਅਨਤਨਕਾਹੁਚੁਲੇ॥ਜਨੁਨਾ
ਨਕਹਰਿਕਾਦਾਸੁਹੈਗੁਰਸਤਿਗੁਰਕੋਗੋਲਗੋਲੇ॥ਮ
ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਆਪੇਸਿਸਟਿਕਰਤਾਸਿਰਜਦਹ
ਰਿਅਗ॥ਤੁਪੁਆਪੇਖੇਲੁਰਚਾਇਤੁਪੁਆਪਿਸਦਾਰਿ
ਆ॥ਦਾਤਾਕਰਤਾ॥ਆਪਿਪੁਰੋਗਣਹਾਰਿਆ
॥ਸਰੁਤੇਰਾਸਬਦੁਦਰਤੇਉਪਾਵਣਹਾਰਿਆ॥ਹਉ
ਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਸਲਾਹੀਗੁਰਕਉਦਾਰਿਆ॥੧॥
ਸੋਲੋਕਮਃ੩ ॥ਹਉਮੈਜਲਤੇਜਲਿਮੁਏਕੁਮਿ
ਆਏਦੁਜੋਰਾਇ॥ਪੁਰੋਸਤਿਗੁਰਿਗਖਿਲੀਏਆ

ਪੰਛੇਪੰਨੈਪਾਗਇ॥ ਇਹੁਜਗੁਜਲਤਾਨਦਰੀਆਇਆ ॥ ੧੫੫
 ਗੁਰਕੈਸਬਾਦਿਸੁਭਾਇ॥ ਸਬਾਦਿਰਤੋਸੀਤਲਭਏਨ
 ਨਕਸਚੁਕਮਾਇ॥ ੧॥ ਮ ੪੩ ॥ ਸਵਾਲਿਓਸਤਿਰੁ
 ਰੁਸੇਦਿਆਪੀਨੁਜਨਮੁਪਰਵਾਣੁ॥ ਜਿਨਾਸਤਿਰੁਰੁਜੀ
 ਵਾਇਆਮੁਇਆਨਾਵਿਸਰੇਸੇਈਪੁਰਖਸੁਜਾਣਾਕੁਲ
 ਉਧਾਰੇਆਪਣਾਜੋਜਨੁਹੋਵੈਪਰਵਾਣੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਮੁ
 ਏਜੀਵਦੇਪਰਵਾਣੁਹਹਿਮਨਮੁਖਿਜਨਮਿਮਰਾਹਿ
 ॥ ਨਾਨਕਮੁਏਨਆਖੀਅਹਿਜਿਗੁਰਕੈਸਬਾਦਿਸਮ
 ਹਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਸੇਵਿ
 ਹਰਿਨਾਮੁਧਿਅਏਈਮੇ॥ ਸਤਿਸੰਗਤਿਸਾਧੂਲਗਿ

ਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਣੀਐ ॥ ਹਰਿਤੇਰੀਵਡੀਕਾਰਮੇ
ਮੁਰਖਲਾਣੀਐ ॥ ਹਉਗੋਲਾਲਾਤੁਪੁਮੇਰੁਕਮੁ
ਫੁਰਮਾਣੀਐ ॥ ਹਉਗੁਰਮੁਖਿਕਾਰਕਮਾਟਾਜਿਗੁ
ਰਿਸਮਾਣੀਐ ॥ ੨ ॥ ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ ਪੁਰਬਿ
ਲਿਖਿਆਕਮਾਟਾਨਿਕਰਤੇਆਪਿਲਿਖਿਆਸੁ
॥ ਸੋਹਠਗਉਲੀਪਾਣੀਅਛੁਦਿਸਾਰਿਆਗੁਣਤਾਸੁ
॥ ਅਤੁਜਾਣਹੁਜਗੁਜੀਵਦਾਦੂਜੇਭਾਇਮੁਇਆਸੁ
॥ ਜਿਨੀਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਨਚੇਤਿਓਜੇਬਹਣਿਨੀਮਲ
ਨੀਪਾਸਿ ॥ ਦੁਖੁਲਾਗਾਬਹੁਅਤਿਘਣਾਪੁਤੁਕਲਤੁ
ਨਜਾਬਿਕੋਈਜਾਸਿ ॥ ਲੋਕਾਦਿਚਿਮੁਹਕਾਲਾਹੋਆ

ਅੰਦਰਿਉਰੇਸਾਸੁਆਮਨਮੁਖਾਨੋਕੋਨਾਵਿਸਹੀਚੁਕਿਗ
 ਇਆਵੇਸਾਸੁਆਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਾਨੋਸੁਖੁਅਗਲਾਜਿ
 ਨਾਅੰਤਰਿਨਾਮਾਨਿਵਾਸੁ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਜੇਸੇਣਸੇਸ
 ਜਣਾਜਿਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲਿਹਿਸੁਭਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਕਾ
 ਭਾਣਾਅਨਾਇਨੁਕਰਹਿਜੇਸਾਰਿਠਹੇਸਮਾਇ॥ਦੂਜੇ
 ਰਾਇਲਗੇਸਜਣਨਾਮਾਖੀਅਹਿਜਿਅਭਿਮਾਨੁਕ
 ਰਹਿਵੇਕਾਰਾਅਨਮੁਖਾਆਪਸੁਆਰਥੀਕਾਰਜੁਨ
 ਸਹਿਸਵਾਰਿ॥ਨਾਨਕਪੁਰਬਿਲਿਖਿਆਕਮਾਵਣਾ
 ਕੋਇਨਮੇਟਣਹਾਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਧੁਆਪੇ
 ਜਗਤੁਉਪਾਇਕੋਆਪਿਪੇਲੁਰਚਾਇਆਭੈਰੁਣ

ਅਸਿਪਸਿਰਜਿਅਸਮਾਇਅਸਮੋਤੁਦਧਾਇਅਸਾਵਿ
ਰਿਹਥਿਮੇਲੇਖਾਮੰਗੀਮੇਫਿਰਿਅਵੈਜਾਇਅਸਾ
ਜਿਨਾਹਰਿਅਸਿਪਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਸੇਗੁਰਿਸਮਸ੍ਵਾਇਅ
॥ ਬਾਲਿਹਾਰੀਗੁਰਮਾਪਦੇਸਦਾਸਦਾਘੁਮਾਇਅ
॥ ੩ ॥ ਸਲੋਕਮਃ ॥ ੩ ॥ ਮਾਇਅਸਮਤੁਮੋਹਣੀ
ਜਿਨਿਵਿਦੁਦੰਤਾਜਗੁਖਾਇਅਸਾਮਨਮੁਖਖਾਧੇ
ਗੁਰਮੁਖਿਉਬਰੇਜਿਨਿਸਚਿਨਾਮਿਰਿਤੁਲਾਇਅ
ਅਬਿਨੁਨਾਵੈਜਗੁਕਮਲਾਫਿਰੇਗੁਰਮੁਖਿਨਦਰੀ
ਅਸਾਇਅਸਾਧੀਧਾਕਰਤਿਅਸਿਨਿਹਫਲੁਜਨਮੁਗ
ਵਾਇਅਸਾਚੁਖਦਾਤਾਮਨਿਨਵਜਾਇਅਸਾਨਾ

ਨਕਨਾਮੁਤਿਨਕਉਮਿਲਿਅਗਜਿਨਕਉਧੁਰਿਗਿਓ
 ਖਿਪਾਇਆ॥੧॥ਅੰ॥੩॥ ॥ਘਰਹੀਮਾਹਿਅੰਮਿਤੁ
 ਰੁਰਪੁਰਹੈਮਨਮੁਖਾਸਾਦੁਨਪਾਇਆਜਿਉਕਸਤੁ
 ਰੀਮਿਰਗੁਨਜਾਣੈਕੁਮਦਾਰੁਰਮਿਭੁਲਾਇਆਅੰ
 ਮਿਤੁਤਾਜਿਬਿਖੁਸੀਰਹੈਕਰਤੈਅੰਪਖੁਆਇਆ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿਵਿਰਲੇਜੋਝੀਪਈਤਿਨਾਅੰਦਰਿਬ੍ਰਹਮੁ
 ਦਿਖਾਇਆ॥ਤਨੁਮਨੁਸੀਤਲੁਹੈਇਆਰਸਨਾਹ
 ਰਿਸਾਦੁਆਇਆ॥ਸਬਦੇਹੀਨਾਉਉਪਜੈਸਬਦੇ
 ਮੇਲਿਮਿਲਾਇਆ॥ਬਿਨੁਸਬਦੈਸਭੁਜਗੁਬਉਰ
 ਨਾਬਿਰਥਾਜਨਮੁਗਾਵਾਇਆ॥ਅੰਮਿਤੁਏਕੋਸਬ

ਦੁਹੈ ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਖਿਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਸੋਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਮਰੀ ਮੁਹੈ ਕਹੁ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਪਾਈ
 ਮੇ ॥ ॥ ਤਿ ਚਰੁਪ ਨਰੇਖ ਮਾਦਿ ਸਟੁ ਕਹੁ ਜਨਾ ਕਿਉ
 ਧਿਆਈ ਮੇ ॥ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਹਰਿ ਮਗਮੁ
 ਕਿ ਮਾਕਹਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ਮੇ ॥ ॥ ਜਿ ਸੁਆਪ ਬੁਝਾ
 ਏ ਮਾਪਿ ਸੁਹਰਿ ਮਾਰਗਿ ਪਾਈ ਮੇ ॥ ॥ ਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਵੇ
 ਖਾਲਿ ਮਾਰਗੁ ਜੇਵਾ ਪਾਈ ਮੇ ॥ ॥ ੪ ॥ ਸਟੁ ਕਹੁ ਮੰ
 ੩ ॥ ॥ ਜਿਉ ਤਨੁ ਕੋਲੁ ਪੀੜੀ ਮੇਰ ਤੁਨ ਭਰੀ ਭੂਹਿ
 ॥ ਜੀਉ ਵੇਵੇਰ ਉਖੰਨੀ ਮੇ ਸਚੇ ਸੰਦਰ੍ਹ ਨੇਹਿ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁਕਈ ਰਾਤੀ ਅਭੈ ਭੂਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੩

॥ ਸਜਣੁ ਮੇਰੁ ਰੰਗੁ ਲਾਰੰਗੁ ਲਾਏ ਮਨੁ ਲੇਇ ॥ ਜਿਉ
 ਮਾਜੀ ਠੈਕ ਪਛੇਰੰਗੁ ਭੀ ਪਾਹੇ ਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਰੰਗੁ ਨਉ
 ਤਰੈ ਬਿਅਨ ਲਗੈ ਕੇਹਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿਅ
 ਪਿਦਰਭੈਆ ਪਿਹਰਿ ਬੁਲਾਇ ਦਾ ॥ ਹਰਿਅਪੋਸਿ
 ਸਾਇਸ ਦਾਗਿ ਸਿਰਿ ਪੈਯੈ ਲਗਾਇ ਦਾ ॥ ਇਕਨਾ ਭੁਗਤ
 ਲਾਇ ਇਕਿਅਪਿ ਪੁਆਇ ਦਾ ॥ ਇਕਨਾ ਮਾਰਗ
 ਪਾਇ ਇਕਿਉ ਝਾੜਿ ਪਾਇ ਦਾ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿ
 ਆਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਣਗਾਇ ਦਾ ॥ ੫ ॥ ਜਲੈ ਕਮਃ
 ੩ ॥ ਸਾਭਿ ਗੁਰਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੋਯੈ ਕੇ ਕਰੈ ਚਿਤੁ
 ਲਾਇ ॥ ਮਨਿ ਚਿੰਦਿਅ ਫਲੁ ਪਾਵਣਾ ਹਉਮੈ ਫਿਰ

ਹੁਜਾਇ। ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਸਚੇਰਹੈ ਸਮਾਇ
।। ਇਸੁ ਜਗਮਹਿ ਨਾਮੁ ਅਲਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮ
ਨਿਅਗਇ। ਨਾਨਕ ਜੋ ਗੁਰ ਸੇਵਹਿ ਅਪਣਾ ਹਉਤਿ
ਨ ਬਾਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ। ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਅਨਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰ
ਅਜਿਤੁ ਹੈ ਦੁਜੈ ਲਗੈ ਜਾਇ। ਤਿਸਨੇ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਨ
ਹੀ ਦੁਖੈ ਦੁਖਾਇਹਾਇ। ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਪਾਇ ਪਾਇ
ਰਿਤ ਬਕੋ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ।। ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ
ਨਾਮਾ ਵਟੀ ਬਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ। ਭੋਖ ਧਾਰੀ ਭੋਖ ਕਰਿ
ਬਕੇ ਅਠ ਸਾਠਿ ਤੀਰਥ ਨਾਇ। ਮਨ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣ
ਨੀਹ ਉਮੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਭਉ

ਪਇਆਵਰੁਭਾਗਿਵਾਸਿਅਮਾਮਨਿਅਗਇਆਭੋਪਾਇ
 ਮੇਮਨੁਦਾਸਿਹੋਆਹਉਮੇਜਬਾਦਿਜਲਾਇਆਸਾਚਿ
 ਰਤੇਸੇਨਿਰਮਲੇਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਇਆਸਤਿਗੁਰਿ
 ਮਿਲਿਐਨਾਉਪਾਇਆਨਾਨਕਸੁਖਿਸਮਾਇਆ॥੨
 ॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਏਹਭੂਪਤਿਰਾਣੇਰੰਗਾਇਨਚਾਰਿਸੁ
 ਹਾਵਣਾਏਹੁਮਾਇਆਰੰਗੁਕਸੁੰਭੁਖਿਨਮਹਿਲ
 ਹਿਜਾਵਣਾ॥ਚਲਾਇਆਨਾਲਿਨਚਲੈਸਿਰਿਪਾ
 ਪਲੈਜਾਵਣਾ॥ਜਾਂਪਕੜਿਚਲਾਇਆਕਾਗਲਿਤਾਂ
 ਖਰਾਬਰਾਵਣਾ॥ਓਹੁਵੇਲਾਹਾਥਿਨਮਾਵੈਫਿਰਿਪ
 ਫੁਤਾਵਣਾ॥੬॥ਸਲੋਕੁਅੰ॥੩ ॥ਸਤਿਗੁਰਤੇਜੋ

ਮੁਹਾਫਿਰੇ ਬਧੇ ਦੁਖ ਸਹਾਹਿ ਆਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਮਿਲਣੁ
ਠਪਾਇ ਨੀਜੀ ਮਾਹਿਤੈ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ਸਹਾਸ ਰੇ ਗੁਨ ਛੁ
ਰਈ ਦੁਖ ਹੀ ਮਾਹਿ ਦੁਖ ਪਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕਨ ਦਰੀ ਬਖਸਿ
ਲੇਹਿ ਸਬ ਦੇ ਮੋਲਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੩ ॥ ਜੋ
ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮੁਹਾਫਿਰੇ ਤਿਨ ਨ ਉਰਨ ਠਉ ॥ ਜਿਉ
ਛੁਟਾਇ ਪਾਰਿ ਪਾਰਿ ਫਿਰੇ ਦੁਹ ਚਰ ਦਿਬ ਦਨ ਉ ॥
ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬਖਸੀ ਮਾਹਿ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੋਲਿ
ਮਿਲਾਉ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੋ ਸੇਵਹਿ ਸਤਿਗੁਰ
ਰਿਸੇ ਬੁਢ ਜਲ ਤਰਿਗਾਇ ॥ ਆਜੇ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿਹ
ਰਿਨ ਉਤਿਨ ਜਮੁ ਛਾਡਿਗਾਇ ॥ ਆਜੇ ਦਰਗਾਹ

ਪੇਧੇਜਾਹਿਜਿਨਾਹਰਿਜੀਪਲਾਇਅਸਾਹਰਿਜੇਵਹਿ
 ਜੇਈਪੁਰਖਜਿਨਾਹਰਿਤੁਧੁਮਾਇਅਸਾਗੁਣਗਾਵੁ
 ਪਿਅਾਰੇਨਿਤਗੁਰਮੁਖਿਬ੍ਰਮਭਉਗਾਇਅਸਾ॥੧॥
 ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਥਾਏਵਿਚਿਕੈਵਸਤੁਪਈਓਹ
 ਰਿਕੋਜਨੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁਸਾਰਾਜਿਤੁਖਾਧੈਮਨੁਬਿਪਤੀ
 ਐਪਾਈਐਮੋਖੁਦੁਆਰਾ॥ ਇਹੁਕੋਜਨੁਅਲਕੁਹੈ
 ਜੀਤਹੁਲਕੈਗੁਰਵੀਚਗਰਿ॥ ਏਹਮੁਟਾਵਣੀਕਿਉ
 ਵਿਰਹੁਕਫੀਐਸਦਾਰਖੀਐਉਰਿਧਗਰਿ॥ ਏਹਮੁ
 ਦਾਵਣੀਸਤਿਗੁਰੁਪਾਈਗੁਰਸਿਖਾਲਧੀਬੁਗਲਿ॥
 ਨਾਨਕਜਿਹੁਕੁਝਾਏਸੁਕੁਝਸੀਹਰਿਪਾਇਅਗੁਰ

ਮੁਖਿ ਪਾਗਲਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮੇਲੇ ਸੇ ਮਿਲਿ
ਰਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਅਗਿ ਪਾਵਿ ਛੋੜੇ
ਸੇ ਦਿਛੁੜੇ ਦੁਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਇ ॥ ਨਾਨਕਾ ਦਿਖੁ ਕਰਮ
ਕਿਆ ਪਾਈ ॥ ਮੇ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਆਕਾਸਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉ
ੜੀ ॥ ॥ ਬਹਿ ਜਖੀ ਆਜ ਸੁਰਾਵਹਿ ਗਾਵਣਹਾਰੀ
ਆਹਾਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਹੁ ਨਿਤ ਹਰਿ ਕਉ ਬਾਲਿਹ
ਰੀ ਆਗਾ ਜਿਨੀ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਆਹਾਰਿ ਨਾਉ ਤਿਨਹ
ਉਦਾਰੀ ਆਗਾਰੁ ਮੁਖੀ ਆਹਾਰਿ ਮੇਲੁ ਮਿਲਾਵਣਹ
ਰੀ ਆਗਾ ਹਉ ਬਾਲਿ ਜਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਗੁਰਦੇਖਣਹ
ਰੀ ਆਗਾ ॥ ੮ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ॥ ਦਿਖੁ ਨਾਵੈ ਸਭਿ

ਰਮਦੇਨਿਤਜਾਗਿਤੋਟਾਸੈਸਾਰਿ॥ ਮਨਮੁਖਿਕਰਮਕਮ
 ਵੇਹਉਮੈਅੰਧੁਰੁਬਾਰੁ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਵਣੁ
 ਨਾਨਕਸਬਦੁਵੀਚਾਰਿ॥੧॥ਮਃ੩॥ ॥ਸਹਜੇਜਸੋ
 ਸਹਜੇਸੋਵੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਅਨਾਇਨੁਉਸਤਾਤਿਹੋਵੈ॥ ਮ
 ਨਮੁਖਭਰਮੈਸਹਜਾਹੋਵੈ॥ ਅੰਤਰਿਗਿਰਿਤੁਨੀਦਨਜੋ
 ਵੈ॥ ਗਿਅਨੀਜਾਗਹਿਸਦਹਿਬੁਭਾਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮਿ
 ਰਤਿਅਾਬਾਇਜਾਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸੇਹਰਿਨ
 ਮੁਖਿਅਵਹਿਜੋਹਰਿਰਤਿਅਾਹਰਿਇਕਾਧਿਅਾਵ
 ਹਿਇਕਾਇਕੋਹਰਿਸਾਤਿਅਾਹਰਿਇਕੋਵਰਤੀਇਕ
 ਇਕੋਉਤਪਤਿਅਾਜੋਹਰਿਨਾਮੁਖਿਅਾਵਹਿਤਿਨ

ਡੁਰਸਾਇਘਾਤਿਅਗਾਰੁਮਤੀਦੇਵੈਅਗੀਪਗੁਰਮੁ
ਖਿਹਰਿਜਪਿਆਗਾ॥੯॥ਜਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਅੰਤਰਿਗਿ
ਆਨੁਨਮਾਇਓਜਿਤੁਕਿਛੁਜੋਈਪਾਇ॥੧੦॥ਵਿਦੁਰਿ
ਠਾਕਿਅਸਾਨਾਹਿਅੰਮੀਧਾਅੰਧੁਕਮਾਇ॥੧੧॥ਅਨੁ
ਸਬਦੁਪਛਾਣੀਅੰਨਾਮੁਵਸੈਮਾਨਿਅਗਇ॥੧੨॥ਅਮਃ
੩ ॥ਇਕਾਬਾਣੀਇਕੁਗੁਰੁਇਕੋਸਬਦੁਵੀਚਾਰਿ॥
ਜਚਾਸਉਦਾਹਟੁਸਰੁਰਤਨੀਭਰੇਭੰਡੁਗੁਰੁਗੁਰੁਕਿ
ਰਪਾਤੇਪਾਣੀਅਨਿਜੇਦੇਵੈਦੇਵੁਨਹਾਰੁ॥ਜਚਾਸਉ
ਦਾਣਾਭੁਸਦਾਖਾਟਿਅਨਾਮੁਅਪਾਰੁ॥ਵਿਖੁਵਿਰਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪ੍ਰਗਾਟਿਅਕਰਮਿਪੀਅਦੁਨਹਾਰੁ॥ਨਾ

ਨਕਸਚੁਸਲਾਹੀ। ਮੇਧੰਨੁਸਦਾਰਣਹਾਰੁ॥੨॥੫ਉ
 ਭੀ॥ ॥ ਜਿਨਾਮੰਦਰਿਕੁਤੁਵਰਤੈਸਚੁਨਭਾਵਣੀ॥
 ਜੇਕੋਬੋਲੈਸਚੁਕੁਤੁਜਲਿਜਾਵਣੀ॥ ਕੁਛਿਅਗੀਰ
 ਜੇਕੁਛਿਜਿਉਂਦੈਸਟਾਕਾਗੁਖਾਵਣੀ॥ ਜਿਸੁਹਰਿਹੋ
 ਇੰਦ੍ਰਿਪਾਲੁਜੋਨਾਮੁਧਿਆਵਣੀ॥ ਠਰਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾ
 ਮੁਅਰਾਧਿਕੁਤੁਪਾਪੁਲਟਿਜਾਵਣੀ॥੧੦॥ ਜਲਕੁਮ
 ੦੩ ॥ ਸੇਖਾਂਚਉਚਕਿਸਆਚਉਦਾਇਆਏਹੁਮਨੁ
 ਇਕਤੁਪਾਰਿਆਗਣਿ॥ ਏਹਕੁਤੇਹਕੁਛਤ੍ਰਿਤੁਗੁਰਕਾ
 ਸਬਦੁਪਛਾਣੁ॥ ਸਤਿਗੁਰਮਗੇਦੁਹਿਪਉਸਚੁਕਿ
 ਫੁਜਾਣੈਜਾਣੁ॥ ਅਸਾਮਨਸਾਜਲਾਇਤੁਹੋਇਰਹੁ

ਮਿਹਮਾਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਭੀਚਰ ਲਾਹਿਤਾਂ ਦਰਗ
ਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਤਿਨ ਪਿ
ਗੁਪੈ ਨ ਲੁਧਿ ਗੁਖਾਣੁ ॥੧॥ ਅੰਤ ॥ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਤੋ
ਟਿਨਾ ਆਵਟੀ ਕੀ ਮਾਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਹਰਿਗੁਣ ਰਵਹਿ ਗੁਣ ਮਾਹਿਰ ਹੋ ਸਮਾਇ ॥੨॥
॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਚੋਲੀ ਦੇਹ ਸਵਾਰੀ ਕਾ ਛਿਪੈ ਧੀ
ਭਗਤਿ ਕਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਪਾਟੁ ਲਗਾ ਅਧਿਕਾਣੀ ਬਹੁ ਬ
ਹੁ ਬਿਧਿ ਭਗਤਿ ਕਾਰਿ ॥ ਕੋਈ ਬੁਝੈ ਬੁਝੁਣ ਹਾਰਾ ਅੰਤ
ਰਿ ਬਿਬੇਕੁ ਕਾਰਿ ॥ ਜੋ ਬੁਝੈ ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਇ
ਆਪਿ ਹਾਰਿ ॥ ਜਨਨੁ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਹਰਿਸਾਤਿਹਾਰਿ॥੧੧॥ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ਪਰਥਾ
 ਇਸਾਖੀਮਹਾਪੁਰਖਬੋਲਦੇਸਾਝੀਸਗਲਜਹਾਨੈ॥
 ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਇਸੁਭਉਕਰੇਆਪਣਾਆਪੁਪਛਾਣੈ॥
 ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਜੀਵਤੁਮਰੈਤਾਮਨਹੀਤੋਮਨੁਮਾਨੈ॥
 ਜਿਨਕਉਮਨਕੀਪਰਤੀਤਿਨਹੀਨਾਨਕਜੋਕਿਆਕ
 ਬਹਿਰਿਅਨੈ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਚਿਤੁਨਲ
 ਇਓਅੰਤਿਦੁਖੁਪਹੁਤਾਅਗਇ॥ਅੰਦਰਹੁਬਾਹਰਹੁ
 ਅੰਧੀਆਸੁਧਿਨਕਾਣੀਪਾਇ॥ਪੀਤ੍ਰਿਤਤਿਨਕੀਬਰ
 ਕਤੀਸੁਭਜਗਤੁਖਾਇਜੋਰਤੇਹਰਿਨਾਇ॥ਜਿਨ
 ਗੁਰਕੋਸਬਦਿਸਲਾਹਿਅਹਾਰਿਜਿਉਰਤੇਸਮਾਇ

॥ ਘੀਰਿਤੁ ਦੁਜੈ ਭਾਇ ਬਰਕਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਧਨੁ ਪਲੈ
 ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਪਾਇ ਬਰਕਤਿ ਸੰਤੋ ਖੁਨ ਆਇ ਓਅਨਾ ਦਿਨੁ ਜਲ
 ਵਿਹਾਇ ॥ ਕੁਕਪੁਕਾਰ ਨ ਚੁਕਈ ਨ ਸੀਸਾ ਵਿਚੁ ਜਾ
 ਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਦਿਹੁ ਦਿਅ ਆਮੁ ਹਿਕਾ ਲੇਉ ਠਿਜ
 ਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਸਜਣ ਮੇਲਿ ਪਿਆਰੇ
 ਮਿਲਿ ਪੰਥੁ ਦਸਾਈ ॥ ਜੇ ਹਰਿ ਦਸੇ ਮਿਤੁ ਤਿਸੁ ਹਉ ਬ
 ਲਿਜਾਈ ॥ ਗੁਣ ਸਾਝੀ ਤਿਨਾ ਸਿਉ ਕਰੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਈ ॥ ਹਰਿ ਸੇਵੀ ਪਿਆਰਾ ਨਿਤ ਸੇਵਿ ਹਰਿ ਸੁ
 ਖੁ ਪਾਈ ॥ ਬਾਲਿ ਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸੁ ਜਿਨਿ ਸੋਝੀ
 ਪਾਈ ॥ ੧੨ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਘੀਰਿਤੁ ਮੇਲੁ ਨ ਚੁ

ਕਈ ਜੇਵੇਦਪੜੈ ਜੁਗਾ ਚਗਰਿ। ਤੈਰੁ ਗੁਣ ਮਗਇਆ ਮੂਲੁ
 ਠੇਵਿ ਰਿਹਉ ਮੇਨਾ ਮੁਦਿ ਸਾਗਿ। ਪੀਤ੍ਰਿਤ ਭੂਲੇ ਦੁਜੈ ਲਾ
 ਗੇ ਮਾਇਆ ਕੈ ਦਾਪਾਗਿ। ਅੰਤ ਰਿਤਿ ਸਨਾਭੁ ਖਹੈ ਮੂਰ
 ਖਿਭੁ ਖਿਆ ਮੁਏ ਗਾਵਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੇਵਿਐ ਸੁਖੁ ਪਾ
 ਇਆ ਸਚੇ ਸਬਾਦਿ ਵੀਚਾਰਿ। ਅੰਦਰਹੁ ਤਿਸਨਾਭੁ
 ਖਗਈ ਸਚੇ ਨਾਇ ਪਿਆਗਿ। ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹ
 ਜੇਰ ਜੇਨੀ ਨਾਹਰਿ ਰਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ। ੧॥ ਮ ੮੩
 ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਸੇਵਿਅਾ ਦੁਖੁ ਲਗਾ ਬਹੁ
 ਤਾ ਆਇ। ਅੰਤ ਰਿਅਗਿ ਮਾਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਹੋ ਸੁਧਿ ਨ ਕਾ
 ਈ ਪਾਇ। ਮਨ ਹਠਿ ਸਹਾਜੀ ਨ ਬੀਜਿ ਓਭੁ ਧਾਰਿ ਅ

ਗੋਖਾਇ। ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਿਸਾਰਿ। ਆਦੁ ਜੈਲਗਾਜ ॥
 ਇ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਹਿ ਵਡਿ। ਆਈ। ਅਗਜਿ
 ਆਪੇ। ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ। ॥੨॥ ॥੫॥ ਉੜੀ। ॥ ॥ ਹਰਿ ਰਸ
 ਨਾਹ। ਰਿਜ ਸੁਗਾਏ। ਖਰੀ ਸੁਹਾਵਣੀ। ਜੋ ਮਨਿ ਤਨਿ
 ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਕੋਲੇ। ਸਾਹਰਿ ਰਾਵਣੀ। ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰ
 ਖੇ। ਸਾਦੁ ਸਾਥਿ ਪਤਾਵਣੀ। ਗੁਣਗਾਏ। ਪਿ। ਆਰੇ ਨਿਰ
 ਗੁਣਗਾਇ। ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਵਣੀ। ਜਿ ਸੁਹੇਵੇ। ਆਪਿ ਦ
 ਇ। ਆਲੁ ਸਾਸਤਿ। ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਬੁਲਾਵਣੀ। ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ
 ਮਃ ੩ ॥ ਹਸਤੀ ਸਿਰਿ ਜਿਉ। ਅੰਕ ਸੁਹੇ। ਅਹਰਣਿ ਜਿਉ
 ਸਿਰੁ ਦੇਇ। ਮਨੁ ਤਨੁ। ਆਗੇ। ਗਪਿ ਕੈ। ਉਭੀ। ਸੇਵਕ ਰੋਇ।

ਇਉਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਨਿਦਾਰੀਐ ਸਭੁ ਰਜੁ ਸਿਸਟਿ ਕਢੇ
 ਇਹ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝੀਐ ਜਾ ਆਪੇ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇਇ॥
 ੧॥ ਮ॥ ੪੩ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਆਏ
 ਤੇ ਪਰਵਾਣਾ ਨਾਨਕ ਕੁਲੁ ਉਧਾਰਹਿ ਆਪਣਾ ਦਰਗਾਹ
 ਪਾਵਹਿ ਆਣੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਖੀਅਗ ਸਿ
 ਖ ਗੁਰੁ ਮੇਲਾਈਆ ਆਇ ਕਿਸੇ ਵਕ ਗੁਰ ਪਾਜਿ ਇਕਿ ਕੁ
 ਰਿਕਾਰੇ ਲਾਈਆ ਜਿਨ ਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਮਨਿ ਰਿਤਿ
 ਤਿਨ ਭਾਉ ਗੁਰੁ ਦੇਵਾਈਆ ਗੁਰ ਸਿਖਾਇ ਕੋ ਪਿਆ
 ਰੁ ਗੁਰ ਮਿਤਾ ਪੁਤਾ ਭਾਈਆ ਗੁਰ ਜਤਿ ਗੁਰੁ ਬੇਂਹ ਲੁਸ
 ਰਿ ਗੁਰੁ ਅਖਿ ਗੁਰੁ ਜੀਵਾਈਆ॥ ੧੪॥ ਸਲੋਕੁ ਮ॥ ੪੩

॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ ਅ
ਵਰੇ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥ ਜਾਮਦਾਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀ ਅਹਿ ਫਿਰਿ
ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਪਚਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁ
ਰੁ ਜੇਵਹਿ ਮਾਪਣਾ ਜੇ ਜਨ ਸਚੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾ
ਇਸ ਮਾਇਰੇ ਚੁਕਾ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
॥ ਧਨੁ ਜੀ ਪੈ ਮਾਇਆ ਮੰਚੀ ਮੇਅੰਤੈ ਦੁਖ ਦਾਈ ॥ ਘ
ਰਮੰਦਰ ਮਹਲ ਸਦਾ ਰੀ ਅਹਿ ਕਿਛੁ ਜਾ ਬਿਨ ਜਾਈ ॥
ਹਰਿ ਰੰਗ ਤੁਰੇ ਨਿਤ ਪਾਲੀ ਅਹਿ ਕਿਤੇ ਕਾਮਿ ਨ ਆਈ
॥ ਜਨ ਲਾਵਹੁ ਚਿਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਿਉ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਜਖ
ਈ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪੈ ਮਾਇਆ ਰੁਗਮੁ ਖਿਚੁ

ਪਾਣੀ॥੧੫॥ਜਲੇਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮੇ ਨਾਉ ਨਪ ॥੬੬
 ਈ॥ਐਪੁਰੈ ਕਰਮਿ ਪਾਇ॥ਆਜਾਇ॥ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ
 ਆਪਣੀ ਤਾਰੁ ਰਮਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥
 ਇਕਿ ਦਸ਼ਹਿ॥ਇਕਿ ਦਸ਼ੀ॥ਆਹਿ॥ਇਕ ਨਾ ਕੁਤੇ ਖਹਿ॥
 ਇਕਿ ਪਾਣੀ॥ਵਿਚਿ ਉਜਟੀ॥ਆਹਿ॥ਇਕਿ ਭੀ॥ਫਿਰਿ ਹਜ
 ਟਿ ਪਾਹਿ॥ਨਾਨਕ ਏਵ ਨ ਜਾਪਈ॥ਕਿ ਬੈਜਾਇ ਸਮਾਹਿ
 ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤਿਨ ਕਾ ਖਾਧਾ ਪੈਧਾ॥ਇਆ ਜਰੂ
 ਪਾਵਿ ਤੁਹੈ ਜੇ ਨਾ ਮਿਹਾਰਿ ਰਾਤੇ॥ਤਿਨ ਕੇ ਪਰਮੰਦਰ ਮਹ
 ਲ ਜਗਈ॥ਸਭਿ ਪਾਵਿ ਤੁਹਾਹਿ॥ਜਿ ਨੀਰੁ ਰਮੁ॥ਪਿਸੇ ਦਾਕਿ
 ਸਿਖ॥ਅਭਿ॥ਆਗਾ॥ਤਿ ਜਾਇ॥ਦਰਸਾਤੇ॥ਤਿਨ ਕੇ ਤੁਰੇ ਜੀ

ਨਖੁਰਗੀਰਜਗੁਪਾਵਿਤੁਹਪਿਜਿਨੀਗੁਰਮੁਖਿਜਿਖਸ
ਧਸੰਤਚਾੜਿਜਾਤੇ॥ਤਿਨਕੇਕਰਮਧਰਮਕਾਰਜਸਾਭਿਪ
ਵਿਤੁਹਪਿਜੇਬੋਲਹਿਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਹਰਿਜਾਤੇ॥ਜਿ
ਨਕੇਪੋਤੇਪੁਨੁਹੇਜੇਗੁਰਮੁਖਿਜਿਖਗੁਰੁਪਹਿਜਾਤੇ॥੧੬
॥ਜਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ਨਨਕਨਾਵਹੁਪੁਬਿਅਹਲਤੁਪਕ
ਤੁਸਤੁਜਾਇ॥ਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਸਤੁਹਿਰਿਲਾਇਅਸਮੁਠੀ
ਦੁਜੇਰਾਇ॥ਜਮਦਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਹਿਬਹੁਤੀਮਿਲੈਸ
ਜਾਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ਸੰਤਨਾਲਿਵੇਰੁਕਮਾਵਦੇਦੁਸਰ
ਨਾਲਿਮੋਹੁਪਿਆਰਾਅਰੋਪਿਛੇਸੁਖੁਨਹੀਮਰਿਜੀਮ
ਹਿਵਾਰੇਵਾਰਾ॥ਬਿਸਨਾਕਦੇਨਬੁਝਣੀਦੁਬਿਧਾਹੋਇਖੁ

ਆਗੁ ਮੁਹਕਾ ਲੇਤਿ ਨਾਨਿ ਦਕਾ ਤਿਤੁ ਸਚੇ ਦਰ ਬਗਰਿ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਮਾ ਵਿਹੁਣਿ ਆਨਾ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਗਰਿ॥ ੨॥ ੫
 ਉਨੀ॥ ॥ ਜੇਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਦੇਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ
 ਮਿਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹੀ॥ ਜਿਨ ਮਾਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅਰਾਧਿ
 ਆਤਿਨਾ ਇਕ ਸਾਬਿਨੁ ਦੁਜਾ ਕੋ ਨਹੀ॥ ਜੇਈ ਪੁਰਖ ਹ
 ਰਿਸੇ ਦੇਵੇ ਜਿਨ ਪੁਰਿ ਮਸਤ ਕਿਲੇ ਖੁਲਿਖਾਤੀ॥ ਹਰਿ ਕੇ
 ਗੁਣ ਨਿਤ ਗਾਵੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਗੁਣੀ ਸਮਝਾਤੀ॥
 ॥ ਵਡੀ ਆਈ ਵਡੀ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਗੁਰ ਪੁਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾ
 ਹੀ॥ ੧॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਜੇਵਾ ਗਾਖ
 ਕੀ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਆਪੁ ਗਾਵਾਇ॥ ਸਬਾਦਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ

ਨਾਮ ਰਹਿਤਾ ਸੇਵਾ ਪਵੈ ਸਭ ਥਾਇਆ ਪਾਰਸ ਪਰਾਸਿਐ
 ਪਾਰਸੁ ਹੋਵੈ ਸਾਰਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇਆ ਜਿਸੁ ਪੁਰ ਬਿਹੋਵੈ ਕਿ
 ਖਿਆਤਿ ਸੁਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਆ ਨਾਨਕ ਗਣ
 ਤੇ ਸੇਵਕ ਨਾਮਿ ਲੈ ਜਿਸੁ ਬਖਸੈ ਸੋ ਪਵੈ ਥਾਇਆ ॥੧॥ ਅੰ
 ੩ ॥ ਮਹਲੁ ਕੁਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮੂਰਖਾ ਅਪਣੈ ਸੁਆ
 ਇਆ ਸਬਦੁ ਚੀਨਹਿ ਤਾ ਮਹਲੁ ਲਹਹਿ ਜੇਤੀ ਜੇਤਿ ਸਮ
 ਇਆ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕਾਭਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸਭ ਸੇਝੀ ਪਾਇਆ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਣੈ ਪਾਰਿਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਲਣੈ ਮਿਲਾਇ
 ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਸਭਿ ਪੁਰੀ ਪਈ ਜਿਸਨੋ ਕਿਰ
 ਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਇਆ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਚੀਨ ਪਨੁ ਰਾਗ ਤਿਨ

ਭਗਤ ਜਨ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤਿ ਆਪਨੁ
 ਧਨੁ ਭਾਗਤਿ ਨਾ ਸੰਤ ਜਨ ਜੋ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਦਣੀ ਸੁਣਤਿ
 ਆਪਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗਤਿ ਨਾ ਸਾਧਨ ਨਾ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਰ
 ਇਹੁਣੀ ਜਨ ਬਣਤਿ ਆਪਨੁ ਧਨੁ ਭਾਗਤਿ ਨਾ ਗੁਰ
 ਮੁਖ ਜੋ ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੈ ਮਨੁ ਜਿਣਤਿ ਸਭ ਦੁਦਰੈ ਭਾਗ
 ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੇ ਜੋ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਸਿਖ ਪੜ੍ਹਤਿ ਆ ॥ ੧੮ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੈ ਤਿਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਤੁਰਹੈ ਏਕ ਸ
 ਬਦਿ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਨਵ ਨਿਧੀ ਮਠਾਰਹਾ ਸਿਧੀ ਪਿਛੈ ਲ
 ਗੀ ਆਫਿਰਹਿ ਜੋ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਸਦਾ ਵਸਾਇ ॥ ਬਿਰੁਸ
 ਤਿਰੁਰਨਾ ਉਨ ਪਾਈ ਅੰਬੁ ਤੁਕ ਰਿਵੀ ਚਾਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁ

੧੬੮

੦

ਰੈਰੁਗਗਿਸਤਿਰੁਗਮਿਲੈਜੁਖੁਪਾਏਜੁਗਿਚਾਰਿ॥੧॥ਅੰ॥
 ੩ ॥ਕਿਅਗਰੁਗੁਕਿਅਗਬਿਰਧਿਏਮਨਮੁਖਤ੍ਰਿਸਨਾ
 ਰੁਖਨਜਗਇਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦੇਰਤਿਅਸੀਤਲੁਹੋਏਅ
 ਪੁਰਾਵਾਇਅੰਦਰੁਤ੍ਰਿਪਤਿਸੰਤੋਖਿਅਗਫਿਰਿਰੁਖਨਲ
 ਰੈਅਗਇਨਾਨਕਾਜੇਗੁਰਮੁਖਿਕਰਹਿਜੋਪਰਵਾਣੁਹੋਜੋ
 ਨਾਮਿਰਹੇਲਿਵਲਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਉਬਾਲਿਹ
 ਰੀਤਿਨਕਉਜੋਗੁਰਮੁਖਿਸਿਖਾਜੋਹਰਿਨਾਮੁਪਿਅਗਇ
 ਦੇਤਿਨਦਰਸਨੁਪਿਖਾਸੁਣਿਕੀਰਤਨੁਹਰਿਗੁਣਰਵਾ
 ਹਰਿਜਸੁਮਨਿਲਿਖਾਹਰਿਨਾਮੁਸਲਾਹੀਰੀਗਾਸਿਉਸ
 ਭਿਕਿਲਾਵਿਖਾਕਿਖਾਧੀਨੁਧੀਨੁਸੁਹਾਵਾਜੋਸਰੀਰੁਬਾਨੁ

ਤੇ ਜਿਥੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਪਰੋਵੇ ਖਾ ॥ ੧੮ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਦਸੈ ਮਨਿ ਮਾਇ
ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਦੁ ਦੇ ਮਨ ਮੁਖੀ ਜਾਨਿ ਜਨ ਮੁਗਧਾ
ਇ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਜਿਧ ਜਾਧਿ ਕਨਾਵੈ ਨ ਜਾਭਿ ਖੋਜ ਦੇ
ਬਡਿਰ ਹੋਲਿ ਵਲਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ
ਗੁਰ ਮੁਖੀ ਮਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪੈ ਨ ਟਖਾਣੁ ਜਤੁ
ਬਾਦਿ ਹੋ ਪਿਗੁ ਸਿਧੀ ਪਿਗੁ ਕਰ ਮਾਤਿ ॥ ਜਾਨਿਧ ਜਾ ਕਰ
ਮਾਤਿ ਹੋ ਮਾਠਿ ਤੁਕਰੇ ਜਿ ਸੁਦਾਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਏਹਾ ਸਿਧ ਏਹਾ ਕਰ ਮਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
॥ ਹਮਦੁ ਵੀਹਰਿ ਪੁਰਖ ਸਮਕੇ ਨਿਤ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ

ਗੁਣਛੰਤਾ॥ ਪਰਿਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਾ ਰਿਜਸੁ ਸੁਟਹਾ ਤਿਸੁ ਕ
ਦਲਾਕੀਤਾ॥ ਪਰਿਦਾਤਾ ਸਤੁ ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀਆ ਸੰਗਤਜ
ਨਜੀਤਾ॥ ਪਰਿਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲਹੋਇ ਵਿਚਿ ਪਾਥਰ
ਸ਼ਿਮਜੀਤਾ॥ ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨ
ਦੰਤਾ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕੁ ਮ॥ ੩ ॥ ਪੜ੍ਹਣਾ ਗੁੜ੍ਹਣਾ ਸੰਸਾਰਥੀ
ਕਾਰਹੈ ਅੰਦਰਿ ਰਿਜਨਾ ਵਿਕਾਰੁ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਾਭਿ ਪੜ੍ਹਿ
ਥਕੇ ਦੁਜੈ ਰਾਇ ਖੁਆਰੁ॥ ਸੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੋ ਪੀੜਿਤੁ ਬੀਨਾ ਗੁਰਸ
ਬਦਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਅੰਦਰੁ ਥੋਜੈ ਤਤੁ ਲਹੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ
॥ ਗੁਣਨਿਧਾਨੁ ਪਾਇਆ ਸਹਾਜਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ॥ ਧੰਨੁ
ਵਾਪਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ੧॥ ਮ॥

॥ ਦਿਟੁ ਮਨ ਮਾਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਿਝਈ ਦੇਖਹੁ ਕੋਲਿ ਵਲਾ
 ਇ। ਰੇਖ ਪਾਰੀਤੀ ਰਬੀਭਾ ਵਿਖ ਕੇ ਨਾਏ ਤੁਮਨ ਮਾਰਿਆ
 ਜਾਇ। ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਏ ਤੁਮ ਨੁਜੀ ਵਤੁ ਮਰੇ ਸਾਰਿ ਰਹੇ ਲਿਵ
 ਲਾਇ। ਨਾਨਕਾਇ ਸੁਮਨ ਕੀ ਮਲੁਾਇ ਉਤਰੇ ਹਉ ਮੇਸਬ
 ਦਿਜ ਲਾਇ। ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ
 ਮੇਰੇ ਗੁਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਜਾ ਵਹੁ ਇਕ ਕਿਨਕਾਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ
 ਸੀਗਾਰ ਬਨਾ ਵਹੁ ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਕਾ ਪੜ੍ਹ ਪਾਤਿ ਰਹੁ ਖਿਮ
 ਕਾ ਮੇਸਾ ਸੀਗਾਰੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਿ
 ਮਖਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਕਿਲਾ ਬਿ
 ਖਵਾਟੈ ਇਕ ਪਲਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਇਆ ਲੁਹੈ ਵੇਜਿ ਸੁ

ਉਪਰਿਸੋਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਜਾਪਿਜਿਣਕਾ॥੨੧॥ਸਲੋਕੁਮ
 ੦੩ ॥ਜਨਮਜਨਮਕੀਇਸੁਮਨਕਉਮਲੁਲਾਰੀਕਾ
 ਲਾਹੇਆਜਿਆਹੁਖੰਨਲੀਧੋਤੀਉਜਲੀਨਹੋਵਈਜੇ
 ਜਉਧੋਵਾਇਪਾਹੁਗੁਰਪਰਸਾਦੀਜੀਵਤੁਮਰੈਉਲਟੀ
 ਹੋਵੈਮਤਿਬਦਲਾਹੁਨਾਨਕਮੇਲੁਨਲਗਾਈਨਾਫਿਰਿਜੇ
 ਨੀਪਾਹੁ॥੧੫੦੩॥ ॥ਚਚੁਜੁਗੀਕਾਲਿਕਾਲੀਕਾਂਛੀ
 ਇਕਉਤਮਪਦਵੀਇਸੁਜੁਗਮਾਹਿਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਕੀ
 ਰਤਿਫਲੁਪਾਈਮੇਜਿਨਕਉਹਰਿਲੀਖਿਪਾਹਿਨਾਨਕ
 ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਅਨਾਇਨੁਕੁਗਤਿਹਰਿਉਚਰਾਹਿਹਰਿਕੁ
 ਠਾਤੀਮਾਹਿਜਪਾਹਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਮੇਲਿ

ਸਾਧਜਨਸੰਗਤਿਮੁਖਿਬੋਲੀਹਰਿਹਰਿਭੁਲੀਬਾਣਿ॥
 ਹਰਿਗੁਣਗਾਢਾਹਰਿਨਿਤਚਵਾਰੁਮਤੀਹਰਿਰੰਗੁ
 ਸਦਾਮਾਣਿ॥ ਹਰਿਜੀਪਜਾਪਿਅਉਖਧਖਾਧਿਆਸ
 ਭਿਰੋਗਗਾਢਾਭੇਦੁਖਾਪਾਣਿ॥ ਜਿਨਾਸਾਸਿਗਿਰਾਸਿ
 ਨਾਦਿਸਰੋਸੇਹਰਿਜਨਪੁਰੇਸਹੀਜਾਣਿ॥ ਜੇਗੁਰਮੁਖਿ
 ਹਰਿਅਰਾਧਏਤਿਨਚੁਕੀਜਮਕੀਜਗਤਕਾਣਿ॥੨੨॥
 ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਰੋਜਨਉਥਾਰੇਦਾਬਿਓਚੁਤਿਆਰਾ
 ਈਦਿਹਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਕਾਸਬਦੁਸੁਣਿਨਜਾਗਿਓਅੰ
 ਤਰਿਨਓਪਜਿਓਚਾਉ॥ ਸਰੀਰਜਲਉਗੁਲਬਾਹਰਾ
 ਜੇਗੁਰਕਾਰਨਕਮਾਇ॥ ਜਗਤੁਜਲੰਦਾਤ੍ਰਿਠਮੇਹਉ

ਮੇਦੁਜੇਭਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਸਰਣਾਈਉ ਬਰੇਸਾਚਿਮਨਿ
ਸਬਦੁਧਿਆਇ॥੧॥ਮਃ੩॥ ਸਬਦਿਰਤੇਹਉਮੇਰਾ
ਈਸੋਭਾਵੀਤੀਨਾਰਿ॥ ਪਿਰਕੈਭਾਣੇਸਦਾਚਲੈਤਾਬਨਿ
ਆਸੀਗਾਰੁ॥ ਸੇਜਸੁਹਾਵੀਸਦਾਪਿਰੁਰਾਵੇਹਰਿਦਰੁਪ
ਇਆਨਾਰਿ॥ ਨਾਹਰਿਮਰੈਨਕਦੇਦੁਖੁਲਾਰੈ॥ ਸਦਾਸੁਹਾ
ਗਇਨਾਰਿ॥ ਨਾਨਕਹਰਿਪ੍ਰਭੁਮੋਲਿਲਈਗੁਰਕੈਹੋਤਿ
ਪਿਆਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜਿਨਾਗੁਰੁਗੋਪਿਆਆ
ਪਦਾਤੇਨਰਬੁਰਿਮਾਰੀ॥ ਹਰਿਜੀਉਤਿਨਕਾਦਰਸਨੁ
ਕਰਹੁਪਾਪਸਟਹਤਿਮਾਰੀ॥ ਓਤਿਪਾਰਿਪਾਰਿਫਿਰਹਿ
ਕੁਸੁਧਮਨਿਜਿਉਧਰਕਟਨਾਰੀ॥ ਵਡਭਾਰੀਸੰਗਤਿ

ਮਿਲੇਗੁਰਸੁਖਿਸਵਾਰੀ॥ਹਰਿਮੇਲਹੁਸਤਿਗੁਰਦਇਆ ੧੧੨
ਕਰਿਗੁਰਕਉਬਾਲਿਹਾਰੀ॥੨੩॥ਸਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ਗੁ
ਰਸੇਵਾਤੇਸੁਖੁਉਪਜੈਫਿਰਿਦੁਖੁਨਲਗੈਆਇ॥ਜੀਮਦੁ
ਮਰਣਮਿਟਿਗਾਇਆਕਾਲੇਕਾਕਿਛੁਨਬਜਾਇ॥ਹ
ਰਿਸੇਤੀਮਨੁਗਵਿਗਹਿ॥ਸਚੇਰਹਿਅਸਮਾਇ॥ਨਾਨ
ਕਉਬਾਲਿਹਾਰੀ॥ਤਿਨਕਉਜੋਚਲਨਿਸਤਿਗੁਰਭਾ
ਇ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ਬਿਨੁਸਬਦੈਸੁਖੁਨਹੋਵਈਜੇਅਨੇ
ਕਰੈਸੀਗਾਰਾ॥ਪਰਕੀਸਾਰਨਜਾਣਈਦੂਜੇਭਾਇਪਿ
ਆਗੁ॥ਸਾਕੁਸੁਖੁਸਾਕੁਲਖਣੀਨਾਨਕਨਾਰੀ॥ਦਿਚਿਕੁਨਾ
ਗਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਅਪਣੀਦਇਆਕਰਿਹ

ਰਿਬੋਲੀਬੋਲੀ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ਹਰਿਉ ਚਰਾ ਹਰਿ
ਲਾਹਾ ਲੈਣੀ॥ ਜੋ ਜਪ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨ ਸੁਰਗ ਤਿਤਿ ਨਹ
ਉਕਰ ਬੋਲੀ॥ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਆਗਧਿ
ਆਤਿਨ ਜਨ ਦੇਖਾ ਨੈਣੀ॥ ਹਉ ਦਾਰਿ ਆਮਾ ਪਦੇ ਗੁਰੂ
ਕਉ ਜਿਨਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਸਜਨੁ ਮੇਲਿ ਆਸੈਣੀ॥ ੨੪॥ ਸ
ਲੋਕੁ ਮੰਝ ॥ ਹਰਿਦਾਸ ਨਾਮਿ ਉਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋ ਹਰਿਦਾਸ ਨ
ਕੋ ਮਿਤ੍ਰ॥ ਹਰਿਦਾਸ ਨ ਕੋ ਵਾਸਿ ਹੋ ਜਿਉ ਜੀਤੀ ਕੋ ਵਾਸਿ ਜੀਤ੍ਰਾ॥
ਹਰਿ ਕੇ ਵਾਸ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਦੇ ਕਾਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਸਿ ਉਨੇ ਹੁ॥
ਕਿਰਪਾ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸੁਨਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਜਗਾਮ ਹਿਦਰ ਸੈ ਮੇਹੁ॥ ਜੋ
ਹਰਿਦਾਸ ਨ ਕੀਉ ਸਤਿ ਤਿਹੈ ਸਾ ਹਰਿ ਕੀ ਵਡਿ ਭੂਆਈ॥ ਹ

ਰਿਆਪਣੀਵਰਿਆਈਭਾਵਦੀਜਨਕਾਜੇਕਾਰੁਕਰਾਈ॥ਸੋ
 ਹਰਿਜਨਨਾਮੁਧਿਆਇਦਾਹਰਿਹਰਿਜਨਨਾਇਕਸਮਾਨਿ॥
 ਜਨਨਾਨਕਹਰਿਕਾਵਾਸੁਹੈਹਰਿਪੈਜਰਖਹੁਭਗਵਾਨ॥੧॥
 ਮ०੪ ॥ਨਾਨਕਪ੍ਰੀਤਿਲਾਈਤਿਨਿਸਾਚੈਤਿਸੁਬਿਨੁਰਹ
 ਦੁਨਜਾਈ॥ਸਤਿਗੁਰੁਮਿਥੈਤਪੁਰਾਪਾਈ॥ਮੇਹਰਿਗਸਿਰ
 ਸਨਰਸਾਈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਰੈਣਿਦਿਨਸੁਪਰਭਾਤਿਤੂ
 ਹੋਹੀਗਾਵਣਾ॥ਜੀਅਜੀਤਸਰਬਤਨਾਉਤੇਰਾਧਿਆਵ
 ਣਾ॥ਭੂਦਾਤਾਦਾਤਾਰੁਤੇਰਾਇਤਾਖਾਵਣਾ॥ਭੁਗਤਜਨਾਕੈ
 ਸੰਗਿਪਾਪਗਾਵਣਾ॥ਜਨਨਾਨਕਸਦਬਾਲਿਹਾਰੈਬਲਿ
 ਬਾਲਿਜਾਵਣਾ॥੨੫॥ਸਲੋਕਮ०੪ ॥ਅੰਤਿਰਿਆਗਿ

ਅਨੁਭਵੀ ਮਤਿ ਮਧਿ ਮਸਤਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਨਹੀ ॥ ਅੰਦਰਿ ਕਪ
 ਟੁ ਸਭੁ ਕਪਟੋ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਕਪਟੇਖ ਪਹਿਖ ਪਾਹੀ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਭਾ
 ਵਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਆਪਣੈ ਸੁਆਇਓ ਰਾਹੀ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੇ
 ਆਪਣੀ ਤਾਨ ਨ ਕਸਬ ਦਿਸ ਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੪ ॥ ਮਨੁ
 ਖਮਾਇ ਆਸੋ ਹਾਵਿ ਆਪੇ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਮਨੁ ਆਗ ਬਿਰੁਨਾਹੀ ॥ ਅ
 ਨ ਦਿਨੁ ਜਲ ਤਰਹ ਹਿਦਿ ਨੁਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਖਪਹਿ ਖਪਾਹੀ ॥ ਅੰ
 ਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਣਾ ਗਤਿ ਨ ਕੋ ਨਿਕਾਟਿ ਨ ਕੋਈ ਜਾਹੀ ॥ ਓ
 ਇ ਆਸੀ ਪਦੁਖੀ ਸੁਖੁ ਕਥਹੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਨ ਮਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾ
 ਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਬਖਾਸਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਜੇ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾ
 ਹਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰਾਤ ਪਰਵਾਣੁ ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਭਾਇ

ਆਸੇਈ ਬਿਚਖਣ ਜੰਤ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਅੰ
 ਮਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਭੋਜਨੁ ਖਾਇਆ ਸੰਤ ਜਨ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਸ
 ਤੁਕਿ ਲਾਇਆ ਨਾਨਕ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਹਰਿ ਤੀਰਥਿ ਨਾਇਆ ॥੨॥
 ੬॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ ੦੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਿ ਰਿਸਾਂਤਿ ਹੋਮ ਨਿਤ ਨਿ
 ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ਨਾਮੋ ਚਿਤ ਵੇਨਾਮੁ ਪੜ੍ਹੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾ
 ਇਆ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਚਿਤਾਗਈ ਬਿਲਾਇਆ ਸਤਿ
 ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਉਪਜੈ ਤਿਸਨ ਭੁਖ ਸਭੁ ਜਾਇਆ ਨਾਨਕ
 ਨਾਮੋ ਰਤਿ ਆਨਾਮੋ ਪਲੇਪਾਇਆ ॥੧॥ ਮੰ ੦੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪੁਰਖ ਜਿ ਮਾਰਿਆ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਮਾਘਰੁ ਛੋਰਿ ਗਾਇਆ
 ਓਥੁ ਪਿਛੈ ਵਜੈ ਫਕਤੀ ਮੁਹੁ ਕਾਲਾ ਆਰੋਭੁ ਆਇਆ ਓਥੁ

ਅਰਥੁ ਬਰਥੁ ਮੁਹੁ ਨਿਕਲੈ ਨਿਤ ਸੁਗੁਸੁਟ ਦਾਮੁ ਆਗਿ
ਅਹੋਵੈ ਕਿਸੇ ਹੀ ਵੈ ਕੀ ਤੇਜਾ ਪੁਰਿ ਕਿਰਤੁ ਓਸ ਦਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਪ
ਇਆ ਜਿਥੇ ਓਹੁ ਜਾਇ ਤਿਥੇ ਓਹੁ ਝੂਠ ਭੂਝੂਝੂ ਬੋਲੈ ਕਿਸੇ ਨ
ਭਾਵੈ ਦੇਖੁ ਭਾਈ ਦਾਨੁ ਆਈ ਹਰਿ ਸਿਤਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅਪੁ
ਨੇਕੀ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਪਾਵੈ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾ
ਰੁਹੋਵੈ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਅਗੇ ਦੇਜ ਨੁਨਾਨੁ ਕੁਆਖਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥੨
॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਗੁਰਸਚੈ ਬਧਾ ਬੇਹੁਰ ਖਵਾਲੇ ਗੁਰਿ ਦਿ
ਤੇ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਨ ਰਤੇ ॥ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਲਿਖੇ ਅੰਤਿ ਅਵਗੁਣ ਸਾਭਿ ਹਤੇ ॥ ਗੁਰਿ ਅਪਣੀ ਕਿ
ਰਪਾਧਾਰਿ ਅਪਣੇ ਕਰਿ ਲਿਤੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਹਾਰ

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕੇ ਗੁਣਾਇ ਤੇ ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੧ ॥ ਭਾਵੀ ੧੭੫
 ਰਜਾਇ ਲੇਖਿਆ ਪਾਇ ਅਥਾਕਿ ਆਰੀਜੈ ਪਾਂਤ੍ਰੇ ॥ ਹੁਕਮੁ
 ਹੋਆ ਹਾਸ ਲੁਤ ਦੇਹੋ ॥ ਇਨਿ ਬਾਤ੍ਰਿ ਆਹੰਦੁ ਹਿਜੀ ਅਕਮਾਂ
 ਦੇ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੨ ॥ ਨਕਿਨ ਬਖਸਮ ਹਥ ਕਿਰਤੁ ਪਕੇ ਦੇਇ
 ॥ ਜਹਾਂਦਾਂਦੇ ਤਹਾਂ ਖਾਣੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਸਭੇ ਗਲਾ ਆਪਿ ਬਾਟਿ ਬਹਾ ਲਿਓਨੁ ॥ ਆਪੇ ਰਚਨੁ
 ਰਚਾਇ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਲਿਓਨੁ ॥ ਆਪੇ ਜਿਤ ਉਪਾਇਆ
 ਪਿਪ੍ਰਿਤਿ ਪਾਲਿਓਨੁ ॥ ਦਾਸ ਰਖੇ ਕੀਠਿ ਲਗਾਇ ਨ ਦਰਿ ਨਿਹ
 ਲਿਓਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ਜਾ
 ਲਿਓਨੁ ॥ ੨੮ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੩ ॥ ਏਮਨ ਹਰਿਜੀ

ਧਿਆਇਤੁ ਇਕਮਾਨਿ ਇਕਾਚਿਤਿ ਭੁਗਇ। ਹਰਿਕੀਆਸਦਾ
 ਜਦਾ ਵਰਿਅਾਈਆ ਦੇਇਨ ਪਛੋਤਾਇ। ਹਰਿਹਰਿਕੈਸਦ
 ਬਲਿਹਾਰਦੈ ਜਿਤੁ ਜੋਵੈ ਐਸੁ ਖੁਪਾਇ। ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਮਾਲਿ ਰਹੈ ਹਉਮੈ ਜਬਾਦਿ ਜਲਾਇ॥੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਅ
 ਪੇਸੇਵਾਲਾਇ ਮਨੁ ਮਾਪੇ ਬਖਸ਼ਕਰੇਇ। ਸਭ ਨਾਕਾ
 ਪਿਉ ਮਾਪਿਐ ਮਾਪੇ ਸਾਰਕਰੇਇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ
 ਨਿਤਿ ਨਿਜ ਪਰਿਵਾਸੁ ਰੇ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਸੋਭਾਹੈ॥੨॥ ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ ਤੁਕਰਦਕਾਰਦਾਸ ਮਰਭੁ ਹਰਿਕਰਤੇ ਮੈ ਤੁਝ
 ਬਿਨੁ ਅਵਰੁਨਕੇਈ। ਤੁਧੁ ਮਾਪੇ ਸਿਸਾਦਿ ਸਿਰਜੀਆ
 ਮਾਪੇ ਫੁਨਿਗੇਈ। ਸਭਾਇ ਕੋਸਬ ਦਰਤ ਦਾ ਜੋਕਰੇ

ਜੁਹੇਈ॥ ਵਾਭਿ॥ ਆਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ॥ ਖਿਟੋ॥ ਇਪ੍ਰਭੁ॥ ਹਰਿ॥ ਪਾਵੈ॥ ਸੋ
 ਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ॥ ਨਾਨਕ॥ ਆਗਾ॥ ਧਿ॥ ਆਸ॥ ਭਿ॥ ਆਖ॥ ਹੁਪੈ॥
 ਨੁਪੈ॥ ਨੁਪੈ॥ ਨੁਗੁਰ॥ ਜੋਈ॥ ॥੨੯॥੧॥॥ ਬੁਧੁ॥
 ਜੋਤ॥ ਜਰੀ॥ ਮਹਲਾ॥ ੫॥ ਵਾਰ॥ ਜਲੇ॥ ਕਾਨ॥ ਗਲਿ॥ ॥੧॥ ਥੰਜ
 ਤਿ॥ ਗੁਰ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਜਲੇ॥ ਕੁ॥ ॥ ਆ॥ ਵਿ॥ ਪੁਰ॥ ਨ॥ ਮਾ॥ ਧਿ॥
 ਪੁਰ॥ ਨ॥ ਅੰਤ॥ ਪੁਰ॥ ਨ॥ ਪਰ॥ ਮੇ॥ ਸਰ॥ ਹਾ॥ ਸਿ॥ ਮਰੀ॥ ਤਿ॥ ਸੰਤ॥ ਸਰ॥ ਬੜਰ
 ਮੰਦਿ॥ ਨਾਨਕ॥ ਆ॥ ਘ॥ ਨਾ॥ ਸ॥ ਨ॥ ਜ॥ ਗਾ॥ ਦੀ॥ ਸੁਰ॥ ਹਾ॥ ॥੧॥ ਪੇ॥ ਖ॥ ਨ॥ ਸੁ॥ ਨ
 ਨ॥ ਸੁ॥ ਨ॥ ਵੇ॥ ਨ॥ ਮ॥ ਨ॥ ਮ॥ ਹਿ॥ ਦ੍ਰਿੜੀ॥ ਐ॥ ਸਾ॥ ਚੁ॥ ਪੁ॥ ਰਿ॥ ਰ॥ ਹਿ॥ ਓ॥ ਸ॥ ਰ॥ ਬ
 ਤ॥ ਮ॥ ਹਿ॥ ਨ॥ ਨ॥ ਕ॥ ਹ॥ ਰਿ॥ ਰੰ॥ ਗੀ॥ ਰਾ॥ ਚੁ॥ ॥੨॥ ਪ॥ ਉ॥ ਝੀ॥ ॥ ਠਰਿ॥ ਏ
 ਕੁ॥ ਨਿ॥ ਰੰ॥ ਜ॥ ਨੁ॥ ਗਾ॥ ਈ॥ ਐ॥ ਸ॥ ਭੁ॥ ਅੰਤ॥ ਰਿ॥ ਜੋਈ॥ ਕਰ॥ ਣ॥ ਕਾਰ॥ ਣ

ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਹੋਈ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾ ਪਉਥਾ ਪਦਾ
 ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨ ਹੀ ਕੋਈ ॥ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਪਾਤਾਲ ਦੀ ਪਰਵਿਆ
 ਸਭ ਲੋਈ ॥ ਜਿਸੁ ਮਾਪਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋ ਬੁਝ ਸੀ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਜਨੁ
 ਜੋਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਰਚੀ ਤਿਜੀ ਅਰਚਨਾ ਮਾਤ ਗ
 ਰਭ ਅਸਥਾ ਪਨੀ ॥ ਸਾਜਿ ਸਾਜਿ ਮਰੀ ਤਿਨ ਨ ਕਮਹਾਅ
 ਗਨਿ ਨਾ ਬਿਨਾਸਨੀ ॥ ੧ ॥ ਮੁਖੁ ਤਲੈ ਪੈਰੁ ਉਪਰੇ ਵਸੈ ਦੋਹੁ ਹਥ
 ਕੈ ਥਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਧਣੀ ॥ ਕਿਉਂ ਵੇਸਾ ਰਿਓ ਧਰਹਿ ਜਿਸ
 ਦੇ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਰਕਤ ਬਿੰਦੁ ਕਾਰਿ ਨਿਮਿਅ
 ਅਗਨਿ ਉਦਰ ਮਝਾਰੀ ॥ ਓਰਧ ਮੁਖ ਕਚੀਲਾ ਬਿਕਲੁ ਨਰਕ
 ਘੋਰਿ ਗੁਬਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤੂਨ ਜਲਹਿ ਮਨ ਤਨਿ ਉ

ਰਧਾਰਿ॥ ਬਿਖਮਥਾਨੁ ਜਿ ਨਿਰਖਿ ਆਤਿ ਸੁਤਿ ਲੁਨਵਿ
 ਸਾਰਿ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਸਰਤ ਸੁਖੁ ਕਦੇ ਨਾ ਹਿਜਾ ਸਹਿ ਜਨਮੁ ਹਾ
 ਰਿ॥ ੨॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਮਨਾਇਛੁ ਦਾਨ ਕਰਣੇ ਸਰਬਤ੍ਰ ਆ
 ਸਾ ਪੂਰਨਹਾ॥ ਖੰਡਣੇ ਕਾ ਲਿਕ ਲੇਸ ਹ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਨਾਹ
 ਦੁਰਣਹਾ॥ ੧॥ ਹਾਭਿਰੰਗਾ ਮਾਣਹਿ ਜਿ ਸੁਸੀਰੀ ਗਿਤੋ ਸਿਉ ਲਾ
 ਏ॥ ਐਨੇ ਹੁ॥ ਜੋ ਸਹੁ ਬਿਦਨ ਵਿਸਰ ਉਨ ਨ ਕਾ ਜਿ ਨਿਸੰਦਰੁ
 ਰਚਿ ਆਵੇਹੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜੀਉ ਪਾਣਤ ਨੁਪ ਨੁਦੀ
 ਆਦੀ ਨੇਰ ਸਭੋਗਾ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਮੰਦਰ ਰਥ ਆਸੁਦੀ ਏ ਰਚਿਭ
 ਲੇ ਸੀਜੋਗਾ॥ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸਾਜਨ ਸੇਵਕ ਦੀਏ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵ
 ਨ ਜੋਗਾ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਾਰਿ ਆਲਹਿ ਜਾਹਿ ਵਿ

ਜੇਗਾ ਸਾਧਸੀਰੀਹਾਰਿਗੁਣਰਮਪੁਬਿਨਸੇਸਭਿਰੇਗ
॥੩॥ ਸਲੋਕ ॥ ਕੁਟੰਬਜਤਨਕਰਣੇਮਾਇਆਮ
ਨਕਉਦਮਹਾਹਾਰਿਗੁਗਤਿਗੁਣਹੀਣਨਾਨਕਪ੍ਰਭਿ
ਬਿਸਰਤਤੇਪ੍ਰੇਤਤਹਾ॥੧॥ ਤੁਟਕੀਆਸਾਪੀਤਿਜੇਲਾ
ਈਬਿਅੰਨਾਸਿਉ॥ ਨਾਨਕਸਚੀਰੀਤਿਸਾਈਜੇਤੀਰਤਿ
ਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸੁਬਿਸਰਤਤਨੁਗੁਜਮਹੇ
ਇਕਹਤੇਸਾਭਿਪ੍ਰੇਤਾ॥ ਖਿਨੁਗਿਹਮਹਿਬਸਨਨਦੇਵਹੀ
ਜਿਨਾਸਿਉਜੇਈਹੰਤਾ॥ ਕਾਰਿਅਨਰਬਦਰਬੁਸੀਚਿਅ
ਸੇਕਾਰਜਿਕੇਤਾ॥ ਜੇਸਾਈਜੇਸੇਲੁਏਕਰਮਾਇਹੁਖੇਤੁ
॥ ਅਕਿਰਤਪਣਾਹਰਿਦਿਸਰਿਅਜੇਨੀਗੁਰਮੇਤਾ॥

੪॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਕੋਟਿਦਾਨਾਇਸਨਾਨੰਮਨਿਕਸੇਧਨ
ਪਦਿਤੁਤਹਾਉਚਰੰਤਿਨਾਨਕਹਾਰਿਹਰਿਰਸਨਾਸਰਬ
ਪਾਪਬਿਖਰਤੇ॥੧॥ ਈਧਣਕੀਤਿਮੁਖਣਭੇਰੀਇਤੀਮੁ
ਗਹਿ॥ ਮਨਿਦਸਿਦਫੇਸਚੁਸਦੁਨਾਨਕਹਰੇਦੁਖਫੇਉਲਾ
ਹਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕੋਟਿਅਪਾਸਭਿਨਾਸਹੋਹਿਜਿਮਿ
ਰਤਹਾਰਿਨਾਉ॥ ਮਨਾਚੰਦਫਲਪਾਣੀਅਹਿਹਰਿਕੇਗੁਣ
ਗਾਉ॥ ਜਨਮਮਰਣਭੇਕਟੀਅਹਿਨਿਹਚਲਸਚੁਥਾਉ
॥ ਪੁਗਬਿਹੋਵੇਲਿਖਿਅਹਰਿਚਰਣਸਮਾਉ॥ ਕਰਿਕਿਰਪ
ਪ੍ਰਭੁਗਖਿਲੇਹੁਨਾਨਕਬਾਲਿਜਾਉ॥੫॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਕਿ
ਹਰਚਨਾਅਪਾਰੰਮਨਿਬਿਲਾਸਜੁਆਦੰਰਸਹਾਕਦੰਚ

ਨਹਾਸਿ ਮਰੰਤਿ ਨ ਨਕਤੇ ਜੰਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮਹਾ॥ ੧॥ ਮੁਰੁ ਮਰੰ
ਬਰੁ ਪਤੁ ਕਿਹੁ ਮੀਤੁ ਮੁਹ ਬਤਿ ਨਹਾ॥ ਜੇ ਸਾਈ ਜੇ ਦਿਸ ਰੇ ਨਨ
ਕਸੇ ਤਨੁ ਖੇਹਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਚੰਦਰ ਜੇ ਜਮ ਅਨੇ ਕਸੁਖ
ਰਸ ਭੋਗਾਣੁ ਪੁਰੇ॥ ਗ੍ਰਿਹ ਜੇ ਇਨ ਚੰਦ ਨ ਸੁਰੀ ਪਲਾਇ ਮੇਤੀ
ਹੀਰੇ॥ ਮਨ ਇਛੇ ਸੁਖ ਮਾਣਦਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਦਿਸੁਰੇ॥ ਜੇ ਪੁ
ਭੁਚਿ ਤਿਨ ਮਾਵਈ ਦਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀਰੇ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਨ
ਜਾਂਤਿ ਹੋਇ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਨੁ ਪੀਰੇ॥ ੬॥ ਸਲੋਕਾ ॥ ਚ
ਰਨ ਕਮਲਾ ਬਿਰਹੀ ਖੋਜੰਤ ਬੇਰਾਗੀ ਦਹਾਇ ਸਹਾ॥ ਤਿ
ਅਰੰਤ ਕਪਟ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨ ਨਕ ਮਾਨਿ ਦਰੁਪ ਜਾਪ
ਜੰਗਾ ਮਹਾ॥ ੧॥ ਮਨਿ ਸਾਈ ਮੁਖਿ ਚਿਰ ਰਾਵਤਾ ਹਰੇ ਲੋਅ

॥ ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਅੰਬਰ ਭੂਖਿਅ ਚੁਦਿ ਜੀਵਾਸਚੀਸੇ
 ਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਸਤਾ ਭੂਟੀ ਝੰਪੜੀ ਚੀਰ ਸਾਭਿ
 ਫੁੰਨਾ ਜਾਤਿਨ ਪਤਿਨਾ ਆਦਰ ਉਦਿਅ ਨ ਕੁਮਿਨਾ
 ਮਿਥਨ ਇਠ ਧਨ ਰੂਪ ਹੀ ਦਕਿਛੁ ਸਾਕਨ ਸਿਨਾ ਰਾਜਾ
 ਸਗਲੀ ਸਿਸਟਿਕਾ ਹਰਿਨਾ ਮਿਮਨੁ ਭਿਨਾ ਤਿਸਕੀ
 ਧੁੜਿ ਮਨੁ ਉਧਰੈ ਪ੍ਰਭ ਹੋਇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਾ ॥੧॥ ਜਲੋਕਾ
 ॥ ਅਨਿਕਲੀਲਾ ਰਾਜ ਰਸ ਰੂਪ ਛਤ੍ਰ ਚਮਰ ਤਖਤ ਆ
 ਸਾਨੀ ਰਚੀ ਤਿਮੁੜੁ ਆਗਿਅ ਨ ਅੰਧ ਨਾਨਕ ਸੁਪਨ
 ਮੋਰ ਬਥਾਇਆ ॥੧॥ ਸੁਪਨੈ ਹਭਿਰੰਗ ਮਾਇਆ
 ਮਿਠਾ ਲਗਾਝਾ ਮੋਹਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਦਿਹੁ ਲੀਆ ਸੁਦਰਿ

ਮਾਇਆਧੋਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸੁਪਨੇਸੇਤੀਰਿਤੁ
ਮੁਰਖਿਲਾਇਆ॥ਬਿਸਰੇਰਾਜਰਸਭੋਗਜਾਗਤਭ
ਖਲਾਇਆ॥ਆਰਜਾਗਈ॥ਵਿਹਾਇਧੀਧੀਧਾਇ
ਆ॥ਪੁਰਨਭਏਨਕਾਮਮੋਹਿਆਮਾਇਆ॥ਕਿਅ
ਵਿਚਾਰਾਜੀਤੁਜਾਅਗੀਪੁਰੁਲਾਇਆ॥੮॥ਸੋਲੋਕਾ
॥ਬਸੀਤਿਸੁਰਗਲੋਕਹਜਿਤਤੇਪ੍ਰਿਥਵੀਨਦਖੰ
ਡੁਦਹਾ॥ਬਿਸਰਿਤਹਾਰਿਰੋਪਾਲਹਨਾਨਕਭੇਪ੍ਰਾਣੀਉ
ਦਿਅਨਭੁਮਦਹਾ॥੯॥ਕਉਤਕਕੋਰੁਤਮਾਸਿਅਗਰਿ
ਤਿਨਾਅਵਸੁਨਾਉ॥ਨਾਨਕਕੋਫੀਨਰਕਬਰਾਬਰਉ
ਜਰੁਸੇਈਥਾਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਹਾਭੁਇਅਨ

ਨਗਰਕਰਿਮਾਨਿਆ ਭੁਠਸਮਰੀ ਪੇਖਿਸਚੁਕਰਿ
 ਜਾਨਿਆ ਕਾਮਕੋਧਿਅੰਕਾਰਿ ਫਿਰਹਿ ਦੇਵਾਨਿਆ ॥
 ਜਿਰਿਲਗਾ ਜਮਰੂਤੁਤਾਪਛੁਤਾਨਿਆ ਗਬਿਨੁਪੁਰੇਗੁਰ
 ਦੇਵਾਫਿਰੇਸੇਤਾਨਿਆ ॥ ੮ ॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਰਾਜਕਪਟਿਰੂ
 ਪਕਪਟਿਧਨਕਪਟਿਕੁਲਗਾਰਬਤਹਾ ਸਿਚੀਤਿਬਿਖਿਆ
 ਫੁਲੀਛਿਦੰਨਾਨਕਾਬਿਨੁਹਾਰਿਸੀਗਿਨਚਾਲਤੇ ॥ ੧ ॥ ਪੇਖ
 ਦੌੜਕੀਭੁਲਭੁਮਾਦੇਸਮੁਸੋਹਿਣਾ ਅਢਨਲਹਦੌੜੇ
 ਲੁਨਾਨਕਸਾਬਿਨਜੁਲਣੀਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਚਲਾਇਆਨਾਲਿਨਚਲੇਸੋਕਿਉਸੀਜੀਐ ॥ ਤਿਸਕ
 ਕਹੁਕਿਆਜਤਨੁਜਿਸਤੇਵੀਜੀਐ ॥ ਹਰਿਬਿਸਰਿਐ

ਕਿਉ ਤਿਪਤਾਵੈ ਨਾਮ ਨਰੰਜੀ ਮੇਐ ਪ੍ਰਭੂ ਛੋਰਿ ਅਨਲਾਗੈ
ਨਰਕਿ ਸਮੰਜੀ ਮੇਐ ਹੋਹੁ ਤ੍ਰਿਪਾਲਦਾਇਆ ਲਨਾਨਕੁ
ਉਭੰਜੀ ਮੇਐ ॥ ੧੦ ॥ ਜਲੇਕਾ ॥ ਨਚਰਾਜ ਸੁਖੁ ਮਿਸਟਿ
ਨਚਰੇਗਰ ਸਮਿਸਟਿ ਨਚਰਿ ਮਿਸਟਿ ਸੁਖ ਮਾਇਆ ਮਿ
ਸਟਿ ਸਾਧ ਸੀਰੀ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਮਿਸਟਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ
॥ ੧ ॥ ਲਗਾਨਾ ਸੇਨੇਹੁ ਮਨ ਮਝਾ ਰੂਪੁ ਤਿਐ ਆਗਾਇਐ ਸੋ ਸਰ
ਬੋ ਕਿਨ ਨਕ ਮਿਠਨਾ ਸੇਧਈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ
ਬਿਨੁ ਕਛੁ ਨ ਲਾਗਾਈ ਭਗਤ ਨਕਉ ਮੀਠਾ ਅਨਸੁਆ
ਦਸਾ ਭਿਓਂ ਵੀਕਿਆ ਕਰਿ ਨਿਰਨਉੜੀਠਾ ਅਗਿਆਨੁ ਭੁ
ਰਮੁਦੁ ਪੁਕਾਇਆ ਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਠਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮ

ਨੁਬੇਧਿਅਜਿਉਰੰਗੁਮਜੀਠਾਨੀਉਪਾਣਤਨੁਮਨੁਪ੍ਰ
 ਰਾਬਿਨਸੇਸਾਭਿਭੂਠਾ॥੧੧॥ਸਲੋਕਾ॥ਤਿਅਕਤਜਲੀ
 ਨਹਜੀਵਸੀਨਿਨਹਤਿਅਗਰਿਚਾਤ੍ਰਿਕਮੇਘਮੰਰੁਲਹ॥
 ਬਾਦਬੇਧੰਚਰੁਰੰਗਨਾਦੀਅਲਿਖੀਧਨਭੁਸਮਬਾਸਨਹ
 ਚਰਨਕਮਲਰਚੀਤਿਸੰਤਹਨਾਨਕਅਨਨਰੁਚਤੇ॥੧॥
 ਅਮੁਖਰੇਖਾਉਪਲਕਛਾਡਿਅਨਨਰੁਉਚਿਤਾਜੀਵਣ
 ਸੰਗਮੁਤਿਸੁਧਲੀਹਰਿਨਾਨਕਸੰਤਾਂਮਿਤੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ਅਜਿਉਮਛੁਲੀਬਿਨੁਪਾਣੀਅੰਕਿਉਜੀਵਣੁਪਾਵੈ॥
 ਬੰਦਵਿਹੁਣਾਚਾਤ੍ਰਿਕੋਕਿਉਕਰਿਬਿਪਤਾਵੈ॥ਨਾਦਕਰੰ
 ਕਹਬੇਧਿਅਸਨਮੁਖਉਠਿਧਾਵੈ॥ਭਵਰੁਲੋਭੀਕਸਮ

ਬਾਬੁਕਾਮੀਮਲਿਆਪੁਬੀਧਾਵੈ॥ਤਿਉਸੀਤਜਨਾਹਰਿਪੀ
ਤਿਹੋਦੇਖਿਦਰਸੁਆਪਾਵੈ॥੧੨॥ਸਲੋਕਾ ॥ਚਿਤਵੰ
ਤਿਚਰਨਕਮਲੀਸਾਸਿਸਾਸਿਅਰਾਧਨਹਾਨਹਾਬਿਸਰੰ
ਤਿਨਾਮਅਚੁਤਨਾਨਕਆਸਪੁਰਨਪਰਮੇਸਰਹਾ॥੧॥
ਸੀਤੜਾਮੰਨਮੰਤ੍ਰਾਹਿਪਲਕਨਬੀਵੈਬਾਹਰਾਨਾਨਕ
ਆਸੜੀਨਿਬਾਹਿਸਦਾਪੇਖੰਦੇਸਰੁਪਣੀ॥੨॥ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ਆਸਾਵੰਤੀਆਸਗੁਸਾਈਪੂਰੀਮੇਮੇਮਿ
ਲਿਗੋਪਾਲਗੋਬਿੰਦਨਕਬਪੂੜੁਰੀਮੇਮੇਦੇਹੁਦਰਸੁ
ਮਨਿਚਾਉਲਾਹਿਜਾਹਿਦਿਸੁਰੀਮੇਮੇਹੋਇਪਦਿੜਸਰੰ
ਰਚਰਨਾਪੂਰੀਮੇਮੇਪਾਰਕ੍ਰਮਗੁਰਦੇਵਸਦਾਹਜੂਰੀ

ਐ॥੧੩॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਰਸਨਾਉਚਰੰਤਿ ਨਾਮੀਸ਼ਵਣੰ
 ਸੁਨੰਤਿ ਸਬਦਾਮੀਮੰਤਹਾ ॥ ਨਾਨਕਾਤਿ ਨਸਦ ਬਾਲਿਹਾਰੰ
 ਜਿਨਾਧੀਆਨੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮਣਹਾ ॥੧॥ ਹਾਤਿ ਬੁਝਾਵੇ ਕੀਮ
 ਇਕਸੁ ਸਾਈ ਬਾਹਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਪੰਨੁ ਜਿਨਾ ਪਿਰਹ
 ਜੀਸਚਾ ਸਿਉ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਦ ਬਾਲਿਹਾਰੀ ਤਿ
 ਨਾ ਜਿਸੁ ਨ ਤੇ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥ ਪੁਰੇ ਤੇ ਪਰਧਾਨੁ ਨਿਵਾਵਹਿ ਪ੍ਰ
 ਰਮਥਾ ॥ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਾਹਿ ਬੇਅੰਤ ਸੋਹਹਿ ਸੇਹਥਾ ॥
 ਚਰਨ ਪੁਨੀਤ ਪਾਇ ਬਚਾਲਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਥਾ ॥ ਸੰਤਾਸੀ ਗਿਉ
 ਪਾਰਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਲਥਾ ॥੧੪॥ ਜਲੋਕਾ ॥ ਭਾਵੀ
 ਉਦੈਤ ਕਰਣਿ ਹਰਿ ਰਮਣਿ ਸੰਜੋਗਾ ਪੁਰਨਹਾ ਗੋਪਾਲ

ਦਰਸਭੇਟੇਸਫਲਨਾਨਕਸੇਮਪੂਰਤਹ॥੧॥ਕੀਮਨਸ
ਕਾਪਾਇਸੁਖੀਮਿਤੀਪੂਰਾਹਰੇ॥ਨਾਨਕਸਾਦੇਲੜੀਪਰ
ਦਾਦਾਜਿਤੁਮਿਲੇਦੜੀਮਾਪਰੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
ਸਾਦੇਲਾਕਪੁਕਉਦੁਪੈਜਿਤੁਪ੍ਰਭੁਕਉਪਾਈ॥ਸੇਮੁ
ਰਤੁਤੁਲਾਸੰਜਗੁਪੈਜਿਤੁਮਿਲੇਗੁਸਾਈ॥ਅਠਪ
ਚਰਹਾਰਿਧਿਆਇਕੈਮਨਾਇਛੁਪ੍ਰਜਾਈ॥ਦੁਬੈਭਾ
ਗਿਸਤਸੀਗੁਹੈਇਨਿਦਿਲਾਗਾਪਾਈ॥ਮਨਿਦਰਸਨ
ਕੀਪਿਆਸਚੈਨਾਨਕਕਲਿਜਾਈ॥੧੫॥ਪਉਤਪੁ
ਨੀਤਗੋਬਿੰਦਹਸਰਕਦੇਖਨਿਦਾਰਦੁਹਾਸਰਦਿਸੁ
ਰਤੁਗਾਦਾਨਪਜਪੀਤਿਨਾਨਕਹਰਿਹਰਿਹਰੇ॥੧॥ਛੁ

ਰਿਓਹਰੁਆਪੁਲਗੋਰੋਚਰਣਾਪਾਸਿ॥ ਨਠੋਰੋਦੁਖ
 ਤਾਪੁਨਾਨਕਪ੍ਰਭੁਪੇਖੀਦਿਆ॥ ੯੫॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮੋਲਿ
 ਲੇਹੁਦਾਇਆਲਾਫਹਿਪਏਦੁਆਰਿਆ॥ ਗਖਿਲੇਵਹੁ
 ਦੀਨਦਾਇਆਲਕੁਮਤਬਹੁਹਾਰਿਆ॥ ਭੁਗਤਿਵਛਲੁ
 ਤੇਰਾਬਿਰਦੁਹਾਰਿਪਤਿਤਉਧਾਰਿਆ॥ ਤੁਝਾਬਿਨੁਨਾ
 ਹੀਕੋਇਬਿਨਉਮੋਹਿਸਾਰਿਆ॥ ਕਰੁਗਾਹਿਲੇਹੁਦਾਇ
 ਆਲਸਾਗਰਸੰਸਾਰਿਆ॥ ੯੬॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਸੰਤ
 ਉਪਕਣਦਾਇਆਲਿਆਸਰੀਰੋਪਾਲਕੀਰਤਨਹਾਨਿ
 ਰਮਲੀਸੰਤਸੰਗੋਣਓਟਨਾਨਕਪਰਮੇਸੁਰਹਾ॥ ੯੭॥ ਚੰ
 ਦਨਚੰਦਨਸਰਦਰੁਤਿਮੁਲਿਨਮਿਟਈਘਾਮਾਸੀ

ਤਲਬੀਵੈ ਨਾਨਕਾ ਜਪੈ ਦੋਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਓਟ ਉਧਰੇ ਸਗਲ ਜਨ ॥ ਸੁਇਪ
ਰਤਾ ਪੁਰੀ ਵੈਦਾਨਿ ਰਭੁ ਉਭਏ ਮਨ ॥ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਮੁਖਿ
ਸੀਰਿ ਆਨਾ ਮੁਖਨਾ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਪਾਈ ਮੇਵੁ
ਪੁਨਾ ॥ ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਪਿਆਗ ਇਹ ਰਿਜ ਸੁਨਿਤ ਸੁਨਾ ॥
੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ਦਇਆ ਕਰਣਿ ਦੁਖ ਹਰਣਿ ਉਰ ਰਣਿ
ਨਾਮ ਕੀ ਰਤਨ ਹਾ ॥ ਦਇਆ ਲਪੁਰ ਖਭੁ ਗਵਾਨ ਹਨ
ਕਲਿ ਪਤਨ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰੁਗ ਹਿ ਬਲਿ ਦੜੀ ਬੁਝਿ ਗ
ਈ ਰਖੈ ਦੋਹ ਪੁਰੁ ਆਪਿ ॥ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ਨਾਨਕ
ਸੋ ਪੁਰੁ ਜਾਪਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਾ ਪੁਰੁ ਭਏ ਦਇਆ

ਲਨਬਿਅਯੋਪੇਮਾਇਆਕੋਟਿਅਘਾਗਣਨਾਸਹਰਿਇਕੁਧਿ
 ਅਗਇਆਨਿਰਮਲਭੁਣੇਸਰੀਰਜਨਪੁਰੀਨਾਇਆਮਨ
 ਤਨਭੁਣੇਸੀਤੋਪੁਰਨਪ੍ਰਭੁਪਾਇਆਭਰੇਕੁਟੰਬਜੀਗਿਲੋਗ
 ਕੁਲਜਬਾਇਆ॥੧੮॥ਜਲੋਕਾ ॥ਗੁਰਗੋਬਿੰਦਗੋਪ
 ਲਗੁਰਗੁਰਪੁਰਨਨਾਰਾਇਣਹਾਗੁਰਦਾਇਆਲਸਮਰ
 ਥਗੁਰਗੁਰਨਾਨਕਪਤਿਤਉਧਾਰਣਹਾ॥੧॥ਭਉਜਲੁਬਿ
 ਖਮੁਅਸਗਾਹੁਗੁਰਬੋਹਿਥੈਤਾਰਿਆਮੁਨਾਨਕਪੁਰਿਕਰੰ
 ਮਸਤਿਗੁਰਚਰਣੀਲਗਿਆ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਧੰਨੁ
 ਧੰਨੁਗੁਰਦੇਵਜਿਸੁਸੀਗਿਹਰਿਜਪੋਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਲਜਬ
 ਭੁਣੇਤੁਅਵਗੁਣਸਭਿਛੁਪੋਪਾਰਬ੍ਰਹਮਗੁਰਦੇਵਨੀਚ

ਹੁਓ ਚ ਬ ਪੇ ॥ ਕਾਟਿ ਜਿਲ ਕ ਦੁਖ ਮਾਇਆ ਕ ਰਿਣੀ ਨੇ ਅਪਦ
 ਜੇ ॥ ਗੁਣ ਗਾਏ ਬੇ ਅੰਤ ਰਸ ਨਾ ਹਰਿ ਜ ਸੇ ॥ ੧੯ ॥ ਸਲੋਕ
 ॥ ਦਿਸਟਿ ਤਏ ਕੋ ਸੁਨੀ ਅੰਤ ਏ ਕੋ ਵਰਤਿ ਤਏ ਕੋ ਨਰ ਹਰਾ ਨਾ
 ਮਦਾ ਨੁ ਜਾ ਚਿਤਿ ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਲਾਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਾ ॥ ੧ ॥
 ਹਿਕੁ ਸੇਵੀ ਹਿਕੁ ਸੀ ਮਲਾ ਹਰਿ ਇਕ ਸੁਪਹਿਅਰਦਾ ਜਿ ਨਾ
 ਮਦਖਰੁ ਪਨੁ ਸੀ ਚਿਅਨਾਨਕ ਸਚੀ ਰਾਗਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆ ਲਏ ਅੰਤ ਪੁਰਨ ਇਕੁ ਏਹਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆ
 ਪੇ ਅਗਿ ਪਦੁ ਜਾ ਕਹਾ ਕੇਹੁ ॥ ਅਗਿ ਪਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ ਆਪੇ ਅਗਿ ਪ
 ਲੇਹੁ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੁਕਮੁ ਸਭੁ ਨਿਹਚ ਲੁਭੁ ਪੁਥੇਹੁ ॥
 ਨਾਨਕ ਮੀਰੀ ਦਾਨੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾ ਮੁਢੇਹੁ ॥ ੨੦ ॥

੧ ਚਿਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਵਾਰਸੁਹੀਕੀਸਲੋਕਨਗਿ ੧੮੫

॥ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜਲੋਕਮਃ ੩ ॥ ਸੁਹੇਵੇਸਿਦੇਹਾਗ

ਦੀਪਰਪਿਰੁਰਾਵਣਜਾਇ॥ ਪਿਰੁਛੋਰਿਅਪਾਰਿਆਪ

ਲੇਮੋਹੀਦੁਜੈਭਾਇ॥ ਮਿਠਾਕਰਿਕੈਪਾਇਅਬਹੁਸਾਦਹੁ

ਦਾਧਿਆਰਗੁਆਸੁਪੁਭਤਾਰੁਹਰਿਛੋਰਿਅਗਫਿਰਿਲਗਾ

ਜਾਇਦਿਜੇਗੁਆਰੁਮੁਖਿਹੋਵੈਸੁਪਲਾਟਿਅਹਰਿਰਾਤੀ

ਸਾਜਿਸੀਗਾਰਿ॥ ਸਹਜਿਸਚਿਪਿਰੁਰਾਵਿਅਹਰਿਨਾ

ਮਾਉਰਧਾਰਿ॥ ਆਗਿਅਕਾਰੀਸਦਾਸੁਹਰਾਇਅਪਿ

ਮੇਲੀਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕਪਿਰੁਪਾਇਅਹਰਿਸਾਚਾਸਦਾ

ਸੁਹਰਾਇਨਗਰਿ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਸੁਹਵੀਏਨਿਮਾਣੀਏ

ਸੋਸਹੁਸਦਾਸਮਾਲਿ ਨਾਨਕਜਨਮੁਸਦਾਰਹਿਆਪ
ਦਾਕੁਲੁਭੀਭੁਟੀਨਾਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਤਖ
ਤੁਰਚਾਇਚੰਨੁਆਕਾਸਪਤਾਲਾਹੁਕਮੇਧਰਤੀਸਾ
ਜੀਅਨੁਸਰੀਧਰਮਸਾਲਾਆਪਿਉਪਾਇਖਪਾਇਦ
ਸਚੇਦੀਨਦਾਇਆਲਾਸਤੁਨਾਰਿਸਕੁਸੀਬਾਹਿਦਾਤੇਰਾ
ਹੁਕਮੁਨਿਰਾਲਾਆਪੇਆਪਿਦਰਤਦਾਆਪੇਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ
॥੧॥ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ਸੁਹਬਤਸੋਹਾਗਦੀਜਾਮੀਨਿ
ਲੋਹਿਸਚੁਨਾਉਸਤਿਗੁਰਅਪਦਾਸਨਾਇਲੇਰੁਪੁਰ
ਤੀਤਾਅਗਲਾਦੁਜਾਨਾਹੀਬਾਉਆਮੇਸਾਸੀਗਾਰੁਬ
ਦਾਇਤੁਮੇਲਾਕਦੇਨਹੋਵਈਅਹਿਨਿਸਿਲਾਰੀਤਾਉ

॥ ਨਾਨਕ ਸੋਹਾਗਾਇਕਾਗਿਅੰਗਿਚਿਹਨੁਹੈਅੰਦਰਿਸਚਰਮੁ
 ਖੁਰਿਜਲਾਖਸਮੇਮਾਹਿਸਮਾਇ॥੨੩॥ ਲੋਕਾਵੇਹ
 ਉਸੁਹਦੀਸੁਹਾਵੇਸੁਕਰੀ॥ ਦੇਸੀਸਹੁਨਪਾਣੀਮੇਕਰਿਕਰਿ
 ਦੇਸਰਹੀ॥ ਨਾਨਕਤਿਨੀਸਹੁਪਾਇਅੰਜਿਨੀਗੁਰਕੀ॥ ਸਿ
 ਖਸੁਦੀ॥ ਜੇਤਿਸੁਭਾਵੇਜੋਬੀਅੰਏਨਿਬਿਧਿਕੰਤਮਿਲੀ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹੁਕਮੀਸਿਸਾਟਿਸਾਜੀਅਨੁਕਰ
 ਭਿਤਿਸੀਸਾਰਾ॥ ਤੇਰਾਹੁਕਮੁਨਜਾਪੀਕੇਤੜਾਸਚੇਅ
 ਲਖਅਪਾਰਾ॥ ਇਕਨਾਨੁਤੂਮੇਲਿਲੇਹਿਗੁਰਸਬਦਿਬੀ
 ਚਾਰਾ॥ ਸਾਚਿਰਤੇਸੇਨਿਰਮਲੇਹਉਮੇਤਾਜਿਦਿਕਾਰਾ॥
 ਜਿਸੁਤੂਮੇਲਹਿਸੇਤੂਧੁਮਿਲੇਸੇਈਸਾਚਿਆਰਾ॥੨॥ ਸੋਲੇ

ਕਮੰ ੩ ॥ ਸੁਹਵੀਏ ਸੁਹਾ ਸਭੁ ਸੀਸਾਰੁ ਪੈ ਜਿਨ ਦੁਰਮ
ਤਿ ਦੁਜਾ ਭਾਉ ਗੰਧਨ ਮਹਿ ਝੂਠੁ ਸਭੁ ਬਿਨ ਜਿ ਜਾਇ ਜਿਉ
ਟਿਕੈ ਨਾ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਲ ਲਾਲੁ ਹੋ ਜਿਉ
ਰੰਗਿ ਮਜੀਠ ਸਚ ਝਾਉ ਉਲਟੀ ਸਕਤਿ ਸਿਵੈ ਪਾਇਆ
ਈ ਮਨਿ ਵਾਸਿ ਮਾਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਬਾਲਿਹਾ
ਰੰਗੁਰਾਮ ਪਦੇ ਜਿਤੁ ਮਾਲਿ ਮੇਹਾਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਮੰ ੩ ॥ ਸੁਹਾਰੰ ਗੁਣਿ ਕਾਰੁ ਹੋ ਕੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਗਇ
॥ ਏਸੁ ਲਹਵੇ ਬਿਲ ਮਨ ਹੋਵਈ ਰੰਗ ਬੇਠੀ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ॥
ਮੰਧਾਇ ਮਾਣੀ ਦੁਮਣੀ ਸੁਹੇਵੇ ਸਿਉ ਭਾਇ ॥ ਸਬਾਇ ਸ
ਚੇ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਕਰਿ ਭੇਭਾਇ ਸੀ ਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸ

ਦਾਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਦਲ ਨਿਸਤਿਗੁਰਗੁਣੀ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ਆਪੋਆਪਉਪਾਇਅਨੁਆਪਕੀਮਤਿਪਾਈ॥ਤਿਸਦਾ
 ਅੰਤਨਜਾਪਈਗੁਰਸਬਾਦਿਬੁਝਾਈ॥ਮਾਇਆਮੋਹੁਗੁਬ
 ਰੁਹੈਦੂਜੈਭਰਮਾਈ॥ਮਨਮੁਖਠਉਰਨਪਾਇਨੀਫਿਰਿਆ
 ਵੈਜਾਈ॥ਜੋਤਿਸੁਭਾਵੈਜੋਥੀ॥ਐਸਭਚਲੇਰਜਾਈ॥੩॥
 ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਸੁਹੈਵੇਜਿਕਾਮਦਿਕੁਲਖਣੀਜੋਪ੍ਰਭ
 ਛੇਤ੍ਰਿਪਰਪੁਰਖਧਰੇਪਿਆਰਾ॥ਓਸੁਜੀਲੁਨਸੰਜਮੁਸਦਾਬੂ
 ਠੁਬੋਲੇਮਨਮੁਖਿਕਰਮਪੁਆਰਾ॥ਜਿਸੁਪੁਰਖਹੋਵੈਲਿਖਿਅੰ
 ਤਿਸੁਜਤਿਗੁਰਮਿਲੇਭੁਤਾਰਾ॥ਸੁਹਾਵੈਸੁਸਭਉਤਾਰਿਧਰੇ
 ਗਾਲਿਪਹਿਰੈਖਿਮਾਸੀਗਾਰਾ॥ਪਈਐਸਾਹਰੇਬਹੁਸੋਭਾ

ਪਾਏ ਤਿਜੁ ਪੁਜ ਕਰੇ ਸਭੁ ਸੇਸਾਰਾ ਓਹ ਰਲਾਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਰ
ਲੇ ਜਿਸੁ ਰਾਏ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸੋਹਾ
ਗਈ ਜਿਸੁ ਅਦਿਨਾ ਸੀ ਪੁਰਖ ਭਤਤਾਰਾ ॥੧॥ ਅਃ ੧ ॥ ਸੁਹ
ਰੰਗੁ ਸੁਪਨੈ ਨਿਸੀ ਬਿਨੁ ਤਾਰੇ ਗਾਲਿਹਾਰਾ ਸਚ ਰੰਗੁ ਮ
ਜੀਠ ਕਾਰਗੁਰਮੁਖਿ ਬਹਮਈ ਚਾਰਾ ਨਾਨਕ ਪੇਸਾ ਮਹਾਰਸੀ
ਸਭਿ ਬੁਰਿਆਈਆ ਛਾਰਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ
ਆਪਿ ਉਪਾਇ ਓਨੁ ਕਰਿ ਰੋਜ ਦਿਨਾਨੁ ਪਰਿਧਾਤੁ ਵਿਚਿ ਪ
ਈ ਮਨੁ ਮੋਹੁ ਝੂਠੁ ਗੁਮਾਨੁ ਆਵੇ ਜਾਇ ਭੁਫਾਈ ਮੇਮਨੁ
ਖੁਮਾਰੀਆਨੁ ॥ ਇਕਨਾ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇ ਓਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹ
ਰਿਗੀਆਨੁ ਭੁਗਤਿ ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿ ਓਨੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਨਿ

ਧਾਨੁ॥੪॥ਸਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸੁਹਵੀਏਸੁਹਾਵੇਸੁਛਾਤਿ
 ਤੁਤਾਪਿਰਲਗੀਪਿਆਰਾਸੁਹੇਵੇਸਿਪਿਰੁਕਿਨੈਨਪਾਇਓ
 ਮਨਮੁਖਿਦਾਇਸੁਈਗਾਵਾਰਿਸਤਿਗੁਰਿਮਿਲਿਐਸੁਹਾਵੇ
 ਸੁਗਾਇਆਹਉਮੇਵਿਚਹੁਮਾਰਿਮਨੁਤਨੁਰਤਾਲਾਲੁਹੇ
 ਆਰਜਨਾਰਤੀਗੁਣਸਾਰਿਸਦਾਸੁਹਾਰਗਾਇਸਬਦੁਮ
 ਨਿਭੇਗਾਇਕਰੇਜੀਗਾਰੁਨਾਨਕਕਰਮੀਮਹਲੁਪਾਇਆ
 ਪਿਰੁਗੀਖਆਉਰਧਾਰਿ॥੧॥ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸੁੰਧੈਸੁਹਾਪਰਹ
 ਰਹੁਲਾਲੁਕਰਹੁਜੀਗਾਰੁਆਵਣਜਾਣਾਵੀਸਰੇਗੁਰ
 ਸਬਦੀਵੀਚਾਰੁਸੁੰਧਸੁਹਾਵੀਜੋਹਣੀਜਿਸੁਪਰਿਸਹਜਿ
 ਤੁਤਾਰੁਨਾਨਕਸਾਧਨਰਾਵੀਐਰਾਵੇਰਾਵਣਹਾਰੁ॥੨॥

ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੋ ਪੁਰੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਮਨ ਮੁਖੁ ਮੁਗਾ ਪੁਰਤਾ ਹਉ
 ਮੇਰਾ ਕਰਿ ਮੁਏ ਕਿਛੁ ਜਾ ਬਿਨ ਲਿਤਾ ॥ ਜਿਰਉ ਪਰਿ ਜਮਕਾ
 ਲੁਨ ਮੁਏ ਏਧੁ ਜੈ ਰੁਰ ਮਿਤਾ ॥ ਫਿਰਿ ਵੇਲਾ ਹਾ ਬਿਨ ਆਵਈ
 ਜਮਕਾ ਲਿਵਾਸਿ ਕਿਤਾ ॥ ਜੇਹਾ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਓ ਨੁਸ਼ੇਕ
 ਰਮਕ ਮਿਤਾ ॥ ੫ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਤੀ ਆਏ ਹਿਨ ਆ
 ਥੀ ਅਨਿਜੇ ਮਾਝਿ ਆ ॥ ਰਿਜ ਲੀਨਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤੀ ਆ ਜਾਣੀ
 ਅਨਿਜੇ ਬਿਰਹੇ ਚੋਟ ਮਰੀਨਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਭੀ ਸੇ ਸਤੀ
 ਆ ਜਾਣੀ ॥ ਅਨਿਸੀਲ ਸਿਤੋ ਪਿਰਹੀਨਿ ॥ ਸੇਵਨਿ ਸਾਣੀ ਆ
 ਪਣਾ ਨਿਤ ਉਠੀ ਸੀ ਮਾ ਲੀਨਿ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਕੰਤਾ ਨਾ ਲਿ
 ਮਹੇਲੀ ਆ ਸੇਤੀ ਆਰਿ ਜਲਾਹਿ ॥ ਜੇ ਜਾਣਹਿ ਪਿਰੁ ਆ

ਪਦਾਤਾਤਨਿਦੁਖਸਹਾਹਿ॥ ਨਨਕਕੰਤਨਜਾਣਨੀਸੇਕਿ
 ਉਅਗਿਜਲਾਹਿ॥ ਭਾਵੇਜੀਵਉਕੈਮਰਉਦੂਰਪੁਹੀਭੁ
 ਜਿਜਾਹਿ॥੩॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਤੁਪੁਦੁਖਸੁਖੁਨਾਲਿਉਪਾ
 ਇਆਲੇਖੁਕਰਤੋਲਿਖਿਆ॥ ਨਾਵੇਜੇਵਰੁਹੋਰਦਾਤਿ
 ਨਾਹੀਤਿਸੁਰੁਪੁਨਰਿਖਿਆ॥ ਨਾਮੁਅਖੁਟੁਨਿਧਾਨੁਪੈਰੁ
 ਰਮੁਖਿਮਨਿਵਸਿਅਗਾ॥ ਕਰਿਕਿਰਪਾਨਾਮੁਦੇਵਸੀਫਿਰਿ
 ਲੇਖੁਨਲਿਖਿਆ॥ ਸੇਵਕਭਾਇਸੇਜਨਮਿਲੇਜਿਨਹ
 ਰਿਜਪੁਜਾਪਿਆ॥੬॥ ਸਲੋਕੁਮੰਤ੍ਰ ॥ ਜਿਨੀਚਲ
 ਦੁਜਾਇਆਸੇਕਿਉਕਰਹਿਵਿਬਾਰਾ॥ ਚਲਦਸਾਰਨ
 ਜਾਣਨੀਕਾਜਸਵਾਰਦਹਾਰਾ॥੭॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਰਾਤਿ

ਕਾਰਣਿ ਪਨੁ ਸੰਚੀ ਮੇ ਭੁਲ ਕੇ ਚਲ ਲੁਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨ
ਲਿਨ ਚਲਣੀ ਫਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਮ ੪੨ ॥
ਬਧ ਚਟੀ ਜੇ ਭੁਰੇ ਨਾ ਗੁਣੁ ਨਾ ਉਪਕਾਰੁ ॥ ਸੇਤੀ ਖੁਸੀ ਸ
ਵਾਰੀ ਮੇ ਨਾਨਕ ਕਾਰਜੁ ਸਾਗਰੀ ॥ ੩ ॥ ਮ ੪੨ ॥ ॥ ਮਨਹ
ਠਿਤਰਫਨ ਜਿ ਪਈ ਜੇ ਬਹੁਤਾ ਘਾਲੇ ॥ ਤਰਫ ਜਿ ਏਸ
ਤਭਾਉ ਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ਪਉੜੀ ॥
॥ ਕਰਤੈ ਕਾਰਣੁ ਜਿ ਨਿਕੀਆ ਸੋ ਜਾਣੈ ਸੋਈ ॥ ਆਪੇ ਸਿ
ਸਟਿ ਉਪਾਈ ਅਨੁ ਆਪੇ ਫੁਨਿਰੋਈ ॥ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਸਭ
ਭਵਿ ਬਕੀ ਕਿ ਨਿਕੀ ਮਝਿ ਹੋਈ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਏਕਾ ਦਿਖਾਇ
ਆਮ ਨਿਤ ਨਿਸੁ ਖੁਹੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਮੇਕ

ਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੇਈ ॥ ੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜਿਨਾ ਭਉ
 ਤਿਨ ਨਾਹਿ ਭਉ ਮੁਚੁ ਭਉ ਨਿਭਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਵੇਰੁ ਪ
 ਟੰਤਰਾ ਤਿਤੁ ਦੀ ਬਾਇ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੨ ॥ ਭੁਰ
 ਦੇ ਕਉ ਭੁਰਦਾ ਮਿਲੇ ਉਰੁ ਤੇ ਕਉ ਉਰੁ ਤਾ ਜੀ ਵਤੇ ਕਉ ਜੀ
 ਵਤਾ ਮਿਲੇ ਮੁਏ ਕਉ ਮੁਆ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਸਾਲਾ ਹੀ ਮੇਜੀ ਨਿ
 ਕਾਰ ਦੁਕੀਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਚੁ ਧਿਆਇ ਨਿਸੇ
 ਸਚੇ ਗੁਰ ਸਬਾਇ ਦੀ ਚਾਹੀ ॥ ਚਉ ਮੇ ਮਾਰਿ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲਾ
 ਹਰਿਨਾ ਮੁਉਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ਕੋਠੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਛੀ ਆਲਾਗਿ ਪਏ
 ਗਾਢੀ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀਏ ਤਿਸ ਪਿਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨ ਮੁਖਿ ਰੁ
 ਬਾਰੀ ॥ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਇ ਹਿਸੇ ਬੁਝ ਸੀ ਸਚਿ ਮਾਗਿ ਮਾਜੀ

ਤਵਿਚਾਰੀ॥੮॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਕਮਲਿਤਉਸੀ
ਗਾਰੁਕਰਿਜਾਂਪਹਿਲਾਕੀਤੁਮਨਾਇ॥ਮਤੁਜੇਜੇਕੀਤੁਨਾ
ਵਣੀਏਵੇਬਿਰਥਾਜਾਇ॥ਕਮਲਿਪਿਰਮਨੁਮਾਨਿਅ
ਤਉਬਾਣਿਅਸੀਗਾਰੁ॥ਕੀਅਤਉਪਰਵਾਣੁਪੇਜਾ
ਸਹੁਧਰੇਪਿਆਰੁ॥ਤਉਸੀਗਾਰੁਤਬੋਲਰਸੁਭਜਨੁ
ਗਉਕਰੇਇ॥ਤਨੁਮਨੁਜਉਪੇਕੀਤਕਉਤਉਨਨਕਭ
ਗਉਕਰੇਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਕਾਜਲਫੁਲਤਬੋਲਰ
ਜੁਲੇਧਨਕੀਅਸੀਗਾਰੁ॥ਜੇਜੇਕੀਤਨਅਗਈਓਏਵੇ
ਗਉਅਗਵਿਕਾਰੁ॥੨॥ਮਃ੩ ॥ਧਨਪਿਰਏਹਿਨ
ਅਪੀਅਨਿਬਹਨਿਇਕਠੇਗਉ॥ਏਕਜੋਤਿਦੁਇਖੁ

ਰਤੀਧਨਪਿਰੁਕਹੀਐਸੋਇ। ੩। ਪਉੜੀ। ॥ ਭੋਇ
 ਨੁਭਗਾਤਿਨਹੋਵਈਨਾਮਿਨਲਰੋਪਿਅਗੁ। ਸਤਿਗੁਰਿ
 ਮਿਲਿਐਭਉਉਪਜੇਭੋਭਾਇਰੰਗੁਸਵਾਰਿ। ਤਨੁਮਨੁ
 ਰਤਾਰੰਗਾਜਿਉਹਉਮੇਡਿਸਨਾਮਾਰਿ। ਮਨੁਤਨੁਨਿਰਮ
 ਲੁਅਤਿਜੋਹਣਾਭਾਟਿ। ਅਕ੍ਰਿਸਨਮੁਰਗਰਿ। ਭਉਭਾਉ
 ਜਭੁਤਿਸਵਾਸੇਜਚੁਵਰਤੇਸੰਸਾਰਿ। ੬। ਸਲੋਕਮਃ॥
 ॥ ਵਾਹੁਖਸਮੁਤੁਵਾਹੁਜਿਨਿਰਚਿਰਚਨਾਹਮਕੀਏ।
 ਸਾਗਰਲਹਰਿਸਮੁੰਦਸਰਵੇਲਿਵਰਸਵਰਾਹੁ। ਆ
 ਪਿਖੌਨੋਵਹਿਅਪਿਕਾਰਿ। ਅਪੀਏਆਪਾਹੁਗੁਰਮੁਖਿ
 ਜੇਵਾਬਾਇਪਵੇਉਨਮਨਿਤਤੁਕਮਾਹੁ। ਅਸਕਤਿਲ

ਹਰਮਜੁਰੀਆਮੀਰੀਮੀਰੀਖਸਮਦਰਹੁਨਾਨਕਪੁ
ਰਦਰਵਪਰਵਾਹਤਉਦਾਰਿਉਲਾਨਾਹਿਕੋਸਚਾਦੇਪ
ਰਦਾਹੁ॥੧॥ਮਪਲਾ੧ ॥ਉਂਜਲਮੋਤੀਜੋਹਦੇਰ
ਤਨਾਨਗਲਿਜੁੜੀਨਿ॥ਤਿਨਜਰੁਵੈਰੀਨਾਨਕਾਜਿਬੁ
ਢੇਬੀਇਮਰੀਨਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਸਾਲਾਹੀ
ਸਦਾਸਦਾਤਨੁਮਨਸਉਪਿਸਰੀਗੁਗੁਰਸਬਦੀਸ
ਚੁਪਾਇਆਸਚਾਰਾਹਿਰਰੀਗੁਗੁਰਮਨਿਤਾਨਿਹਿਰਦੈ
ਗਵਿਰਹਿਅਹਰਿਹੀਰਾਹੀਗੁਜਨਮਮਰਦਕਾਦੁ
ਖਗਾਇਆਗਵਿਰਿਪਦੈਨਫੀਗੁਨਾਨਕਨਾਮੁਸਲਾਹਿ
ਤੁਹਰਿਗੁਣੀਗਾਹੀਗੁ॥੧੦॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਨਾ

ਨਕਾਇਤੁ ਤਨੁ ਜਾਲਿ ਨਿਨਿ ਜਲਿ ਐਨਾ ਮੁਦਿ ਸਾਗਿ ਮਾਗਾ ।
 ਪਉਦੀ ਜਾਇ ਪਰਾ ਲਿਪਿ ਛੇਹ ਬੁਨਾ ਸੀਬ ਕੇ ਤਿਤੁ ਨਿਦਿ ਪੈ
 ਤੁਗਲਿ ॥੧॥ ਮ ੧੦੧ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨ ਕੈ ਕੀ ਮਛਿ ਟਿਅਗਾ
 ਲਤਨ ਮਾਦਹੀ ॥ ਕਿਤੀ ਲਹਾ ਸਹੀ ਮਜਾ ਬਖਸੇ ਤਾਧਕਾ
 ਨਹੀ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਚਾ ਅਮਰੁ ਚਲਾਇ ਓਨੁ ਕ
 ਰਿਸ ਚੁਫੁਰ ਮਾਣੁ ॥ ਜਦਾ ਨਿਹ ਚਲੁ ਰਵਿ ਰਹਿਅ ਸੋ ਪੁ
 ਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸੇਵੀ ਐਸ ਚੁਸ ਬਾਦਿ ਨ
 ਜਾਣੁ ॥ ਪੁਰਾ ਬਾਣੁ ਬਣਾਇਅ ਆਰੰਗੁ ਗੁਰ ਮਤਿ ਮਾਣੁ ॥
 ਅਗਾ ਮਮੋਰ ਚਰਾ ਅਲਖੁ ਪੈ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜਾਣੁ ॥੧॥
 १॥ ਜੋਲੇ ਕਮ ੦੧ ॥ ਨਾਨਕ ਬਦਰਾ ਮਾਲਕਾ ਭੀਤਿ ਰਿ

ਉ

ਧਰਿਆਆਗਣਿ। ਚੋਟੇਖਰੇਪਰਖੀ। ਅਨਿਸਾਹਿਬਕੇਦੀ
ਬਾਣਿ॥੧॥ਅਮ०੧ ॥ ਨਾਵਦਣਚਲੇਤੀਰਬੀ। ਅਨਿਖੋ
ਟੇਤਨਿਚੋਰਾ। ਇਕਭਾਉਲਬੀਨਾਤਿ। ਅਦੁਇਭਾਚੰਡੀ
ਅਸੁਹੋਰਾ। ਬਾਹਾਰਿਧੋਤੀਤੂਮਡੀ। ਅੰਦਰਿਵਿਸੁਨਿਕੋਰ
॥ ਸਾਧਭਲੇਅਣਨਾਤਿ। ਅਚੋਰਾਜਿਚੋਰਾਚੋਰਾ॥੨॥ਪ
ਉਡੀ॥ ॥ ਅਪੇਦੁਕਸੁਚਲਾਇਦਾਜਗੁਪੀਧੈਲਾ
ਇਆਗਇਕਿਅਪੇਹੀ। ਅਪਿਲਾਇਅਨੁਗੁਰਤੇਸੁ
ਖੁਪਾਇਆ। ਦਹਦਿਸਾਇਹੁਮਨੁਧਾਵਦਾਰੁਰਿਠਾਕਿ
ਰਹਾਇਆ। ਨਾਵੈਨੋਸਭਲੇਚਦੀਗੁਰਮਤੀਪਾਇਆ
॥ ਪੁਰਿਲਿਖਿਅਮੇਟਿਨਸਕੀ। ਮੇਜੋਹਰਿਲਿਖਿਪਾਇ

ਆ॥ ੧੨॥ ਜਲੋਕਮ ॥ ੧ ॥ ਦੁਇਦੀਵੇਚਉਦਹਰਦ
 ਨਾਲੇ ਜੇਤੇਜੀਅਤੇਤੇਵਦਨਜਾਰੇ॥ ਖੁਲੇਹਟਹੋਆਦਾ
 ਪਾਰਾਜੋਪਹੁਚੇਜੋਚਲਦਹਾਰਾ॥ ਧਰਮੁਦਲਾਲੁਪਾਏ
 ਨੀਜਾਨਾਨਾਨਕਨਾਮੁਲਾਹਾਪਰਵਾਨਾ॥ ਪਾਰਿਆਏ
 ਵਸੀਦਾਪਾਣੀ॥ ਜਚਨਾਮਕੀਮਿਲੀਵਾਤ੍ਰਿਆਈ॥ ੧॥ ਮ ॥ ੦੧
 ॥ ਰਾਤੀਹੋਦੁਨਿਕਾਲੀਆਸੁਪੇਦਾਸੇਵਨਾ॥ ਦਿਹੁਬ
 ਗਾਤਪੇਪਦਾਕਾਲਿਆਕਾਲੇਵਨਾ॥ ਅੰਧੇਅਕਲੀਬਾ
 ਹਰੇਮੂਰਖਅੰਧਆਗਿਆਨੁ॥ ਨਾਨਕਨਦਰੀਬਾਹਰੇਕ
 ਬਹਿਨਪਾਵਹਿਆਨੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕਾਇਆਕੋ
 ਵਰਚਾਇਆਹਰਿਸਚੇਆਪੇ॥ ਏਕਿਵਜੇਭਾਇਖੁਆ

੧੬੩

੦੧

ਇਅਨੁਹਉਮੇਵਿਰਿਵਿਆਪੋ॥ਇਹੁਮਾਨਜਜਨਮੁਦੁ
ਲੰਭਸਾਮਨਮੁਖਸੰਤਾਪੋ॥ਜਿਸਾਅਪਿਬੁਝਾਏਸੋਬੁਝੁ
ਸੀ॥ਜਿਸੁਸਤਿਰੁਰੁਥਾਪੋ॥ਸਤੁਜਗੁਖੇਲੁਰਚਾਇਓਨੁ
ਸਤੁਦਰਤੈਆਪੋ॥੧੩॥ਸਲੋਕਮਃ॥੧॥ ॥ਚੋਰਾਜਾਰ
ਰੰਗੀਆਕੁਟਦੀਆਈਬਾਲੁ॥ਵੇਦੀਨਕੀਦੋਸਤੀਦੋ
ਦੀਨਕਾਖਾਲੁ॥ਜਿਫਤੀਸਚਨਜਾਣਨੀਸਦਾਦਸੈ
ਜੇਤਾਨੁ॥ਗਾਦਪੁਰੰਦਨਿਖਉਲੀਮੇਭੀਸਾਹੁ॥ਜਿਉਪਾ
ਲੁ॥ਨਾਨਕਕੁੜਕਤਿਮੇਕੁੜਤਦੀਮੇਤਾਲੁ॥ਕੁੜਾਕਪ
ਕੁੜਾਛੀਮੇਕੁੜਾਪੈਨਲੁ॥੧੪॥ਮਃ॥੧॥ ॥ਬਾਂਗਾ
ਬੁਰਗੁਸਿੰਧੀਆਨਾਲੇਮਿਲੀਕਲਾਣਾ॥ਇਕਿਦਾਤੇ

ਇਕਿਸੰਗਤੇਨਾਮੁਤੇਰਾਪਰਵਾਨਾਨਾਨਕਾਜਿਨੀਸੁਣਿ
 ਕੈਸੀਨਿਆਹਉਤਿਨਾਵਿਟਪੁਕਰਬਾਨਾ॥੨॥ਪਉੜੀ
 ॥ਅਗਇਆਮੋਹੁਸਭੁਕੁਰੁਪੈਕੁਰੁਹੋਇਗਾਇਆਹਥੀਮੇ
 ਸੁਗਛਾਪਾਇਓਨੁਸੁਗਛਾਜਗੁਮਾਇਆਗੁਰਮੁਖਿਸੁ
 ਗੁਰੁਕਾਇਓਨੁਇਕੋਰਵਿਗਹਿਅਗਸਭੁਆਤਮਰਾ
 ਮੁਪਛਾਇਆਭਉਜਲੁਤਰਿਗਾਇਆਜੋਤਿਸਮਾ
 ਦੀਜੋਤਿਵਿਚਿਹਰਿਨਾਮਸਮਾਇਆ॥੧੪॥ਜਲੋਕ
 ਮਃ੧ ॥ਸਤਿਗੁਰਭੀਖਿਆਦੇਹਿਮੇਤੁਸਮਰਬੁਦਾ
 ਤਾਰਾਹਉਮੇਗਾਰਬੁਨਿਵਾਰੀਮੇਕਾਮੁਕੁਧਮਹੰਕਾਰੁ
 ॥ਲਬਲੋਕੁਪਰਜਾਣੀਮੇਨਾਮੁਮਿਲੈਆਧਾਰਾਅ

ਹਿਨਿ ਜਿਨ ਵਤ ਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਮੇਲਾ ਕਥਾ ਨੁ ਹੋਇ। ਸਨ
 ਕਾਇਹਾ ਬਿਛੁਟੀ ਮੇਲਾ ਦਰਿ ਤੇਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥੧॥ ਮਃ
 ੧ ॥ ਇਕ ਕੰਤੁ ਜਬਾਈਆ ਜਿਤੀ ਦਰਿ ਖੜੀਆਹਾ॥
 ਨਾਨਕ ਕੰਤ ਰਤੀਆ ਪੁਛਾਹਿ ਬਾਤੜੀਆਹਾ॥੨॥ ਮਃ ੧
 ॥ ਜਥੈ ਕੰਤ ਰਤੀਆ ਮੇਦੋਹਾ ਗਾਇ ਕਿਤੁ ਮੇਤਾਨਿ
 ਅਵਗਾਣੇ ਤੜੇਖ ਸਮਨ ਫੇਰੇ ਰਿਤੁ॥੩॥ ਮਃ ੧ ॥
 ਹਉ ਬਾਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਸਿਫਾ ਤਿਨਿ ਨਾ ਦੇਵਾਤਿ॥
 ਜਾਭਿ ਰਾਤੀ ਸੋਹਾ ਗਾਈ ਇਕ ਮੇਦੋਹਾ ਗਾਇ ਰਾਤਿ॥੪॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ ਦਰਿ ਮੰਗਾਤੁ ਜਾਏਦਾ ਨੁਹ ਰਿਦੀ ਜੇਕਿ
 ਪਾਕਰਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਜਨੁ ਪਾਵੇਨਾ ਮੁਹਰਿ

॥ ਅਨਪਦਸਬਦੁਦਜਾਇਜੋਤੀਜੋਤਿਧਾਰਿ ॥ ਹਿਰਦੈ
 ਹਰਿਗੁਣਗਾਇਜੋਜੋਸਬਦੁਹਾਰਿ ॥ ਜਗਮਾਪਿਦਰਤੈ
 ਅਪਿਹਰਿਜੋਤੀਪ੍ਰੀਤਿਕਾਰਿ ॥ ੧੫ ॥ ਜਲੋਕਮਃ ॥
 ॥ ਜਿਨੀਨਪਾਇਓਪ੍ਰਮਰਜੁਕੰਤਨਪਾਇਓਸਾਉ ॥ ਬੁ
 ਏਪਰਕਾਪਾਹੁਣਾਜਿਉਆਇਆਤਿਉਜਾਉ ॥ ੧ ॥ ਮ
 ਃ ॥ ॥ ਜਉਓਲਾਮੋਦਿਨੈਕੇਰਾਤੀਮਿਲਨਿਸਹੰਸ
 ॥ ਜਿਓਤਿਸਲਾਹੁਛਾਡਿਕੈਕਰੰਗੀਲਗਾਹੰਸੁ ॥ ਫਿ
 ਰੁਇਵੇਹਾਜੀਦਿਆਜਿਤੁਖਾਇਦਧਾਇਆਪੇਟਾਨ
 ਨਕਸਚੇਨਾਮਾਵਿਲੁਸਭੇਦੁਸਮਨੁਹੇਤੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ॥ ਛਾਛੀਗੁਣਗਾਵੈਨਿਤਜਨਮੁਸਦਾਰਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਿ ਜਲਾਹਿ ਸਚਾ ਉਰਧਾਰਿ ਮਾਘ ਪਰਦ
ਰੁਪਾਵੈ ਮਹਲੁ ਨਾਮੁ ਪਿਅਸਰੀ ਮਾਘ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ
ਨਾਮੁ ਹਉ ਗੁਰਕ ਉਦਾਰਿ ਮਾਘ ਤੁਮਾ ਪਿਸ਼ਵਾਰਹਿ ਮਾਪਿ
ਸਿਰਜਨੁ ਹਾਰਿ ਮਾਘ ॥ ੧੬ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮੰ ੧ ॥ ਵੀ
ਵਾ ਬਲੈ ਅਪੋਰਾ ਜਾਇ ॥ ਬੇਦ ਪਾਠ ਮਭਿ ਪਾਪ ਖਾਇ ॥
ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਨ ਜਾਪੈ ਚੰਦੁ ॥ ਜਹਰਿ ਮਾਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਮਰਿ
ਮਾਨੁ ਮਿਟੰਤੁ ॥ ਬੇਦ ਪਾਠ ਸੀਸ ਰਕੀਕਾਰ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰ
ਰਿਤ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਸਭੁ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਨਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਾ ਸਿਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੧ ॥ ਸ
ਬੈ ਸਾਦੁ ਨਾਮੁ ਏਓਨਾ ਮਨ ਲਗੈ ਪਿਅਰੁ ਰਸ

ਨਾਫਿਕਾਬੋਲਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਨਨਕ ਪਇ
 ਮੇਰਿ ਰਤਿ ਕਮਾਵਣ ਕੋਇ ਨ ਮੋਟਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੇ ॥ ਆਪਣੇ ਸੋਭਾ ਪਾਏ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿ
 ਰਹੁ ॥ ਦੁਰਿ ਕਰਿ ਸਚੁ ਮੀਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ਗੁਣ ਉ
 ਚਿਰ ਰੋਸ ਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਗਬੇਰੀ ॥ ਵਿਛੁੜੀ ਨਿਅ
 ਗੁਰ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਮਨੁ ਮੇਲਾਇ ਵਸੁ ਪੁਰੇ ਹੋਰਿ ਨਾ
 ਮੁਧਿ ਆਏ ॥ ੧੧ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕਾਇਆ ਕਮਲ
 ਫੁਲ ਗੁਣ ਨਨਕ ਗੁਪਾ ਜਿਮਾਲਾ ॥ ਏਨੀ ਫੁਲੀ ਰਉ ਕਰੇ
 ਅਵਰ ਕਿਰੁਣੀ ॥ ਮਾਹਿ ਚੁਲਾ ॥ ੨ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਾ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤ ਹੋ ਜਿਨ ਪਰਿਵਾਸਿ ਆਕੰਠਾ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਕੰਠ

ਦਿਸਾਪੁਰੀਸੇਅਹਿਨਿਸਿਫਿਰਹਿਜਲੰਤਾ॥੩॥ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ਆਪੇਬਖਸੇਦਇਆਕਰਿਗੁਰਸਤਿਗੁਰ
ਬਚਨੀ॥ਅਨਾਦਿਨੁਸੇਵੀਗੁਣਰਵਾਮਨੁਸਚੈਰਚਨੀ
॥ਪੁਤ੍ਰਮੇਰਾਬੇਅੰਤੁਹੈਅੰਤੁਕਿਨੈਨਲਖਨੀ॥ਸਤਿਗੁਰ
ਚਰਣੀਲਾਗਿਆਹਰਿਨਾਮੁਨਿਤਜਪਨੀ॥ਜੋਇਛੈ
ਸੋਫਲੁਪਾਇਸੀਸਤਿਪਰੈਵਿਚਿਜਚਨੀ॥੧੮॥ਸ
ਲੋਕਮਃ੧ ॥ਪਹਿਲਬਸੀਤੈਆਗਮਨਪਹਿਲਾ
ਮਉਲਿਓਸੋਇ॥ਜਿਤਮਉਲਿਓਸਤਮਉਲੀਓ
ਤਿਸਹਿਨਮਉਲਿਹੁਕੋਇ॥੧॥ਮਃ੨ ॥ਪਹਿਲਬ
ਸੀਤੈਆਗਮਨਿਤਿਸਕਾਕਰਹੁਬੀਚਾਰੁ॥ਨਾਨਕਸੋਸ

ਲਾਹੀਐ ਜਿਸ ਬੁਝੈ ਦੇ ਮਾਧਾਨੁ॥ ੨॥ ਮ॥ ੪੮੨ ॥ ਮਿ
 ਲਿਐ ਮਿਲਿ ਮਾਨ ਮਿਲੇ ਮਿਲੇ ਮਿਲਿ ਮਾਜੇ ਹੋਇ॥
 ਅੰਤਰ ਮਾਤ ਮੇਜੇ ਮਿਲੇ ਮਿਲਿ ਮਾਕਹੀ ਮੇਜੇ ਹੋਇ॥ ੩
 ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹੀਐ ਸਚ ਕਾਰ
 ਕ ਮਾਵੈ॥ ਦੂਜੀ ਕਾਰੈ ਲਾਗੀ ਮਾਫਿ ਰਿਜੇ ਨੀ ਪਾਵੈ॥ ਨਾ
 ਮਿਰਤਿ ਮਾਨਾ ਮੁਪਾਈਐ ਨਾ ਮੇਰੁ ਨ ਗਾਵੈ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸ
 ਬਾਇ ਸਲਾਹੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ
 ਸਫਲ ਹੋਸੇ ਦਿਐ ਮੇਫਲ ਪਾਵੈ॥ ੧੯੭॥ ਸਲੋਕ ਮ॥ ੪੮੨
 ॥ ਕਿਸ ਹੀ ਕੋਈ ਕੋਇ ਮੰਦੁ ਨਿਮਾਣੀ ਇਕੁ ਤੁਧਾ ਕਿਉਨ
 ਮਰਿ ਜੋ ਰੋਇ ਜਾਲਗੁ ਚਿਰਿ ਨ ਮਾਵਹੀ॥ ੧॥ ਮ॥ ੪੮੨

॥ ਜਾਗੁ ਮੁਤਾਸੁ ਹੁਗਾਵਿ ਚੰਦੁ ਖਿਭੀ ਸੰਮਗਲਿ ਚਾਇ ॥ ਨ
 ਨਕੁ ਕਹੈ ਸਿਮਾਣੀ ਏਏ ਉਕੰਤ ਮਿਲਾਵਾਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉਜੀ ॥ ॥ ਹਉ ਕਿਮਾਸਾ ਲਾਹੀ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ਦਰੀਤਿ
 ਰੀਦਾਇਆਈ ॥ ਤੁਮਗਾ ਮਦਾਇਆ ਲੁਮਰੀ ਮੁਹੈਆ
 ਪਿਲੇਹਿ ਮਿਲਾਣੈ ॥ ਮੈਤੁ ਝਾਬਿਨੁ ਬੇਲੀ ਕੋ ਨਹੀਤੁ ਅੰ
 ਤਿਸਖਾਈ ॥ ਜੇਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤੀ ਤਿਨਲੇਹਿ ਛੁਰਾਈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਤਿਲੁ ਨਤਮਾਈ ॥ ੨੦ ॥ ੧
 ॥ ਬਿਲਾਵਲ ਕੀਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪
 ੧ ਚਿਸਤਿ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹ
 ਰਿਉਤ ਮੁਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁਗਾਇਆ ਕਾਰਿ ਨਾਦੁ ਬਿਲਾਵਲ ਕਾ

ਗੁਾਉਪਦੇਸੁਰੁਰੁਸੁਤਿਮੀਨਿਅਪੁਰਿਮਸਤਕਿਪੁਰਾਬਾ
 ਗੁਾਸੁਭਦਿਨਸੁਰੀਦਿਗੁਣਉਰਰੇਹਰਿਹਰਿਹਰਿਉ
 ਗਲਿਵਲਾਗੁਾਸੁਭਤਨੁਮਨੁਹਰਿਅਹੋਇਅਮਨਾਖਿ
 ਤ੍ਰਿਅਾਹਰਿਅਾਬਾਗੁਾਅਗਿਅਾਨੁਮੀਧੇਰਾਮਿਟਿਗਾਇ
 ਅਾਗੁਰਚਾਨਦੁਗਿਅਾਨੁਚਰਾਗੁਾਜਨਨਨਕੁਜੀਵੈ
 ਦੇਖਿਹਰਿਇਕਿਨਿਮਖਘੜੀਮੁਖਿਲਾਗੁਾ॥੧॥ਅੰਕ
 ॥ਬਿਲਾਵਲੁਤਬਹੀਕੀਜੀਐਜਬਮੁਖਿਹੋਵੈਨਾ
 ਮੁਾਰਾਗਨਾਦਸਬਾਇਸੋਹਦੇਜਾਲਗੈਸਹਜਿਧਿਅ
 ਨੁਾਰਾਗਨਾਦਛੋਰਿਹਰਿਸੇਵੀਐਤਾਦਰਗਾਹਪਾਣੀ
 ਐਅਾਨੁਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੀਐਚੁਕੋਮਨਿ

ਅਭਿਮਾਨੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਤੁਹਾਰਿਪ੍ਰਭੁਅਪਿਅ
 ਗੰਮੁਹੈਸਭਿਤੁਪੁਉਪਾਇਅਗਾਤੁਅਪੇਅਪਿਦਰਤ
 ਦਾਸਤੁਜਗਤੁਬਸਾਇਅਗਾਤੁਪੁਅਪੇਤਾੜੀਲਾਈ
 ਮੇਅਪੇਗੁਣਗਾਇਅਗਾਹਾਰਿਧਿਅਵਤੁਬਰਤਪੁ
 ਦਿਨਜੁਰਾਤਿਅੰਤਿਲਏਛਗਾਇਅਗਾਜਿਨਿਸੇਵਿ
 ਅਗਤਿਨਿਸੁਖੁਪਾਇਅਹਾਰਿਨਾਮਿਸਮਾਇਅਗ॥੧॥
 ਸਲੋਕੁ॥੩॥ ॥ਦੁਜੈਰਾਇਬਿਲਾਵਲੁਨਹੋਵਈ
 ਮਨਮੁਖਿਰਾਇਨਪਾਇ॥ਪਾਖੰਡੁਰਗਤਿਨਹੋਵਈ
 ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਨਪਾਇਅਜਾਇ॥ਮਨਹਠਿਕਰਮਕਮ
 ਵਏਥਾਇਨਕੋਈਪਾਇ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਅਪੁਖੀ

ਚਾਹੀਐ ਵਿਰਹੁ ਅਗੀ ਪੁਗਵਾਇਐ ॥ ਅਪੋ ਅਗੀ ਪਪਾਰ
 ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੋ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮੁ ਦਾਸਿ ਅਮਨਿ ਅਗਇਐ ॥ ਜੀ ਮਨੁ
 ਮਰਣੁ ਕਾਟਿ ਅਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਐ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩
 ॥ ਬਿਲਾਵਲੁ ਕਰਿਹੁ ਤੁਮਾ ਪਿਅਮਾਰਿ ਹੋਏ ਕਬੂਜਿ ਉਲਿ
 ਦਲਾਇਐ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਕਟੀਐ ਸਚੇਰਹੇ ਸਮਾ
 ਏ ॥ ਸਦਾ ਬਿਲਾਵਲੁ ਅਨੰਦੁ ਹੋ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁ
 ਰਗਇਐ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤੀ ਬਹਿਰਾ ਉਕਰਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਰੂ
 ਦਗਇਐ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਜੋ ਹਣੇ ਜਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮੇਲਿ
 ਮਿਲਾਇਐ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਭ ਜੀਆਇ ਚਿਹਰਿ
 ਅਗਿ ਸੋਭਗਤ ਕਾ ਮਿਤੁ ਹਰਿ ॥ ਸਭ ਕੋਈ ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸਿ

ਰੁਗਤਾ ਕੈ ਅਨੰਦੁ ਪਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਰੁਗਤਾ ਕਾ ਮੇਲੀ ਸਰ
 ਬਤ ਸਉ ਨਿਸੁ ਲਜਨ ਟੰਗ ਪਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਸਭ ਨ ਕਾ ਹੈ
 ਖਸਮੁ ਸੇ ਰੁਗਤ ਜਨ ਚਿਤਿ ਕਾਰਿ ॥ ਤੁਧੁ ਅਪਾਧਿ ਕੋਇ
 ਨ ਸਕੈ ਸਰੁ ਝਾਖ ਝਾਖਿ ਪਵੈ ਝਾਝਿ ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੁ ਹਿਤੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜੇ ਚਲਹਿ ਜਤਿ ਰੁ
 ਰੁਗਇ ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਹਰ ਦੇਹ ਰਿਵ ਸੇਹ ਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਾਢੁ
 ਇ ॥ ਗੁਣ ਰਹਿ ਗੁਣ ਸੰਗੁ ਹਰਿ ਜੇਤੀ ਜੇਤੀ ਮਿਲ
 ਇ ॥ ਇਸੁ ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ ਦਿਰਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੁ
 ਹਿ ਚਿਤੁ ਲਗਇ ॥ ਨਨਕਾ ਜਿਨ ਕਉਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਸ
 ਚਾ ਸੇਨਾ ਮਿਰਹੇ ਲਿਵ ਲਗਇ ॥੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿ ਰੁ

ਠਕੀ ਸੇਵ ਨ ਕੀਤੀ ਮਾਸ ਬਾਦਿ ਨ ਲਗੇ ਰਾਉ। ਹਉ
 ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਮਾਵਣਾ ਮਾਤਿ ਦੀਰਘ ਬਹੁ ਸੁਆਉ। ਮਨ
 ਹਠਿ ਕਰ ਸਕ ਮਾਵਣੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋ ਨੀ ਪਾਇ। ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਖਿਜਨ ਮੁਸਫਲੁ ਹੋ ਜਿਸਨੇ ਮਾਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ। ਨ
 ਨ ਕਨ ਦਰੀ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਨਾ ਮੁਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ਸੁਭ ਵਡਿ ਮਾਣੀ ਮਾਹਰਿ ਨਾਨਕ ਵਿਚਿ ਹਰਿਗੁਰ
 ਰਮੁ ਖਾਧਿ ਮਾਣੀ ਮੇਰੇ ਜਿਵ ਸਤੁ ਮੰਗੀ ਮੇਰੇ ਮਾਣੀ ਪਾਣੀ
 ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਣੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਜਗ ਲਜੀ ਅਕੀਕੀ
 ਚੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਸਿ ਤਾ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਪਾਣੀ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਪੁਰਾਣ
 ਰਿਉ ਪਦੇ ਸੁਦੇ ਇਸੁ ਭੁਭੁਖ ਲਾਇ ਜਾਣੀ ਮੇਰੇ ਜਿਸੁ ਪੁਰ

ਬਿਹੋਵੈ। ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਹਰਿਗੁਣਗਾਈ ਮੇਂ ॥ ੩ ॥ ਸਲੋ
ਕਮ ੪੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਲੀ ਕੋ ਨਹੀ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇ
ਲਿਖਿ ਲਾਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੋ ਜੇਹ
ਕੋਇ ਛੇਤੇ ਹਾਫਲੁ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ
ਸਭਾ ਤਿਸਨ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਸੀ ਤੋ ਖੁਹੀ ॥
ਸਚੁ ਵਾਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਾਏ ॥ ਸਚਾ ਧੀਅਗਇ ਅਮਰਾ
ਪਦੁ ਪਾਇ ॥ ਅਮਨੁ ਚਦ ਸਬਦੁ ਵਜਾਏ ॥ ਸਚੇ ਦਹ
ਦਿਸਿ ਪਸਾਰਿ ॥ ਅਗੁਰ ਕੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥ ਨਾਨਕ
ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਹੋ ਸੇ ਜਨ ਛਪਾਹਿ ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਛੁ ਪਾ
ਏ ॥ ੧ ॥ ਅੰ ੪੩ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਈ ਮੇਂ ਜਾ

ਕਉਨ ਦਰਿ ਕਰੇਇ। ਮਾਨਸ ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭੁਏ ਸਚੀ ਭੁਗ
 ਤੀ ਜਿਸੁ ਦੇਇ। ਹਉ ਮੇ ਮਾਰਿ ਮਿਲਾਇ। ਮਨੁ ਗੁਰ ਕੇ ਸ
 ਬਾਇ ਸੁਚੇਇ। ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਨਾ ਮੁਵਾਝਿਅ ॥
 ਈ ਦੇਇ। ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਗੁਰਸਤਿ ਗੁਰਾਵਿ ਚਿਨ ॥
 ਦੇਵੀ ਦਰੀ ਦਰਿ ਮਾਈ ਹਰਿ ਕਰਤੇ ਮਾਪਿ ਦਧਾਈ। ਜੇ
 ਦਕਸਿ ਖਸਾਭਿ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜੀਵਨਿ ਓਨਾ ਮੰਦਰਿ ਹਰ
 ਦੇ ਭੁਏ। ਨਿੰਦਕ ਦੁਸਟ ਦਰਿ ਮਾਈ ਦੇਖਿ ਨ ਸਕਨਿ
 ਓਨਾ ਪਰਾਇ। ਮਾਭੁਲਾਨ ਸੁਖਾਈ। ਕਿ ਮਾਹ ਦੇ ਕਿਸ
 ਹੀ ਕੀ ਸੁਖ ਮਾਰੀ ਜਾ ਸਰੇ। ਸਿਉ ਬਾਇ ਮਾਈ। ਜੀਗ
 ਲ ਕਰਤੇ ਭਾਵੇ ਸਾਨਿ ਤਨਿ ਤਰਨੈ ਸਦਾਈ ਸਭੁ ਸੁਖਿ

ਭੁਖਿ ਮਰੈ ਲੋਕਾਈ॥ ੪॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ੧॥ ਪ੍ਰਿਗੁਣੇ
ਹਮਾਸਾ ਦੁਜੈ ਭਾਵ ਕੀ ਜੋ ਮੋਹ ਮਾਗਇ ਮਾਗਿ ਤੁਲਾਏ॥
ਰਿਸੁ ਖੁਪ ਲਾਗਿ ਤਿ ਮਾਗਿ ਮਾਨਾ ਮੁਦਿ ਜਾਗਿ ਦੁਖ ਪਾਏ॥
ਮਨ ਮੁਖਿ ਮਾਗਿ ਮਾਨੀ ਅੰਧੁ ਲੇਜਨੀ ਮਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਅ
ਵੇਜਾਏ॥ ਕਾਰਜਾ ਸਿਧਿ ਨ ਹੋਵਨੀ ਅੰਤਿ ਗਾਇਆ ਪਛੁ
ਤਾਏ॥ ਜੇ ਸੁਕਰ ਮੁਹੋਵੈ ਤਿ ਸੁਖ ਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੋ ਹਰਿ
ਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਮਾਏ॥ ਨਾ ਮਿਰਤੋ ਜਨ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਇਨਿ
ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਬਾਲਿ ਜਾਏ॥ ੧॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ੧॥ ਮਾਸਾ
ਮਨਸਾ ਜਾਗਿ ਮੋਹਣੀ ਜਿਨਿ ਮੋਹਿ ਮਾਸਿ ਸਾਰਾ ਸਭ ਕੇ
ਜਮ ਕੇ ਚੀਰੇ ਦਿਰਹੈ ਜੇਤਾ ਸਭੁ ਮਕਾਰੁ ਹੁਕਮੀ ਹੀ ਜ

ਮੁਲਗਾਵਾਸੋਉਬਰੋਜਿਸੁਬਖਸੇਕਰਤਾਰੁ। ਨਨਕਰੁ
 ਰਪਰਸਾਦੀਏਹੁਮਨੁਤਾਤਰੋਜਾਛਰੋਅਹੰਕਾਰੁ। ਅਸਾ
 ਮਨਸਾਮਾਰੇਨਿਰਾਸੁਹੋਇਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰੁ। ੧੨। ੫
 ਉੜੀ। ॥ ਜਿਥੇਜਾਣੀਐਜਗਤਮਹਿਤਿਥੇਹਰਿਸਾ
 ਈ। ਅਰੋਸਰੁਮਾਪੇਵਰਤਦਾਹਰਿਜਚਾਨਿਆਈ
 ॥ ਕੁੜਿਅਗਰਕੇਮੁਹਾਫਿਟਕੀ। ਅਹਿਜਚੁਭਗਤਿਵਾਰਿ
 ਆਈ। ਸਚੁਸਾਹਿਬੁਸਚਾਨਿਆਉਹੋਸਿਰਿਨਿਵਕ
 ਛਾਈ। ਜਨਨਾਨਕਸਚੁਮਰਗਧੀਅਗੁਰਮੁਖਿਸੁ
 ਖੁਪਾਈ। ੫॥ ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਪੁਰੋਭਗਰੀਸਤਿਗੁ
 ਰੁਪਾਈਐਜੇਹਰਿਪ੍ਰਬੁਬਖਸਕਰੋਇ। ਓਪਾਵਾਸਿਰਿ

ਓਪਾਉਹੈਨਾਉਪਰਾਪਤਿਹੋਇ। ਅੰਦਰੁਸੀਤਲੁਸਾਂਝਿ
 ਹੋਹਿਰਦੈਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ। ਅਮੀਮਿਤੁਖਾਣਾਪੇਨਦਾਨ
 ਨਕਨਾਇਵਾਡਿਅਾਈਹੋਇ। ੧੧। ਮ ੦੩ ॥ ਏਮਨ
 ਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਇਪਾਇਹਿਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁ। ਸੁਖਦਾ
 ਤਾਤਰੈਮਨਿਵਸੈਹਉਮੇਜਾਇ। ਅਭਿਮਾਨੁ। ਨਾਨਕ
 ਦਰੀਪਾਈਮੇਮੇਮੀਮਿਤੁਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁ। ੧੨। ਪਉੜੀ।
 ॥ ਜਿਤਨੇਪਾਤਿਜਾਹਸਾਹਰਾਜੇਖਾਨਉਮਰਾਦਾਸਿ
 ਕਦਰਹਹਿਤਿਤਨੇਸਾਭਿਹਰਿਕੇਕੀਏ। ਜੈਕਿਛੁਹ
 ਰਿਕਰਾਵੈਸੁਓਇਕਰਹਿਸਾਭਿਹਰਿਕੇਅਰਥੀਏ।
 ਸੋਮੇਸਾਹਰਿਸਤਨਕਾਪ੍ਰਸਤਿਗੁਰਕੇਦਲਿਹੋਤਿ

ਨਿਜਭਿਫਰਨਚਾਰੇਖਾਣੀਸਭਸਿਸਟਿਗੋਲੇਕਰਿਸ
 ਭਿਗੁਰਮਾਰੋਕਾਰਕਮਾਵਣਕਉਦੀਏ। ਹਰਿਸੇਵੇਕੀ
 ਮੇਸੀਵਾਰਿਆਈਏਖਹੁਹਰਿਸੰਤਹੁਜਿਨਿਵਿਚਹੁਕਾ
 ਇਮਾਨਗਾਰੀਦੁਸਮਨਦੂਤਸਭਿਮਾਰਿਕਢੀਏ। ਹਰਿ
 ਹਰਿਕਿਰਪਾਲੁਹੋਆਭਗਤਜਨਾਉਪਰਿਹਰਿਮਾਪ
 ਣੀਕਿਰਪਾਕਰਿਹਰਿਮਾਪਿਖਣੀਏ॥੬॥ ਸਲੋਕ
 ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਅੰਦਰਿਕਪਟਸਦਾਦੁਖੁਹੋਮਨਮੁਖਾਧਿ
 ਆਨੁਨਲਗੇ। ਦੁਖਾਵਿਚਿਕਾਰਕਮਾਵਣੀਦੁਖੁਮਾ
 ਗੇ। ਕਰਮੀਸਭਿਗੁਰੁਭੇਟੀਮੇਤਾਸਚਿਨਾਮਿਲਿਵ
 ਲਾਗੇ। ਨਾਨਕਸਹਜੇਸੁਖੁਹੋਇਅੰਦਰਹੁਕੁਮੁਖ

ਪ੍ਰਥਮਾਦਰਸ਼

ਉਭਾਰੇ॥੧॥ਅੰ०੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਹੈ
ਹਰਿ ਕਾਨਾ ਉਮ ਨਿਭੁ ਗਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਖਣੁ ਬੋਲ
ਣਾ ਮੁਜ ਪਤ ਜੁਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੀ
ਆਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਆਤਿ ਮਰ ਮਾਰਿ ॥ ਆਨੁ ਅੰਧੇ ਰੁਚਕਾ
ਇਆ ॥੨॥ਅੰ०੩ ॥ ਅਨਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਮਰ ਹਿਰਾਵ
ਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ॥ ਆਉਰ ਧਾਰਿ ॥
ਭਨਤਿ ਨਾਨਕ ਬੁਣੁ ਜਨ ਭਾਣੀ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਜੇ ਦਿਹੁ
ਹਉ ਮੇ ਮਲੁ ਜਾਣੀ ॥ ਅੰਦਰਿ ਸੀਸਾ ਦੁਖੁ ਦਿਖਾਏ ਸਿ
ਰਿ ਧੰਧਾ ਨਿਤ ਮਾਰਾ ॥ ਦੁਜੇ ਭਾਇ ਸੁਭੇ ਕਰ ਬਹੁ ਨ ਜਾਗ
ਹਿ ॥ ਆਇਆ ਮੋਹਿ ਪਿਆਰਾ ॥ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਾ ਹੀ ਜਬ ਦੁਖ

ਵੀਚਾਰਹਿਇਹੁਮਨਮੁਖਕਾਬੀਚਾਰਾਹਰਿਨਾਮੁਨ
 ਰਾਇਆਗਬਿਰਥਾਜਨਮੁਗਦਾਇਆਨਾਨਕਜਮੁਮਾ
 ਰਿਕਰੇਖੁਆਰੁ॥੩॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਜਿਸਨੇਹਰਿਭਗਤਿ
 ਸਚੁਬਖਸੀਅਨਜੇਸਚਾਸਾਹੁ॥ਤਿਸਕੀਮੁਹਤਾਜੀਲੇ
 ਕੁਕਛਦਾਹੋਰਤੁਹਟਿਨਵਬੁਨਵੇਸਾਹੁ॥ਭਗਤਜਨਾਕ
 ਉਸਨਮੁਖੁਹੋਵੇਸੁਹਰਿਗਸਿਲਏਵੇਮੁਖਭਜੁਪਾਹੁ॥ਹ
 ਰਿਕੇਨਾਮਕੇਵਾਪਾਰੀਹਰਿਭਗਤਹਹਿਜਮਜਾਗਾਤੀਤਿ
 ਨਾਨੇਕਿਨਜਾਹੁ॥ਜਨਨਾਨਕਹਰਿਨਾਮੁਧਨੁਲਾਇਆ
 ਜਦਾਵੇਪਰਦਾਹੁ॥੧॥ਜਲੈਕਮ॥੩॥ ॥ਇਸੁਜੁਗਾ
 ਮਹਿਭਗਤੀਹਰਿਧਨੁਖਾਇਆਹੋਰੁਸੁਜਗਤੁਭਰਮਿ

ਭੁਲਾਇਆ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਮ
ਨਾਇ ਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਗਾਇਆ ਗਾਇਆ ਗਾਇਆ
ਜੇਹੇ ਹਉਮੈ ਸਬਦੇ ਜਲਾਇਆ ਮਾਪਿਤ ਰਿਸਾਭੁ
ਲਉਧਰੇ ਪੀਨੁ ਜਣੇ ਦੀ ਮਾਇਆ ਸਦਾ ਸਹਜੁ ਸੁ
ਖੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਬਿਸਨੁ ਮਹਾਦੇਉ ਤੈ ਗੁਣ ਭੁਲੇ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਦਧਾਇ
ਆਪੀ ਡਿਭ ਪਾਛਿ ਪਾਛਿ ਮੈ ਨੀ ਭੁਲੇ ਦੁਜੈ ਭੁਗਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾ
ਇਆ ਜੇਰੀ ਜੀਰਾ ਮਸੀਨਿ ਮਾਸਾ ਭੁਲੇ ਵਿਣੁ ਗੁਰ
ਤਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਮਨੁ ਮੁਖੁ ਦਧੀਏ ਸਦਾ ਬ੍ਰਮਿ ਭੁਲੇ
ਤਿਨੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨ ਮੁਰਾਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰ

ਤੇਜੇਈ ਜਨ ਸਮਧੋ ਜਿਅਪੋ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਸਾ॥

੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀ ਮੇਜਿ ਸੁਵਾਜਿ ਸ

ਭੁਕਿ ਛੁਹੋਇ॥ ਤਿਸਹਿ ਸਰੇਵ ਹੁਪਾਣੀ ਹੋਤਿ ਸੁਬਿਨੁ

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਾਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਦਾ ਸ

ਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹ

ਰਿਨਾ ਸਧਨੁ ਨ ਖਟਿਓ ਸੇਵੇ ਵਾਲੀਏ ਸੁਗਾਮਾ ਹੀ॥ ਓ

ਇ ਮੰਗਵੇ ਫਿਰਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤ ਮਹਿ ਕੋਈ ਮੁਹੁ ਬੁਕਨ

ਤਿਨ ਕਉ ਪਾਹਿ॥ ਪਰਾਈ ਬਖੀਲੀ ਕਰਹਿ ਮਾਪ ਪਰ

ਤੀ॥ ਤਿਥੇ ਵਨਿ ਸਗਵਾਭੀ ਮਾਪੁ ਲਖਾਹਿ॥ ਜਿ ਸੁਧਨ

ਕਾਰਣਿ ਸੁਗਲੀ ਕਰਹਿ ਜੋਧਨੁ ਸੁਗਲੀ ਹਾਥਿ ਲਖਾ

ਲੀ

ਵੈਥਾਇਭਵੈਤਿਥੈਜਾਹਿ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸੇਵਕਭਾਇਹਰਿ
 ਧਨੁਮਿਲੈਤਿਥਹੁਕਰਮਹੀਣਲੈਨਸਕਹਿਹੋਰਥੈਦੇ
 ਸਾਇਸੰਤਾਰਿਹਰਿਧਨੁਨਾਹਿ॥੮॥ ਸਲੋਕਮਃ੩
 ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸੰਸਾਰਮੁਲਿਨਹੋਵਣੀਚਿੰਤਾਗਵਿਚਹੁਜਾਇ
 ॥ ਜੇਕਿਛੁਹੋਇਸੁਸਹਜੇਹੋਇਕਹਣਾਕਿਛੁਨਜਾਇ॥
 ਨਾਨਕਾਤਿਨਕਾਮਾਖਿਅਮਾਮਾਪਿਸੁਣੇਜਿਲਾਇਅਨੁ
 ਪੰਨੈਪਾਇ॥੯॥ ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਕਾਨੁਮਾਰਿਮਨਸਾਮਨ
 ਹਿਜਮਾਣੀਮੰਤਰਿਨਿਰਮਲੁਨਾਉ॥ ਅਨਾਇਨੁਜਗੀ
 ਕਦੇਨਜੇਦੋਸਹਜੇਮੀਮ੍ਰਤਪੀਅਗਉ॥ ਮੀਠਾਬੋਲੇਮੀ
 ਮ੍ਰਤਬਾਣੀਅਨਾਇਨੁਹਾਰਿਗੁਣਗਾਉ॥ ਨਿਜਪਾਰਿ

ਵਾਸਾਸਦਾਸੋਹਦੇਨਨਕਤਿਨਮਿਲਿਆਸੁਖਪਾਉ॥੨
 ॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਧਨੁਰਤਨਜਵੇਹਰੀਸੋਗੁਰਿਹਰਿ
 ਧਨੁਹਰਿਪਾਸਹੁਦੇਵਾਇਆ॥ਜੇਕਿਸੈਕਿਹੁਇਸਿਆਵੈ
 ਤੋਕੋਈਕਿਹੁਮੰਗੀਲਏਅਕੋਕੋਈਕਿਹੁਦੇਵਾਏਏਹੁਹਰਿਧ
 ਨੁਜੇਰਿਕੀਤੋਕਿਸੈਨਗਲਿਨਜਾਇਦੰਗੁਇਆਗਜਿਸਨੋ
 ਸਤਿਗੁਰਨਗਲਿਹਰਿਸਰਪਾਲਾਏਤਿਸੁਹਰਿਧਨੁਕੀਵੈ
 ਰੁਹਥਿਆਵੈਜਿਸਨੋਕਰਤੋਧੁਗਿਲਿਖਿਪਾਇਆਗਇਸੁ
 ਹਰਿਧਨਕਾਕੋਈਸਰੀਕੁਨਾਹੀਕਿਸੈਕਾਖਤੁਨਾਹੀਕਿਸੈ
 ਕੈਸੀਵਖੀਨੋਰੋਲੁਨਾਹੀਜੇਕੋਹਰਿਧਨਕੀਬਖੀਲੀਕਰੇ
 ਤਿਸਕਾਮੁਹੁਹਰਿਚਹੁਕੁੰਦੁਗਵਿਚਿਕਾਲਾਕਰਗਇਆ॥

ਹਰਿਕੋਇਤੈ ਨਾ ਲਿਕਿ ਸੋ ਜੇ ਰੁਖ ਖੀਲੀ ਨ ਚਲਈ ਇਹੁ
 ਇਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਚੜ੍ਹੈ ਸਦਾਇਆ ॥੮॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਜਗਤੁ ਜਲੰਦਾਰ ਖਿਲੈ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥
 ਜਿਤੁ ਦੁਆਰੈ ਉਬਰੈ ਤਿਤੈ ਲੈਹੁ ਉਬਾਰਿ ॥ ਜਤਿ ਗੁਰਿ ਸੁ
 ਖੁਦੇ ਖਾਲਿ ਮਾਸ ਚਾਜ ਬਦੁ ਬੀਰਗਰਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ਬੁਝਈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਬਖਸਾਇ ਹਾਰੁ ॥੯॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਹ
 ਓ ਮੈ ਮਾਇ ਮਾਮੋ ਹਣੀ ਦੂਜੇ ਲਗੇ ਜਾਇ ॥ ਨਾਇ ਹਮਾਰੀ
 ਨ ਮਰੈ ਨਾਇ ਹ ਹਾਟਿ ਵਿਕਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਜਬਾਇ ਪਰਜਾ
 ਲੀ ਮੰਤ੍ਰਾਇ ਹਾਟਿ ਰਹੁ ਜਾਇ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਉਜਲਾ
 ਸਾਮੁ ਦਸੈ ਮਨਿ ਮਾਇ ॥ ਸਲੋਕ ਮਾਇ ਮਾਕਾ ਮਾਰਦੁ ਸਬ

ਚਿ

ਦੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿਪਾਗਇਆਂ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜਤਿਗੁ
 ਰਕੀਦਾਬੁਆਈਜਤਿਗੁਰਿਦਿਤੀਪੁਰਹੁਕਮੁਬਾਇਨੀ
 ਸਾਲਾਪੁਤੀਭੁਤੀਈਜਾਣਈਸਕੀਅਗਹੁਪਿਛ
 ਹੁਟੋਲਿਭਿਠਾਲਾਹਿਓਨੁਸਭਨਾਕਾਅਭਿਮਾਨੁਅਜੇ
 ਬੈਕੋਦੇਖੋਤਿਬੈਮੇਰਾਜਤਿਗੁਰੁਹਰਿਬਖਸਿਓਸੁਸਭੁ
 ਜਹਨੁ॥ਜਿਸਤਿਗੁਰਨਮਿਲਸਨੈਸੁਹਲਤਿਪਲਾਤਿ
 ਸਿਝੈਜਿਦੇਖੁਖਹੋਵੈਸੁਫਿਰੈਭਰਿਸਟਥਾਨੁ॥ਜਨਨਲ
 ਕਕੋਦਾਲਿਹੋਆਮੇਰਾਸੁਅਮੀਹਰਿਸਜਣੁਪੁਰਖੁਸੁਜਾ
 ਨੁ॥ਪਉੜੀ॥ਭੁਤਿਦੇਖਿਕੈਸਾਭਿਅਾਇਪਏਜਤਿਗੁਰਕੀ
 ਪੈਰੀਲਾਹਿਓਨੁਸਭਨਾਕਿਅਹੁਮਨੁਹੁਗੁਮਾਨੁ॥੧੦

॥ सलोकमः १ ॥ वेदीदाहोकोलुदैकोपायेषि
तानि ॥ नानकदेदनसापटीकोटीषाष्टिनितानि ॥
१॥ मः १ ॥ निममनिदनिमात्रिमाज्ञेष्टि ॥
नानकनेत्रादेसोष्टि ॥ २॥ पतिनी ॥ ॥ पारब
मिदष्टिमागलिजागरुतगतिमागगुरिपुर्गेमिह
रिदनिब्रूमभुष्टिमागिमागकाम्ब्रेष्टिबिकराष्टुष्टि
तसत्रिहगतिमागाम्मिभ्रुतनामुनिपानुकीठिष्टिरिप
रिमागनानकसापुष्टिरिजनममरदुसदगतिम
॥ ११॥ सलोकमः १३ ॥ निनीनामुदिसगतिमाग
देकहलकहनि ॥ पीचचेरतिनापरुमुहनिहचिम्

ਮੀਦਰਿਸੀਨਿ। ਸਾਕਤਮੁਠੇਦਰਮਤੀਹਰਿਰਸੁਨਜਾ
 ਏਨਿ। ਜਿਨੀਮੀਮਿਤੁਭਰਮਿਲੁਟਾਇਆਬਿਖ
 ਸਿਉਰਚਹਿਰਚੀਨਿ। ਦੁਸਟਾਸੇਤੀ। ਪਿਰਹੜੀਜ
 ਨਾਸਿਉਦਾਦੁਕਰੀਨਿ। ਨਾਨਕਸਾਕਤਨਰਕਮਹਿ
 ਜਮਿਬਧੇਦਖਜਹੀਨਿ। ਪਾਇਐਕਿਰਤਿਕਮਾਦਵੇ
 ਜਿਵਰਾਖਹਿਤਿਵੇਰਹੀਨਿ। ੧੨। ਮੌੜ ॥ ਜਿਨੀ
 ਸਤਿਗੁਰੁਜੇਦਿਅਤਾਦਨਿਤਾਦੇਤਿਸੁ। ਸਾਸਿਗਿ
 ਰਾਸਿਸਦਾਮਨਿਵਸੈਜਮੁਜੇਹਿਨਸਕੈਤਿਸੁ। ਹਿ
 ਰਦੈਹਰਿਹਰਿਨਾਮਰਸੁਕਵਲਾਸੇਵਕਿਤਿਸੁ। ਹ
 ਰਿਦਾਸਾਕਾਦਾਸੁਹੋਇਪਰਮਪਦਾਰਥਤਿਸੁ। ਨਾ

ਨਕਮਨਿਤਨਿਜਿਸੁਪ੍ਰਭਵਸੇਹਉਸਦਕੁਰਬਾਦੇਤਿ
ਸੁਗਾਜਿਨਕਉਪੁਗਬਿਲਿਖਿਆਰਸੁਸੰਤਜਨਗਸਿਉ
ਤਿਸੁ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਜੋਬੋਲੇਪੁਰਾਸਾਭਿਗੁਰੁਸੇ
ਪਰਮੇਸਾਰਿਸੁਣਿਆਗਾਜੋਈਦਰਤਿਆਜਗਤਮਹਿ
ਘਟਿਘਟਿਮੁਖਿਭੁਣਿਆਗਾਬਹੁਤੁਵਾਰੀਆਈਆ
ਸਾਹਿਬੈਨਹਜਾਹੀਗਾਣੀਆਗਾਸਚੁਸਹਜੁਅਨਦੁ
ਸਾਤਿਗੁਰੁਪਾਸਿਸਚੀਗੁਰਮਣੀਆਗਾਨਾਨਕਸੰਤ
ਸਵਾਰੇਪਾਰਬਹਮਿਸਚੇਸਿਉਬਾਣਿਆ॥੧੨॥ਸ
ਲੋਕਮੰ०੩ ॥ਆਪਣਾਆਪੁਨਪਛਾਣਈਹਰਿ
ਪ੍ਰਭੁਜਾਤਾਵਾਰੀ॥ਗੁਰਕੀਸੇਵਾਵਿਸਰੀਕਿਉਮਨੁਰ

ਪੈਹਜੁਰਿ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਮਾਝੁ ਠੇਲਾ
 ਲਾਇ ਕੁਰਿ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ਅਨੁਸਰੈ ਸ
 ਬਾਇ ਹੁਦਰਿ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਸੋਹਿ
 ਲਾਗੁ ਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾ
 ਹਣਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਮਾਮਨਿ ਮਾਨੰਦੁ ॥ ਵਡਭਾਰੀ ਹਰਿ
 ਪਾਇ ਮਾਪੁ ਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸ
 ਲਾਹਿ ਮਾਬਹੁ ਬਿਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੀਰੁ ॥੨॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਕੋਈ ਨਿੰਦਕੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਫਿਰਿ ਸਰ
 ਦਿਗੁਰੁ ਮਾਵੈ ॥ ਪਛਲੇ ਗੁਨ ਹਸਾਤਿ ਗੁਰੁ ਬਖਸਿ
 ਲਏ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਨਾ ਲਿਖ ਲਾਵੈ ॥ ਜਿਉ ਮੀਰੁ

ਭੈ ਗਾਲੀਆਨਾ ਗਲੀਆਟੇ ਭਿਅਾ ਕਾਜ ਲੁਜਾਇ ਪ
ਵੈਵੈ ਰਿਸੁ ਰਸਰੀ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨੁ
ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਏਹ ਵਡਿ ਭਿਅਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈਰ ਵਿ
ਚਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਮੇਰਿ ਸਨਾ ਭੁਖ ਚਿਤ ਰੋਹ ਰਿਸਾ ਭਿਤ
ਭੁਆਵੈ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਅਚਰ ਜੁਦੇਖ ਹੁਮੇਰੇ ਹਰਿ
ਸਚੇ ਸਾਹਕਾਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੇਮੈ ਨੈਸੁ ਸਭ ਨਾਭਾਵੈ
॥ ੧੩ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧਾ ॥

ਵਾਰਮਾਝ ਕੀਤ ਬਾਸ ਲੋਕ ਮਾਹਲਾ १

ਮਲਕ ਮੁਰੀਦਤ ਬਾਚੈ ਦੁਹੜਾ ਸੇਹੀ ਮਾਕੀ ਪੁਨੀਗ
ਵਦੀ ॥ ੧੬ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾ

ਦਿ॥ ॥ ਜਲੋਕੁ ਮਃ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਗੁਰੁ ਹਿੰਦੈ ॥ ੨੧੦
 ਘਰੁ ਗੁਰੁ ਦੀਪਕਾ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥ ਅਮਰ ਪਦਾਰਥੁ ਨਾਨ
 ਕਾ ਮਨਿ ਮਾਨਿ ਮੇਸੁ ਖੁਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪੧ ॥ ਪਹਿਲੇ
 ਪਿਆਰਿ ਲਗਾ ਬਣ ਦੁਧਿ ॥ ਦੂਜੈ ਮਾਇ ਬਾਪ ਕੀ ਸੁ
 ਧਿ ॥ ਤੀਜੈ ਭਯਾ ਭਾਭੀ ਬੇਬਾ ॥ ਚਉਥੈ ਪਿਆਰਿ ਉਪਨਿ
 ਖੇਰਾ ॥ ਪੰਜਵੇਂ ਖਾਣਾ ਪੀਅਣ ਕੀ ਧਾਤੁ ॥ ਛਿਵੇਂ ਕਾ ਮੁਨ ਪੁਛੈ
 ਜਾਤਿ ॥ ਸਤਿਵੇਂ ਜੀ ਜੀ ਕੀ ਮਾਘਰ ਦਾਸੁ ॥ ਅਠਵੇਂ ਕੋ ਧੁ
 ਹੋ ॥ ਭਨਨਾ ਸੁ ॥ ਨਾਵੇਂ ਧਉਲੇ ਉਭੇ ਜਾਹ ॥ ਦਸਵੇਂ ਦੁ
 ਧਹੋ ॥ ਮਾਸੁ ਮਾਹਾ ਗਾਏ ॥ ਸਿਰੀਤ ਪੁਕਾਰੀ ਧਾਹ ॥ ਉ
 ਰਿਅਹੀ ਸੁਦਸਾਏ ਰਾਹ ॥ ਮਾਇ ਮਾਗਾਇ ਮਾਮੁਇ

^{ਰੁ}
 ਅਨਾਉ। ਪਿਛੈ ਪਤਾ ਲਿਖਾ ਦਿਕਾਵਾ ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ
 ਅੰਧੁ ਪਿਆਰੁ। ਬਾਹੁ ਗੁਰੂ ਬਾਸੀ ਸਾਰੁ॥੨॥ ਮ॥ ੧੦੯
 ॥ ਵਸ ਬਾਲਤ ਦਬੀ ਸਰਵ ਦਿਤੀ ਸਾਕਾ ਸੁੰਦਰੁ ਕਹ
 ਵੈ। ਚਾਲੀ ਸੀ ਪੁਰਹੈ। ਇਪਰਾਸੀ ਪਰੁਪਿਸੇ ਸਠੀ ਕੇਬ
 ਢੇਪਾ ਅਵੈ। ਸਤਾਰਿਕਾ ਮਤਿ ਹੀਨੁ ਅਸੀ ਹੰਕਾਰਿ
 ਉਹਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ। ਨਵੇਕਾ ਸਿਧ ਜਾਸਣੀ ਮੁਲਿ ਨ ਜਾ
 ਏਂ ਅਪਬਲੁ। ਢੰਢੇ ਲਿਖੁ ਢੰਢੇ ਮੁਰਿ ਠੁੱਮੇ ਨਾਨਕ
 ਗੁਪੁ ਏਕਾਧ ਉਲਹਾਰੁ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਭੰਕਰਤ
 ਪੁਰਖੁ ਅਰੀ ਮੁਹੈ ਅਗੰ ਪਾਸਿ ਸਾਟਿ ਉਪਾਤੀ। ਰੰਗਾ ਪ
 ਰੰਗਾ ਉਪਾਰਜਨ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਤੀ। ਤਿਯਾਣ

ਹਿਜਿਨਿਉਪਾਣੀਐਸਭੁਖੇਲੁਤੁਮਾਤੀ॥ਇਕਿਆਵਹਿਇ
 ਕਿਜਾਹਿਉਠਿਬਿਨੁਨਾਵੇਮਰਿਜਾਤੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿਰੀਰੀਚਲੁ
 ਲਿਆਰੀਰੀਹਰਿਰੀਰੀਰਾਤੀ॥ਜੋਸੇਵਹੁਸਤਿਨਿਰੰਜਨਹ
 ਰਿਪੁਰਖੁਬਿਧਾਤੀ॥ਤੂੰਆਪੇਆਪਿਸੁਜਾਣਹੈਵਰੁਪਰਖ
 ਵਰਾਤੀ॥ਜੋਮਾਨਿਚਿਤਿਤੁਧਾਧਿਆਇਦੇਮੇਰੇਸਾਰਿਆਬ
 ਲਿਬਲਿਹਉਤਿਨਜਾਤੀ॥੧॥ਜਲੋਕਮਃ॥ ॥ਜੀਉ
 ਪਾਇਤਨੁਜਾਨਿਅਗਰਿਖਿਆਬਣਤਬਣਾਇ॥ਅਖੀਦੇ
 ਖੇਜਿਹਵਾਬੋਲੇਕੀਨੀਸੁਰਰਿਸਮਾਇ॥ਪੇਰੀਚਲੇਹਥੀ
 ਕਰਣਾਦਿਤੁਪੇਨੇਖਾਇ॥ਜਿਨਿਰਚਿਰਚਿਰਿਆਤਿਸ
 ਹਿਨਜਾਣੇਅੰਧਾਅੰਧੁਕਮਾਇ॥ਜਾਭੁਜੇਤਾਠੀਕਰੁਹੈ

ਏਘਾਨੁਤਘਨੀਨਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਬਿਨੁਨਾਹਿਪ
ਤਿਪਤਿਵਿਦੁਪਾਗਿਪਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੨ ॥ ਵੇਦੇਬਾਦੁ
ਇਤਾਚੰਗਾਮਨਮੁਖਿਐਸਾਜਾਣੀਐ॥ ਸੁਰਤਿਮਤਿ
ਚਤੁਰਾਣੀਤਾਕੀਕਿਆਕਾਰਿਅਗਧਿਵਖਾਣੀਐ॥ ਅੰ
ਤਰਿਬਹਿਕੇਕਰਮਕਮਾਵੈਜੋਚਹੁਕੰਡੀਜਾਣੀਐ॥ ਜੋ
ਧਰਮੁਕਮਾਵੈਤਿਸੁਧਰਮਨਾਉਹੋਵੈਪਾਪਕਮਾਵੈਪਾ
ਪੀਜਾਣੀਐ॥ ਤੂੰਆਪੇਖੇਲਕਰਹਿਸਾਭਿਕਰਤੇਕਿਆ
ਦੁਜਾਅਗਧਿਵਖਾਣੀਐ॥ ਜਿਚਰੁਤੇਰੀਜੋਤਿਤਿਚਰੁ
ਜੋਤੀਵਿਚਿਤੁਬੋਲਹਿਵਿਦੁਜੋਤੀਕੋਣੀਕਿਛੁਕਾਰਿਹੁ
ਇਖਾਸਿਅਾਣੀਐ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਨਦਰੀਅਗਣਿ

ਆਹਰਿ ਇਕੋ ਸੁਘੜੁ ਸੁਜਾਣੀ ਐ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੇ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਪੀਧੈ ਲਾ
 ਇਆ ਮੇਧਨ ਗਉਲੀ ਪਾਇ ਕੇ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਪੁਜਗ
 ਤੁਧੁ ਆਇਆ ਗਤਿ ਸਨਾ ਅੰਦਰਿ ਅਗਨਿ ਦੇ ਨਹਤਿ
 ਪਤੰਤੁ ਖਾਤਿ ਹਗਇਆ ਸਹਜਾਇ ਹੁਸੀ ਸਾਕੁ ਹੈ ਮਰਿ
 ਜੀ ਮੇਧਾਇਆ ਜਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਧੁ ਨ ਤੁ
 ਟਈ ਸਾਭਿ ਥਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇਆ ਗੁਰਮ ਤੀਨਾ ਮੁ
 ਧਿ ਆਈ ਐਸੁ ਖਿਰਜਾ ਜਾਤੁ ਪੁਤ੍ਰਾਇਆ ਕੁਲ ਉਧ
 ਰੇ ਆਪਣਾ ਪੰਨੁ ਜਣੇ ਵੀਆਇਆ ਸੋਭਾ ਸੁਰਤਿ ਸੁ
 ਹਾਵਣੀ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ॥੨॥ ਸ

ਲੋਕਮਃ ੩ ॥ ਅਖੀਬਾਬੁਹੁਦੇਖਣਾਵਿਦੁਕੰਨਾਸੁਨ
ਣਾਪੇਰਾਬਾਬੁਹੁਚਲਣਾਵਿਦੁਪਬਾਕਰਣਾਜੀਭਿ
ਬਾਬੁਬੋਲਣਾਇਉਜੀਵਤਮਰਣਾਨਾਨਕਹੁਕਮੁ
ਪਛਾਣਿਕੇਤਉਖਸਮੇਮਿਲਣਾ॥੧॥ ਮਃ ੨ ॥ ਦਿ
ਸੇਸੁਣੀਮੇਜਾਣੀਮੇਸਾਉਨਪਾਇਆਜਾਇਆਰੁਪਲਾ
ਟੰਡਾਮੀਪੁਲਾਕਿਉਗਲਿਲਰੋਧਾਇਆਭੈਕੇਚਰਦ
ਕਰਭਾਵਕੇਲੋਇਣਸੁਗਤਿਕਰੋਇਆਨਾਨਕਕਹੈਸਿਆ
ਣੀਏਇਵਕੰਤਮਿਲਾਵਾਹੋਇਆ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸ
ਦਸਦਾਤੁਏਕਹੈਤੁਪੁਦੁਜਾਖੇਲੁਰਚਾਇਆਹਉਮੇ
ਗਰਬੁਉਪਾਇਕੇਲੋਕੁਮੀਤਰਿਜੀਤਾਪਾਇਆਜੀ

ਉਭਾਵੈਤਿਉਰਖੁਤੁਸਭਕਰੇਤੇਰਾਕਰਾਇਅਗਾਇਕਨਾ
 ਬਖਸ਼ਹਿਮੇਲਿਲੈਹਿਗੁਰਮਤੀਤੁਪੈਲਾਇਅਗਾਇਕਿ
 ਖਜੇਕਰਹਿਤੇਰੀਚਾਕਰੀਦਿਨਾਵੈਹੋਰੁਨਭਾਇਅਗਾ
 ਹੋਰੁਕਾਰਵੇਕਾਰਹੈਇਕਿਸਚੀਕਾਰੈਲਾਇਅਗਾਪੁਤੁ
 ਕਲਤੁਕਟੰਬੁਹੈਇਕਿਅਲਿਪਤੁਰਹੈਜੇਤੁਪੁਭਾਇਅ
 ਾਓਹਿਅੰਦਰਪੁਬਾਹਰਹੁਨਿਰਮਲੇਜਰੇਨਾਇਸਮਾ
 ਇਅਗਾ੩੧ਸਲੋਕੁਮਃ੧ ॥ਸੁਇਨੇਕੈਪਰਬਤਿਗੁ
 ਫਾਕਰੀਕੈਪਾਣੀਪਾਇਅਗਲਿਕੈਵਿਚਿਧਰਤੀਕੈਆ
 ਕਾਸੀਉਰਧਿਰਹਗਜਿਰਿਭਾਗਿਪੁਰਕਰਿਕਾਇਅਕ
 ਪੜਪਹਿਰਾਧੋਵਾਸਵਾਕਗਿਬਗਾਰਤਾਪੀਅਲਾ

ਕਾਲਾ ਬੇਦਾ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰਾ ਹੋਇ ਕੁਚੀ ਲੁਰਹਾ ਮਲੁ ਪਾਰੀ
ਦੁਰਿ ਮਤਿ ਮਤਿ ਦਿਕਾਰਾ ਨਾਹ ਉਨਾ ਮੇਨਾ ਹਉ ਹੋਵਨਾ ਸੁ
ਸਬਦੁ ਦੀਚਾਰੀ॥ ੧॥ ਮ॥ ੦੧ ॥ ਵਸਤੁ ਪਖਾ ਲਿਪਖ
ਲੇਕਾਇ ਮਾਮਾ ਪੇਸੀ ਜਮਿ ਹੋਵੈ॥ ਅੰਤ ਰਿਮੇਲ ਲਗੀ
ਨਹੀ ਜਾਣੈ ਬਾਹਰ ਹੁਮਾ ਲਿਮਾ ਲਿਧੋਵੈ॥ ਅੰਧਾ ਭੂਲਿ ਪਇ
ਮਾਜ ਮਜਾਲੋ॥ ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਮਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਹਉ ਮੇ
ਵਿਚਿ ਦੁਖ ਪਾਲੋ॥ ਨਨਕਾਰੁ ਮੁਖਿ ਹਉ ਮੇ ਭੁਟੈ ਤਾਹਾਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈ॥ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਮੇ ਮਾਰਾ ਪੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸ
ਮਾਵੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕਾਇ ਮਾਹੀ ਸਿਸੀ ਜੇਗੁ ਮੇਲਿ
ਮਿਲਾਈ ਮਾ॥ ਤਿਨਹੀ ਕੀ ਮਾਵਿ ਜੇਗੁ ਜਿਨਿਉ ਪਾਇ ਮਾ॥

ਮੁਰਖੁ ਭੋਗੋ ਭੋਗਾ ਦੁਖੁ ਸਬਾਇਆ ਸੁਖੁ ਹਉ ਠੋਰੇ ਰਾਪਾਪ
 ਕੰਮਾਇਆ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਉਪਾਇਖਾਪਾਇਆ
 ਮੁਰਖਗਣਤਗਣਾਇਝਗਣਾਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰਹਾਥਿ
 ਨਿਬੇੜੁ ਝਗੜੁ ਚੁਕਾਇਆ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੋਗੁ ਨ ਚਲੇ ਚ
 ਲਾਇਆ ॥੪॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕੁੜਬੋਲਿ ਮੁਰਦਾਰੁ ਖਾ
 ਇ ॥ ਅਵਰੀਨੋ ਸਮਝਾਵਾਇ ਜਾਇ ॥ ਮੁਠਾ ਅੰਧਿ ਮੁਹਾ
 ਏ ਸਾਥੇ ॥ ਨਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਰਗੁ ਜਾਪੇ ॥੧॥ ਮਹਲਾ ੪
 ॥ ਜਿਸਦੈ ਅੰਦਰਿ ਸਚੁ ਹੋ ਸੋ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਖਿਸਰੁ ਅਲਾਏ ॥
 ਓਹੁ ਹਰਿ ਮਾਗਿ ਅੰਧਿ ਚਲਵਾਹੇ ਰਨ ਨੇਹਰਿ ਮਾਗਿ
 ਪਾਏ ॥ ਜੇ ਅਰੀ ਤੀਰਥੁ ਹੋਇ ਤਾਮਲੁ ਲਹੇ ਛਪੜਿ ਨ ਤੋਸ

ਗਦੀ ਮਲੁ ਲਾਏ। ਤੀਰਬੁਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਮਨਾਇਨੁ ਹ
ਰਿਹਾਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਮਾਏ। ਓਹੁ ਅਗੀਪਛੁਟਾ ਕੁਟੰਬਾ ਜਿਉ ਵੇ
ਹਰਿਹਾਰਿਨਾ ਮੁਖਿ ਸੁਸਾਇਛੁਟਾਏ। ਜਨਨਾਨਕਤਿ ਸੁਖ
ਲਿਹਾਰੇਏ ਜੋ ਅਗੀਪ ਜਪੇ ਅਵਰਾਨਾ ਮੁਖਿ ਪਾਏ। ॥ ਕ॥ ॥ ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ ਏਕਿ ਕੰਦੁ ਮੁਲੁ ਰੁਦਿ ਖਾਹਿਦੁ ਥੀ ਰੁਦਾਸਾ।
ਏਕਿ ਭਗਵਾਨੇ ਸੁਕਾਰੀਓ ਰਹਿ ਜੋਗੀ ਸੀਨਿ ਮਾਸਾ ਅੰ
ਦਰਿ ਤਿਸਨ ਬਹੁ ਛਾਵਨੁ ਭੋਜਨ ਕੀ ਮਾਸਾ। ਬਿਰਥਾ
ਜਨ ਮੁਗਵਾਇਨਾ ਗਿਰਹੀਨੁ ਉਦਾਸਾ। ਜਮਕਾਲੁ ਸਿਰ
ਹੁਨ ਉਤਰੈ ਤਿਥੀ ਧਿ ਮਨਸਾ। ਗੁਰਮਤੀ ਕਾਲੁ ਨ ਮਾਵੈ ਨੇ
ਕੈ ਜਾਹੈ ਵੇਦਾਸ ਨਿਦਾਸਾ। ਜਚਾਸ ਬਹੁ ਸਰੁ ਮਨਿ ਪਰ

ਹੀਮਾਹਿਓਦਾਸਾਨਨਕਸਾਤਿਗੁਰੁਜੇਵਨਿਆਪਣਾਜੇ
 ਆਸਾਤੇਨਿਰਾਸਾ॥੫॥ਸਲੋਕਮਃ॥੧॥ ਜੇਰਤੁਲਗੋਕ
 ਪੜੈਜਾਮਾਹੋਇਪਲੀਤੁ॥ਜੇਰਤੁਪੀਦ੍ਰਹਿਮਾਣਸਾਤਿਨਾਕਿ
 ਉਨਿਰਮਲਚੀਤੁ॥ਨਨਕਨਾਉਖੁਦਾਇਕਾਦਿਲਿਹਛੇਮੁ
 ਖਿਲੇਹੁ॥ਅਵਗਿਦਿਵਾਜੇਦੁਨੀਕੇਸੁਠੇਅਮਲਕਰੇਹੁ॥੧॥
 ਅਮਃ॥੧॥ ਜਾਹਉਨਾਹੀਤੁਗਕਿਆਮਾਖਾਕਿਹੁਨਾਹੀ
 ਕਿਆਹੋਵਗਾਕੀਤਾਕਰਣਾਕਹਿਅਕਬਲਕੁਰਿਆਭਾਰਿ
 ਭਾਰਿਧੋਵਗਾ॥ਅਸੀਪਨਬੁਝਾਣੋਕਬੁਝਾਈਐਸਾਮਾਗੁਹੋ
 ਵਗਾ॥ਨਨਕਅੰਧਾਹੋਇਕੈਦਸੇਰਹੈਸਕੁਸੁਮੁਹਾਏਸਾਬੈ॥
 ਅਰੀਗਾਇਆਮੁਹੋਮਹਿਪਾਹਿਸਾਐਸਾਮਾਰਾਜਾਪੈ॥੨॥

॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮਹਾਰਤ ਸਭ ਤੂੰ ਪੜੀ ਮੂਰਤ ਵੀ ਚਾਰਾ ॥
 ਤੂੰ ਗਣਤੋ ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇ ਓਸ ਚੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰਾ ॥ ਪੜੀ ਮ
 ਮੂਰਖੁ ਆਖੀ ਐ ਜਿ ਸੁਲ ਬਲੇ ਭੂਮ ਹੰਕਾਰਾ ॥ ਨਾਉ ਪੜੀ
 ਐ ਨਾਉ ਬੁਝੀ ਐ ਗੁਰ ਮਤੀ ਵੀ ਚਾਰਾ ॥ ਗੁਰ ਮਤੀ ਨਾਮੁ
 ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਮਾਭਗਤੀ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਮੰ
 ਨਿ ਮਾਦਰਿ ਸਚੇ ਸਾਚੇ ਆਰਾਗਾ ਜਿ ਸਦਾ ਜੀਉ ਪਰਾਣੁ
 ਹੇ ਮੰਤਰਿ ਜੋ ਤਿਅਪਾਰਾ ਸਚਾ ਸਾਹੁ ਇਕੁ ਤੂੰ ਹੋਰ ਜਗ
 ਤੁਵਣ ਜਾਰਾ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰ ੦੧ ॥ ਮਿਹਰ ਮਸੀਤਿ
 ਸਿਦਕੁ ਮੁਸਲਾ ਹਕ ਹਲਾ ਲੁਕਰਾਣੁ ॥ ਸਰਮ ਸੁਗਤਿ ਸੰ
 ਲੁਕੇ ਜਾਹੇ ਹੁ ਮੁਸਲ ਮਾਣੁ ॥ ਕਰਣੀ ਕਾ ਬਾਸ ਚੁਪੀ ਰੁਕ

ਲਮਕਰਮਨਿਵਾਜਾ ਤਸਬੀਸਾਤਿਸੁਭਵਸੀਨਾਨਕਰਖੇਲਾਜ
 ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਹਕੁਪਰਾਇਆਨਾਨਕਾਉਸੁਸੁਅਰੁਉਸੁਗਾ
 ਇ।ਗੁਰਪੀਰੁਹਾਮਾਤਾਭਰੇਜਾਮੁਰਦਾਰੁਨਖਾਇ।ਗਾਲੀਭਿਸ
 ਤਿਨਜਾਈਮੇਛੁਟੈਸਚੁਕਮਾਇ।ਮਾਰਲਪਾਹਿਹਰਾਮਮਹਿਰੇ
 ਇਹਲਾਲੁਨਜਾਇ।ਨਨਕਗਲੀਕੁੜੀਈਕੁੜੈਪਲੇਪਾਇ।
 ੨॥ਮਃ੧ ॥ਪੀਜਿਨਿਵਾਜਾਵਖਤਪੀਜਿਪੀਜਾਪੀਜੇਨਾਉ।
 ਪਹਿਲਾਸਚੁਹਲਾਲੁਦਾਇਤੀਜਾਖੇਰੁਖੁਦਾਇ।ਚਉਥੀਨੀਅ
 ਤਿਰਾਸਿਮਨੁਪੀਜਦੀਸਿਫਤਿਸਨਾਇ।ਕਰਲੀਕਲਾਮਾਖਿ
 ਕੈਤਾਮੁਸਲਾਮਾਨੁਸਦਾਇ।ਨਨਕਜੇਤੇਕੁੜਿਅਾਰਕੁੜੈਕੁੜੀਪਾ
 ਇ।੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਇਕਿਰਤਨਪਦਾਰਥਵਦਨਜਦੇਇਕਿ
 ਕਢੇਦੇਵਾਪਾਰਾਸਤਿਗੁਰਿਤੁਠੈਪਾਣੀਅਨਿਅੰਦਰਿਰਤਨਭੰਡ

ਗਾਵਿਲਗੁਰਕਿਨੈਨਲਾਧਿਅਮਾਅੰਧੇਭਉਕਿਮੁਏਕੁਨਿਮਾਰਾ
 ਮਨਮੁਖਦੁਜੈਪਾਰਿਮੁਏਨਬੁਝਹਿਵੀਰਾਰਾਗਾਇਕਸੁਬਝਹੁ
 ਦੁਸਾਰੋਨਹੀਕਿਸੁਅਰੋਕਰਹਿਪੁਕਾਰਾਗਾਇਕਿਨਿਰਧਨਸ
 ਦਾਭਉਕਦੇਇਕਨਾਭਰੇਤੁਜਾਰਾਵਿਲਨਾਵੈਹੋਰਧਨੁਨਹੀ
 ਹੋਰਬਿਖਿਅਸਭਛਾਰਾਨਾਨਕਅਪਿਕਰਾਏਕਰੇਅਪਿਪਹੁ
 ਕਮਿਸਵਾਰਲਹਾਰਾ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੦੧ ॥ਮੁਸਲਮਾ
 ਲੁਕਹਾਵਲੁਮੁਸਕਲਜਾਹੋਇਤਾਮੁਸਲਮਾਲੁਕਹਾਵੈਅ
 ਵਲਿਅਉਲਿਵੀਨੁਕਾਰਿਮਿਠਾਮਸਕਲਮਾਨਾਮਾਲੁਮੁਸਾਵੈ
 ॥ਹੋਇਮੁਸਾਲਿਮੁ

ਦੀਨੁ ਹਾਣੈ ਮਰਦਨੀ ਵਲ ਕਾਰੁ ਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥ ਰਬਕੀ ੨੧੭
ਰਜਾਇ ਮੰਨੈ ਸਿਰਉ ਪਰਿਕਰਤਾ ਮੰਨੈ ਆਪੁ ਗਵਾਵੈ ॥ ਤ
ਉਨ ਕਸਰ ਬਜੀ ਅਗੰਮ ਹਰੀ ਮਤਿ ਹੋਇ ਤ ਮੁਸਲਾ ਮਾਣੁ
ਕਹਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੪ ॥ ਪਰਹਾਰਿ ਕਾ ਮੁਕੁ ਪੁਤੁ ਨਿਦਤ
ਜਿ ਮਾਇਆ ਮਹੀ ਕਾਰੁ ਚੁਕਾਵੈ ॥ ਤ ਜਿ ਕਾ ਮੁਕੀ ਮਨੀ ਮੇ
ਹੁਤ ਜੋਤ ਅੰਜਨ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵੈ ॥ ਤ ਜਿ ਮਾਨੁ ਮਾਭਿ ਮ
ਨੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਤ ਜਿ ਪਿਆਸ ਮਾਸ ਰਾਮ ਲਿਵਲਾਵੈ
॥ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਾਗਰਿ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮ
ਵੈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਰਾਜੇ ਰਯਾਤਿ ਸਿਕਦਾਰ ਕੋ ਇਨਰ
ਹਜੀਓ ॥ ਹਟ ਪਟਲ ਬਜਾਰੁ ਕਮੀਓ ॥ ਹਜੀਓ ॥ ਪਕੇਬੀ

ਕਦੁਆਰਾ ਮੂਰਮੂਜਾਣੈਆਪਣੇ। ਦਰਬਰੁ ਰੇਭੰਡਾਰੀ
 ਤੋਇਕਿ ਖਣੇ। ਤਾਜੀਰ ਬਤੁਖਾਰਹਾਥੀ ਪਾਖਰੇ। ਬਾਗਮਿ
 ਲਖ ਪਰਬਾਗਿ ਥੋਸਿ ਆਪਣੇ। ਤੰਬੂਪਲਾਘ ਨਿਵਾਰ
 ਸਰਾਇਚੇਲਾਲਤੀ। ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਦਾਤਾਰੁ ਸਿਨਾਖਤੁ ਕਦ
 ਰਤੀ॥੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਨਦੀਅੰ ਹੋਵਹਿ ਧੋਵਦਾਸੁ
 ਮਹੋਵਹਿ ਦੁਪੁਘੀਉ। ਸਗਲੀਧਰਤੀ ਸਕਰਹੋਵੈ ਖੁਸੀਕ
 ਰੋਨਿਤਜੀਉ। ਪਰਬਤੁ ਸੁਇਨਾਰੁ ਪਾਹੋਵੈ ਹੀਰੇਲਾਲਜ
 ਕਾਉ। ਭੀਤੁ ਹੈਸਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣਲਹੈ ਨਚਾਉ॥੧॥ ਮਃ
 ੧ ॥ ਭੁਗਮਠਾਰਹਮੇਵਹੋਵੈ ਗਰੁੜਹੋਇ ਸੁਆਉ। ਸੰ
 ਦੁਸੁਰਜੁ ਦਾਇਫਿਰਦੇਰਖੀਅਹਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਵੈ ਥਾਉ

॥ ਭੀਭੁੰਹੈ ਜਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ੨੧੮

॥ ਜੇਹੈ ਹੋਵੁ ਖੁਲਾਈ ਐ ਪਾਪ ਗਰਹ ਦੁਇ ਗਹਾ ਰਤੁ ਪੀ
ਏ ਗਜੇ ਸਿਰੈ ਉਪਰਿ ਰਖੀ ਅਹਿਏ ਵੈ ਜਾਪੇ ਭਾਉ ॥ ਭੀਭੁੰਹੈ
ਜਾਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥ ੩ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ॥ ਅੰਗ ॥

ਪਾਲਾਕ ਪੜ੍ਹਹੈ ਵੈ ਖਾਣਾ ਹੋਵੈ ਵਾਉ ॥ ਸੁਰਗੋਦੀ ਅਸੇ ਹਣੀ
ਆਇ ਸਤਰੀ ਅਹੋਵ ਨਿਨਾ ਨ ਕਸ ਭੋਜਾਉ ॥ ਭੀਭੁੰਹੈ ਜਾ

ਲਾਹਣਾ ਆਖਣ ਲਹੈ ਨ ਚਾਉ ॥ ੪ ॥ ਪਵੜੀ ॥ ॥ ਬ

ਦਫੈ ਲੀਰੀ ਬਾਨਾਖ ਸਮੁਨ ਜਾਣਈ ॥ ਸੋਕਹੀ ਐ ਦੇਵਾਨ

ਆਪੁਨ ਪਛਾਣਈ ॥ ਕਲਹ ਬੁਰੀ ਸੀਸ ਗਰਿਵਾ ਦੇਖ ਪੀ ਐ

॥ ਵਿਦੁਨਾ ਵੈ ਦੇਵ ਗਰਿਭੁ ਰਸੇ ਪਚੀ ਐ ॥ ਗਾਹਦੇ ਵੈ ਇਕ ਜਾ

ਏਸੇਈ ਜਿਝੁਸੀ॥ ਕੁਫਰਰੋਮਕੁਫਰਾਏਪਾਇਆਦ
 ਝੁਸੀ॥ ਸਭੁਦੁਨੀਆਸੁਬਹਾਨੁਸਚਿਸਮਾਈਐ॥ ਜਿਝੈ
 ਦਰਿਦੀਦਾਨਿਅਪੁਗਾਵਾਈਐ॥ ੮॥ ਸਲੋਕੁਮਃ॥
 ॥ ਜੋਜੀਦਿਆਜਿਸੁਮਨਿਦਾਸਿਅਸੋਇ॥ ਨਾਨਕਅਵ
 ਰੁਨਜੀਵੈਕੋਇ॥ ਜੋਜੀਵੈਪਤਿਲਬੀਜਾਇ॥ ਸਭੁਹਰ
 ਮਜੇਤਾਕਿਛੁਖਾਇ॥ ਰਾਜਿਰੰਗੁਮਾਣਿਰੰਗੁਰੀਰੀਰਤਾ
 ਨਚੈਨੰਗੁ॥ ਨਾਨਕਰਗਿਆਸੁਠਾਜਾਇ॥ ਦਿਲੁਨਾਵੈਪ
 ਤਿਰਾਇਆਗਾਵਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਕਿਅਖਾਧੈਕਿਅ
 ਪੈਧੈਹੋਇ॥ ਜਾਮਨਿਨਹੀਸਚਸੋਇ॥ ਕਿਅਮੇਵਾਕਿ
 ਅਪਿਉਰੁਰੁਮਿਠਾਕਿਅਮੇਵਾਕਿਅਮਾਸੁ॥ ਕਿਅਕ

ਪੜ੍ਹਕਿਆ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕੀ ਜਹੁ ਰੋਗ ਬਿਲਾਸਾ ਕਿਆ ॥ ੨੧੯ ॥
 ਲਸਕਰ ਕਿਆ ਨੇ ਬਖਵਾ ਸੀ ਆਵੈ ਮਹਲੀ ਦਾਸੁ ॥ ਨਾ
 ਨਕਸਚੇ ਨਾ ਮਾਵਿਲੁ ਸਭੁ ਟੋਲਾ ਵਿਲਾਸੁ ॥ ੨ ॥ ਪਵੜੀ ॥
 ॥ ਜਾਤੀ ਦੈ ਕਿਆ ਹਾਥਿ ਸਚੁ ਪਰਖੀਐ ॥ ਮੁਹੁ ਰਾਹੁ ਦੈ
 ਹਾਥਿ ਮਰੀਐ ਚਖੀਐ ॥ ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਰਕਾਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ
 ਜਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨੈ ਸਿਰਦਾਰ ਦਰਿ ਦੀਬਾਣੀਐ ॥
 ਫੁਰਮਾਨੀ ਹੋ ਕਾਰਖਾਜ ਮਿਪਠਾਇਆ ॥ ਤਬ ਲਬਾਜ
 ਬੀਚਾਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ਏਕਿ ਹੋਏ ਅਸਵਾਰ
 ਇਕਨਾਸਾ ਖਤੀ ॥ ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰ ਇਕਨਾਤਾ ਖਤੀ ॥
 ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਜਾਪ ਕਾਤਾ ਕਾਟਿ ਮਾਰਹੀ ਸੁ

ਪਲਰਿਵਾਜ਼ਿ॥ ਸਲੁਕੀਸਾਰਾਚਿ॥ ਬਿਕਲੁਲਾਇਆ
ਤਨੁਝਾਜ਼ਿ॥ ਦੁਇਪੁਤੁਰਵੀਜੋੜਿਕੈਪੀਸਲਮਾਇਬ
ਹਿਨੁ॥ ਜੇਦਰਿਰਹੇਸੁਉਬਰੇਨਨਕਮਜਬਾਹਿਨੁ॥ ੧
ਅਮ॥ ੦੧ ॥ ॥ ਵੇਖੁਜਿਮਿਠਾਕਾਟਿਮਾਕਾਟਿਕੁਟਿਬਾਧਾ
ਪਾਇ॥ ਖੁੰਦਾਅੰਦਰਿਰਖਿਕੈਦੋਨਿਸੁਮਲਸਜਾਇ॥
ਰਸੁਕਸੁਟਟਾਰਿਪਾਈ॥ ਮੇਤਪੇਤੋਂਦਿਲਲਾਇ॥ ਭੀਸੇ
ਫੇਗੁਸਮਾਲੀ॥ ਮੇਦਿਚੈ॥ ਮਾਰਿਜਲਾਇ॥ ਨਾਨਕ
ਮਿਠੈਪਤਰੀ॥ ਮੇਵੇਖਹੁਲੋਕਾਮਾਇ॥ ੨॥ ਪਦਵੀ॥
॥ ਏਕਨਾਮਰਲੁਨਾਚਿ॥ ਤਿਆਸਪਾਣੇਰਿਆਮ
ਰਿਮਰਿਜੀ॥ ਮਹਿਨਿਤਕਿਸੇਨਕੋਰਿ॥ ਮਾਮਾਪਨੜੈ

ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਕਹਾਨਿ ਚੰਗੇ ਰਿਅਮਾ ਜਮ ਰਾਜੇ ਨਿਤ ਨਿ
 ਤਮਨ ਮੁਖ ਹੋ ਰਿਅਮਾ ਮਨ ਮੁਖ ਲੁਟ ਹਰਾ ਮਕਿਅ
 ਨ ਜਾਇਆ ਬਧੇ ਕਰ ਨਿਸਲਾ ਮਖਸ ਮਨ ਭਾ
 ਦਿਆ ਸਚੁ ਮਿਲੈ ਮੁਖਿ ਨਾ ਮੁਸਾਹਿ ਬਭਾਵ ਸੀ॥
 ਕਰ ਜਾਨਿਤ ਪਤਿ ਜਲਾ ਮੁਲਿ ਖਿਆ ਪਾਵ ਸੀ॥ ੧੧
 ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧ ॥ ਮਛੀ ਤਾਰੁ ਕਿਅ ਕਰੇ ਪੀਖੀ ਕਿਅ
 ਅਕਾਸੁ ਪਥਰ ਪਾਲਾ ਕਿਅ ਕਰੇ ਖੁਸਰੋ ਕਿਅ ਘ
 ਰਵਾਸੁ ਕੁਤੇ ਚੰਦ ਨੁਲਾਈ ਮੇਭੀ ਸੈ ਕੁਤੀ ਧਾਤੁ ਬੋ
 ਲਾ ਜੇ ਸਮਝਾਈ ਮੇਪਤੀ ਮੇਸਿ ਮਿਤਿ ਪਠਾ ਅੰਧ
 ਚਾਨਿ ਰਖੀ ਮੇਵੀ ਦੇਖ ਲਾਹਿ ਪਚਾਸਾ ਚਉਦੇ

ਸੁਇਨਾਪਾਈਐਚੁਇਚੁਇਖਾਵੈਘਾਸੁ। ਲੋਹਾਮਾਰ
ਇਪਾਈਐਚੁਹੈਨਹੈਇਕਪਾਸਾ। ਨਨਕਮੂਰਖਏਹੰਗੁ
ਦਬੋਲੇਸਦਾਦਿਣਾਸੁ॥੧॥ਮਃ੧॥ ॥ਕੈਹਾਂਕੰਚਨੁਤੁਵੈ
ਸਾਗੁ॥ ਅਗਨੀਰੀਦੁਪਾਏਲੋਹਾਗੁ॥ ਗੋਰੀਸੇਤੀਤੁਵੈ
ਭੁਤਾਗੁ॥ ਪੁਤੀਰੀਦੁਪਦੇਸੀਸਾਗਿ॥ ਰਾਜਾਸੀਰੀਚਿਤੈ
ਰੀਦੁਪਾਇ॥ ਗੁਖਿਆਰੀਦੁਪਦੇਜਾਖਾਇ॥ ਕਾਲਾਰੀ
ਦੁਨਦੀਆਮੀਹਝੇਲਾ॥ ਰੀਦੁਪਰੀਤੀਮਿਠੇਬੋਲਾ॥ ਬੇ
ਦਾਰੀਦੁਬੋਲੇਸਰਕੋਇ॥ ਮੁਇਆਰੀਦੁਨਕੀਸਤੁਹੈ
ਇ॥ ਏਤੁਰੀਫਿਦਰਤੈਸੀਸਾਗੁ॥ ਮੂਰਖਰੀਦੁਪਦੇਮੁਹਿ
ਮਾਰਾ॥ ਨਨਕਆਖੈਏਹੁਬੀਚਾਰਾ॥ ਸਿਫਤੀਰੀਦੁਪਦੇ

ਦਰਬਾਰੀ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੇਕੁਦਰਤਿਸਾਜਿਕੈ ੨੨੧
 ਆਪੇਕਰੇਬੀਚਾਰੁ॥ਇਕਿਬੋਟੋਇਕਿਖਰੇਆਪੇਪਰਖਣ
 ਹਾਰੁ॥ਖਰੇਖਜਨੇਪਾਣੀਅਹਿਬੋਟੇਸਟੀਅਹਿਬਾਹਰ
 ਵਾਰੀ॥ਬੋਟੇਸਚੀਦਰਗਾਹਸੁਟੀਅਹਿਕਿਸੁਆਗੈਕ
 ਰਹਿਪਕਾਰਾ॥ਸਤਿਗੁਰਪਿਛੈਭਾਜਿਪਵਹਿਣੇਹਾਕਰ
 ਣੀਸਾਰੁ॥ਸਤਿਗੁਰਖੇਟਿਅਹੁਖਰੇਕਰੇਸਬਾਦਿਸਵਾ
 ਰਣਹਾਰੁ॥ਸਚੀਦਰਗਾਹਮੰਨੀਅਨਿਗੁਰਕੈਪ੍ਰੇਮਪਿ
 ਆਰੀ॥ਗਾਣਤਤਿਨਾਦੀਕੇਕੀਆਕਰੇਜੇਅਗੰਪਬਖਸੇਕ
 ਰਤਾਰੀ॥੧੨॥ਸੋਲੋਕਮਃ॥੧ ॥ਹਮਜੇਰਜਿਮੀਦੁ
 ਨੀਆਪੀਰਾਮਜਾਇਕਾਰਾਇਆ॥ਮੇਰਵਦਿਬਾਇਸ

ਹਾਅਰਜੁਖੁਦਾਇਆ। ਏਕਤੁਹੀਏਕਤੁਹੀ॥ ੧॥ ਅੰ०

੧ ॥ ਨਦੇਵਦਾਨਦਾਨਰਾ। ਨਾਸਿਪਸਾਧਿਕਾਧਰਾ॥

ਅਸਤਿਏਕਾਦਿਗਾਰਿਕੁਣੀ॥ ਏਕਤੁਣੀਏਕਤੁਣੀ॥ ੨॥ ਅੰ०

॥ ਨਦਾਏਦਿਹੰਦਾਮਾਦਮੀ॥ ਨਸਪਤਜੇਰਜਿਮੀ॥

ਅਸਤਿਏਕਾਦਿਗਾਰਿਕੁਣੀ॥ ਏਕਤੁਣੀਏਕਤੁਣੀ॥ ੩॥ ਅੰ०

੦੧ ॥ ਨਸੁਰਸਾਸਿਮੰਡੁਲੇ॥ ਨਸਪਤਦੀਪਨਹਜਲੇ॥

॥ ਅੰਨਪਉਦਾਬਿਰੁਨਕੁਣੀ॥ ਏਕਤੁਣੀਏਕਤੁਣੀ॥ ੪॥

ਅੰ० ੧ ॥ ਨਰਿਜਕੁਦਸਤਮਾਕਸੇ॥ ਹਮਾਰਾਏਕਾਮਾ

ਸਵਸੇ॥ ਅਸਤਿਏਕਾਦਿਗਾਰਿਕੁਣੀ॥ ਏਕਤੁਣੀਏਕਤੁਣੀ॥

॥ ੫॥ ਅੰ० ੧ ॥ ਪਰਿਦਏਨਾਰਿਗਾਹਜਗਾ॥ ਦਰਖਤਮ

ਬਾਸਕਰਾ॥ ਵਿਹੰਦੁ ਬੁਝੀ॥ ਏਕੁ ਬੁਝੀ ਏਕੁ ਬੁਝੀ॥ ੬੨੨੨
 ॥ ੪੦੯ ॥ ਨਾਨਕਾ ਲਿਲਾਗਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋਇ॥ ਮੇਟਿ ਨ
 ਸਕੈ ਕੋਇ॥ ਕਲਾਧਰੈ ਹਿਰੈ ਸੁਣੀ॥ ਏਕੁ ਬੁਝੀ ਏਕੁ ਬੁਝੀ॥
 ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਚਾ ਤੇਰੁ ਰੁਕਮੁ ਰੁਕਮੁ ਖਿਜਾਇ॥
 ॥ ਰੁਕਮੁ ਮਤੀ॥ ਆਪੁ ਰਾਵਾ ਏਸੁ ਰੁਪਛੁ ਗਇ॥ ਸਚੁ ਤੇ
 ਰਾਵਰ ਬਾਰ ਸਬਦੁ ਨੀਜਾ ਗਇ॥ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀ
 ਚਾਰੈ ਸਚਿ ਸਮਾਇ॥ ਮਨੁ ਮੁਖ ਸਦਾ ਕੂੜਿ ਮਾਰੁ
 ਰਮਿ ਭੁਲਾਇ॥ ਆਗਿ ਸਦਾ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾ
 ਏ॥ ਆਗਿ ਦੁਨਾ ਵੈਦੁ ਪੁਪਾਇ॥ ਮਾਦੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਪਾਰੁ ਮੁਖਿ ਪਾਜਿ ਨਿਰੋਟਾ ਖਰਾ ਪਛੁ ਗਇ॥ ੧੩

॥ ਜਲੋਕਮਃ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜੀਹ ਬਾਜ ਚਰਗਾ ਕੁਹੀ ਆਇਨਾ
ਖਵਾਲੇ ਪਾਹਾ ਪਾਹੁ ਖਾਨਿ ਤਿਨਾ ਮਾਸੁ ਖਵਾਲੇ ਏਹਿ
ਲਾਏ ਰਾਹਾ ਨਵੀ ਅਵਾਇ ਚਿਟਿ ਬੇਦੇ ਖਾਲੇ ਕਲੀ ਕਰੇ
ਅਸਰਾਹਾ ਕੀ ਬਾਜਾ ਪਵੇਇ ਪਾਤਿ ਜਾਹੀ ਲਾਜ ਕਰ
ਕਰੇ ਸੁਆਹਾ ਜੇ ਤੇਜੀ ਅਜੀਵਾ ਹਿਲੇ ਸਾਹਾ ਜੀਵਾਲੇ
ਕਿਅਸਾਹਾ ਨਲਕਾ ਜੇ ਉਜਿਉ ਸਚੇ ਭਾਵੇ ਤਿਉ ਤਿਉ
ਦੇਇ ਰਿਰਾਹਾ ॥ ੧ ॥ ਅਃ ॥ ੧ ॥ ॥ ਏਕਿ ਅਸਹਾਰੀ ਏਕ
ਇਨੁ ਖਾਹੀ ॥ ਏਕ ਨਾਨੁ ਹੀ ਹਮੀ ਮੁਤ ਪਾਹਿ ॥ ਏਕਿ ਮਿ
ਟੀ ਅਮਾਹਿ ਮਿਟੀ ਅਖਾਹਿ ॥ ਏਕਿ ਪਉਣੁ ਸੁਮਾਰੀ
ਪਉਣੁ ਸੁਮਾਰੀ ॥ ਏਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੀ ॥

ਜੀਵੈਦਾਤਮਰੈਨਕੋਇ। ਨਾਨਕਸੁਠੇਜਾਹਿਨਾਹੀਮਸਿ
ਜੀਉ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਪੁਰੇਗੁਰਕੀਕਾਰਕਰਮਿਕਮ
ਈ॥ਮੋ॥ਗੁਰਮਤੀਆਪੁਰਾਵਾਇਨਾਮੁਧੀਆਈ॥ਮੋ॥ਦੁ
ਜੀਕਾਰੈਲਾਗਿਜਨਮੁਗਾਵਾਈ॥ਮੋ॥ਵਿਣੁਨਾਵੈਸਭਾਵਿ
ਸੁਪੇਝੈਖਾਈ॥ਮੋ॥ਸਚਾਸਬਦੁਸਾਲਾਹਿਸਚਿਸਮਾਈ
ਮੋ॥ਵਿਣੁਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵੇਨਾਹੀਸੁਖਿਨਿਦਾਸੁਫਿਰਿਫਿ
ਰਿਆਈ॥ਮੋ॥ਦੁਨੀਆਬੋਟੀਗਾਜਿਕੁੜਕਮਾਈ॥ਮੋ॥
ਨਾਨਕਸਚੁਖਰਾਸਾਲਾਹਿਪਤਿਸਿਉਜਾਈ॥ਮੋ॥੧੫॥
ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਤੁਧੁਭਾਵੈਤਾਵਾਵਹਿਗਾਵਹਿਤੁਧੁਭ
ਵੈਜਲਨਾਵਹਿ॥ਜਾਤੁਧੁਭਾਵਹਿਤਾਕਰਹਿਬਿਭੁਤਾ

ਸਿਧੀ ਨਾ ਦੁਵਜਾਵਹਿ। ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਤਾਪ ਜਾਹਿ ਕਤੇਬਾ ਮੁ
ਲਾਸੇ ਖਕਹਾਵਹਿ। ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਤਾਹੈ ਦਹਿਰ ਜੇਰ ਸਕ
ਬੁਖਤੁ ਕਮਾਵਹਿ। ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਤੇਗਾ ਵਗਾਵਹਿ। ਸਿਰਮੁ
ਰੀ ਕਟਿ ਜਾਵਹਿ। ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਜਾਹਿ ਦਿਸੀਤ ਰਿਸੁ ਦਿਚ
ਲਾਪਾਰਿ ਮਾਵਹਿ। ਜਾਤੁ ਪੁਰਾਵੈ ਨਾਇਰ ਚਾਵਹਿ। ਤੁਪੁ
ਭਾਟੇ ਭੂਭਾਵਹਿ। ਨਨਕਾਏ ਕੁਕਹੈ ਬੇਨਤੀ ਹੋਰਿ ਸਗਾਏ
ਕੁਕੁ ਕਮਾਵਹਿ। ੧॥ ਮ॥ ੧॥ ॥ ਜਾਤੁ ਵਰਾ ਸਭਿ ਵਰਿ ਮ
ਈ ਮਾਚੀ ਗੋਚਰਾ ਹੋਈ। ਜਾਤੁ ਸਚਾਤਾ ਸਭੁ ਕੇ ਸਚਾ ਕੁਕੁ
ਕੋਇ ਨ ਕੋਈ। ਮਾਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਬੋਲਣੁ ਚਲਣੁ ਜੀਵਣੁ
ਮਰਣੁ ਪਾਤੁ। ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ ਹੁਕਮੇ ਵਿਚਿ ਰਖੇ ਨਨਕਾ ਸ

ਚਾਅਾਪਿ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਨਿਸੰਗੁ ॥੨੨੪
 ਰੁਰਮੁਚੁਕਾਣੀਐ॥ਸਤਿਗੁਰੁਆਖੇਕਾਰਸੁਕਾਰਕਮਾਣੀ
 ਐ॥ਸਤਿਗੁਰਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਨਾਮੁਧਿਅਾਣੀਐ॥
 ਲਾਹਾਭਗਤਿਸੁਸਾਰੁਗੁਰਮੁਖਿਪਾਣੀਐ॥ਮਨਮੁਖਿ
 ਕੁਰੁਗੁਬਾਰੁਕੁਰੁਕਮਾਣੀਐ॥ਸਚੇਦੈਦਾਰਿਜਗਇਸਚੁ
 ਰਵਾਣੀਐ॥ਸਚੇਅੰਦਾਰਿਮਹਾਲਿਸਚਿਬੁਲਾਣੀਐ॥
 ॥ਨਾਨਕਸਚੁਸਦਾਸਾਚਿਅਾਰੁਸਾਚਿਸਮਾਣੀਐ॥੧
 ੫॥ਸਲੋਕੁਮਃ॥੧ ॥ਕਲਿਕਾਤੀਰਾਜੇਕਾਸਾਣੀਧ
 ਰਮੁਪੰਖਕਾਰਿਉਤਰਿਅਾਕੁਰੁਮੁਦਸਸਚੁਚੰਦਮਾ
 ਟੀਸੈਨਾਹੀਕਹਚਕਿਅਾਹਉਭੁਗਲਿਦਿਕੰਨੀਹੋਣੀਅਾ

ਧੇਰੈ ਰਾਗੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਾਰਿ ਦੁਖੁ ਰੋਈ ॥ ਕਹੁ
ਨਾਨਕਾ ਕੀ ਨਿਬਿਧਿ ਗਾਤਿ ਰੋਈ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੩ ॥ ਕਲਿਕੀ
ਰਤਿ ਪਰਗਟੁ ਚਾਨਣੁ ਸੀਸਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਉਤਰੈ
ਪਾਰੀ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਨਦਾਰਿ ਕਰੇ ਤਿਸੁ ਦੇਵੈ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਰਤਨੁ ਜੋ ਲੇਵੈ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਭੁਗਤਾ ਤੇ ਸੋਸਾ
ਰੀ ॥ ਮਾਜੇ ਨ ਕਰੇ ਨਾਮਾਇਆ ॥ ਕਰਤਾ ਮਾਪਿ ਮਾਭੁਲੁ
ਹੈ ਨ ਭੁਲੈ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ਭੁਗਤਾ ਮਾਪੇ ਮੋਲਿ
ਅਨੁਜਿ ਨੀਸਚੈ ਸਚੁ ਕਮਾਇਆ ॥ ਸੋਸਾਰੀ ਮਾਪਿ ਖੁ
ਆਇਆ ॥ ਅਨੁਜਿ ਨੀਕੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇਆ ॥ ਚ
ਲਣੁ ਜਾਗੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥ ਕਾਮੁ ਕਰੋ ਪੁਟਿ ਸੁਦਧਾਇਆ ॥

ਕੁਗਤਿਕਰਨਿਹਰਿਚਾਕਰੀ॥ਜਿਨੀਅਨਵਿਨੁਨਾਮੁਧਿ ੨੨੫
ਆਇਆ॥ਦਾਸਨਿਦਾਸਾਹੋਇਕੋਜਿਨੀ॥ਵਿਰਹੁਆ
ਪੁਗਦਾਇਆ॥ਓਨਾਖਸਮੈਕੋਦਰਿਮੁਖਉਜਲੇਸ
ਚੈਸਬਦਿਸੁਹਾਇਆ॥੧੬॥ਸਲੋਕਮਃ॥੧॥ਸਾ
ਬਾਹੀਸਾਲਾਹਾਜਿਨੀ॥ਧਿਆਇਆਇਕਮਨਿ॥ਸੇ
ਈਪੁਰੇਸਾਹਦਖਤੈਉਪਾਰਿਲਕਿਮੁਏ॥ਦੁਜੈਬਹੁਤੇਰਾ
ਹਮਨਕੀਆਮਤੀ॥ਖੰਡੀਆ॥ਬਹੁਤੁਪਏਅਸਗਾ
ਹਰੋਤੇਖਾਹਿਨਨਿਕਲਹਿ॥ਭੀਜੇਮੁਹੀ॥ਗਿਰਹੁਖੁਖ
ਤਿਖਾਇਕੁਉਕੀਆ॥ਖਾਧਾਹੋਇਸੁਆਹਭੀਖਾਣੇ
ਸਿਉਦੇਸਤੀ॥ਚਉਥੈਆਈਉਪਾਅਖੀਮੀ॥ਟਿਪਦਾ

ਰਿਗਾਇਆ ਭੀਉ ਨਿਰਰਿਓਨੁ ਵਾਹੁ ਸੇਵਕਿ ਆਕੀ ਪੜ੍ਹਬ
ਧੀ॥ ਸਰੇਵੇਲਾ ਵਖਤ ਸਭਿ ਜੇ ਅਠੀਉ ਹੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਸ
ਹਿ ਬੁਖਿ ਦਸੈ ਸਰਾਨਾ ਵਲ ਹੋਇ॥ ੧॥ ਅੰ० ੨ ॥ ਜੇ
ਈ ਪੁਰੇਸਾ ਹਜਿ ਨੀ ਪੁਰਾਪਾਇਆ ਅਠੀ ਦੇ ਪਰਵਾਹ
ਰਹਨਿ॥ ਇਕ ਤੈਰੀ ਗੀ॥ ਵਰਸ ਨਿਰੂਪਿ ਅਥਾਹ ਵਿਰਲੇ ਪ
ਈ ਅਹਿ॥ ਕਰੀ ਮਿਪੁਰੇ ਪੁਰਾ ਗੁਰੂ ਪੁਰਾ ਜਾ ਕਾ ਬੋਲੁ॥ ਨਾ
ਨਕ ਪੁਰਾ ਜੇ ਕਰੇ ਪਾਟੇ ਨਾ ਹੀ ਤੋਲੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
ਜਾ ਤੂ ਤਾਕਿ ਅਹੋ ਰਿਮੇ ਸਰ ਸੁਣਾਈ ਮੇ॥ ਮੁਠੀ ਪੀਪੈਰੇ
ਰਿਮ ਹਲੁ ਨ ਪਾਈ ਮੇ॥ ਏਨੇ ਚਿਤਿ ਕਠੋ ਰਿਸੇ॥ ਵੀਗਾ ਵਾਈ
ਮੇ॥ ਜਿਤੁ ਪਾਟਿ ਸਰੁ ਨ ਪਾਇ॥ ਸੁਭੀ ਨਿਪੜਾਈ ਮੇ॥ ਕਿਉ

ਕਰਿ ਪੁਰੈ ਵਟਿ ਤੋਲਿ ਤੁਲਾਈ ਮੇਯੋ ਕੋਇ ਮਾਖੇ ਪਾਇਹ
 ਉਮੇ ਜਾਈ ਮੇਯੋ ਲਈ ਮਨਿ ਖਰੇ ਪਰੀਖਿ ਦਰਬੀਨਾਈ ਮੇਯੋ
 ॥ ਸਉਦਾਇ ਕਤੁਹਟਿ ਪੁਰੈ ਗੁਰਿ ਪਾਈ ਮੇਯੋ ॥ ੧੭ ॥ ਸਲੋਕੁ
 ਮਃ ੨ ॥ ਮਨੀ ਪਹਰੀ ਮਨ ਧੰਡੁ ਨ ਵਾਖੰਡੁ ਸਰੀਰੁ ॥
 ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਨ ਉਨਿ ਧਿਨਾ ਮੁਏ ਕੁਭਾਲਹਿ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰੁ
 ॥ ਕਰਮ ਵੰਤੀ ਜਾਲਾਹਿ ਮਾਨ ਨ ਕਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ॥ ਚਉ
 ਥੈ ਪਹਰਿ ਸਭਾ ਹਕੈ ਸੁਰਤਿ ਮਾਉ ਪਚੈ ਚਾਉ ॥ ਤਿਨ ਦਰੀ
 ਮਾਵਾ ਸਿਉ ਦੇਸਤੀ ਮਨਿ ਮੁਖਿ ਜਚਾਨਾ ਉਠੈ ਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿ
 ਤੁ ਵੰਤੀ ਮੇਕਰਮੀ ਹੋਇ ਪਸਾਉ ॥ ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਕਸੀ
 ਮੇਵੀ ਨ ਚੜੈ ਚੜਾਉ ॥ ਜੇਹੋ ਵੇਨ ਦਰਿ ਸਰਾਫਕੀ ਬਹੁਤਿ

ਨਪਾਈਤਾਉ। ਸਤੀਪਹਰੀਸਤੁਬੁਲਬਹੀਮੇਪਤ੍ਰਿਅ
 ਪਾਸਿ। ਓਥੇਪਾਪੁਪੁੰਨੁਬੀਚਾਰੀਮੇਕੁੜੇਪਟੈਗਸਿ। ਓ
 ਥੇਥੇਟੇਸਟੀਅਹਿਖਰੇਕੀਚਹਿਸਾਬਾਸਿ। ਬੋਲਣੁਫੁਟ
 ਲੁਨਨਕਾਦੁਖੁਸੁਖੁਖਸਮੇਪਾਸਿ॥੧॥ਮਃ੨॥ਪਉ
 ਟੁਗੁਰੁਪਾਣੀਪਿਤਾਮਾਤਾਧਰਤਿਮਹਤਾ। ਦਿਨਸੁਰਾ
 ਤਿਦੁਇਦਾਈਦਗਈਅਥੇਲੇਸਗਲਜਗਤਾ। ਚੀਰੀ
 ਮਾਈਬੁਰਿਮਾਈਮਾਵਾਚੇਧਰਮੁਹਦੁਰਿ। ਕਰਮੀਅ
 ਪੇਮਾਪਣੀਕੇਨੇਕੇਕੇਦੁਰਿ। ਜਿਨੀਨਾਮੁਧੀਅਗਈਆਗ
 ਏਮਸਤਕਿਪਾਲਿ। ਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਲੇਹੋਰਕੇਤੀਛੁ
 ਟੀਨਾਲਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਚਾਭੋਜਨੁਭਾਉਸਤਿ

ਗੁਰਿ ਦਸਿਆ ਆਸ ਚੇ ਹੀ ਪਤੀ ਆਇ ਸਚਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ॥ ੨੨੭ ॥
 ਆਸ ਚੇ ਕੋਟਿ ਗਿਰਾਇ ਨਿਜ ਪਰਿ ਦਸਿਆ ਆਸ ਤਿਰਗੁਰ
 ਤੁਠੇ ਨਾਉ ਪ੍ਰੇਮਿ ਰਹਾਸਿਆ ਆਸ ਚੇ ਵੈਦੀ ਬਾਇਕੁ ਨਿਜ
 ਈਸੇ ਆਸੁ ਠੇ ਠੇ ਦੁਪਾਇ ਸੁਮਹ ਲੁਖੁ ਆਈ ਮੇਯ ਆਸ ਚੇ ਸ
 ਬ ਦਿਨੀ ਸਾਇਠਾ ਕਨ ਪਾਈ ਮੇਯ ਆਸ ਚੁ ਚੁਇ ਬੁਝਿ ਦੁਖ
 ਦਿ ਮਹਾ ਲਿਖੁ ਲਾਈ ਮੇਯ ॥ ੧੮ ॥ ਆਸ ਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਪਰਿ
 ਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿਵੈ ਪਰ ਬਾਧਾ ਬੁਝ ਨੁਸਾਰ ਕਰਾਈ ॥ ਆਸ
 ਗਲੇ ਦੁਖ ਪਾਣੀ ਕਾਰਿ ਪੀਵਾ ਪਰਤੀ ਹਾ ਕਚ ਲਾਈ ॥ ਪਰਿ
 ਤਾਰਾ ਜੀ ਅੰਬਰੁ ਤੋਲੀ ਪਿਛੈ ਟੇਕੁ ਚੜਾਈ ॥ ਏਵਰੁ ਦੁਖਾ
 ਮਾਦਾ ਨਹੀ ਸੁਭ ਸੈਨ ਬਿਚ ਲਾਈ ॥ ਏਤਾ ਤਾਨੁ ਹੋਵੈ ਮਨ

ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ॥ ਭੁਆਖਿ ਕਰਾਈ॥ ਜੇਵਡੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਵਡੁ
ਦਾਤੀ ਦੇਵੇ ਕਰੇ ਰਜਾਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਉ ਉਪ
ਰਿਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਦਰਿ ਆਈ॥ ੧॥ ਮੰਤਰ ॥ ਆਖਣੁ ਆ
ਖਿਨ ਰਜਿ ਆਸੁ ਨ ਦਿਨੁ ਰਜੇ ਕੰਨ॥ ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਨ ਰਜੀ
ਆਗੁ ਦਰਾਗੁ ਕਾਇ ਕਵੰਨ॥ ਭੁਖਿ ਆਭੁਖਨ ਉਤਰੇ
ਗਲੀ ਭੁਖਨ ਜਾਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਭੁਖਾਤਾਰ ਜੇ ਜਾਗੁ ਦਕ
ਧਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਦਿਨੁ ਸਚੇ ਸਭੁ
ਕੁੜੁ ਕੁੜੁ ਕਮਾਈ॥ ਮੇ॥ ਦਿਨੁ ਸਚੇ ਕੁੜਿ ਆਗੁ ਬੀਨਿ ਚਲੀ
ਈ॥ ਮੇ॥ ਦਿਨੁ ਸਚੇ ਤਨੁ ਛਾਹੁ ਛਾਹੁ ਰਲਾਈ॥ ਮੇ॥ ਦਿਨੁ
ਸਚੇ ਸਭੁ ਭੁਖਿ ਜਿਪੈ ਝੈਖਾਈ॥ ਮੇ॥ ਦਿਨੁ ਸਚੇ ਦਰਬਾ

ਰੁਕਾੜਿਨ ਪਾਈ ਮੇਮੋ ॥ ਭੁਝੈ ਲਾਲ ਚਿਲਾ ਗਿ ਮਹਲੁ ਖੁਆ
 ਈ ਮੇਮੋ ॥ ਸਤੁ ਜਗੁ ਠਗਿ ਠਗਿ ਮਾਈ ਮੇਮੋ ਜਾਈ ਮੇਮੋ ॥ ਤਨ
 ਮਹਿ ਤਿਸ ਨਾ ਅਗਿ ਸਥਾਇ ਬੁਝਾਈ ਮੇਮੋ ॥ ੧੮ ॥ ਜਲੇ
 ਕੁਮ ॥ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸੰਤੋ ਖੁਰਖੁ ਪਰ ਮੁਫੁ ਲੁਫੁ ਲ
 ਗਿ ਮਾਨਾ ॥ ਗਸਿ ਗਸਿ ਮਾਹ ਗਿ ਮਾਸ ਦਾ ਪਕੈ ਕਰ ਮਿਥਿ
 ਮਾਨਿ ॥ ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਦਖਾ ਵਾਲ ਹੋਵਾ ਸਕੈ ਸਿਰਿ ਦਾਨੁ ॥ ੧
 ਮ ॥ ੧ ॥ ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਬਿਰਖੁ ਪਤਿ ਪਰਵਾਲਾ ਫੁਲ ਜ
 ਵੇਹਰ ਲਾਲਾ ॥ ਤੰਤੁ ਫਲ ਰਤਨ ਲਗਾਹਿ ਮੁਖਿ ਭੁਗਿ ਖਤਹਿ
 ਰਹੈ ਰਿਹੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰ ਮੁਹੋਵੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਾਕਿ
 ਲਿਖਿ ਮਾਹੋਵੈ ਲੇਖਾ ॥ ਅਠਿ ਸਠਿ ਤੀਰ ਸੁਰਗੁ ਰਕੀਚਰ

ਟੀਪੁਜੈਸਦਾਵਿਸੇਖੁ॥ਹਿਸੁਚੇਤੁਲੇਭੁਕੋਪੁਚਾਰੇਨਦੀਅ
ਅਗੀ॥ਪਵਹਿਦਝਹਿਨਾਨਕਾਤਰੀਐਕਰਮੀਲਾਗੀ॥੨
॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜੀਵਦਿਆਮਰੁਮਾਗਿਨਪਛੇਤਾਈਐ
॥ਤੂਠਾਇਹੁਜੀਸਾਰਕਿਨਿਜਸਤਾਈਐ॥ਜਚਿਨਪਰੇ
ਪਿਅਰੁਪੀਪੈਧਾਈਐ॥ਕਾਲੁਬੁਰਾਖੇਕਾਲੁਜਿਰਿਦੁ
ਨੀਆਈਐ॥ਹੁਕਮੀਜਿਰਿਜੇਦਾਰੁਮਰੇਦਾਈਐ॥
ਆਪੇਦੇਇਪਿਅਰੁਮੀਨਿਵਸਾਈਐ॥ਮੁਹੁਤੁਨਚਸਾ
ਵਿਲੀਮੁਭਰੀਐਪਾਈਐ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਬੁਝਿਸਾਰਿ
ਸਮਾਈਐ॥੨੦॥ਸਲੋਕੁਮਃ੧ ॥ਤੁਮੀਤੁਮਾਵਿਸੁ
ਅਕੁਪਤੁਰਾਨਿਮੁਫਲੁ॥ਮਨਿਮੁਖਿਵਸਹਿਤਿਸੁਜਿਸੁ

ਤੁੰਚਿ ਤਿਨ ਆਵਹੀ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੀ ਮੇਕਿ ਸੁਹੰ ਚ ਨਿਕ
 ਰਮਾ ਬਾਹਰੇ॥ ੧॥ ਮ ੮੯ ॥ ਮਤਿ ਪੀਖੇ ਭੁਕਿ ਰਤੁ ਜਾ
 ਬਿਕ ਬਉਤ ਮਕ ਬਨੀਚਾ॥ ਕਬਰੇ ਦਾ ਨਿਕ ਬਾਅ ਕਿਰ
 ਲਿਕ ਬਉਚੀ ਪਰੀਤਿ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੀ ਮਿਚਲਾਈ ਮੇਸਾ
 ਹਿ ਬੁਲਗੀਰੀਤਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕੇਤੇ ਕਹਹਿ
 ਦਖਾਲਕ ਹਿਕ ਹਿਜਾ ਵਲਾ॥ ਵੇਦ ਕਹਹਿ ਵੀਖ ਮਾਣੁ
 ਮੀਤ ਨ ਪਾਵਲਾ॥ ਪਾਨਿ ਮੇਨਾ ਹੀ ਭੇਦ ਬੁਝਿ ਮੇਪਾ ਵਲ
 ॥ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੋਖਿ ਕਿਸੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵਲਾ॥ ਸਚ
 ਪੁਰਖੁ ਮਲਾ ਖੁਸ ਬਦਿ ਸੁਹਾਵਲਾ॥ ਮੰਨੇ ਨਾਉ ਬਿਸੰ
 ਖਦਰ ਗਾਹ ਪਾਵਲਾ॥ ਖਾਲਕ ਕਉ ਆਦੇ ਸੁਭਾ ਫੀ

ਗਾਵਣਾ ਨਾਨਕ ਸੁਗੁਣੁ ਗੁਣੁ ਕੀ ਨਿਵਸਾਣਾ ॥
 ੧॥ ਜਲੇ ਕੁਮਹਲਾਰ ॥ ਮੰਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ਅਨੁਹਿ ਆਨ
 ਗਿਲਰੀ ਜਾਇ ॥ ਆਪਣ ਹਰੀ ਆਪਣੈ ਦੁਕੁ ਚਾਅ
 ਪੇਲਾਇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇ ॥ ਆਪੁ ਰਿਖ ਸਮਕਾ ਅੰਤੀ ਹੁਪਕ
 ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਮੁਖ ਅਨੈ ਰੁਬੈ ਹਕਿ ਨਿਅੰਤੀ
 ॥ ਦੁਹਾ ਜਿਰਿ ਮਾਅਪੇਖ ਸਮੁਦੈ ਖੰਕਾਰਿ ਵਿਉਪਾਇ
 ॥ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜਾਣੀ ਮੇਸਾਭਿ ਕਿਛੁ ਤਿਜ ਹਿਰਜਾਇ ॥
 ੧॥ ਮਹਲਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਪਰਖੈ ਆਪਕ ਉਤਾ ਪਾਰ
 ਖੁਜਾਣੁ ॥ ਰਿਗੁਦਾਰੁ ਦੇਵੈ ਬੁਝੈ ਤਾ ਦੇਵੈ ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਵਾਟ
 ਨਕਰਈ ਮਾਮਲਾ ਜਾਣੈ ਮਿਹਮਾਣੁ ॥ ਖੁਲੁ ਜਾਣੈ

ਜਿਉ

ਗਲਾ ਕਰੇ ਹਾਇ ਲਾਏ ਹਾਣੁ ॥ ਲਾਬਿ ਨ ਚਲਈ ਸਾਥਿ
 ਰਹੈ ਸੋਇ ਸਦੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸਰੁਜੀਧੋ ਆਗਾ ਸਕਉ ਪੁਰੁ
 ਚੈ ਬਾਣੁ ॥ ਅਰੀ ਓਹੁ ਮਰੀ ਮੁਹੈ ਵਾਹੈ ਦੜ੍ਹ ਜਾਣੁ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸੀ ਗਾਰੀਆ
 ॥ ਕਰਨਿ ਬੁਰਾਤਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਨ ਰਹਨੀ ਵਾਰੀਆ ॥ ਮ
 ਹਲਾਸੀ ਤ੍ਰਿਨਿ ਦਾਸੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥ ਸਚੁ ਕਹਨਿ
 ਮਰਦਾਸਿ ਸੇਵੇ ਚਾਰੀਆ ॥ ਸੋਹਨਿ ਖਸਮੇ ਪਾਸਿ ਹੁਕ
 ਮਿ ਸਿਧਾਰੀਆ ॥ ਸਖੀ ਕਹਨਿ ਮਰਦਾਸਿ ਮਨਹੁ ਪਿਅ
 ਰੀਆ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪ੍ਰਿਗੁ ਵਾਸੁ ਫਿਟਿ ਮੁਜੀ ਵਿਆ ॥ ਸਬ
 ਦਿ ਸਵਾਰੀਆ ॥ ਸੁਖ ਮੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਿਆ ॥ ੨੨ ॥ ਸਲੋਕ

੨੩੦

ਕਿਉ

੦

ਮਃ ੧ ॥ ਮਾਰੂਮੀਂ ਠੰਡਿ ਪਾਤਿ ਮਾਮਰਾ ਲਿਖੈ ਨ ਭੁਖੀ ॥
ਰਾਜਾ ਰਾਜੇ ਨ ਠੰਡਿ ਪਾਤਿ ਮਾਸਾ ਏਰ ਭੁਰੇ ਕਿਚੁ ਕਾ ਨਾਨ
ਕਸਰੇ ਨਾ ਮੁਕੀ ਕੇਤੀ ਪੁਛਾ ਪੁਛਾ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਨਿ
ਪਛਲੀ ਤਾ ਸਿਸਨ ਮਾਸਿ ਜਾਵਤੁ ਬ੍ਰਹਮਨ ਬਿੰਦਤੋ ॥ ਸਾ
ਗਰੀ ਸੇਸਾ ਗਾਸਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰਹਿ ਕੋ ॥ ਕਰਣ ਕਾ
ਰਣ ਸਮਰ ਭੁਰੇ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੀਚਗਰਿ ॥ ਕਾਰਣ ਕਰੰਤੋ
ਦਾਸਿ ਹੋ ਜੇ ਨਿਕਲ ਰਖੀ ਧਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਧ
ਸਮੇ ਕੇ ਦਰ ਬਾਗਿ ਛਾਹੀ ਦਾਸਿ ਮਾਸਾ ਸਦਾ ਖਸ ਮੁਕ
ਲਾਇ ਕਮਲੁ ਦਿਗਾਸਿ ਮਾਸਾ ॥ ਖਸ ਮਹੁ ਪੁਰਾ ਪਾਈ ਮ
ਨੁ ਪੁਰਹਾਸਿ ਮਾਸਾ ॥ ਦਸ ਮਨ ਕਹੈ ਮਾਰਿ ਸਜਣ ਸਗਾਸਿ

ਅਸਰਾਸਾਤਿਗੁਰਸੇਵਿਨਿਜਰਾਮਾਰਗੁਦਸਿਅਸਾ
 ਸਚਸਬਦਵੀਚਾਰਿਕਾਲੁਵਿਧਉਸਿਅਸਾਛਾਛੀਕਥੇਅ
 ਕਥੁਸਬਦਿਸਵਗਰਿਅਸਾਨਾਨਕਗੁਣਗਹਿਰਗਸਿਹਾਵਿਜੀ
 ਉਮਿਲੋਪਿਅਗਰਿਅਸਾ॥੨੩॥ਸਲੋਕਮਃ॥੧॥ਖਤਿ
 ਅਹੁਜੀਮੇਖਤੇਕਰਨਿਤਖਤਿਅਸਾਵਿਚਿਪਗਹਿਯੋਤੇਮੁ
 ਲਿਨਓਤਰਹਿਜੇਸਓਧੋਵਣਪਾਹਿ॥ਨਾਨਕਬਖਸੇਬ
 ਖਸੀਅਹਿਨਾਹਿਤਪਾਹੀਪਾਹਿ॥੧॥ਮਃ॥੧॥ਨਾਨ
 ਕਬੋਲਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁ
 ਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁਤੁਖਣੁ
 ਲਾਇਹਾਰੀਮੇਤਿਥੇਚੀਰੀਚੁਪਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥

ਚਾਰੇ ਕੰਢੇ ਚੋਖੇ ਅੰਦਰੁ ਭਾਇਆ ਸਚੈ ਪੁਰਖਿ ਅਠ
 ਖਿਸਿ ਗਜਿ ਨਿਹਾਇਆ ਉਝੁ ਝਿਝੁ ਭੇਰਾ ਪਰਗੁਰਿ ਦੇ
 ਖਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੈ ਵਾਹੁ ਜਚੁ ਸਮਾਇਆ।
 ਪਾਇਆ ਰਤਨੁ ਪਰਾਪੁ ਦੀਵਾ ਬਾਇਆ ਸਚੈ ਸ
 ਬਾਇ ਸਲਾਹਿ ਸੁਖੀ ਏਸ ਚਵਾਇਆ ਨਿਰੁ ਰਿਅ
 ਰੁਲਾ ਗਿ ਗਾਰ ਬਿਸਿ ਗਾਇਆ ਨਾਵੁ ਪੁਰੁ ਲਾਜ
 ਗੁਣਿ ਰੈ ਬੇਭਾਇਆ। ੨੪। ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਭੈ
 ਵਿਚਿ ਜੈ ਮੈ ਭੈ ਮਰੈ ਭੀ ਭਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਭੈ
 ਵਿਚਿ ਜੈ ਮਰੈ ਸਹਿ ਲਾਭਾਇਆ ਸੋਇ। ੧। ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਭੈ ਵਿਚੁ ਜੀਵੈ ਬਹੁ ਬਹੁ ਤੁਧੁ ਸੀਕੁ ਮਾਇਆ ਨਾ

ਨਕਥੈਵਿਦੁਜੇਮਰੈਮੁਹਿਕਾਣੇਉਠਿਜਾਇ॥੨॥ਪਉ
 ਫੀ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਸਰਧਾਪੂਰੀ
 ਐ॥ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਨਕਬਹੁਬੂਰੀਐ॥
 ਸਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਦੁਖੁਨਜਾਣੀਐ॥ਸ
 ਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਹਰਿਰੰਗੁਮਾਣੀਐ॥ਸ
 ਤਿਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਜਮਕਾਰੁਰੁਕੇਹਾਸਤਿ
 ਗੁਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਸਦਹੀਸੁਖੁਦੇਹਾਸਤਿਗੁ
 ਰੁਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਨਦਨਿਪਿਪਾਈਐ॥ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਹੋਇਦਾਇਆਲੁਤਾਜਚਿਸਮਾਣੀਐ॥੨੫॥ਸਲੋਕੁਮ
 ॥ਸਿਰੁਖੋਹਾਇਪੀਅਹਿਮਲਟਾਣੀਜੁਠਾਸੀਗੀਸੀ

੨੩੨

੬੯

ਗਿਖਾਹੀ। ਫਿਲਿਫਦੀਹਤਿ ਮੁਹਿਲੇ ਨਿਭਨਾਸਾਪਾਈ
ਏਖਿਸਗਾਹੀ। ਭੇਡਾਵਾਰੀ। ਸਿਰਬੋਹਾਈ ਨਿਭਰੀਅ
ਨਿਹਾਬਿਸੁਆਹੀ। ਮਾਓਪੀਉ ਕਿਰਤੁਗਵਾਈ ਨਿਦਬ
ਰਹੋਵਨਿਪਾਹੀ। ਓਨਾਪਿਰੂਨਪਤਾਇ ਕਿਰਿਆਨਦੀ
ਵਾਮੁਏਕਿਥਾਉਪਾਹੀ। ਅਠਸਠਿਤੀਰਬਦੇਨਿਨਫੇਈ
ਬਹਮਣਾਅੰਨੁਨਖਾਹੀ। ਸਦਾਕਰੀਲਰਹਹਿਦਿਨਰਾ
ਤੀਮਥੈਟਿਕੇਨਾਹੀ। ਝੰਡੀਪਾਇਬਹਨਿਨਿਤਿਮਰਦੇਦ
ਝਿਦੀਬਾਇਨਜਾਹੀ। ਲਕੀਕਾਸੇਹਥੀਫੁਮਣਅਰੋ
ਪਿਛੀਜਾਹੀ। ਨਾਓਇਜੇਗੀਨਾਓਇਜੇਗਾਮਨਾਓਇ
ਕਾਜੀਮੁੰਲਾ। ਦਾਇਵਿਗੋਏਫਿਰਹਿਦਿਗੁਤੇਫਿਟਾਵ

ਭੈਗਲਾਜੀਆਮਾਰਿਜੀਵਾਲੇਜੇਈਅਵਰੁਨਕੋਈਰਖੇ
ਅਵਨਹੁਤੈਇਸਨਾਨਹੁਵੇਜੇਭਸੁਪਈਜਿਰਿਖੁਥੋਪਾ
ਈਵਿਚਹੁਰਤਨੁਉਪਨੇਮੇਰੁਕੀਆਮਾਧਾਣੀਅਠ
ਜਠਿਤੀਰਬਦੇਵੀਥਾਪੇਪੁਰਬੀਲਗੋਬਾਣੀਨਾਇ
ਨਿਵਾਜਾਨਾਤੈਪੁਜਾਨਾਵਨਿਸਦਾਸੁਜਾਣੀਆਇਆ
ਜੀਵਾਇਆਗਾਤਿਹੋਵੇਜਾਂਜਿਰਿਪਾਈਐਪਾਣੀਨਾ
ਨਕਾਸਿਰਖੁਥੇਜੇਤਾਨੀਏਨਾਗਲਨਭਾਣੀਵੁਠੈ
ਇਐਹੋਇਬਿਲਾਵਲੁਜੀਆਜੁਗਾਤਿਸਮਾਣੀਵੁ
ਠੈਅੰਨਕਮਾਦੁਕਪਾਹਾਸਭਸੈਪੜਦਾਹੋਵੈਵੁਠੈਪਾ
ਹੁਰਗਹਿਨਿਤਸੁਰਹੀਸਾਪਨਦਹੀਵਿਲੋਵੈਤਿ

੨੩੩

ਤੀਪਾਇਹੋਮਜਗਸਦਪੁਜਾਪਾਇਐਕਾਰਜੁਸੋਹੈ। ਗੁਰੂ
 ਸਮੁੰਦੁਨਦੀਸਭਿਸਿਖੀਨਤੋਜਿਤੁਵਾਰਿਅਈ। ਨਾਨਕ
 ਜੇਸਿਰਖੁਥੇਨਾਵਨਿਨਾਹੀਤਾਸਤਚਟੇਸਿਰਿਛਾਈ॥੧
 ॥੪੦੨॥ ਅਰਗੀਪਾਲਾਕਿਕਰੇਸੁਰਜਕੇਹੀਰਾਗਿ। ਚੰ
 ਦਅਨੇਰਾਕਿਕਰੇਪਉਣਪਾਣੀਕਿਅਜਾਤਿ। ਧਰਤੀਚੰ
 ਜੀਕਿਕਰੇਜਿਸੁਦਿਰਿਸਤੁਕਿਛੁਹੋਇ। ਨਾਨਕਤਾਪਤਿ
 ਜਾਣੀਐਜਾਪਤਿਰਖੇਸੋਇ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਤੁਧੁ
 ਸਚੇਸੁਬਹਾਨੁਸਦਾਕਲਾਇਅਗ। ਤੂੰਜਚਾਈਬਾਣੁਹੋ
 ਰਿਅਵਦਨਾਗਇਅਗ। ਸਚੁਜਿਮੰਗਦਾਨੁਸਿਤੁਧੇਜੇਹਿ
 ਅਗ। ਸਚੁਤੇਰਾਫੁਰਮਾਨੁਸਬਦੇਸੋਹਿਅਗ। ਮੰਨਿਐ

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤੁਧੈ ਤੇ ਪਾਇਆ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਜਾ
ਨੁਕਰ ਲੇਖ ਲਾਇਆ ਤੂੰ ਸਚਾ ਦਾਤਾ ਰੁਨਿਤ ਦੇਵ ਹਿਚ
ਰੂਹਿ ਸਦਾਇਆ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਜੇਤੁ ਪੁਭਾਇਆ
੨੬॥ ਜਲ ਕੁ ਮੰ ੦੨ ॥ ਵੀਖਿਆ ਮਾਖਿ ਬੁਝਾਇਆ
ਸਿਫਤੀ ਸਚਿ ਸਮੇਉ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆਉ ਪਦੇ ਸੀਮੇ ਜਿ
ਨਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਉ ॥ ੧॥ ਮੰ ੦੧ ॥ ਮਾਪਿ ਬੁਝਾਏ ਬੁਝੈ
॥ ਜਿਸੁ ਮਾਪਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਚੁਝੈ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕ
ਬਨਾਮਾਇਆ ਲੁਝੈ ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਰਗ ਲਕਰੇ ਮਾਕਾਰਾ ਮ
ਪੇਜਾ ਦੇ ਸਰਬ ਵੀਰਾਗਾ ॥ ਅਖਰ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਓਆਪਿ
॥ ਲਹੈ ਭਰਾ ਤਿਹੋ ਵੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹ

੨੩੪

ਜੇਈ

ਉਢਾਢੀਵੇਕਾਰੁਕਾਰੈਲਾਇਆਗਾਗਾਤਿਹਿਰੈਕੈਵਾ
 ਰੁਪੁਰਹੁਫੁਰਮਾਇਆਗਾਗਾਢਾਢੀਸਚੈਮਹਾਇਖਸ
 ਮਿਬੁਲਾਇਆਗਾਸਚੀਸਿਫਾਤਿਸਾਲਹਿਕਪੜਾਪ
 ਇਆਗਾਸਚਾਮੀਮਿਤਨਾਮੁਭੋਜਨੁਮਾਇਆਗਾਰੁ
 ਰਮਤੀਖਾਧਾਰਜਿਤਿਨਿਬੁਧੁਪਾਇਆਗਾਢਾਢੀਕਰੇਪ
 ਸਾਉਸਬਦਵਜਾਇਆਗਾਨਾਨਕਸਚੁਸਾਲਾਹਿਪੁਰ
 ਪਾਇਆਗਾ॥੨੭॥ਚੁਧੁ॥

੧ ਚਿਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਰਾਮ

ਕਣੀਕੀਵਾਰਮਹਲਾ੩ ॥ਜੋਪੈਵੀਰੈਪੁਰਬਾਣੀ
 ਕੀਪੁਨੀ॥ ॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩ ॥ਸਤਿਗੁਰੁਸਹਜੈ

ਦਾਖੇਤੁਹੈਜਿਸਨੇਲਾਏਰਾਉ। ਨਾਉਬੀਜੇਨਾਉਉਰ
 ਦੇਨਾਮੇਰਹੈਸਮਾਇ। ਹਉਮੈਏਹੋਬੀਜੁਹੈਸਹਸਰਾਇ
 ਆਇਲਾਇ। ਨਾਕਿਛੁਬੀਜੇਨਾਉਰਾਵੇਜੇਬਖਸੇਸੋ
 ਖਾਇ। ਅੰਭੇਸੇਤੀਅੰਭੁਰਲਿਅਬਹੁਨਿਨਿਕਾਸਿਅ
 ਜਾਇ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਚਲਤੁਹੈਵੇਖਹੁਲੋਕਅ
 ਈ। ਲੋਕਕਿਵੇਖੇਬਖਸਾਜਿਸਨੇਸੋਝੀਨਗਹਿ। ਜਿਸ
 ਵੇਖੇਲੋਕਵੇਖੇਜਿਸੁਵਾਸਿਅਮਨਮਾਹਿ॥੧॥ਅੰਤ
 ॥ਅਨਮੁਖੁਦੁਖੁਕਾਖੇਤੁਹੈਦੁਖੁਬੀਜੇਦੁਖੁਖਾਇ। ਦੁ
 ਖਦਿਚਿਜੀਮੇਦੁਖਿਮਰੈਹਉਮੈਕਰਤਵਿਹਾਇ। ਆਵਤੁ
 ਨਜਾਲੁਨਸੁਣਈਅੰਧਾਅੰਧਕਮਾਇ। ਜੇਦੇਵੈਤਿਸੇ

ਨਜਾਣਈ ਦਿਤੈ ਕਉ ਲਪਟਾਇ ॥ ਨਨਕ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਮ
ਕਮਾਵਣੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ॥ ਜਤਿ
ਗੁਰਮਿਲਿ ਮੇਸਦਾ ਸੁਖੁ ਜਿਸਨੇ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਸੋਇ ॥ ਸੁਖੇ
ਏਹੁ ਬਿਬੇਕੁ ਹੈ ਅੰਤਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ਆਗਿ ਅਨੁਕਾ
ਰੁਰਮੁ ਕਟੀ ॥ ਮੇਰੀ ਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਏਕੋ ਨ
ਦਰੀ ਆਇ ॥ ਆਜਹਦੇ ਖਾਤਰੁ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥
ਜਦੈ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇ ॥ ਆਬੈ ਸਦਾ ਕਉ ਜਾਣੀ ॥ ਜਬੁ ਕਿਛੁ
ਆਪੇ ਆਪੀ ਪਹੈ ॥ ਗੁਰਸ ਬਾਦਿ ਸੁਣਾਈ ॥ ਆਪੇ ਕਦਰਤਿ
ਸਾਜੀ ॥ ਅਨੁਕਰਿ ਮਹਲਾ ਸਰਾਈ ॥ ਚੰਦੁ ਸੁਰਜ ਦੁਇਚਾ
ਨਦੇ ਪੂਰੀ ਬਲਤ ਬਲਾਈ ॥ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੈ ਆਪਿ ਗੁਰ

ਸਬਦੇ ਧਿਆਈ॥ ੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਤੁ
 ਸਚੀਨਾਈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਲੋਕ॥ ॥ ਕਬੀਰਮ
 ਹਿੰਦੀ ਕਰਿ ਕੈ ਪਾਲਿਆ ਆਪੁ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ॥ ਤੇ
 ਸਹ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀ॥ ਆਕ ਬਹੁ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ॥ ੧॥ ਅੰ॥
 ॥ ਨਾਨਕ ਮਹਦੀ ਕਰਿ ਕੋਰਿ ਖਿਆ ਸੋ ਸਹੁ ਨ ਦਰਿ ਕ
 ਰੇ॥ ਆਪੇ ਪੀਜੈ ਆਪੇ ਘਸੈ ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਇ ਲਏ
 ਇ॥ ਆਇ ਹੁ ਪਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਤੇ ਦੇ
 ਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਵੇਕੀ ਸ੍ਰਿਸਾਟਿ ਉਪਾਈ ਅਨੁ
 ਹੁਕਮਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹੀ॥ ਆਪੇ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਵ
 ਦੁਜਾ ਕੋ ਨਾਹੀ॥ ਜੇ ਉਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖੁ ਤੁਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ

੨੩੬

੩

ਸੁਭ

੦

ਬੁਝਾਹੀ॥ ਸਭੁ ਨਾਤੇਰਾ ਜੋਰੁ ਹੋ॥ ਜਿਉ ਭੁਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲ
ਹੀ॥ ਭੁਧੁ ਜੇਵਰੁ ਮੇਨਾ ਹਿਕਾ ਕਿਸੁ ਮਾਖਿ ਬੁਝਾਈ॥
੨॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਭੁਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ਸਭੁ ਜਗਾਇ
ਗੀਫਾ ਵੀਹੋਈ ਭੁਲਾਇ॥ ਸੋਸਹੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਦੇਵਈ ਕਿ
ਆਚਲੈ॥ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿਧਿਆ
ਈ॥ ਮੇਅੰਤਿ ਰਿਖੀ॥ ਮੇਉਰਧਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿਬੈ
ਠਿ॥ ਮਾਸਹੁ ਪਾਇ॥ ਮਾਜਾ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ॥ ਕਾਰਿ ਭਾਰਿ
॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਧੀਧਾਧਾਵਤਿ॥ ਦਿਨੁ ਗਾਇ॥ ਮਾਰੈ
ਦਿਗਦਾਈ॥ ਜੋਇ॥ ਕੁੜਬੋਲਿ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਇ॥ ਮਾਸ
ਨਮੁ॥ ਖਿਚਲਿ॥ ਮਾਰੈ॥ ਜਿਰੈ॥ ਉਪਰਿ॥ ਜਮ ਰੰਗੁ ਹੋ

ਦੁਜੈ ਭੁਗਇ ਪਤਿ ਖੋਇ। ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਿ ਓ
 ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਹੋਇ। ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਮ
 ਨਿਦ ਜੋ ਜਮ ਮੁੰਡੁ ਨ ਲਾਗੈ। ਕੋਇ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ
 ਰਹੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਇਕਿ
 ਆਪਣੀ ਜਿਫਤੀ ਲਾਇ। ਅਨੁਦੇਸਤਿ ਗੁਰ ਮਤੀ। ਇ
 ਕਨ ਨੇਨਾ ਉਬਖ ਜਿਓ ਨੁਮਾਸਾ ਬਿਰੁਹ ਰਿਸਤੀ। ਪਉ
 ਲੁਪਣੀ ਬੈਸਿਤ ਰਹੁ ਕੀਮਿ ਕਰਹਿ ਭਗਤੀ। ਏਨਾ ਨੇ
 ਭਉ ਅਗਲਾ ਪੁਰੀ ਬਣਤ ਬਣਤੀ। ਸਭਾਇ ਕੋਹੁ ਕ
 ਮੁਦਰਤ ਦਾਮੀ ਨਿਮੇਸੁ ਖੁਪਾਈ। ੩॥ ਸਲੋਕ॥ ॥
 ਕਈ ਰਕਸ ਉਟੀਰਾ ਮਕੀ। ਝੁਠਾ ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ। ਰਾਮ ਕ

ਸਉਟੀਸੋਸਹੈਜੇਮਰਜੀਵਹੋਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥
 ਕਿਉਕਰਿਇਹੁਮਨੁਮਾਰੀਮੇਕਿਉਕਰਿਮਿਰਤਕਹੋਇ
 ॥ਕਹਿਅਸਬਦੁਨਮਨਈਹਉਮੇਛਰੈਨਕੋਇ॥ਗੁ
 ਰਪਰਸਾਦੀਹਉਮੇਛਟੈਜੀਵਨਮੁਕਤਿਸੋਹੋਇ॥ਨਾ
 ਨਕਾਜਿਸਨਬਖਸੈਤਿਸੁਮਿਲੈਤਿਸੁਬਿਪਨੁਨਲ
 ਰੀਕੋਇ॥੨॥ਮਃ੩ ॥ਜੀਵਤਮਰਣਾਸਭੁਕੋਕ
 ਹੋਜੀਵਨਮੁਕਤਿਕਿਉਹੋਇ॥ਭੁੰਕਾਸਿਜਮੁਜੇਕਰੇਦਾ
 ਰੁਭਉਲਾਏ॥ਅਨਾਦਿਨੁਗੁਣਗਾਵੈਸੁਖਸਹਜੋਬਿ
 ਭੁਭਦਜਲੁਨਾਮਿਤਰੇਇ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਪਾਈ
 ਮੇਜਾਕਉਨਦਰਿਕਰੇਇ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਛੁ

ਇ

ਜਾਗਾਉਰਚਾਇਓਨੁਭੈਗੁਣਵਰਤਾਰਗਾਬਹੁਮਾਬਿਸ
 ਨੁਮਹੇਸੁਉਪਾਇਅਨੁਪੁਕਾਮਿਕਮਾਵਨਿਕਾਰਾਪੀਡਿਤਪ
 ਤ੍ਰੇਨੇਜੇਤਕੀਨਾਬੁਝਹਿਬੀਚਾਰਾਸਭਕਿਛੁਤੇਰਾਖੇਲੁ
 ਹੇਸਚਾਸਿਰਜਣਹਾਰਾਜਿਸੁਭਾਦੇਤਿਸੁਬਖਾਸਿਲੇਹਿ
 ਸਰਿਸਬਦਿਸਮਾਈ॥੪॥ਸਲੋਕੁਮਃ੩॥ਅਨਕ
 ਝੁਠਾਝੁਠੁਕਮਾਦੈ॥ਮਾਇਅਨੋਫਿਰੈਤਪਾਸਦਾਵੈ॥ਭ
 ਰਮੇਭੁਲਾਸਭਿਤੀਰਬਰਾਹੈ॥ਓਹਤਪਕੈਸੇਪਰਮਗ
 ਤਿਲੈਹੈ॥ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਕੋਸਚੁਕਮਾਦੈ॥ਨਾਨਕਸੇ
 ਤਪਮੋਖੰਤਰੁਪਾਵੈ॥੧॥ਮਃ੩॥ਸੋਤਪਾਜਿਇਹੁ
 ਭਪੁਪਾਲੇ॥ਸਤਿਗੁਰਨੇਮਿਲੈਸਬਦੁਸਮਾਲੇ॥ਸ

ਤਿਗੁਰਕੀਸੇਵਾਇਹੁਤਪੁਪਰਵਾਣਾਨਾਨਕਸੇਤਪਾਦ
ਰਗਾਹਿਪਾਵੈਮਾਣਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਗਤਿਦਿਨਸੁ
ਉਪਾਇਅਨੁਸਿਸਾਰਕੀਵਰਤਾਇ॥ਗੁਰਮਤੀਪਾਇ
ਚਾਨਣਾਅਨੇਗੁਬਿਨਾਸਾਇ॥ਹੁਕਮੇਹੀਸਭਸਾਜੀ
ਅਨੁਗਵਿਆਸਾਭਿਵਾਇਭਿਦਿ॥ਸਭੁਕਿਛੁਆਪੇ
ਆਪਿਹੈਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਹਰਿਭੁਇ॥ਸਬਦੇਹੀਸੇ
ਈਪਈਸਚੈਆਪਿਬੁਝਾਈ॥੫॥ਜਲੋਕਮੰਤ੍ਰ
॥ਅਭਿਅਗਤਏਹੂੰਆਖੀਅਨਿਜਿਨਕੋਚਿਤ
ਮਹਿਭੁਰਮੁ॥ਤਿਸਦੇਦਿਤੇਨਾਨਕਾਤੇਹੋਜੇਹਾਧਰਮੁ
॥ਅਭੈਨਿਰੰਜਨੁਪਰਮਪਦਤਾਕਾਭੂਖਾਹੋਇ॥ਤਿ

ਸਕਾਭੇਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਅਮੰਤ ੨੨੬
 ॥ ਅਮਰਿ ਆਗਤ ਏਹਿ ਨਾਮਾਖੀ ਅਨਿਜਿ ਪਰਘਰਿ
 ਭੋਜਨ ਕਰੇਨਿ ॥ ਓਦਰੈ ਕਾਰਣਿ ਆਪਣੈ ਬਹਲੇ ਭੋਖ
 ਕਰੇਨਿ ॥ ਅਮਰਿ ਆਗਤ ਸੇਈ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਅਤਮਰ
 ਉਦਕਰੇਨਿ ॥ ਭਾਲਿ ਲਹਨਿ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਨਿਜਾਪ
 ਰਿਹ ਪਦਕਰੇਨਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ
 ਵਿਛੋੜਿ ਅਨੁਵਿਚਿ ਸਚਾ ਅਸਰਾਉ ॥ ਪਰਦਰੁਸ
 ਭੋਸਚਹੈ ਜਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥ ਸਭੁ ਸਚਾ ਹੁਕਮੁ
 ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ਸਚਾ ਅਪਿਤਖ
 ਤੁਸਚਾ ਬਹਿਸਚਾ ਕਰੇਨਿ ਆਉ ॥ ਸਭੁ ਸਚੇ ਸਚੁ

ਵਰਤਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਲਕੁ ਲਖਾਈ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਰੈਣਾ ਇਰਮਾਹਿ ਮਨ ਤੁਪੈ ਰੂੜੀ ਮਾਵੈ ਜਾਇ ॥ ਰਾਣੇ
 ਚਲੇ ਮਾਪਣੈ ਬਹੁਤੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥ ਰੈਣਾ ਇਰਮਾਹਿ ਸ
 ਭੁਕਿਛੁਹੈ ਕਰਮੀ ਪਲੇਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਉਨਿ ਪਿਪਾਈ
 ਮੇਜੇ ਚਲੈ ਤਿਸੇ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਸਹਜੇ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਸੇਵਿਓ ਵਿਚਿ ਹਉ ਮੇਜਨ ਮਿਥਿ ਨਾਸੁ ॥ ਰਸ ਨ ਹਰਿ
 ਰਸੁ ਨ ਚਾਖਿਓ ਕਮਲੁ ਨ ਹੋਇਓ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਬਿਖੁਖਾ
 ਧੀ ਮਨ ਮੁਖ ਮੁਖ ਮਾਮਾਇ ॥ ਮੇਰੇ ਹਿਦਾਇਤੁ ॥ ਇਕ ਸੁ
 ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਦਿਣੁ ਧਿਰੁ ਜੀਵਣੁ ਧਿਰੁ ਵਾਸੁ ॥ ਜਾਮਾ
 ਪੈ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਤਾਹੈ ਵੇਦਾ ਸਨਿਦਾਸੁ ॥ ਤਾਮਸ

ਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਨ ਛੋੜੈ ਪਾਸੁ ॥ ਜਿਉ
 ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਆਇ ਪਤਿ ਵਰਤੈ ਤਿਉ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ
 ਉਦਾਸੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ਆਸ ਭੁਕੇ ਜਿਉ ਭੁ
 ਰੈ ਤਿਵਹਾਰਿ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਛਤੀ ਹਜੁ
 ਗੁਰਬਾਰੁ ਸਾ ਆਪੇ ਗਣਤ ਕੀ ਨੀ ॥ ਆਪੇ ਸਿਸਟਿ ਸ
 ਜੀ ਅਨੁ ਆਪੇ ਮਤਿ ਦੀ ਨੀ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਸਾਜਿ
 ਅਨੁ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਗਣਤ ਗਣੀ ਨੀ ॥ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਬੁਝ
 ਝਜੀ ਸਚੈ ਸਬਾਦਿ ਪਤੀ ਨੀ ॥ ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤ
 ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਆਇਹੁ
 ਤਨੁ ਸਭੇ ਰਤੁ ਪੈਰ ਤਾਬਿ ਨੁ ਤਿਨੁ ਹੋਇ ॥ ਜੋ ਸਹਿ ਰਤੇ ਆ

ਸਭ

ਪਦੈ ਤਿਨ ਤਨਿ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ। ਭੈ ਪਾਇ ਮੇਤਨੁ ਖੀਣੁ
ਹੋਇ। ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਵਿਚ ਹੁਜਾਇ। ਜਿਉ ਬੈਸੀ ਤਾਰੀ ਧਾਤੁ
ਸੁਧੁ ਹੋਇ। ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ ਦੁਰਮਾਤਿ ਮੇਲੁ ਗਵਾਇ
। ਨਾਨਕ ਤੇਜ ਨ ਸੋਹਦੇ ਜੇ ਰਤੇ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਾਇ। ੧। ੪
। ॥ ਰਾਮ ਕਲੀ ਰਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਿ। ਸਿਮਾਤ ਬਨਿ ਆਸੀ
ਗਾਰੁ। ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾਇ ਕਮਲੁ। ਬਿਗਾਸਿ ਆਤਮ ਉ
ਪਿਅ। ਭੁਗਤਿ ਭੰਗੁ। ਗੁਰ ਮੁਗਾਇ। ਆਤਮ ਜਾਗਿਆ
ਬੁਕਾ। ਆਰਿ। ਆਨਮੰਧਾਰੁ। ਤਿਸਨੇ ਰੂਪੁ। ਅਤਿ ਅਗ
ਲਾ। ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਲਿ। ਪਿਅਾਰੁ। ਜਦਾਰਵੈ। ਪਿਰੁ। ਆਪ
ਦਾ। ਜੇ ਭਾਵੈ। ਤੀਨਾਰਿ। ਮਨਮੁਖਿ। ਸੀਗਾਰੁ। ਨਜਾਣੀ

ਜਾਸਨਿਜਨਮੁਸਭਹਾਰੀ॥ ਬਿਨੁਹਾਰਿਭਗਤੀਸੀਗਾ
 ਰੁਕਰਹਿਨਿਤਜੀਮਹਿਹੋਇਖੁਆਰੁ॥ ਸੇਸਾਰੈਵਿਰਜੇਭ
 ਨਪਾਇਨੀਅਗੈ॥ ਜਿਕਰੈਸੁਜਾਣੈਕਰਤਾਰੁ॥ ਨਾਨਕਜ
 ਰਾਏਕੁਪੈਦੁਹੁਦਿਰਿਹੈਸਿਸਾਰੁ॥ ਚੀਰੀਮੰਦੈਆਪਿਲਾ
 ਇਅਨੁਸੋਕਰਨਿਜਿਅਪਿਕਰਾਏਕਰਤਾਰੁ॥ ੨॥ ਅੰ॥ ੩
 ॥ ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਸੇਵੇਸਾਂਤਿਨਾਆਵਈਦੁਜੀਨਾ
 ਹੀਜਾਇ॥ ਜੇਬਹੁਭੇਰਾਲੋਚੀਐ॥ ਦਿਨੁਕਰਮਾਪਾਇਅ
 ਨਜਾਇ॥ ਅੰਤਰਿਲੋਭੁ॥ ਦਿਕਾਰੁਹੈਦੂਜੇਭਾਗਇਖੁਆ
 ਇ॥ ਬਿਨਜੀਮਨੁਮਰਨੁਨਚੁਕਈਹਉਮੈ॥ ਦਿਚਿਦੁਖੁ
 ਪਾਇ॥ ਜਿਨੀਸਤਿਗੁਰਸਿਉਰਿਤੁਲਾਇਅਸੋਖਾਈ

੩

੦

ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥ ਤਿਨ ਜਮ ਕੀ ਤਲ ਬਨ ਹੋਵਈ ਨ ਯਾਇ ਦੁ
ਖ ਸਹਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਸਰੇ ਸਬਾਇ ਸਮਾ
ਹਿ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਸਦਾ ਰਹੈ
ਰਿਪੈ ਧੰਸਾ ਰਿਪਾਵਹਿ॥ ਆਪਿ ਨਿਰਚਲੁ ਅਚਲੁ ਰਹੈ
ਰਿਅਵਹਿ ਜਾਵਹਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਧਿਆਈ ਮੇਰੁ
ਰਮੁਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਈ ਮੇਰਾ
ਸਿਫ ਤਿਸ ਮਾਵਹਿ॥ ਸਚਾ ਗਹਿਰੀ ਭੀਰੁ ਹੈ ਗੁਰਸ
ਬਾਇ ਬੁਝਾਈ॥੮॥ ਜਲੈ ਕਮ ॥੩॥ ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ
ਧਿਆਇ ਤੂ ਸਭੁ ਦਰਤੈ ਸਚੁ॥ ਨਾਨਕ ਕੁਰਮੈ ਜੋ ਬੁਝੈ
ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸਚੁ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਕਰਤਾ ਫਿਰੈ ਹੁ

ਕਮੁਨਬੁਝੈਸਚੁ। ਨਾਨਕਹਰਿਕਾਭੁਣਾਮਨੈਸੋਭਗ
 ਤੁਹੋਇੰਦਿਦਮਨੈਕਚੁਨਿਕਚੁ॥੧॥ਅੰਤ ॥ਅਨ
 ਮੁਖਬੋਲਿਨਜਾਣਨੀਓਨਾਮੰਦਰਿਕਾਮੁਕੁਧਮਹਿ
 ਕਾਰੁ। ਓਇਬਾਉਕੁਬਾਉਨਜਾਣਨੀਉਨਾਮੰਤਰਿਲੋ
 ਭੁਵਿਕਾਰੁ। ਓਇਆਪਣੇਸੁਆਇਆਇਬਹਿਗਲ
 ਕਰਹਿਓਨਾਮਾਰੇਜਮਜੰਦਾਰੁ। ਅਰੋਦਰਗਹਲੇਖੇ
 ਮੀਰੀਅੰਮਾਰਿਖੁਆਰੁਕੀਚਹਿਕੁੜਿਆਰੁ। ਇਹੁਕੁ
 ਝੋਕੀਮਲੁਕਿਉਉਤਰੇਕੋਈਕਢਹੁ। ਇਹੁਦੀਚਾਰੁ। ਸ
 ਤਿਗੁਰਮਿਲੇਤਾਨਾਮੁਦਿਜਾਏਸਾਭਿਕਿਲਾਵਿਖਕਟਣ
 ਹਾਰੁ। ਨਾਮੁਜਪੇਨਾਮੇਆਰਾਧੇਤਿਸੁਜਨਕਉਕਰ

੨੪੨

ਹੁਸਬਿਨ ਅਸਕਾਰਾ ਮਲੁਕੁ ਫੀਨਾ ਮਿਉਤਾਰੀ ਅਨੁ
 ਜਾਪਨਾ ਮੁਹੇ ਅਸਚਿ ਅੰਗੁ ਜਨਨਾਨ ਕਾਜਿ ਜਦੇ
 ਏਹਿ ਚਲਤ ਹਹਿ ਸੋ ਜੀਵਉ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥੨॥ ਪਉ
 ਝੀ ॥ ॥ ਤੁਪੁ ਜੇਵਰੁ ਦਾਤਾ ਹਿ ਵਿਸੁ ਅਗੀਖ ਸੁਣੀ
 ਮੇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਪਾਇ ਜਿ ਬਹੁ ਹਉ ਮੇ ਜਾਣੀ ਮੇ ॥
 ਰਸਕਸ ਸਾਦਾ ਬਾਹਰਾ ਸਰੀਵਾ ਬਿਅਾਣੀ ਮੇ ॥ ਜਿਸ
 ਨੇ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਦਾਇਆ ਪਲਾਏ ਮਿਲਾਣੀ ਮੇ ॥ ਪਟ
 ਅੰਤਰਿ ਮੀ ਮੰਤਰ ਪਿਓਨੁ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਕਿਸੈ ਪਾਆਈ
 ॥੧੬॥ ਜਲੋਕ ਮੰ ੩ ॥ ਬਾਬਾਣੀ ਅਕਹਣੀ ਮ
 ਪੁਤਸ ਪੁਤਕਰੇ ਨਿ ॥ ਜਿਸ ਤਿਗੁਰ ਗਾਏ ਸਾਮੀ ਨਿਲੋਨਿ

ਜੇਈ ਕਰਮ ਕਰੇਨਿ। ਜਾਇ ਪੁਰੁ ਹੁਸਿ ਮਿਤਿ ਸਾਸਤਾ ਬਿ
 ਆਸ ਸੁਕਨਾਰ ਵਬਦਨ ਸਭਾ ਸਿਸਟਿ ਕਰੇਨਿ। ਜਚੈਲ
 ਏਸ ਚਿਲਰੋ ਸਦਾ ਸਚੁ ਸਮਾਲੇਨਿ। ਨਾਨਕ ਆਏ ਜੇ
 ਪਰਵਾਨੁ ਭੁਏ ਜਿਸ ਗਲੇ ਕੁਲੁ ਭਰੇਨਿ। ੧॥ ਮਃ ੩
 ॥ ਗੁਰੂ ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰ ਪੁਲਾਗਿ ਖਭੀ ਅੰ ਧੋ ਕਰਮ ਕਰੇ
 ਨੇ। ਓਇ ਭੁਏ ਚਲਾਨਿ। ਆਪਣੇ ਨਿਤ ਝੂਠੇ ਝੂਠੇ ਬੋ
 ਲੇਨਿ। ਕੁੜਕੁ ਸਤੁ ਕਮਾਵਦੇ ਪਰਨਿਦਾ ਸਦਾ ਕਰੇਨਿ
 ॥ ਓਇ ਅੰ ਪਰੁ ਬੇ ਪਰਨਿਦਾ ਕਾ ਸਗਲੇ ਕੁਲੁ ਭੁਏਨਿ।
 ਨਾਨਕ ਜਿਤ ਓਇ ਲਾਏ ਤਿਤੁ ਲਗੇ ਓਇ ਬਪੁੜੇ ਕਿ
 ਅਕਰੇਨਿ। ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਬੁ ਨਦਰੀ ਅੰਦਰਿ

੨੪੩

੦

ਰਖਦਾ ਜੇਤੀ ਸਿਸਾ ਵਿਸਤਰ ਕੀਤੀ ਆਇਕੁ ਸ਼ਿਕੁ ਸਤਿ ਲਾ
 ਇਅਨੁ ਮਨ ਮੁਖ ਵਿਗੁਤੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ
 ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਿਨ ਕਉ ਪਤੈ ਪੁਨੁ ਚੈਤਿ ਨਵਾਤਿ ਸਿਪੀ
 ਤੀ ਨਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਚੁ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਈ ॥ ੧੦
 ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ੧ ॥ ਸਤੀ ਪਾਪੁ ਕਰਿ ਸਤੁ ਕਮਾਇ ਗੁਰ
 ਦੀਖਿ ਆਪੁ ਰਿਦੇ ਦਲ ਜਾਹਿ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖੇ ਖਾਟਿਐ
 ਭਾਉ ਭਾਵੈ ਆਵਉ ਭਾਵੈ ਜਾਉ ਜਾਸਤ ਬੇਦੁ ਨ ਮਾਨੈ
 ਕੋਇ ਆਪੋ ਆਪੇ ਪੁਜਾਹੋਇ ਕਾਜੀ ਹੋਇ ਕੈ ਬਹੋ ਨਿਅ
 ਇਫੇਰੇਤ ਸਬੀ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਵਢੀ ਲੇਕੈ ਹਕੁ ਗਵਾਏ
 ਜੇਕੋ ਪੁਛੈ ਤਾਪਾ ਤਿਸੁ ਦਾਏ ਗੁਰ ਕਮ ਤਿਕੀ ਨਿਰਿਦੈ ਸਮਾ

ਗਿ। ਲੋਕ ਮੁਹਾਵਰਿ ਚਾਨੀ ਖਾਹਿ। ਚਉਕਾ ਦੇ ਕੈ ਸੁਰਾਹੇਇ ॥ ੨੪੪ ॥
ਮੇਸਾਹਿੰਦੁ ਦੇਖਹੁ ਕੋਇ। ਜੇਗੀਗਿਰਹੀ ਜਟਾ ਬਿਭੂਤਾ।
ਆਗੈ ਪਾਛੈ ਰੇਵਹਿ ਪੁਤਾ। ਜੇਗੁਨ ਪਾਇਆ ਜੁਗਾਤਿ ਗਵਾ
ਈ। ਕਿਤੁ ਕਾਰਣਿ ਸਿਰਿਛਾਈ ਪਾਈ। ਨਾਨਕ ਕਲਕਾ
ਏਹੁ ਪਰਵਾਨਾ। ਆਪੇ ਆਖਣੁ ਆਪੇ ਜਾਣੁ। ੧। ਅੰ ੧
। ਹਿੰਦੁ ਕੋ ਪਰਿਹਿੰਦੁ ਆਵੈ। ਸੁਤ ਜਨੈ ਉਪਾਨਿਗਾ ਲਿਖ
ਵੈ। ਸੁਤੁ ਪਾਇ ਕਰੇ ਬੁਰਿਆਈ। ਨਾਤਾ ਧੋਤਾ ਬਾਇਨ ਪਾਈ
। ਮੁਸਲਮਾਨੁ ਕਰੇ ਵਰਿਆਈ। ਟਿਕੁ ਗੁਰਪੀਰੈ ਕੋ ਬਾਇਨ
ਪਾਈ। ਗੁਰਦੁਆਰਾਇ ਓਥੈ ਕੋ ਜਾਇ। ਕਰਣੀ ਬਾਸੁ ਹੁਤਿ
ਸਤਿਨਾਮਾਇ। ਜੇਗੀ ਕੋ ਪਰਿਜੁਗਾਤਿ ਦਸਾਈ। ਤਿਤੁ ਕਾ

ਗਣਿਕਨਿਮੁੰਦਾਪਾਈ। ਮੁੰਦਾਪਾਇਓਰੇਸੀਸਾਗਰਿ। ਜਿ
ਥੈਕਿਥੈਸਿਰਜਣਹਾਰੁ। ਜੇਤੇਜੀਅਤੇਤੇਵਟਾਉ।
ਚੀਰੀਆਈਵਿਲਨਕਾਉ। ਏਥੈਜਣੈਸੁਜਾਇਸਿ
ਢਾਲੈ। ਹੋਰੁਫਕੜਚਿੰਦੁਮੁਸਲਮਾਣੈ। ਸਰੁਨਕਾ
ਦਰਿਲੇਖਾਹੋਇ। ਕਰਣੀਬਾਸੁਪੁਤਰੈਨਕੋਇ। ਸਰ
ਸਚੁਵਖਾਣੈਕੋਇ। ਨਾਨਕਅਰੋਪੁਛਨਹੋਇ। ੨। ੫
ਉੜੀ। ॥ ਹਰਿਕਾਮੰਦਰੁਆਖੀਐਕਾਇਆਕੋਟੁ
ਗੁਰੂ। ਅੰਦਰਿਲਾਲਜਣੈਹਰੀਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਨਾਮੁ
ਪੜੈ। ਹਰਿਕਾਮੰਦਰੁਸਰੀਰੁਅਤਿਸੋਹਣਾਹਰਿਹਰਿ
ਨਾਮੁਦਿਨੁ। ਅਨਮੁਖਅਗਪਿਧੁਆਇਅਨੁਮਾਇਆ

ਮੇਹਨਿਤਕਰੂ। ਸਤੁਨਾਸਾਹਿਬੁਏਕੁਪੈਪੁਰੇਭਗਿਪਾਇ
 ਆਜਾਈ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮਃ੧॥ ਨਾਸਤਿਦੁਖੀਆ
 ਨਾਸਤਿਸੁਖੀਆਨਾਸਤਿਪਾਣੀਜੰਤਫਿਰਾਹਿ। ਨਾਸਤਿਮੁੰ
 ਰੁਮੁੰਡਾਈਕੇਸੀਨਾਸਤਿਪਤ੍ਰਿਆਵੇਸਾਫਿਰਾਹਿ। ਨਾਸਤਿ
 ਰੁਖੀਬਿਰਖੀਪਥਰੁਆਪਤਛਾਵਾਹਿਦੁਖਸਹਾਹਿ। ਨਾਸ
 ਤਿਹਸਤੀਬਧੇਸੰਗਲਨਾਸਤਿਗਾਈਘਰੁਚਰਾਹਿ।
 ਜਿਸੁਹਾਥਿਸਿਧਿਦੇਵੈਜੇਸੇਈਜਿਸਨੇਦੋਇਤਿਸੁਆਇ
 ਮਿਲੈ। ਨਾਨਕਤਾਕਉਮਿਲੈਵਡਾਈਜਿਸੁਪਟਭੀਤ
 ਰਿਸਬਦਿਰਵੈ। ਸਾਹਿਘਟਮੇਰੇਹਉਸਤੁਨਾਅੰਦਰਿ
 ਜਿਸਹਿਖੁਆਈਤਿਸਕਉਨੁਕਰੈ। ਜਿਸਹਿਦਿਖਾਲਾ

ਵਾਟੜੀ ਤਿਸਹਿ ਭੁਲਾਵੈ ਕਉਣੁ ॥ ਜਿਸਹਿ ਭੁਲਾਈ ਪੰਧ
 ਜਿਹਿ ਤਿਸਹਿ ਵਿਖਾਵੈ ਕਉਣੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਸੋਗਿਰ
 ਹੀ ਜੋ ਨਿਰਾਕਰੈ ॥ ਜਪੁਤਪੁਸੰਜ ਮੁਭੀ ਖਿਆ ਕਰੈ ॥ ਪੁੰਨ
 ਦਾਨ ਕਾਰੇ ਸਰੀਰੁ ॥ ਸੋਗਿਰ ਹੀ ਰੀਗਾ ਕਾਨੀਰੁ ॥ ਬੋਲੈ
 ਈਸਰੁ ਸਤਿਸਰੁਪੁ ॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿਰੇ ਖਨਰੁਪੁ ॥ ੨ ॥
 ਮਃ ੧ ॥ ਸੋਮਉਧੁਤੀ ਜੋਧੁਪੇਆਪੁ ॥ ਭਿਖਿਅਭੋਜ
 ਨੁ ਕਰੈ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ਅਓਹਠ ਪਟਣੁ ਮਹਿਭੀ ਖਿਆ ਕਰੈ ॥
 ਸੋਮਉਧੁਤੀ ਸਿਵਪੁਰਿਚਰੈ ॥ ਬੋਲੈ ਹੋਰੁ ਖੁਸਤਿਸਰੁਪੁ
 ॥ ਪਰਮਤੰਤ ਮਹਿਰੇ ਖਨਰੁਪੁ ॥ ੩ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਸੋਉਦਾ
 ਸੀ ਜਿਪਾਲੇਉਦਾਸੁ ॥ ਅਰਧਉਰਧ ਕਰੈ ਨਿਰੰਜਨ ਦਾਸ

॥ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਕੀ ਪਾਏ ਗੀ ਢਿਠਾ ਤਿਸੁ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਪੜ੍ਹੈ ਨ
 ਕੀਧਾ ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੁਰਜ ਤਿਸੁ ਰੂਪਾ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ
 ਰੇਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੪ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਜੋ ਪਾਖੀ ਜਿ ਕਾਇਆ ਪ
 ਖਾਲੇ ॥ ਕਾਇਆ ਕੀ ਮਗਾਨਿ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਜਾ ਲੋ ॥ ਸੁਪ
 ਨੈ ਬੰਦਨ ਦੇਣੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਿਸੁ ਪਾਖੀ ਜਰਨ ਮਰਣਾ ॥
 ਬੋਲੈ ਚਰਪਟ ਸਤਿਸੁ ਰੂਪਾ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖਨ ਰੂਪ
 ॥ ੫ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿ ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੰਗਾ ਨ
 ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਰੋਪੈ ਥੀ ਮਾ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਮੰਤਾ ਰਿਰਹੈ ਧਿਆ
 ਨਿ ॥ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸਤ ਸਮਾਨਿ ॥ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਰਿਸ ਤਿਸ
 ਰੂਪਾ ਪਰਮ ਤੰਤ ਮਹਿ ਰੇਖਨ ਰੂਪਾ ॥ ੬ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਕਿ

ਰੀ

ਉਮਰੇ ਮੰਦਾ ਕਿਉ ਜੀ ਦੇ ਨੁਗਾਡਿ। ਕੰਨ ਪੜ੍ਹਾਇ ਕਿਆਖ
ਜੈ ਭੁਗਾਡਿ। ਅਸਤਿ ਨਾਸਤਿ ਏਕੋ ਨਾਉ। ਕਉਣੁ ਸੁਖ
ਖਰਿ ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਹਿਅ ਆਉ। ਸੁਪਛਾਵ ਜੇ ਸਮਕਾਰਿ ਰਹੈ
। ਤਾਨਾਨ ਕਾ ਆਖੇ ਗੁਰੁ ਕੋ ਕਹੈ। ਛਿਅ ਵਰਤਾਰੇ ਵਰਤ
ਹਿ ਪੁਤਾ ਨਾਸਿ ਸਾਹੀ ਨਾਅ ਉਪੁਤਾ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੇ ਰਹੈ
ਸਮਾਇ। ਕਾਹੇ ਗ੍ਰੀਖਿ ਅਮੰਗਾਇ ਜਾਇ। ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ
ਕਸਤਿ ਸਰੂਪਾ। ਪਰਮਤੰਤਮ ਹਿਰੇਖ ਨਰੂਪਾ। ॥੧॥ ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸੋਈ ਅਖੀ ਮੈ ਜੇ ਬਹੁ ਹਰਿ
ਜਾਤਾ। ਮਾਨਸ ਦੇਹਿ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਪਾਇ। ਅਸਭੁਆ
ਤਮਰਾ ਮਪਛਾਤਾ। ਬਾਹਰਿ ਮੁਲਿ ਨ ਖੋਜੀ ਮੈ ਪਰਮਾਤਿ

ਬਿਧਾਤਾ ਮਨਮੁਖ ਹਰਿ ਮੰਦਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿ
 ਨੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਤਾ ਜਬ ਮਹਿ ਇਕ ਵਰਤ ਦਾ ਗੁਰ ਸਬ
 ਦੀ ਪਾਇਆ ਜਾਣੀ ॥ ੧੨ ॥ ਜਲੇ ਕਮ ॥ ੩ ॥ ਮੁਰਖ
 ਹੋਵੈ ਜੋ ਸੁਣੈ ਮੁਰਖ ਕਾ ਕਹਣਾ ॥ ਮੁਰਖ ਕੇ ਕਿਆ ਲਖਣ
 ਹੋਵੈ ॥ ਮੁਰਖ ਕਾ ਕਹਣਾ ॥ ਮੁਰਖੁ ਓਹੁ ਜਿ ਮੁਰਗ ਪੁਹੈ ॥
 ਪੀਕਾਰੇ ਮਰਣਾ ॥ ਏਤੁ ਕਮਾਏ ਜਦਾ ਦੁਖੁ ਦੁਖ ਹੀ ਮਹਿ ਰਹਾ
 ਣਾ ॥ ਅਤਿ ਪਿਆਰਾ ਪਵੈ ਖੁਹਿ ਕਿਹੁ ਜੀਜਮੁ ਕਹਣਾ ॥ ਗੁਰਮੁ
 ਖਿਹੋ ਇਸੁ ਕਰੇ ਦੀਚਾਰੁ ਓਸੁ ਆਲਿਪਤਿ ਰਹਣਾ ॥ ਹਰਿ ਨਾ
 ਮੁ ਜਪੇ ਆਪਿ ਓਧਰੇ ਓਸੁ ਪਿਛੈ ਰੁਖ ਦੇ ਭੀਤ ਰਣਾ ॥ ਨਾਨਕ
 ਜੋ ਬਿਸੁ ਬਾਢੈ ਸੋ ਕਰੇ ਜੋ ਦੇਇ ਸੁਜਹਣਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ॥ ੮੧ ॥

ਨਾਨਕਾ ਖੇਰੇ ਮਨਾ ਸੁਣੀ ਮੇ ਸਿਖ ਸਹੀ। ਲੇਖਾਰ ਬੁਧੀ
 ਗੋਸੀ ਅਥੇ ਠਾਕਾ ਦਿਵਹੀ। ਤਲਬਾ ਪਉਸ ਨਿਅਕੀਆ
 ਬਾਕੀ ਜਿਨ ਰਹੀ। ਅਜਰਾਣੀ ਲੁਫਰੇ ਸਤਾ ਹੋਸੀਆਇ
 ਤਈ। ਆਵਦੁ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਣੀ ਭੀੜੀ ਗਾਲੀ ਫਹੀ। ਕੁ
 ਜ਼ਨਿ ਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਓੜਕਿ ਸਚਿ ਰਹੀ। ੨੧ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਹਰਿਕਾਸਭੁ ਸਰੀਰੁ ਹੋਹਰਿ ਰਵਿਰਹਿ। ਆਸਭੁ ਆਪੇ ਹ
 ਰਿਕੀਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਦੈ। ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਪੈ। ਗੁਰਪਰਸਾ
 ਦੀ ਸਾਲਾਹੀ। ਮੇਹਰਿ ਭੁਗਤੀ ਰਾਪੈ। ਸਾਭਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹ
 ਰਿਮਾ ਮਹੀਕਾਰੁ ਗਾਵਾਪੈ। ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹਰਿਕਾਖੇ ਲੁਧੈ ਰੁ
 ਰਮੁ ਖਿਕਿ ਸੈਬੁ ਝਾਣੀ। ੧੩। ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਹਿਸ

ਹੋਇਆ

ਰਵਾਨਾ ਦੇ ਇੰਦੁਰੇ ਆਇਆ ਪਰ ਸਰਾਮੁਰੇ ਵੈਧ ਰਿਅ ੨੪੮
 ਇਆ ਅਜੈ ਸੁਰੇ ਵੈਭੁ ਖਿਆ ਖਾਇ। ਮੇਸੀ ਦਰਗਾਹ
 ਮਿਲੈ ਜਜਾਇ। ਰੇ ਵੈਰਾਮੁ ਨਿਕਾਲਾ ਭਾਇਆ ਸੀਤਾ
 ਲਖ ਮਣੁ ਵਿਛੁੜਿ ਗਇਆ। ਰੇ ਵੈਦਹ ਸਿਰੁ ਲੰਕਾ ਗਏ
 ਇ। ਜਿਨਿ ਸੀਤਾ ਆਦੀ ਬੁਝਿ ਰੂਧਾਇ। ਰੇ ਵਹਿ ਪਾਂਡਵ
 ਭਏ ਮਜੁਰਾ ਜਿਨ ਕੈ ਸੁਆਮੀ ਰਹਤ ਹਦੂਰਿ। ਰੇ ਵੈਜਨ
 ਮੇਜਾ ਖਾਇ ਗਇਆ। ਏਕੀ ਕਾਰਣਿ ਪਾਪੀ ਭਾਇਆ ਰੇ
 ਵਹਿ ਸੇਖ ਮਸਾਇ ਕਪੀਰਾ। ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਮਤੁ ਲਾਗੈ ਭੀ
 ਜਾ। ਰੇ ਵਹਿ ਰਾਜੇ ਕੀਨ ਪੜਾਇ। ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਗਹਿ ਭੀ
 ਖਿਆ ਜਾਇ। ਰੇ ਵਹਿ ਕਿਰਪਨ ਸੰਚਹਿ ਪਨੁ ਜਾਇ। ਪੀੜ

ਤਰੇਵਹਿਰਿਅਨੁਗਵਾਇ। ਬਾਲੀਰੋਵੈਨਾਹਿਭਤਾਰੁ। ਨ
 ਨਕਦੁਖੀਅਸਭੁਸੀਸਾਰੁ। ਮੰਨੈਨਾਉਸੋਈਜਿਦਿਸਾਇ।
 ਅਉਰੀਕਰਮਨਲੇਖੇਪਾਇ॥੧॥ਮਃ੨ ॥ਜਪੁਤਪੁਸਤੁ
 ਕਿਛੁਮੰਨਿਐਅਵਰਿਕਾਰਸਭਿਬਾਇ। ਨਨਕਸੰਨਿਆ
 ਮੰਨਿਐਬੁਝੀਐਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਕ
 ਇਅਹਿਸਧਾਰਿਮੇਲੁਕਰਤੈਲਿਖਿਪਾਇਅਸਭੁਮਹਿਰੁ
 ਪਤੁਵਰਤਦਾਰੁਮੁਖਿਪ੍ਰਗਟਾਇਅਗੁਣਗਾਵੈਗੁ
 ਣਉਚਰੈਗੁਣਮਹਿਸਮਾਇਅਸਚੀਬਾਣੀਸਚੁਹੈਸ
 ਰੁਮੇਲਿਮਿਲਾਇਅਸਭੁਕਿਛੁਆਪੇਅਪਿਹੈਆਪੇ
 ਦੇਇਵਾਰੁਆਈ॥੧੪॥ਸਲੋਕਮਃ੨ ॥ਨਨਕਸੰਧ

ਹੋਇਕੋਰਤਨਾਪਰਖਣਜਾਇ। ਰਤਨਾਸਾਰਨਜਾਣਈਅ ॥ ੨੪੯ ॥
ਹੈਆਪੁਲਖਾਇ। ੧॥ ਅੰ ੦ ੨ ॥ ਰਤਨਾਕੋਰੀਗੁਬਲੀਰਤ
ਨੀਬੋਲੀਆਇ। ਵਖਰਤੈਵਣਜਾਰਿਆਦੁਹਾਰਹੀਸਮਾ
ਇ। ਜਿਨਗੁਣਪਲੈਨਾਨਕਾਮਾਣਕਵਣਜਹਿਸੇਇ। ਰ
ਤਨਾਸਾਰਨਜਾਣਈਅੰਧੇਵਤਹਿਲੋਇ। ੨॥ ਪਉੜੀ॥
॥ ਨਉਦਰਵਾਜੇਕਾਇਆਕੋਟਹੈਦਸਵੈਗੁਪਤੁਰਖੀਜੈ॥
ਬਜਰਕਪਾਟਨਖੁਲਨੀਗੁਰਸਬਾਦਿਖੁਲੀਜੈ॥ ਅਨਹਦ
ਵਾਜੇਪੁਨਿਦਜਦੇਗੁਰਸਬਾਦਿਖੁਲੀਜੈ॥ ਤਿਭੁਘਟਅੰਤਰਿ
ਚਾਦਲਾਕਾਰਿਭੁਗਾਤਿਮਿਲੀਜੈ॥ ਸਭਮਹਿਏਕੁਦਰਤਦਾਸਿ
ਨਿਆਪੇਰਚਨਰਚਾਈ॥ ੧੫॥ ਸਲੋਕਅੰ ੦ ੨ ॥ ਅੰਧੇਕੋ

ਰਾਹਿਦਾਸਿ ਮੇਅੰ ਧਾਹੋਇ ਸੁਜਾਇ। ਹੋਇ ਸੁਜਾਖਾਨਾ
 ਨਕਾਸੇ ਕਿਉ ਉਤ੍ਰੁ ਪਾਇ। ਅੰਧੇ ਏਹਿ ਨ ਆਖੀ ਅਨਿ
 ਜਿਨ ਮੁਖਿ ਲੇਇ ਨਹੀ। ਅੰਧੇ ਸੇਈ ਨ ਨਕਾਖਸ ਮਹੁਖੁ
 ਬੇਜਾਹੀ। ੧। ਮ॥ ੧੨ ॥ ਜਾਹਾ ਬਿਅੰਧਾ ਜੋ ਕੀਆ ਕਰੇ ਸੁ
 ਜਾਖਾਹੋਇ। ਜੇਹਾ ਜਾਣੇ ਤੋਹੋ ਦਰ ਤੋ ਜੇ ਸਉ ਆਖੇ ਕੋਇ।
 ॥ ਜਿਥੇ ਸੁਦਸ ਤੁਨ ਜਾਪਈਆ ਪੇਦਰ ਤਉ ਜਾਇ। ਨਾਨ
 ਕਰਾਹੁ ਕੁ ਕਿਉ ਲਏ ਸਕੈ ਨ ਦਸਤੁ ਪਛਾਇ। ੨। ਮ॥ ੧੨
 ॥ ਜੋ ਕਿਉ ਅੰਧਾ ਆਖੀ ਮੇਜਿ ਹੁਕਮ ਹੁ ਅੰਧਾਹੋਇ। ਨ
 ਨ ਕਹੁ ਕਮੁ ਨ ਬੁਝਈ ਅੰਧਾ ਕਹੀ ਮੇਜੋਇ। ੩। ਪਉੜੀ।
 ॥ ਕਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਰਾਜੁ ਕੋਟਹੇ ਸਾਭਿ ਦਿਸਿ ਤਰਦੇਸਾ॥

ਆਪੇਤਾੜੀਲਾਣੀਅਨੁਜਭਮਹਿਪਰਵੇਸਾਅਪੇਸਿਸਾਟਿ ੨੫੦
 ਸਾਜੀਅਨੁਅਗੀਪਗੁਪਤੁਰਖੇਸਾਗੁਰਜੇਵਾਤੇਜਾਣਿਆ
 ਸਚੁਪਰਗਾਟੀਏਸਾਸਭਕਿਛੁਸਚੇਸਚੁਹੈਗੁਰਿਸੋਝੀ
 ਪਾਈ॥੧੬॥ ਜਲਕਮਃ੧ ॥ ਸਾਵਣਰਾਤਿਅਹਾੜੁਦਿ
 ਹੁਕਾਮੁਰੋਧੁਦਾਇਖੇਤਾ॥ ਲਬੁਦੜਦੋਰਗੁਬੀਉਹਾਲੀਰਾ
 ਹਕੁਹੇਤਾ॥ ਹਲੁਬੀਚਾਰੁਗੁਦਿਕਾਰਮਣਹੁਕਮੀਖਟੇਖਾਇ
 ॥ ਨਾਨਕਲੇਖੇਮੀਗੰਮੇਮੇਉਤੁਜਲੇਵਾਜਾਇ॥੧॥ ਅਃ
 ੧ ॥ ਭਉਭੁਇਪਾਦਿਤੁਪਾਣੀਸਤਸੀਤੋਖੁਬਲੇਦਾ॥ ਹ
 ਲੁਹਲੇਮੀਹਾਲੀਚਿਤੁਚੇਤਾਵੜਵਖਤਸੀਜੋਗੁਨਾਉ
 ਬੀਜੁਬਖਸੀਸਬੋਹਲਦੁਨੀਅਸਗਲਦਰਗਾਨਾ

ਨਕਨਦਰੀਕਰਮੁਹੋਇਜਾਵਹਿਸਗਲਾਵਿਜੋਗਾ॥੨॥੫
ਉੜੀ॥ ॥ਮਨਮੁਖਿਮੋਹੁਗੁਬਾਰੁਹੈਦੂਜੈਭਾਇਬੋਲੈ
॥ਦੂਜੈਭਾਇਸਦਾਦੁਖੁਹੈਨਿਤੁਨੀਰੁਦਿਰੈਲੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ
ਨਾਮੁਧਿਆਈਮੇਮਾਥਿਤਤੁਕਛੈਲੈ॥ਅੰਤਰਿਪਰਗਾ
ਚੁਪਾਦਿਚਾਨਲਾਹਰਿਲਧਾਟੈਲੈ॥ਆਪੇਭਰਮਿਭੁ
ਲਾਇਦਾਕਿਛੁਕਹਦੁਨਜਾਈ॥੧੧॥ਸਲੋਕਮਃ॥੨
॥ਨਾਨਕਾਚੈਤਾਮਤਿਕਰਹੁਚੈਤਾਤਿਸਹੀਹੋਇ॥ਜ
ਲਮਹਿਜੀਤਉਪਾਇਅਨੁਤਿਨਾਭਿਰੋਜੀਦੋਇ॥ਓਥੋਹ
ਟੁਨਚਲਈਨਾਕੋਕਿਰਸਕਰੋਇ॥ਸਉਦਾਮੁਲਿਨਹੋ
ਦਈਨਾਕੋਲਏਨਦੋਇ॥ਜੀਅਕਾਮਾਹਾਰੁਜੀਅਖ

ਲਾਏਹੁਕਰੇਇਆਵਿਚਿਉਪਾਏਸਾਇਰਾਤਿਨਾਭਿਸਾਰ
 ਕਰੇਇਆਨਾਨਕਚਿੰਤਾਮਤਕਰਹੁਚਿੰਤਾਤਿਸਹੀਹੋਇ॥੧
 ॥੧੦੯॥ ॥ਨਾਨਕਾਇਹੁਜੀਉਮਛਲੀਝੀਵੀਝੀਸਨ
 ਕਾਲੁ॥ਮਨੁਆਮੀਪੁਨਚੇਤਈਪਛੈਅਚਿੰਤਾਜਾਨੁ॥ਨਾ
 ਨਕਚਿੰਤਾਮਚੇਤਹੋਚਿੰਤਾਬਧਾਜਾਇ॥ਨਦਰਿਕਰੇਜੇ
 ਆਪਣੀਤਾਆਪੇਲਾਏਮਿਲਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਜੇਜਨਸਾਚੇਸਦਾਸਦਾਜੀਨੀਹਰਿਰਸੁਪੀਤਾ॥ਗੁਰ
 ਮੁਖਿਸਚਾਮਨਿਵਸੈਸਚੁਸਉਦਾਕੀਤਾ॥ਸਭੁਕਿਛੁ
 ਘਰਹੀਮਾਹਿਹੋਵਡਭਾਗੀਲੀਤਾ॥ਅੰਤਰਿਰਿਸਿਸਨਾ
 ਮਰਿਗਈਹਰਿਗੁਣਗਾਵੀਤਾ॥ਆਪੇਮੋਲਿਮਿਲਾਇ

ਅਨੁਆਪੇਦੇਇਬੁਝਾਈ॥੧੮॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਦੇ
ਲਿਪਿਵਾਇਆਕਤਿਦੁਣਾਇਆਕਟਿਕਟਿਕਰਬੁੰਬਿ
ਚੜਾਇਆਲੋਹਾਵਫੇਦਰਜੀਪਾੜੇਸੁਈਧਾਗਾਸੀਵੈ
॥ਇਉਪਤਿਪਾਟੀਸਿਫਤੀਸੀਪੈਨਾਨਕਜੀਵਤਜੀਵੈ॥
ਹੋਇਪੁਰਾਣਾਕਪੜਪਾਟੈਸੁਈਧਾਗਾਰੀਵੈ॥ਆਹੁਪਖੁਕਿ
ਹੁਚਲੈਨਾਹੀਘੜੀਮੁਹਤਕਿਛੁਹੰਦੈ॥ਸਚੁਪੁਰਾਣਾਹੰਦੈ
ਨਾਹੀਜੀਤਾਕਦੇਨਪਾਟੈ॥ਨਾਨਕਸਾਹਿਬੁਜਚੇਸਚਾਤਿ
ਚਰੁਜਾਪੀਜਾਪੇ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਸਚੁਕੀਕਾਤੀਸਚੁਸ
ਭੁਸਾਰੁ॥ਪਾੜਤਾਤਿਸਕੀਅਪਰਪਾਰਾ॥ਸਬਦੇਸਾਣਰ
ਖਾਈਲਾਇ॥ਗੁਣਕੀਥੇਕੈਵਿਚਿਸਮਾਇ॥ਤਿਸਦਾ

ਕੁਠਹੋਵੈਸੇਖੁ। ਲੋਹੁਲਬੁਠਿਕਥਾਵੇਖੁ। ਹੋਇਹਲਾਲਲ
ਗੋਹਕਿਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਦਰਿਦੀਦਾਰਿਸਮਾਇ॥ ੨॥ ਮ॥ ੯੯

੨੫੨

॥ ਕਮਰਿਕਟਾਰਾਬੀਕੁੜਾਬੀਕੇਕਾਅਸਵਾਗੁ। ਗਰਬ
ਨਕੀਜੈਨਾਨਕਾਮਤੁ। ਸਿਰਿਆਵੇਭਾਗੁ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥

॥ ਜੋਸਤਿਸੀਗਤਿਸਬਾਦਿ। ਮਿਲੈਜੋਗੁਰਮੁਖਿਚਲੇ॥
ਸਚੁਪਿਆਇਨਿਜੇਸਚੇ। ਜੇਨਹਾਰਿਖਰਚੁਪਨੁਪਲੇ॥

ਭਗਤਿਸੋਹਨਿਗੁਣਗਾਵਦੇਗੁਰਮਤਿ। ਅਚਲੇ। ਰਤ
ਨਬੀਚਾਰੁਮਨਿਦਾਸਿ। ਆਗੁਰਕੈਸਬਾਦਿਭਲੇ॥ ਆਪੇਮੇ

ਲਿਮਿਲਾਇਦਾ। ਆਪੇਦੋਇਵਾਰੁਆਈ॥ ੧੯॥ ਜਲੇ
ਕਮ॥ ੩॥ ॥ ਆਸਾਅੰਦਰਿਸੁਕੁਕੋਕੋਇਨਿਰਾਸਾਹੇ

ਇ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਮਰਿ ਜੀ॥ ਦਿ॥ ਮਾ॥ ਸ॥ ਹਿ॥ ਲਾ॥ ਮਾ॥ ਗ॥ ਇ॥ ਮਾ॥ ਜੇ॥
ਇ॥ १॥ ਮ॥ ०३ ॥ ਨਾ॥ ਕਿ॥ ਛੁ॥ ਮਾ॥ ਜਾ॥ ਹ॥ ਥਿ॥ ਹੋ॥ ਕੇ॥ ਉ॥ ਨਿ॥ ਰ॥
ਜਾ॥ ਹੋ॥ ਇ॥ ॥ ਕਿ॥ ਮਾ॥ ਕ॥ ਰੇ॥ ਏ॥ ਹ॥ ਬ॥ ਪੁ॥ ਝੀ॥ ਜਾਂ॥ ਭੋ॥ ਲਾ॥ ਏ॥ ਸੇ॥ ਇ॥ ॥ ੨॥
ਪਉ॥ ਝੀ॥ ॥ ॥ ਪਿ॥ ਗੁ॥ ਜੀ॥ ਵ॥ ਦੁ॥ ਜੀ॥ ਸਾ॥ ਰ॥ ਸ॥ ਚੇ॥ ਨਾ॥ ਮੁ॥ ਬਿ॥ ਨੁ॥
ਪੁ॥ ਭੁ॥ ਦਾ॥ ਤਾ॥ ਵਾ॥ ਤਾ॥ ਗੁ॥ ਨਿ॥ ਹ॥ ਚ॥ ਲੁ॥ ਏ॥ ਹੁ॥ ਪ॥ ਨੁ॥ ॥ ਜਾ॥ ਸਿ॥ ਜਾ॥ ਸਿ॥
ਆ॥ ਰਾ॥ ਪੇ॥ ਨਿ॥ ਰ॥ ਮ॥ ਲੁ॥ ਸੇ॥ ਇ॥ ਜ॥ ਨੁ॥ ॥ ਅੰ॥ ਤ॥ ਰ॥ ਜਾ॥ ਮੀ॥ ਅ॥ ਗ॥ ਮੁ॥ ਰ॥
ਸ॥ ਨਾ॥ ਏ॥ ਕੁ॥ ਰੁ॥ ਨੁ॥ ॥ ਗ॥ ਵਿ॥ ਗ॥ ਹਿ॥ ਮਾ॥ ਸ॥ ਰ॥ ਬ॥ ਤਿ॥ ਨਾ॥ ਨ॥ ਕੁ॥ ਬ॥ ਲਿ॥
ਜਾ॥ ਏ॥ ॥ ੨੦॥ ॥ ਸ॥ ਲੇ॥ ਕ॥ ਮ॥ ०੧ ॥ ॥ ਸ॥ ਰ॥ ਵ॥ ਰ॥ ਹੇ॥ ਸੁ॥ ਧੁ॥ ਰੇ॥
ਹੀ॥ ਮੇ॥ ਲਾ॥ ਪ॥ ਸ॥ ਮੇ॥ ਏ॥ ਵੈ॥ ਭੁ॥ ਲਾ॥ ॥ ਸ॥ ਰ॥ ਵ॥ ਰ॥ ਅੰ॥ ਦ॥ ਰਿ॥ ਹੀ॥ ਰਾ॥
ਮੇ॥ ਤੀ॥ ਜੇ॥ ਹੀ॥ ਸਾ॥ ਕਾ॥ ਧਾ॥ ਲਾ॥ ॥ ਬ॥ ਗੁ॥ ਲਾ॥ ਕਾ॥ ਰਾ॥ ਨ॥ ਰ॥ ਹਈ॥ ਸ॥ ਰ॥

ਵਰਜੇਹੋਵੈਅਤਿਸਿਆਮਾਣਾਓਨਾਰਿਜਕੁਨਪਾਇਓਓ
 ਥੈਓਨਹੋਰੇਖਾਣਾਸਚਿਕਮਾਣੇਸਚੇਪਾਣੀਐਕੁਕੁਕੁ
 ਕੁਮਾਣਾਨਾਨਕਤਿਨਕੇਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲਿਅਜਿਨਾਪੁ
 ਰੇਪੇਯਾਪਰਵਾਣਾ॥੧॥ਮਃ੧॥ ॥ਜਾਹਿਬੁਮੇਰਾਉ
 ਜਲਾਜੇਕੋਚਿਤਿਕਰੇਇ॥ਨਾਨਕਸੇਈਸੇਵੀਐਸਦਾ
 ਸਦਾਜੇਦੇਇ॥ਨਾਨਕਸੇਈਸੇਵੀਐਜਿਤੁਸੇਵਿਐਦੁਖ
 ਜਾਇ॥ਅਵਗੁਣਵੰਦਨਿਗੁਣਰਵਹਿਮਾਨਿਸੁਖਵਸੇ
 ਆਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਪੇਅਪਿਵਰਤਦਾਅਪਿ
 ਤਾੜੀਲਾਈਅਨੁ॥ਅਪੇਹੀਉਪਦੇਸਦਾਗੁਰਮੁਖਿਪ
 ਤੀਆਈਅਨੁ॥ਇਕਿਅਪੇਉਤ੍ਰਿਪਾਇਅਨੁਇਕਿ

ਭਗਤੀਲਾਇਅਨੁ॥ ਜਿਸੁਆਪਿਬੁਝਾਏਸੇਬੁਝਸੀਅ
ਪੇਨਾਇਲਾਈਅਨੁ॥ ਨਨਕਨਾਮੁਪਿਆਈ॥ ਮੇਸਚੀਦ
ਰਿਆਈ॥ ੨੧॥ ੧॥ ਬੁਧ॥

ਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਮਹਲਾ੫ ੧॥ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ॥ ॥ ਸਲੋਕਮੰ॥ ੫ ॥ ਜੇਸਾਸਤਿਗੁਰੁਮੁਦੀਦ
ਤੇਸੇਹੀਮੇਰੀਨੁ॥ ਵਿਛੁੜਿਆਮੇਲੇਪ੍ਰਭੁਹਰਿਦਰਗਹ
ਕਾਬਸੀਨੁ॥ ਹਰਿਨਾਮੇਮੰਤ੍ਰੁਦਿਨਾਇਦਾਕਟੇਹਉਮੇਰੇ
ਗੁ॥ ਨਨਕਸਤਿਗੁਰੁਤਿਨਾਮਿਲਾਇਅਗਜੇਨਾਧੁਰੇ
ਪਾਇਅਸੀਜੇਗੁ॥ ੧॥ ਮੰ॥ ੫ ॥ ਇਕਸਜਲੁਸਭਿ
ਸਜਲਾਇਕਵੈਰੀਸਭਿਵਾਹਿ॥ ਗੁਰਿਪੁਰੈਟੇਖਾਇਅ

ਵਿਦੁਨਾਵੈਸਭੁਬਾਇ। ਸਾਕਤਦੁਰਜਨਭਰਮਿਆ ॥
 ਜੋਲਗੇਦੁਜੇਸਾਇ। ਜਨਨਕਿਹਰਿਪੁਭੁਭੁਭੁਆ ॥
 ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਕੈਪਰਸਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਟ
 ਦੁਹਾਰੇਬਾਟੁਆਪੇਹੀਬਾਟਿਆ॥ ਆਪੇਪੁਰਾਸਾਹੁਆ
 ਪੈਹੀਖਾਟਿਆ॥ ਆਪੇਕਰਿਪਾਸਾਰੁਆਪੇਰੰਗਰਾਟਿ
 ਆ॥ ਕੁਦਰਤਿਕੀਮਨਪਾਇ॥ ਅਲਖਬ੍ਰਹਮਾਟਿਆ॥
 ਅਬਾਹਬੇਅੰਤਪਰੈਪਰਾਟਿਆ॥ ਆਪੇਦੁਰੁਪਾਤਿਸਾ
 ਹੁਆਪੇਵਜੀਰਾਟਿਆ॥ ਕੋਇਨਜਾਣੈਕੀਅਕੇਵਡਮ
 ਟਿਆ॥ ਸਚਾਸਾਹਿਬੁਆਪਿਗੁਰਮੁਖਿਪਰਗਾਟਿ
 ਆ॥ ੧॥ ਜਲੋਕੁਮ ੦੫ ॥ ਸੁਦਿਸਜਣਪੀਤਮ

੨੫੪

ਅਰਾਮ

ਮੇਰਿ ਆਮੇਜ ਤਿਰੁ ਰੁਦੇਹੁ ਦਿਖਾਇ ॥ ਹਉ ਭਿਸੁ ਦੇਵ
 ਮਨੁ ਆਪਣਾ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਇ ॥ ਇਕ ਸੁਸ
 ਤਿਰੁ ਰਬਾ ਹਰਾ ਪਿਰੁ ਜੀਵਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
 ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਾ ਮਿਲਾਇ ॥ ਭਨੁ ਜਿਨ ਸਦ ਹੀ ਵਰਤੈ
 ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਅੰ ੦ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਅੰਤ ਰਿਵੇਚਾ ਮਿਲ
 ਣਕੀ ਕਿਉ ਪਾਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਹਿ ॥ ਕੋਈ ਅੰਜਾ ਸਜਣੁ ਲੇ
 ਝਿਲਹੁ ਜੇ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਮੋਹਿ ॥ ਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਮੇਲਾਇ
 ਆਜਤ ਦੇਖਾ ਤਤੁ ਜਾਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੇਵਿ
 ਆਤਿ ਸੁਜੇ ਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥
 ਦੇਵਣ ਹਾਰ ਦਾਤਾਰਾ ਕਿਤ ਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹੀ ॥ ਮੇਰੇ

ਸੁਰਖੇਕਿਰਪਾਧਾਰਿਰਿਜਕੁਸਮਾਹੀਐਕੋਇਨਕਿ
 ਸਹੀਵਸਿਸਕੁਨਾਇਕਧਰਾਪਾਲੇਬਾਲਕਵਗਰਿਵੇ
 ਕੋਆਪਿਕਰਾਕਰਦਾਅਨਦਾਬਿਨੋਦਕਿਛੁਨਜਾਣੀ
 ਐਸਰਬਧਾਰਸਮਰਬਹਉਤਿਸੁਕੁਰਬਾਣੀਐਠਾ
 ਈਐਗਤਿਵਿਨਤੁਗਾਵਣਜੋਗਿਆਜੋਗੁਰਕੀਪੇ
 ਰੀਪਾਹਿਤਿਨੀਹਰਿਰਸੁਕੁਗਿਆ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ੫
 ॥ਭੀਜੁਹੁਮੋਕਲਾਈਕੀਤੀਅਨੁਸਕੁਰਬੇਕੁਟੀਕੋਲ
 ਲਿਕਾਰਜਆਪਿਸਵਾਰਿਅਨੁਸੋਪੁਤਸਦਾਸਕੁਤਾ
 ਲਿਪੁਤਮਾਤਾਪਿਤਾਕੀਨਿਲਾਇਦਾਲਹੁਜੋਬਾਲਕਪ
 ਲਿਵਾਇਆਲਹੋਏਸਕੁਜੀਅਜੀਤੁਹਰਿਨਾਨਕਨ

੨੫੫

੦

੦

ਦਰਿਨਿਹਾਲਾ॥੧॥ਮਃ੪੫ ॥ਵਿਦੁਤੁਪੁਹੋਰੁਜਿਮੰਗਣਾਸਿਰਿ
ਦੁਖਾਕੋਦੁਖਾ॥ਦੇਹਿਨਾਮੁਸੰਤੋਖੀ॥ਆਉਤਰੇਮਨਕੀਭੁਖਾ॥ਗੁਰਿਵ
ਲੁਭਿਲੁਹਰਿ॥ਆਕੀਤਿ॥ਆਨਾਨਕਕਿ॥ਆਮਨੁਖਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
॥ਜੋਐਸਾਦਾਤਾਰੁਮਨੁਹਨਵੀਜਰੈ॥ਪ੍ਰਭੀਨਮੁਹਤੁਰਸ
ਤਿਸੁਬਿਨੁਨਾਜਰੈ॥ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਜੀਗਿ॥ਕਿ॥ਆਕੋਲੁਕਿਕ
ਰੈ॥ਜਿਸੁਪਤਿਰਖੇ॥ਆਪਿਸੋਭੁਵਜਲਤਰੈ॥ਭੁਗਾਤਿਗਿ॥ਆ
ਨੀਤਪਾਜਿਸੁਕਿਰਪਾਕਰੈ॥ਜੋਸੁਰਾਪਰਪਾਨੁਜਿਸੋਨਬਲੁ
ਧਰੈ॥ਜਿਜਾਹਿਜਰਾਏ॥ਆਪਿਸੋਈਅਸਰੁਜਰੈ॥ਤਿਸਹੀ
ਮਿਲਿ॥ਆਸਚੁਮੰਤ੍ਰੁਗੁਰਮਨਿਧਰੈ॥੩॥ਜਲੋਕੁਮਃ੪੫
॥ਧੰਨੁਸੁਰਾਰਾਸੁਰੰਗਾੜੇ॥ਆਲਾਪਤਸਕੁਤਿਖਜਾਈ॥

ਪੰਨੁ ਸੁਜੀਤ ਸੁਹਾਵੜੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਦੇ ਨਾਉ। ਜਿਨੀ ਇਕੁ ਮ
ਨਿ ਇਕੁ ਅਗਾਧਿ ਆਤਿ ਨ ਜਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ। ਆਤਿ ਨ ਕੀ ਪੁਨਿ
ਮਬਾਛਦੇ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ। ਜੋ ਰਤੈ ਰੀਗਿ ਗੋਵਿੰਦ ਕੈ ਹਉ ਤਿਨ
ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ। ਆਖਾ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਮੇਲ
ਹੁਗਾਇ। ਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਮੇਲਾਇ। ਆਜਨ ਮਮਰਦ ਦੁਖੁ ਜਾਇ
ਮਜਨ ਨ ਨ ਕਪਾਇ। ਆਮਗ ਮਰੁ ਪੁਮਨ ਤਨ ਕਾ ਹੁਜਾਇ
॥੧॥ ਮ ੪੫ ॥ ਪੰਨੁ ਸੇਵੇ ਲਾਘੜੀ ਪੰਨੁ ਧਨੁ ਮੁਰਤ ਪਲੁ
ਸਾਰਾ। ਪੰਨੁ ਸੁਦਿਨ ਸੁਖੀ ਜੋੜੈ ਜੇਤੁ ਰਿਠਾ ਗੁਰਦਰਸਾਰਾ।
ਮਨ ਕੀ ਆਇਛਾ ਪੂਰੀ। ਆਗਰਿ ਪਾਇ। ਆਮਗ ਮਮਪਾਰਾ।
ਹਉ ਮੇਤੁ ਟਮੋਹੜਾ ਇਕੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਆਪਾਰਾ। ਜਨੁ ਨ ਨ ਕ

ਲਗਾਸੇਵਹਰਿਉਧਾਰਿਆਸਗਲਸੰਸਾਰੁ॥੨॥੫
ਉੜੀ॥ ॥ਸਿਫਤਿਸਲਾਹਣੁਭਗਤਿਵਿਰਲੇਦਿਤੀ
ਅਨੁ॥ਜਉਪੇਜਿਬੁਭੰਡਾਰਫਿਰਿਪੁਛਨਲੀਤੀਅਨੁ॥
ਜਿਸਨੇਲਗਾਰਗੀਸੇਰੀਗੀਗਤਿਅਸਾਓਨਾਇਕੋਨਾ
ਮੁਅਧਾਰੁਇਕਾਉਨਭਤਿਅਸਾਓਨਾਪਿਛੈਜਗੁਭੰਚੈ
ਭੋਗਈ॥ਓਨਾਪਿਅਰਾਰਬੁਓਨਾਹਾਜੋਗਈ॥ਜਿ
ਸੁਮਿਲਿਆਗੁਰੁਆਇਤਿਨਿਪੁਭੁਜਾਇਆ॥ਹਉਬ
ਲਿਹਾਰੀਤਿਨਜੇਖਸੇਮੇਭਾਇਆ॥੪॥ਜਲੇਕਮ०੫
॥ਹਰਿਇਕਸੈਨਾਇਮੇਦੋਸਤੀਹਰਿਇਕਸੈਨਾਇਮੇ
ਰੰਗੁ॥ਹਰਿਇਕੋਮੇਰਾਸਜਣਹਰਿਇਕਸੈਨਾਇਮੇਸੰਗੁ

॥ ਹਰਿ ਇਕ ਸੇ ਨਾ ਲਿਖੇ ਗੋਸਟੇ ਮੁਹੁ ਮੇਲਾ ਕਰੈ ਨ ਭੀ ਗੁਜ ॥
 ਏ ਬਿਰਥਾ ਜੀਅ ਕੀ ਕਦੇ ਨ ਮੋੜੈ ਰੰਗੁ ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਮ
 ਸਲਤੀ ਭੰਨਣੁ ਪੜਨ ਸਮਰਥੁ ॥ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰਾ ਦਾਤਾ
 ਰੁਹੈ ਜਿਠਿ ਦਾਤਿ ਮਾਜਰਾ ਹਥੁ ॥ ਹਰਿ ਇਕ ਸੇ ਦੀ ਮੇਟੇ ਕਰੈ
 ਜੋ ਜਿਠਿ ਸਭ ਨਾ ਸਮਰਥੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਇ ਮ
 ਮਸਤ ਕਿਧਾਰਿ ਕੇ ਹਥੁ ॥ ਵਡਾ ਸਾਹਿਬੁ ਗੁਰੁ ਮਿਲਾਇ
 ਮਾਜਿ ਨਿਤਾਰਿ ਮਾਸ ਗਲ ਜਗਤੁ ॥ ਮਨ ਕੀ ਮਾਇ
 ਛਾਪੁਰੀ ਮਾਪਾਇ ਮਾਧੁਰਿ ਸੰਜੇ ਗੁਨ ਕਪਾਇ ਮ
 ਸਰਨ ਮੁਸਦੀ ਭਿਰੇ ਭੋਗੇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੪੫ ॥ ਮਨ ਮੁਖ
 ਕੇਰੀ ਦੇਸਤੀ ਮਾਇ ਮਾਕਾ ਸਨ ਬੀਧੁ ॥ ਵੇਖਾਇ ਮਾਹੀ ਭ

ਜਿਸਗਨਿਕਦੇਨਪਾਇਨਿਬੰਧੁ॥ ਜਿਚਰੁਪੈਨਨਿਖਾਵਨੇ
ਚਰੁਖਾਨਿਰੀਦੁ॥ ਜਿਤੁਇਨਿਕਿਛੁਨਹੋਵਈ॥ ਤਿਤੁਇ
ਨਿਬੋਲਾਨਿਰੀਧੁ॥ ਜੀਅਕੀਸਾਰਨਜਾਣਨੀਅਨਮੁਖ
ਅਰਿਅਾਨੀਅੰਧੁ॥ ਕੁੜਾਰੀਦੁਨਚਲਈਚਿਕੜਿਪਥ
ਰਬੰਧੁ॥ ਅਧਿਅਪੁਨਜਾਣਨੀਫਕੜੀਪਟਨਿਧੰਧੁ॥
ਸੁਠੈਸੋਹਿਲਪਟਾਇਆਹਉਹਉਕਰਤਾਬਿਹੰਧੁ॥
ਕਿਪਾਕਰੇਜਿਸਾਮਾਪਣੀਧੁਰਿਪੁਰਾਕਰਮੁਕਰੇਇ
॥ ਜਸਨਾਨਕਸੇਜਨਉਥਰੇਜੇਸਾਤਿਗੁਰਸਰਦਿਪ
ਰੇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜੇਰਤੇਈਦਾਰਸੇਈਸਚੁਰ
ਕਾ॥ ਜਿਨੀਜਾਤਾਖਸਮੁਕਿਉਲਭੈਤਿਨਾਖਾਕਾਅਨੁ

ਮੇਲਾ ਦੇ ਕਾਰੁ ਹੋਵੈ ਸੀਗਿ ਪਾਕੁ ॥ ਦਿਸੈ ਸਚਾ ਮਹਲੁ ਖੁਲੈ ॥ ੨੪੮ ॥
ਗਮਤਾ ਕੁ ॥ ਜਿਸ ਹਿ ਦਿਖਾਲੇ ਮਹਲੁ ਤਿਸੁ ਨ ਮਿਲੈ ਪਾਕੁ
॥ ਮਨੁ ਤੁਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ ਬਿੰਦ ਕਨ ਦਰਿ ਝਾਕੁ ॥ ਨਉ ਨਿ
ਧਿਨਾ ਮੁਨਿ ਪਾਨੁ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਾਇ ਲਾਗੁ ॥ ਤਿਸੈ ਮਿਲੈ ਸੰ
ਤਖਾ ਕੁ ਮਸਤਕਿ ਜਿਸੈ ਭਾਗੁ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੧੫ ॥ ਹ
ਰਣਾ ਖੀਕੁ ਸਰਦੈ ਲੁਸਣਾਈ ਜੋਤ ਉਕਰੇ ਉਪਾਰਣੁ ॥
ਸੁੰਦਰ ਬਰਨੁ ਮੁਸੁਲੁ ਹੁਛੁ ਖੀਲੀ ਪਿਰੁ ਤੈ ਭਾਮਨ ਸਾ
ਪਾਰਣੁ ॥ ਦੁਰਜਨ ਸੇਤੀ ਨੇਹੁ ਰਚਾਇ ਓਦਾ ਸਿਦਿਖਾ ਮੇ
ਕਾਰਣੁ ॥ ਓਦੀ ਨਾਹੀ ਝੂਟੀ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਸੈ ਦਿਹੁ ਟੀ
॥ ਪਿਰੁ ਛੇਲੁ ਛੁਛੀ ਲਾਛੁ ਰਿਗਾਵਾਇ ਓਦੁਰ ਮਤਿ ਕਰ

ਮਿਦਿਹੁਲੀ॥ ਨਾਹਉਰੁਲੀਨਾਹਉਰੁਕੀਨਾਮੇਨਾਹੀਵੇ
ਸਾਗਿਤੁਹਉਲਾਈ॥ ਤਿਤੁਹਉਲਗੀ॥ ਤੁਸੁਟਿਸਰੁਸੀ
ਵੇਸਾ॥ ਸਾਈਸੋਹਗਾਇਸਾਈ॥ ਬਾਗਾਇਜੇ॥ ਪਿਰਿਕਿਰ
ਪਾਧਾਰੀ॥ ਪਿਰਿਅਉਗਾਣਤਿਸਕੇਸਾਭਿਗਾਵਾਏਗਲ
ਸੇਤੀਲਾਇਸਦਾਰੀ॥ ਕਰਮਹੀਲਪਨਕਰੋ॥ ਬਿਨਿਤੀਕ
ਦਿਨਾਨਕਮਾਵੇਦਾਰੀ॥ ਸਾਭਿਸੁਹਾਗਾਇਮਾਣਹਿਰਲੀ
ਅਗਇਕਦੇਵਹੁਰਾਤਿਮੁਰਾਰੀ॥ ੧॥ ਮਃ ੪੫ ॥ ਕਾਹੇਮ
ਨਤੁਰੁਲਤਾਹਰਿਮਨਸਾਪੁਰਲਹਾਰੁ॥ ਸਾਭਿਗੁਰੁਪੁਰਖੁ
ਪਿਅਗਇਤੁਸਾਭਿਹੁਖਾਵਿਸਾਰਲਹਾਰੁ॥ ਹਰਿਨਾਮਾਅ
ਰਗਪਿਮਨਸਾਭਾਕਿਲਾਵਿਖਸਾਹਿਦਿਕਾਰਾ॥ ਜਿਨਕਉਪੁ

ਰਬੀਲਿਖਿਆਤਿਨਰੰਗੁਲਗਾਨਿਰੰਕਾਗ। ਓਨੀਛੁਡਿ ੨੫੯
ਆਮਾਇਆਸੁਆਵਛਾਪਨੁਸੀਚਿਆਨਾਮੁਅਧਾਰਾਅ
ਠੇਪਹਗਿਇਕਤੈਲਿਵੈਮੀਨੋਨਿਹੁਕਮੁਅਪਾਰਾਜਿਨੁਨ
ਨਕਮੀਰੀਦਾਨੁਇਕਦੇਹੁਦਰਸੁਮਨਿਪਿਆਰਾ। ੨। ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ ਜਿਸੁਤੁਆਵਹਿਚਿਤਿਤਿਸੋਨੋਸਦਾਸੁਖਾ। ਜਿ
ਸੁਤੁਆਵਹਿਚਿਤਿਤਿਸੁਜਮਨਾਹਿਦੁਖਾ॥ ਜਿਸੁਤੁਆਵ
ਹਿਚਿਤਿਤਿਸੁਵਿਕਾਛੇਆ॥ ਜਿਸਦਾਕਰਤਾਮਿਤੁਸੁਕ
ਜਸਦਾਰਿਆ॥ ਜਿਸੁਤੁਆਵਹਿਚਿਤਿਸੋਪਰਦਾਦੁਜਨੁ
॥ ਜਿਸੁਤੁਆਵਹਿਚਿਤਿਬਦੁਤਾਤਿਸੁਪਨੁ॥ ਜਿਸੁਤੁਆ
ਵਹਿਚਿਤਿਸੋਦਰੁਪਰਦਾਰਿਆ॥ ਜਿਸੁਤੁਆਵਹਿਚਿਤਿ

ਤਿਨਿਕੁਲਉਧਾਰਿਅਮ॥੬॥ਸਲੋਕਮਃ॥੫॥ਅੰਦਰ
ਹੁਅੰਨਬਾਹਰਹੁਅੰਨਬੁਝੀਬੁਝੀਰਾਵੈ॥ਵੇਹੀਧੋਵੈਰਕ
ਬਣਾਏਮਾਇਅਨੋਬਹੁਧਾਵੈ॥ਅੰਦਾਰਿਮੇਲੁਨਉਤਰੈ
ਉਮੇਫਿਰਿਫਿਰਿਅਵੇਜਾਵੈ॥ਨੀਦਾਇਆਪਿਆਕਾਮਿ
ਸੰਤਾਪਿਆਮੁਖਹੁਹਰਿਹਰਿਕਹਾਵੈ॥ਬੈਸਨੋਨਾਮੁਕਰ
ਮਹਉਜੁਗਤਾਤੁਹਕੁਟੇਕਿਅਫਲੁਪਾਵੈ॥ਹੀਸਾਗਵਿਰਿ
ਬੈਠਾਬਗੁਨਬਣਈ॥ਨਿਤਬੈਠਾਮਛੀਨੋਤਾਰਲਾਵੈ॥ਜਾ
ਹੀਸਸਰਾਈਚਾਰਿਕਰਿਦੇਖ॥ਨਿਤਾਬਗਾਨਾਉਂਕਰੇਨ
ਆਵੈ॥ਹੀਸਾਹੀਰਾਮੋਤੀਚੁਗਾਣਾਬਗੁਰੁਰੁਗੁਲਾਣਾ
ਵੈ॥ਉਰੁਰਿਅਵੇਚਾਰਾਬਗੁਲਾਮਤੁਹਵੈਮੰਦੁਲਪਾਵੈ॥

ਜਿਤੁ ਕੇ ਲਾਇਆ ਤਿਤ ਹੀ ਲਾਗਾ ਕਿਸੁ ਦੇਸੁ ਵਿਚੈ ਜਾਹਰਿ ਏ
 ਦੇਭਾਏ। ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਰਤਨੀ ਭਰਪੂਰੇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਪ
 ਏ। ਸਿਖਹੀ ਸਸਰਵਾਰਿ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮਾਏ। ਰ
 ਤਨ ਪਦਾਰਥ ਮਾਣਕ ਸਰਵਰਿ ਭਰਪੂਰੇ ਖਾਇ ਖਰਾਬਿ ਰਹੇ ਤੋਇ
 ਨਾ ਆਏ। ਸਰਵਰਹੀ ਸੁਦੁਰਿ ਨ ਹੋਈ ਕਰਤੇ ਏਏ ਭਾਏ। ਜਨਨ
 ਨ ਕਾਜਿ ਸਦੈ ਮਸਤ ਕਿਭਾਰੁ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਸਿਖੁ ਗੁਰੁ ਪਹਿ
 ਆਏ। ਆਪਿ ਤਰਿ ਆਰੁਟਿ ਬੁਝਾ ਬਿਤਰੇ ਸਾਭਿ ਸਿਸਟਿ ਛਰਾਏ।
 ੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਪੀਰਿ ਤੁਆ ਖਾਏ ਬਹੁਤੀ ਰਾਹੀ ਕੋਰਨੁ ਮੋਗ ਜਿਨੇ ਹ
 ॥ ਅੰਦਰਿ ਮੋਹੁ ਨਿਤ ਭਰਮਿ ਆਇਆ ਪਿਆਤਿ ਸਟਾ ਸਿਨਾਹੀ ਏਹ
 ॥ ਕੁੜੀ ਆਏ ਕੁੜੀ ਜਾਏ ਮਾਇਆ ਕੀ ਨਿਤ ਜੋਹਾ ਸਚੁ ਕਹੈ ਤਾ

ਫੋਹੋਆਏਅੰਤਰਿਬਹੁਤਾਰੇਹਾ। ਵਿਆਪਿਆਦੁਰਮਤਿਕੁ
ਬੁਧਿਕੁਮੁਖਮਨਿਲਾਗਾਤਿਸੁਮੇਹਾ। ਨਰੀਸੇਤੀਨਗੁਰ
ਲਿਆਇਆਸਾਭੁਭਿ। ਇਕੋਜੇਹਾ। ਸਤਿਗੁਰੁਸਰਾਫ
ਨਦਰੀ। ਵਿਚਦੇਕਫੈਤਾਉ। ਪਾਨ੍ਹਿਆਇਆਲੇਹਾ। ਬਹੁ
ਤੇਰੀਥਾਈਰਲਾਇਰਲਾਇ। ਦਿਤਾਉ। ਪਾਨ੍ਹਿਆਪੜਦਾ
ਅਗੋਆਇਖਲੇਹਾ। ਸਤਿਗੁਰਕੀਜੇਸਰਣੀਆਏ
ਫਿਰਿਮਨੂਰਹੁਕੰਚਨਹੋਹਾ। ਸਤਿਗੁਰੁਨਿਰਵੇਰੁਪੁਸ਼
ਕੁਸਮਾਨੈਅਉਗਣਕਟੇਕਰੇਸੁਧੁਦੇਹਾ। ਨਨਕਾਜੇਸੁਧੁ
ਰਿਮਸਤਾਕਿਹੋਦੈ। ਲਿਖਿਆਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰਨਾ। ਲਿਖੇ
ਹਾ। ਅੰਤਬਾਣੀ। ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀਜੇਸੁਕਿਰਪਾਦੁ

ਹੁੰਦੇ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਵਸੇਗਾ ॥ ਆਵਣ ਜਾਣ ਤਿਸੁ ਕਾ ਕਟੀ ਐਸਾ
 ਜਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਗਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜੇਤੁ ਧੁਕਾਣਾ ਜੇਤੁ
 ਦਰਗਾਹ ਸਿਝਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਹਉ ਮੈ ਤਿਸੁ ਗ
 ਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਤੁਸੀਂ ਤੁਸਟ ਕਲਮ ਲਾਤਿ ਸੁਖਈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਸੁ
 ਅਮੀਦ ਲਿਨਿ ਰਭੁ ਉਸੇ ਰਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਤੁਕਿਰ ਪਾਲੁ ਸਚਾ
 ਸੋਥਿ ਅਈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਨ ਪੈਰੈ ਮਰਾਨਈ ॥
 ਤਿਸਨੇ ਸਦਾ ਵਾਇਆ ਲੁਜਿ ਨਿਗੁਰਤੇ ਮਤਿ ਲਈ ॥ ੧ ॥
 ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਰਪਾ ਲੁਆਪੇ ਬਖਸਿ
 ਲੈ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਪਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇ ਪੈ ॥ ਮਨ
 ਤਨ ਅੰਤ ਰਿਵਸੁ ਦੁਖਾਨਾ ਸੁਹੋਇ ॥ ਹਬਦੇਇ ਮਾਪਿ ਰਖੁ ਦਿ

੨੬੧
 ਜੇਤੁ ਧੁਕਾਣਾ ਜੇਤੁ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਆਪੇ ਭੁਭਿਨ ਕੋਇ। ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਦਿਨੁ ਰੋਣਿ ਏਤੈ ਕੀਮ
 ਲਾਇ। ਸੰਤ ਜਨ ਕੇ ਸੀਰੀ ਹਉ ਮੇਰੇ ਗੁਜਾਇ। ਸਰਬ
 ਨਿਰੰਤਰਿ ਖਸਮੁ ਏਕੋ ਗਵਿ ਗਹਿ। ਆਗੁਰ ਪਰਸਾਈ ਸ
 ਚੁਸ ਚੋਸ ਚੁਲਾਹਿ। ਆਵਾਇ ਆਕਰ ਹੁਦਾਇ। ਆਲ
 ਅਪਣੀ ਸਿਫ ਤਿਏਹੁ। ਵਰਸ ਨੁਦੇ ਖਿਨਿ ਹਾਲ ਨ ਨ
 ਪ੍ਰੀਤਿ ਏਹਾ॥੧॥ ਅਃ ੨ ॥ ਏਕੋ ਜਪੀ ਮੇ ਮੇ ਨੈ ਮਾਹਿ ਇ
 ਕ ਸਕੀ ਸਰਣਾਇ। ਇਕ ਸੁ ਸਿਉ ਕਰਿ ਪਿਰ ਹਰੀ ਦੁਜੀ
 ਨਾਹੀ ਜਾਇ। ਇਕੋ ਦਾਤਾ ਮੰਗੀ ਮੇ ਸਭਿ ਬਿਛੁਪ ਲੇਪ
 ਇ। ਅਨਿਤ ਨਿਸਾ ਸਿਰੀ ਗਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕੋ ਇਕਾਧਿ ਅ
 ਇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ

ਜਗਇ॥ ਵਰੁ ਬਾਰੀ ਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਜਿ ਨ ਮਨਿ ਦੁਠਾ ਆਇ॥
 ਜਲਿ ਬਾਲਿ ਮਹੀ॥ ਮਾਲਿ ਗਵਿ ਰਹਿ॥ ਆਦੁ ਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹਿ॥
 ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ॥ ਨਾਮੁ ਉਚਰਾਨੁ ਕਪਸਮਰ ਜਾਇ॥ ੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਰਖ ਦਾਲਾ ਆਰੇ ਤਿਸੁ ਕਉ ਦਾ॥
 ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਰਖ ਦਾਲਾ ਜਿ ਤਾ ਤਿਨੈ ਭੰਦਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰ
 ਗੁ ਤਿਸੁ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਗੁ ਸੁਨਿ ਰਮਲੀਉ
 ਨਿਰਮਲਾ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਨ ਲੇਖਾ ਪੁਛੀ ਅੰਮ੍ਹੇ॥ ਜਿ
 ਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤਿਨਿ ਨ ਉਨਿ ਧਿ ਭੁੰਚੀ ਅੰਮ੍ਹੇ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੁਪੁ
 ਦਲਿ ਤਿਸਾ ਕਿਆ ਮੁਹ ਛੰਦਗੀ॥ ਜਿਸ ਨੇ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰ
 ਸੁਤੇਰੀ ਬੰਦਗੀ॥ ੮॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੋਹੁ ਭੀ

੨੬੨

ਉ

ਪਲੁਸੁਆਮੀਮੇਰੇਸੀਤਾਸੀਗਿ।ਵਿਹਾਵੇ।ਤੁਪੁਹੁਤੁਲੇਸਿ
ਜਮਿਜਮਿਮਰਦੇਤਿਨਕਦੇਨਚੁਕਾਨਿਹਾਵੇ।੧।ਅੰਧ
ਸਤਿਗੁਰਸਿਮਰਹੁਆਪਣਾਪਾਟਿਅਦਪਾਟਿਪਦਪਾ
ਟਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਜਪੀਤਿਆਕੋਇਬੈਧੈਵਾਟਾ।੨।ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ਤਿਥੈਤੁਸਮਰਬੁਜਿਥੈਕੋਇਨਾਹਿ।ਚਿਥੈਤੇਰੀਰ
ਖੁਅਗਨੀਉਦਰਮਾਹਿ।ਸੁਟਿਕੈਜਮਕੇਦੁਤਨਾਇਤੇਰੈ
ਛਰਿਜਾਹਿ।ਬਉਜਲੁਬਿਖਮੁਅਸਗਾਹੁਗੁਰਸਕਦੀ
ਪਾਰਿਪਾਹਿ।ਜਿਨਕਉਲਗੀਪਿਆਸਮੀਮਿਤੁਸੋਇਖ
ਹਿ।ਕਾਲਿਮਹਿਏਹੋਪ੍ਰੰਤੁਗੁਣਗੋਵਿਦਗਾਹਿ।ਸਭਸੈਨ
ਕਿਰਪਾਲੁਸੀਮਾਏਸਾਹਿਸਾਹਿ।ਬਿਰਥਕੋਇਨਜਾਇਜਿ

ਆਵੈਤੁਪੁਆਹਿ॥੯॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਵੁਜਾਤਿਸੁਨਬੁ
 ਝਾਇਹੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮਨਾਮੁਦੇਹੁਆਧਾਰਾ॥ਅਗਾਮੁਅਗਚਰੁਸਾ
 ਹਿਬੋਸਮਰਬੁਸਚੁਦਾਤਾਰੁ॥ਤੂਨਿਹਚਲੁਨਿਰਵੈਰੁਸਚਾਤੁਪੁ
 ਦਰਬਾਰੁ॥ਕੀਮਤਕਹਲੁਨਜਾਣੀ॥ਐਅੰਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰੁ॥ਪ੍ਰਭ
 ਛਰਿਹੋਰੁਜਿਸੰਗਲਾਸੁਭਾਬਿਖਿਅਰਸਛਾਰੁ॥ਸੇਸੁਖੀਏਸ
 ਚੁਸਾਹਸੇਜਿਨਸਚਾਬਿਉਹਾਰੁ॥ਜਿਨਾਲਗੀਪ੍ਰੀਤਿਨਾਮੁਸ
 ਹਜਸੁਖਸਾਰੁ॥ਨਾਨਾਇਕੁਆਰਾਧੇਸੰਤਨਰੇਣਾਰੁ॥੧॥ਅਃ੪

ਕ

॥ਅਨਦਸੁਖਾਬਿਸਰਾਮਨਿਤਹਰਿਕਾਕੀਰਤਨੁਗਾਇ॥
 ਅਵਰਸਿਅਲੰਪਛਾਡਿਦੇਹਿਨਨਕਉਧਰਸਿਨਾਇ॥੨॥ਪਉ
 ਜੀ॥ ॥ਨਾਤੁਆਵਹਿਵਸਿਬਹੁਤਾਪਿਲਾਵਣੇ॥ਨਾਤੁਆ
 ਵਹਿਵਸਿਬੇਦਪੜਾਵਣੇ॥ਨਾਤੁਆਵਹਿਵਸਿਤੀਰਾਬਿਨਾਈ॥ਐ

॥ ਨਾਤੂਆਵਹਿਵਸਿਧਰਤੀਧਾਈਮੇ॥ ਨਾਤੂਆਵਹਿਵਸਿਕਿਰੈ
ਸਿਮਾਣਪੇ॥ ਨਾਤੂਆਵਹਿਵਸਿਬਹੁਤਾਨੁਦੇਇ॥ ਸਭਕੋਤੈ
ਰੈਵਸਿਅਗਮਅਗੋਚਰਗ॥ ਤੂਭਰਗਤਕੈਵਸਿਭਰਗਤਾਤੁ
ਤੇਰਗ॥ ੧੦॥ ਸਲੋਕਮਃ੫ ॥ ਅਪਦੈਵਆਪੁਨਰਾਇਦੁ

॥ ਏਹਦੈਵਜੀਅਕਾਵੁਖੁਲਾਇਦੁ॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਰਸੁਖਾਇਦੁ॥ ਨਾਨਕਾਜਿਸੁਮਾਨਿਵਸੈਤਿਸਕੇਸਭਿਦੁਖੀਮ
ਟਾਇਦੁ॥ ੧॥ ਮਃ੫ ॥ ਹੁਕਮਿਉਛਲੈਹੁਕਮੇਰਹੈ॥ ਹੁ
ਕਮੇਵਖੁਸੁਖਸਮਕਰਿਸਹੈ॥ ਹੁਕਮੇਨਾਮੁਜਪੈਦਿਨਰਾਤਿ॥

ਨਾਨਕਾਜਿਸਨਹੈਵੈਦਾਤਿ॥ ਹੁਕਮਿਮਰੈਹੁ

ਕਮੇਹੀਜੀਦੈ॥ ਹੁਕਮੇਨਨਾਵਰੁਥੀਦੈ॥ ਹੁਕਮੇਸੋਗਾਹਰੁ ੨੬੪
ਖਾਅਨੰਦਾ॥ ਹੁਕਮੇਜੋਪੈਨਿਰੋਧਰਗੁਰਮੰਤਾ॥ ਹੁਕਮੇਅ
ਵਲੁਜਾਣੁਰਹਾਏ॥ ਨਾਨਕਜਾਕਉਭੁਗਤੀਲਾਏ॥ ੨
ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਉਤਿਸੁਢਾਛੀਕੁਰਬਾਣੁਜਿਤੇਰਾਸੇ
ਵਦਾਗੁ॥ ਹਉਤਿਸੁਢਾਛੀਬਲਿਹਾਰਜਿਗਾਵੈਗੁਣ
ਅਪਾਰ॥ ਜੇਢਾਛੀਪਨੁਪੰਨੁਜਿਸੁਲੋੜੈਨਿਰੰਕਾਰੁ॥
ਜੇਢਾਛੀਭਾਗੁਜਿਸੁਸਚਾਣੁਆਰੁਬਾਰੁ॥ ਓਹੁਢਾ
ਛੀਤੁਧਾਧਿਅਾਇਕਲਾਣੈਦਿਨੁਰੋਦਾਗੁ॥ ਮਰਿਓਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਨਾਮੁਨਾਆਵੈਕਦੇਹਾਰਿ॥ ਕਪੜੁਭੋਜਨੁਸਚਰਹ
ਦਾਇਦੇਧਾਰੁ॥ ਜੇਢਾਛੀਗੁਣਵੰਤੁਜਿਸੇਨਾਪੁਭੁ

ਪਿਆਰਾ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥
 ਮਿਓਰ ਸੁਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਕਨਾਉ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਹਿਰਦੈ ਸਿ
 ਮਾਰਿ ਹਰਿ ਆਠ ਪਹਰ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣੁ
 ਤੁਮ ਗੁਰ ਸਿਖ ਪੁਸਤਕਾਇ ਹੋ ਸੁਆਉ ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾ
 ਰਬੁ ਸਫਲੁ ਹੋਇ ਮਨ ਮਹਿ ਲਾਇ ਹੁਤਾਉ ॥ ਸੁਖ ਸ
 ਹਜ ਅਨੰਦੁ ਪਾਪੁ ਜਪਤਿ ਆਦੁ ਖਜਾਇ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਨਾਮੁ ਜਪਤੁ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਦਰਗਾਹ ਪਾਈ ॥ ਐਥਾਉ ॥
 ੧ ॥ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ਐਗੁਰੁ ਪੁਰਾ
 ਮਤਿ ਦੇਇ ॥ ਭਾਣੈ ਜਪਤੁ ਪਸੰਜ ਮੋਭਾਣੈ ਹੀ ਕਢਿ ਲੇ
 ਇ ॥ ਭਾਣੈ ਜੋ ਨਿਭੁ ਵਾਈ ॥ ਐਭਾਣੈ ਬਖਸ਼ ਕਰੇਇ

॥ ਭਾਣੈ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗੀ ਐ ਭਾਣੈ ਕਰਮ ਕਰੋਇ ॥ ਭਾਣੈ
 ਮਿਟੀ ਸਾਜਿ ਕੋ ਭਾਣੈ ਜੋ ਤਿਧਰੋਇ ॥ ਭਾਣੈ ਭੋਗ ਭੋਗ
 ਵਿਦਾ ਭਾਣੈ ਮਨ ਹਿ ਕਰੋਇ ॥ ਭਾਣੈ ਨਰ ਕਿਸੁ ਗਰੀਮ
 ਉਤਾਰੇ ਭਾਣੈ ਧਰਾਇ ਪਰੋਇ ॥ ਭਾਣੈ ਹੀ ਜਿਸੁ ਭਰਤੀ
 ਲਾਏ ਨਾਨ ਕਵਿ ਰਲੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਵਡਿ ਮ
 ਈਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣੇ ॥ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਮ
 ਗਿ ਮਨ ਉਧਾਰੋਇ ਕੀਖਿ ਲੇ ॥ ਦਿਨ ਸੁਰੋਣਿ ਤੇਰਾ ਨਾਉ
 ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਪੀ ਐ ॥ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖਾਵਿ ਕਰਾ ਲਨਾਇ
 ਤੇਰੇ ਧਾਪੀ ਐ ॥ ਰੋਗੁ ਜੋਗੁ ਦੁਖ ਵੀਏ ॥ ਜਿਸਨਾ ਉਮਨਿ ਵ
 ਸੀ ॥ ਤਿਸਾ ਹਿ ਪਾਤਿ ਲਾਲੁ ਜੋਗੁ ਰਸ ਬਦੀਰਜੈ ॥ ਖੰਡ

ਬ੍ਰਹਮੰਬੇਅੰਤਉਧਾਰਦਹਾਰਿਅਗਤਿਰੀਜੋਭਾਤੁਪੁਸ਼ਰੇ
 ਮੇਰੇਪਿਅਗਰਿਅਗ) ੧੨) ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੪ ॥ ਮਿਤੁਪਿ
 ਆਰਾਨਨਕਜੀਮੇਛਾਤਿਗਦਾਇਆਰੀਗਿਕਸੁਭੈਭੁ
 ਲੀ॥ ਤਉਸਜਲਦਕੀਮੇਕੀਮਨਪਉਦੀਹਉਤੁਪੁਬਿਨੁ
 ਅਢੁਨਲਹਦੀ॥ ੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਸਸੁਦਿਗਇਲਿਨ
 ਨਕਜੀਉਸਸੁਰਾਦਾਈਜੇਠੋਪਉਪਉਲੂਹੈ॥ ਹਭੇਭੁ
 ਸੁਪੁਦੇਦੇਵਤਨੁਜਾਮੇਸਾਜਲੁਤੁਹੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਜਿਸੁਤੁਦੁਠਾਰਿਤਿਤਿਸੁਦਰਦੁਨਿਦਾਰੋਲੇ॥ ਜਿਸੁ
 ਤੁਦੁਠਾਰਿਤਿਤਿਸੁਕਦੇਨਹਾਰੋਲੇ॥ ਜਿਸੁਮਿਲਿਅ
 ਪੁਰਾਰੁਗੁਰੁਸੁਸਰਪਰਤਾਰੋਲੇ॥ ਜਿਸਨੇਲਾਏਸਚਿਤਿ

ਸੁਸਚੁਸਮਾਲਦੋ॥ ਜਿਸੁਆਇਆਹਾਥਿਨਿਧਨੁਸੁ

੨੬੬

ਗਹਿ॥ ਆਭਾਲਦੋ॥ ਜਿਸਨੋਇਕੋਰੰਗੁਭਗਤਸੁਜਾਨ

ਦੋ॥ ਓਹੁਸੁਭਨਾਕੀਰੇਦੁਬਿਰਹੀਚਾਰਦੋ॥ ਸਾਭਿਤੇਰੇਰੇ

ਜਦਿਭਾਣਸੁਭਤੇਰਾਕਾਰਦੋ॥ ੧੩॥ ॥ ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥

ਉਸਤਤਿਨਿਦਾਨਾਨਕਜੀ॥ ਮੇਹਭਵਦਾਈਛੋੜਿਆਹਭੁ

ਕਿਝੁਤਿਆਗੀ॥ ਹਭੇਸਾਕੁਕੁਝਾਏ॥ ਭਿਠਤਉਪਲੇਤੇਤੋ

ਲਾਗੀ॥ ੧॥ ॥ ਮਃ੪ ॥ ॥ ਫਿਰਦੀਫਿਰਦੀਨਾਨਕਜੀ

ਹਉਫਾਵੀਥੀਈਬਹੁਤੁਦਿਸਾਦਰਪਧਾ॥ ਤਾਹਉਸੁਖ

ਸੁਖਾਲੀਸੁਤੀਜਾਗੁਰਿਮਿਲਿਸਜਲੁਮੇਲਧਾ॥ ੨॥

ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸਭੇਦੁਖਸੰਤਾਪਜਾਂਤੁਪਹੁਭੁਲੀਮੇ

॥ ਜੇਕੀਰਨਿਲਖਉਪਾਵਤਾਂਕਹੀਨਘੁਲੀਮੇਘਾਜਿਸਨੇ
 ਵਿਸਰੇਨਾਉਸੁਨਿਰਧਨੁਕਾਂਢੀਮੇਘਾਜਿਸਨੇਵਿਸਰੇਨਾ
 ਉਸੁਜੇਨੀਹਾਂਢੀਮੇਘਾਜਿਸੁਖਸਮਨਮਾਵੀਚਿਤਿਤਿ
 ਸੁਜਮਰੰਤੁਦੇਘਾਜਿਸੁਖਸਮਨਮਾਵੀਚਿਤਿਰੋਗੀਸੇ
 ਗਲੇਘਾਜਿਸੁਖਸਮਨਮਾਵੀਚਿਤਿਸੁਖਰੋਅਹੰਕਾ
 ਰੀਆਸੋਈਦੁਖੇਲਾਜਗਿਨਿਨਾਉਵਿਸਾਰੀਆ
 ॥੧੪॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਤੇਰੀਬੀਦਾਸਿਮੇਕੋਇਨ
 ਡਿਠਾਤੁਨਾਨਕਮਾਨਿਭਾਣਾਘੋਲਿਘੁਮਾਈਤਿਸੁਮਿ
 ਭਵਿਚੋਲੇਜੇਮਿਲਿਕੰਤੁਪਛਾਣਾ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ ॥੫॥
 ਵਸੁਹਾਵੇਜਾਂਤਉਧਿਰਿਜੁਲਦੇਸੀਸੁਸੁਹਾਵਾਚਰਣ

॥ ਮੁਖੁ ਸੁਹਾਵਾ ਜਾਂਤ ਉਜ ਸੁਗਾਵੈ ਜੀਉ ਪਾਇਆ ਤਉ
 ਸਰਣੀ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮਿਲਿ ਨਾਰੀ ਸਤ ਸੀਰੀ
 ਮੰਗਲੁ ਗਾਵੀ ਮਾਘ ਪਰਕਾਹੇ ਮਾਥੀ ਧਾਨੁ ਬਹਾੜਿ ਨ
 ਧਾਵੀ ਮਾਘ ਬਿਨ ਠੀ ਦੁਰ ਮਾਤਿ ਦੁਰ ਤੁਸੈ ਇਕੁ ਝਾਵੀ ਮਾ
 ॥ ਸੀਲਵੰਤ ਪਰਧਾਨਿ ਰਿਵੈ ਸਚਾਵੀ ਮਾਘ ਅੰਤ ਰਿਬਾ
 ਹਰਿ ਇਕਾਇਕ ਰੀਤਾਵੀ ਮਾਘ ਮਨਿ ਦਰਸਨੁ ਕੀਪਿ ਮਾ
 ਸਚ ਰਦਣਾ ਸਾਵੀ ਮਾਘ ਜੋਰਾ ਬਲੀ ਸੀਰਾ ਰੁਖ ਸਮਿ
 ਜੰਗਾਵੀ ਮਾਘ ਮਿਲੀ ਮਾਘ ਆਇ ਸੰਜੋਰਿ ਜਾਂਤਿ ਸੁਭਾ
 ਵੀ ਮਾਘ ॥ ੧੫ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਤੈਰੇ ਨਾਨਕ
 ਕਜੀਉ ਮੇ ਕੁਥੀਏ ਮੇ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਕਿਮ ਆਹੋਵੈ ॥ ਤਉ ਜੇ

ਬੁਢਾਤਾਰੁਨਕੋਈਜਾਚਕੁਸਦਾਜਾਚੋਵੈ॥੧॥ਮਃ੪
ਅਏਹਾਛਿਜੀਦਫੀਉਲਮਬੂਦਾਗੁਰਿਸਜਣਿਜੀਉਧਰ
ਇਆਹਭੇਸੁਖਸੁਹੇਲਫਾਸੁਤਾਜਿਤਾਜਗੁਸਬਾਇ
ਆ॥੨॥ਪਉਫੀ॥ ॥ਵਭੁਤੇਰਾਦਰਬਾਰੁਸਚਾਤੁਪੁਤ
ਖਤਾਜਿਰਿਸਾਹਾਪਾਤਿਸਾਹੁਨਿਹਚਲੁਚਉਰੁਛਤਾਜੇ
ਭਾਵੈਪਾਰਬਹਮਸੋਈਸਚੁਲਿਆਉ॥ਜੇਭਾਵੈਪਾਰਬ
ਹਮਨਿਥਾਵੈਮਿਲੈਬਾਉ॥ਜੇਕੀਨੀਕਰਤਾਰਿਸਾਈਭ
ਲੀਗਲਾ॥ਜਿਨੀਪਛਾਤਾਖਸਮੁਸੇਦਰਗਾਹਮਲਾਸ
ਹੀਤੇਰਾਫੁਰਮਾਨੁਕਿਨੈਨਫੇਰੀਐ॥ਕਾਰਣਕਰਣਕ
ਰੀਮਕਦਰਾਤਿਤੇਰੀਐ॥੧੬॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਜੋਇ

ਜੁਲੰਦੜੀ ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਮਉਲਾ ਨਾ ਮੁਜ ਪਟਿ ਝੀਲਾ
ਲੀ। ਪੀਧਿ ਜੁਲੰਦੜੀ ਮੇਰਾ ਮਟਿ ਰਠੰਢਾ ਗੁਰਦਰਸਨੁ
ਦੀਖਿ ਹਾਲੀ॥ ੧॥ ਮਃ ੫ ॥ ਹਠ ਮੰਤ੍ਰਾ ਹੁ ਮੇ ਮਾਣ
ਕੁਲਧਾ। ਮੁਲਿ ਨੀਖਿ ਧਾ ਮੇ ਕੁਸਤਿ ਗੁਰਿ ਦਿਤਾ। ਛੰਢ
ਵਢਾਈ ਬੀ। ਮਾ ਬਿਤਾ। ਜਨ ਮੁਪਦਾਰ ਬੁਨਾਨ ਕਜਿਤਾ
॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਮਸਤ ਕਿ ਕਰਮ ਹੋਇ ਸੋ ਸੇ
ਦਾਲਾਗਾ। ਜਿ ਸੁਗੁਰਾ ਮਿਲਿ ਕਮਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿ ਮਾਸੇ ਮ
ਨੁਦਿ ਨੁਜਾਗਾ। ਲਗਾਰੰ ਗੁਰਰਣਾਰ ਬਿੰਦ ਸਭੁ ਬਖਸ਼ੁ
ਕੁਉਰਾਗਾ। ਮਾਤ ਮਜਿਤਾ ਗੁਰਮਤੀ ਮਰੀਝ ਪਾਗਾ।
ਜਿਸ ਹਿਧੀ ਮਾਇ ਮਾਪਾਰ ਬਹੁ ਮੁਸੋ ਕਾਲਿ ਮਹਿਤਾਰਾ

੩

॥ ਸਾਧੁ ਸੰਗਾ ਤਿਨਿ ਰਮ ਲਾਮ ਮਨ ਸਾਠਿ ਮਜਨ ਰਾਗ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰ
 ਭੁ ਮਿਲਿ ਆਮਾ ਪਦਾ ਸੇ ਪੁਰਖੁ ਸਭਾ ਰਾਗ ॥ ਨਨ ਕਾਤਿ ਸੁਖ
 ਲਿਹਾਰ ਦੇ ਜਿਸੁ ਏਵਡੁ ਰਾਗ ॥ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੪੫
 ॥ ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਮੰਦਿ ਰਿਤਾਂ ਧਨ ਬਾਹਰਿ ॥ ਜਾਂ ਪਿਰੁ ਬਾਹਰਿ ਤਾ
 ਧਨ ਮਾਹਰਿ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾ ਦੇਖਹੁ ਫੇਰ ਫਿਰਾਹਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰਿ ਸੀਰੀ ॥ ਦੇਖਾਇਆ ਜਾਹਰਿ ॥ ਜਨ ਨਨ ਕਸਚੇ ਸਾਚੇ
 ਸਮਾਹਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੧੫ ॥ ॥ ਆਹਰ ਸਤਿ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ
 ਆਹਰਾਇ ਕੁਨ ਹੋਇ ॥ ਨਨ ਕਾ ਜਿਤੁ ਮਾਹਰਿ ਜਗੁ ਉਧ
 ਰੇ ॥ ਫਿਰ ਲਾਬੁ ਝੋਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਵਡੀ ਹੁਦੁ
 ਮਪਾਰੁ ਤੇਰਾ ਮਰਤ ਬਾਹਰਿ ॥ ਪਰੰਗਾ ਮਨੇ ਕਨ ਜਾਪਨਿ

ਕਰਤਬਾਜੀਆਮੰਦਰਿਜੀਉਸਰੁਕਿਛੁਜਲਾਸਰੁ ॥੨੬੬॥
 ਕਿਛੁਤੋਰੈਵਸਿਤੇਰਾਪਰੁਰੁਲਾ॥ਤੋਰੈਪਾਰਿਅੰਨੰਦੁਦ
 ਧਾਈਤੁਪੁਪਾਰਿ॥ਮਾਣੁਮਹਤਾਤੇਜੁਆਪਣਾਮਾਪਿਜ
 ਰਿ॥ਸਰਬਕਲਾਭਰਪੁਰੁਦਿਸੈਜਤਕਤਾ॥ਨਾਨਕਦਾ
 ਸਨਿਦਾਸੁਤੁਪੁਆਰੈ॥ਬਿਨਦਤਾ॥੧੮॥ਜਲੋਕਮਧੁ
 ॥ਛਤਫੇਬਸਾਰਸੋਹਨਿਦਿਚਿਦਪਾਰੀਏ॥ਦਖਰੁਚਿ
 ਕਾਮਪਾਰੁਨਾਨਕਖਟੇਸੋਧਲੀ॥੧॥ਮਹਲਾ੫ ॥
 ਕਈਰਹਮਰਾਕੋਨਹੀਹਮਕਿਸਰੁਕੇਨਗਹਿ॥ਜਿਨਿ
 ਇਹਰਚਨੁਰਚਾਇਆਤਿਸਹੀਮਾਹਿਜਮਾਹਿ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਾਢਿਲਿਉਬਿਰਖੁਸੁਹਾਵਛਾਹਰਿਸ

ਫਲਅੰਮ੍ਰਿਤਾ॥ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਉਨ ਮਿਲਣ ਕਉ ਕਿਉ ਵੰਝੈ॥
 ਤਾ॥ ਵਰਨਾ ਰਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਓਹੁ ਅਗਮ ਅਜਿਤਾ॥ ਓ
 ਹੁ ਪਿਆਰਾ ਜੀ॥ ਅਕਾਜੋ ਖੋਲੈ ਰਿਤਾ॥ ਜੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਸਾਨੀ
 ਆਮੇਦ ਸਿਹੁ ਮਿਤਾ॥ ਕੁਰਬਾਣੀ ਵੰਝਾ ਵਾਰ ਦੇ ਬਾਣੇ
 ਬਲਿ ਕਿਤਾ॥ ਦਸ ਨਿਜੀ ਤੁਪਿਆਰਿ॥ ਮਾਸੁ ਦੁਲਾਇ
 ਰਿਤਾ॥ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿ॥ ਆਨਾ ਨ ਕਦਾ ਸਤਿ ਸੁਨਾਉ ਮੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਿਤਾ॥ ੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀ
 ਰ ਧਰਤੀ ਜਾਧ ਕੀਤ ਸਕਰ ਬੈਸ ਹਿਰਾਗਹਿ॥ ਧਰਤੀ ਭਾ
 ਰਿਨਾ ਬਿਆਪਈ ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੁ ਲਾਗਹਿ॥ ੧॥ ਮਹਲਾ
 ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਚਾਵਲ ਕਾਰ ਦੇ ਤੁਖ ਕਉ ਮੁਹਲੀ ਲਾ

ਇ॥ ਸੀਗਿ ਕੁਸੰਗੀ ਬੈਸ ਤੇਤ ਬਪੁਛੇ ਧਰਮ ਰਾਇ॥ ੨॥ ਪ ੨੧੦
 ਉੜੀ॥ ॥ ਆਪੇ ਦੀ ਵਡ ਪਰਵਾਰੁ ਆਪਿ ਇਕਤੀ ਮਾਗ
 ਆਪਣੀ ਕੀ ਮਤਿ ਆਪਿ ਆਪੇ ਦੀ ਜਾਤੀ ਮਾਗ ਜਭੁ ਕਿਛੁ
 ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਉਪੀਨਿ ਮਾਗ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪਿ
 ਆਪਿ ਵਰੀਨਿ ਮਾਗ ਯੰਨੁ ਸੁਤੇ ਰਾਬ ਨੁ ਜਿਥੈ ਤੂ ਵਠਾ ਯੰ
 ਨੁ ਸੁਤੇ ਰੇ ਭਗਤ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਤੂ ਰਿਠਾ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਦਇ
 ਆਸ ਲਏ ਸੋ ਇਤੁ ਧੁਆ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰਮ
 ਲ ਸੋਈ ਸੁਧਾ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਫਰੀਦਾ ਬੁਮਿਰ
 ਗਾਵਲੀ ਮੀਤ੍ਰਿ ਵਿਸੁਲਾ ਬਾਗੁ ਜਿਨ ਰਪੀਰਿ ਨਿਵਾਜਿ
 ਆਤਿ ਨਾਮੰ ਰਨ ਲਾਗੁ॥ ੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਫਰੀਦਾ ਉ

ਮਰਸੁਹਾਵੜੀ ਸੀਰੀ ਸੁਵੰਨੜੀ ਦੇਹਾ ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਪਾ
ਈ ਅਨਿਨਿਨਾਪਿ ਅਰੇਨੇਹਾ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਪੁ
ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਦਇਆ ਧਰਮੁ ਜਿਸੁ ਦੇਹਿ ਸੁਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ
ਬੁਝਾਇਹਿ ਅਗਨਿ ਅਗੀ ਪਸੇਨਾ ਮੁਧਿ ਆਏ ॥ ਅੰਤਿ
ਰਜਾ ਸੀ ਅਗਾ ਮਪੁਰਖੁ ਇਕਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਦਿਖਾਏ ॥ ਜਾਪ
ਸੰਗਤਿ ਕੋ ਅਸਰੇ ਪ੍ਰਭਾ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਏ ॥ ਅਉਗਣ
ਕਾਟਿ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਹਰਿਨਾ ਮਿਤਰਾਏ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ
ਭਉ ਕਾਟਿ ਓਨੁ ਫਿਰਿ ਜੋ ਨਿਨ ਪਾਏ ॥ ਅੰਧਕੁ ਪਤੇ ਕਾਛਿ
ਅਨੁਲੜੁ ਅਗੀ ਪਛੜਾਏ ॥ ਨਾਨਕੁ ਬਖਾਸਿ ਮਿਲਾਅ
ਨੁਰਖੇ ਗਾਲਿ ਲਾਏ ॥੨੧॥ ਸਲੋਕ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਮੁਹਬ

ਤਿਜਿਸੁਬੁਦਾਇਦੀਰਤਾਰੀਗਿਰਲੁਲਿ। ਨਨਕਾਵਿਰ
 ਲੇਪਾਈਅਹਿਤਿਸੁਜਨਕੀਮਨਮੁਲਾ॥੧॥ਅੰਧੁ
 ॥ਅੰਦਗੁਦਿਧਾਸਚਿਨਾਇਬਾਹਰਿਭੀਸਚੁਰਿਠੈਮਿ॥
 ਨਨਕਾਵਿਅਹਭੁਬਾਇਦਇਤਿਤਿਤਿਤਿਰੁਦਇਰੋ
 ਮਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਪੇਕੀਤੋਰਚਨੁਅਪੇਹੀਰ
 ਤਿਅਗਾਅਪੇਹੋਇਓਇਕੁਅਪੇਬਹੁਤਿਅਗਾਅ
 ਪੇਸਭਨਾਮੀਤਿਅਪੇਬਾਹਰਾਅਪੇਜਾਣਹਿਦੂਰਿ
 ਅਪੇਹੀਜਾਹਰਾਅਪੇਹੋਵਹਿਗੁਪਤੁਅਪੇਪਰ
 ਗਟੀਅੋਕੀਮਤਿਕਿਜੈਨਪਾਇਤੇਰੀਬਟੀਅੋਗਾਹਿ
 ਰੀਭੀਰਾਅਥਾਹੁਅਪਾਰੁਅਗਾਦਤੁਤੀਨਨਕਵਰ

ਤੈਇਕੁਇਕੋਇਕੁਤੁ॥੨੨॥ਸੁਧੁ॥੧॥੨॥ ॥ਰਾਮਕ
ਲੀਕੀਦਾਰਗਇਬਲਵੀਤਿਤਬਾਸਤੈਤੁਮਿਮਾਖੀ॥

੧੬ਜਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ਨਾਉਕਰਤਾਕਾਦ
ਰਕਰੇਕਿਉਬੋਲੁਹਦੈਜੋਖੀਵਦੈ॥ਦੇਗੁਨਸਤਿਭੇਦ
ਬੁਰਾਦਹੈਪਾਰੰਗਤਿਦਾਨੁਪੜੀਵਦੈ॥ਨਾਨਕਿਰਾਸੁ
ਚਲਾਇਆਜਚਕੋਦਸਤਾਣੀਨੀਵਦੈ॥ਲਾਹਣੈਧ
ਰਿਓਨੁਛੁਤੁਜਿਰਿਕਰਿਸਿਫਤੀਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਵਦੈ॥
ਮਤਿਗੁਰਮਾਤਮਦੇਵਦੀਖੜਗਿਜੋਰਿਪਰਾਕਾਇ
ਜੀਅਦੈ॥ਗੁਰਿਚੇਲੇਗਹਿਰਸਿਕੀਣੀਨਾਨਕਿਸ

ਲਾਮਤਿਥੀਵਦੈ॥ਸਾਹਿਕਿਕਗਦਿਤੇਸੁਜੀਵਦੈ॥੧॥

੨੧੨

ਲਾਹਿਦੇਦੀਫੇਰਾਈ॥ਮੇਨਾਨਕਾਵੇਹੀਖਟੀ॥ਮੇਜੇ

ਤਿਓਹਾਜੁਗਾਤਿਸਾਇਸਾਹਿਕਗਇਆਫੇਰਿਪਲਦੀ

ਮੇ॥ਸੁਲੇਸੁਫੁਤਾਨਿਰੰਜਨੀ॥ਮਲਿਤਖਤੁਬੈਠਾਗੁਰ

ਹਟੀ॥ਮੇ॥ਕਰਹਿਜਿਗੁਰਫੁਰਮਾਇਆਗਜਿਲਜੇ

ਗੁ॥ਅਲੁਦੀਚਟੀ॥ਮੇ॥ਲੰਗਾਰੁਚਲੇਗੁਰਸਬਾਇਹ

ਰਿਤੋਟਿਨ॥ਆਵੀਖਟੀ॥ਮੇ॥ਖਰਚੇਟਿਤਿਖਸੀਮਦੀ

ਆਪਖਚਦੀਖੇਰਿਦਬਟੀ॥ਮੇ॥ਹੋਵੇਸਿਫਤਿਖਸੀ

ਮਦੀਨੁਰੁਅਰਸਹੁਕਰਸਹੁਟੀ॥ਮੇ॥ਭਧਾਡਿਠੇਸ

ਚੇਪਾਤਿਸਾਹਮਲੁਜਨਮਜਨਮਦੀਕਟੀ॥ਮੇ॥ਸ

ਚੁਜਿਗੁਰਿਫੁਰਮਾਇਆਕਉਏਦੁਬੋਲਚੁਹਟੀਐ॥
 ਪੁਤੀਕਉਲੁਪਾਲਿਓਕਰਿਪੀਰਦੁਕੰਨਮੁਰਟੀਐ॥
 ਲਿਖੋਏਆਕੀ॥ਫਿਰਨਿਬੀਨਿਭਾਰੁਉਚਗਈਨਿਛਟੀਐ॥
 ॥ਜਿਨਿਆਖੀਸੋਈਕਰੇਜਿਨਿਕੀਤੀਤਿਨੋਬਟੀਐ॥
 ਕਉਲੁਹਾਰੇਕੀਨਿਉਵਟੀਐ॥ਜਿਨਿਕੀਤੀਸੋਮੰਨਦਾ
 ਕੇਸਾਲੁਜਿਵਾਹੇਜਾਲੀ॥ਧਰਮਰਾਇਹੋਦੇਵਤਾਲੇ
 ਗਲਾਕਰੇਦਲਾਲੀ॥ਸਤਿਗੁਰੁਆਖੇਜਚਾਕਰੇਸਾ
 ਬਾਤਹੋਦੇਵਰਹਾਲੀ॥ਗੁਰਮੰਗਦਦੀਦੋਹੀਫਿਰੀ
 ਜਚੁਕਰਤੇਬੀਧਿਬਹਾਲੀ॥ਨਾਨਕੁਕਗਈਆਪਲਟੁ
 ਕਰਿਮਾਲਿਤਖਤੁਬੈਠਾਸੇਛਾਲੀ॥ਦਰਿਸੇਦੇਉਮਤਿ

ਖੜੀ ਮਸਕ ਲੇਹੋਇ ਜੀ ਗਾਲੀ ॥ ਦਰਿ ਦਰ ਦੇ ਸੁਖ ਸੀਮ ॥ ੨੧੩ ॥
ਦੇ ਨਾਇ ਸਚੇ ਬਾਣੀ ਲਾਲੀ ॥ ਬਲਵੰਤ ਖੀਟੀ ਨੇ ਕਜ
ਨ ਜਿ ਸੁਖ ਹੁਤੀ ਛਾਉ ਪੜਾਲੀ ॥ ਲੰਗਾਰਿ ਦਉ ਲਤਿ
ਹੀ ਐਰ ਸੁਆਮੀ ਮੁਖੀ ਰਿਪਿ ਮਾਲੀ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੇ ਮੁ
ਖ ਉਜਲੇ ਮਨ ਮੁਖ ਥੀਏ ਪਰਾਲੀ ॥ ਪਏ ਕਬੂਲੁ ਖਸ
ਮਨ ਲਿਜਾ ਪਾਲ ਮਰਦੀ ਪਾਲੀ ॥ ਮਾਤਾ ਖੀਟੀ ਸ
ਹੁ ਜੋਇ ਜੀ ਨਿਗੋਇ ਉਠਾਲੀ ॥ ੩ ॥ ਹੋਰਿ ਓਰੀ ਗਵ
ਹਾਈ ਐਵ ਨਿਮਾਣੀ ਮਾਖੇ ਕਿ ਕਿਓਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਥੀ ਸ
ਰਿਜ ਗੰਗਾ ਬਿਉਰਹ ਦੀਵੇ ਲਟਿ ਰਿ ਕਿਓਨੁ ॥ ਮਾਧਾ
ਲਾ ਪਰਬਤੁ ਕਾਰਿ ਨੇਤ੍ਰੇ ਬਾਸ ਕੁਸ ਬਾਇ ਰਿਨੁ ਕਿਓਨੁ

ਅਚਉਦਹਰਤਨਨਿਕਗਲਿਅਨੁਕਰਿਅਵਗਉਦੁ
ਚਿਲਕਿਓਨੁ। ਕੁਦਰਤਿਅਹਿਦੇਖਾਣੀਅਨੁਜਿਦਿ
ਐਵਗਪਿੰਡਠਿਲਕਿਓਨੁ। ਲਹਦੇਧਾਰਿਓਨੁਛਤੁ
ਜਿਰਿਅਸਮਾਨੀਕਿਅਸ੍ਵਾਛਕਿਓਨੁ। ਜੋਤਿਸਮਾਣੀ
ਜੋਤਿਮਾਹਿਅਪੁਅਪੇਸੇਤੀ। ਮਾਕਿਓਨੁ। ਸਿਖਾਂਪੁਤੁ
ਘੋਖਿਕੇਸੁਭਉਮਤਿਦੇਖਹੁਜਿਕਿਓਨੁ। ਜਾਂਸੁਧੇਸੁ
ਤਾਂਲਹਦਾਗਟਿਕਿਓਨੁ॥੪॥ ਫੇਰਿਵਸਾਇਅਫੇਰਿ
ਅਣੇਸਤਿਗੁਰਿਖਬੂਰਾ। ਜਪੁਤਪੁਸੀਸਮੁਨਾਨਿਤੁ
ਧੁਹੋਰੁਮੁਰਗਾਰੂਰਾ। ਲਬੁਦਿਲਹੇਮਾਣਸਾਜਿਉਪ
ਣੀਬੂਰਾ। ਵਕਿਐਦਰਗਾਹਗੁਰੁਕੀਕੁਦਰਤੀਨੂਰਾ॥ ਜਿ

ਕਿਅਰੇਭਾਣੁ। ਸਤੁਖੇਤੁਜਮਾਇਓਸਤਤੁਛਾਵਾ
ਣੁ। ਨਿਤਰਸੇਈਤੇਰੀਮੇਪਿਉਮੇਵਾਖਾਣੁ। ਚਾਰੇਕੀਰੁ
ਸੁਈਓਸੁਮਨਮਾਹਿਸਬਦੁਪਰਵਾਣੁ। ਆਵਾਗਉ
ਣਨਿਵਾਰਿਓਕਰਿਨਦਾਰਿਨੀਸਾਣੁ। ਅਉਤਰਿਅਮ
ਉਤਾਰੇਲੋਸੇਪੁਰਖੁਸੁਜਾਣੁ। ਝਖਵਿਦਾਉਨਡੇਲਈ
ਪਰਬਤੁਮੇਰਾਣੁ। ਜਾਣੈਬਿਰਥਾਜੀਅਕੀਜਾਣੀਹੁ
ਜਾਣੁ। ਕਿਆਸਾਣਾਹੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਜਾਤੁਸੁਖ
ਕੁਸੁਜਾਣੁ। ਦਾਨੁਜਿਸਤਿਗੁਰਭਾਵਸੀਸੇਸਤਦਾਣੁ
ਮਨਨਕਹੰਦਾਛਕੁਸਿਰਿਉਮਤਿਹੈਰਾਣੁ। ਸੋਟਿਕਾ
ਸੋਈਹਣਾਸੇਈਈਬਾਣੁ। ਪਿਯੁਦਾਵੇਜੇਦਿਹਾਪੇ

२१५

ਪੰਚਾਇਤੁਆਪੋਹੋਆਗਾਆਪੀਨੈਆਪੁਸਾਗਜਿਓਨੁਅ
 ਧੇਹੀਥੀਮਿਖਲੋਆਗਾਆਪੇਪਟੀਕਲਮਆਪਿਆ
 ਪਿਲਿਖਲਹਾਰਾਹੋਆਗਾਸਭਉਮਤਿਆਵਦਜਾਵ
 ਣੀਆਪੋਹੀਨਵਾਨਿਰੋਆਗਾਤਖਤਿਬੈਠਾਅਰਜਨ
 ਗੁਰੂਸਤਿਗੁਰਕਾਖਿਵੈਚੰਦੋਆਗਾਉਗਵਦਹੁਤੈਅ
 ਥਵਦੁਚੁਚੁਕੀਕੀਅਨੁਲੋਆਗਾਜਿਨੀਗੁਰਨ
 ਜੇਵਿਓਮਨੁਮੁਖਾਪਾਇਆਮੋਆਗਾਦੁਣੀਚਉਣੀ
 ਕਰਾਮਾਤਿਸਚੇਕਾਸਚਾਢੋਆਗਾਚਾਰਜਾਰੋਚਹੁ
 ਜੁਗੀਪੰਚਾਇਤੁਆਪੋਹੋਆਗਾ॥੮॥੧॥
 ॥ਆਰੂਵਾਰਮਹਲਾ੩ ॥ਸਲੋਕੁਮਃ੧ ॥॥॥

੧ ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਦਿਲਗਾਧਕੁਗੁਲੁਵੇ
 ਚੀਅੇਤਉਗੁਲੁਸਹਘੋਜਗਇ॥ ਗੁਲਕਾਰਾਧਕੁਜੇ
 ਅਲੇਤਉਗੁਲੁਲਾਖਾਵਿਕਗਇ॥ ਗੁਲਤੇਗੁਲੀਅਿਲਿ
 ਪਾਈਅੇਜੇਸਤਿਗੁਰਮਾਹਿਸਮਾਇ॥ ਮੁਲਿਅਮੁਲੁ
 ਨਪਾਈਅੇਵਲਜਿਨਲੀਜੇਹਗਇ॥ ਨਾਨਕਪੁਰਾਤੋਲੁ
 ਹੈਕਬਹੂਨਹੋਵੈਪਾਗਇ॥ ੧॥ ਮ॥ ੦੪ ॥ ਨਾਮਾਵਿਹੁਲੇ
 ਭਰਮਸਾਹਿਅਾਵਾਹਿਜਾਵਾਹਿਨੀਤਾ॥ ਇਕਿਬਾਂਧੋਇ
 ਕਿਛੀਲਿਅਾਗਇਕਿਸੁਖੀਏਹਾਰਿਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਨਾਨਕਸਚ
 ਮੰਨਿਲੇਸਚੁਕਰਣੀਸਚੁਰੀਤਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਗੁਰਤੇਰੀਅਾਨੁਪਾਇਅਾਅਤਿਖੜਗੁਕਰਾਰਾ॥ ਦੁਜਾ

ਕੁਮੁਗਤੁਕਟਿਅਮੋਹੁਲੋਭੁਅਹੀਕਾਰਾਹਰਿਕਾਨਮੁ
 ਮਨਿਵਾਸਿਅਗੁਰਸਬਾਦਿਵੀਚਾਰਾਸਚੁਸੰਜਮਿ
 ਮਭਿਉਤਮਾਹਰਿਲਗਾਪਿਅਗੁਸਚੁਸਚੇਸਚੁਵਰਤ
 ਦਾਸਚੁਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥
 ਕੇਵਾਰਾਰਾਗਾਵਿਰਿਜਾਣੀਮੇਰਾਈਸਬਦੇਕਰੇਪਿ
 ਆਗੁਸਤਸੰਗਾਤਿਸਿਉਮਿਲਿਵੇਰਹੇਸਚੇਧਰੇਪਿ
 ਆਗੁਾਵਿਰਚੁਮਲੁਕਟੇਆਪਣੀਕੁਲਾਕਾਕਰੇਉਧ
 ਗੁਗੁਣਾਕੀਰਾਸਿਸੰਗਹੇਅਵਗੁਣਿਕਢੇਵਿਡਗਰਿ॥
 ਨਾਨਕਮਿਲਿਅਸੋਜਾਣੀਮੇਗੁਰੂਨਛੋਭੈਆਪਣ
 ਦੁਜੈਨਧਰੇਪਿਆਗੁ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਸਾਰਾਰੁਦੇਖ

ਉਡਰਿਮਰਉਭੈਤੇਰੈਰੁਨਾਹਿ। ਗੁਰਕੈਸਬਦਿਸੰ
ਤੋਖੀਆਨਾਨਕਾਬਿਗਾਸਾਨਾਇ॥੨॥ਮ॥੦੪॥

੨੧੧

ਚੜ੍ਹਿਥੋਹਿਥੈਰਾਲਸਉਸਾਗਾਰੁਲਹਰੀਦੋਇ। ਠਾਕ
ਨਜਦੋਬੋਹਿਥੈਜੇਗੁਰੁਪੀਰਕਦੋਇ। ਤਿਤੁਦਰਿਜਾ
ਇਉਤਾਰੀਆਗੁਰੁਦਿਸੈਸਾਵਧਾਨੁ। ਨਾਨਕਨਦਰੀ
ਪਾਈਐਦਰਗਾਹਚਲੇਮਾਨੁ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਨਿ
ਹਕੰਦਕੁਰਾਜੁਭੂਚਿਤੁਗੁਰਮੁਖਿਸਚੁਕਮਾਈ॥ ਸਚੇਤ
ਖਤਿਬੈਠਾਨਿਆਉਕਰਿਸਤਸੰਗਤਿਸੇਲਿਮਿਲਾਈ
॥ ਸਚਾਉਪਦੇਸੁਹਾਰਿਜਾਪਣਾਹਰਿਸਿਉਬਣਿਆ
ਈ॥ ਐਥੈਸੁਖਦਾਤਾਮਨਿਵਸੈਮੀਤਿਹੋਇਸਖਾਈ

॥ ਧਾਰਿ ਜਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਪਜੀ ਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥ ਸ
 ਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਭੂਲੀ ਭੂਲੀ ਮੇਛੀ ਫੀ ਪਾਧਰੁ ਕਹੈ ਨ
 ਕੋਇ ॥ ਪੁਛੁ ਪੁਛੁ ਜਗਇ ਸਿਅਗਣਿ ਆਵੁ ਕਾਟੈ ਮੇਰਾ
 ਕੋਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਾਜਨੁ ਉਤਪੀਠ
 ਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਿਪਤਾ ਸੀ ਮੇਸਿ ਫਤੀ ਸਾਚੈ ਨਗਇ
 ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਾਰੁ ਆਪਿ ਆਪੇ
 ਕਰੈ ਰਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਕਿਸਹੀ ਬਖਸਿ ਲਏ ਆਪੇ ਕਾ
 ਰੁ ਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਗੁ ਲੁਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਵਖਾ ਬਿਖੁ
 ਜਾਣੀ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਆਗਇ ਆਵੇ ਖਿ
 ਨੁ ਭੁਲੁ ਭੁਲੁ ਮਨੁ ਭੁਖੁ ਮੁਰਖਾ ਗਾਰਲਾਇ ॥ ਆਨਾ ਬਿਨੁ ਰ

ਲਈ ਸੁਰੂਤੁ ਨੁ ਦਰ ਬੁਲ ਖਾ ਆਰਿ ਮਾਨੀ ਮੀਧੁਨ ॥ ੨੧੮ ॥
 ਬੁਝਈ ਸਿਰਉ ਪਰਿ ਜਮ ਖੜ ਗੁ ਕਲ ਖਾ ਗੁਰ ਪਰ
 ਸਾਈ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਚਰਿ ਰਸੁ ਚ ਖਾ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕ
 ਰੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਚਰਿ ਰਖਾ ॥ ੩ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਜਿ
 ਨਾ ਗੁਰੁ ਨ ਚੀਭੇ ਟਿ ਆਉ ਕੀ ਨਾ ਚੀ ਬਿੰਦਾ ਆਵੁ ਦੁਜ
 ਵਲੁ ਦੁਖੁ ਘਣਾ ਕਦੇ ਨ ਚੁਕੈ ਚਿੰਦਾ ਕਾ ਪੜ ਜਿਵੈ ਪਛੇ
 ਤੀ ਮੇਘ ਤੀ ਮੁਹਤ ਘੜੀ ਆਲੁ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮਾ ਬਿ
 ਨੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਚੁਕੈ ਜੀ ਜਾ ਲੁ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਤਿਭੁ ਵਲ
 ਫੁਛੀ ਸਜਣਾ ਹਉ ਮੇ ਬੁਰੀ ਜਗਾ ਤਿ ਨਾ ਤੁਰੰ ਮਛੇ ਸਚੁ
 ਰਉ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਸਚੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ

ਆਪੇਬਖਾਸਿਓਨੁਹਾਰਿਨਗਿਮਸਮਾਣੇ॥ਆਪੇਭੁਗਤੀਲ
ਇਓਨੁਗੁਰੁਸਬਾਦਿਨੀਸਾਣੇ॥ਸਨਮੁਖਸਦਾਸੋਹਣੇ
ਸਚੇਦਾਰਿਜਾਣੇ॥ਮੇਥੈਓਥੈਮੁਕਤਿਹੈਜਿਨਰਾਮਪਛ
ਣੇ॥ਧੰਨੁਧੰਨੁਸੇਜਨੁਜਿਨਿਹਾਰਿਜੇਦਿਅਗਤਿਨਹਉ
ਕਰਬਾਣੇ॥੪॥ਸਲੋਕੁਮਃ१ ॥ਮਹਲਕੁਚਜੀਮ
ਜਵੜੀਕਾਲੀਮਨੁਕੁਸੁਧਾ॥ਜੇਗੁਣਹੋਵਨਿਤਾਪ੍ਰਿ
ਰਵੈਨਾਨਕਅਵਗੁਣਸੁਧਾ॥੧॥ਮਃ१ ॥ਸਾਚੁਸੀ
ਲਸਚਸੰਜਮੀਸਾਪੁਰੀਪਰਵਾਰਿ॥ਨਾਨਕਅਹਿਨਿਸਿ
ਸਦਾਬੁਲੀਪਿਰਕੈਹੈਤਿਪਿਅਗਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
॥ਆਪਣਾਅਪੁਪਛਾਣਿਅਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਪਾਇਅ

॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਆਪਣੀ ਗੁਰਿ ਸਬਾਇ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੨੧੬ ॥
 ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਿਰਮਲੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਆਇਆ ॥
 ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਜਿਨੀ ਚੀਖਿਆ ਅਨਰਜ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇ ॥
 ॥ ਆਹ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਸਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਏ ਫਿਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁ
 ਖਰਾਦਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ੩ ॥ ਪਿਰ ਖੁਸੀਏ
 ਧਨੁ ਰਾਵੀਏ ਧਨੁ ਉਰਿ ਨਾਮੁ ਸੀਰਾਗੁ ॥ ਨਾਨਕ ਧਨੁ ਮ
 ਗੇ ਖੜੀ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਨਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ੧ ॥ ਸਸੁਰੈ ਪੈਈ
 ਮੇਕੀਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਮਰੀਅ ਅਬਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਧੰਨੁ ਸੋਹਾਗ
 ਣੀ ਜੋਭਾਵਹਿ ਦੇ ਪਰਵਾਹ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਭਖਤੀ
 ਰਾਜਾ ਸੋਬਹੈ ਜਿਤ ਖੜੇ ਲਾਇ ਕਹੈ ॥ ਜਿਨੀ ਸਰੁ

ਪਛਾਣਿਆ ਸਚੁ ਰਾਜੇ ਸੇਈ ॥ ਏਹਿ ਭੁਪਤਿ ਰਾਜੇ ਨ ਆਖੀ
 ਅਹਿ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਕੀਤਾ ਕੈ ਆਸਾ ਲੈ ਐ ਜਿਸੁ
 ਜਾਦੋ ਬੈਲ ਮਨ ਹੋਈ ॥ ਨਿਹ ਚਲੁ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੋ ਗੁਰਮੁਖਿ
 ਬੁਝੈ ਸੁਨਿ ਚਲੁ ਹੋਈ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਸਚੁ ਨ
 ਕਾਪਿ ਰੁਏ ਕੁਹੈ ਪਿਰ ਬਿਨ ਖਾਲੀ ਨਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਹਾ
 ਗਣੀ ਸਿਸਤਿ ਗੁਰਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨ ਕੇ
 ਅਧਿਕਤਰ ਗਾਵਿ ਉਦਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਛੁਟੀ ਐ ॥ ਜੇ ਰਾਚੇ ਸ
 ਚਰੀ ਗੁਰੂ ਜੈ ਰੀਗੀ ਅਪਾਰ ਕੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ
 ਛੁਟੀ ਐ ਜੋ ਚਿਤੁ ਲਰੈ ਸਾਚਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਾਰਿ ਕਾ
 ਨਾਮੁ ਅਮੋਲ ਹੋ ਕਿਉ ਕੀ ਮਤਿ ਕੀ ਜੋ ॥ ਆਪੋ ਸਿਸਤਿ ਸ

ਹੈਮਨਮਾਹਿਸਮਾਨਾਹਰਿਜੀਉਕਾਮਹਲੁਪਾਇਅ
 ਸਚੁਲਾਇਏਆਨਾਜਿਨਰੁਪਰਜਾਦੀਮਨੁਜੀਤਿ
 ਮਾਜਰੁਤਿਨਹਿਜਿਤਾਨਾ॥੮॥ਜਲੋਕੁਮਃ੩ ॥
 ਜੇਰੀਹੋਵਾਜਾਗਿਰੁਵਾਪਾਰਿਘਾਰਿਭੀਖਿਆਲੇਉ॥
 ਦਰਗਹਲੇਖਾਮੀਰੀਮੇਕਿਸੁਕਿਸੁਉਤਰੁਦੇਉ॥ਗੁਰਿਖਿ
 ਮਾਨਾਮੁਸੀਤੋਖੁਮਤੀਸਦਾਸਚੁਹੈਨਾਗਲਿ॥ਭੋਖੀਹਾਬਿ
 ਨਲਪੀਆਸਰੁਖਪੀਜਮਕਗਲਿ॥ਨਾਨਕਗਲਾਝੂਠੀ
 ਮਾਸਚਾਨਾਮੁਸਮਾਗਲਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਜਿਤੁਦਰਿ
 ਲੇਖਾਮੀਰੀਮੇਸੋਦਰੁਸੇਟਿਪੁਨਕੋਇ॥ਮੇਸਾਸਤਿਰੁ
 ਰੁਲੋਝਿਲਪੁਜਿਸੁਜੇਵਰੁਮਾਦਰੁਨਕੋਇ॥ਤਿਸੁਸਰ

ਦਾਈਛੁਟੀਅੰਮੇਲੇਖਾਮੰਗੀਨਕੋਇ। ਸਚਾਇਨਾਏਸਚੁ
 ਇਨ੍ਹਸਚਾਓਹੁਸਬਦੁਦੋਇ। ਹਿਰਦੈਜਿਸਦੇਸਚੁਹੋ
 ਤਨੁਮਨੁਭੀਸਚਾਹੋਇ। ਨਾਨਕਸਚੈਹੁਕਮੁਮੀਨਿਅੰ
 ਸਚੀਵਡਿਅਾਈਦੋਇ। ਸਚੇਮਾਹਿਸਮਾਵਸੀਜਿਸਨੇ
 ਨਦਰਿਕਰੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸੁਰੇਏਹਿਨਾਮਾਖੀ
 ਅਹਿਅਹੰਕਾਰਿਮਰਹਿਦੁਖਪਾਵਹਿ। ਅੰਧੇਆਪੁ
 ਨਪਛਾਣਨੀਦੁਜੈਪਾਚਿਜਾਵਹਿ। ਅਤਿਕਰੋਧਸਿਉ
 ਭੁਝਦੇਅਗੈਪਛੇਦੁਖਪਾਵਹਿ। ਹਰਿਜੀਉਅਹੰਕਾ
 ਰਨਭਾਵਣੀਦੇਦੁਕਾਕਿਜੁਣਾਵਹਿ। ਅਹੰਕਾਰਿਮੁਏਸੇ
 ਵਿਗਤੀਗਾਏਮਰਿਜਨਮਾਹਿਵਿਰਿਆਵਹਿ॥੬॥ਸ

ਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਕਾਗਉਹੋਇਨਉਜਲਾਲੋਪੇਨਾਵ
 ਨਪਾਰਾਪਿਰਮਪਦਾਰਬੁਮੀਨਿਲੇਪੀਨਿਸਵਾਰਲਚਾਰੁ
 ॥ ਹੁਕਮੁਪਛਾਣੈਉਜਲਾਸਿਰਿਕਾਸਟਲੋਹਾਪਾਰਾ॥
 ਤਿਸਨਾਛੋਰੈਰੈਦਸੈਨਾਨਕਕਰਣੀਸਾਰਾ॥੧॥ਮਃ੩
 ॥ ਮਾਰੂਮਾਰਣਜੋਗਾਏਮਾਰਿਨਸਕਹਿਗਵਾਰਾਨਾਨ
 ਕਜੋਇਹੁਮਾਰੀਐਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰਿ॥ ਏਹੁਮਨੁ
 ਮਾਰਿਮਾਨਸਰੈਜੇਲੋਰੈਸਭੁਕੋਇ॥ ਨਾਨਕਮਨਹੀ
 ਕਉਮਨਮਾਰਸੀਜੇਸਤਿਗੁਰੁਭੇਟੈਸੋਇ॥੨॥ਪਉੜੀ
 ॥ ॥ ਏਵੈਤਰਫਾਉਪਾਣੀਓਨੁਵਿਚਿਸਕਤਿਸਿਵ
 ਵਾਸਾ॥ ਸਕਤੀਕਿਨੈਨਪਾਇਓਫਿਰਿਜਨਮਿਬਿਨ

ਸਾਗੁਰਿਸੇਵਿਐਸਾਤਿਪਾਈਐਜਪਿਸਸਗਿਰਾ ॥ ੨੮੨ ॥
 ਸਾਸਿਮ੍ਰਿਤਿਸਾਸਤਸੋਧਿਦੇਖੁਉਤਮਹਰਿਦਾਸਾ॥
 ਨਾਨਕਨਾਮੁਬਿਨਾਕੋਬਿਰੁਨਹੀਨਾਮੇਬਲਿਜਾਸਾ॥ ੧ ॥
 ਸੋਲਕਮਃ੩ ॥ ਹੋਵਾਪ੍ਰਿਤਿਤਜੋਤਕੀਵੇਦਪੜਾਮੁ
 ਖਿਚਾਰਿ॥ ਨਵਖੰਡਮਧੇਪੁਜੀਆਮਪਣੈਚਾਜੀਵੀਚ
 ਰਿ॥ ਮਤੁਸਚਾਅਖਰੁਭੁਲਿਜਾਇਚਉਕੈਭਿਟੈਨਕੋ
 ਇ॥ ਬੁਠੈਚਉਕੈਨਾਨਕਾਸਚਾਏਕੋਸੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ੩
 ॥ ਆਪਿਉਪਾਏਕਰੇਆਪਿਪਾਏਨਦਾਰਿਕਰੇਇ
 ॥ ਆਪੇਦੇਵਤ੍ਰਿਅਾਈਆਕਹੁਨਾਨਕਸਚਾਸੋਇ॥ ੨
 ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕੰਟਕੁਕਾਣੁਏਕੁਹੈਹੋਰੁਕੰਟਕੁਨ

ਜੁਝੈ॥ ਅਫਰਿਓਜਗਮਾਹਿਦਰਤਦਾਪਾਪੀ॥ ਜਿਉਲੁ
ਝਾ॥ ਗੁਰਸਬਦੀਹਾਰਿਭੋਈ॥ ਮੇਹਾਰਿਜਪਿਹਾਰਿਭੁਝੈ॥
ਸੇਹਾਰਿਸਰਦਾਈਛੁਟੀ॥ ਮੇਜੇਮਨਿਸਿਉਜੁਝੈ॥ ਮਨਿ
ਵੀਚਰੁਹਾਰਿਜਪੁਕਰੇਹਾਰਿਦਰਗਾਹਸੀਝੈ॥ ੧੧॥ ਸ
ਲੋਕਮਃ੧ ॥ ਹੁਕਮਿਰਜਾਈਸਾਖਤੀਦਰਗਾਹ
ਸਚਕਬੁਲੁ॥ ਸਾਹਿਬੁਲੇਖਾਮਰਿਗਸੀਦਨੀਅਦੇ
ਖਿਨੁਬੁਲੁ॥ ਦਿਲਦਰਵਾਨੀਜੋਕਰੇਦਰਵੇਸੀ॥ ਦਿਲੁ
ਰਾਸੀ॥ ਇਸਕਮੁਹਬਤਿਨਾਨਕਾਲੇਖਾਕਰਤੇਪਾ
ਸੀ॥ ੧॥ ਮਃ੧ ॥ ਅਲਗਉਜੋਇਮਪੁਕੜਉਸਾ
ਰੰਗਪਾਇਸਬਾਇ॥ ਹੀਰੈਹੀਰਾਬੋਧਿਅਨਾਨਕ

ਕੀਠੀ ਸੁਭਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਮਨਮੁਖਕਾਲੁਵਿ ੨੮੩

ਆਪਦਾਸੋਹਿਮਾਇਆਲਾਰੋ॥ਖਿਨਮਹਿਮਾਰਿ

ਪਛਾੜਸੀਭਾਇਦੂਜੇਠਾਰੋ॥ਫਿਰਿਵੇਲਾਹਬਿਨ

ਆਵਈਜਮੁਕਾਰੁਰੁਲਾਰੋ॥ਤਿਨਜਮਰੰਗੁਨਲਗ

ਈਸੋਹਰਿਲਿਵਜਾਰੋ॥ਸਭਤੇਰੀਤੁਧਛਰਾਵਲੀ

ਸਭਤੁਧੈਲਾਰੋ॥੧੨॥ਸਲੋਕਮਃ॥ ॥ਸਰਬੇ

ਜੋਇਅਗਛਮੀਦੁਖੁਘਨੋਰੋਅਗਥਿ॥ਕਾਲਰੁਲਾ

ਦਾਜਿਸਰੁਲਾਘਲਉਲਾਭੁਨਪੁਜੀਸਾਥਿ॥੧॥ਮ ੦੧

॥ਪੁਜੀਸਾਚਉਨਾਮੁਤੁਅਖੁਟਉਦਰਬੁਅਪਾਰੁ

॥ਨਾਨਕਵਖਰਨਿਰਮਲਉਪੀਨੁਸਾਹੁਦਾਪਾਰੁ॥੧॥ਮਃ॥੧

॥ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਗਣਿ ਲੇਖੈ ਓਠ ਕੁਰੁ ਮਾਇ ॥
ਮਾਥੈ ਓਠੈ ਜਮੁ ਮਾਰ ਜੀਨਾ ਨ ਕਮੇ ਲਣੁ ਨਾਮਿ ॥੩॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਅਪੋ ਪਿਤ੍ਰੁ ਜਵਾਰਿ ਓਠੁ ਵਿਚਿ ਨਵਨਿ
ਧਿਨਾ ਮੁਆਇ ਕਿ ਮਾਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ਮਨੁ ਤਿਨ ਨਿਹ
ਫਲ ਕਾ ਮੁਆਇ ਕਨੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਬੁਝਿ ਮਾਹਰਿ ਮਾਤ
ਮਰਾ ਮਾਇ ਕਨੀ ਜੁਣਿ ਕੈ ਮੀਨਿ ਮਾਹਰਿ ਓਤ ਮੁਕਾ ਮੁ
॥ ਅੰਤਿ ਰਿਹਾਰਿ ਰੰਗੁ ਉਪਜਿ ਮਾਗਾਇ ਮਾਹਰਿ ਗੁਣ
ਨਾਮੁ ॥੧੩॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਭੋਲਤਾ ਵਿਭੋ ਮਨਿ
ਵਸੈ ਚੈ ਕੈ ਪਾਧਰੁ ਹੀਰਾ ॥ ਅਤਿ ਰਾਹੁ ਪਵਿਦੁ ਖੁਘੈ
ਤੀਨੇ ਬਾਵਤ ਹੀਰਾ ॥੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਮਾਂਦਲੁ ਬੋਇ ਸਿ

ਬਾਜਦੇਪਦੇਧੜੀਐਜੋਇ। ਨਾਨਕਨਾਮੁਸਮਾਇ
 ਤੁਬੀਜਉਮਵਰੁਨਕੋਇ। ੨। ਮਃ ੧ ॥ ਸਾਰਗੁ
 ਗੁਣੀਅਬਾਹੁਕਿਨਿਹਾਬਾਲਾਦੇਖੀਐ। ਵਰੁਵੇਪ
 ਰਵਾਹੁਸਤਿਗੁਰੁਮਿਲੇਤਪਾਰਿਪਵਸੁ। ਨਾਨਕਸਚੇ
 ਨਾਮਾਬਿਨੁਕਿਜੇਨਲਬੀਭੁਖਾ। ੩। ਪਉੜੀ ॥
 ਜਿਨੀਅੰਦਰੁਗੁਣਿਮਾਗੁਰਜਬਇਸੁਹਾਵੈ। ਜੋ
 ਇਛੁਨਜੋਪਾਇਦੇਹਾਰਿਨਾਮੁਧਿਆਵੈ। ਜਿਸਨੇ
 ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇਤਿਸੁਗੁਰੁਮਿਲੇਸੋਹਾਰਿਗੁਣਗਾਵੈ। ਧਰ
 ਮਗਾਇਤਿਨਕਾਮਿਭੁਧੈਜਮਮਰਿਨਪਾਵੈ। ਹਾਰਿਨ
 ਮੁਧਿਆਵਾਹਿਦਿਨਸੁਰਾਤਿਹਾਰਿਨਾਮਿਸਮਾਵੈ। ੧੪

॥ ਜਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਸੁਣੀਐ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ਸੁਰ
ਗਿ ਮਿਰਤਿ ਪਾਇ ਮਾਗਲਿ ॥ ਚੁਕ ਸੁਨ ਜਾਣੀ ਮੇਟਿ ਮਾ
ਜੋ ਲਿਖਿ ਮਾ ਜੋ ਨਾ ਲਿਖਿ ਉਦੁ ਮੁਆ ਕਉਦੁ ਮਾਰ
ਸੀ ਕਉਦੁ ਮਾ ਵੇ ਕਉਦੁ ਜਾਇ ॥ ਕਉਦੁ ਰਹ ਸੀ ਨਾਨ
ਕਾ ਕਿਸਕੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਹਉਮੁ
ਮਾ ਮੇ ਮਾਰਿ ਮਾ ਪਉਦੁ ਵਹੈ ਦਰੀ ਮਾਉ ॥ ਤਿਸਨਾ
ਥਕੀ ਨਾਨਕਾ ਜਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਨਾਇ ॥ ਲੋਇਦੁ ਰਤੇ ਲੋ
ਇਣੀ ਕੀਨੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ਜੀਭੁ ਰਸਾਇ ਦਿਤੁ
ਨੜੀ ਰਤੀ ਲਾਲ ਲਵਾਇ ॥ ਮੰਦਰੁ ਮੁਖ ਕਿਝੁ ਕੋਲਿ
ਮਾ ਕੀ ਮਾਤਿ ਕਹੀਨ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਏਸੁ

ਜੁਗਮਹਿਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਨਾਮੋਨਾਲਿਚਲੈ।ਏਹੁਅ ੨੮੫
ਖੁਦਕਦੇਨਨਿਖੁਟਣੀਖਾਇਖਰਗਿਉਪਲੈ।ਹਰਿਜ
ਨਨੇਤ੍ਰਿਨਆਵਣੀਜਮਕੀਕਰੁਜਮਕਲੈ।ਜੇਸਾਹਸ
ਚੇਵਲਜਾਗਿ।ਅਗਜਿਨਹਰਿਧਨੁਪਲੈ।ਹਰਿਕਿਰਪਾਤੇ
ਹਰਿਪਾਈਐਜਾਆਪਿਹਰਿਘਲੈ॥੧੫॥ਸਲੋਕਮ ੩੩

॥ਮਨਮੁਖਵਾਪਾਰੇਸਾਰੁਨਾਜੰਨੀ।ਬਿਖੁਵਿਹਾਤੁ
ਹਿਬਿਖੁਸੰਗਹਹਿ।ਬਿਖਾਜਿਉਧਰਹਿਪਿਆਰਾ।ਬਾ
ਹਰਹੁਪੀਤ੍ਰਿਤਸਦਾ।ਇਦੇਮਨਹੁਮੁਰਖਗਾਵਾਰਾ।ਹ
ਰਿਜਿਉਚਿਤੁਨਲਾਇਨੀਵਾਦੀਧਰਨਿਪਿਆਰਾ॥
ਵਾਦਾਕੀਆਕਰਨਕਹਾਣੀਆਰੁਝੁਬੋਲਿਕਰਹਿਅ

ਹਾਗੁ। ਸਗ। ਮਹਿਰਾਮਨਾਮੁ ਹਾਰਿਨਿਰਮਲਾ ਹੋਰੁ ਮੇਲਾ
ਸਗੁ। ਅਕਾਰੁ। ਨਾਨਕਨਾਮੁ ਨਚੇਤਿ ਨੀਹੋਇ ਮੇਲੇ ਮ
ਗਹਿਗਵਾਰ। ੧। ਮ ੪੩ ॥ ਦੁਖੁ ਲਗਾਇਨੁ ਸੇਵਿ
ਮੇਦੁਕਮੁ ਮਨਿ ਦੁਖੁ ਜਾਇ। ਆਪੇ ਦਾਤਾ ਸੁਖੇ ਦਾ ਆਪੇ
ਦੇਇ ਸਜਾਇ। ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜਾਣੀ। ਮੇਜਭਾ ਕਿਛੁ ਤਿਜੇ
ਰਜਾਇ। ੨। ਪਉੜੀ। ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਜਗਤੁ
ਹੈ ਨਿਰਧਨੁ। ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਤ੍ਰਿਪਾਤਿ ਨਾਹੀ। ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ
ਭੁਲਾਇ। ਆਹਉ ਮੇਦੁਖੁ ਪਾਹੀ। ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਨ
ਪਾਈ। ਮੇਜੇ ਬਹੁ ਭੁਲੇਚਾਰਾਹੀ। ਆਵੈ ਜਾਇ ਜੀ ਮੇ ਮਰੈ
ਗੁਰਸਬਾਦਿ ਛੁਟਾਹੀ। ਆਪਿ ਕਰੈ ਕਿਛੁ ਆਖੀ। ਮੇਦੁ

ਜਾਕੇ ਨਾਹੀ॥੧੬॥ ਜਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਇਸੁ ਜਗਮ ੨੮੬
ਹਿ ਸੀਤੀਧਨੁ ਖਾਟਿ ਆਗਿ ਨਾਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਪੁ ਭੁ
ਆਇ॥ ਜਤਿ ਗੁਰਿ ਸਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਆਇ ਸੁਧਨੁ ਕੀਕੀ
ਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ॥ ਆਇ ਸੁਧਾਨਿ ਪਾਇ॥ ਮੇਰੁ ਖਲ ਬੀਜੁ
ਖੁਦਾ ਜਿ ਆਮਨਿ ਆਇ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਆ
ਤਿਨੀ ਪਾਇ ਆ ਆਇ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਜਗਤੁ ਨਿਰਧਨੁ ਹੈ
ਮਾਇ॥ ਆਨੇ ਬਿਲ ਲਾਇ॥ ਮਨ ਦਿਨੁ ਫਿਰਦਾ ਸਦਾ
ਰਹੈ॥ ਭੁਖਨ ਕਦੇ ਜਾਇ॥ ਜਾਂਤਿ ਨ ਕਦੇ ਆਵਣੀ ਨ ਪਸੁਖੁ
ਦਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਜਦਾ ਗੰਤਾ ਰਿਤ ਵਦਾਰਹੈ ਸਹਸਾ
ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਾ ਦਿਖੁ ਸਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਭਵੀ ਸਤਿ

ਗੁਰਨੇਮਿਲੇਤਾਸਬਦਕਮਾਇ॥ਸਦਾਸਦਾਸੁਖਮਹਿ
ਰਹੇਸਦੇਮਾਹਿਸਮਾਇ॥੧॥ਅਮ॥੩॥ ॥ਜਿਨਿਉਪ
ਈਮੇਦਨੀਸੋਈਸਾਰਕਰੋਇ॥ਏਕੋਸਿਮਰਹੁਤਾਇਰ
ਹੁਤਿਸੁਬਿਨੁਅਵਰੁਨਕੋਇ॥ਖਾਣਾਸਬਦਚੀਰੀਅ
ਈਅਗਜਿਤੁਖਾਧੇਸਦਾਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਇ॥ਪੈਨਲੁਸਿਫ
ਤਿਸਨਾਇਹੇਸਦਾਸਦਾਓਹੁਉਜਲਾਮੇਲਾਕਦੇਨਹੋ
ਇ॥ਸਹਜੇਸਚੁਪਨੁਖਾਇਆਥੋੜਕਦੇਨਹੋਇ॥ਵੇ
ਹੀਨੇਸਬਦੁਸੀਗਾਰੁਹੋਜਿਤੁਸਦਾਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ
॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਬੁਝੀਐਜਿਸਨੇਅਗੀਪਾਇਖਾਣੇਸੋ
ਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅੰਤਿਰਿਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੇਗੁਰ

ਜਬਦੀਜਾਪੇ॥ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਹਉਮੈ ਅਗਿ ੨੮੭
 ਅਨਗਦਾਪੇ॥ ਅੰਦਰਮੀਂ ਮਾਤਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹੋਚਾਖਿਆ
 ਸਾਦੁਜਾਪੇ॥ ਜਿਨਚਾਖਿਆਸੇ ਨਿਰਭਉਭੁਣੇਜੇਹਰਿਰ
 ਸਿਧਾਪੇ॥ ਹਰਿਕਿਰਪਾਧਾਰਿਪੀਆਇਆਫਿਰਿਕਾਲੁ
 ਨਾਦਿਆਪੇ॥ ੧੭॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਲੋਕੁ ਅਵਗਾਣੁ
 ਕੀਬੈਨੈਗੀਠੜੀਗੁਣਨਾਦਿਹਾਝੈਕੋਇ॥ ਗੁਣਕਾਰਾਹਕੁ
 ਨਾਨਕਾਦਿਰਲਾਕੋਈਹੋਇ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਈਗੁਣਪਾ
 ਈਅਨਿਜਿਸਨੇਨਦਾਰਿਕਰੇਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਣ
 ਅਵਗੁਣਸਮਾਨਹਰਿਜਿਆਪੀਕੀਤੇਕਰਤਾਰਿ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਹੁਕਾਮੀਨਿਐਮੈਗੁਰਸਬਦੀਵੀਚਾਰਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥

ਸੁਰਪਾਈਅੰ

॥ ਅੰਦਰਿ ਰਾਜਾ ਤਖਤੁ ਹੈ ਆਪੇ ਕਰੇ ਨਿ ਆਉ। ਗੁਰ
 ਜ ਬਦੀ ਦਰੁ ਜਾਣੀ ਐ ਅੰਦਰੁ ਮਹਲੁ ਅਸਰਾਉ। ਖਰੇ
 ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੇ ਪਾਈ ਅਨਿ ਬੋਟਿ ਆਨਾ ਹੀ ਬਾਉ। ਸਤੁ
 ਸਚੇ ਸਚੁ ਵਰਤਦਾ ਸਦਾ ਸਚੁ ਨਿ ਆਉ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾਰ
 ਸੁਆਇਆ ਮਾਨਿ ਵਾਸਿ ਆਨਾਉ। ੧੮॥ ਸਲੋਕੁ ਮਃ
 ॥ ਹਉ ਮੇਕਰੀ ਤਾਂਤੂ ਨਹੀ ਤੂਹੇ ਵਹਿ ਹਉ ਨਾਹਿ। ਬੁਝ
 ਹਉਗਿ ਆਨੀ ਬੁਝਣਾ ਏਹਾ ਅਕ ਬਕ ਬਾਮਨ ਮਾਹਿ॥
 ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਤਤੁ ਨ ਪਾਈ ਐ ਅਲਖੁ ਵਸੈ ਸਤੁ ਮਾਹਿ॥ ਸ
 ਤਿ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤਜਾਣੀ ਐ ਜਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਹਿ॥
 ਆਪੁ ਗਾਇਆ ਕੁਮੁਭਉ ਗਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਨ

ਦੁਖਜਾਹਿ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਈ॥ ਮੇਰੂ ਤਮ
 ਮਤਿ ਤਰਾਹਿ॥ ਨਾਨਕ ਸੋਹੰ ਹੰਸਾ ਜਪੁ ਜਾਪੁ ਤਿਰ
 ਵਣੀ ਸੋ ਜਮਾਹਿ॥ ੧॥ ਮ॥ ੩॥ ॥ ਮਨਮਾਣਕੁ
 ਜਿਨਿ ਪਰਖਿ॥ ਮਾਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਸੇਜ ਨਾਵਿ
 ਰਲੇ ਜਾਣੀ॥ ਮਹਿ ਕਲਜੁ ਰਾਵਿ॥ ਚਿਸੀ ਸਾਗਰਿ॥ ਮਾ
 ਪੋਨੇ ਮਾਪੀ॥ ਮਾਇਰਾਹਿ॥ ਮਾਹਉ ਮੇਵਾ ਬਿਧਾ ਮਾਗਰਿ॥
 ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦੁਤਰੁ ਤਰੇ॥ ਭਉ ਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਸੀਸਾ
 ਗੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮਨਮੁਖਾ ਮੰਦਾਰਿ ਨ ਭਾਲਨੀ
 ਮੁਠੇ ਮਹੀ ਮਤੇ॥ ਚਾਰੇ ਕੰਭਾ ਭੁਵਿ ਬਕੇ॥ ਮੰਦਾਰਿ ਤਿਖਤ
 ਤੇ॥ ਜੀ॥ ਮਤਿ ਜਾਸਤ ਨ ਸੋਧਨੀ॥ ਮਨਮੁਖਾ ਵਿਗੁਤੇ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਹ ਰਿਨਾ ਮੁਹਾਰਿ ਸਤਿ ॥ ਤ
ਤੁਰੀਆ ਨੁ ਵੀਚਾਰਿ ਮਾਹਾਰਿ ਜਪਿ ਹਾਰਿ ਗਤਿ ॥ ੧
੯ ॥ ਸਲੋਕ ਮ ੦ ੨ ॥ ਮਾਪੇ ਜਾਣੈ ਕਰੇ ਮਾਪਿ ਮ
ਪੇ ਮਾਣੈ ਗਾਇ ॥ ਤਿਸੇ ਮਰੀ ਨਾਨਕਾਖਲਿ ਇਕੀਚੈ
ਮਰਦਾਸਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧ ॥ ਜਿਨਿ ਕੀ ਮਾਤਿ ਨਿਦੇਖਿ
ਮਾਮਾਪੇ ਜਾਣੈ ਜੋਇ ॥ ਕਿਸਨੇ ਕਹੀ ਮੇਨਾਨ ਕਾਜਾ
ਪਰਿਵਰਤੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਭੁ ਬੋ
ਕਵਿ ਸਾਗਿ ਇਕੋ ਮਿਤੁ ਕਾਰਿ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਨਿਹਾਲੁ
ਪਾਪਾਣਹੈ ਹਾਰਿ ॥ ਮਾਦਨ ਜਾਣਾ ਚੁਕੈ ਜਨ ਮਿਨ ਜਾ
ਹਿ ਮਰਿ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ਸੋਰਿ ਨ ਮੋਹਿ ਜਗੁ ਧਨੁ

ਕਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਮਨਮਾਹਿਸੀਜਿਧਾਰਿ॥੨੦॥ਸਲੋਕ ੨੮੯

ਮੰਧ ॥ਮਾਗਇਆਮਨੁਨਦੀਸਰੇਮਾਂਰੋਦੀਮਾਦ

ਮਾਜੋਪ੍ਰਭੁਚਿਤਿਨਮਾਦਈਨਾਨਕਨਹੀਕਰੀਮ॥੧

ਮੰਧ ॥ਮਾਗਇਆਜਾਬਿਨਚਲਈਕਿਮਾ

ਲਪਦਾਵਹਿਅੰਧਾਰੁਰਕੇਚਰਦਾਧਿਮਾਗਇਤੁਤੁ

ਟਹਿਮਾਗਇਆਬੰਧ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਭਾਵੈਹੁਕ

ਮੁਮਨਾਇਓਨੁਭਾਵੈਸੁਖੁਪਾਗਇਆਭਾਵੈਜਤਿਰੁ

ਰੁਮੇਲਿਓਨੁਭਾਵੈਸਚਾਧਿਮਾਗਇਆਭਾਵੈਜੇਵਰ

ਹੋਰਦਾਤਿਨਹੀਸਚੁਮਾਖਿਸੁਣਾਇਆਜਿਨਕ

ਪੁਰਬਾਲਿਖਿਆਤਿਨਜਚੁਕਮਾਗਇਆਨਾਨਕਤਿ

ਬੁਝਰਣਾਗਤੀਜਿਨਿਜਗਤੁਉਪਾਇਆ॥੨੧॥ਜਲੇ
ਕਮਃ੩ ॥ਜਿਨਕਉਅੰਦਰਿਗੀਆਨੁਨਹੀਭੈਕੀ
ਨਹੀਬਿਦਾਨਾਨਕਮੁਇਆਕਾਕਿਆਮਾਰਣਾਜੇਆ
ਪਿਮਾਰੇਗੋਵਿਦਾ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਮਨਕੀਪਤੀਵਾਰਣੀ
ਸੁਖੀਹੁਸੁਖਸਾਰਾਜੇਬ੍ਰਹਮਣੁਭਲਾਆਖੀਐਜਿਬੁਝੈ
ਬ੍ਰਹਮੁਬੀਚਾਰਾਹਰਿਸਾਲਾਹੇਹਰਿਪਛੈਗੁਰਕੈਸਬਦਿ
ਬੀਚਾਰਿ॥ਆਇਆਓਰੁਪਰਵਲੁਹੈਜਿਕੁਕੁਕਰੇਉਧ
ਰਾ॥ਆਰੋਜਾਤਿਨਪੁਛੀਐਕਰਣੀਸਬਦੁਹੈਸਾਰਾਹੇ
ਰੁਝੁਪੁਝਣਾਕੁਝੁਕਮਾਵਣਾਬਿਖਿਆਨਾਲਿਪਿਆਰੁ
॥ਅੰਦਰਿਸੁਖੁਨਹੈਵਣੀਮਨਸੁਖਜਨਮੁਖੁਆਗਾਨਾ

ਕਨੀਮਰਤੇਸੇਉਬਰੇਗੁਰਕੋਚੇਤਿਅਪਾਰਿ॥੨॥ਪਉੜੀ
 ॥ਆਪੇਕਾਰਿਕਾਰਿਵੇਖਦਾਆਪੇਸਭੁਸਚਰਾਜੇਹੁਕ
 ਮੁਨਬੁਝੈਖਸਮਕਾਸੇਈਨਰੁਕਚਾ॥ਜਿਤਭਾਵੈਤਿਤੁਲ
 ਇਦਾਗੁਰਮੁਖਿਹਾਰਿਸਚਾ॥ਸਭਨਾਕਾਸਾਹਿਬੁਝੈ
 ਕਹੈਗੁਰਸਬਦੀਰਚਾ॥ਗੁਰਮੁਖਿਸਦਾਸਲਾਹੀਐ
 ਸਭਿਤਿਸਦੇਜਚਾ॥ਜਿਉਨਨਕਆਪਿਨਚਾਇਦਾਤਿ
 ਵਹੀਕੋਨਚਾ॥੨੨॥੧॥ਸੁਧਾ॥

॥ਮਾਰੂਦਾਰਮਹਲਾ੫ ਰੁਖਣੇਮੰ॥੫ ੧੬ਸਤਿਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦੇ॥ ॥ਤੂਰਉਸਜਲਮੇਰਿਅਾਦੇਈਸਿਸੁਉਤ
 ਰਿ॥ਨੈਦਮਹਿਜੇਤਰਸਦੇਕਾਦਿਪਸੀਦੀਦਾਰੁ॥੧॥ਮੰ॥

॥ ਨੀਹੁ ਮਹਿ ਜਾਤ ਭੂਨਾ ਲਿਖਿ ਮਾਨੇ ਚੁਕੜਾ ਵੇਦੇ
 ਖਾਕ ਪੜ੍ਹੇ ਰਗੜ੍ਹਾ ਵੇਦੇ ਜਿਚਰੁ ਪਿਰੀ ਨਰੈ ਖੁ॥ ੨॥ ਮ॥
 ੫ ॥ ਓਠੀ ਝਾਲੁ ਕੰਤ ਝੋਹ ਉਪ ਜੀਤ ਉਦੀ ਦਾਗੁ ਕਾਜ
 ਲੁਹਾਰੁ ਤਮੇਲ ਰਸੁ ਬਿਨੁ ਪਸੇਹਾ ਰਿਰਸ ਛਾਗੁ॥ ੩॥ ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ ਤੁਸਰਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਪਾਗਿ ਮ
 ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀਤੇ ਬਾਟੁ ਜਿਰਾ ਜਿਸੇ ਸਾਗਿ ਮਾਗਿ ਹਾਰਿ
 ਮਾਗਿ ਮਾਗੇ ਬੇਟਾ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਵੀਚਰਿ ਮਾਗਾ ਬੁਧ ਮਾ
 ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਰੇਗੁ ਦਾ ਬਿਸ ਬਾਗਿ ਮਾਗਾ ਨਵ ਖੰਡੁ ਪਿ
 ਬਾਸੀ ਸਾਜਿ ਹਾਰਿ ਰੰਗ ਸਵਾਗਿ ਮਾਗਾ ਵੇਕੀ ਜੰਤ ਉਪਾ
 ਇ ਮੰਤਰਿ ਕਲਧਾਗਿ ਮਾਗਾ ਤੇਰਾ ਮੰਤੁ ਨ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ਸ

ਚਾਸਿਰਜਲਹਾਰਿਅਸਾਤੂਜਾਣਹਿਸਭਾਥਿਧਿਅਸੀਪ
 ਗੁਰਮੁਖਿਨਿਸਤਗਰਿਅਸਾਤੂਖਣੇਮਃ੫ ॥ ਜੇਤੂਮਿ
 ਤੁਅਸਾਰਨਾਹਿਕਭੋਰੀਨਾਵੇਛੋੜਿਅਜਿਉਮਹਿੰਜਾਤਉ
 ਮੋਹਿਅਕਾਦਿਪਜੀਜਾਨੀਤੋਰਿ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ ਦੁਰ
 ਜਨਤੂਜਲੁਭਾਹਫੀਵਿਛੋੜੇਮਾਰਿਜਾਹਿਕੀਤਾਤੂਸਉ
 ਸੇਜਫੀਮੇਰਾਹਭੋਦੁਖਉਲਾਹਿ॥੨॥ਮਃ੫ ॥ ਦੁਰਜ
 ਨਦੁਜਾਭਾਉਹੋਵੇਛੋੜਾਹਉਮੇਰੋਗੁਅਸਜਲੁਸਚਾਪਾ
 ਤਿਸਾਹੁਜਿਸੁਮਿਲਿਕੀਛੋਰੋਗੁ॥੩॥ਪਉਫੀ॥ ॥
 ਤੁਅਗਮਦਾਇਆਲੁਬੇਅਤਿਤੇਰੀਕੀਮਤਿਕਹੈਕਉਦੁ
 ॥ਤੁਧੁਸਿਗਜਿਅਸਭੁਸੀਸਾਰਤੁਨਾਇਕਸਗਲਭ

੬

ਉਦਾ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਗਲ
ਰਉਂ ਤੁਧੁ ਅਪਾਝਿ ਕੋਇ ਨ ਜਕੈ ਤੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਜਗੁ ਉਧ
ਰਣਾ ਤੁਧੁ ਥਾਪੇ ਚਾਰੇ ਜੁਗੁ ਤੁਕਰਤਾ ਸਗਲ ਧਰਣਾ॥
ਤੁਧੁ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਕੀਆ ਤੁਧੁ ਲੇਪੁ ਲਗੈ ਰੀਤਿ॥
ਜਿਸੁ ਹੋਵਹਿ ਅਗਿਪ ਦਇਆਲੁ ਤਿਸੁ ਲਾਵਹਿ ਜਾਤਿ
ਗੁਰ ਚਰਣਾ ਤੁਹੋਰ ਤੁਧਿ ਪਾਇ ਨ ਲਭਹੀ ਅਬਿਨਾ
ਸੀ ਜਿਸ ਟਿਕਰਣਾ॥੨॥ ਬੁਖਣੈ ਮਃ ੪॥ ਜੇ ਤੁਧੁ
ਹਿ ਅੰਕੁ ਲੇਪੁ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਹੋਇ॥ ਹਿਕ ਸਕਤੈ ਬ
ਹਰੀ ਮੇਰੀ ਵਾਤ ਨ ਪੁਛੈ ਕੋਇ॥੧॥ ਮਃ ੪॥ ਹਰੈ
ਲਸੁ ਹਾਵਣੈ ਸਹੁ ਬੈਠਾ ਅੰਕੁ ਲਗੈ॥ ਪਹੀਨ ਵੀਏ ਬ

ਰਬੜਾਜੋਘਾਰਿਆਵੇਚਾਲਿ॥੨॥ਮਃ੫ ॥ਸੇਜਾਦਿ
 ਛਾਈਕੀਤਕੁਕੀਆਹਭੁਜੀਗਾਰੁ॥ਇਤੀਮੀਤਿਨਜਮ
 ਵਈਜੇਗਾਲਿਪਹਿਰਾਹਾਰੁ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਭੂਪਾ
 ਰਬ੍ਹਮੁਪਰਮੇਸਰੁਜੋਨਿਨਆਵਹੀ॥ਭੂਚਕਮੀਜਾਜ
 ਹਿਸਿਸਟਿਸਾਜਿਸਮਾਵਹੀ॥ਤਿਰਾਰੂਪਨਜਾਣੀਲਖਿ
 ਆਕਿਉਤੁਝਾਹਿਧਿਆਵਹੀ॥ਭੂਜਭੁਮਾਹਿਵਰਤਾਹਿ
 ਆਪਿਕੁਦਰਤਿਦੇਖਾਵਹੀ॥ਤਿਰੀਤਗਤਭਰੇਭੰਡਾਰਤੇ
 ਦਿਨਆਵਹੀ॥ਏਹਰਤਨਜਦੇਹਰਲਾਲਕੀਮਨਪਾ
 ਵਹੀ॥ਜਿਸੁਹੋਵਹਿਅਪਦਾਇਆਲੁਤਿਸੁਸਤਿਗੁਰ
 ਸੇਵਾਲਾਵਹੀ॥ਤਿਸੁਕਦੇਨਆਵੇਤੋਟਿਜੋਹਰੰਗੁਦ

੨੬੨

ਗਾਵਹੀ॥੩॥ਭੁਖਣੇਮ॥੫ ॥ਜਾਮੁਪਸੀਹਠਮੇਪਿ
 ਰੀਮਹਿਜੈਨਾਗਲਿ॥ਹਭੇਰੁਖਉਲਾਹਿਅਮੁਨਨਕਨ
 ਦਰਿਨਿਹਾਇ॥੧॥ਮ॥੦੫ ॥ਨਨਕੁਬੈਠਾਭਖੇਵਾ
 ਉਲੀਮੇਸੇਵਹਿਦਰੁਖੜਾ॥ਪਿਰੀਏਤੁਜਾਣਮਹਿਜਾਸ
 ਉਜੇਈਸਾਈਮੁਖਖੜਾ॥੨॥ਮ॥੦੫ ॥ਕਿਮਾਗ
 ਲਾਇਓਭੁਛਪਰਵੇਲਿਨਜੇਹੇਕੰਤਤੁ॥ਨਨਕਫੁਲ
 ਸੀਦੀਵਾੜਾਖਿਸ਼ਿਮਾਹਭੁਸੀਸਾਰਜਿਉ॥੩॥੫ਉੜੀ
 ॥ ॥ਸੁਘੜਸੁਜਾਣਸਰੂਪੁਤੁਸਭਮਹਿਦਰਤੰਤਾ॥
 ਤੁਆਪੇਠਾਕੁਰੁਸੇਵਕੋਆਪੁਪੁਜੰਤਾ॥ਦਾਨਾਬੀਨਾਮਾ
 ਪੁਰੁਆਪੇਸਤਵੰਤਾ॥ਜਤੀਸਤੀਪ੍ਰਭਨਿਰਮਲਾਮੇਰੇ

ਹਰਿਭਗਵੰਤਾ ॥ ਜਬੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ਪਸਾਰਿ ਓਆਪੇ ॥ ੨੯੩ ॥
 ਖੇਲੰਤਾ ॥ ਇਹੁ ਆਵਾਗਵਣੁ ਰਚਾਇ ਓਕਾਰਿ ਚੋਜਦੇ
 ਖੰਤਾ ॥ ਤਿਸੁ ਬਾਹੁ ਤਿਗਰ ਬੁਨਪਾਵਾਹੀ ॥ ਜਿਸੁ ਦੇਵਾਹਿ
 ਗੁਰਮੰਤਾ ॥ ਜਿਉ ਆਪਿ ਚਲਾਵਾਹਿ ॥ ਤਿਉ ਚਲਦੇ ਕਿਛੁ
 ਦਸਿ ਨ ਜੰਤਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਰੁਖ ਦੇ ਮਃ ੪ ॥ ॥ ਕੁਰੀਏ ਕੁਰੀਏ
 ਦੇਵਿ ਆਤਾ ਲਿਗਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹਿਰੇਗੁ ॥ ਦੇਖੋ ਛਿਟਾ ਬਿਥੀ ਵੇਦੇ
 ਜਾਮਿ ਖਿਸੇ ਦੇ ਪੇਗੁ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੪ ॥ ॥ ਜਚੁ ਜਾਣੈ ਕਰੁ
 ਦੇਵਿ ਓਤੁ ਆਪੁ ਆਪੇ ਸਲਦੇ ॥ ਨਾਨਕ ਆਤਮਾ ਜੀ
 ਮੀ ॥ ਤਿਨੈ ਲਾਬਿ ਆਵਾ ਲਿਪ ਬਾਣਿ ॥ ਜਿਉ ਜੀਮਿਓ ॥ ੨ ॥
 ਮਃ ੪ ॥ ॥ ਭੋਰੇ ਭੋਰੇ ਰੂਹੁ ਜੇ ਵੇਦੇ ॥ ਆਲਕਾ ॥ ਮੁਦਾ ਤਿ

ਪਈਰਿਰਾਣੀਆਗਫਿਰਿਕਰੁਆਵੈਹੁਤਿ॥੩॥ਪਉ
ੜੀ॥ ॥ਤੁਧੁਰੁਪਨਰੇਖਿਅੰਜਗਤਿਤੁਵਰਨਾਬਹ
ਰਗਾਏਮਾਣਸਜਾਣਹਿਦੁਰਿਤੁਵਰਤਹਿਜਾਹਰਾ॥
ਤੁਸਾਭਿਘਟਭੋਗਹਿਅੰਗਪਿਤੁਧੁਲੇਪੁਨਲਾਹਰਾ॥
ਤੁਪੁਰਖੁਅਨੰਦੀਅਨੰਤਸਭੁਜੋਤਿਸਮਾਹਰਾ॥ਤੁਸ
ਭਦੇਵਾਮਾਹਿਦੇਵਾਬਿਧਤੇਨਰਹਰਾ॥ਕਿਅਗਅਰ
ਧੇਜਿਹਵਾਇਕਤੁਆਬਿਨਾਸੀਅਪਰਪੁਰਾ॥ਜਿਸੁਮੇ
ਲਾਹਿਸਤਿਗੁਰੁਆਪਿਤਿਸਕੇਸਭੁਕਲਤਰਾ॥ਜੇਵ
ਕਸਾਭਿਕਰਦੇਸੇਵਦਾਰਿਨਾਨਕਜਨੁਤੇਰਾ॥੪॥ਬੁਖ
ਲੇਅੰ॥੫ ॥ਗਾਹਬੁਝੁਤਿਵਿਵਾਇਆਗਾਫ

ਲਜਲਿਓਤੁਭਾਹਿ॥ ਜਿਨਾਭਾਗਮਥਾਹੜੈਤਿਨਉ २੯੪

ਸਤਾਦਪਨਾਹਿ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ ਨਾਨਕਪੀਠਾਪਕਾ

ਜਾਜਿਆਧਾਰਿਆਆਇਮਉਜੁਦਾਬਾਝੁਹਸਤਿਰੁ

ਗਆਪਦੇਬੈਠਾਝਾਕੁਦਰੁਦਾ॥੨॥ਮਃ੫ ॥ ਨਾਨਕ

ਭੁਸਰੀਆਪਕਾਣੀਆਪਾਣੀਆਥਾਲੈਮਾਹਿ॥ ਜਿਨੀ

ਗੁਰੁਮਨਾਇਆਗਜਿਰਜਿਸੇਈਖਾਹਿ॥੩॥ਪਉੜੀ॥

॥ ਭੁਧੁਜਗਮਾਹਿਖੇਲਰਚਾਣਿਆਗਵਿਚਿਹਉਮੇਪਾ

ਈਆਗਾਏਕੁਮੰਦਰੁਪੰਚਚੇਰਹਹਿਨਿਤਕਰਹਿਭਾਰਿ

ਆਈਆਗਾਦਸਨਾਗੀਇਕੁਪੁਰਖੁਕਰਿਦਸੇਚਾਰਿਲੇ

ਭਾਈਆਗਾਏਨਿਮਾਇਆਸੋਹਣੀਮੋਹੀਆਨਿਤਾਫਿ

ਰਹਿਭਰਮਾਂਣੀਆਗਾਹਾਠਾਵੇਵੇਕੀਤੀਓਸਿਵਸਕਤਿਵਰ
ਤਾਣੀਆਗਾਸਿਵਮਰੋਸਕਤੀਹਾਰਿਅਣੇਵੇਹਾਰਿਭਾਣੀ
ਆਗਾਇਕਿਵਿਚਹੁਤੁਪੁਰਖਿਅਜੇਸਤਸੀਰੀਮਿਲਾਣੀ
ਆਗਾਜਲਾਵਿਚਹੁਬਿਭੁਓਠਾਗਲਿਓਜਲਮਾਹਿਜਮਾ
ਣੀਆਗਾ॥੬॥ਬੁਖਣੇਮ॥੫॥ ॥ਆਗਾਹਾਕੁੜਾਪਿਪਿ
ਛਾਛੇਰਿਨਮੋਹਰੁੜਾਨਾਨਕਾਸਿਝਿਏਵੇਹਾਵਾਰਬਹੁਨਿ
ਨਹੋਵੀਜਨਮੜਾ॥੭॥ਮ॥੫॥ ॥ਸਜਣਮੋਰਾਚਾਣੀ
ਆਹਭਕਹੀਦਾਮਿਤਾਹਭੇਜਾਣਨਿਆਪਣਾਕਹੀਨ
ਠਾਹੋਚਿਤਾ॥੮॥ਮ॥੫॥ ॥ਗੁੜੜਾਲਪਮਲਾਲੁਮ
ਬੋਹੀਪਰਗਾਟਾਥਿਆਜੇਈਸੁਹਾਵਾਰਨੁਜਿਥੈਪਿਰੀ

ਏਜੀਤੂਵੁਠਿਆ॥੩॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਜਾਤੁਮੈਰੈਵਲਚੈ ॥੨੬੫

ਤਾਕਿਆਮੁਪਛੁੰਦਾ॥ਤੁਪੁਸਤਕਿਛੁਮੈਨੈਜਉਪਿਆ

ਜਾਤੇਰਾਬੰਦਾ॥ਲਖਤੋਟਿਨਆਵਣੀਖਾਇਖਰਚਿ

ਰਹੰਦਾ॥ਲਖਚਉਰਾਸੀਹਮੇਦਨੈਸੁਭਸੇਵਕਰੰਦਾ

॥ਏਹਵੈਰੀਮਿਤ੍ਰਸਾਭਿਕੀ॥ਤਿਆਨਹਮੰਗਾਹਮੰਦਾ॥

ਲੇਖਾਕੋਇਪੁਛਣੀਜਾਹਰਿਬਖਸੰਦਾ॥ਅਨੰਦਤੁ

ਇਆਸੁਖਪਾਇਆ॥ਮਿਲਿਗੁਰਗੋਵਿੰਦਾ॥ਸਭੇ

ਕਾਜਸਦਾਰਿ॥ਮੇਜਾਤੁਪੁਭਾਵੰਦਾ॥੧॥ਬੁਖਲੇਮ॥੫

॥ਬੁਖਲਕੁਮੁਸਤਕੁਮੁਖੁਕਿਜੇਹਾਤਉਧਣੀ॥

ਫਿਰਦਾਕਿਤੇਹਾਲਿਜਾਗੁਠਮਤਾਮਨੁਪ੍ਰਾਪਿਆ॥

੧॥ਮਃ੫ ॥ ਦੁਖੀਆ ਦਰਦ ਪਵੇ ਦੇ ਦਨ ਜਾਣੈ ਤੂ
 ਧਣੀ॥ ਜਾਣਾਲ ਖੁਭੁ ਦੇ ਪਿਰੀ ਰਿਖੰਦੇ ਤਾ ਜੀਵਸਾ॥੨
 ॥ਮਃ੫ ॥ ਫੁਹਦੀ ਜਾਇ ਕਰ ਗਰਿ ਵਹਾਇ ਵਹਿ ਦੇ ਮੇ
 ਰਿਠਿਆ ਜਾਇ ਰਹੇ॥ ਮਮਾਣਾ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੋਟਿਅ ॥੦
 ॥੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਜਿਸੁ ਜਨ ਤੇਰੀ ਭੁਖ ਹੈ ਤਿਸੁ ਦੁਖ
 ਨਾਇ॥ ਅਪੇ॥ ਜਿਨਿ ਜਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਝਿ॥ ਅਸੁ ਰਹੁ
 ਕੰਡੀ ਜਾਪੇ॥ ਜੇਨ ਰਉ ਸਕੀ ਸਰਣੀ ਪਰੈ॥ ਤਿਸੁ ਕੰਬਹਿ
 ਪਾਪੇ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਸਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ॥ ਗੁਰ ਪੂੜੀ ਨਾਪੇ॥
 ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਮੀਨਿ॥ ਅਗਤਿ ਸੁਸੇ ਗੁਨ ਸੰਤਾਪੇ॥
 ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂ ਸਭੁ ਨਾਕਾ ਮਿਤੁ ਹੈ॥ ਸਾਭਿ ਜਾਣਹਿ॥ ਅਪੇ॥

॥ ਮੇਸੀਜੋਭਾਜਨੈਕੀਜੇਦਰੁਹਰਿਪਰਤਾਪੇ ॥ ਸਭਮੰ ੨੬੬
 ਤਰਿਜਨਦਰਤਾਇਆਹਾਰਿਜਨਤੇਜਾਪੇ ॥ ੮ ॥ ਰੁਖ
 ਦੇਮੰਧ ॥ ਜਿਨਾਪਿਛੈਹਉਗਈਜੇਮੇਪਿਛੈਭੀਰ
 ਵਿਆਸੁ ॥ ਜਿਨਕੀਮੇਆਸੜੀਤਿਨਮਾਹਿਜੀਆਸ
 ॥ ੧ ॥ ਮੰਧ ॥ ਗਿਲੀਗਿਲੀਰੋੜੀਭਉਦੀਭਵਿ
 ਭਵਿਆਇ ॥ ਜੇਬੈਠੇਸੇਫਗਥਿ ॥ ਆਉਬਰੇਭਾਗਮਥਾ
 ਇ ॥ ੨ ॥ ਮੰਧ ॥ ਰੂਠਹਭਮਝਹਿਖਾਲੀਕੋਇ
 ਨਜਾਣੀਐ ॥ ਤੇਜਖੀਭਾਗਮਥਾਹਿਜਿਨੀਮੇਰਾਸਜ
 ਲੁਗਵਿਆ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਹਉਛਾਛੀਦਾਰਿਗੁ
 ਲਗਾਵਦਾਜੇਹਰਿਪ੍ਰਭਭਾਵੈ ॥ ਪ੍ਰਭਮੇਰਾਗਥਿਰਥਾਵ

ਰੀਹੋਰਾਅਵੇਜਾਵੇ। ਜੋਮੰਗਦਨੁਗੋਸਾਣੀਅਗਜਿਤੁਭੁਖ
 ਲਾਹਿਜਾਵੇ। ਪ੍ਰਭੁਜੀਉਦੇਵਹੁਦਰਸਨੁਆਪਣਾਜਿਤੁ
 ਢਾਢੀਤ੍ਰਿਪਤਾਵੇ। ਅਰਦਾਸਿਸੁਦੀਦਾਤਾਰਿਪ੍ਰਭਿਢਾ
 ਢੀਕਉਮਹਾਲਿਬੁਲਾਵੇ। ਪ੍ਰਭੁਦੇਖਾਇਆਵਖਭੁਖੁ
 ਗਣੀਢਾਢੀਕਉਮੰਗਣਾਚਿਤਿਨਾਅਵੇ। ਸਭਾਇਢਾ
 ਪੂਰੀਆਲਾਗਿਪ੍ਰਭੁਕੋਪਾਵੇ। ਹਉਨਿਰਗੁਣਢਾਢੀ
 ਬਖਸਿਓਨੁਪ੍ਰਭਿਪੁਰੀਖਵੇਦਾਵੇ॥੮॥ ਸੁਖਕੇਮ॥੫
 ॥ ਜਾਛੁਟੇਤਾਖਕੁਤੁਸੁਦੀਕੰਤੁਨਜਾਣਹੀ। ਦੁਰਜ
 ਨਜੇਤੀਨੇਹੁਤੁਕੋਗੁਣਿਹਾਰਿਰੰਗੁਮਾਣਹੀ॥੯॥ ਮ॥੫
 ॥ ਨਾਨਕਜਿਸੁਬਿਨੁਪ੍ਰਜੀਨਜੀਵਣਾਵਿਸਰੇਸ

ਰੈਨਾ ਬੈਦਾ। ਤਿਸਾ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨ ਰੂਸੀ। ਐ ਜਿਸ ਹਿਹ
ਮਾਹੀ ਬੈਦਾ। ੨। ਮ ੩੫ ॥ ਰਤੇ ਰੰਗੀ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਮ
ਨੁ ਤਨੁ ਅਤਿ ਗੁਲਾ ਲੁ। ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ। ਆਲੁ ਦਿ
ਅਗ ਜਿਤੀ ਹੋਰ ਖਿਆਲੁ। ੩। ਪਉੜੀ। ॥ ਹਰਿ ਜੀ
ਉ ਜਾਤੁ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰੁ ਹੋਤਾ ਕਿਆ ਮੇਕਾ ਝਗ। ਜਿਨੀ ਠਰੀ ਜਗੁ
ਠਰੀ। ਆਸੇ ਤੁਧੁ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾਝਾ। ਗੁਰਿ ਭਉ ਜਲੁ ਪਾਰਿ ਲੰ
ਘਾਇ। ਅਗ ਜਿਤਾ ਪਾਵਾਝਾ। ਗੁਰ ਮਤੀ ਸਭਿ ਰਸ ਭੋਗਾਵ
ਵਾਝਾ। ਆਖਾਝਾ। ਸਭਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਵਾ ਸਿਕਾਰਿ ਦਿਤੀ। ਓਸਤ
ਦੇਤਾ ਸਾਝਾ। ਜਿ ਤੁਲਾਣੀ। ਅਨਿ ਤਿਤੈ ਲਗਾਈ। ਅਨਹ
ਖਿਜੋਤਾ ਝਗ। ਜੋ ਇਛੀ ਸੋਫਲੁ ਪਾਇ। ਦਾਗੁ ਰਿਅੰਦਰਿ
ਵਾਝਾ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਤੁਠਾਝਾ। ਏਰਹੁ ਹਰਿ ਵਸਦਾ ਨੇਝਾ।

੧੦॥ ਸੁਖਦੇਸ਼ ੦੫ ॥ ਜਾਮੁਆਵਹਿਚਿਤਿਤੁਤਾਹਰੇ
 ਸੁਖਲਹਾਉ॥ ਨਾਨਕਮਨਹੀਮੀਤੁਰਿਗਾਵਲਾਪਿਰੀ
 ਤਹਿਜਾਨਾਉ॥ ੧॥ ਮ ੦੫ ॥ ਕਪੜਭੋਗਾਵਿਕਾਰਏਹ
 ਰੇਹੀਛਾਰਾਖਾਕੁਲੋੜੇਦਾਤੀਨਿਖੇਜੋਰਤੇਈਦਾਰਾ॥ ੨॥ ਮ
 ੦੫ ॥ ਕਿਆਤੁਕਾਹਿਬਿਆਪਾਸਕਾਰਿਹੀਅੜੇਹੋਕੁ
 ਅਧਾਰਾ॥ ਬੀਉਸੰਤਨਕੀਰੇਣੁਜਿਤੁਲਭੀਸੁਖਦਾਤਾਰ
 ॥ ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਵਿਦਕਰਮਾਹਰਿਜੀਉਨਪਾਣੀ
 ਮੇਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰਮਨੁਆਨਲਰੋ॥ ਧਰਮੁਪੀਰਾਕਾਇ
 ਅੰਦਰੇਇਹੁਪਾਪੀਮੂਲਨਤਰੋ॥ ਅਹਿਕਰੁਕਰੇਸੁਅ
 ਹਿਕਰੁਪਾਏਇਕਘੜੀਮੁਹਤੁਨਲਰੋ॥ ਚਾਰੇਜੁਗਮੇ
 ਸੋਧਿਆਵਿਨੁਸੰਤਨਕੀਰੇਣੁਅਹਿਕਾਰੁਨਭਰੋ॥ ਹਉਮੈਮੁ

ਲਿਨਛੁਟਣੀਵਿਦੁਸਾਧੁਸਤਸੀਰੀ॥ਤਿਰਰੁਬਾਹ
 ਨਪਾਰਹੀਜਿਚਰੁਸਾਹਿਬਾਜਿਉਮਨਭੀਰੀ॥ਜਿਨਿ
 ਜਨਿਗੁਰਮੁਖਿਸੇਵਿਅਗਤਿਸੁਘਰਿਣੀਬਾਣੁ
 ਅਭੁਰੀ॥ਹਾਰਿਕਿਰਪਾਤੇਸੁਖੁਪਾਇਆਗੁਰਸਤਿ
 ਗੁਰਚਰਣੀਲਰੀ॥੧੧॥ਬੁਖਦੇਮਃ੫ ॥ਲੋਕ
 ਦੇਹਾਭਿਜਾਇਸੇਮੀਰਾਮੀਰਿਨਾਸਿਰਿ॥ਹਠਮੰਡਾਹੁ
 ਸੇਧਣੀਚਉਦੇਮੁਖਿਅਲਾਇ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ਅ
 ਟਿਕੁਮੇਹਿਮਾਉਡਿਨਾਧਣੀਅਪਾਹਿ॥ਹਿਮਾਉਮ
 ਹਿਜਾਠਫੜਾਮੁਖਹੁਸਚੁਅਲਾਇ॥੨॥ਮਃ੫
 ॥ਮੁਖੀਆਉਸੇਜਨੇਲਾਪਰੀਵਿਛਾਵਣਾਜੇਡੇ

੨੬੮

॥१२॥ ब्रह्मदेवः ॥ ५ ॥ ॥ अथीमात्रितपुत्रिणी

ਮਹਿਜੇ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਪਾਵੀ ਮਿਲਾਵੇ ਕੋਲਿ ਕਵਲਾਜਿ ॥ ੨੬੬ ॥
 ਦੇ ਬਿਗਸਾਵੇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੫ ॥ ਪਿਰੀ ਸੰਦੜੀ ਭੁਖ
 ਮੁਲਾਵਣ ਬੀ ਵਿਬਰਾ ਜਾਣੀ ਮਿਠਾਇ ਖਬੇਈ ਪੀ
 ਫ਼ਨਾਹੁਟੈ ॥ ੨ ॥ ਮ ੦ ੫ ॥ ਠਗਾਨੀ ਹੁਮ ਭੋਝਿ ਜਾ
 ਦੁਰੀ ਪ੍ਰਬਾਨ ਗਾਰੀ ॥ ਸੁਖ ਘਟਾਉ ਭੂਇ ਇਸੁ ਪੰਧਾ
 ਦੁਖ ਘਟੇ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਮ ਕਲ ਕਲਾਨ
 ਹੁਪਾਈ ਮੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਲਖ ਮਲੇਖੀ ॥ ਘਟ ਦਰਸਨ ਕੁ
 ਮਤੇ ਫਿਰਾਹਨ ਹਾ ਮਿਲੀ ਮੇ ਭੇਖੀ ॥ ਵਰਤ ਕਰਹਿ ਚੰਦ
 ਇਦਾ ਸੇ ਕਿਤੇ ਨ ਲੇਖੀ ॥ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਹਿ ਸੀ ਪੂਰਨਾ ਤਤੁ
 ਸਾਰਨ ਪੇਖੀ ॥ ਤਿਲ ਕੁ ਕਢਾਹਿ ਇਸਨ ਨੁਕਰਿ ਮੰ

ਈ

ਤਰਿਕਾਲੇਖੀ। ਭੇਖੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨਲਭਟੀ। ਦਿਲੁ ਸਚੀ। ਜਿਖੀ। ਭੂ
 ਲਾਮਾਰਗੀ ਜੋ ਪਦੈ ਜਿਸੁ ਪੁਰਿ ਮਸਤ ਕਿਲੇਖੀ। ਤਿਨ
 ਜਨ ਮੁਸਵਾਰਿ ਮਾਮਾਪਣਾ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਅਖੀ ਦੇਖੀ।
 ੧੩। ਭੁਖਦੇ ਮ॥ ੪ ॥ ਜੋ ਨਿਦਾਹੁ ਗਾਭਿ ਜੋ ਚਲਾਉਨ
 ਥੀ ਮੇਕਾਰ ਭੁਫਾ ਦੀ ਛੁਰਿ ਸੀ ਮਲ ਜਚੁ ਪਲੀ। ੧॥ ਮ
 ੪ ॥ ਹਰੁ ਸਮਾਣੀ ਜੋ ਤਿਨਿ ਉਜਲਾਪਟਾਉ ਚੰਦ੍ਰ
 ਮਾਪਰਗਾਟੁ ਥੀ ਮਾਮਾਪਣਾ ਨਕ ਮਸਤ ਕਿਲਿਖਿ ਮਾ
 ੧੨॥ ਮ॥ ੪ ॥ ਮੁਖ ਜੁਹਾਟੇ ਨਾ ਮੁਚਉ ਮਾਠ ਪਹਰਗੁ
 ਦਗਾਉ। ਨਕ ਦਰਗਾਹ ਮੰਨੀ ਮਾਹਿ ਮਿਲੀ ਨਿਬਾ
 ਦੇ ਬਾਉ। ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਾਹਰਿ ਭੇਖਿ ਨ ਪਾਈ ਮੇ

ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ॥ ਇਕ ਸੁਹਾਰਿ ਜੀਉ ਬਾਹਰੀ ਸਭੁ ३੦
 ਫਿਰੇ ਨਿਕਾਮੀ॥ ਮਨੁ ਰਤਾ ਕੁਟੀ ਬਾਸਿ ਉਨਿ ਤਗਾਰ ਬਿਛਿ
 ਰਾਮੀ॥ ਫਿਰਹਿ ਗੁਮਾਨੀ ਜਗਾ ਮਹਿ ਕਿਆ ਗਾਰਬ
 ਹਿਦਾਮੀ॥ ਚਲਾਇਆ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਈ ਖਿਨ ਜਾ
 ਇ ਬਿਲਾਮੀ॥ ਬਿਚਰਦੇ ਫਿਰਹਿ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਹਰਿ
 ਜੀਉ ਕਾਮੀ॥ ਕਰਮੁ ਖੁਲਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਮਿਲਿ ३੧
 ਆਸੁ ਆਮੀ॥ ਜੇ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾ ਸੇਵ ਕੇ ਹਰਿ ਤਿਸ ਕੀ
 ਕਾਮੀ॥ ੧੪॥ ਰੁਖ ਦੇਖ ਮੰਝ ॥ ਮੁਖ ਰੁਖ ਲਾਏ ਹਰੁ
 ਮਰਦੁ ਪਛਾਣੇ ਦੇਵੇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਤਿਨਾ ਖਾਕੁ ਜਿਨਾ ਯ
 ਕੀਨਾ ਹਿਕਾਸਿ ਉ॥ ੧॥ ਮੰਝ ॥ ਜਾਣੁ ਦੇਸੇ ਮੀਉ

ਪਛਾਣੂਕੇਹੇਕੜੇ। ਤੈਤਨਿਪੜਦਾਨਾਹਿਨਨਕਜੇਗੁਰੁ
ਭੇਟਿਆਗਾ॥੨॥ਮਃ੫ ॥ਮਤੜੀਕਾਂਢੁਕੁਆਹਪਦਯੋ
ਵੇਦੇਪੀਵਸਾ॥ਮੁਤਨਿਪ੍ਰੇਮੁਅਥਾਹਪਸਦਕੁਸਚਾਪ
ਦੀ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਨਿਰਭੁਉਨਾਮੁਦਿਸਾਰਿਆਨ
ਇਮਾਇਆਰਚਾ॥ਆਵੇਜਾਇਭੁਦਾਣੀਮੇਬਹੁਜੇ
ਨੀਨਚਾ॥ਬਚਨਕਰੇਤੈਖਿਸਕਿਜਾਇਬੋਲੇਸਭੁਕ
ਚਾ॥ਅੰਦਰਹੁਬੋਬਾਕੁੜੀਆਰੁਕੁੜੀਸਭੁਖਚਾ॥ਵੇਰੁ
ਕਰੈਨਿਰਫੇਰਨਾ॥ਇਝੁਠੇਲਾਲਚਾ॥ਮਾਰਿਆਸਚੈਪਾ
ਤਿਜਾਹਿਵੇਖਿਧੁਰਿਕਰਿਮਚਾ॥ਜਮਦੁਤੀਹੋਹੋਰਿਅ
ਆਦੁਖਹੀਮਹਿਪਚਾ॥ਹੋਮਾਤਪਾਵਜੁਧਰਮਕਾਨ

ਨਕਦਰਿਸਚਾ॥੧੫॥ਰੁਖਣੇਮਃ੫ ॥ਪਰਭਤੇਪ੍ਰਭ ੩੦੭

ਨਾਮੁਜਾਪਿਗੁਰਕੇਚਰਨਾਧਿਆਇ॥ਜਨਮਮਰਦਮ

ਲੁਓਤਰੈਸਚੇਕੇਗੁਣਗਾਇ॥੧॥ਮਃ੫ ॥ਦੇਹਾਮੰ

ਧਾਰੀਅੰਧੁਸੁਦੀਨਮੁਦਿਹੁਣੀਆ॥ਨਾਨਕਸਫਲੁਜ

ਨਮੁਜੇਘਾਟਿਵਠਾਸਚੁਧਣੀ॥੨॥ਮਃ੫ ॥ਲੋਇ

ਦਲੇਈ॥ਤ੍ਰਿਠਾਪਿਆਸਨਬੁਝੈਮੁਘਣੀ॥ਨਾਨਕਸੇਅ

ਖੜੀਆਬਾਅੰਨਿਜਨੀ॥ਤ੍ਰਿਸੰਦੋਮਾਪਿਰੀ॥੩॥ਪਉ

ੜੀ॥ ॥ਜਿਨਿਜਨਿਗੁਰਮੁਖਿਸੋਦਿਆਤਿਨਿਸਭਿ

ਸੁਖਪਾਈ॥ਓਹੁਆਪਿਤਰਿਆਕੁਟੰਬਾਜਿਉਸਰੁਜਰਾ

ਤੁਤਰਾਈ॥ਓਨਿਹਰਿਨਾਮਾਧਨੁਸੀਰਿਆਸਭਿ॥ਤਿਖ

ਬੁਝਾਈ॥ ਓਨਿ ਛੁਡੇ ਭਾਲ ਚੁਨੀ ਕੇ ਅੰਤਿ ਰਿਲਿਵਲ
 ਈ॥ ਓਸੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਪਾਰਿ ਅਨੰਦੁ ਹੋਹਰਿ ਸਖਾਸਹ
 ਈ॥ ਓਨਿ ਦੇਰੀ ਮਿਤੁ ਸਮਕੀਤਿ ਮਾਸ ਭੁਨਾ ਲਿਜੁ ਭੁ
 ਈ॥ ਹੋ ਮਾਓਹੀ ਮਲੁ ਜਗਮਹਿ ਗੁਗਰੀ ਮਾਨੁ ਜ
 ਪਾਈ॥ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਮਾਪਾਇ ਮਾਹਾਰਿ ਜਿਉ ਬ
 ਦਿ ਮਾਈ॥ ੧੬॥ ਰੁਖ ਦੇ ਮਃ ੫ ॥ ਸਚੁ ਸੁਹਾਵਾ
 ਕਾਛੀ ਮੇਰੁ ਫੇਰੁ ਫੀਸੋਇ॥ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀ ਮ
 ਹਿ ਜਿਨ ਸਚੁ ਪਲੈ ਹੋਇ॥ ੧੭॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸਜਣ
 ਮੁਖੁ ਮਨੁ ਪੁਅਠੇ ਪਹਰਿ ਨਿਹਾਲ ਸਾ॥ ਰੁਤ ਫੀਸੋ ਸ
 ਹਾ ਰੁਤੁ ਤੈ ਸੁਪਨੈ ਹਉ ਖੰਨੀ ਮੇ॥ ੧੮॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸ

ਜਲਸਚੁਪਰਖਿਮੁਖਿਅਲਾਵਲਬੋਬਗਾਮੰਨਮ
 ਝਾਹੁਲਖਿਤੁਧੁਹੁਦਾਰਿਨਸੁਪਿਰੀ॥੩॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਧਰਤਿਆਕਾਸਪਾਤਾਲੁਪੈਰੰਦੁਸੁਗਾਬਿਨਾਜੀ॥ਬ
 ਹਿਜਾਹਜਾਹਉਮਰਾਵਖਾਨਫਾਹਿਤੁਰੇਜਾਜੀ॥ਰੰ
 ਗਤੁਰੰਗਾਰੀਬਮਸਤਸਤੁਲੋਕਸਿਧਾਜੀ॥ਕਾਜੀ
 ਸੇਖਮਜਾਇਕਾਸਤੁਉਠਿਜਾਜੀ॥ਪੀਰਪੇਕਾਬਰਮ
 ਉਲੀਏਕੋਬਿਰਨਰਹਾਜੀ॥ਰੋਜਾਬਾਗਨਿਵਾਜਕ
 ਤੇਬਾਵਿਦੁਬੁਝੇਸਤੁਜਾਜੀ॥ਲਖਚਉਰਾਜੀਹਮੇਦ
 ਨੀਸਤੁਆਵੇਜਾਜੀ॥ਨਿਹਚਲੁਸਚੁਖੁਦਾਇਏਕੁ
 ਖੁਦਾਇਬੰਦਾਮਾਬਿਨਾਜੀ॥੧॥੧॥ਬੁਖਲੇਮ॥੪

੩੦੨

੦

॥ ਰਿਠੀ ਹਭਵੰਢੋ ਲਿਹਿਕ ਸੁਬਾ ਝੁਨ ਕੋਇ ॥ ਅਭਿਸ
ਜਣਤੁ ਮੁਖਿ ਲਗੁ ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਠੰਢਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ
੫ ॥ ਅਸਕੁ ਮਾਸਾ ਬਾਹਰਾ ਮੁਖਿ ਨਿਵਰੀ ਮਾਸਾ ਅ
ਸਨਿ ਰਾਸਾ ਹੋਕੁ ਤੁਹ ਚਿਬਾ ਲਿਬਾ ਲਿਬਾ ਲਿਗਈ ਮਾ
ਸਾ ॥ ੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਵਿਛੋੜਾ ਸੁਣੇਤੁ ਖੁਦਿ ਦੁਰਿਠੇ ਮਰਿ
ਓਇ ॥ ਬਾਝੁ ਪਿਅਰੇ ਮਾਪਣੇ ਬਿਰਹੀ ਨਾਧੀ ਰੋਇ ॥ ੩ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤਟਤੀਰ ਬਿਦੇਦ ਦੇਵਗਲਿ ਮਾਕੇਦਾਰੁ
ਮਥੁਰਾ ਕਾਸੀ ॥ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀ ਸਾਦੇਦ ਤੇਜਣੁ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜਾਸੀ
ਅਸਿ ਮ੍ਰਿਤਿ ਜਾਸਤੁ ਬੇਦਰਾ ਰਿਖਣੁ ਦਰਸ ਸਮਾਸੀ ॥ ੪ ॥
ਬੀਪੀ ਰਿਤਗੀਤ ਕਾਵਿਤ ਕਦਤੇਭੀ ਜਾਸੀ ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸੰ

ਨਿਅਸੀਆਸਾਭਿਕਾ ਲੇਵਾਸੀਆਮੁਨਿਜੋਗੀਦਿ
 ਗੰਬਰਾਜਮੇਸਲਨਾਸੀਆਜੋਦੀਸੈਸੋਵਿਦੁਸ
 ਲਾਜਾਭਿਬਿਨਾਸਿਬਿਨਾਸੀਆਥਿਰੁਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁਪਰ
 ਮੇਸਰੇਸੇਵਕਾਥਿਰੁਹੋਸੀਆ੧੮॥ਸਲੋਕਰੁਖਲੇਮ
 ੦੫ ॥ਸੈਨੰਗੋਨਹਨੰਗਾਭੁਖੇਲਖਨੁਭੁਖਿਆ
 ॥ਭੁਖੇਕੋਰੁਨੁਭੁਖਨਾਨਕਪਿਰੀਪਿਖੰਦੇਸੁਭਿਦਿਸ
 ਦਿ॥੧॥ਮ०੫ ॥ਸੁਖਸਮੁਹਾਭੋਗਾਭੂਮਿਸਬਾ
 ਈਕੋਧਲੀ॥ਸੁਖਕਹਭੋਰੋਗੁਮਿਰਤਕਨਾਮਾਵਿਹੁ
 ਦਿਆ॥੨॥ਮ०੫ ॥ਹਿਕਸਕੁੰਤੁਆਹਿਪਛਾਣੁ
 ਭੀਹਿਕਾਰੀ॥ਨਾਨਕਆਸਨੀਨਿਬਾਹਿਮਾਨੁਖਪਰ

ਥਾਈਲਜੀਵਹੋ॥੩॥ਪਉੜੀ॥   ॥ਨਿਹਰਲਏ
ਕੁਨਗਇਣੋਹਰਿਅਗਮਅਗਾਧਾ॥ਨਿਹਰਲੁਨ
ਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈ॥ਜਿਸੁਸਿਮਰਤਹਰਿਲਾਧਾ॥ਨਿਹਰ
ਲੁਕੀਰਤਨੁਗੁਣਗੋਬਿੰਦਗੁਰਮੁਖਿਗਵਾਧਾ॥ਸ
ਰਧਰਮੁਤਪੁਨਿਹਰਲੋਦਿਨਰੋਨਿਅਗਾਧਾ॥ਸਾਇ
ਆਧਰਮੁਤਪੁਨਿਹਰਲੋਜਿਸੁਕਰਮਿਲਿਖਾਧਾ
॥ਨਿਹਰਲੁਮਸਤਕਿਲੇਖੁਲਿਖਿਅਸੋਟਲੇਨ
ਟਲਾਧਾ॥ਨਿਹਰਲੁਸੰਗਤਿਸਾਧਜਨਬਚਨ
ਨਿਹਰਲਗੁਰਸਾਧਾ॥ਜਿਨਕਉਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅ
ਤਿਨਸਦਾਸਦਾਅਗਾਧਾ॥੧੯॥ਸਲੋਕਰੁਖਣੇ

ਮਃ ੫ ॥ ਜੇ ਰੁਬੀ ਦੋ ਮਾਪਿ ਸੇ ਤਰਾਏ ਕਿਨ ਥੇ ॥ ਤਰੇ ੩੦੪
 ਦੜੇ ਭੀਤਾ ਰਿਨਾਨ ਕੀ ਪਿਗਾ ਸਿਉ ਗਤਿ ਮਾਗ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੫
 ॥ ਜਿਥੇ ਕੋਇ ਕਥੀ ਨਿਨਾਉ ਸੁਣਵੇ ਮਾਪਿ ਰੀ ॥ ਮੁੰ
 ਜੁਲਾਉ ਤਾਥਿ ਨਾਨਕ ਪਿਰੀ ਪਸੰਦੋ ਹਰਿ ਓਥੀ ਓਮਿ ॥
 ੨ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਿਮਾ ਕਰਾਹਿ ਪੁਤ ਕਲਤ
 ਸਨੇਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਾ ਵਿਚੁ ਲੀਆ ਨਿਮੁ ਲੀਆ ਵੀ
 ਵੇਹਾ ॥ ੩ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨੈਨੀ ਦੇਖ ਉਗੁਰ ਦਰਸ
 ਨੇ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਮਥਾ ॥ ਪੇਰੀ ਮਾਰਗਿ ਗੁਰ ਚਲਦ
 ਪਖਾਫੇਰੀ ਹਥਾ ॥ ਮਕਾਲ ਮੁਰਤਿ ਰਿਦੈ ਧੀ ਮਾਇ
 ਦਾਇਨੁ ਰੈ ਨਿਜ ਪੰਥਾ ॥ ਮੇਛਾ ਰਿਮਾ ਸਗਲ ਅਪ

ਕਹਿ

ਇੰਦੁਰਵਾਸੇਗੁਰਸਮਰਥਾਗੁਰਿਬਖਾਜਿਅਨਾ
ਮੁਨਿਧਨੁਸਭੇਦੁਪੁਲਬਾਭੋਗਪੁਭੰਚਪੁਭਾਈਹੋਪ
ਲੈਨਾਮੁਅਗਾਬਾਨਾਮੁਵਾਨੁਇਸਨਾਨੁਇਕੁਜਦ
ਕਰਪੁਗੁਰਕਬਾਸਹਜੁਗਾਇਆਪ੍ਰਭੁਪਾਇਆਜ
ਮਕਾਭੁਉਲਬਾ॥੨੦॥ਸਲੋਕੁਬਖਦੇਸ॥੫॥
ਲਗਾਫੀਆਪਿਰੀਅੰਨਿਪੇਖੀਵੀਅਨਾਤੀਪੀਅ
॥ਹਰਮਾਝਾਪੁਜੇਧਲੀਬਿਅਨਾਭਿਠੋਕੋਇ॥੧॥ਅ
॥੫॥ਕਬਫੀਆਸੇਤਾਹਤੇਸੁਖਾਉਪੀਧੀਆ
॥ਨਾਨਕਲਧਫੀਆਤਿਨਾਹਜਿਨਾਭਾਗੁਮਥਾਹ
ਫੀ॥੨॥ਅ॥੫॥ ॥ਗੁਰਿਜਲਾਬਲਾਭੁਮਿਬਨ

ਫਲਕੀਦਰਗਾ ਪਾਤਾਲਾ ਮਾਕਾਸ ਪੁਰਨੁ ਹਭੁ ਘਟਾ ॥ ੩੦੫ ॥
 ਨਨਕ ਪੋਖਿ ਜੀ ਓਇ ਕਤੁ ਜੁਤਿ ਪਰੋਤੀ ਮਾ ॥ ੩ ॥ ਪਉ
 ਵੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਜੀ ਮਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਜੀ ਉ
 ਪਤਿ ਪਾਲਕਾ ॥ ਹਰਿ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸਾਰ ਕਰੇ ਹਮ ਹਰਿ ਕੇ ਬ
 ਲਕਾ ॥ ਜਹ ਜੇਸ ਹਾਜਿ ਖਿਲਾਇ ਦਾਨ ਹੀ ਕਰਦਾ ਮਾਲ
 ਕਾ ॥ ਮਉਰਾ ਦੇ ਕੋਨਾ ਚਿਤਾਰਦਾ ਗਲ ਜੇਤੀ ਲਾਇ ਕਾ ॥
 ਮੁਹ ਮੰਗਾ ਜੇਈ ਦੇਵਦਾ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਜੁਖਦਾਇ ਕਾ ॥ ਗਿ
 ਮਾਨੁ ਗਾਜਿ ਨਾ ਮੁਖ ਨੁ ਸਉ ਪਿਓਨਾ ਇਸੁ ਸਉ ਦੇ ਲਾ
 ਇਕਾ ॥ ਸਾਝੀ ਗੁਰਨਾ ਲਿਖਹਾ ਲਿਖ ਮਾਸ ਰਬ ਸੁਖ ਪ
 ਇਕਾ ॥ ਮੇਨ ਲਹੁ ਕਦੇ ਨਾ ਵਿਛੁੜੈ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਸਭ ਸਾ

ਲਾਲਾਇਕਾ॥੨੧॥ਸਲੋਕਰੁਖਦੇਮਃ੫ ॥ਨਾਨਕਕਰ
 ਕ੍ਰਿਆਸਿਉਤੋਕ੍ਰਿਛੁਛੁਸਜਦਸੰਤਪਕਿਅਗਥਾਇਜੀਵਿ
 ਦੇਵਿਛੁਛੁਹਿਥਾਇਮੁਇਅਨਜਾਹੀਛੁਛੁ॥੧॥ਮਃ੫
 ॥ਨਾਨਕਾਬਿਜੁਲੀਅਚਮਕੀਨਿਪੁਰਨਿਪਟਾਅਤਿ
 ਕਾਲੀਅਗਬਰਸਾਨਿਮੇਘਅਪਾਰਨਾਨਕਸੰਗਮਿ
 ਪਿਰੀਸੁਚੰਦੀਅਗ॥੨॥ਮਃ੫ ॥ਜਲਬਲਨੀਰਿਭੁ
 ਰੇਸੀਤਲਪਵਣੁਲਾਰਦੇ॥ਸੇਜੜੀਅਸੋਇਨਹੀ
 ਰੇਲਾਲਜੁੜੀਤੀਅਗਸੁਭਰਕਪੜਭੋਗਨਾਨਕਪਿਰੀਵਿ
 ਹੁਣੀਤਤੀਅਗ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਕਾਰਣਕਰਤੈਜੋਕੀ
 ਅਸੋਈਹੈਕਰਣਾਜੇਸਉਧਾਵਹਿਪ੍ਰਾਣੀਅਪਾਵਹਿ

ਧੁਰਿਲਹਣਾ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਛੁ ਨ ਲਭਈ ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਸਭ
 ਧਰਣਾ ਗੁਰਮਿਲਿ ਭਉਗੋ ਵਿਦਕਾ ਭੈਰੁ ਦੁਰਿਕਰਣਾ ਭੈ
 ਤੇ ਬੈਰਾਗਾ ਉਪਜੈ ਧਰਿਖੋ ਜਤਾ ਫਿਰਣਾ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਸਹਜ
 ਉਪਜਿ ਆਫਿਰਿ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰਣਾ ਬੋਹਿਥੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਉਰੁ
 ਗੁਜਿ ਸੁਹਰਿ ਚੜਾਏ ਤਿਭੁ ਉਜਲੁ ਤਰਣਾ ॥੨੨॥ ਸਲੋਕ
 ਮਃ ੫ ॥ ਪਹਿਲਾ ਮਰਣੁ ਕਬੂਲਿ ਜੀਵਣ ਕੀ ਛਤਿ ਮ
 ਸਾਹੇ ਹੁਸ਼ਭ ਨਾ ਕੀਰੇਣ ਕਾਤ ਉਆਉਹ ਮਾਰੈ ਪਾਸਿ ॥
 ੧ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਮੁਆਜੀਵੇ ਦਾਪੇ ਖੁਜੀਵੇ ਦੇ ਮਰਿ ਜਾਨਿ ॥
 ਜਿਨਾ ਮੁਹ ਬਤਿ ਇਕਾ ਸਿਉ ਤੇ ਮਾਲੁ ਸਪਰਧਾਨੁ ॥੨॥ ਮਃ
 ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਪੀਰਾ ॥
 ਭੁਖਿ ਭਿਖਿ ਸੁਨਾਵਿ ਆਪਣੀ ਜਮੁਨ ਹੀ ਆਵੈ ਨੀਰਾ ॥੩॥ ਪਉ

੩੦

ਹਿਮਾਇ ਕਰਮਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਸਾਖੀ
 ਸਾਰਿ ਲਾ

੨੨॥ ੧॥ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਣੀ ਅੰਸਰੁ ਸਾਹੁ ਅਰੋਲੈ॥
ਸਿਧਸਾਧਿਕਾਗੀਆਨੀ॥ ਧਿਆਨੀਆ ਕਉਣੁ ਤੁਧੁ ਨ ਤੋਲੈ॥
ਭੰਨੁ ਲਘੁ ਭੁਲ ਸਮਰ ਬੁਹੈ ਭਧਿ ਸਭ ਪਰਲੈ॥ ਰਿਜ ਕੁਸ ਬਾਹੈ
ਸਭ ਸੋਕਿਆ ਮਾਣੁ ਸਰਲੈ॥ ਗਹਰ ਗੰਭੀਰਿ ਅਥਾਹੁ ਤੁਰੁਣ
ਗੀਆਨੁ ਅਮੋਲੈ॥ ਸੋਈ ਕੀਮਤੁ ਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਮਉਲੈ॥
ਤੁਧੁ ਧੁਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੀਨੁ ਨ ਕੁਰੁਣ ਬੋਲੈ॥ ੨੩॥ ੧॥ ੨॥

॥ बसंत की वार म ह ला ५
१॥ च स त्रि रुर प स ग टि ॥ ॥ ग रिक न म यि म अ टि कैं च
गु रारि म ब्रु टि ॥ क र म लि खि तै पा टि

ਇਨਿਸੁਇਨਿਨਿਤਸੇਭਗਤਸੁਹਾਵੈ॥ ਅਗਸੁਅਗੋ
ਰਗੁਜਾਹਿਬੋਹੁਸਰੁਲਵੈਨਲਾਵੈ॥ ਸਚੁਪੁਰੈਗੁਰਿਉ
ਪਦੇਸਿਅਨਾਨੁਕੁਸੁਲਾਵੈ॥ ੩॥ ੧॥ ॥ ਸਾਰੰਗਕੀ
ਵਾਰਮਹਲਾ੪ ॥ ਗਇਮਹਮੇਹਸਨੇਕੀਧੁਨਿ॥ ॥

੧॥ ਚਿਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਸਲੋਕਮਹਲਾ੨
ਗੁਰੁਕੀਜੀਪਾਹੁਨਿਵਲਮਨੁਕੇਠਾਤਨੁਛਾਤਿ॥ ਨਾਨ
ਕਗੁਰਾਬਿਨੁਮਨਕਾਤਾਕੁਨਉਘੜੈਅਵਰਨਕੀਜੀ
ਹਾਬਿ॥ ੧॥ ਮਹਲਾ੧ ॥ ਨਭੀਜੇਰਾਗੀਨਾਵੀਬੇ
ਦਿ॥ ਨਭੀਜੇਸੁਰਤੀਰੀਅਨੀਜੇਰੀ॥ ਨਭੀਜੇਸੇ

ਗੀਕੀਤੋਰੋਜੀ। ਨਭੀਜੇਰੂਪੀਮਾਲੀਰਿਗੀ। ਨਭੀਜੇਤੀ
ਰਬਿਭਾਵਿਅੰਨਿਗੀ। ਨਭੀਜੇਦਾਂਤੀਕੀਤੋਪੁੰਨਿ। ਨਭੀ
ਜੇਬਾਹਾਰਿਬੈਠਿਅਸੁੰਨਿ। ਨਭੀਜੇਭੇਡਮਰਹਿਭਿਤ੍ਰਿ
ਸੁਗ। ਨਭੀਜੇਕੇਤੇਹੋਵਹਿਧੁਨਾ। ਲੇਖਗਲਿਖੀਅੰਮੇਮਨ
ਕੋਭਾਇ। ਨਾਨਕਭੀਜੇਸਾਚੈਨਗਇ। ੨॥ ਮਹਲਾ ੧

॥ ਨਵਛਿਅਖਟਕਾਕਰੇਬੀਚਾਰੁ। ਨਿਜਿਦਿਨਓ
ਚਰੇਭਾਰਅਠਾਰ। ਤਿਨਿਭੀਅੰਤੁਨਪਾਇਅਤੋਹਿ।
ਨਾਮਬਿਹੁਦਮੁਕਤਿਕਿਉਹੋਇ। ਨਾਭਿਦਸਤਬਹ
ਮੇਅੰਤੁਨਜਾਇਅਗਾਰੁ। ਮੁਖਿਨਾਨਕਨਾਮੁਪਛਾ
ਇਅਗ। ੩॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮਾਧੇਅਗਪਿਨਿਰੰਜਨਗਜਿ

ਨਿਅਪੁਰਿਪਾਇਅਗਾਅਪੇਖੇਲੁਰਚਾਇਓਨੁਸਭਜ
ਗਤੁਸਬਾਇਅਗਾਤੈਗੁਣਾਅਗੀਪਾਜਿਗਜਿਅਨੁਮਾਇ
ਅਸੇਦੁਵਧਾਇਅਗਾਗੁਰਪਰਸਾਦੀਉਬਰੇਜਿਨੁਕੁ
ਣਾਗੁਇਅਗਾਨਾਨਕਸਚੁਦਰਤਦਾਸਭਸਚਿਸਮ
ਇਅਗਾ॥੧॥ਸਲੋਕਮਹਲਾਰ ॥ਅਗੀਪੁਰਿਪਾਏਨ
ਨਕਾਅਪੇਰਖੇਵੇਕਾਮੰਦਾਕਿਸਨੇਅਖੀਮੇਜਾਸਭ
ਨਾਸਾਹਿਬੁਏਕਾਸਭਨਾਸਾਹਿਬੁਏਕਹੇਵੇਖੇਧੀਧੇਲ
ਇ॥ਕਿਸੇਬੋਝਾਕਿਸੇਅਗਾਲਾਖਾਲੀਕੋਈਨਾਹਿ॥
ਅਵਹਿਨੀਰੀਜਾਹਿਨੀਰੀਵਿਚੇਕਰਹਿਵਿਬਾਰਾਨ
ਨਕਹੁਕਮੁਨਜਾਣੀਮੇਅਰੀਕਾਕਾਰਾ॥੧॥ਮਹਲਾ੧

ਈ

॥ ਜਿਨਾ ਸਿਥਾਪਿ ਜੀਅਾਂ ਕਉ ਭੇਜੈ ਜਿਨਾ ਸਿਥਾਪਿ
 ਲੈ ਜਾਵੈ ॥ ਅਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਅਪੇ ਏਤੇ ਵੇਸੁ ਕਰਾਵੈ ॥
 ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਫਿਰਹਿ ਅਉ ਧੁਤੀ ਅਪੇ ਭਿਖਿ ਆਪਾਵੈ ॥
 ਲੇਖੇ ਬੋਲ ਲੁਲੇਖੇ ਚਲ ਲੁਕਾਇ ਤੁਕੀ ਚਹਿਦਾਵੈ ॥ ਮੁ
 ਲੁਮਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਏਹੋ ਨਾਨਕ ਅਗਿ ਸੁਣਾਏ ॥ ਕਰਣੀ
 ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਤੁਪਾਵ ਸੁਜੇ ਕੇ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲ ਤੁਰਚਾਇ ਓਨੁ ਗੁਣ ਪਰਗਟੀਆ
 ਇਆ ॥ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਦ ਚਰਚੇ ਹਰਿ ਮੀਨਿ ਦਸਾਇਆ
 ॥ ਸਕਤਿ ਗਾਈ ਕੁਮੁਕਟਿ ਅਗ ਸਿਵ ਜੋ ਤਿਜ ਗਾਇਆ ॥
 ਜਿਨਿ ਕੋ ਪੈ ਤੇ ਪੁਨੁ ਹੋ ਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ

ਸਹਿਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਮਾਗ ॥੨॥ ਸਲੋਕ
 ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਾਹਚ ਲੇਵਣ ਜਾਰਿ ਮਾਗਿ ਖਿਅਾਵੇ
 ਵੈਨਾਗਲਿ ॥ ਲਿਖੇ ਉਪਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਲਈ ਮੇਦ ਸਤੁ ਸ
 ਮਾਗਲਿ ॥ ਵਸਤੁ ਲਈ ਵਣਜਾਰਈ ਵਖਰੁ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥
 ਕੇਈ ਲਾਗਾ ਲੈ ਚਲੇ ॥ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥ ਬੈ
 ਝਾਗਿ ਨੈਨ ਮੀਰਿ ॥ ਓਕਿ ਸੁਕਹੀ ਮੇਸਾ ਬਾਗਿ ॥ ਨਦਰਿ ਤਿ
 ਨਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸਾ ਬਤੁ ਲਾਏ ਰਾਗਿ ॥੧॥ ਮਹਲਾ
 ੧ ॥ ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ ॥ ਜੀਵਿ ਜੀ
 ਵਿ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ॥ ਕੇਤਿ ਮਾਕੇ ਬਾਪ ਕੇਤਿ ਮਾਕੇ ਬੇਟੇ ਕੇ
 ਤੇ ਗੁਰਚੇਲੇ ਹੂਏ ॥ ਮਾਰੀ ਪਾਛੈ ਗਲਤ ਨ ਮਾਵੈ ਕਿ

ਅਜਾਤੀਕਿਮਾਹੁਇਹੂਏ। ਸਭੁਕਰਣਾਕਿਰਤੁਕ
 ਰਿਲਿਖੀਮੇਕਾਰਿਕਾਰਿਕਰਤਾਕਰੇਕਰੇ। ਮਨਮੁਖਿਮ
 ਰੀਮੇਗੁਰਮੁਖਿਤਰੀਮੇਨਾਨਕਨਦਰੀਨਦਾਰਿਕਰੇ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮਨਮੁਖਿਦੁਜਾਤਰਮੁਹੋਦੁਜੇਲੋ
 ਭਾਇਆ। ਕੁਝਕਪਟਕਮਾਵਦੇਕੁਝਮਾਲਾਇਆ
 ॥ ਪੁਤਕਲਤੁਮੋਹੁਹੇਤੁਹੇਜਭੁਦਖਜਬਾਇਆ। ਜ
 ਮਦਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਹਿਭੁਰਮਾਹਿਭੁਰਮਾਇਆ।
 ਮਨਮੁਖਿਜਨਮੁਗਾਵਾਇਆਨਾਨਕਹਰਿਭਾਇਆ
 ॥੩॥ ਸਲੋਕਮਹਲਾ੨ ॥ ਜਿਨਵਡਿਅਈਤੇਰੇ
 ਨਾਮਕੀਤੇਰਤੇਮਨਮਾਹਿ। ਨਾਨਕਮੀਮਿਤਏਕੁਹੋਦੁ

ਜਾਮੀਮਿਤੁਨਾਹਿ। ਨਾਨਕਾਮੀਮਿਤੁਨਾਨੇਮਾਹਿਪਾਣੀ
ਮੇਰੁਪਰਸਾਗਦਿ। ਗਤਿਨੀਪੀਤਾਰੰਗਾਸਿਉਜਿਨਕਉ
ਲਿਖਿਆਮਾਮਾਗਦਿ॥੧॥ ਮਹਲਾ੨੫ ॥ ਕੀਤਾਕਿਆ
ਸਾਲਾਹੀਮੇਕਰੇਸੋਇਸਾਲਾਹਿ। ਨਾਨਕਏਕੀਬਾ
ਹਰਾਦੁਜਾਦਾਤਾਹੈ॥ ਕਰਤਾਸੋਸਾਲਾਹੀਮੇਜਿਨਿ
ਕੀਤਾਮਾਕਾਰਾਵਾਤਾਸੋਸਾਲਾਹੀਮੇਜਿਸਭਸੇਦੇ
ਆਧਾਰਾ। ਨਾਨਕਾਮਾਪਿਸਦੀਵਹੈਪੁਰਾਜਿਸਭੰਡਾ
ਰਾਵਡਾਕਰਿਸਾਲਾਹੀਮੇਮੀਤੁਨਪਾਰਾਵਾਰੁ॥੨॥
ਪਉੜੀ॥ ॥ ਹਰਿਕਾਨਾਮਨਿਧਾਨਹੇਸੇਦਿਮੇਸੁ
ਖਪਾਣੀ। ਨਾਮੁਨਿਰੰਜਨਉਰਰਾਂਪਾਤਿਸਿਉਪਰਿ

ਜਾਣੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਚੈ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਵਸਾਈ॥ ੩੧੭
 ਮਤਿ ਪੀਖੇ ਰੂਪੁ ਦਾਸਿ ਚੋਇ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪਿਅਮਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਮਾ
 ਪਿਦਾਇ ਮਾਲੁ ਚੋਇ ਨਾਮੋ ਲਿਵਲਾਈ॥ ੪॥ ਸਲੋਕ ਮ ੨
 ਹਲਾਰ ॥ ਅਤਿ ਸੁਸਿਉ ਕੈ ਸਾਬੋ ਲਣਾ ਜਿ ਮਾਪੇ ਜਾਣੈ
 ਜਾਣੁ॥ ਚੀਰੀ ਜਾ ਕੀ ਨਾਟਿ ਰੋਜਾ ਹਿ ਬੁਝੈ ਪਰਵਾਨੁ॥ ਚੀ
 ਰੀ ਜਿਸ ਕੀ ਚਲਣਾ ਮੀਰ ਮਲ ਕਸ ਲਾਗਾ॥ ਜੇਤਿ ਸੁਭਾ
 ਵੈ ਨਾਨਕ ਸਾਈ॥ ਭੁਲੀ ਕਾਰਾ॥ ਜਿਨ ਚੀਰੀ ਚਲਣਾ ਹ
 ਥਿਤਿ ਨਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ॥ ਸਾਹਿਬੁ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇ ਹੋਇ ਉ
 ਠੀ ਕਰਿ ਲੈ ਪਾਹਿ॥ ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿ ਮਾਤੇਹਾ ਰੁਕਮੁ
 ਕਮਾਹਿ॥ ਅਲੇਖਾ ਦਾਹਿ ਨਾਨਕ ਸਦੇ ਉਠੀ ਜਾਹਿ॥ ੧

॥ ਅਹਲਾ २ ॥ ਜਿਫਤਿ ਜਿਨਾ ਕਉ ਬਖਸੀ ਐ ਜੇਈ ਪੋਤੇ
 ਗਾ ਕੰਜੀ ਜਿਨ ਕਉ ਦਿਤੀ ਆਤਿ ਨਾਮ ਲੇਭੰਗਾਰਾ ਜਹਭੰ
 ਰਾਗੀ ਪੁਰੁ ਲਨਿ ਕਲਹਿ ਤੇ ਕੀ ਮਹਿ ਪਰਵਾਨਾ ਨਦਰਿ
 ਤਿਨ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਮੁਨਿ ਨਾਨੀ ਜਾਣਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਸੁਇ ਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਸੁ
 ਦਿ ਸੁਇ ਮੀਨਿ ਵਸਾਈ ਐ ਬੁਝੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥ ਬਹਦਿ ਅ
 ਉਠਾਇ ਅਨਾਦਿ ਸਰੇ ਜਰਾ ਜਰੁ ਜੋਈ ॥ ਭਗਤਾ ਕਉ ਨਾ
 ਮੁ ਅਧਾਰੁ ਪੈਨਾ ਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿਰ
 ਹਿ ਆਗੁਰ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਜੋਈ ॥ ੫ ॥ ਜਲੇ ਕਮਹਲਾ १
 ॥ ਨਾਨਕ ਭੁਲੀ ਮਹਿ ਤੇਲ ਜੇਜੀ ਉਪਿਛੈ ਪਾਈ ਐ

॥ ਇਕ ਸੁਨ ਪੁਜਾਹਿ ਬੋਲਿ ਜੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਮਿਲੈ ॥ ਵਡਾ ਆ ३੧੨
 ਖਣੁ ਰਾਤੋ ਲਾਹੇ ਰਹਿ ਉਲੀ ਮਤੀ ਹਉ ਲੇ ਬੋਲਿ ॥ ਧਰ
 ਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰ ਬਤੁ ਰਾਗ ॥ ਕਿਉ ਕੰਝੈ ਤੋਲੈ ਸੁਨਿ ਆਗੁ ਤੋਲ
 ਮਾਜਾਰਤ ਕਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਛਿ ਆਵੇ ਇ ਪੁਜਾਇ ॥ ਮੂਰ
 ਖ ਅੰਧਿ ਆ ਅੰਧੀ ਧਾਤੁ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇ ਨਿ ਆ
 ਪੁ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖ
 ਅਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਅਖਿ ॥ ਇਕਿ ਅਖਿ ਆਖਹਿ ਸਬਦੁ ਰਾਖ
 ਹਿ ਅਰਧ ਉਧਰਾਇ ਨੁਗਤਿ ॥ ਜੇਕਿ ਹੁਹੈ ਇਤ ਕਿਹਾਇ ਸੇ
 ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ ॥ ਜਾਭਿ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਘਟ ਅਉ
 ਘਟਿ ਘਟਿ ਥਾਪਿ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਨਾਨਕਾ ਅਖਿ ਨ ਜ

ਪ੍ਰੇਮਾਗਿਆ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਇਬੁਲਿਐ ਮੇਮਨੁ ਰਹਸੀ
 ਮੇਨਾਂ ਮੇਸਾਂਤਿ ਮਾਣੀ ॥ ਨਾਇਬੁਲਿਐ ਮੇਮਨੁ ਤਿਪਤੀ ਮੇ
 ਸਭੁ ਦੁਖ ਗਵਾਈ ॥ ਨਾਇਬੁਲਿਐ ਮੇਨਾ ਉਧੁ ਪਜੈ ਨਾ ਮੇਰ
 ਰਿਮਾਈ ॥ ਨਾ ਮੇਹੀ ਸਭਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਨਾ ਮੇਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁ
 ਰਮੁਖਿ ਨਾ ਮੁਖਿ ਮਾਣੀ ਮੇਨਾ ਨ ਕਲਿ ਵਲਾਈ ॥ ੬ ॥ ਸਲੋ
 ਕ ਮਹਲ ੧ ॥ ਜੁਠਿ ਨ ਰਾਰੀ ਜੁਠਿ ਨ ਵੇਦੀ ॥ ਜੁਠਿ ਨ ਰੰ
 ਦ ਸੁਰਜ ਕੀ ਭੇਦੀ ॥ ਜੁਠਿ ਨ ਮੰਨੀ ਜੁਠਿ ਨ ਨਾਈ ॥ ਜੁਠਿ ਨ
 ਮੀਂਹ ਵਾਰਿਐ ਸਭੁ ਥਾਈ ਜੁਠਿ ਨ ਪਰਤੀ ਜੁਠਿ ਨ ਪਾਈ ॥
 ਜੁਠਿ ਨ ਪਉਣੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ਨਾਨਕਾਨਿ ਗੁਰਿ ਮਾਗੁਦ
 ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਮੁਹਿ ਫੇਰਿਐ ਮੁਹੁ ਜੁਠਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲ

੧ ॥ ਨਾਨਕ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਜੇ ਰਿਜਾਣੇ ਕੋਇ ॥
ਸੁਰਤੇ ਚੁਲੀਆ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਗੀ ਕਾਜਾ ਤੁਹੋਇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਚੁ
ਲੀ ਸੀਤੋ ਖਕੀ ॥ ਗਿਰਹੀ ਕਾਜਾ ਤੁਹਾਨਾ ॥ ਰਾਜੇ ਚੁਲੀਆ ਨਿਅਵ
ਕੀ ॥ ਪਾਤਿਅਸਚਰਾਧੀਆਨਾ ॥ ਪਾਣੀ ਚਿਤੁਨਯੋਪਣੀ ॥
ਖਪੀਤੋਤਿਖਜਾਇ ॥ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕਾ ਫੋਰਿ ਪਾਣੀ ਸ
ਰੁਖਾਇ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਾਭਿ ਸਾਧਿ ਹੋਰਿ
ਧਿ ਪਿਛੈ ਆਵੈ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਉ ਨਿਧਿ ਮਿਲੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿ
ਆਪਾਵੈ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੀਤੋ ਪੁਹੋਇ ਕਵਲਾ ਚਰਨਾਧੀਆਵੈ
॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸਹਾਜਿ ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ ਗੁਰਮ
ਤੀ ਨਾਉ ਪਾਣੀ ॥ ਐਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ

੧ ॥ ਦੁਖੁ ਵਿਚਿ ਜੀ ਮਨੁ ਦੁਖੁ ਮਰਨੁ ਦੁਖੁ ਖਿਵਰਤੁ ਲਸੀਸਾ
 ਰਿ ॥ ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਮਾਰੀ ਮਾਖੀ ਮੇ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਿ ਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
 ਦੁਖ ਕੀ ਮਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪੁ ਲੀ ਮਾਸੁ ਖੁਨ ਨਿਕਲਿ ਓਕੋਇ ॥ ਦੁਖ
 ਵਿਚਿ ਜੀ ਉਜਲਾਇ ਮਾਦੁਖੀ ਮਾਰ ਲਿ ਮਾਰੋਇ ॥ ਨਾ
 ਨਕਾ ਸਿਫਤੀ ਗਤਿ ਮਾਮਨੁ ਤਨੁ ਹਾਰਿ ਮਾਰੋਇ ॥ ਦੁਖ ਕੀ ਮ
 ਮਾਰੀ ਮਾਰੀ ਮਾਹਿ ਭੀ ਦੁਖ ਦਾਰੂ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਹਲਾ ੧
 ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀ ਮਾਭ ਸੁਰੀ ਗੁਭ ਸੁਪੁਭ ਸੁਖੇ ਹਾਭ ਸੋਭ ਸੁ
 ਕ ਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭਸੁਭ ਰੀ ਮੇਵੇ ਹਾਭ ਜਾਨੀ ਉਵਿਚੁ ਕਢੀ
 ਮੇਭ ਸੁਭ ਰਿ ਮਾਜਾਇ ॥ ਮਾਰੀ ਲੇਖੇ ਮੀਰੀ ਮੇਹੋਰ ਦਸੁ
 ਣੀ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਇ ਸੁਦਿ ਮੇਸੁ ਚਿਸੀ ਜ

ਮੋਜਮੁਨੇੜਿਨਆਵੈ। ਨਾਇਸੁਦਿਐਐਘਟਚਨਣਮਨੇ
 ਰਗਵਾਵੈ। ਨਾਇਸੁਦਿਐਐਆਪੁਬੁਝੀਐਲਾਹਾਨਾਉਪਾਵੈ
 । ਨਾਇਚੁਦਿਪਾਪੁਕਟੀਅਹਿਨਿਰਮਲਸਚੁਪਾਵੈ। ਨਾਨਕ
 ਨਾਇਸੁਦਿਐਮੁਖਉਜਲੇਨਾਉਗੁਰਮੁਖਿਧਿਆਵੈ। ੮॥ ਸ
 ਲੋਕਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰਿਨਾਰਾਇਲੁਸਭਾਨਾਲਿ। ਪੂਜਕ
 ਰੇਰਖੇਨਾਵਗਲਿ। ਕੰਗੁਚੰਨਣਫੁਲਿਚੜਾਏ। ਪੈਰੀਪੈਪੈਬਹੁ
 ਭੁਮਨਾਏ। ਮਾਣੁਆਮੀਗੀਮੀਗੀਪੈਨੈਖਾਇ। ਅੰਧੀਕੰਮੀ
 ਅੰਧਸਜਾਇ। ਭੁਖਿਆਵੈਨਮਗਇਆਰਖੇ। ਅੰਧਾਝ
 ਗੜਾਅੰਧੀਸਬੈ॥ ੧॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਭੇਸੁਰਤੀਜੇਗਸ
 ਭਿਸਭੇਬੇਦਪੁਰਾਣਾ। ਸਭੇਕਰਦੇਤਪਸਭਿਸਭੇਗੀਤਗਿਆ

ਨਾ ਸਭੇ ਬੁਧੀ ਸੁਧਿ ਸਾਭਿ ਸਾਭਿ ਤੀਰਥ ਸਾਭਿ ਥਾਨਾ ਸਾਭਿ ਪਾ
 ਭਿ ਸਾਹੀਆ ਅਮਰ ਸਾਭਿ ਸਾਭਿ ਬੁਧੀਆ ਸਾਭਿ ਥਾਨਾ ਸਭੇ
 ਮਾਣ ਸਦੇ ਵਸਾਭਿ ਸਭੇ ਜੋਗਾਧਿਆਨਾ ਸਭੇ ਪੁਰੀਆ ਥੰ
 ਰੁਸਾਭਿ ਸਭੇ ਜੀਅ ਜਹਾਨਾ ਹੁਕਮਿ ਰਲਾਏਆ ਪ੍ਰਕਰਮੀ
 ਵਹੈ ਕਲਾਮਾ ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਾਚਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਸਭੁ ਦੀ ਬਾਨੁ
 ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਾਇਮੀਨਿ ਮੇਸੁ ਖੁਭੁ ਪ੍ਰਿਥੈ ਨਾਮੇ ਗਾਤਿ
 ਹੋਈ॥ ਨਾਇਮੀਨਿ ਮੇਪਾਤਿ ਪਾਈ ਮੇਰਿ ਰਵੈ ਹਰਿ ਜੋਈ॥ ਨ
 ਏਮੀਨਿ ਮੇਭੁ ਵਜਲੁ ਲੰਘੀ ਮੇਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ॥
 ਨਾਇਮੀਨਿ ਮੇਪ੍ਰਿਥੁ ਪਰਗਟਾਨਾ ਮੇਸਭੁ ਲੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਸ
 ਭਿ ਗੁਰਿ ਮਾਇ ਮੇਨਾਉ ਮੀਨੀ ਮੇਜਨਿ ਦੇਵੈ ਜੋਈ॥੯॥ ਸ

ਲੋਕ ਮਃ ੯੧ ॥ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡ ਗਿਰਿ ਕਰੇ ਇਕਿ ਪੈਰਿ ੩੧੫
ਆਏ ॥ ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ ਮਨਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਸਿਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਲੇ ਦੇ
ਇ ॥ ਕਿਸੁ ਉਪਾਰਿ ਓਹੁ ਟਿਕਾ ਟਿਕੈ ਕਿਸੇ ਨ ਜੋਰ ਕਰੇ ਇ ॥
ਕਿਸੇ ਨ ਕਹੀ ਮੇਨਾ ਨ ਕਾ ਕਿਸੇ ਨ ਕਰਤਾ ਦੇ ਇ ॥ ਹੁਕਮਿ ਰ
ਹਾਏ ਆਪਣੇ ਮੁਰਖ ਆਪ ਗਣੇ ਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੯੧ ॥ ਹੈ
ਹੈ ਆਖ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਹੁਕਮਿ ਕੋਟਿ ॥ ਆਖੀ ਆਖਾਂ ਸਦ
ਸਦਾ ਕਹਣਿ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟੀ ॥ ਨਾਹਿ ਥਕਾਂ ਨ ਠਾਕੀ ਆਏ
ਦਰੁ ਰਖ ਸੋਤੀ ॥ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਅਹੁਰਖ ਬਿੰਦੁ ਉਪਾਰਿ ਅ
ਖਣੁ ਦੇਸੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨਿ ਮੇਕੁ ਲੁਓ
ਧਰੇ ਸਭੁ ਕਟਿ ਬਸ ਬਾਇ ॥ ਆਨਾਇ ਮੀਨਿ ਮੇ ਸੰਗਤਿ ਉ

ਧਰੋਜਿਨਿਰਿਦੋਦਸਾਇਆਨਾਇਮੀਨਿਮੇਸੁਟਿਉਧਰੋਜਿ
 ਨਿਰਸਨਰਸਾਇਆਨਾਇਮੀਨਿਮੇਦੁਖਬੁਖਗਈਜਿਨਿ
 ਨੀਮਿਚਿਤੁਲਾਇਆਨਾਨਕਨਾਮੁਤਿਨੀਸਾਲਾਹਿਅ
 ਜਿਨਿਗੁਰੁਮਿਲਾਇਆ॥੧੦॥ਸਲੋਕਮਃ੯੧ ॥ਸੁਰੇਰਾ
 ਤੀਸਭਿਦਿਹਸਭਿਥਿਤੀਸਭਿਦਾਰਾਸੁਰੇਰਤੀਮਾਹੁਸਭਿਸ
 ਰਿਧਰਤੀਸੁਰੁਰਾਗਾਸੁਰੇਪਾਣੀਪਉਣਸਭਿਸਭਿਅਗਨੀ
 ਪਾਤਾਲਾਸੁਰੇਪੁਰੀਆਖੰਡਸਭਿਸਭਿਲੋਅਲੋਅਅਕਾਰਾ
 ਹੁਕਮੁਨਜਾਪੀਕਿਤੜਕਾਹੇਨਸਕੀਜੈਕਾਰਾਆਖਹਿਬਕਹਿ
 ਆਖਿਅਖਿਕਾਰਿਸਿਫਤੀਦੀਚਾਰਾਤਿਨੁਪਾਇਓਬਪੁਨੀ
 ਨਾਨਕਕਹੈਰਾਰਾ॥੧॥ਅਃ੯੧ ॥ਅਖੀਪਰਣੇਜੇਫਿਰਾਂ

ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਆਕਾਰੁ ॥ ਪੁਛਾਂਗੀ ਅਨੀ ਪੀਡਿਤਾਂ ਪੁਛਾ ਬੇਦਬੀ ॥ ੩੧੬ ॥
ਰਾਗੁ ॥ ਪੁਛਾ ਦੇਵਾਂ ਮਾਣ ਸਾਂਜੋ ਪਕਰਹਿ ਅਵਤਾਰੁ ॥ ਸਿਧ ਸ
ਮਾਧੀ ਸਾਭਿ ਸੁਣਿ ਜਾਇ ਦੇਖਾਂ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਮਾਰੋ ਸਰਾਸ
ਚਿਨਾਇ ਨਿਰਭਉ ਭੋਵਿਣ ਸਾਰੁ ॥ ਹੋਰ ਕਰੀ ਮਤੀ ਕਰੁ ਪਿਚੁ
ਅੰਧਿ ਅਮੰ ਪੁਖੀ ਚਾਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਬੰਦਗੀ ਨ ਦਾਰਿਣੀ
ਘਾਏ ਪਾਗਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇਦਾਰਿ ਮਤਿ
ਗਈ ਮਤਿ ਪਰਗਟੀ ॥ ਅਗਈ ਮਾਨਾਉ ਮੀਨੀ ਮੇਹਉ ਮੇਰਾ
ਈ ਸਾਭਿ ਰੋਗਾਰਾ ਦਾਇਆ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇਨਾ ਮੁਊ ਪਜੈ ਸ
ਹਜੈ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਮੀਨ
ਵਸਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤੀ ਨੁਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ

ਅ॥ ੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਹੋਰੁ ਸਰੀ ਕੁਹੈ ਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ
 ਅਰੋ ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ ਤੁਧੁ ਅਰੋ ਤੁਧੋ ਸਾਲਾਹੀ ਮੇ ਅਧੋ ਨਾਉ ਸੁ
 ਜਾਖਾ ਜੇਤਾ ਆਖਣੁ ਸਾਹੀ ਸਬਦੀ ਭਾਖਿ ਆਗੁ ਇਸੁ ਭਾਈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤਾ ਏਹੋ ਆਖਣੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥ ਮਃ
 ੧ ॥ ਜਨਾ ਸਿ ਆਕਿ ਆਚਾ ਕਰੀ ਜਾਜੀ ਮੇਕਿ ਆਕਾਰਾ ਸ
 ਰਿਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ਜੇਰੁ ਪੇਜੇ ਮੀਰੀ ਮੇਦਾ
 ਤਿਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੀਰਾ ਤੇ ਫਿਰਿ ਦੇਖਹਿ ਆਕ
 ਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀ ਮੇਜੀ ਦੇਵੇ ਵਣਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇਸੁਰਤਿ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇ
 ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਜੋਈ ॥ ਨਾਇ ਮੀਨੀ ਮੇ ਕ੍ਰਮੁ ਕਟੀ ਮੇਦਿ

ਰਿਦੁਖਨ ਹੋਈ॥ ਨਾਇਮੀ ਨਿਮੇਸ਼ਾਲਾਹੀ ਮੇਪਾਂਪਾਂ ਮਤਿ
 ਧੋਈ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਰਿ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਉ ਮੀਨੀ ਮੇਜਿ ਨਿਦੇਵੈ ਸੋਈ॥
 ੧੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਜਾਸੁ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪੜ੍ਹਿਤਾ ਪੁਕ
 ਰੰਤਾ ਅਜਾਣਿਤਾ॥ ਜਾਂਬੂ ਤੈਤਾਂ ਸੁਝੈ ਸੋਈ॥ ਨਾਨਕੁ ਅਖੈ ਕੂਕ
 ਨ ਹੋਈ॥ ੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਜਾਂਹ ਉਤੇਰਾਂਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹਉ
 ਨਾਹੀ ਤੁਹੋਵਹਿ॥ ਆਪੇ ਸਕਤਾ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪ
 ਰੇਵਹਿ॥ ਆਪੇ ਬੁਝੈ ਆਪੇ ਸਦੇ ਰਚਨਾ ਰਿਚਿ ਦੇਖੈ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਈ ਸਚੁ ਪਦੈ ਪੁਰਿ ਲੇਖੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਅਲਖੁ ਹੋਵਿ ਉਲਾਖਿ॥ ਅਜਾਣੀ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰ
 ਜਨੁ ਨਾਲਿ ਹੋਵਿ ਉਪਾਈ॥ ਮੇਰਾਈ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦਰਤਦਾ

ਗਵਿਆਸਭਠਾਣੀ॥ ਗੁਰਪੂਰੇਤੇਪਾਣੀ॥ ਮੇਹਿਰਵੇਦੇਇਦਿਖ
 ਈ॥ ਨਾਨਕਨਦਰੀਕਰਮੁਹੋਇਗੁਰਮਿਲੀ॥ ਮੇਭਾਣੀ॥ ੧੩
 ॥ ਸਲੋਕਮਃ ੧ ॥ ਕਾਲਿਹੋਈਕੁਤੇਮੁਹੀਖਾਜੁਹੋਆਮੁ
 ਰਵਾਗੁ॥ ਕੁੜਬੋਲਿਬੋਲਿਭਉਕਣਾਚੁਕਾਧਰਮੁਬੀਚਾਰੁ॥
 ਜਿਨਿਜੀਵੀਦੇਆਪਤਿਨਹੀਮੁ॥ ਈਆਮੰਦੀਸੋਇ॥ ਲਿਖਿ
 ਮਾਹੋਵੈਨਾਨਕਾਕਰਤਾਕਰੇਸੁਹੋਇ॥ ੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਰੰਨ
 ਹੋਈਆਬੋਧੀ॥ ਆਪੁਰਸਹੋਏਸਈ॥ ਆਦਾਸੀਲੁਸੰਜਮੁ
 ਸੁਰਭੰਨੀਖਾਣਾਖਾਜੁਅਹਾਜੁ॥ ਸਰਮੁਗਾਇਆਪਰਿਅ
 ਪਣੇਪਾਤਿਉਨਿਰਲੀਨਾਲਿ॥ ਨਾਨਕਸਚਾਏਕਹੈਅਉਰੁ
 ਸਚਾਭਾਲਿ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਬਾਹਰਿਭੁਜਮੁਲੇਪਨ

ਕਰੇਅੰਤਰਿਗੁਬਾਰੀ॥ਖਿਖਾਝੇਲੀਬਹੁਭੇਖਕਰੇਦੁਰਮਤਿ ੩੧੦
 ਅਹੰਕਾਰੀ॥ਸਾਹਿਬਸਬਦੁਨਉਚਰੈਮਾਇਅਮੋਹਪਸਾ
 ਰੀ॥ਅੰਤਰਿਲਾਲਚੁਭਰਮੁਹੈਭਰਮੇਗਵਾਰੀ॥ਨਾਨਕਨਾ
 ਮੁਨਚੇਤਈਜੁਮੇਬਾਜੀਹਾਰੀ॥੧੪॥ਸਲੋਕਮਃ੧
 ॥ਲਖਾਜਿਉਪ੍ਰੀਤਿਹੋਵੇਲਖਜੀਵਣੁਕਿਮਾਖੁਸੀਅਗਕਿਮਾ
 ਰਾਉ॥ਵਿਛੁੜਿਅਗਵਿਸੁਹੋਇਵਿਛੁੜਾਏਕਘੜੀਮਾਹਿਜਾਇ
 ॥ਜੇਸਉਦਾਰਿਅਮਿਠਾਖਾਜੇਭੀਫਿਰਿਕਉੜਾਖਾਇ॥ਮਿਠਾ
 ਖਾਧਾਰਿਤਿਨਾਮਾਦੈਕਉੜਤਲੁਪਾਇਜਾਇ॥ਮਿਠਾਕਉੜ
 ਦੈਦੈਰੋਗਾ॥ਨਾਨਕਮੀਤਿਵਿਗੁਤੇਰੋਗਾ॥ਝੁਖਿਝੁਖਿਝੁਖਣਾਝੁ
 ਗਝੁਝਾਖਾ॥ਝੁਖਿਝੁਖਿਜਾਹਿਝੁਖਹਿਤਿਨਪਾਸਿ॥੧॥ਮਃ੧

॥ ਕਾਪੜੁ ਕਾਨੁ ਰੰਗਾਇਆ ਰੰਗੀ ॥ ਪਰਗਚਰੀ ਤੇ ਬਾਰੀ
 ਬਾਰੀ ॥ ਸਾਦਸਹਜ ਕਰਿ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥ ਤੈਸਹ ਪਾਸ
 ਹੁਕਹ ਲੁਕਹਾਇਆ ॥ ਮਿਠਾ ਕਰ ਕੇ ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ ॥ ਤਿ
 ਨਿਕਉੜੈ ਤਨਿ ਰੋਗੁ ਜਮਾਇਆ ॥ ਜੇ ਫਿਰਿ ਮਿਠਾ ਪੈੜੈ ਪਾਇ
 ॥ ਤਉ ਕਉੜੈ ਤਨੁ ਚੁਕਾਸਿ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਜੋਇ
 ॥ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਿਖਿ ਮਾਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਨ
 ਕੀ ਹਿਰਦੈ ਮੇਲ ਕਪਟੁ ਚੈ ਬਾਹੁ ਚੁਪੈ ਦਾਇਆ ॥ ਕੁੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾ
 ਟਵੈ ਕੁੜੁ ਪਰਗਟੀ ਮਾਇਆ ॥ ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸੁਨਿ ਕਲੈ ਨਹ
 ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ ॥ ਕੁੜੈ ਲਾਲਾ ਰਿਲਾਗੀ ॥ ਮਾਫਿ ਰਿਜੂਨੀ ਪਾ
 ਏ ॥ ਮਾਨੁ ਕਜੇ ਬੀਜੈ ਸੋਖਾ ਟਟਾ ਕਰਿ ਤੈਲਿ ਖਿਪਾਇਆ ॥

੧੫) ਸਲੋਕ ੨ ॥ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਬੇਦੀ ਮਾਣੀ ਪਾਪੁ ੩੧੯
 ਪੰਨ ਬੀਰਾਗੁ ॥ ਵੇਦੇ ਲੈ ਲੈ ਲੈ ਦੇਣਾ ਨਰ ਕਿਸੁ ਰਗਿ ਮਾ
 ਵਤਾਗ ॥ ਉਤਮ ਮਾਧਿ ਮਜਾਤੀ ॥ ਜਿਨ ਜੀ ਰੁਗਿ ਮਿਭੁ ਵੈ ਸੰਸਾਰ
 ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ਗਿਅਨਾਧਿ ਮਾਨਾ ਵਿਰਿਅ
 ਈ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਮਾਖੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ॥ ਸੁਰਤੀ ਕਰਮਿ ਮਾਧਿਅ ॥
 ਈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਸਾਜੇ ਹੁਕਮੇ ॥ ਵਿਰਿਰਖੇ ਹੁਕਮੇ ॥ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੇ ॥ ਨਾ
 ਨਕਾ ਮਗਾਹੁ ॥ ਉਮੈ ਤੁਟੈ ਤਾ ਕੋ ਲਿਖੀ ਮੇਲੇ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧
 ॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ॥ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਕਾ ਬੀਉ ॥ ਜੇ ਬੀਜੈ
 ਸੇ ਉਗਵੈ ॥ ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥ ਗਿਅਨੁ ਸਲਾਹੈ ਵਡਾ ਕਰਿ
 ਸਰੋ ਸਰਨਾਉ ॥ ਸਰਬੀ ਜੇ ਸਰੁ ਉਗਵੈ ॥ ਦਰਗਾਹ ਪਾਈ

ਮੇਥਾਉ। ਬੇਦੁਦਪਾਰੀਗੀਅਨੁਰਾਸਿਕਰਮੀਪਲੇਹੋਇ। ਨ
ਨਕਰਾਸੀਬਾਹਰਾਣਾਦਿਨਚਾਲਿਆਕੋਇ। ੨। ਪਉੜੀ।

॥ ਨੰਮੁਬਿਰਖੁਬਹੁਸੰਚੀਅੰਮੰਮੰਮਿਤੁਰਸੁਪਾਇਅਗਾਬਿਸੰ
ਅਰੁਮੰਬਿਵਿਸਾਹੀਅੰਮੇਬਹੁਦੁਪੁਪੀਅਗਇਅਗਾਮਨਮੁਖੁ
ਅਭਿਨੁਨਭਿਜਣੀਪਬਰਨਾਵਾਇਅਗਾਬਿਖੁਮਹਿਅੰਮੰਮਿ
ਤੁਸੰਚੀਅੰਮੇਬਿਖੁਕਾਫਲੁਪਾਇਅਗਾਨਾਨਕਸੰਗਤਿਮੇਲਿ
ਹਰਿਜਤੁਬਿਖੁਲਾਹਿਜਗਇਅਗਾ੧੬। ਸਲੋਕਮਃ ੧

॥ ਮਰਣਿਨਮੁਰਤਿਪੁਛਿਆਪੁਛੀਬਿਤਿਨਵਾਰਾਇਕ
ਨੀਲਾਇਅਗਇਕਿਲਾਇਚਲੇਇਕਨੀਬਧੇਭੁਗਾਇ
ਕਨਾਹੋਈਸਾਖਤੀਇਕਨਾਹੋਈਸਾਰਾਲਸਕਰਸਣੇ

ਦਮੀਮਾਛੁਟੇਬੰਕਦਮਾਰਾਨਾਨਕਢੇਰੀਛਰੁਕੀਭੀ ੩੨੦
 ਫਿਰਿਹੋਈਛਾਰਾ ੧੧ ਮ ੦੧ ॥ ਨਾਨਕਢੇਰੀਛਹਿਪਈ
 ਮਿਟੀਸੰਦਾਕੋਟਾਭੀਤਰਿਚੋਰੁਬਹਾਲਿਮਾਥੋਟਦੇਜੀਮ
 ਥੋਟਾ ੨੧ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਨ੍ਹਾਮੰਦਰਿਨਿੰਦਾਦੁਸਦੁਹੈ
 ਨਕਦਢੇਨਕਦਢਾਇਮਾਮਹਾਕਰੁਪਦੁਖੀਏਸਦਾਕ
 ਲੇਮੁਹਮਾਇਮਾਭੁਲਕੇਉਠਿਨਿਤਪਰਦਰਬੁਹਿਰਹਿ
 ਹਰਿਨਾਮੁਚੁਰਗਇਮਾਘਾਰਿਜੀਉਤਿਨਕੀਸੰਗਾਤਿਮਤ
 ਕਰਹੁਗਖਿਲੇਹੁਹਾਰਿਗਇਮਾਨਾਨਕਪਾਇਮੇਕਿਰਤਿ
 ਕਮਾਦਦੇਮਨਮੁਖਿਦੁਖੁਪਾਇਮਾ ੧੧ ॥ ਸਲੋਕਮ ੦੪
 ॥ ਸਭੁਕੋਈਖਸਮਕਾਖਸਮਹੁਸਭੁਕੋਹੋਇਹੁਕ
 ਏ

ਮੁਪਛਾਣੈਖਸਮਕਤਾਸਰਪਾਵੈਕੋਇ॥ਗੁਰਮੁਖਿਆਪੁਪਛਾਣੀ
ਮੇਬੁਰਨਦੀਸੈਕੋਇ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਖਿਆਈਮੇਸਰਿ
ਲਾਅਗਇਆਸੋਇ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਸਭਨਾਦਾਤਾਅਪਿਹੈ
ਆਪੇਮੇਲਲੁਹਾਰੁ॥ਨਾਨਕਸਬਦਿਮਿਲੇਨਾਵਿਛੁੜਹਿਜਿਨ
ਸੇਦਿਆਹਰਿਦਾਤਾਰੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਹਿਰ
ਦੇਸਗਤਿਹੈਨਾਉਉਗਾਵਿਆਗਇਆ॥ਜਪਤਪਤੀਰਬਸੰਜ
ਮਕਰੇਮੇਰੇਪ੍ਰਭਭਗਇਆ॥ਹਿਰਦਾਸੁਧੁਹਰਿਸੇਵਦੇਸੋਹਰਿ
ਗੁਣਗਾਇਆ॥ਮੇਰੇਹਰਿਜੀਉਏਵੈਭਾਵਦਾਗੁਰਮੁਖਿਤਰ
ਇਆ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਮੇਲਿਅਨੁਹਰਿਦਰਿਸੋਹਗਇਆ
॥੧੮॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ਧਨਦੰਤਗਇਵਹੀਕਹੈਅਵਰੀਧਨ

ਕਉਜਾਉ। ਸਨਕਨਿਰਧਨੁਤਿਤੁਇਨਿਜਿਤੁਇਨਿਵਿਸਰੇਨ
 ਉ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ ਸੁਰਜੁਚੜੈਦਿਜੋਗਿਸਭੁਸੇਘਟੇਆਰਜਾ
 ॥ਤਨੁਮਨੁਰਤਾਭੋਗਿਕੋਈਹਾਰੈਕੋਜਿਏ। ਸਭੁਕੋਭਾਰਿਆਫੂ
 ਕਿਆਖਣਿਕਹਣਿਨਥੀਮੀਮੋ। ਨਾਨਕਵਟੈਖੇ। ਆਪਿਫੂਕਕਫਾ
 ਏਫਹਿਪਵੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਸਤਸੰਗਤਿਨਾਂਮੁਨਿਧਨੁਚੇ
 ਜਿਬਹੁਹਰਿਪਾਇਆ। ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਘਟਿਰਾਨਲਾਮਾਨੇ
 ਰੁਗਾਟਾਇਆ। ਲੋਹਾਪਾਗਜਿਭੇਟੀ। ਮੇਕੀਚਨੁਹੋਇਆਇਆ
 ॥ਨਾਨਕਸਤਿਗੁਰਿਮਿਲਿਐਨਾਉਪਾਈ। ਮੇਮਿਲਿਨਾਮੁਧਿਮ
 ਇਆ। ਜਿਨਿਕੋਪੜੈਪੁਨੁਚੈਤਿਨੀਦਰਸਨੁਪਾਇਆ॥੧੯॥
 ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ ਧ੍ਰਿਗੁਤਿਨਾਕਾਜੀਦੇਆਜਿਲਿਖਿਲਿਖਿ

ਵੇਰਹਿਨਾਉ। ਖੇਤੀ ਜਿਨਕੀਉ ਜੰਡੇ ਖਲਵਾਏ ਕਿਆਥਾਉ। ਸ
 ਚੈ ਸਰਸੇ ਬਾਹਰੇ ਆਰੇ ਲਚਹਿਨ ਵਾਹਿ। ਅਕਾਲਿ ਏਹਨਾਮ
 ਖੀਐ ਅਕਾਲਿ ਗਵਾਣੀਐ ਬਾਹਿ। ਅਕਲੀ ਜਾਹਿ ਬੁਝੇਵੀ
 ਐ ਅਕਲੀ ਪਾਣੀਐ ਮਾਨੁ। ਅਕਲੀ ਪੜਕੈ ਬੁਝੀਐ ਅਕਲੀ
 ਕੀਚੈ ਵਾਨੁ। ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਰਾਹੁ ਏਹੁ ਹੋਰਿ ਗਲਾਂ ਸੈਤਾਂਨੁ॥੧॥
 ਮਃ ੨ ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਕਹਾਵੈ ਤੈਸਾ ਐਸੀ ਬਨੀ ਜਰੂਰਤਿ॥
 ਹੋਵਹਿ ਲਿਖਾਈ ਕਨਾਹ ਹੋਵਹਿ ਐਸੀ ਕਹੀਐ ਸੁਰਤਿ॥ ਜੋ
 ਥੁਹਿ ਏਛੋ ਫਲੁ ਪਾਏ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਸੁਰਤਿ॥੨॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਬਿਰਖੁ ਹੇਅੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਫਾਲਿਆ॥
 ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਜੋਲਹੇ ਗੁਰਸ ਬਣੀ ਮਿਲਿਆ॥ ਸਤਿਗੁਰ

ਕੈਰਾਣੈ ਜੋ ਰਣੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿ ਆਗ ਜਮ ਕਾਲੁ ਜੋ ਹਿਨ

੩੨੨

ਸਕਈ ਪਾਟਿ ਰਾਨੁ ਬਲਿ ਆਗ ਨਾਨਕ ਬਖਾਸਿ ਮਿਲਾ

ਇਅਨੁ ਦਿਰਿ ਗਗਨੁ ਗਲਿ ਆਗ ॥ ੨੦ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ

੧

॥ ਸਚੁ ਦਰਤੁ ਸੇਤੀ ਖੁਤੀ ਰਭਰੀ ਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਇਸਨ

੦

ਨੁ ॥ ਦਇਆ ਦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪੁ ਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨੁ

॥ ਜੁਗਤਿ ਧੋਤੀ ਸੁਰਤਿ ਚਉਕਾਤਿ ਲਕੁ ਕਰਣੀ ਹੋਇ ॥ ਰਾ

ਉਭੋ ਜਨ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਤਕੈਣੀ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥

ਨਉ ਮੀਨੇ ਮੁਸਚੁ ਜੇ ਕਰੇ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤਿਸਨਾ ਉਚਰੇ ॥ ਦਸ

ਮੀ ਦਸੇ ਦੁਆਰ ਜੇ ਠਾਕੈ ॥ ਏਕਾ ਦਸੀ ਏਕੁ ਕਾਰਿ ਜਾਣੈ ॥ ਦੁਆ

ਦਸੀ ਪੰਚ ਦਸ ਗਤਿ ਕਾਰਿ ਰਾਖੈ ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥ ਮੇ

ਸਾਵਰਤੁਰਹੀਜੈਪਾਠੈਹੋਰਬਹੁਤੁਸਿਖਕਿਅਦੀਜੈ॥੨॥ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ ਰੂਪਤਿਰਾਜੇਰੰਗਾਰਾਇਸੰਚਹਿਬਿਖੁਆਇ
 ਅਗਕਾਰਿਕਰਿਹੇਤੁਦਧਾਇਦੇਪਰਵਰਬਚੁਰਾਇਅਗਪੁ
 ਤੁਕਲਤਨਵਿਸਹਹਿਬਹੁਪੀਤਿਲਗਾਇਅਗਾਵੇਖਾਇ
 ਅਹੀਅਗਇਅਗੁਹਿਗਾਣੀਪਛੁਤਹਿਪਛੁਤਾਇਅਗ॥
 ਜਮਦਰਿਬਧੇਮਾਰੀਅਹਿਨਾਨਕਹਰਿਭੁਗਇਅਗ॥੨੯
 ॥ਜਲੋਕਮਃ੧॥ਗਿਆਨਾਦਿਹੁਦਾਗਾਵੈਰੀਤਾ॥
 ਭੁਖੇਮੁਲਾਂਪਰੇਮਸੀਤਿ॥ਮਖਟੂਹੋਇਕੈਕੰਨਪੜਾਏ॥
 ਫਕਰੁਕਰੇਹੋਰੁਜਾਤਿਗਵਾਏ॥ਗੁਰੁਪੀਰਸਵਾਏਮੰਗਣ
 ਜਾਇ॥ਤਖੈਮੁਲਿਨਲਗੀਐਪਾਇ॥ਘਾਲਿਖਾਇਕਿ

ਛੁਹਬਹੁਟੇਇ॥ ਨਾਨਕਰਾਹੁਪਛਾਣਹਿਸੇਇ॥ ੧॥ ਅੰ॥ ੧੦੯ ੩੨੩

॥ ਮਨਹੁਜਿਅੰਧੈਕੁਪਕਾਹਿਅਗਬਿਰਦਨਜਾਣਨੀ॥
ਮਨਿਅੰਧੈਉਧੈਕਵਾਲਿਵਿਸਨਿਖਰੇਕਰੂਪਾ॥ ਇਕਿਕਾਹਿ
ਜਾਣਹਿਕਾਹਿਅਬੁਝਹਿਤੇਨਰਸੁਘੜਸਰੂਪਾ॥ ਇਕਨ
ਨਾਦਨਬੇਦਨਰੀਅਰਸੁਰਸਕਸਨਜਾਣੀਤੀ॥ ਇਕਨ
ਬੁਧਿਨਬੁਧਿਨਅਕਾਲਿਸਰਅਖਰਕਾਭੇਉਨਲਹੰਤੀ॥
ਨਾਨਕਸੇਨਰਅਸਾਲਿਖਰਜਿਬਿਨੁਗੁਣਗਰਬਕਰੀਤਿ
॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸਰੂਪਾਵਿਤੁਹੈਧਨੁਸੰਪੰਮਾ
ਇਅਗਹਰਿਅਗਬਿਜੇਖਰਰਦੇਦੇਦੇਸੁਖੁਪਾਇਅਗ॥
ਜੇਹਰਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇਦੇਤਿਤੋਤਿਅਗਇਅਗ॥ ਗੁਰਮੁਖ

ਨਦਰੀਆਵਦਾਮਾਇਆਸੁਟਿਪਾਇਆ॥ ਨਨਕੁਰਗ
ਤਾਹੋਗੁਰਿਤਿਨੁਆਵਈਹਰਿਨਾਮਿਸਮਾਇਆ॥੨੨॥
ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਨਿਸੇਵਰੁਰਾਗੀ॥ਸ
ਚੈਸਬਦਿਜਿਨਾਏਕਲਿਵਲਾਗੀ॥ਗਿਰਹਕੁਟੰਬਮਹਿ
ਸਹਜਿਸਮਾਧੀ॥ਨਨਕਨਾਮਿਰਤੇਸੇਸਚੁਖੈਰਾਗੀ॥੧
॥ਮਃ੪ ॥ਗਲਤੇਸੇਵਨਹੋਵਈਕੀਤਾਬਗਇਨਪਾਇ
॥ਸਬਦੈਸਾਦੁਨਆਇਓਸਰਿਨਲਗੋਰਾਉ॥ਸਤਿਗੁ
ਰਪਿਆਰਨਲਗਾਈਮਨਿਹਠਿਆਵੈਜਾਇ॥ਜੇਇਕ
ਦਿਖਮਗਾਹਾਭੁਰੇਤਾਂਦਸਾਦਿਖਾਂਪਛਾਹਾਜਾਇ॥ਸਤਿਗੁ
ਰਕੀਸੇਵਚਾਕਰੀਜੇਚਲਾਹਿਸਤਿਗੁਰਗੁਣੀ॥ਆਪੁਰ

ਵਾਇਸਤਿਗੁਰੂਨੇਮਿਲੇਸਹਜੇਰਹੇਸਮਾਇਆਨਾਨਕ
 ਤਿਨਾਨਾਮੁਨਵੀਸਰੇਸਚੇਮੇਲਿਮਿਲਾਇਆ॥੨॥ਪਉ
 ਜੀ॥ ॥ਖਾਨਮਲੁਕਕਹਾਇਦੇਕੋਰਹਣਨਪਾਣੀ॥
 ਗੜ੍ਹਮੰਦਰਿਗਚਰਗੀਰੀਆਕਿਛੁਸਾਬਿਨਜਾਣੀ॥ਜੋ
 ਇਨਸਾਖਤਿਪਉਦਵੇਗਾਧਿਗਾਧੈਗੁਰਤੁਰਾਣੀ॥ਛੁੜੀ
 ਹਾਮੀਮੁਤਪਰਕਾਰਕਰਹਿਬਹੁਮੇਲੁਦਧਾਣੀ॥ਨਾਨਕ
 ਜੇਦੇਵੈਤਿਸਹਿਨਜਾਣਨੀਮਨਮੁਖਿਦੁਖੁਪਾਣੀ॥੨੩॥
 ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਪਾਛਿਪਾਛਿਪੀਰਿਤਮੋਨੀਬਕੇਦੇਸੰਤਾਰਿ
 ਭੁਵਿਬਕੇਭੁਖਧਾਰੀ॥ਦੂਜੇਭਾਇਨਾਉਕਦੇਨਪਾਇਨੀ
 ਦੁਖੁਲਾਗਾਅਤਿਭਾਰੀ॥ਮੁਰਖਮੀਧੋੜੇਗੁਣਸੇਵਹਿ

ਮਾਇਆ ਕੋ ਬਿਉਹਾਰੀ॥ ਅੰਦਰਿਕ ਪਟੁ ਉਦਰੁ ਰੁਰਣ
 ਕੋ ਤਾਣੀ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਹਿ ਗਵਾਰੀ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪ
 ਏ ਜਿਨ ਹਉ ਮੇਵਿ ਰਹੁ ਮਾਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਪੜ੍ਹਣਾ ਗੁਨਣ
 ਇਕੁ ਨਾਉ ਹੋ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ਚਾਰੀ॥ ੧॥ ਮ ੪੩ ॥ ਨਾਂਗੋ ਮ
 ਟਣਾ ਨਾਂਗੋ ਜਾਣਾ ਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ ਕਿਆ ਕੀਜੈ
 ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਇ ਗਾਰੇ ਸੁਕਿ ਸੋ ਸਿਉ
 ਕੀਜੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁਭਾਣਾ ਮਨੋ ਸਚ ਜੇ ਹਰਿ ਰਖ
 ਪੀਜੈ॥ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਦਾਤਾ ਸਦਾ ਲਾਗਿ ਹਰ ਸਨਚ
 ਮੁਰਵੀਜੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਗਾਇਕ ਗਇਆ ਸੀ ਗ
 ਰੁਖੁ ਰੁਖੁ ਤਿਬਣਾਈ॥ ਰੀਰਾ ਪਰੀਰਾ ਕਤੀ ਫਿਰਿਆ ਪਹਿ

ਰਹਿਧਰਮਾਈ॥ ਲਾਲਸੁਪੇਦਵੁਲੀ॥ ਚਿਆਬਹੁਸ ੩੨੫
 ਰਾਬਲਾਈ॥ ਦੁਖੁਖਾਣਾਦੁਖੁਰੇਗਣਾਗਾਰਬੈਗਾਰਬ ੦
 ਈ॥ ਨਾਨਕਨਾਮੁਨਚੇਤਿਓਅੰਤਿਲਏਛੁਗਾਈ॥ ੨੪॥
 ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਸਹਜੇਸੁਖਿਸੁਤੀਸਬਾਦਿਸਮਾਇ
 ॥ ਆਪੇਪ੍ਰਾਤਿਮੇਲਿਲਈਗਾਲਿਲਾਇ॥ ਦੁਬਿਧਾਬੂਕੀ
 ਸਹਜਿਸੁਗਾਈ॥ ਅੰਤਰਿਨਾਮੁਦਸਿਅਮਮਨਿਅਾਈ॥
 ਸੇਕੀਠਿਲਾਏਜਿਭੀਨਿਘੜਾਇ॥ ਨਾਨਕਜੇਪੁਰਿਮਿਲੇ
 ਸੇਹੁਦਿਅਗਦਿਮਿਲਾਇ॥ ੧॥ ਮਃ੩ ॥ ਜਿਨੀਨਾਮੁ
 ਦਿਸਾਰਿਅਗਕਿਅਜਪੁਜਾਪਚਿਹੋਰਿ॥ ਬਿਸਟਾਅੰਦਾਰਿ
 ਕੀਟਜੇਮੁਠੇਧੀਧੋਰੋਰਿ॥ ਨਾਨਕਨਾਮੁਨਦੀਸਰੈਸੁਠੇਲਾ

ਲਚਹੋਰਿ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹ ਨਿਨਾਮੁ ਮੰ
 ਨਿਅਸਾਥਿ ਰੁਜਾਗੀ ਸੋਈ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਿਤ ਵੇਦੁ
 ਜਾਨਾਹੀ ਕੋਈ॥ ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਚਿਰ ਰੋਮਿ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਸੋ
 ਈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰ ਬਾਨਿਰ ਮਲੁ ਮਲੁ ਖੋਈ॥
 ਨਾਨਕ ਜੀਵ ਦਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ਅਮਰਾ ਪਵਹੋਈ
 ॥੨੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਦਿਸਾਗਿ ਆਬਹੁ
 ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ॥ ਨਾਨਕ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅ
 ਹਿ ਜਿਉ ਸੀਨੀ ਉਪਰਿ ਚੋਰਿ॥੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਧਰਤਿ ਜੁ
 ਹਾਵੜੀ ਆਕਾਸੁ ਸੁਰੰਦਾ ਜਪੀਦਿ ਆਹਰਿ ਨਾਉ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਨਾਮਾ ਦਿਉਦਿ ਆਤਿ ਨਤਨੁ ਖਾਵਹਿ ਕਾਉ॥੨॥੫ਉੜੀ॥

॥ ਨਾਮ ਸਾਲਾਹ ਨਿਭਾਉ ਕਾਰਿ ਨਿਜ ਮਹਿ ਲੀਢਾ
 ਸਾਥਿ ਏਥਾ ਹੁਕਿ ਜੋ ਨਿਨ ਮਾਢ ਨੀਫਿ ਰਿਹੋ ਹਿਨਾ ਬਿ
 ਨਾਸਾ ॥ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੀਰੀ ਗਾਵਿ ਰਹੇ ਸਭੁ ਸਾਸਾਰਿ ਰਾਸਾ
 ॥ ਹਰਿ ਕਾਰੀ ਗੁਕ ਦੇਨ ਉਤਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥ ਓਇ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੋਮੇ ਲਿਖ ਮਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਸਾ ॥ ੨੬ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ ॥ ਜਿਚਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਚਰੀ ਵਿਚਿ ਰਹੈ ਹਉ
 ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਅਹਿਕਾਰੁ ॥ ਸਬ ਦੇਸਾ ਦੁਨਾ ਆਵਣੀ ਨਾਮਿ ਨ
 ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਜੇਵਾ ਥਾਇਨ ਪਵਣੀ ਤਿਸ ਕੀ ਖਪਿ ਖਪਿ
 ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਕੁਸੈਣੀ ਮਾਖੀ ਮੇਜੈ ਸਿਰਿ ਧ
 ਰੇ ਉਤਾਰਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੀਨਿ ਲਏ ਸਬਾਇ ਰਖੇ

ਉਰਧਾਰਿ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਜੋਜਪੁਤਪੁਸੇਵਾਚਾਕਰੀਜੋਖ
 ਸਮੇਭਾਵੈ॥ਆਪੇਬਖਸੇਮੇਲਿਲਏਆਪਤੁਗਵਾਵੈ॥ਮਿ
 ਲਿਆਕਦੇਨਦੀਛੁੜੈਜੋਤੀਜੋਤਿਮਿਲਾਵੈ॥ਨਾਨਕਗੁਰ
 ਪਰਸਾਈਸੋਬੁਝਸੀ॥ਜਿਸੁਆਪਿਬੁਝਾਵੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਸਭੁਕੋਲੇਖੈਦਿਚਿਹੈਮਨਮੁਖਅਹੰਕਾਰੀ॥ਹਰਿਕਾ
 ਨਾਮੁਕਦੇਨਚੇਤਈਜਮੁਕਾਲੁਸਿਰਿਮਾਰੀ॥ਪਾਪਾਥਿਕਾ
 ਰਮਨੁਰਸਾਭਿਲਵੇਬਹੁਭਾਰੀ॥ਮਾਰਗੁਬਿਖਸੁਰਰਾਵ
 ਲਾਗੈਉਤਰੀਅੰਭਾਰੀ॥ਨਾਨਕਗੁਰਰਾਖੇਸੇਉਬਰੇਹਾਰਿ
 ਨਾਮਿਉਧਾਰੀ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਵਿਲੁਸਤਿਗੁ
 ਰਸੇਵੇਸੁਖੁਨਹੀਮਾਰਿਜੀਮਹਿਵਾਰੇਵਾਰਾ॥ਮੋਹਠਗਉਲੀ

ਪਾਈ ਅਨੁਬਹੁ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਇਕਾਰਾ ॥ ਇਕਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾ ॥ ੩੨ ॥
 ਦੀ ਉਬਰੇ ਤਿਸੁ ਜਨੁ ਕਉ ਕਰਹਿ ਸਾਭਿ ਨ ਮਸਕਾਰਾ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਅਨਾਦਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਅੰਤਿ ਰਿਜਿ ਤੁਪਾਵਹਿ ਮੇਖ
 ਦਾ ਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੩ ॥ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸ
 ਰ ਮਰਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਧੀਧਾ ਕਰਤਿ ਮਾਜਨੁ ਮੁਗਾਇ
 ਮਾ ਅੰਦਰਿ ਦੁਖੁ ਸਹਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ
 ਪਾਇ ॥ ਮਾਜਨਿ ਨ ਪੁਰ ਬਿਲਿਖਿ ਮਾਕਰਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ॥ ਲੇਖਾ ਪੜੀ ॥ ਮੇਹਰਿ ਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਪੁਛਿ
 ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸਦ ਹੋਈ ॥ ਜਮ ਕਾਲੁ ਮਿਲੈ ਦੇ
 ਭੇਦ ਸੇਵਕ ਨਿਤ ਹੋਈ ॥ ਪੁਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਮਾਹਿਲੁ ਪਾਇਆ ਪ

ਤਿਪਰਗਟੁਲੋਈ॥ ਨਾਨਕਾਮਨਹਦਧੁਨੀਦਰਿਵਜਦੇਮਿ
 ਲਿਆਹਰਿਸੋਈ॥ ੨੮॥ ਜਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਗੁਰਕਾਕ
 ਹਿਆਜੇਕਰੇਸੁਖੀਹੁਸੁਖਸਾਰੁਗੁਰਕੀਕਰਲੀਭਉਕਟੀਐ
 ਨਾਨਕਪਾਵਹਿਪਾਰੁ॥ ੧॥ ਮਃ੩ ॥ ਸਚੁਪੁਰਾਣਨਥੀਐ
 ਨਾਮੁਨਮੋਲਾਹੋਇ॥ ਗੁਰਕੈਭੁਦੈਜੇਚਲੇਬਹੁਫਿਨਮ
 ਆਵਣੁਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਨਾਮਿਦਿਸਾਰਿਐਮਾਵਣਜਾਣ
 ਹੋਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਮੰਗਤਜਨੁਜਾਚੈਦਾਨੁਹਾਰਿ
 ਦੇਹੁਸੁਭੁਗਇ॥ ਹਰਿਦਰਸਨਕੀਪਿਆਸਹੈਦਰਸਨਿ
 ਤ੍ਰਿਪਤੁਗਇ॥ ਖਿਨਪਲਾਘੜੀਨਜੀਵਉਬਿਨੁਦੇਖੇਮਰ
 ਮਾਇ॥ ਸਤਿਗੁਰਿਨਾਇਖਿਖਿਲਿਆਰਦਿਗਹਿਆ

ਸਰਬਾਇ॥ ਸੁਤਿਅਸਾਅਪਿਉਠਾਇਵੇਇਨਾਨਕਾਇ ੩੨੮
 ਵਲਾਇ॥ ੨੮॥ ਜਲੇਕਮਃ੩ ॥ ਮਨਮੁਖਬੋਲਿਨ
 ਜਾਣਨੀਓਨਾਅੰਦਰਿਕਾਮੁਕੋਧੁਅਚੰਕਾਰੁ॥ ਬਾਉਕੁਬ
 ਉਜਾਣਨੀਸਦਾਗਚਿਤਵਹਿਬਿਕਾਰੁ॥ ਵਰਗਾਹਲੇਖ
 ਮੰਗੀਅੰਓਬੋਹੋਹਿਕੁਫਿਅਗਾ॥ ਆਪੇਸਿਸਟਿਉਪਾਣੀ
 ਅਨੁਅਗਪਿਕਰੇਬੀਚਾਰੁ॥ ਨਾਨਕਕਿਸਨੋਆਖੀਅੰਓਸ
 ਰੁਦਰਭੈਅਗਪਿਜਾਚਿਅਗੁ॥ ੧॥ ਮਃ੩ ॥ ਹਰਿਗੁਰਮੁ
 ਖਿਤਿਨੀਅਰਾਧੀਅਗਜਿਨਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿਹੋਇ॥ ਨਾ
 ਨਕਹਉਬਾਲਿਹਾਰੀਤਿਨਕਉਜਿਨਹਰਿਮਨਿਵਸਿਅ
 ਸੋਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਸਕਰੇਸਭੁਲੋਕੁਬਹੁਜੀ

ਵਣੁ ਜਾਣਿ ਆਗਾ ਨਿਤ ਜੀਵਣੁ ਕਉ ਰਿਤੁ ਗੜ੍ਹ ਮੰਰ ਪਸਵਾਰਿਅੰ ॥
 ॥ ਵਲਵੰਰ ਕਾਰਿ ਉਪਾਵ ਮਾਇਆ ਹੀਰਿ ਆਇਆ ਜਮੁਕ ॥
 ਲੁਨਿ ਹਾਲੇ ਸਾਸ ਆਟੁ ਘਟੈ ਬੇਤਾ ਲਿਆ ਨਾਨਕ ਗੁਰਸ ॥
 ਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਖਵਾਲਿ ਆਗਾ ॥ ੩੦ ॥ ਸਲੋਕ ॥
 ੦੩ ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੀਰਿਤ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣਦੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ
 ਸੁਆਇ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਗੈ ਨਾਮੁ ਦਿਸਾਰਿ ਆਮਨ ਮੂਰਖ ਮਿਲੇ ਸ
 ਜਾਇ ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਤੇਤਿ ਸੇ ਨ ਸੇਵਨੀ ਦੇਵਾਰਿ ਜਕੁ ਸਮਾਇ ॥
 ਜਮ ਕਾ ਫਾਹ ਗਾਲਹੁ ਨ ਕਟੀ ਮੇਢਿ ਰਿਫਿ ਰਿਆਵਹਿ ਜਾ
 ਇ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਪੁਰਬ ਲਿਖਿ ਆਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਪਤਿ ਨ
 ਆਇ ॥ ਅਨਾਦਿ ਨੁਨਾ ਮੁਧਿ ਆਇ ਦੇ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ

३२६

ਘਰਿ ਵੇਰਣ ਜਾਇ॥ ਓਨਾ ਪਰਖਨ ਆਵਣੀ ਅਫਨ ਪਲੇ ਪਾਇ
ਜੇ ਆਪਿ ਪਰਖਨ ਆਵਣੀ ਤਾ ਪਾਰਖੀ ਆਥਾ ਵਹੁਲਾਇ ਓ
ਪਰਖਾਇ॥ ਜੇ ਓਸ ਨਾਲਿ ਰਿਤੁ ਲਾਏ ਤਾ ਵਹੁਲ ਹੋਨ ਉਨਿ
ਧਿ ਪਲੇ ਪਾਇ॥ ਘਰਿ ਹੋਵੇ ਧਨਿ ਜਗੁ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਸੋਈ ਨ ਹੋਇ॥ ਸਬਦੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੇ ਤਿਥੇ
ਸੋ ਗੁਰਿ ਜੋ ਗੁਨ ਕੋਇ॥ ਵਸਤੁ ਪਰਾਣੀ ਆਪਿ ਪਗਰ ਬੁਕਰੇ ਮੁਰ
ਖੁ ਆਪੁ ਗਾਣਾਏ॥ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓ ਫਿਰਿ
ਫਿਰਿ ਆਵੇ ਜਾਏ॥ ੧॥ ਮ ੪੩ ॥ ਮਨਿ ਅਨੰਦੁ ਭਾਇ ਆਮਿ
ਲਿਅ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਸਰਸੇ ਸਜਣੁ ਸੀਤ ਪਿਅਰੇ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ
ਮਲੇ ਨਾ ਵਿਛੁੜਾ ਹਿਰਬ ਹੂ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੇ॥ ਅੰਤਰਿ

ਸਬਦੁਰਦਿਆਗੁਰੁਪਾਇਆਸਗਲੇਦੁਖਨਿਵਾਰੇ। ੩੩੦
 ਰਿਸੁਖਦਾਤਾਸਦਾਸਲਾਹੀਅੰਤਰਿਰਖਾਉਰਧਾਰੇ। ਅਨੁ
 ਮੁਖਤਿਨਕੀਬਖੀਣੀਕਿਕਰੇਜਿਸਰੇਸਬਦਿਸਦਾਰੇ। ਚਿਨ
 ਦੀਆਪਿਪਤਿਰਖੀਸੀਮੇਰਪਿਅਰਾਸਰਣਾਗਤਿਪਏਗੁ
 ਰਦੁਅਸਰੇ। ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਸੇਸੁਹੇਲੇਭਏਮੁਖਉਜਲਦ
 ਰਬਾਰੇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਇਸਤੀਪੁਰਖੇਬਹੁਪ੍ਰੀਤਿਮਿਦਿ
 ਮੋਹੁਦਧਾਇਆ॥ਪੁਤ੍ਰਕਲਤ੍ਰਨਿਤਵੇਖੇਵਿਗਸੈਮੋਹਿਮਾਇ
 ਆ॥ਦੇਸਿਪਰਦੇਸਿਧਨੁਰੇਗਾਇਆਇਮੁਹਿਪਾਇਆ॥
 ਅੰਤਿਚੋਵੇਵੇਗਾਵਿਰਧੁਕੇਸਕੇਨਛਡਗਾਇਆ॥ਨਾਨਕਾਵਿਨੁ
 ਨਾਵੈਧੀਰੁਮੋਹੁਜਿਤੁਲਾਰਿਦੁਖਪਾਇਆ॥੩੨॥ਸਲੋਕ

ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸਭ ਭੁਖ ਜਾ
 ਏ ॥ ਤਿਸ ਨਾਮੁ ਲਾਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨ
 ਵੇ ਜਿਹੋ ਰੁਖਾਣਾ ਤਿਤੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਸਕ
 ਸਸ ਬਦੁ ਸਲਾਹਣਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩
 ॥ ਜੀਅ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜਿਤ ਸਹਿ ਮੇਲਾਵਹੋਇ
 ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਾਗਿ ਆਨੇ ਰੁਹੈ ਸਬਦੇ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ਪੰ
 ਰਿਤ ਮੋਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਬਕੇ ਭੁਖੁ ਬਕੇ ਤਨੁ ਧੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ
 ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇ ਓਹੁ ਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰੀ ਪਾਈ
 ਮੇਕਰਾ ਮਿ ਪਰਾ ਪਾਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਇਸਤੀ ਪੁਰ
 ਖੇ ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਬਹਿ ਮੰਦੁ ਪਕਾਇ ਮਾਗਾ ਇਸਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ

ਚਲਸੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਇ ਮਾਗਾ ਕਿਉ ਰਹੀ ਐ ਬਿਰੁ ਜਰਿ ਕੋਕ
ਫੁਹੁ ਉਪਾਇ ਮਾਗਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਬਿਰੁ ਕੀ ਧੁਸ ਬਾਇ
ਮਾਗਾ ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ਮ
॥੩੩॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇ ਮਾਮੋ ਹਿਦਿ ਸਾਗਿ ਮਾਗੁਰ
ਕਾ ਭਉ ਹੇਤੁ ਮਾਪਾਗੁ ਲੋਕੁ ਲਹਰਿ ਸੁਧਿ ਮਾਤਿ ਗਈ ਸਾਰਿ
ਨਲ ਗੋਪਿ ਮਾਗੁ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਜਿਨ ਸਬ ਦੁਖ ਨਿਵ ਸੇਵਰ ਗ
ਹ ਮੇਖ ਦੁਆਗੁ ਨਾਨਕ ਮਾਪੇ ਮੋਇ ਲਏ ਮਾਪੇ ਬਖਸ ਲਹ
ਗੁ ॥੧॥ ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਪੜੀ ਨ ਜੀਵਣਾ ਵਿ
ਸਰੈ ਸਰੈ ਨਾ ਬਿੰਦਾ ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨੁ ਰੁਸੀ ਐ ਜਿਸ ਹਿਰ
ਮਾਰੀ ਬਿੰਦਾ ॥੨॥ ਮਃ ੪੪ ॥ ਸਾਵਣੁ ਮਾਇ ਮਾਇ ਮਾਇ

ਮਾਹਰਿਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਧਿਅਗਇ। ਦੁਖਬੁਖਕਾੜਾਮਭੁਰ
ਕਾਇਸੀਮੀਹੁਦੁਠਾਛੁਹਬਰਲਾਇ। ਜਬੁਪਰਤਿਬੁਈਹ
ਰੀਆਵਲੀਅੰਨਜੀਮਿਅਬੋਹਲਲਾਇ। ਹਰਿਅਰਿ
ਤੁਬੁਲਾਵੈਕ੍ਰਿਪਕਾਰਿਹਰਿਅਪੇਪਾਵੈਥਾਇ। ਹਰਿਤਿਸ
ਹਿਧਿਅਵਹੁਜੰਤਜਨਹੁਜੁਅੰਤੋਲਏਛਰੁਗਇ। ਹਰਿ
ਕੀਰਤਿਭਗਤਿਅਨੰਦਹੈਸਦਾਸੁਖੁਦਸੈਮਨਿਅਗਇ।
ਜਿਨਾਗੁਰਮੁਖਿਨਾਮੁਅਗਧਿਅਗਤਿਨਾਦੁਖਬੁਖਲਾਹਿ
ਜਾਇ। ਜਨਨਾਨਕਾਤਿਪਤੈਰਾਗਇਗੁਣਹਰਿਦਰਸਨੁ
ਦੇਹੁਸੁਭਾਇ॥੩॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਗੁਰਪੁਰੋਕੀਦਾਤਿਨਿ
ਤਦੇਵੈਚਕੋਸਦਾਣੀਆ॥ਤੁਸਿਦੇਵੈਆਪਿਦਈਆਲੁ

ਨਛਪੇਛਪਾਈਆਗਹਿਰਦੇਕਵਲੁਪੁਰਾਸੁਉਨਮਨਿ ३੩੨
 ਲਿਵਲਾਈਆਜੇਕੇਕਰੇਉਸਦੀਗੀਸਾਸਿਰਿਛਾਈਪ ०
 ਈਆਨਾਨਕਮਪਤਿਕੋਇਨਸਕਈਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰਕੀ
 ਵਰਿਆਈ॥੩੪॥ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ਅਮਰੁਦੇਪਰਵਾ
 ਹੁਪੈਤਿਸੁਨਗਲਿਸਿਆਣਪਨਚਲਈਨਪੁਜਤਿਕਰਣੀਜ ०
 ਈਆਪੁਛੋਰਿਸਰਣਾਇਪਦੈਮੀਨਿਲਏਰਜਗਈਗੁਰਮੁ
 ਖਿਜਮਰੈਰੂਨਲਗਈਹਉਮੈਵਿਚਹੁਜਗਈਨਾਨਕਸੇਟਕ
 ਸੇਈਆਖੀਅੰਮੇਜਿਸਚਿਰਹੈਲਿਵਲਾਈ॥੧॥ਮਃ੩ ॥
 ਦਾਤਿਜੋਤਿਸੁਰੁਸੁਰਤਿਤੇਰੀ॥ਬਹੁਤੁਸਿਆਣਪਹਉਮੈਮੇਰੀ
 ॥ਬਹੁਕਰਮਕਮਾਵਹਿਲੋਭਿਮੋਹਿਦਿਆਪੇਹਉਮੈਕਦੇਨਰੁ

ਕੈਫੇਰੀ॥ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈਗ
ਲਿਚੀਰੀ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ੪੦੫ ॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨ
ਣਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ॥ ਗੁਰਿ ਪੁਰੈ ਮੇਲਾਇ॥ ਆਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵੁ
ਹਾਰੁ॥ ਭਾਗੁ ਪੁਰਾ ਤਿਨ ਜਾਗਿ॥ ਅਜਾਪਿ॥ ਅਗਨਿ ਰੰਕਾਰੁ॥ ਸਾ
ਧੁ ਸੰਗਿ ਤਿਲਾਗਿ॥ ਅਤਰਿ॥ ਅਸੀਸਾਰੁ॥ ਨਾਨਕਾ ਸਿਫ ਤਿਸ
ਲਾਹਕਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਜੈ ਕਾਰੁ॥ ੩੫॥ ਸਲੋਕ ੪੦੫ ॥ ਸਭੇ ਜੀ
ਅਸਮਾ ਲਿਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੁ॥ ਮੰਨ ਪਾਣੀ ਮੁਰੁ ਉਪਾਇਦੁ
ਖਦਾ ਲਵੁ ਭੰਨਤਾਰੁ॥ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਲੀਦਾ ਤਾਰਿ॥ ਚੋਈ ਸਿਸ
ਟਿਠਾਰੁ॥ ਲੇਵੁ ਕੀਠਿ ਲਗਾਇ॥ ਅਪਦਾ ਸਭੁ ਹਰਾਰੁ॥ ਨਾਨਕ ਨਾ
ਮੁ ਧੀਅਾਇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸਫਲੁ ਘਰੁ॥ ੧॥ ੪੦੫ ॥ ਵੇਠੇ ਮੇਘ

ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾ ਗਿ॥ ਰਿਜ ਕੁ ਉਪਾਇ ਓਨੁ ਮ ੩੩੩
 ਗਲਾ ਠਾਂ ਫਿਪਣੀ ਸੀ ਜਾਗਿ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਾਰਿ ਮਾਹੋਇ ਮਾਸਿ
 ਮਰਤਾ ਮਗਾ ਮਾਪਾਰਾ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਪਣੀ ਸਚੇ
 ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ॥ ਕੀਤਾ ਲੋਕੁ ਹਿਸੇ ਕਰਹਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬ
 ਲਿਹਾਰਾ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਵਡਾ ਆਪਿ ਮਰੀ ਮੁਹੇ ਵਡੀ
 ਵਡਿਆਈ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸਿ ਮਾਸਿ ਤਿਰਿਸਾ
 ਬਿਆਈ॥ ਸਰੂਪੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਮਾਪੇ ਹੋਭਾਈ
 ॥ ਆਪਿ ਨਾ ਬੁਝੁ ਸੁਭਾਈ॥ ਮਨੁ ਸੁਭਾਈ ਮਿਥਲਾਈ॥ ਨਾ
 ਨਕਹਾਰਿ ਭੁਏ ਸੋ ਕਰੇ ਸੁਭਾਈ॥ ੩॥ ੧॥ ਸੁ
 ਧਾ॥ ॥ ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਰਾਣੇ ਕੋਲ

ਸਤਥਾਮਾਲਦੇਕੀਧੁਨੀ॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

॥ ਸਲੋਕਮਹਲਾ ੩

॥ ਗੁਰਿਮਿਲਿਐਮਨਰਹਸੀ

ਐਜਿਉਵੇਠੇਧਰਦਿਸੀਗਾਰੁ॥ ਸਭੁਦਿਸੈਹਰੀਆਵਲੀ
ਸਰਭੁਰੇਸੁਭਰਤਾਲਾ॥ ਅੰਦਰੁਰਹੈਸਚਰੀਰਿ॥ ਜਿਉਮੰਜੀ
ਠੇਲਾਲੁ॥ ਕਮਲੁਵਿਗਸੈਸਚੁ॥ ਮਨਿਗੁਰਕੈਸਬਾਦਿਨਿਹ
ਲਾ॥ ਮਨਮੁਖਦੂਜੀਤਰਫਹੈਦੇਖੁ॥ ਨਦਰਿਨਿਹਾਲਿ॥ ਫ
ਹੀਫਾਥੇਮਿਰਗਾਜਿਉ॥ ਸਿਰਿਦਿਸੈਜਮਕਾਲੁ॥ ਖਾਧੀਅ
ਤ੍ਰਿਸਨਾਨਿਦਾਬੁਰੀਕਾ॥ ਮੋਕ੍ਸ਼ਪ੍ਰਾਦਿਕਰਾਲੁ॥ ਏਨੀਅਖੀਨ
ਦਰਿਨ॥ ਆਵਈਜਿਚਰੁ॥ ਸਬਾਦਿਨਕਰੈਬੀਚਾਰੁ॥ ਤੁਧੁ
ਕਾਵੇਸਤੀ॥ ਅੰਚਕੈ॥ ਮਾਲਜੀਜਾਲੁ॥ ਮੁਲੁਰਹੈਗੁਰੁ

ਸੇਵਿਐਰੁਪਉੜੀਬੋਹਿਥੁ। ਨਾਨਕਲਗੀਤਤੁਲੇਸਚਰੁ ॥ ੨੩੪ ॥
 ਮਨਿਸਚੁ॥੧॥ਮਹਲਾ੧ ॥ ਹੋਕੋਪਾਪਰੁਹੇਕੁਦਰੁਗੁਰ
 ਪਉੜੀਨਿਜਥਾਨੁ। ਰੂੜਉਠਾਕੁਰੁਨਾਨਕਾਸਭਿਸੁਖਸਾਰ
 ਉਨਾਮੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆਪੀਨੈਆਪੁਸਾਜਿਆਪੁਪ
 ਛਾਇਆਮੀਬਰੁਧਰਤਿਵਿਛੋੜਿਚੈਦੋਆਤਾਇਆ। ਵਿ
 ਦੁਖੀਮਾਗਗਨੁਰਹਾਇਸਬਦੁਨੀਸਾਇਆ। ਸੁਰਜੁਚੰਦਉ
 ਪਾਇਜੋਤਿਸਮਾਇਆ। ਕੀਏਗਤਿਵਿਨੰਤੁਚੈਜਾਵਿਰਾਮਾ ॥ ਵਿ
 ਭੀਰਥਧਰਮਵੀਰਾਰਨਾਵਲਪੁਰਬਾਇਆ। ਤੁਧੁਸਾਰਿਅ
 ਦਰੁਨਕੋਇਕਿਅਪਿਵਖਾਇਆ। ਸਚੈਤਖਤਿਨਿਵਾਸੁਹੋਰੁਅ ॥
 ਵਲਜਾਇਆ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ॥੧ ॥ ਨਾਨਕਸਾਵਣਿਜੇ

ਦੇਸੇਰਹੁਓਮਾਹਾਹੋਇ। ਨਾਗਾਂਮਿਰਗਾਂਮਛੀਅੰਰਸੀਅੰ
 ਘਰਿਧਨੁਹੋਇ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ ਨਾਨਕਸਾਵਦਿਜੇਦੇਸੇਰਹੁ
 ਦੇਛੇਰਹੋਇ। ਗਾਈਪੁਤਾਨਿਰਧਨਾਂਪੰਥੀਚਾਕੁਰਹੋਇ॥
 ੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ ਤੂਸਚਾਸਾਰਿਅਾਰੁਜਿਨਿਸਚੁਦਰਤਾ
 ਇਅਾ। ਬੈਠਾਤਾਨੀਲਾਇਕਵਲਛਪਾਇਅਾ। ਬ੍ਰਹਮੇਵ
 ਰੁਕਹਾਇਅੰਤੁਨਪਾਇਅਾ। ਨਾਤਿਸੁਬਾਪੁਨਮਾਇਕਿਨਿ
 ਤੂਜਾਇਅਾ। ਨਾਤਿਸੁਰੂਪੁਨਰੇਖਿਵਰਨਸਬਾਇਅਾ। ਨਾ
 ਤਿਸੁਰੂਪਿਅਾ। ਸਰਜਾਪਾਇਅਾ। ਗੁਰਮਹਿਅਾ। ਪੁਸ਼ਪੇ
 ਇਸਬਦੁਦਰਤਾਇਅਾ। ਸਰੇਹੀਪਤੀਅਾਇਸਾਰਿਸਮ
 ਇਅਾ॥੨॥ਸਲੋਕਮਃ੧ ॥ ਦੇਵਬੁਲਾਇਅਾ। ਵੈਦਗੀ

ਪਕੜਿਓਂਢੋਲੇਬਾਂਹ। ਭੋਲਾਵੈਦੁਨਜਾਣਈਕਰਕਕਲੇ ੨੨੫
 ਜੇਮਾਹਿ॥੧॥ਮਃ੨ ॥ਵੈਦਾਵੈਦਸੁਵੈਦਤੂਪਹਿਲਾਰੇ
 ਗੁਪਛਾਣੁ॥ਮੇਸਾਦਾਰੂਲੋੜਿਲਹੁਜਿਤੁਵੈਵੈਰਗਾਘਾ
 ਣਿ॥ਜਿਤੁਦਾਰੂਰੋਗੁਉਠਿਅਹਿਤਨਿਸੁਖੁਵਸੈਮਾਇ॥
 ਰੋਗੁਗਾਵਾਇਹਿਅਪਣਾਤਾਨਕਵੈਦਸਦਾਇ॥੨॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ਬ੍ਰਹਮਾਗਬਿਸਨੁਮਹੇਸ਼ੁਦੇਵਉਪਾਇਅਗ॥
 ਬ੍ਰਹਮੇਦਿਤੇਬੇਦਪੁਜਾਲਾਇਅਗ॥ਦਸਅਵਤਾਰੀਰਾਮੁ
 ਰਾਜਾਅਗਇਅਗ॥ਵੈਤਾਮਾਰੇਧਾਇਹੁਕਮਿਸਬਾਇਅਗ॥
 ॥ਈਸਾਮਹੇਸ਼ੁਰੁਸ਼ੇਵਤਿਨੀਅੰਤੁਨਪਾਇਅਗ॥ਜਰੀਕੀਮ
 ਤਿਤਖੁਤਰਚਾਇਅਗ॥ਦੁਨੀਆਧੀਧੈਲਾਇਅਗ॥ਪੁਛਪਾ

ਇਅਗਧਰਮਕਰਾਏਕਰਮੁਪੁਰਹੁਫੁਰਮਾਇਅਗ।੩।ਸੋ
ਕਮ॥੪॥ ॥ਸਾਵਣੁਅਗਇਅਗੇਸਖੀਕੀਤੀਚਿਤਿਕਰੇ
॥ਨਾਨਕਸੁਰਿਸਰਹਿਦੋਹਾਗਾਣੀਜਿਨਅਵਰੀਲਾਗਾ
ਨੇਹੁ॥੧॥ਮ॥੦॥੨ ॥ਸਾਵਣੁਅਗਇਅਗੇਸਖੀਜਲ
ਹਰਬਰਸਨਹਾਰੁ॥ਨਾਨਕਸੁਖਿਸਵਨੁਸੋਹਾਗਾਣੀਜਿ
ਨਸਪਨਗਲਿਪਿਅਗੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਅਪੋਛਿਝ
ਪਵਗਇਮਲਾਖਾੜਾਰਚਿਅਗਾਲਬੇਭੁੜਭੁਪਾਇਗੁਰ
ਮੁਖਿਮਾਰਿਅਗਮਨੁਮੁਖਮਾਰੇਪਛਾਜਿਮੁਰਖੁਕਾਰਿਅ
॥ਅਗਪਿਭਿਝੈਮਾਰੈਅਗਪਿਅਗਪਿਕਾਰਜੁਰਾਚਿਅਗਸ
ਭਨਾਖਸਮੁਣਕਹੈਗੁਰਮੁਖਿਜਾਣੀਐ॥ਹੁਕਮੀਲਿਖੇ

ਸਿਰਿਲੇਖੁਵਿਲੁਕਲਮਮਸਵਾਣੀਐ॥ਸਤਜੀਗਾਤਿ

੩੩੬

ਮੇਲਾਪੁਜਿਥੈਹਰਿਸਵਾਵਖਾਣੀਐ॥ਨਾਨਕਸਚਾ

ਸਬਦੁਸਲਾਹਿਸਚੁਪਛਾਣੀਐ॥੪॥ਸਲੋਕਮਃ੩

॥ਉਨਾਵਿਉਨਾਵਿਅਗਾਇਅਗਮਵਰੰਕਰੇਵਾਵੀਨਿ॥

ਕਿਅਜਾਣਾਤਿਸੁਸਾਹਸਿਉਕੇਵਰਹਸੀਰੰਗੁ॥ਰੰਗੁ

ਰਹਿਅਗਤਿਨੁਕਾਮਣੀਜਿਨਮਨਿਭਉਭਾਉਹੋਇ॥ਨ

ਨਕਭੈਭੁਗਇਬਾਹਰੀਤਿਨਤਨਿਸੁਖੁਨਹੋਇ॥੧॥ਮਃ

੩ ॥ਉਨਾਵਿਉਨਾਵਿਅਗਾਇਅਵਰਸੈਨੀਗੁਨਿਪੰਗੁ॥

ਨਾਨਕਵਖੁਲਾਗਾਤਿਨਕਾਮਣੀਜਿਨਕੰਤੈਸਿਉਮਨਿ

ਭੰਗੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਵੇਵੈਤਰਫਾਉਪਾਇਇਕੁਵ

ਰਤਿਆਗ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਹੁ ਪਾਤਿਆ ॥
 ਪਰਵਿਰਤਿ ਨਿਰਵਿਰਤਿ ਹਾਠਾ ਦੇਵੈ ਵਿਚਿ ਧਰਮੁ ਫਿਰੈ ਰੈ
 ਬਾਗਿ ਰਿਆਗ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਚੈ ਕੂਕਿ ਆਗਤਿ ਨੀ ਨਿਹਰ ਉਦ
 ਰਗਾਹ ਹਗਰਿ ਆਗਾ ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਾਦਿ ਸੁਰਹੈ ਕਾ ਮੁਕੋਧੁ
 ਜਿਨੀ ਮਗਰਿ ਆਗਾ ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਾ ਲਿਸਬਾਦਿ ਸਦਾ
 ਰਿਆਗਾ ਸੇਭੁ ਗਤ ਤੁਧੁ ਭਾਵ ਦੇਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਗਿ ਆ
 ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਨਿਆ ਪਣਾਤਿ ਨਾ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਗਰਿ ਅ
 ॥੫॥ ਸੋਲੇ ਕਮ ॥੩॥ ॥ ਉਨਾਦਿ ਉਨਾਦਿ ਆਗੈ ਆਵਰ
 ਸੇਲਾਇ ਬੁਝੀ ॥ ਨਾਨਕ ਭਾਵੈ ਚਲੈ ਕੀਤ ਕੈ ਸੁਮਾਦੇ ਸਦ
 ਰਲੀ ॥੧॥ ਮ ॥੩॥ ॥ ਕਿਅਉ ਨਿਉਨਿ ਦੇਖਹੁ ਬਪੁੜੇ

ਇਸਮੇਘੇਹਾਬਿਕਿਛੁਨਾਹਿ॥ ਜਿਨਿਏਹੁਮੇਘਪਠਾਇ ੩੩੭
 ਅਗਤਿਸੁਰਾਖਹੁਮਨਮਾਹਿ॥ ਤਿਸਨੇਮੀਨਿਦਸਾਇਸੀ
 ਜਾਕਉਨਦਰਿਕਗੇਇ॥ ਨਾਨਕਨਦਰੀਬਾਹਰੀਸਰੁਕ
 ਰਣਪਲਾਹਕਗੇਇ॥ ਕ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਸੋਹਰਿਸਦਾਸ
 ਰੇਵੀਮੇਜਿਸੁਕਰਤਨਲਾਰੀਦਾਰ॥ ਮਾਭਾਣੇਮਾਕਾ
 ਸਕਰਿਖਿਨਮਾਹਿਛਾਹਿਉਸਾਰਣਹਾਰ॥ ਮਾਪੇਜਗਤੁ
 ਉਪਾਇਕੈਕੁਦਰਤਿਕਰੇਵੀਚਾਰ॥ ਮਨਮੁਖਮਰੀਲੇਖਾਮੰ
 ਰੀਮੇਬਹੁਤੀਹੋਵੈਮਾਰ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਪਤਿਸਿਉਲੇਖਾਨਿ
 ਬੜੇਬਖਸੇਸਿਫਤਿਭੰਡਾਰ॥ ਓਥੇਹਬਹੁਨਮਾਪੜੈਕੁਕ
 ਨਸੁਣੀਮੇਪੁਕਾਰ॥ ਓਥੇਸਤਿਗੁਰੁਬੇਲੀਹੋਵੈਕਫਿਲਾਏ

ਅੰਤੀਵਾਰਾ। ਏਨਾਜੰਤਨੋਹੋਰਸੇਵਨਹੀਸਤਿਗੁਰਾਜਿਰਿਕਰ
ਤਾਰਾ॥੬॥ ਜਲੋਕਮ॥੩ ॥ ਬਾਬੀਰਾਜਿਸਨੋਤੂਪੁਕਾਰ
ਦਾਤਿਸਨੋਲੋਚੈਸੁਕੋਇ॥ ਆਪਣੀਕਿਰਪਾਕਰਿਕੈਵਸ
ਸੀਵਣੁਬਿਣੁਹਰਿਆਹੋਇ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀਪਾਣੀਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਲਾਬੁਝੈਕੋਇ॥ ਬਹਿਦਿਆਉਠਾਇਆਨਿਤਧਿਆਈ
ਐਸਦਾਸਦਾਸੁਖੁਹੋਇ॥ ਨਾਨਕਾਮੀਮਿਤੁਸਦਹੀਵਰਸ
ਦਾਗੁਰਮੁਖਿਦੇਵੈਹਰਿਸੋਇ॥੧॥ ਮ॥੩ ॥ ਕਲਮਾਲਿ
ਹੋਈਮੇਦਨੀਅਰਦਾਸਿਕਰੋਲਿਵਲਾਇ॥ ਸਚੈਸੁਦਿਆ
ਕੰਨਦੇਧੀਰਕਦੇਵੈਸਚਾਜਿਸੁਭਾਇ॥ ਏਵੈਨੋਫੁਰਮਾ
ਇਆਵੁਠਾਛਹਬਰਲਾਇ॥ ਅਨੁਪਨੁਉਪਜੈਬਹੁ

ਅਣਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ॥ ਨਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ੨੩੮
 ਤੁਸੁ ਭਨਾਜੀ॥ ਮਾਏ ਦਾ ਰਿਸ ਕੁ ਸੰਬਾਹਿ॥ ਜਿ ਤੁਖਾ ਪੈਸੁ
 ਖੁਓ ਪਸੈ॥ ਫਿਰਿ ਦੁਖ ਨ ਲਾਗੈ॥ ਮਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
 ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਚਾ ਸਚੁ ਤੁਸਰੇ ਲੈ॥ ਹਿਮ ਲਾਇ॥ ਫੂ
 ਜੈ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੋ ਕਾਛੀ॥ ਮਿਲੈ ਨ ਮਿਲਿ॥ ਮਾਜਾਇ॥ ਮਾ
 ਪੈ ਜੋੜਿ॥ ਦਿਛੋੜਿ॥ ਮੈ॥ ਮਾਪੈ ਕੁਦਰਤਿ॥ ਦੋਇ ਦਿਖਾਇ॥ ਮੋਹੁ
 ਸੋਗੁ॥ ਦਿਨੋ ਗੁਹੈ॥ ਪੁਰਾ ਬੀਲਿ॥ ਖਿਅਕੁ॥ ਮਾਇ॥ ਹਉ ਬਾਇ
 ਹਾਰੀ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਜੋ ਹਰਿ ਰਰ ਲੀਰ ਹੋ॥ ਲਿਵ ਲਾਇ॥ ਜਿ
 ਉਜਲੁ॥ ਮਾਹਿ॥ ਕਮਲੁ॥ ਮਲਿ॥ ਪਤਿ॥ ਹੋ॥ ਮੈ॥ ਸੀ॥ ਬਲਤ ਬਲ
 ਇ॥ ਜੇ॥ ਸੁਖੀ॥ ਏ॥ ਸਦਾ॥ ਸੋ॥ ਹਵੇ॥ ਜਿਨ॥ ਦਿ॥ ਰਹੁ॥ ਮਾ॥ ਪੁਰਾ॥

ਇਹ ਸੁਭਾਸ਼

ਇਹ ਤਿਨ ਜੋ ਗੁਣਿ ਜੋ ਗੁਕ ਦੇ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿ ਕੋ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ
॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਣਾ ਹੀ ਮੇ ਜਿਉ
ਵਸਿ ਸਭਾ ਵਿਛੁਹੋਇ ॥ ਤਿਸੈ ਸਰੇਵ ਰੁਪਾਣੀ ਹੋ ਤਿਸੁ ਬਿ
ਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾ ਸ
ਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਸਹਾਸਾ ਮੁਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਸਭਾ ਚਿੰਤ
ਵਿਚ ਰੁਜਾਇ ॥ ਜੋ ਵਿਛੁਹੋਇ ਕਹਣਾ ਵਿਛੁਨ ਜਾਇ ॥ ਸ
ਚਾ ਜਾਹਿ ਬੁਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਮਨਿ ਚਿਦਿ ਮਾਫਲੁ ਪਾਇ
॥ ਨਾਨਕਾ ਤਿਨ ਕਾ ਮਾਖਿ ਮਾਮਾ ਪਿਛੁਣੇ ਜਿਨਾਇ ਮ
ਨ ਪਨੈ ਪਾਇ ॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਵਰਸਦਾ ਬੂ
ਝਨਿ ਬੂਝਣ ਹਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਬੁਝਿ ਮਾਹਰਿ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗ੍ਰੰਥਿ ਆਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ ॥ ੩੩੯
 ਸਦਾ ਗ੍ਰੰਥਿ ਰਾਤੇ ਹਉ ਮੇਰੇ ਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ
 ਕਾਨਾ ਮੁਖੈ ਵਰਸੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨ
 ਦਰੀ ਆਇ ॥ ਆਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਗਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉ
 ਫੀ ॥ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਕਿ ਉਤੋ ਲੀਐ ॥ ਵਿਦੁ ਤੋ ਲੋਪਾਇ ॥
 ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਾ ਦਿਵੀ ਚਾਰੀ ॥ ਮੇਰੁ ਲਖ ਚਿਰ ਹੋ
 ਜਾਇ ॥ ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਆਪਿ ਤੋ ਲਾਜੀ ॥ ਆਪੇ ਮਿਲੈ
 ਮਿਲਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ॥ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾ
 ਇ ॥ ਹਉ ਬਾਲਿ ਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ॥ ਜਿਨਿ ਜਰੀ ਬੁਝ
 ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਇ ॥ ਜਗਤੁ ਮੁਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਟੀ ॥ ਮੇਰੁ ਨ ਮੁ

ਖਬੁੜਨਪਾਇ॥ ਵਿਦੁਨਾਵੈਨਾਉਨਚਲਸੀਜਾਸੀਜਨ
 ਮੁਗਾਵਾਇ॥ ਗੁਰਮਤੀਜਾਗੋਤਿਨੀਘਰੁਰਖਿਆਵੁਤਾਕ
 ਵਿਛੁਨਵਸਾਇ॥ ੮॥ ਸਲੋਕਮਃ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਨਾਬਿ
 ਲਲਾਇਨਾਤਰਜਾਇਏਹੁਮਨੁਖਸਮਕਾਹੁਕਮੁਮੀਨਿਨਾਨ
 ਨਕਹੁਕਮਿਮੀਨਿਮੇਤਿਖਉਤਰੇਚੜ੍ਹੇਚਵਗਾਲਿਟੰਨੁ॥ ੧
 ॥ ਮਃ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਜਲਮਾਹਿਤੇਰਾਵਾਸੁਚੈਜਲਹੀ
 ਮਾਹਿਫਿਰਾਹੀ॥ ਜਲਕੀਜਾਗਨਜਾਣਹੀਤਾਤੁੰਕੁਕਣਪ
 ਹੀ॥ ਜਲਥਲਚਹੁਇਸਿਵਰਸਦਾਖਾਲੀਕੋਬਾਉਨਾਹਿ
 ॥ ਏਤੈਜਲਿਵਰਸਦੈਤਿਖਮਰਹਿਭਾਗਾਤਿਨਾਕੇਨਾਹੀ॥ ਨ
 ਨਕਗੁਰਮੁਖਿਭਿਨਸੋਈਪਈਸਿਨਦਸਿਮਾਮਨਮਾਹੀ॥

੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਨਾ ਬਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ੩੪੦
 ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾ ਮੁਖਿ ਆਇਤੁ ਝੇਜ ਮਾਇਆ
 ॥ ਜੁਗ ਛਤੀ ਹ ਗੁਬਾਰੁ ਤਿਸ ਹੀ ਭੁਗਇਆ ਜਲਾ ਬੰਬ
 ਅਸਰਾ ਲੁਤਿਨੈ ਦਰਤਾਇਆ ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ ਅਰੀਮੁ
 ਸਰਜੀਤੁ ਸਬਾਇਆ ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਵਾਵੁ ਭੁਬਤਿਹ
 ਇਆ ਵਨੀਆ ਕੋ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ਦੂਜਾ ਭੁਗਇਆ ਰਖੇਰ
 ਖਟੁ ਹਾਰੁ ਜਿਨਿ ਸਬ ਦੁਬੁਝਾਇਆ ੬॥ ਜਲੋਕ ਮੰਤ੍ਰ
 ॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਸਭ ਤੈਵਰ ਸਦਾ ਵਰ ਸੈਭਾਇ ਸੁਭਾਇ
 ਸੇਬਿਰ ਖਾਹਰੀ ਆਵ ਲੋਭੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇਆ ਨਾ
 ਨਕਨ ਦਰੀਸੁ ਖੁਹੋਇ ਏਨ ਜੀਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ੭॥ ਮੰਤ੍ਰ ੩

॥ ਭਿੰਨੀਰੈਣਿਚਮਕਿਆਵੁਠਾਛਹਬਰਲਾਇ॥ਜਿਤੁ
 ਵੁਠੈਅਨੁਧਨੁਬਹੁਤੁਉਪਜੈਜਾਂਸਹੁਕਰੇਰਜਾਇ॥ਜਿਤੁ
 ਖਾਧੈਅਨੁਤ੍ਰਿਪਤੀਐਜੀਅੰਜੁਗਤਿਸਮਾਇ॥ਇਹੁਧਨੁ
 ਕਰਤੇਕਾਖੇਲੁਚੈਕਦੇਆਵੈਕਦੇਜਾਇ॥ਗੀਅਨੀਅਕ
 ਧਨੁਨਾਮੁਚੈਸਦਹੀਰਚੈਸਮਾਇ॥ਨਨਕਜਿਨਕਉਲਟ
 ਰਿਕਰੇਤਾਂਇਹੁਧਨੁਪਣੈਪਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਆ
 ਪਿਕਰਾਏਕਰੇਅਗਪਿਹਉਕੈਸਿਉਕਰੀਪੁਕਾਰਾ॥ਆਪੇਲੇ
 ਖਾਮੰਗਸੀਅਗਪਿਕਰਾਏਕਾਰਾ॥ਜੇਤਿਸੁਭਾਵੈਜੇਥੀਐਉ
 ਕਸੁਕਰੇਗਾਵਾਰਾ॥ਅਗਪਿਛੁਭਾਏਛੁਟੀਐਅਗਪੇਬਖਸਦ
 ਹਾਰਾ॥ਆਪੇਵੇਖੇਸੁਣੇਅਗਪਿਸੁਭਸੇਵੇਅਧਾਰਾ॥ਸੁਭਮਹਿ

ਏਕੁ ਵਰਤ ਦਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ
 ਵੀਚਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੋਸਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੇਦੇ ਵਣਹਾਰੁ ॥ ੧੦ ॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ
 ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਮਤ ਕੋ ਭਗਿ ਮਿਭੁਲਾਇ ॥ ਏਹੁ ਬਾਬੀਹਾ ਪ
 ਸੁਹੈ ਇਸਨੋ ਬੁਝਣ ਨਾਹਿ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ
 ਪੀਤੋ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ ਪੀਆ ਤਿਨ ਬਹੁ
 ਕ੍ਰਿਨ ਲਾਗੀਆਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਮਲਾਰੁ ਸੀਤ ਲਹਾਰੁ
 ਹੈ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਿਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰ
 ਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਰਤੈ ਸਭ ਲੋਇ ॥ ਵਰੈ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਹੋਇ ਧਰ
 ਣੀ ਨੋ ਸੀ ਗਾਰੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕਾਇ ਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਹੈ ਜਲ

ਧੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਸੋ ਜ
 ਨੁ ਮੁਕਤੁ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਸਾਰਾ ਦੇ ਪਰ
 ਦਾ ਹੁਇ ਕੋ ਰੂਪ ਲੀ ॥ ਤੁਸਤੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜੇ ਕਿ
 ਸੁ ਗਾਣੀ ॥ ਮਾਣਸ ਕੁਛ ਗਾਰਬੁ ਸਚੀ ਤੁਧੁ ਮਣੀ ॥ ਆਵ
 ਗਭਿ ਦੁਰਗਾਇ ਉਪਾਣੀ ਮੇਦਨੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆ
 ਪਣਾ ਆਇ ਆਤਿ ਸੁਗਾਣੀ ॥ ਜੇਹ ਉਮੈ ਵਿਰਹੁ ਜਾਇ
 ਤ ਕੇਹੀ ਗਾਲਤ ਗਾਣੀ ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਮੋਹਿ ਗੁਬਾਰਿ ਜਿਉ ਭੁ
 ਲਾ ਮੀਝਿ ਵਲੀ ॥ ਕਟੇ ਪਾਪ ਅਜੀਖ ਨਾ ਵੈ ਇਕ ਕਣੀ ॥ ੧ ॥
 ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਖਸਮੇ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾ
 ਲਹੀ ਮਹਲੁ ਵੇਖਿ ਅਰਦਾਸਿ ਪਾਇ ॥ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਬ

ਹੁਤਾ ਬੋਲਾ ਹਿ ਬੋਲਿਆ ਥਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥ ਖਸ ਮੁਵਰਾਦਾ
 ਤਾਰੁ ਹੋ ਜੋਇ ਛੇ ਸੋਫਲੁ ਪਾਇ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਕਿਆ ਬਪੁਕਾਜ
 ਗਤੈ ਕੀ ਬਿਖਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਭਿੰਨੀ ਰੋਇ
 ਬੋਲਿਆ ਸਹਜੇ ਸਾਰਿ ਬੁਭਾਇ ॥ ਏਹੁ ਜਲੁ ਮੇਰਾ ਜੀਉ
 ਹੋ ਜਲਾ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰਸ ਬਟੀ ਜਲੁ ਪਾਈ
 ਮੇਰਿ ਰਹੁ ਆਪੁ ਗਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਬਿਨੁ ਰਸਾਨ ਜੀ
 ਵਦੀ ਸੋ ਜਾਤਿ ਗੁਰਿ ਵੀ ਮਾਮਿ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥
 ਖੰਡੁ ਪਤਾਲ ਅਸਿਖ ਮੇਰਾ ਲਤਨ ਹੋਈ ॥ ਤੁਕਰਤਾ ਗੋਇੰਦ
 ਤੁਧਾ ਸਿਰਜੀ ਤੁਧੈ ਗੋਈ ॥ ਲਖ ਰਉਗ ਜੀ ਹਮੇਦ ਨੀ ਤੁਝ
 ਹੀਤੇ ਹੋਈ ॥ ਏਕਿ ਗਾਜੇ ਖਨ ਮਲੁ ਕਕਹਾਰਿ ਕਹਾਵਹਿ ਕੋ

ਈ॥ ਇਕਿ ਸਾਹਜ ਦਾ ਵਹਿ ਸੀ ਰਿਪ ਨੂ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਥੋਈ
 ॥ ਇਕਿ ਦਾ ਤੋ ਇਕ ਮੰਗ ਤੇ ਸਭ ਨਾ ਸਿਰਿ ਸੋਈ॥ ਦਿਲੁ
 ਨਾ ਵੈ ਬਾਜਾਰੀਆ ਭੀ ਹਾਵ ਲਿਧੋਈ॥ ਭੂਭ ਨਿਭੁਟੇ ਨਾ
 ਨਕਾ ਸਚੁ ਕਰੇ ਸੁਹੋਈ॥ ੧੨॥ ਜਲੋ ਕਮੰ ੦੩ ॥ ਬਾਬੀ
 ਹਾਗੁਣ ਵੰਤੀ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਮਉਗੁਣ ਵੰਤੀ ਦੁਰਿ
 ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਤੇ ਰੋਹ ਰਿਵਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜ਼ੂਰੀ॥ ਭੂਕ
 ਪੁਕਾਰਨ ਹੋਵਈ ਨਦਰੀ ਨਦਾਰਿ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਮਿਰਤੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲੈ ਸਬਾਇ ਗੁਰੁ ਕੈ ਪਾਲਾ॥ ੧॥ ਮ ੦੩
 ॥ ਬਾਬੀ ਹਾਬੇ ਨਤੀ ਕਰੇ ਕਾਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਜੀਅ ਦੇ
 ਨਾ॥ ਜਲਾ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨਉ ਤਰੈ ਛੁਟਾ ਕਿਜਾ ਹਿਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਸਾ। ਤੂਸੁਖੁਦਾਤਾਬੇਅੰਤੁਹੈਗੁਣਦਾਤਨੇਧਨੁ। ਨਨਕਗੁਰਮੁ

ਖਿਬਖਸਲਏਅੰਤਿਬੇਲੀਹੈਇਭਗਵਾਨੁ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥

॥ਆਪੇਜਗਤਉਪਾਇਕੈਗੁਣਅਉਗੁਣਕਰੇਬੀਚਾਰੁ॥

ਕੈਗੁਣਸਰਬਜੰਜਾਲੁਹੈਨਗੰਮਨਧਰੇਪਿਆਗੁਗੁਣਛੋਰਿ

ਅਵਗਾਣਕਮਾਵਦੇਦਰਗਾਹਹੈਚਿਖੁਆਗੁ। ਜੁਮੇਜਨਮੁਤਿ

ਨੀਹਾਰਿਅਗਕਿਤੁਆਏਜੰਸਗਰਿ। ਸਰੈਸਬਇਮਨਿਮਾਰਿ

ਅਅਹਿਨਿਸਿਨਾਮੀਪਿਆਗਰਿ। ਜਿਨੀਪੁਰਖੀਉਰਿਧਾਰਿ

ਅਸਚਰਅਲਖਅਪਾਰੁ। ਤੂਗੁਣਦਾਤਾਨਿਧਨੁਹਰਿਅਸੀ

ਅਵਗਾਣਿਆਗੁ। ਜਿਸੁਬਖਸੇਸੇਪਾਇਸੀਗੁਰਸਬਦੀਵੀ

ਚਾਰੁ॥ ੧੩॥ ਸੋਲਕਮਃ ੫ ॥ ਰਾਤਿਨਵਿਚਾਵੀਸਾਕਤਾਂ

ਜਿਨਾਵਿਸਰੈਨਾਉ। ਰਾਤੀਦਿਨਸਸੁਹੇਲੀਅਨਨਕਹਰਿਗੁ

ਲਗਾਉ॥੧॥ਮ॥੪੫ ॥ ਰਤਨਜਵੇਹਰਮਾਲਕਾਹਭੇਮਲੀ
 ਮਥੀਨਿ॥ ਨਨਕਜੋਪ੍ਰਭਭਾਇਆਸਚੈਦਰਿਸੋਹੰਨਿ॥੨॥ਪ
 ਉੜੀ॥ ॥ ਸਚਾਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿਸਚੁਸਮਾਲਿਮਾ॥
 ਅੰਤਿਖਲੇਮਾਮਾਇਜਿਸਤਿਗੁਰਮਰੋਪਾਲਿਮਾ॥ਪੋਰਿ
 ਨਸਕੈਜਮਕਲੁਸਚਾਰਖਵਾਲਿਮਾ॥ਗੁਰਸਾਖੀਜੋਤਿਜ
 ਗਾਇਦੀਵਾਬਾਲਿਮਾ॥ਮਨਮੁਖਿਵਿਨੁਨਾਵੈਕੁਜਿਮਾਰਾਫਿ
 ਰਹਿਬੇਤਾਲਿਮਾ॥ਪਸੁਮਾਲਸਚੀਮਿਪਲੇਦੇਅੰਦਰਹੁਕਾ
 ਲਿਮਾ॥ਜੁਭੇਵਰਤੈਸਚੁਸਚੈਸਬਦਿਨਿਹਾਲਿਮਾ॥ਨਾਨ
 ਕਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਪੂਰੈਗੁਰਿਦੇਖਾਲਿਮਾ॥੧੪॥

॥ਜਲੇਕਮ॥੩॥

॥ਬਾ

ਬੀਹੈਹੁਕਮੁਪਛਾਣਿਆਗੁਰਕੈਸਹਜਿਸੁਭਾਇ।ਸੇ
 ਪੁਦਰਸੈਦਾਇਆਕਾਰਿਗੁਨੀਛਹਬਰਲਾਇ।ਬਾ
 ਬੀਹੈਕੁਕਪੁਕਾਰਗਹਿਗਈਸੁਖੁਦਾਜਿਅਮਾਨਿਆ
 ਇ।ਨਾਨਕਸੋਸਾਲਾਹੀ।ਮੇਜਿਦੋਦਾਸਰਨਾਂਜੀਅਗਰਿ
 ਜਕੁਸਮਾਇ॥੧॥ਮਃ੩ ॥ਚਗਡਿਕਤੂਨਜਾਣਹੀ
 ਕਿਅਾਤੁਪੁਾਵਿਰਿਤਿਖਾਹੈਕਿਤੁਪੀਤੀਤਿਖਜਾਇ।ਦੂਜੈ
 ਭਾਇਭਰੀਮਾਮਾਮੀਮਿਤਜਲੁਪਲੈਨਪਾਇ।ਨਦਾਰਿ
 ਕਰੇਜੇਆਪਣੀਤਾਂਸਾਤਿਗੁਰਮਿਲੈਸੁਭਾਇ।ਨਾਨਕ
 ਸਾਤਿਗੁਰਤੇਮੀਮਿਤਜਲੁਪਾਇਆਸਹਜੇਗਹਿਆ
 ਸਮਾਇ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਇਕਿਦਲਖੀਡਿਬੈਸਹਿ

੩੪੪

ਜਾਇਸਦੁਨਦੇਵਹੀ॥ਇਕਿਪਾਲਾਕਕਰੁਭੀਨਿਸੀਤਲੁ
ਜਲੁਚੇਵਹੀ॥ਇਕਿਰੁਸਮਚੜਾਵਹਿਅੰਗੀਮੇਲੁਨ
ਧੇਵਹੀ॥ਇਕਿਜਟਾਬਿਕਟਾਬਿਕਰਾਲਕੁਲੁਘਰੁਖੇਵ
ਹੀ॥ਇਕਿਨਗਨਾਫਿਰਹਿਇਨਗਤਿਨੀਦਨਸੇਵਹੀ॥
ਇਕਿਅਗਨਿਜਲਾਵਹਿਅੰਗੁਆਪੁਵਿਗੋਵਹੀ॥ਵਿ
ਦੁਨਾਵੇਤਨੁਛਾਰੁਕਿਅਕਾਹਿਰੇਵਹੀ॥ਜੋਹਨਿਖਸਮ
ਦੁਆਰਿਜਿਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਹੀ॥੧੫॥ਸਲੋਕਮਃ੩
॥ਬਾਬੀਹਾਅੰਮ੍ਰਿਤਦੇਲੈਬੋਲਿਅਤਾਂਦਰੁਸੁਣੀਪੁਕਾਰ॥
ਮੇਘੇਨੋਫੁਰਮਾਨੁਹੋਆਵਰਸਹੁਕਿਰਪਾਧਾਰਿ॥ਹਉ
ਤਿਨਕੋਬਾਲਿਹਾਰਦੇਜਿਨੀਸਰੁਰਖਿਅਉਰਿਧਾਰਿ

॥ ਨਾਨਕ ਕਲਾਮੇ ਸਤੁ ਹਰੀਆ ਵਲੀ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਾਇ ਵੀਰ ॥ ੩੪੫ ॥
 ਰਿ॥ ੧॥ ਮ ੪੩ ॥ ਬਾਬੀ ਹਾਇ ਵਤੇਰੀ ਤਿਖਾਨ ਉਤ
 ਰੇ ਜੇ ਸਉ ਕਰਾਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਨਦਰੀ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪਾਣੀ ਮੇਨ
 ਦਰੀ ਉਪ ਜੋ ਪਿਆਰਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਦੇਸੇ ਵੀਰ
 ਹੁਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰਾ ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਏਕਿ ਜੈ ਨੀਉ ਬੁ
 ਜੁ ਪਾਇ ਪੁਰਹੁ ਖੁਆਇ ਆਗਾ ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਹੀ ਨਾਮੁ
 ਤੀਰਾ ਬਿਨਾਇ ਆਗਾ ਹਥੀ ਸਿਰਿ ਖੋਹਾਇ ਨ ਭਵ ਕਰਾਇ
 ਆਗਾ ਕਾਰਿ ਲਰਹਾਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇ ਆਗਾ
 ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤਿ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਆਗਾ ਮਨਿ ਜੁ
 ਠੇਵੇ ਜਾਤਿ ਜੁਠਾ ਖਾਇ ਆਗਾ ਬਿਨੁ ਸਬਦੇ ਆਚਾਰੁ ਨ ਕਿ

ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚੰਮੰਕ ਗਰਿਸ ਰਿਸ ਮਾਇ
 ਮਾ ॥ ੧੬ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰ ੩ ॥ ॥ ਜਾਵਦਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮ
 ਨੀ ਗੁਰਸ ਬਦੀ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ
 ਗੁਰ ਕੋ ਹੋਤਿ ਅਪਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੩ ॥ ॥ ਜਾਵਦਿ ਦਝੈ ਗੁ
 ਲ ਬਾਹਰੀ ॥ ਜਿਸੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਪਰਕੀ
 ਸਾਰਨ ਜਾਣਈ ਸਭ ਸੀ ਗਾਰੁ ਖੁਆਰਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ
 ॥ ॥ ਜਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀ ਜਣੀ ॥ ਇਕਿ
 ਗਾਵਹਿ ਗਾਪਰੀ ॥ ਆਗਰਿ ਨ ਭੀ ਜਣੀ ॥ ਇਕਿ ਨਾਰਿ
 ਨਾਰਿ ਪੁਰਹਿ ਤਾਲ ਭਰਾ ਤਿਨ ਕੀ ਜਣੀ ॥ ਇਕਿ ਅੰਨੁ ਨ
 ਖਾਹਿ ਮੁਰਖ ਤਿਨ ਕੀ ਮਾਕੀ ਜਣੀ ॥ ਤਿਸ ਨਾ ਹੋਈ ਬ

ਚੁਤ੍ਰਵਿੰਦੋਨਪੀਜਣੀ॥ ਕਰਮਵਧਾਰਿਕੋਲੋਅਖੀਪ੍ਰਮਰੀ॥ ੩੪੬
 ਜਣੀ॥ ਲਾਹਾਨਾਮੁਸੀਸਾਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀਜਣੀ॥ ਹਰਿ
 ਭਗਤੀਅਸਨੇ, ਹਿਗੁਰਮੁਖਿਪ੍ਰੀਜਣੀ॥ ੧੧॥ ਸਲੋਕ
 ੦੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਮਲਾਰਗੁਜੋਕਰਹਿਤਿਨਮਨੁ
 ਤਨੁਸੀਤਲੁਹੋਇ॥ ਗੁਰਸਬਦੀਏਕਪਛਾਇਆਏ
 ਕੋਸਰਾਜੋਇ॥ ਮਨੁਤਨੁਸਰਾਸਰਮਨਿਸਰੇਸਰੀਜੋ
 ਏ॥ ਅੰਦਰਿਸਰੀਭਗਤਿਹੋਸਹਜੇਹੀਪਤਿਹੋਇ॥ ਕ
 ਲਿਜੁਗਾਮਹਿਘੋਰਅੰਧਾਰੁਹੋਮਨਮੁਖਰਾਹੁਨਕੋਇ॥
 ਸੇਵਭੁਭਾਰੀਨਾਨਕਗਜੇਨਗੁਰਮੁਖਿਪਰਗਟੁਹੋਇ॥
 ੧॥ ਮ०੩ ॥ ਏਦੁਦਰਸੈਕਰਿਦਾਇਅਲੋਕਾਂਮਨਿ

ਉਪਜੈਰਾਉ॥ ਜਿਸਕੇਹੁਕਮਾਇੰਦੁਵਰਸਦਾਤਿਜਕੇਸ
 ਦਬਾਲਿਹਾਰੈਜਾਂਉ॥ ਗੁਰਮੁਖਿਸਬਦਸਮਾਲੀਅੰਸ
 ਚੇਕੇਗੁਣਗਾਉ॥ ਨਾਨਕਨਾਮਿਰਤੇਜਨਨਿਰਮਲੇਸ
 ਹਜੇਸਾਰਿਸਮਾਉ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਪੁਰਾਸਤਿਗੁਰਸੇ
 ਵਿਪੁਰਾਪਾਇਅਗਾਪੁਰੇਕਰਮਿਧਿਅਗਾਇਪੁਰਾਸਬਦੁ
 ਮੰਨਿਦਸਾਇਅਗਾਪੁਰੇਗਿਅਗਨਿਧਿਅਗਨਿਮੇਲਾਰੁ
 ਕਾਇਅਗਾਹਰਿਸਾਰਿਤੀਰਬਿਜਗਦਿਮਨੁਮਾਨਾਇਅ
 ॥ ਸਬਦਿਮਰੈਮਨੁਮਾਰਿਧੰਨੁਜਦੇਦੀਮਾਇਅਗਾਹ
 ਰਿਸਰੈਸਾਰਿਅਾਰੁਸਰਾਅਗਾਇਅਗਾਪੁਛਿਨਸਕੇਕੋਇ
 ਜਾਂਖਸਮੇਭੁਗਾਇਅਗਾਨਾਨਕਜਰੁਸਲਾਹਿਲਿਖਿਅ

ਪਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥ ਸਲੋਕ ੦੧ ॥ ਕੁਲਹਾਂਦੇਦੇਬਾ ੩੪੭
ਵਲੇਲੇਦੇਵਡੇਨਿਲਜਾ ॥ ਰੂਹਾਖਰੁਨਮਾਵਣੀਤਿਕ
ਲਿਖੀਨੈਛਜਾ ॥ ਦੇਨਿਦੁਆਈਸੇਮਰਹਿਨਿਕਉਦੇ
ਨਿਸਿਜਾਹਿ ॥ ਨਾਨਕਹੁਕਮੁਨਜਾਪਈਕਿਬੈਜਾਇਸ
ਮਾਹਿ ॥ ਫਸਾਲਿਅਹਾਫੀਏਕੁਨਾਮੁਸਾਵਣੀਸਰੁਨਾਉ
॥ ਮੇਮਹਰੁਦੁਲਿਖਾਇਆਖਸਮੇਕੈਦਰਿਜਾਇ ॥ ਫੁਨੀ
ਆਕੈਦਰਕੇਤੜਕੇਤੇਆਵਹਿਜਗਹਿ ॥ ਕੇਤੇਮੀਰਗਹਿਮੀ
ਗਤੇਕੇਤੇਮੀਰੀਮੀਰੀਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦ ੧ ॥ ਸਉ
ਮਦੁਹਸਤੀ ॥ ਪਉਗੁਰੂਖਾਵੈਪੀਜਿਸੈਦਾਣਾਖਾਇ ॥
ਰੂਕੈਫੂਕੈਖੋਹਉਰਾਵੈਸਾਹਿਗਾਇਮੇਪਛੁਤਾਇ ॥ ਅੰ

ਧੀਫੂਕਿਮੁਈਦੇਵਨੀ॥ਖਸਮਮਿਟੀਫਿਰਿਭਨੀ॥ਅਧੁ
ਗੁਲਗਚਿੜੀਕਾਰੁਗਾਣੁਗੋਣਿਚੜੀ॥ਬਿਲਲਾਇ॥ਖ
ਸਮੇਭਾਵੈਓਹਾਰੀ॥ਜਿਕਰੇਖੁਦਾਇਖੁਦਾਇ॥ਸਕਤਾ
ਸੀਹੁਮਾਰੇਸੇਮਿਰਿਆਸਭਪਿਛੈਖਾਇ॥ਹੋਇਸਤਾਣਾ
ਪੁਰੈਨਮਾਵੈਸਾਹਿਗਾਇ॥ਮੇਪਛੁਤਾਇ॥ਅਧਿਕਸਿਧਨੇ
ਬੁਕਿਸੁਣਾਵੈ॥ਖਸਮੇਮੁਲਿਨਭਾਵੈ॥ਅਕਾਸਿਉਪੀਡਿਕ
ਰੇਅਕਤਿਤਾਅਕਰਾਲੀ॥ਬਾਹਿਖਾਇ॥ਖਸਮੇਭਾਵੈਓਹ
ਰੀਗਾਜਿਕਰੇਖੁਦਾਇਖੁਦਾਇ॥ਨਾਨਕਦੁਨੀਆਚਾਰਿ
ਦਿਹਾਫੇਸੁਖਿਕੀਤੈਦੁਖੁਹੋਈ॥ਗਲਾਵਾਲੇਹੋਨਿਘਣੇਰੇ
ਫਰਿਨਸਕੈਕੋਈ॥ਅਖੀਮਿਠੇਮਰਣਾ॥ਜਿਨਤੂਰਖਹਿ

ਤਿਨ ਨੇ ਤਿਨ ਆਏ ਤਿਨ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਣਾ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ੩੪੮
 ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਰ ਰੁਤੁ ਪਣੀ ਸਰਾ ਅਲਖ ਅਪਾਰੁ ॥
 ਤੁਟਾਤਾ ਜਭਿ ਮੰਗਤਾ ਇਕੋ ਦੋਵ ਦੁਹਾਰੁ ॥ ਜਿਨੀ ਜੇ ਦਿਅਾ ਤਿ
 ਨੀ ਜੁਪੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰ ਮੰਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਇਕ ਨੁਨੇ ਤੁਧੁ ਏਵੈ ਭ
 ਵਦਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਅਰੁ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ
 ਐ ਮੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਅਰੁ ॥ ਵਿਣੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿ
 ਲੁਜਤਿ ਗੁਰ ਨ ਲਗੈ ਪਿਅਰੁ ॥ ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਜੇ ਵਦੇ ਏ
 ਕ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੁ ॥ ਦੇਹਿ ਦਾਨੁ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸਰਨੁ ਮੁਮਿਕੈ
 ਆਧਾਰੁ ॥ ੧੯ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ ਘਟੈ ਦਿਨ
 ਕਾਲੁ ॥ ਛੇਜੇ ਕਾਇਆ ਹੋਇ ਪਰਾਲੁ ॥ ਵਰਤਾਇ ਵਰਤਿਅ

ਸਰਬਜੰਜਾਲੁ। ਭੁਲਿ। ਆਚੁ ਕਿਰਾਇ। ਆਤਪਤਾਲੁ। ਅੰ
 ਧਾਝੁ। ਖਿਝੁ। ਖਿਪਾਇ। ਆਝੁ। ਰਿ। ਪਿਛੈ। ਰੋਵਹਿ। ਲਿ। ਆਵਹਿ
 ਫੇਰਿ। ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ। ਕਿਛੁ ਚੁਝੈ। ਨਾਹੀ। ਮੁਇ। ਆਗੇ। ਹਿਰੋ। ਦੇਖ
 ਰਿਜਾਂਹੀ। ਨਾਨਕ ਕਖ ਜਮੈ। ਏਵੈ। ਭਾਵੈ। ਜੇਈ। ਮੁਏ। ਜਿਨਾਰਿ
 ਭਿਨ। ਆਵੈ। ॥੧॥ ਮਃ ੧ ॥ ਮੁਇ। ਆਪਿ। ਆਰੁ। ਪੀਤਿ। ਮੁਈ
 ਮੁਆਵੈ। ਰੁਵਾਈ। ਫੰਨੁ। ਗਾਇ। ਆਰੁ। ਪੁਵਿਣ। ਜਿ। ਆਵੁ
 ਖੀਦੇ। ਹਰੁ। ਲੀ। ਕਿਬਹੁ। ਆਗੈ। ਆਕਹਿ। ਗਾਇ। ਆਗਿ। ਚੁਨ
 ਜੀਓ। ਕਿਹੁ। ਜੀ। ਮਨਿ। ਮੁਖਿ। ਗਲਾਗੋਈ। ਆਕੀ। ਤਾਰਾ। ਉਰ
 ਲੀ। ਨਾਨਕ ਕਸਰੇ। ਨਾਮ। ਬਿਨੁ। ਜਿਰ। ਖੁਰ। ਪਤਿ। ਪਾਟੀ। ॥੨॥ ਪਉ
 ਵੀ। ॥ ਅੰ। ਮੰਤਨ। ਮੁਸਦਾ। ਸੁਖੁ। ਦਾਤ। ਅੰਤਿ। ਹੋਇ। ਜਖਾ

ਈ॥ ਬਾਬੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਨਾਵੈ ਸਾਰਨ ਪਾਈ॥ ਸ ੩੪੯
ਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ਜਿਨ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ॥
ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵ ਕੁਤੇਰਾ ਜਿ ਸੁਭਾਣਾ ਮੀਨਿ ਵਸਾਈ॥
ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਕਹਾ ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਆਮੀਧਾ ਮੀਧੁ ਕਮ
ਈ॥ ਗਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ ਰਜੈ ਨਾਹੀ ਮੁਰਖ ਭੁਖਨ ਜਾਈ॥
ਦੁਜੈ ਸਭ ਕੇ ਲਗਿ ਵਿਗੁਤਾ ਬਿਨੁ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਬੁਝਨ ਪਾਈ
॥ ਸਾਤਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਇ॥ ਜਿਸ ਨੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾ
ਈ॥ ੨੦॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਰਸੁ ਧਰਸੁ ਦਾਇਨਾਨ ਕਾ
ਜੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ॥ ਸੋ ਧਨੁ ਮਿਭੁਨ ਕਾਂਢੀ॥ ਮੇਜਿ ਤਾਸਿ
ਰਿਚੋਟਾਂ ਖਾਇ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਪਲੈ ਧਨੁ ਵਸੈ॥ ਤਿਨ ਕਾਨਾ ਉਫ

ਕੀਰਾ॥ ਜਿਨ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਦਸਾਹਿ ਤੇ ਨਰ ਗੁਣੀ ਗਾਹੀ॥ ੧
 ॥ ਮਃ ੧ ॥ ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀ ਮੇਜਾਇ ਤਲਗਾਹਿ ਦੁ
 ਖਾਨਾ ਨ ਕਸਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਖੀ ਰੁਖਾ ਰੂਪੀ ਰੁਖਨ
 ਚਿਤਰੈ ਜਾਦੇ ਖਾਂਤਾਂ ਰੁਖਾ ਜੇਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇਤੇ ਲਗਾਹਿ ਦੁ
 ਖਾ॥ ੨॥ ਮਃ ੧ ॥ ਅੰਧੀ ਕੀ ਮੀਅੰ ਧੁਮ ਨੁਮ ਨਿਅੰ ਧੈ ਤਨੁ ਅੰ
 ਧੁ॥ ਚਿਕਾੜਿ ਲਾਇ ਮੇਕਿ ਆਖੀ ਮੇਜਾ ਤੁਟੈ ਪਥਰ ਬੀਧਾ ਬੀ
 ਧੁ ਤੁਟਾ ਬੇੜੀ ਨ ਚੀਨਾ ਤੁਲਾਹਾ ਨਾਹਾ ਬੁ॥ ਨਾਨ ਕਸਰੇ ਨਾਮਿ
 ਦਿਲੁ ਕੇਤੇ ਰੁਬੇਸਾ ਬਾ॥ ੩॥ ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਮਲ ਸੁਇਨਾਲ
 ਖਮਲ ਰੁਪਾਲ ਖਸਾਹਾ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ॥ ਲਖ ਲਸਕਰ ਲ
 ਖਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹਾ॥ ਜਿਥੇ ਸਾਇਰੁ ਲੀ

ਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹਾ ਕੀਧੀ ਇਸਿਨਾ ॥ ੩੫੦ ॥
 ਵਣੀਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹਾ ਨਾਨਕ ਓਥੇ ਜਾਣੀ ਅਹਿਸ ॥
 ਹਕੇਈ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥੪॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਇਕ ਨਾਗਲੀ
 ਜੰਜੀਰ ਬੀਦਿ ਰਬਾਣੀ ਐ ॥ ਬਧੇ ਛਟ ਹਿਸ ਰਿਸ ਰੁਪ
 ਛਾਣੀ ਐ ॥ ਲਿਖਿਆ ਪਲੇ ਪਾਇ ਸੋ ਸਚ ਜਾਣੀ ਐ ॥
 ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜ ਗਾਇਆ ਜਾਣੀ ਐ ॥ ਭਉਜ ਲੁਤਾ
 ਰਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਐ ॥ ਚੋਰ ਜਾਰਜੁ ਮਾਰ ਪੀ
 ਕੇ ਪਾਣੀ ਐ ॥ ਨਿਵ ਕਲਾਇ ਤ ਬਾਰੁ ਮਿਲੇ ਹੜਵਾਣੀ ਐ ॥
 ਆਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ਸੁਦਰਗਾਹ ਜਾਣੀ ਐ ॥ ੨੧ ॥ ਸ
 ਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਨਾਉ ਫਕੀਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮੁਰਖ ਪੀੜਿ ਤਮ ॥

ਉ॥ ਅੰਧੇ ਕਾਨਾ ਉਪਾਰ ਖੂਏ ਵੇ ਕਰੇ ਗੁਆਉ॥ ਇਨ ਤਕਾ
ਨਾਉਰ ਉਧਰੀ ਕੁੜੀ ਪੁਰੋਥਾਉ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀ
ਐਕਾ ਲਿਕਾਏ ਗੁਨਿਆਉ॥ ੧॥ ਅੰ ੨੧ ॥ ਹਰਨਾਂ ਬਾਜ
ਤੋ ਸਿਕਦਾਰਾਂ ਏਨਾ ਪੜਿਆਉ॥ ਫਾਂਧੀ ਲਰੀ ਜਗਤਿ
ਫਹਾਇਨਿ ਅਰੋ ਨਾਹੀ ਬਾਉ॥ ਜੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੀੜਿਤੁ
ਬੀਨਾ ਜਿਨੀ ਕਮਾਣਾਉ॥ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜਨਮ ਅੰਦਰਿ ਜੀ
ਮੇਤਾਂ ਉਪਰਿ ਚੋਵੇ ਛਾਂਉ॥ ਰਾਜੇ ਸੀਹ ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ॥ ਜਾ
ਇਜਰਾ ਗਇਨਿ ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ॥ ਚਾਕਰ ਨਹ ਦਾਪਾਇਨਿ ਘਾਉ
॥ ਰਤੁ ਪਿਤੁ ਕੁਤਿ ਚੋਰਾਇ ਜਾਹੁ॥ ਜਿਥੇ ਜੀਆ ਹੋ ਸੀ ਸਾਰ
॥ ਨਕੀ ਵਢੀ ਲਾਇਤ ਬਾਰ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਅਗਪਿਉ

ਪਾਏ ਮੇਦਨੀਆ ਪੇਕਰਦਾ ਸਾਗਾ ਭੀ ਬਿਨੁ ਭਰ ਮੁਨ ਕਦੀ ॥ ੩੫੯ ॥
ਮੇਨਾ ਮਿਨ ਲਗੇ ਪਿਆਰਾ ਸਾਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਭਉ ਭਉ ਪਜੇ
ਪਾਈ ਮੇ ਮੇਖਦਾ ਆਗਾ ਭੀ ਤੇ ਸਹਜੁ ਪਾਈ ਮੇ ਮਿਲਿ ਜੇ
ਤੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ ਭੀ ਤੇ ਭੀ ਜਲੁ ਲੰਘੀ ਮੇ ਗੁਰ ਮਤੀ ਵੀ
ਚਾਗਾ ਭੀ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਪਾਈ ਮੇ ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾ
ਵਾਗਾ ਅਨ ਮੁਖ ਭੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤਿਸ ਨਾ ਜਲ
ਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰਾ ਨਾਨਕ ਨਾ ਵੇਹੀ ਤੇ ਬੁਝੁ ਪਾਇ ਆਗੁ
ਰਮਤੀ ਉਰਿ ਧਾਗਾ ॥੨੨॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਗੁਪੇ ਕਾ
ਮੇਵੇ ਸਤੀ ਭੁਖੇ ਸਾਵੇਰੀ ਵਾ ਲਬੇ ਮਾਲੇ ਖੁਲਿ ਮਿਲਿ
ਮਿਰਲਿ ਉਘੇ ਸਉ ਕ੍ਰਿਪ ਲੰਘਾ ਭਉ ਕੋ ਕੋ ਪੁਖ ਆਗੁ

ਹੋਇਓਫਕੜੁਪਿਟੇਅੰਧਾ। ਰੁਪੇਚੀਗਾਨਾਨਕਾਵਿਲੁਨਾਵੇਮੁ
 ਹਿਰੀਧਾ॥੧॥ਅੰ॥੧੦੯੧ ॥ ਰਾਜੁਮਾਲੁਰੁਪੁਜਾਤਿਜੋਬਨੁ
 ਪੰਜੇਠਗਾ। ਏਨੀਠਗੀਜਗੁਠਗੀਅਗਕਿਨੈਨਰਖੀਲ
 ਜਾ। ਏਨਾਠਗਾਨਿਠਗਸੇ। ਜਿਗੁਰਕੀਪੇਰੀਪਾਹਿ। ਨਾਨ
 ਕਕਰਮਾਬਾਹਰੇਹੋਰਿਕੇਤੇਮੁਠੇਜਾਹਿ॥੨॥ਪਉੜੀ॥
 ॥ਪੜੀਆਲੇਖੇਟਾਰੁਲੇਖਾਮੰਗੀਅੰ॥। ਵਿਲੁਨਾਵੇਕੁੜੀ
 ਆਰੁਅਉਖਾਤੰਗੀਅੰ॥। ਅਉਘਟਰੁਧੇਰਾਹਗਾਣੀ
 ਅੰਰੋਕੀਅੰ॥। ਸਚਾਵੇਪਰਵਾਹੁਸਬਾਦਿਸੰਤੋਖੀਅੰ॥।
 ਗਹਿਰਗਾਭੀਰਅਬਾਹੁਹਾਬਨਲਭਈ॥। ਮੁਹੇਮੁਹਿ
 ਰੇਟਾਖਾਹੁਵਿਲੁਗੁਰਕੋਇਨਛੁਟਸੀ॥। ਪਤਿਜੇਤੀਘਰਿ

ਜਾਹੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੀ ਜਾਹੁ ਰਿਹਾ ਹਵੇਂ ਦਾ ਜਾ ॥ ੨੫੨ ॥
 ਵੀਐ ॥ ੨੩ ॥ ਜਲੋਕਮ: ੧ ॥ ਪਉਣੇ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ
 ਜੀਉ ॥ ਤਿਨਾ ਕਿਆ ਖੁਜੀਆ ਕਿਆ ਪੀਤਾ ਧਰਤੀ ਪਾਤਾ
 ਲੀਆ ਕਾਸੀ ॥ ਇਕਿ ਦਰਿ ਰਹਾ ਨਿਵ ਜੀਗਾ ॥ ਇਕ ਨਾ ਵਡੀ
 ਆਰਜਾ ॥ ਇਕਿ ਮਰਿ ਹੋਹਿ ਜਹੀਗਾ ॥ ਇਕਿ ਦੇਖਾਹਿ ਨਿਖੁ
 ਟੈ ਨਾਹੀ ॥ ਇਕਿ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਫਕੀਰਾ ॥ ਹੁਕਮੀ ਜਾ ਜੇ ਹੁਕ
 ਮੀ ਫੁਹੇ ਏਕ ਰਜੇ ਮਹਿ ਲਖਾ ॥ ਸੁਕੋਨ ਬੈਨਾ ਬਿਆਬਖ
 ਸੇ ਤੋ ਕੋਨ ਬਾ ॥ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਲੇਖੇ ਬਾ ॥ ਮਲਖੁ
 ॥ ਕਿਉ ਕੀਐ ॥ ਕਿਉ ਆਖੀਐ ॥ ਜਾਪੈ ਜਚੇ ਸਚਾ ॥ ਕਰਨਾ ਕ
 ਬਨਾ ਕਾਰਜੁ ਨਾਨਕਾ ॥ ਅਪਿਅਕ ਬੁਝਾ ॥ ਅਕਬਰੀ ਕਬਾਬੁ

ਏਇਗਰਿਧਿਬੁਧਿਸਿਧਿਗਿਅਨੁਸਵਾਸੁਖੁਹੋਈ॥੧॥
ਮਃ੧ ॥ਅਜਰੁਜਰੇਤਨਉਕੁਲਬੀਧੁ॥ਪੁਜੇਪ੍ਰਾਣਹੋਵੇਬਿ
ਰਕੀਧੁ॥ਕਹਾਂਤੇਅਗਈਅਕਹਾਂਏਹੁਜਾਣੁ॥ਜੀਵਤਮਰ
ਤਰਹੈਪਰਵਾਣੁ॥ਹੁਕਮੇਬੁਝੈਤਤੁਪਛਾਣੇ॥ਗਇਹੁਪਰਸ
ਦੁਗੁਰੁਤੇਜਾਣੇ॥ਹੋਵਾਫੜੀਅਗੁਨਾਨਕਜਾਣੁ॥ਨਾਹ
ਉਨਾਮੇਜੁਨੀਪਾਣੁ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਪੜੀਮੇਨਾਮਸਾ
ਲਾਹੋਰਿਬੁਧੀ॥ਮਿਥਿਆ॥ਬਿਨੁਸਚੇਦਾਪਾਰੁਜਨਮੁ
ਬਿਰਾਬਿਅਗਾ॥ਅੰਤਿਨਪਾਰਾਵਾਰਨਾਕਿਨਹੀਪਾਇਅਗਾ॥
ਸਭੁਜਗੁਗਾਰਾਬਿਗੁਬਾਰੁਤਿਨਸਚੁਨਕੁਗਈਅਗਾ॥ਚਲੇ
ਨਾਮੁਦਿਸਾਰਿਤਾਵਤਿਤਤਿਅਗਾ॥ਬਲਦੀਅੰਦਰਿਤੇਲੁ

ਦੁਬਿਧਾਘਤਿਆਆਗਇਆਉਠੀਥੇਲੁਫਿਰੇਉਤਵਿ ੩੫੩
 ਆਨਾਨਕਸਰੇਮੇਲੁਸਰੇਰਤਿਆ॥੨੪॥ਸਲੋਕਮਃ
 ੧ ॥ਪਹਿਲਾਂਮਾਸਹੁਨਿਮਿਆਮਾਸੇਅੰਦਰਿਵਾਸੁ॥
 ਜੀਉਪਾਇਮਾਸੁਮੁਹਿਮਿਲਿਆਹਰੁਬੰਸੁਤਨੁਮਾਸੁ॥ਮ
 ਸਹੁਬਾਹਰਕਾਫਿਆਮੀਮਾਸੁਗਿਰਾਸੁ॥ਮੁਹੁਮਾਸੇ
 ਕਾਜੀਭੁਮਾਸੇਕੀਮਾਸੇਅੰਦਰਿਸਾਸੁ॥ਵਰੁਹੋਆਵੀਆ
 ਹਿਆਘਰਿਲੇਆਗਇਆਮਾਸੁ॥ਮਾਸਹੁਹੀਮਾਸੁਉ
 ਪਜੇਮਾਸਹੁਸਭੋਸਾਕੁ॥ਸਤਿਗੁਰਿਮਿਲਿਐਹੁਕਮੁਬੁ
 ਝੀਐਤਾਂਕੋਆਵੈਰਾਸੀ॥ਆਪਿਛੁਟੇਨਹਛੁਟੀਐਨਾ
 ਨਕਬਚਨਿਬਿਣਾਸੁ॥੧॥ਮਃ੧ ॥ਮਾਸੁਮਾਸੁਕਰਿ

ਮੁਰਖੁ ਝਗੜੇਗਿ ਮਾਨੁ ਧਿ ਮਾਨੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣੈ ॥ ਕਉਣੁ
ਮਾਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸ ਮਹਿ ਪਾਪ ਸਮਾਣੈ ॥ ਰੰ
ਗੁ ਮਾਰਿ ਹੋ ਮਜਗ ਕੀ ਏਏ ਵਤਿ ਮਾਕੀ ਬਾਣੈ ॥ ਮਾਸੁ ਛੋ
ਰਿ ਬੈਸਿ ਨ ਕੁਪ ਕੜਾਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਣੁ ਸਖਾਣੈ ॥ ਫੜਕਾਰਿ
ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਖਲਾਵਹਿ ਰਿ ਮਾਨੁ ਧਿ ਮਾਨੁ ਨ ਹੀ ਸੁਣੈ ॥
ਨਾਨਕ ਅੰਧੋ ਜਿਉ ਕਿ ਮਾਕਹੀ ਮੇਕ ਦੇਨ ਕਹਿ ਮਾਸੁ ਝੰ
ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਤਿ ਸੁਰਿ ਦੇ ਜਿ ਲੋਚਨ ਨਾ
ਹੀ ॥ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤੁ ਨਿਪੰਨੇ ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਂਹੀ ॥
ਇਸਤੀ ਪੁਰਖੇ ਜਾਂਨਿ ਜਿ ਮੇਲਾ ਓਥੇ ਅੰਧੁ ਕਮਾਹੀ ॥ ਮ
ਸਹੁ ਨਿਮੇ ਮਾਸੁ ਹੁਜੀ ਮੇਹ ਮਾਸੈ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਰਿ ਮਾਨੁ

ਧਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਰਤੁ ਰੁਕਹਾ ਵੈ ਪਾਂਡੋ ॥ ਬਾਹਰ ३੫੪
ਕਾਮਾਸੁ ਮੰਦਾਸੁ ਆਮੀ ਪਰਕਾਮਾਸੁ ਚੰਗੇ ਰਾਗਾ ਜੀਅ ਜੀ
ਤਸਾਭਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀ ॥ ਇਲਾਇਆ ਵਾਜੇ ਰਾਗਾ ਅਭੁਖੁ
ਭੁਖਹਿ ਭੁਖਤਾ ਜਿਛੋਰੁ ਹਿਅੰ ਪੁਰੁ ਗੁਜਿਨ ਕੇ ਰਾਗਾ ਮਾਸਹੁ ਨਿ
ਨਿਮੇ ਮਾਸਹੁ ਜੀਮੇ ਹਮ ਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂਡੋ ॥ ਗਿਅਨੁ ਧਿਆ
ਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਰਤੁ ਰੁਕਹਾ ਵੈ ਪਾਂਡੋ ॥ ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮ
ਸਕਤੇ ਬੀਰਹੁ ਜੁਗਿ ਮਾਸੁ ਕਮਾਣਾ ॥ ਜਜਿਗਾ ਜਿਵੀਅ
ਹਿ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੇ ਮਾਸੁ ਜਮਾਣਾ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪ
ਜਹਿ ਮਾਸਹੁ ਪਾਤਿ ਜਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ॥ ਜੇਓਇ ਇਸ
ਹਿਨ ਰਕਿਜਾ ਵੇਤਾਂ ਉਨ ਕਾਵਾਨੁ ਨ ਲੈਣਾ ॥ ਦੇਂਦਾ ਨ ਰਕਿ

ਸੁਗਗਿਲੈਦੇਦੇਖਹੁਏਹੁਧਿਕਾਣਾ॥ਅਪਿਨਬੁਝੈਲੋਕ
 ਬੁਝਾਏਪਾਂਡੇਖਗਜਿਅਾਣਾ॥ਪਾਛੇਤੂਜਾਣੈਹੀਨੀਹੀ
 ਕਿਥਹੁਮਾਸੁਓਪੀਨਾ॥ਤੋਇਅਹੁਮੰਨੁਕਮਾਦੁਕਪਾਹਾਂ
 ਤੋਇਅਹੁਤਿਭਵਦੁਰੰਨਾ॥ਤੋਮਾਮਾਖੈਹਉਬਹੁਬਾਧਿ
 ਹਛਾਤੋਮੇਬਹੁਤਾਬਿਕਾਰਾ॥ਏਤੇਰਸਛੋਰਿਹੋਦੈਸੀਨਿਅ
 ਸੀਨਾਨਕੁਕਹੈਵਿਚਾਰਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਉਕਿਅ
 ਮਾਖਾਇਕਜੀਭਤੇਰਾਮੰਤਨਾਕਿਨਹੀਪਾਇਅਮਾਸ
 ਚਾਸਬਦੁਵੀਰਾਰੀਜੇਤੁਝਮਾਹਿਸਮਾਇਅਮਾਇਕਿ
 ਭਗਵਾਦੇਸੁਕਰਿਭਰਮਦੇਵਿਨੁਸਤਿਗੁਰਕਿਨੈਨਪਾ
 ਇਅਮਾਦੇਸਾਦਿਸੰਤਰਭਾਵਿਬਕੇਤੁਪੁਮੰਦਰਿਅਪੁਲੁ

ਹੀ

ਕਾਇਆ ਗੁਰਕਾਸ ਬਦਰਤੀ ਨੁਹੈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪਿ
 ਦਿਖਾਇਆ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿ ਆਗੁਰ ਮਤੀ ਸ
 ਰਿਸਾ ਆਇਆ ਆਦਾ ਗਉਣੁ ਬਜਾਰੀ ਆਬਾਜਾਰੁ
 ਜਿਨੀ ਰਚਾਇਆ ਇਕਿ ਬਿਰੁਸ ਰਾਜਾਲਾਹਣਾ ਜਿ
 ਨਮਾਨਿ ਸਚਾ ਭਾਇਆ ॥੨੫॥ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ
 ਕਾਇਆ ਕਰਮ ਬਿਰਖੁ ਫਲ ਮੀਮੰਤ ਫਲਾਇ ਜੁ ॥
 ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਖਵਾਲੇ ਤਿਸੁ ॥੧॥ ਮਃ
 ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੁਨੀ ਆਕੀ ਆਵਾਹਿ ਆਈ ਆਮ ਮਰੀ
 ਜੇਤੀ ਜਗਲਿ ॥ ਏਨੀ ਜਲੀ ਏਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਆਇ ਕ
 ਨ ਚਲੀ ਆਨਾ ਲਿ ॥੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਜਿਰਿ ਜਿਰਿ

ਇਨਿ ਬੇੜੁ ਪੁਕਾ ਮਿਰਲਾਇਆ ਤਿਰੈ ਹਾਥਿ ਨਿਬੇੜੁ ਤੁ
 ਹੇ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ਕਾਲ ਰਲਾਏ ਬੀਨਿ ਕੋਇ ਨ ਰਖ ਸੀ
 ਜਰ ਜਰ ਵਾਲਾ ਕੀਨਿ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਨ ਰਸੀ। ਜਾਤਿ ਗੁਰ ਬੇ
 ਹਿਉ ਬੇੜੁ ਸਚਾ ਰਖ ਸੀ। ਅਗਾਨਿ ਭੁਖੇ ਭੜਹਾੜੁ ਅਨ
 ਦਿਨੁ ਭੁਖ ਸੀ। ਫਾਥਾ ਚੁਗੇ ਚੋਗਾ ਹੁਕਮੀ ਛੁਟ ਸੀ। ਕਰ
 ਤਾ ਕਰੇ ਸੁਚੇ ਗੁਰੂ ਨਿਖੁਟ ਸੀ॥ ੨੬॥ ਜਲੋਕ ਮਃ
 ੧ ॥ ਪਾਰਿ ਮਾਹਿ ਪ੍ਰਗਾਇਖਾਇ ਦੇਇ ਸੋ ਜਾਤਿ ਗੁਰੁ ਪੁ
 ਰਖ ਸੁਜਾਣਾ। ਪੀਰ ਸਬਦੁ ਪੁਨਿ ਕਰ ਪੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੈ
 ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਾ। ਦੀਪ ਲੋਅਪਾਤਾ ਲਤਹਾ ਖੰਡੁ ਮੰਡੁ
 ਲਹੈ ਰਾਨਾ। ਤਾਰ ਪੈਰ ਬਾਬੀੜੁ ਤਹ ਸਾਹਿਤ ਬਤਿਸੁ

ਲਤਾਨੁ। ਸੁਖਮਨਕੇਘਰਿਰਾਗੁਸੁਖਿਸੁਨਿਮੰਡਲਿ ॥ ੨੫੬ ॥
 ਲਿਵਲਾਗਇ॥ ਅਕਥਕਥਾਬੀਰਗਰੀਮੇਮਨਜਾਮਨ
 ਹਿਜਮਾਗਇ॥ ਉਲਟਿਕਮਲੁਮੀਮ੍ਰਤਕੁਰਿਅਗਇਹੁ
 ਮਨਕਤਹੁਨਜਾਗਇ॥ ਅਜਪਾਜਾਪੁਨਵੀਸਰੇਅਗਦਿ
 ਜੁਗਾਦਿਸਮਾਗਇ॥ ਜਭਿਸਖੀਆਪਚੇਮਿਲੇਗੁਰ
 ਮੁਖਿਨਿਜਘਰਿਵਾਸੁ॥ ਸਬਦੁਖੋਜਿਇਹੁਘਰੁਲ
 ਹੇਨਾਨਕਤਾਕਾਵਾਸੁ॥ ੧॥ ਮ ੦੧ ॥ ਚਿਲਿਮਿਲਿ
 ਬਿਜੀਆਰਦੁਨੀਆਫੁਨੀ॥ ਕਾਲੁਬਿਅਕਲਮਨ
 ਗੋਰਨਮਾਨੀ॥ ਮਨਕਮੀਨਕਮਤਰੀਨਤੂਦਰੀਆਉ
 ਖੁਦਾਇਆ॥ ਏਕਰੀਜਮੁਝੈਦੇਹਿਅਵਰਜਹਰਜੀ

ਜਨਭੁਇਆਗਪੁਰਾਬਖਾਮਕੁਜੇਹਿਕਮਤਿਖੁਦਾਇ
 ਆਮਨਤੁਆਨਾਤੂਕੁਦਰਤੀਆਇਆਗਸਗਨਾਨ
 ਕਦੀਬਾਨਮਸਤਨਾਨਿਤਚਕੇਸਵਾਇਆਗਆਤਸ
 ਦੁਨੀਆਖੁਨਕਨਾਮੁਖੁਦਾਇਆਗ।੨।ਪਉੜੀਨਵੀਮਃ
 ੫ ॥ਸਭੋਵਰਤੈਚਲਤੁਚਲਤੁਦਖਾਇਆਗਪਾਰਬ
 ਹਮੁਪਰਮੇਸਰਗੁਰਮੁਖਿਸਾਇਆਗਲਖੇਸਭਿਵਿਕ
 ਰਸਬਦਿਨੀਸਾਇਆਗਸਾਧੁਸੰਗੀਉਧਾਰੁਭਏਨਿਕ
 ਏਆਗਾਸਿਮਰਿਸਿਮਰਿਦਾਤਾਰਸਭਿਰੀਗੀਮਾਇ
 ਆਪਰਗਦੁਭਾਇਆਸੀਸਾਗਰੀਮਿਹਰਛਾਵਾਇਆ
 ॥ਆਪੇਬਖਸਿਮਿਲਾਏਸਦਕੁਰਬਾਇਆਗਨਾਨਕ

ਲਏ ਮਿਲਾਇਖ ਸੇ ਮੇਰਾ ਗਇਆ ॥ ੨੧ ॥ ਸਲੋਕ ॥ ੩੫੧
 ੦੧ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁਕਾਗਵ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਪਨੁ ਭਾਂਡਾ ਧਨੁ
 ਮਸਾ ॥ ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜੀ ਨਿਨਾ ਮੁਲਿਖਾਇਆ ॥
 ਸਰਾ ॥ ੧ ॥ ਮ ੦੧ ॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ
 ਲੇਖਾ ਭਿਤ੍ਰੀ ॥ ਏਕੋ ਕਹੀ ਮੇਨਾ ਨਕਾ ਦੁਜਾ ਕਹੇ ਕਾ ॥ ੨ ॥ ਪ
 ਉੜੀ ॥ ॥ ਭੂਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬ
 ਦਾਈ ॥ ਭੁਧਾ ਬਿਨੁ ਦੁਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਭੁਰਹਿ ਆਸ ਮਾਈ ॥
 ਭੇਰੀ ਗਾਤਿ ਮਾਤਿ ਭੁਧੇ ਜਾਣਦਾ ਭੁਧੁ ਕੀ ਮਾਤਿ ਪਾਈ ॥ ਭੁਮ
 ਲਖ ਅਰੋਚਰੁ ਅਗਾ ਮੁਹੇ ਗੁਰਮਾਤਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਅੰਤ ਰਿ
 ਮਾਰੀ ਮਾਨੁ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੋ ਗੁਰਗੀ ॥ ਅਨਿਗਾਵਾਈ ॥ ਜੀ

ਸੁਖਿ ਪਾਕਰਹਿ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੇਹਿ ਜੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥ ੧ ॥
 ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਰੀ ਮੁਹੇ ਰਵਿ ਅਸਭਰਾਈ ॥ ਜਿਤੁ ਤੁਲ ॥
 ਇਹਿ ਜਾਰਿ ਅਗਤਿ ਤੁਕੋਲ ਰੋਨਾਨ ਕਰਗੁਣਗਾਈ ॥ ੨੮ ॥
 ॥ ੧ ॥ ॥ ਸੁਧਾ ॥ ॥ ਕਾਨ੍ਹ ਕੇਵੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥
 ਮੁਸੇ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਜਲੋਕ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ
 ਹਰਿਗੁਰਮਤਿ ਰਖੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੁ
 ਹਉ ਮੇ ਬਿਖਿਆ ਮਾਰਿ ॥ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਜੀਤਿ ਅਕਟੇ
 ਨਾਮਾਵੈ ਹਾਰਾ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਵਡੁ ਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਗਜਿਨ ਕੁਰਮ
 ਤਿਹਾਰਿ ਸੁਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਮੰ ੪ ॥ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋ

ਵਿੰਦੁਹਾਰਿਗੋਵਿੰਦੁਗੁਣੀਨਿਧਾਨੁ। ਗੋਵਿੰਦੁਗੋਵਿੰਦੁ ੩੫੮
 ਗੁਰਮਤਿਧਿਆਈਐਤਾਂਦਰਗਾਹਪਾਈਐਮਾਨੁਗੋ
 ਵਿੰਦੁਗੋਵਿੰਦੁਗੋਵਿੰਦੁਜਪਿਮੁਖਉਜਲਾਪਰਧਾਨੁ।
 ਨਾਨਕੁਗੁਰਗੋਵਿੰਦੁਹਾਰਿਜਿਤੁਮਿਲਿਹਾਰਿਪਾਇਆ
 ਨਾਮੁ॥੨॥੫ਉੜੀ॥ ॥ਤੂਆਪੇਹੀਸਿਧਜਾਧਕੇਤੂ
 ਆਪੇਹੀਜੁਰਾਜੇਗੀਆ॥ਤੂਆਪੇਹੀਰਸਰਸੀਅਕਾ
 ਤੂਆਪੇਹੀਭੋਗਭੋਗੀਆ॥ਤੂਆਪੇਆਪਿਵਰਤਦਾਤੂ
 ਆਪੇਕਰਹਿਸੁਹੋਗੀਆ॥ਸਤਸੀਰੀਤਸਤਿਗੁਰਪੰਨ
 ਧੋਨੋਪੰਨਪੰਨਪੰਨਜਿਤੁਮਿਲਿਹਾਰਿਬੁਲਗਬੁਲਗੀ
 ਆ॥ਸਤਿਕਹਹੁਮੁਖਹੁਹਾਰਿਹਰਿਹਰੇਹਰਿਹਰਿਹਰੇ

ਹਰਿਬੋਲਤਸਭਿਪਾਪਲਹੋਗੀਆ॥੧॥ਸਲੋਕਮਃ੪
 ਹਰਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿਪਾ
 ਦੇਕੋਇ॥ਹਉਮੇਮਮਤਨਾਸੁਹੋਇਦਰਮਤਿਕਛੈਧੋ
 ਇ॥ਨਨਕਅਨਵਿਨੁਗੁਣੁਉਚਰੈਜਿਨਕਉਧਾਰਿ
 ਲਿਖਿਆਹੋਇ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਹਰਿਆਪੇਆਪਿ
 ਦਇਆਲੁਹਰਿਆਪੇਕਰੇਸੁਹੋਇ॥ਹਰਿਆਪੇਅ
 ਪਿਵਰਤਦਾਹਰਿਜੇਵਰੁਅਵਰੁਨਕੋਇ॥ਜੇਹਰਿਪ੍ਰ
 ਭਭਾਵੈਜੋਥੀਮੇਜੋਹਰਿਪ੍ਰਭਕਰੇਸੁਹੋਇ॥ਕੀਮਤਿਕਿ
 ਨੈਨਪਾਈਆਬੋਅੰਤੁਪ੍ਰਭੁਹਰਿਸੋਇ॥ਨਨਕਕਗੁਰਮੁ
 ਖਿਹਰਿਸਾਲਾਹੀਆਤਨੁਮਨੁਸੀਤਲਹੋਇ॥੨॥ਪ

ਉੜੀ॥ ॥ ਸਭੁ ਜੋ ਤਿਤੇਰੀ ਜਗਜੀਵਨਾ ਤੂਘਾ ਵਿਘ ੩੫੯
 ਟਿਹਰਿ ਰੀਰਗਰੀਗਨਾ ਸਾਭਿਧਿ ਮਾਧਾ ਚਿਤੁ ਪੁਸੇਰੇ ਪ੍ਰੀ
 ਤਮਾ ਤੂਸਤਿਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥ ਇਕਦਾਤਾ ਸ
 ਭੁਜਗਾਤੁ ਭੁਖਾਰੀ ਮਾਹਰਿ ਜਾਚਹਿ ਸਭੁ ਮੰਗਾ ਮੰਗ
 ਨਾ ਸੇਵਕੁ ਠਾਕੁਰ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਚੀਰ
 ਰੀਗਨਾ ਸਾਭਿਕ ਹਉਮੁਖ ਹਉਰਿ ਖੀਕੇ ਸੁਚਰੇ ਰਿਖੀਕੇ
 ਹਰੇ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸਭੁ ਫਲ ਫਲਨਾ ॥੨॥ ਸਲੋਕ ਮ
 ੦੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਦਰਗਾਹ
 ਪਾਵਹਿ ਮਨੁ ਜੋਇ ਛਹਿ ਸੇਵਕੁ ਪਾਇ ਸੀ ਗੁਰਸਬ
 ਟੀਲਗੋ ਧਿਆਨੁ ॥ ਬਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਾਭਿਕ ਟੀਮ ਚਿਹ

ਉਮੇਚੁਕੇਗੁਮਾਨੁ। ਗੁਰਮੁਖਿਕਮਲਾਦਿਗਾਸਿਅਸਭਾਮ ॥ ੧ ॥
 ਤਮਬਹਮੁਪਛਾਨੁ। ਹਰਿਹਰਿਕਿਰਪਾਧਾਰਿਪ੍ਰਭਜਨ
 ਨਾਨਕਜਪਿਹਰੰਨਾਮੁ॥ ੧ ॥ ਮ ੬੪ ॥ ਹਰਿਹਰਿਨਾ
 ਮੁਪਾਦਿਤੁਹੈਨਾਮੁਜਪਤਦੁਖਜਾਇ। ਜਿਨਕਉਪੁਗਾਬਿ
 ਲਿਖਿਅਗਤਿਨਮਨਿਦਾਸਿਅਅਗਇ। ਸਤਿਗੁਰਕੇ
 ਰਾਏਜੋਰਲੇਤਿਨਦਾਲਦੁਖਲਹਿਜਾਇ। ਅਪ
 ਏਰਾਏਕਿਨੈਨਪਾਇਓਜਨਦੇਖਹੁਮਨਿਪਤੀਅਗਇ
 ॥ ਜਨਨਾਨਕਦਾਸਨਦਾਸੁਹੈਜੋਸਤਿਗੁਰਲਾਗੋਪਾਇ
 ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਭੂਥਨਥਨਤਰਿਭਰਪੁਰਹਹਿਕਰ
 ਤੇਸਭਤੇਰੀਥਦਤਥਦਾਵਣੀ। ਰਿਗਪਰੰਗਾਸਿਸਟਿ

ਸਭੁ ਸਾਜੀ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਤਿ ਉਪਾਵਣੀ ॥ ਸਭੁ ਤੇ
 ਗੀਜੋ ਤਿਜੋ ਤੀਵਿ ਰਿਵਰਤ ਹਿਰੁ ਗਮਤੀ ਤੁਧੈ ਲਾਵਣੀ ॥
 ਜਿਨਿ ਹੋਹਿ ਦਇਆ ਲੁਤਿ ਨ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਮੇਲਾ ਹਿਰੁ ਖਿ
 ਗੁਰੁ ਖਿਹਰਿ ਸਮਝਾਵਣੀ ॥ ਸਭੁ ਬੈਲੁ ਹਰਾਮ ਰਮੇ
 ਸੀਰਾ ਮਰਮੇ ਜਿਤੁ ਦਾਲਵੁ ਖੁਖੁ ਸਭੁ ਲਹਿ ਜਾਵ
 ਣੀ ॥ ੩ ॥ ਸੋਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਮੰਤੁ ਨਾਮ
 ਰਸੁ ਹਰਿ ਮੀਮੰਤੁ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਦਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹ
 ਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤਦਾ ਬੁਝੁ ਹੁਸ ਬਹਿਦੀ ਚਾਰਿ ॥ ਅਨਿਹਾਰਿ
 ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉ ਮੇਕਢੀ ਮਾਰਿ ॥
 ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿ ਓਤਿ ਨ ਜੂਮੇ ਜਨਮੁ ਸ

ਰੁਧਾਰਿ। ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇ। ਮਾਹਰਿ ਨਾਮਾਹਰਿ
 ਓਰਧਾਰਿ। ਜਨਨਾਨਕ ਤੇ ਸੁਖ ਉਜਲੇ। ਤਿਤੁ ਸਰੇ ਦਰ
 ਬਾਰਿ। ੧॥ ਮ॥ ੨੪ ॥ ਮਾਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੋਵਿ
 ਚਿਕਾਇ। ਜੁਗਾਕਰਣੀ ਸਾਰਾ। ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਰਤਿ
 ਪਾਈ। ਮੇਹਰਿ ਨਾਮਾਹਰਿ ਉਰਿ ਹਾਰਾ। ਵਡਭਾਰੀ। ਜਿ
 ਨਹਾਰਿਧਿ। ਮਾਇਆ ਤਿਨ ਸਉਪਾ। ਮਾਹਰਿ ਭੰਡਾਰ
 ॥ ਬਿਨਨਾਵੈ। ਜਿਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ। ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਹੋਇਖੁ
 ਮਾਰਾ। ਜਲਿ ਹਸਤੀ। ਮਲਿਨਾਵਾਲੀ। ਮੇਸਿਰਿਭੀ
 ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ। ਛਾਰਾ। ਹਾਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆਕ
 ਰਿ। ਮਨਿ ਵਸੈ। ਏਕੰਕਾਰਾ। ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿਹਾਰਿ

੩੬

ਮੰਨਿਆ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਜੈ ਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ੩੬੯ ॥
 ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦਖਰੁ ਹੈ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ੦ ॥
 ਹਰਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕੀਆ ॥ ੦ ॥
 ਵਲ ਜਾਗਾ ਸਭੁ ਜੋ ਤਿਤੇ ਰੀਜੈ ਤੀਵਿ ਰਿਕਰਤੈ ਸਭੁ
 ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਗਾ ॥ ਜਾਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਸਫਲ
 ਜੇਗਾ ਵਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ਜਾਭਿ ਰਵਹੁ
 ਮੁਖੁ ਪੁਜਰੀ ਨਾ ਬੁਜਰੀ ਨਾ ਬੁਜਰੀ ਨੀਵਨੀ ਜਿ ਤੁਭ
 ਜਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਜਲ ਕੇ ਮਃ ੪ ॥ ਹਮਰੀ
 ਜਿਹ ਬਾਏ ਕਪੂਰੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਅਗਾਮ ਅਥਾਹਾ ॥
 ਮਕਿ ਉਕਰਿ ਜਪਹਾਇਆ ਇਸਾਹਰਿ ਤੁਮ ਵਰੁ ਅ

ਗਮਮਗਾਹਾਹਰਿਦੇਹੁਪ੍ਰਭੂਮਤਿਉਤਮਾਗੁਰਸਤਿ
 ਗੁਰਕੇਪਾਗਿਪਾਹਾਸਤਸੰਗਤਿਹਰਿਮੇਲਿਪ੍ਰਭੁ
 ਮਪਾਪੀਸੀਰੀਤਰਾਹਾਜਨਨਾਨਕਕਉਹਰਿਬਖ
 ਸਿਲੇਹੁਹਰਿਤੁਠੈਮੇਲਿਮਿਲਾਹਾਹਰਿਕਿਰਪਾਕ
 ਰਿਸੁਦਿਬੇਨਤੀਹਮਪਾਪੀਕਿਰਮਤਰਾਹਾ॥੧੦॥ਮੰ
 ੪ ॥ਹਰਿਕਰਹੁਕ੍ਰਿਪਾਜਗਜੀਵਨਾਗੁਰਸਤਿਗੁ
 ਰਮੇਲਿਦਇਆਲਾਗੁਰਸੇਵਾਹਰਿਹਮਭਾਈਅੰ
 ਹਰਿਹੋਆਹਰਿਕਿਰਪਾਲਾਸਭੁਆਸਾਮਨਸਾ
 ਦਿਸਰੀਮਨਰੁਕਾਮਾਲਜੰਜਾਲਾਗੁਰਿਤੁਠੈਨਾ
 ਮੁਝਿਕਾਇਆਹਮਕੀਏਸਬਦਿਨਿਹਾਲਾਜਨ

ਨਾਨਕਾਮਤੁਟੁਪਨੁਪਾਇਆਹਰਿਨਾਮਾਹਰਿਧਨੁਮਾ ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਹਰਿਤੁਮਵਰੁਵਰੁਵਰੁਵਰੁਉਰੇ
 ਸਭਉਪਾਰਿਵਰੁਵਰੁਨਾਜੋਧੀਆਵਹਿਹਰਿਅਪਰੰਪ
 ਰੁਹਾਰਿਹਰਿਹਰਿਧੀਆਇਹਰੇਤੋਹੋਨਾਜੋਗਾਵਹਿ
 ਸੁਣਹਿਤੇਰਾਜਸੁਸੁਆਮੀਤਿਨਕਾਟੇਪਾਪਕਟੇਨਾਤੁ
 ਮਜੇਸੇਹਾਰਿਪੁਰਖਜਨੇਮਤਿਗੁਰਮਤਿਮੁਖਿਵਰੁਵਰੁਭਾ
 ਗਵਰੁਨਾਜਾਗਿਧੀਆਵਹੁਆਗਦਿਸਤੇਜੁਗਾਇਸ
 ਤੇਪਰਤਖਿਸਤੇਸਦਾਸਦਾਸਤੇਜਨਨਾਨਕਦਾਸੁਦਸ
 ਨਾ॥੫॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਹਮਰੇਹਰਿਜਗਜੀਵਨ
 ਹਰਿਜਪਿਓਹਰਿਗੁਰਮੰਤ੍ਰਾਹਰਿਅਗਮੁਅਗੋਚ

ਰੁਮਗਮੁਹਾਰਿਹਾਰਿਮਿਲਿਅਮਾਮਾਇਮਾਰਿਤਾ।ਹ
ਰਿਮਾਪੇਪਾਟਿਪਾਟਿਵਰਤਦਾਹਾਰਿਮਾਪੇਮਾਪਿਬਿ
ਅੰਤਾ।ਹਾਰਿਮਾਪੇਸਭਰਸਭੋਗਦਾਹਾਰਿਮਾਪੇਕਵ
ਲਾਕੰਤਾ।ਹਾਰਿਮਾਪੇਭ੍ਰਿਖਮਾਪਾਇਦਾਸਭਸਿਸ
ਟਿਉਪਾਣੀਜੀਅਜੰਤਾ।ਹਾਰਿਦੇਵਹੁਦਾਨੁਦਾਇਮਾ
ਲਪ੍ਰਭਹਾਰਿਮਾਂਗਾਹਿਹਾਰਿਜਨਜੰਤਾ।ਜਨਨਾਨਕ
ਕੇਪ੍ਰਭਮਾਇਮਿਲੁਹਮਗਾਵਹਹਾਰਿਗੁਣਛੰਤਾ॥੧
॥ਅੰ॥੪॥ਹਾਰਿਪ੍ਰਭਸਜਲਨਾਮੁਹਾਰਿਮੇਮਨਿਤ
ਨਿਨਾਮੁਸਰੀਰਿ।ਜਾਭਿਮਾਸਾਗੁਰਮੁਖਿਪੁਰੀਆ
ਜਨਨਾਨਕਸੁਣਿਹਾਰਿਧੀਗ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥੩॥

ਰਿਉਤਮੁਹਾਰਿਆਨਾਮੁਹੇਹਾਰਿਪੁਰਖੁਨਿਰੰਜਨੁਮਉ
 ਲਗਾਜੋਜਪਦੇਹਾਰਿਚਾਰਿਦਿਨਸੁਰਗਤਿਤਿਨਸੇਵੇ
 ਰਰਨਾਨਿਤਕਉਲਾਗਾਨਿਤਸਾਰਿਸਮਾਲੇਸਭਜੀਅ
 ਜੀਤਹਾਰਿਵਸੈਨਿਕਾਦਿਸਭਜਉਲਾਗੋਬੁਝੈਜਿਨੁ
 ਅਗੰਪਬੁਝਾਇਜੀਜਿਨੁਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖੁਪ੍ਰਭੁਮਉ
 ਲਾਗਸਤਿਗਾਦਹੁਗੁਣਗੋਵਿਦਹਰੇਗੋਵਿਦਹਰੇਗੁ
 ਣਗਾਦਤਗੁਣੀਸਮਉਲਾ॥੬॥ਸੋਲੋਕਮਃ੪
 ॥ਜੁਤਿਆਹਾਰਿਪ੍ਰਭਚੇਤਿਮਨਿਹਾਰਿਸਹਜਿਸਮਾਧਿਸ
 ਮਾਇ॥ਜਨਨਾਨਕਹਾਰਿਚਾਰਿਚਾਉਮਨਿਗੁਰਤੁਠਾਮੇ
 ਲੇਮਾਇ॥੭॥ਮਃ੪ ॥ਹਾਰਿਇਕਸੁਸੇਤੀਪਰਹ

੩੬੩

ਗੋਵਿੰਦ

ਜੀਹਾਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤਿ। ਜਨਨ ਨਾਨਕਾਇਕ ਅਧਾਰੁ
 ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭਾਇਕ ਸਤੋ ਗਾਤਿ ਪਾਤਿ॥੨॥ ਅਉਰੀ ਜੀ॥ ॥੫॥
 ਰੇ ਸਬਦ ਵਜੇ ਮਾਤਿ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਵਰਤਾਰੀ ਅਨਹਦੁ
 ਵਾਜੇ ਮਾਗਾ ਮਾਨ ਦਮੁ ਲੁਗਾ ਮੁਸਭੁ ਵੇਖਿ ਮਾਗੁਰ ਸਬ
 ਟੀਗੋ ਵਿਦੁ ਗਾਜਿ ਮਾਗਾ ਮਾਗੇ ਜੁਗਾ ਵਿਵੇ ਸੁਹਾਰਿਏ
 ਕੋ ਮਾਤਿ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭਾਜਿ ਮਾਗਾ ਹਾਰਿ ਵੇਦੁ ਹੁਦਾ
 ਨੁਦਾਇ ਮਾਲ ਪ੍ਰਭ ਜਨਗਾਖੁ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਜਿ ਮਾਗਾ
 ਸਭਿਧੀ ਨੁਕਚੁ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਗੁਰ ਗੁਰ ਮਾਤਿ ਗੁਰ ਜਿਤੁ
 ਮਿਲਿ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਕਾਜਿ ਮਾਗਾ॥੧॥ ਸਲੋਕ ਮੰ॥੪॥
 ਭਗਤਿ ਸਰੋਵਰੁ ਉਛਲੇ ਸੁਭ ਰਭਰੇ ਵਹੀ ਨਿਮਿਸ

ਸਤਿਗੁਰਮੀਨਿ ਮਾਜਨ ਨਾਨਕ ਵਡੁ ਭਾਗਾਲ ਹੀਨਿ ॥ ੧ ॥

੩੬੪

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਸੀਖ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਕ
ਥਨੁ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਾਮੁ ਅਗਾਧਿ ਹਰਿ ਜਨਾਕਿ
ਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਾਹਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪਤ ਜ
ਪੀਤ ਜਨਾਇ ਕੁ ਤਿਲ ਨਹੀ ਕੀ ਮਤਿ ਪਾਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ
ਹਰਿ ਅਗਾਮ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੇਲੇ ਚਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪ
ਉੜੀ ॥ ॥ ਹਰਿ ਅਗਾਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਾਮੁ ਹਰਿ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਹਰਿ ਵਰ ਜਨੁ ਪਿਖੰਗ ॥ ਕਿਛੁ ਵਖਰੁ ਹੋਇ ਜੁ ਵਰਨੀ
ਅੰਤਿ ਸੁਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਾ ॥ ਜਿਸੁ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇ ਦੇਇ
ਸੋਈ ਦਿਖਾ ॥ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਟ ਸਾਲ ਹੋ ਜਿਤੁ

ਹਰਿਗੁਣਸਿਖਾਯਨੁਪੰਨੁਸੁਰਸਨਾਪੰਨੁਕਰਪੰਨੁਬੁਧ
 ਧਾਸਤਿਗੁਰੂਜਿਤੁਮਿਲਿਹਰਿਲੇਖਗਲਿਖਾ॥੮॥ਸਲੇ
 ਕਮ॥੪॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਅੰਮਿਤੁਹੈਹਰਿਜਪੀਅੰ
 ਸਤਿਗੁਰਭਾਇ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਾਦਿਤੁਹੈਹਰਿਜਪ
 ਤੁਬਨਤਦੁਖਜਾਇ॥ਹਰਿਨਾਮੁਤਿਨੀਮਾਰਗਧਿਆ
 ਜਿਨਮਸਤਕਿਲਿਖਿਆਧਾਰਿਪਾਇ॥ਹਰਿਦਰਗਹ
 ਜਨਪੈਨਾਣੀਅਨਿਜਿਨਹਰਿਮਨਿਦਾਸਿਅਮਾਇ॥ਜ
 ਨਨਕਵਤੇਖੁਖਉਜਲੇਜਿਨਹਰਿਸੁਣਿਅਮਨਿਭਾਇ
 ॥੧॥ਅ॥੪॥ ॥ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਨਿਧਾਨੁਹੈਗੁਰਮੁਖਿ
 ਪਾਇਅਜਾਇ॥ਜਿਨਧਾਰਿਮਸਤਕਿਲਿਖਿਆਤਿ

ਨਸਤਿਗੁਰੂਮਿਲਿਆਆਇ॥ ਤਨੁਮਨੁਸੀਤਲੁਹੋਇ
 ਆਸਾਂਤਿਵਸੀਮਨਿਆਇ॥ ਨਾਨਕਹਰਿਹਰਿਚਉਦਿ
 ਆਸਭੁਵਾਲੁਦੁਖੁਲਾਹਿਜਾਇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥
 ਹਉਵਾਰਿਆਤਿਨਕਉਸਦਾਸਦਾਜਿਨਾਸਤਿਗੁਰੁਮੇ
 ਰਾਪਿਆਰਾਦੇਖਿਆ॥ ਤਿਨਕਉਮਿਲਿਆਮੇਰਾਸਤਿ
 ਗੁਰੂਜਿਨਕਉਧੁਰਿਮਸਤਕਿਲੇਖਿਆ॥ ਹਰਿਅਰਾਮੁ
 ਧਿਆਇਆਗੁਰਮਤੀ॥ ਤਿਨੁਪਨਹੀਪ੍ਰਭੁਰੇਖਿਆ॥ ਗੁ
 ਰਬਚਨੁਧਿਆਇਆਜਿਨਾਅਰਾਮੁਹਰਿਤੇਠਾਕੁਰਸੇਵ
 ਕਗਲਿਏਕਿਆ॥ ਸਭਿਕਹਹੁਖੁਨਰਨਰਹਰੇਨਰ
 ਨਰਹਰੇ⁺ਹਰਿਲਾਹਾ॥ ਹਰਿਭੁਗਤਿਦਿਸੇਖਿਆ॥ ੬॥ ਸ

ਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਰਾਮਨਾਮੁ ਰਮੁ ਰਾਵਿ ਰਹੇ ਰਮੁ ਰਾਮੇ ਰਾ
 ਮੁ ਰਮੀਤਿ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭਿ ਥੇ ਲੁਕੀ
 ਓਰੀ ਗੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਦਸ ਜਗਜੀਵਨਾ ਪਰ
 ਗਾਮੁ ਕੀ ਓਰੁ ਰਮੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਮਿ
 ਲੇ ਜਿਨ ਲਿਖਿ ਆਪੁ ਰਿਹ ਰਿਪੀਤਿ ॥ ਜਨਨਾਨਕ ਨਾਮੁ
 ਧਿਆਇ ਆਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਾਪਿ ਓਮ ਨਿਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਮ
 ਃ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਦਲੇ ਫਿਲਹੁ ਭੁਗਿ ਵਸੈ ਵਰ
 ਭੁਗਿ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾ ਲਿਖਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਿਵਲਾ
 ਰਿ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਘ
 ਝੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੁ

ਮੇਰੇਗੁਰਸਿਖਹੁਮੇਰੇਹਾਰਿਪ੍ਰਭਅਕਥਕਹਾਣੀ॥ਕਿਉ ੩੬੬
ਪਾਈਕਿਉਦੇਖੀਅੰਮੇਰਾਹਾਰਿਪ੍ਰਭਸੁਘੜਸੁਜਾਣੀ॥
ਹਾਰਿਮੇ^{ਅੰ}ਲਿਖਾਇਆਪਿਹਾਰਿਗੁਰਬਰਨੀਨਾਮਿਸ
ਮਾਣੀ॥ਤਿਨਾਵਿਟਹੁਨਾਨਕਵਾਰਿਆਜੋਜਪਦੇਹਾਰਿਨਿ
ਰਬਾਣੀ॥੧੦॥ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ਹਾਰਿਪ੍ਰਭਰਤੇਲੋਇ
ਣਾਗਿਆਨੁਅੰਜਨੁਗੁਰਦੋਇ॥ਮੇਪ੍ਰਭਸਜਣੁਪਾਇ
ਆਜਨਨਾਨਕਜਹਜੀਮਿਲੋਇ॥੧॥ਮਃ੪ ॥ਗੁ
ਰਮੁਖਿਅੰਤਰਿਸਾਂਤਿਹੈਮਨਿਤਨਿਨਾਮਿਸਮਾਇ॥ਨਾ
ਮੁਰਿਤਵੇਨਾਮੇਪ੍ਰਭਨਾਮਿਰਹੈਲਿਵਲਾਇ॥ਨਾਮਿਪ
ਦਾਰਬੁਪਾਈਅੰਚਿਤਾਗਾਣੀਬਿਲਾਇ॥ਸਤਿਗੁਰਿਮਿ

ਲਿੰਮੇਨਾ ਮੁਓਪਜੇ ਵਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ
 ਰਤਿ ਆਨਾ ਮੇ ਪਲੇ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਤੁਧੁ ਆਪੇ
 ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਕੇ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਾਸਿ ਗਤਿ ਕੀਤਾ ॥ ਇਕਿ ਮ
 ਨ ਮੁਖ ਕਰਿ ਹਾਰਾਇ ਅਨੁਇਕ ਨਾਮੇ ਲਿਗੁ ਗਤਿ ਨਾਜੀ
 ਤਾ ॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪੁਰਨਾ ਮੁਖੈ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸਭ ਗੋਲੀ
 ॥ ਵਖੁਟਾ ਲਵ ਸੁਭੇ ਲਹਿ ਗਾਇ ਮਾਜਾਨਾ ਉਗੁਰੁ ਹਰਿ
 ਦੀਤਾ ॥ ਸਾਭਿ ਸੇਵਹੁ ਮੇ ਹਨ ਮਨ ਮੇ ਹਨ ਜਗ ਮੇ ਹਨ ਜੀ
 ਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਸੁਭੇ ਵਾਸਿ ਕੀਤਾ ॥ ੧੧ ॥ ਜਲੋਕ ਮਃ
 ੪ ॥ ਮਨ ਮੰਤਰਿ ਹਉ ਮੇਰੇ ਗੁਰੇ ਕੁ ਮਿਭੁਲੇ ਮਨ ਮੁਖ
 ਦਰਜਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਵਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿ ਗੁਰ ਸਾਧੁ

ਜਨਨਾ॥੧॥ਅੰ॥੪ ॥ਮਨੁਤਨੁਤਾਮਿਸਰਾਰਵਾਜਾਂਦੇ ੩੬੭

ਖਾਹਰਿਨੈਦੇ॥ਨਾਨਕਸੇਪੁਭੁਮੇਮਿਲੇਹਉਜੀਵਾਸ

ਦੁਸੁਦੇ॥੨॥ਪਉਫੀ॥ ॥ਜਰੀਨਾਬਜਗਦੀਸਰ

ਕਰਤੇਅਪਰਿਪਰਪੁਰਖੁਅੰਤੋਲਾ॥ਹਰਿਨਾਮੁਧਿਆਵ

ਹੁਮੇਰੇਗੁਰਸਿਖਹੁਹਰਿਉਤਮੁਹਰਿਨਾਮੁਅੰਮੋਲਾ॥

ਜਿਨਾਧਿਆਇਆਹਿਰਦੈਦਿਨਸੁਰਾਤਿਤੇਮਿਲੇਨਹੀ

ਹਰਿਰੋਲੁ॥ਵਡਭਾਰੀਸੰਗਾਤਿਮਿਲੇਗੁਰਸਤਿਗੁਰ

ਪੁਰਾਬੋਲੁ॥ਸਾਭਿਧਿਆਵਹੁਨਰਨਾਰਾਇਣਨਾਰਾਇ

ਣੈਜਿਤੁਚੁਕਾਜਮਝਗਝਝਗੋਲੁ॥੧੩॥ਜਲੋਕਮ

੪ ॥ਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਰਉਦਿਆਸਰੁਸੀਧ

ਆਗਾਵਾਗਾਨਾਨਕਹਰਿਜਨਹਰਿਲਿਵਉਬਰੇਜਿਨ
 ਸੀਧਿਆਗਤਿਸੁਫਿਰਿਮਾਰਾ॥੧॥ਮਃ੪॥ ॥ਅਖੀਪ੍ਰੇਮਿ
 ਕਸਾਣੀਆਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਖੀਨੀਜੇਕਰਿਦੂਜਾਦੇ
 ਖਦੇਜਨਨਾਨਕਕਾਢਿਵਿਚੰਨਾ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਜ
 ਲਿਬਲਿਮਹੀਆਲਿਪੁਰਨੇਅਪਰਿਪਰੁਜੋਈ॥ਜੀਅ
 ਜੀਤਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾਜੇਕਰੇਸੁਚੋਈ॥ਆਤਪਿਤਾਸੁਤਕੁ
 ਤਮੀਤਾਤਿਸੁਬਿਨੁਨਹੀਕੋਈ॥ਪਾਟਿਪਾਟਿਅੰਤਰਿਰ
 ਵਿਰਹਿਅਜਾਪਿਅਹੁਜਨਕੋਈ॥ਸਗਲਜਪਹੁ
 ਰੀਪਾਲਗੁਨਪਰਗਾਟਸੁਭਲੋਈ॥੧੩॥ਸੋਲੋਕਮਃ
 ੪ ॥ਗੁਰਮੁਖਿਮਿਲੇਸੇਸਜਣਾਹਰਿਪ੍ਰਭਪਾਇਆ

ਰੰਗੁ॥ ਜਨਨਾਨਕਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂਲੁ ਤਿਲੁ ਰਿਦ
ਰਗਹਵੰਦੁ॥ ੧॥ ਮ॥ ੦੪ ॥ ਹਰਿ ਤੂਹੰਦਾ ਤਾ ਸਭ ਸ
ਟਾ ਸਾਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ॥ ਸਾਭਿ ਤੁਧੈ ਨੋ ਆਗਧ ਦੇਵਨੁ
ਦੇਹਿ ਪਿਅਾਰੇ॥ ਹਰਿ ਦਾ ਤੇਵਾ ਤਾਰੁ ਹਬੁ ਕਾਢਿ ਅਮੀ
ਹੁਵਨਾ ਸੇਸਾਰੇ॥ ਅੰਨ੍ਹ ਜੀਮਿਅ ਖੇਤੀ ਭਾਉ ਕਾਰਿ ਹਰਿ
ਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ॥ ਜਨਨਾਨਕੁ ਮੰਚੈ ਵਾਨੁ ਪੁਰੁ ਹਰਿ ਨਾ
ਮੁ ਅਧਾਰੇ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ॥ ਇਛਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀ
ਐਜ ਪੀਐ ਜੁਖ ਸਾਗਾਰੁ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਮਰਾਧੀ ਅ
ਹਿਰੁ ਰਸ ਬਾਦਿ ਰਤਨਾਗਾਰੁ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧ
ਰੁ ਹੋਇ ਫਾਟੈ ਜਮ ਕਾਗਾਰੁ॥ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤੀ

੩੬੮

੦

ਐਜਪਿਹਾਰਿਬੈਰਾਗਾਰੁ। ਸਭਿਪੰਦਹੁਸਰਨਿਸਤਿਗੁਰੁ
ਕੀਬਿਨਜੈਦੁਖਦਾਗਾਰੁ। ੧੪। ਸਲੋਕਮਃ੪ ॥ ਹਉ
ਦੁਢੇਦੀਸਜਲਾਸਜਲਮੇਰੈਨਾਲਿ। ਜਨਨਾਨਕਅਲ
ਖੁਨਲਖੀਐਗੁਰਮੁਖਿਦੇਹਿਦਿਖਾਲਿ। ੧। ਮਃ੪
॥ ਨਾਨਕਪੀਤਿਲਾਣੀਤਿਨਿਸਚੈਤਿਸੁਬਿਨੁਰਹਣੁਨ
ਜਾਣੀ। ਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇਤਾਪੁਰਾਪਾਣੀਐਹਰਿਗਸਿਰ
ਸਨਰਸਾਣੀ। ੨। ਪਉੜੀ॥ ॥ ਕੋਈਗਾਵੈਕੋਸੁਦੇਕੋ
ਉਚਰਿਸੁਨਾਵੈ। ਜਨਮਜਨਮਕੀਮਲੁਉਤਰੈਮਨਿ
ਚੀਦਿਅਪਾਵੈ। ਆਵਣੁਜਾਣਾਮੇਟੀਐਹਰਿਕੇਗੁਣ
ਗਾਵੈ। ਅਪਿਤਰਾਹਿਜੀਰੀਤਰਾਹਿਜਬਰੁਟੀਬੁਤਰਾਵੈ

॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਤਿਸੁ ਬਾਲਿ ਹਾਰੈ ਜੇ ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ॥ ੩੬੬ ॥
ਭਾਵੈ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਅਥਾ ॥

